

ΝΙΚΟΣ ΚΑΚΛΑΜΑΝΗΣ

ΘΕΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

ΛΟΥΘΗΡΟΣ

ΔΟΥΛΕΙΑ
ΤΗΣ ΘΕΛΗΣΗΣ

ΧΕΓΚΕΛ

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ
ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

1. Το 1522 ο Έρασμος έγραψε την Διατριβή "Η Ελευθερία της Θέλησης", μετά από παρότρυνση του Πάπα και ο Λούθηρος απάντησε ένα χρόνο αργότερα με το έργο "Δουλεία της Θέλησης". Εδώ εμφανίζονται δύο διαμετρικά αντίθετες διδασκαλίες ως προς την Σωτηρία του ανθρώπου από τον Θεό για τις αμαρτίες και τις συνέπειες τους, την αιώνια κόλαση ή την αιώνια ζωή στον Ουρανό μαζί με τον Χριστό. Στη πρώτη ο Έρασμος, δια μέσου της Αγίας Γραφής, ισχυρίζεται ότι ο άνθρωπος συμμετέχει με την Ελεύθερη Βούληση ενεργητικά στην Σωτηρία του και αυτός ο τρόπος ονομάστηκε "εξ έργων Σωτηρία". Ο Λούθηρος αντίθετα αποδεικνύει μέσα από τον Λόγο του Θεού, ότι ο Θεός προγνωρίζει, προορίζει, καλεί και σώζει κατ' αναγκαιότητα αυτούς που αιωνίως ήταν να είναι η Εκκλησία Του. Αυτός ο τρόπος ονομάστηκε "κατά Χάρη Σωτηρία μόνο δια Πίστεως". Επειδή η Αγία Γραφή είναι μια, δεν μπορεί να δικαιώνει ταυτόχρονα δύο ενάντιες Θεολογίες. Κάθε μια καθ' εαυτήν λαμβανόμενη, ωστόσο, φαίνεται αληθής, πράγμα που είναι αδύνατο. Συνεπώς και οι δύο είναι καθ' εαυτών λαμβανόμενες ψεύτικες. Αληθεύει όμως ουσιαστικά η σχέση τους, η ενάτητά τους, η μια σε σχέση με την άρνηση της άλλης.
2. Ο Γερμανός φιλόσοφος Χένκελ, τρεις αιώνες μετά τον Λούθηρο, βεβαιώνει μέσα από την φιλοσοφία του Πνεύματος και την Επιστήμη της Λογικής την Θεολογία του Λούθηρου. [Δεύτερο τμήμα του βιβλίου]
3. Ο Λούθηρος θεώρησε ότι το ζήτημα της Βούλησης ήταν το κεντρικό σημείο και το γάσμα της διαφοράς για τον χωρισμό από την Παπική Εκκλησία. Και μετά από την Γερμανία, ακολούθησαν τα Σκανδιναβικά Κράτη, η Αγγλία και οι ΗΠΑ. Και θα ακολουθούσαν οι πάντες, εάν οι Παπικοί με την "Γερά εξέταση" δεν καταπίεζαν με θάνατο. [Τα ορθόδοξα κράτη της Ευρώπης, εκτός της Ρωσίας, συνεπώς και η Ελλάδα, ήταν τότε κάτω από την Οθωμανική Αυτοκρατορία. Η προσπάθεια του Πατριάρχη Κύριλλου Λούκαρη για Μεταρρύθμιση απέτυχε με τον πνιγμό του στον Κεράτιο κόλπο]
4. Παραλείπω τον Έρασμο για την οικονομία του βιβλίου, αλλά θα γίνει κατανοητός από την απάντηση του Λούθηρου. Όμως προτρέπω οπωσδήποτε να διαβαστούν και τα δύο ολόκληρα στην Ιστοσελίδα [louthiros.com] [περίληψη Λούθηρου, 140 από τις 340 σελίδες]

ΔΟΥΛΕΙΑ ΤΗΣ ΘΕΛΗΣΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

III. ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ ΤΟΥ ΕΡΑΣΜΟΥ

IV. ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΕΡΑΣΜΟΥ ΥΠΕΡ "ΕΛΕΥΘΕΡΗΣ ΘΕΛΗΣΗΣ"

V. ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΤΡΙΒΗΣ ΤΟΥ ΕΡΑΣΜΟΥ

ΟΠΟΥ ΑΥΤΟΣ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙ ΝΑ ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΕΙ ΤΑ ΕΛΑΦΙΑ

ΠΟΥ ΣΤΗΡΙΖΟΥΝ ΔΟΥΛΕΙΑ ΘΕΛΗΣΗΣ

VI. ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΤΡΙΒΗΣ ΤΟΥ ΕΡΑΣΜΟΥ

ΟΠΟΥ ΑΥΤΟΣ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙ ΝΑ ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΕΙ

ΤΑ ΕΛΑΦΙΑ ΠΟΥ ΑΡΝΟΥΝΤΑΙ "ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΨΕΛΛΗΣΗΣ"

VII. ΤΟ ΒΙΒΛΙΚΟ ΔΟΓΜΑ ΤΗΣ ΔΟΥΛΩΜΕΝΗΣ ΘΕΛΗΣΗΣ

ΡΙΑΣ 26. ΕΠΙΛΟΓΟΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΕΒΑΣΤΟ ΔΑΣΚΑΛΟ ΕΡΑΣΜΟ ΤΟΥ ΡΟΤΤΕΡΝΤΑΜ

Ο ΜΑΡΤΙΝΟΣ ΛΟΥΘΗΡΟΣ ΕΥΧΕΤΑΙ ΧΑΡΗ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ

Κανείς δεν περίμενε, Σεβαστέ Έρασμε, ότι θα χρειαζόμουν τόσο χρόνο για να απαντήσω στη Διατριβή σου πάνω στην Ελεύθερη Θέληση. Ούτε είναι ιδιαίτερό μου γνώρισμα να αναβάλλω, γιατί έτσι έχω δείξει μέχρι τώρα τον εαυτόν μου, σαν κάποιον που, ευχαρίστως, θα είχε αρπάξει την ευκαιρία να γράψει, και, μάλιστα, θα προσπαθούσε να την δημιουργήσει. Μερικοί, ίσως, θα θαυμάσουν για αυτήν την παράξενη μακροθυμία – ή φόβο – από την πλευρά του Λουθήρου. Οι αντίπαλοί του ζητωκραυγάζουν και συγχαίρουν τον Έρασμο για την κατάκτηση του Λουθήρου. Τραγουδούν το ενθιμικό άσμα: "Επί τέλους εκείνος Μακκαβαίος, εκείνος ο πεισματάρης δογματικός, συνάντησε τον δάσκαλό του και δεν τολμά πια να ανοίξει το στόμα του", και ο Λούθηρος δεν ανάβει! Καλώς, δεν κακίζω αυτούς για την έκπληξή τους. Παραχωρώ σ' εσένα το δάφνινο στεφάνι – κάτι χωρίς προηγούμενο, πράγματι, για μένα! – όχι γιατί απλώς ξεπέρασες εμένα κατά την συγγραφική δύναμη, και πνευματική ικανότητα,, (εμείς όλοι παραχωρούμε σε σένα ό,τι είναι οφειλόμενο αφού εγώ, πολύ περισσότερο, είμαι ένας τραγικός άνθρωπος, που έζησε την ζωή του σαν χωριάτης) αλλά, επίσης, γιατί σταμάτησες τον ζήλο μου για αγώνα, και αποξήρανες την δύναμή μου πριν η μάχη αρχίσει. Αυτό οφείλετο σε δύο πράγματα: Πρώτον, στην επιδεξιότητα σου στην συζήτηση, γιατί αναλύεις το όλο ζήτημα με αξιοσημείωτη συστολή, διά της οποίας πρόλαβες την οργή μου να εκδηλωθεί εναντίον σου. Δεύτερον, το γεγονός ότι η τύχη (ή ευκαιρία ή Μοίρα εάν προτιμάς), σε οδήγησε να μην πεις απολύτως τίποτα, για ό,τι έχει ήδη ειπωθεί για το ζήτημα της δουλείας της θέλησης κατά το παρελθόν, ενώ απέδωσες πολύ, περισσότερα επί της ελεύθερης θέλησης από ότι οι σοφιστές (σκολαστικοί) έκαναν πριν από σένα (θα πω περισσότερα επ' αυτού έπειτα) που μου φάνηκε ολοκληρωτικό γάσμο χρόνου να απαντήσω στα επιτηρηματά σου.

II ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ ΤΟΥ ΕΡΑΣΜΟΥ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΑΝΑΓΚΗΣ ΥΠΑΡΞΗΣ ΑΞΙΩΜΑΤΩΝ ΣΤΗΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣΥΝΗ

1. Πρώτον, θα ήθελα να επισημάνω κάποια σημεία στην Εισαγωγή σου, όπου κάνεις κάποια προσπάθεια να προκαταλάβεις την θέση μας, και να ωριασποιήσεις την δική σου. Κατ' αρχάς παρατηρώ, ότι, ενώ αλλού με επικρίνεις ότι είμαι υπερβολημένος στο να κάνω αξιώματα, σ' αυτό το βιβλίο λες ότι "βρίσκεις τόσο λίγη ευχαρίστηση στα αξιώματα που θα ήθελες, προθύμως, να λάβεις ΣΚΕΠΤΙΚΙΣΤΙΚΗ ΘΕΣΗ, οποιδήποτε η απαραβίαστη εξουσία της Αγίας Γραφής, και οι αποφάσεις της Εκκλησίας επιτρέπουν, και παρό το γεγονός ότι, ευχαρίστως, υποτάσσεις τις κρίσεις σου σ' αυτές τις εξουσίες, σ' όλα αυτά που διατυπώνουν, είτε εσύ τα ακολουθείς ή όχι.
2. Το να μην λαμβάνεις ευχαρίστηση στα αξιώματα δεν είναι χαρακτηριστικό γνώρισμα της Χριστιανικής καρδιάς, αληθινά, κάποιος πρέπει να ευχαριστείται στα αξιώματα για να είναι Χριστιανός, έστω στο ελάχιστο. Τώρα, για να μην εξαπατηθούμε από τις λέξεις, άφησέ με να πω εδώ, ότι με το "αξίωμα" εννοώ στέρεα να κρατάς το έδαφός σου, να θέτεις την θέση σου, να ομολογείς αυτήν, να υποστηρίζεις αυτήν και να διατηρείς εν αυτή μη κατανκόμενος. Δεν πιστεύω ότι ο όρος έχει κάποια άλλη σημασία, είτε σε κλασικούς συγγραφείς, είτε στην σημερινή γρήση του. Και

θεωρώ σαν αξίωμα αυτό που έχει παραδοθεί από υψηλά σε μας μέσα από την Αγία Γραφή.

3. Μακριά τώρα οι σκεπτικιστές και οι Ακαδημαϊκοί από την συντροφιά των Χριστιανών-ας έχουμε εμείς ανθρώπους που θέλουν να αξιώσουν, ανθρώπους διπλά ακλόνητους από τους πραγματικούς Στωϊκούς. Πάρε τον Απόστολο Παύλο. Πόσο συχνά δεν καλεί αυτό "πλήρης πεποίθησις" που είναι, απλά, ένας ισχυρισμός της συνείδησης, υψηλότερου βαθμού βεβαιότητας και πίστης. Στους Ρωμαίους 10, 10 καλεί αυτό ομολογία, "στόματι δε ομολογείται εις σωτηρίαν". Ο Χριστός λέγει, "οποιοσδήποτε με ομολογήσει ενώπιον των ανθρώπων, αυτόν θα ομολογήσω ενώπιον του Πατρός μου" (Ματθ. 10,32). Ο Πέτρος μας διατάζει να δώσουμε τον λόγον για την ελπίδα που είναι σ'εμάς [1 Πέτρου 3,15.] 4 Τι Πρωτεύς άνθρωπος είναι αυτός που μιλά σε σχέση με "απαρβαίαστη εξουσία" και "αποφάσεις της Εκκλησίας", καθώς εάν είχες πλήρη σεβασμό για τις Γραφές και την Εκκλησία, όταν την ίδια στιγμή μας λες ότι εύχεσαι να είχες ελευθερία να είσαι σκεπτικιστής. Ποιος Χριστιανός θα μπορούσε να μιλά έτσι; Αλλά εάν αναφέρεσαι σε ουσιαστικές αλήθειες, λοιπόν, τι πιο ασεβές αξίωμα θα μπορούσε κάποιος άνθρωπος να κάνει, από το να θέλει να είναι ελεύθερος να αξιώνει ακριβώς ΤΙΠΟΤΑ σε σχέση με τέτοια πράγματα; Ο Χριστιανός οφείλει, μάλλον, να λέει αυτό: "Τόσο λίγο μου αρέσουν οι σκεπτικιστικές αργές, που, στον βαθμό που η αδυναμία της σάρκας μου επιτρέπει, όχι απλώς θα κάνω αυτό αμετάβλητη αρχή να επιμένω σταθερά στο Άγιο κείμενο, σε όλα αυτά που διδάσκει, και να αξιώνω αυτήν την διδασκαλία, αλλά, επίσης, να θέλω να είμαι όσο μπορώ θετικός σε σχέση με αυτά τα μη ουσιαστικά, τα οποία η Γραφή δεν προσδιορίζει, γιατί η αβεβαιότης είναι το πιο ελεεινό πράγμα στον κόσμο".

5. Τι, τώρα, θα πούμε για την επόμενη σου διάταξη: "εγώ ευχαρίστως υποτάσσω την κρίση μου σε εκείνες τις εξουσίες, σε όλο αυτό που ορίζουν, είτε το ακολουθώ, είτε όχι". Τι εννοείς Έρασμε; Δεν είναι αρκετό να έχεις υποτάξει την κρίση σου στην Γραφή; Γιατί υποτάσσεις το ίδιο αυτήν στην Εκκλησία; που σημαίνει, τι μπορεί η Εκκλησία να αποκαθιστά, που η Γραφή δεν αποκατέστησε πρώτα; Και τι γώρο αφήνεις για εκείνη την ελευθερία και το δικαίωμα να κρίνεις τους κατασκευαστές τέτοιων αποφάσεων, επί της οποίας ο Παύλος μιλά στην 1Κορ.14, όταν λέγει "άσε τους άλλους να κρίνουν;". Αντικρούεις την ύπαρξη κρίσης στις αποφάσεις της Εκκλησίας, όταν ο Παύλος ορίζει ότι πρέπει να υπάρχει. Με μια λέξη, ό,τι λες έρχεται σ' αυτό: ότι δεν πιστεύεις να έχει την ελάχιστη σημασία, όπως και ότι ο καθένας πιστεύει, φθάνει ο κόσμος να είναι ήσυχος-. Θα ήθελες να είσαι ευτυχής για οποιονδήποτε που η ζωή, η φήμη, η ευημερία ή η επιρροή του διεκδικούσαν, επειδή έλεγε "εάν αυτοί αξιώνουν, εγώ αξιώνω, εάν αυτοί αρνούνται, εγώ κάνω το ίδιο" και θα ήθελες να ενθαρρύνεις αυτόν να μεταχειρίζεται Χριστιανικά δόγματα, όχι καλύτερα από τις απόψεις της ανθρώπινης φιλοσοφίας, σε σχέση με την οποία, φυσικά, είναι ανόητο να αγωνίζεσαι, και να μάχεσαι και να αξιώνεις, αφού τίποτα δεν προκύπτει πλην κακά συναισθήματα και αθετήσεις της εξωτερικής ησυχίας. Το Άγιο Πνεύμα δεν είναι σκεπτικιστής, και τα πράγματα που Αυτός έγραψε στην καρδιά μας δεν είναι αμφίβολα ή γνώμες, αλλά αξιώματα, σιγουρότερα και περισσότερα βέβαια από τις αισθήσεις, και την ίδια την ζωή.

II ΠΕΡΙ ΕΥΚΡΙΝΕΙΑΣ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ

1. Τώρα έρχομαι σε ένα άλλο σημείο, που είναι συνδεδεμένο με αυτό. Χωρίζεις τις Χριστιανικές διδασκαλίες σε δύο τάξεις, και εξηγείς ότι χρειάζομαστε να γνωρίζουμε την μία, αλλά όχι την άλλη, "Μερικές", λες, "είναι απόκρυφες, ενώ άλλες είναι ολοκληρωτικά ξεκάθαρες".

2. Όταν εσύ παραθέτεις την δήλωση του Παύλου, "η κρίση Του είναι ακατανόητος" φαίνεται να παίρνεις την αντωνυμία "Του" να αναφέρεται στην Γραφή, όμως οι κρίσεις που ο Παύλος εκεί επιβεβαιώνει ότι είναι ακατανόητες, δεν είναι εκείνες της Γραφής, αλλά εκείνες του Θεού. Και ο Ισαΐας 40 δεν λέει: "ποιος γνώρισε το νου της Γραφής;" αλλά: "Ποιος γνώρισε τον νου του Κυρίου;" (Ο Παύλος, πράγματι, βεβαιώνει ότι οι Χριστιανοί μπορούν να γνωρίζουν τον νου του Κυρίου, αλλά μόνο σε σχέση με εκείνα τα πράγματα που μας είναι δοσμένα δια του Θεού, καθ'αυτός λέει

εκεί, στους 1Κορ.2, 12

3. Κοντολογία: Η ευκρίνεια της Γραφής

είναι διπλή, ακριβώς καθώς εκεί είναι διπλή η έλλειψη φωτός. Η πρώτη είναι εξωτερική, και συνδέεται με το Λειτουργήμα του Λόγου- η δεύτερη αφορά την γνώση της καρδιάς. Εάν εσύ μιλάς για εσωτερική ευκρίνεια, η αλήθεια είναι ότι κανείς, που δεν έχει το Πνεύμα του Θεού, δεν βλέπει το παραμικρό εξ' αυτών που είναι στις Γραφές. Όλοι οι άνθρωποι έχουν την καρδιά τους σκοτεινιασμένη, έτσι ώστε, ακόμα και όταν αυτοί μπορούν να συζητούν και αναφέρουν όλα αυτά που είναι στην Γραφή, δεν καταλαβαίνουν ή πραγματικά γνωρίζουν οτιδήποτε εξ' αυτής. Αυτοί δεν πιστεύουν στον Θεό, ούτε μπορούν να πιστέψουν ότι είναι δημιουργήματα του Θεού, ούτε οτιδήποτε άλλο, καθώς ο Ψαλμός 14, 1 θέτει αυτό, "ο τρελός είτε εν τη καρδιά του, δεν υπάρχει Θεός". Το Πνεύμα χρειάζεται για την αντίληψη όλης της Γραφής, και κάθε μέρους εξ' αυτής. Εάν, από την άλλη μεριά, μιλάς περί της εξωτερικής ευκρίνειας, η θέση είναι ότι τίποτα, οπωσδήποτε, δεν είναι αφημένο σκοτεινό ή διφορούμενο... αλλά όλα που είναι στην Γραφή παράγονται δια μέσου του Λόγου, εντός του διαυδέστερου φωτός και προκηρύσσονται σε ολόκληρο τον κόσμο.

III Η ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΗΣ ΝΑ ΓΝΩΡΙΖΟΥΜΕ ΠΟΙΑ ΔΥΝΑΜΗ ΕΧΕΙ Η

"ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΘΕΛΗΣΗ"

1. Ακόμα πιο ανυπόφορη είναι η ταξινόμησή σου, της "ελεύθερης Θέλησης" μεταξύ των ανώφελων δονιμάτων που μπορούμε να κάνουμε χωρίς...". Στην θέση της, μας δίνει ένα κατάλογο εκείνων που θεωρείς να είναι επαρκή για Χριστιανική ευσέβεια ένα σχέδιο, εντούτοις, που ένας Ιουδαίος, ή ένας Εθνικός, που δεν γνώριζε τίποτα από το Χριστό, θα μπορούσε εύκολα να σχηματίσει- επειδή δεν μνημονεύεις τον Χριστό πουθενά, καθώς εάν σκέπτεσαι, ότι η Χριστιανική ευσέβεια είναι δυνατή χωρίς τον Χριστό, εφ' όσον ο θεός, ("που είναι καλοσύνη εν εαυτώ", λες) είναι ολοκληρωτικά εκ καρδιάς υπηρετημένος

2. Εγώ πιστεύω αυτό ζωτικό. Εάν είναι "ανευλαβές", "αργόσχολο", "περιττό"[οι λέξεις σου], να γνωρίζεις εάν ο Θεός προγνωρίζει οτιδήποτε συμπτωματικώς- εάν η θέλησή μας είναι, κατά κάποιο τρόπο ενεργητική σε ζητήματα που συνδέονται με την αιώνια σωτηρία, ή εάν αυτή είναι απλώς το παθητικό υποκείμενο του έργου της Χάρως- εάν κάνουμε τις καλές και κακές μας πράξεις από απλή ανανκαϊότητα είτε, αντίθετα, είμαστε μάλλον παθητικοί, ενώ αυτές είναι κατεργασμένες σε μας, τότε μπορώ να ρωτήσω τι αποτελεί καλή, σοβαρή, χρηστή γνώση; Αυτό είναι αδύναμο στήριγμα. Έρασμε, πάει πάρα πολύ.

3. Το περίγραμμα της Χριστιανικότητας, το οποίο έχεις σύρει, περιέχει εκτός των άλλων αυτό: "Οφείλουμε να μοχλούμε, με όλες μας τις δυνάμεις, καταφεύγοντας στο θεραπευτικό βάλασμο της μετάνοιας και προσπαθώντας με όλα τα μέσα να κυκλώσουμε το έλεος του Θεού, χωρίς το οποίο η ανθρώπινη θέληση και προσπάθεια είναι αναποτελεσματική".

Και αυτό: "Κανείς δεν θα ώφειλε να απελπίζεται της συγχωρήσεως από ένα θεό, που από τη φύση του είναι η ίδια η καλοσύνη". Αυτές οι λέξεις σου, στις οποίες δεν υπάρχει ο Χριστός και δεν υπάρχει το Πνεύμα, είναι ψυχρότερες από τον πραγματικό λόγο- πράγματι, απογυμνώνουν την ομορφιά της ευγλωττίας σου.

4. Αλλά εάν κάποιος δεν γνωρίζει τι αυτή η "δύναμη" είναι, τι οι άνθρωποι μπορούν να κάνουν, και τι είναι καμωμένο σ' αυτούς, τι αυτό το "μοχθείν" είναι, ποια είναι η έκταση και το όριο της ενεργείας του, τότε τι θα έπρεπε αυτός να κάνει. Τι θα πεις σ' αυτόν να κάνει; Ας δούμε: "Είναι ανευλαβές, αργόσχολο και περιττό"

[εσύ λες] να θέλουμε να γνωρίζουμε, εάν η θέλησή μας ενεργεί οτιδήποτε σε ζητήματα που ανήκουν στην αιώνια σωτηρία, ή εάν αυτή είναι ολοκληρωτικά παθητική, κάτω από το έργο της Χάρης". Αλλά εδώ μιλάς για το αντίθετο, λέγοντας, ότι η Χριστιανική ευσέβεια συνίσταται στο "να μοχθούμε με όλες μας τις δυνάμεις" και ότι "έξω από το έλεος του Θεού, η θέλησή μας είναι ατελέσφορος". Εδώ πλήρως αξιώνεις ότι η θέληση είναι, κατά κάποιο τρόπο, ενεργητική στα ζητήματα που ανήκουν στην αιώνια σωτηρία, γιατί παρουσιάζεις αυτήν σαν μοχθούσα" και, πάλι, παρουσιάζεις αυτήν σαν αντικείμενο της Θεϊκής δράσης, όταν λες ότι, χωρίς το έλεος του Θεού, είναι αναποτελεσματική. Αλλά δεν προσδιορίζεις μαζί τα όρια της θέλησης, τα οποία θα οφείλαμε να σκεπτόμαστε, όταν είναι ΔΡΩΣΑ και όταν είναι υπό ΕΠΙΔΡΑΣΗ.

Κοιτάξεις να νομιμοποιήσεις, δια της δικής σου διδασκαλίας την άγνοια, τόσο του τι το έλεος του Θεού και η θέληση του ανθρώπου ΜΠΟΡΟΥΝ να ενεργούν, όσο του τι η θέληση του ανθρώπου και το έλεος του Θεού ΜΕΝΟΥΝ ενεργώντας.

Ακριβώς κατ' αυτόν τον τρόπο, παραγγέλλεις να μας τίποτε άλλο

παρά πράγματα να κάνουμε, και ωστόσο μας απαγορεύεις να ερευνήσουμε, μετρήσουμε και λάβουμε γνώση των ορίων της ικανότητάς μας, καθώς εάν αυτό ήτο μία αργόσχολη, περιττή και ανευλαβής έρευνα. Σ' αυτό, παρ' όλο ότι ο τρόμος σου κατά της αφροσύνης, και η επιδεικτική σου εγκράτεια σ' αυτό που η απέραντη προφύλαξή σου σε υποβάλλει, βρίσκουμε την διδασκαλία σου ασύνετη στον χειρότερο βαθμό.

Οι σοφιστές είναι βλάκες και τρελοί, πραγματικά, να επιδιώκουν

τις αργόσχολες αναζητήσεις τους: ωστόσο, η αμαρτία τους είναι μικρότερη από την δική σου, που ενεργητικά διδάσκεις τους ανθρώπους να καλλιεργούν την τρέλα και να παραδίνουν τους εαυτούς τους στον παραλογισμό. Και η τρέλα σου είναι μεγαλύτερη ακόμα, επειδή μας διαβεβαιώνεις ότι αυτός ο παραλογισμός είναι αξιέραστη Χριστιανική ευσέβεια, σοβαρότης, σπουδαία αφοσίωση και σωτηρία. Και αν δεν κάνουμε καθώς μας λες, εσύ Αξιώνεις [εσύ ο ορκισμένος εχθρός των αξιωμάτων] ότι είμαστε ανευλαβείς, αργόσχολοι και κενοί —και έτσι θαυμαστά εμπαιξείς την Σκύλλα και ξεφεύγεις επίσης από την Χάρυβδη.

5. Έτσι, είναι όχι ανευλαβές, αργόσχολο, ή περιττό, αλλά

στον υψηλότερο βαθμό υγιές και αναγκαίο για κάποιον Χριστιανό να γνωρίζει, εάν ή όχι η θέλησή του έχει κάτι να κάνει σε ζητήματα

ανήκοντα στην σωτηρία. Πράγματι, άσε με να σου πω, αυτό είναι ο άξονας επί του οποίου η συζήτησή μας στρέφεται, το αποφασιστικό ζήτημα μεταξύ μας ' ο σκοπός μου είναι, απλά, να ερευνήσω ποια ικανότητα "ελεύθερη θέληση" έχει, κατά ποιαν άποψη είναι υποκείμενη της Θεϊκής δράσης και πως κείται σχετιζόμενη προς την χάρη του Θεού.

Εάν δεν γνωρίζουμε τίποτα για αυτά τα πράγματα, δεν θα γνωρίζουμε οτιδήποτε περί του Χριστιανισμού, και θα είμαστε η χειρότερη περίπτωση από κάθε λαό επί της γης: Αυτός που διαφωνεί από αυτήν την εκτίμηση, θα όφειλε να γνωρίζει ότι δεν είναι Χριστιανός· και αυτός που γελοιοποιεί ή χλευάζει αυτό, θα όφειλε να κατανοεί ότι είναι ο μεγαλύτερος εχθρός του Χριστιανού. Γιατί εάν είμαι αμαθής της φύσης, έκτασης, και ορίων αυτού που μπορώ και πρέπει να κάνω, στην σχέση με τον Θεό, θα είμαι εξ' ίσου αμαθής και αβέβαιος της φύσης, έκτασης και ορίων του τι ο Θεός μπορεί και θέλει να κάνει εντός εμού, μολονότι ο Θεός, πραγματικά, εργάζεται τα πάντα εις πάντας (1 Κορ12,6)

6. Έτσι, βλέπεις, αυτό το σημείο είναι μία περαιτέρω εγγραφή σε κάθε πλήρη σύνοψη του Χριστιανισμού.

Αυτογνωσία, και η γνώση και δόξα του Θεού είναι στενά συνδεδεμένα με αυτό. Που σημαίνει, αναπνέε "Έρασιμε, ότι είναι, απλώς, ανυπόφορη η στάση σου να καλείς την γνώση αυτού ανευλαβή, αργόσχολη και μάταιη. Οι αξιώσεις σου πάνω μας είναι πολλές, αλλά ο φόβος του Θεού αξιώνει από μας τα πάντα. Πράγματι, μόνος σου βλέπεις ότι όλα τα καλά σε μας, πρέπει να αποδοθούν· στον Θεό, και το αξιώνεις τόσο πολύ στο "περίγραμμα σου του Χριστιανισμού" και αυτή η δήλωση, βεβαιότατα, φέρει μαζί της μία δεύτερη, ότι το έλεος του Θεού, μόνον, εργάζεται τα πάντα, και η θέλησή μας δεν εργάζεται τίποτα, αλλά είναι, μάλλον, το αντικείμενο της Θεϊκής εργασίας, αλλιώς δεν θα ήταν όλα αποδομένα στον Θεό. Και, ωστόσο, λίγο παρακάτω, αποκρούεις ότι είναι ευλαβές, ευσεβές ή υγιές να αξιώνεις, ή να γνωρίζεις αυτά τα πράγματα: Αλλά ένας ανακόλουθος διανοητής, αβέβαιος, και άπειρος στα πράγματα του Θεού, δεν μπορεί να βοηθά, μιλώντας κατ' αυτόν τον τρόπο.

IV. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΝΑΓΚΙΑΣ ΠΡΟΓΝΩΣΗΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

1. Μία άλλη εγγραφή, στην σύνοψη του Χριστιανισμού σου είναι η γνώση, εάν ο Θεός προβλέπει οτιδήποτε συμπωματικά ή εάν εμείς κάνουμε όλα τα πράγματα εξ' ανάγκης. Αυτή την γνώση, επίσης, παριστάνεις σαν κάτι ανευλαβές, αργόσχολο και μάταιο, καθώς ακριβώς όλοι οι αθεόφοβοι κάνουν, πράγματι οι δαίμονες και οι καταραμένοι παριστάνουν αυτό, επίσης, σαν μιστό και βδελυγτό. Είσαι σοφός να κρατιέσαι καθαρός από τέτοιες ερωτήσεις, όσο μπορείς· αλλά είσαι πολύ φτωχός ρήτορας και Θεολόγος, εάν διακινδυνεύεις να ανοίξεις το στόμα σου και να μας διδάξεις σε σχέση με "ελεύθερη θέληση", χωρίς κάποια σύνδεση με αυτά τα ζητήματα. Επειδή δεν μπορείς να γνωρίζεις τι είναι η "ελεύθερη θέληση", χωρίς να γνωρίζεις ποια ικανότητα η θέληση του ανθρώπου έχει, τι ο θεός κάνει, και εάν Αυτός προγνωρίζει κατ' αναγκαιότητα·

2. Είναι, έπειτα, θεμελιωδώς αναγκαίο και υγιές για Χριστιανούς

να γνωρίζουν, ότι ο Θεός δεν προγνωρίζει τίποτα συμπωματικά, αλλά ότι Αυτός προβλέπει, σκοπεύει, και κάνει όλα τα πράγματα σύμφωνα με την αιετήβλητη, αιώνια, και αλάθητη θέλησή Του. Αυτή η βόμβα κτυπά την "ελεύθερη θέληση" αποκάλυπτα και ολοσχερώς την κατακερματίζει, έτσι ώστε εκείνοι που θέλουν να αξιώσουν αυτήν, πρέπει να αποκρούσουν την βόμβα μου, ή να προσποιούνται ότι δεν την παρατηρούν ή να βρουν κάποιον άλλο τρόπο για να την αποφύγουν. Πριν θεμελιώσω αυτό το σημείο, με τα επιχειρήματά μου και την εξουσία της Γραφής, θα θέσω πρώτα αυτό με την βοήθεια των δικών σου λέξεων.

Βεβαίως ήσουν εσύ, καλέ μου Έρασιμε, που πριν λίγο βεβαίως

ότι "ο Θεός είναι εκ φύσεως δίκαιος, και καθ' εαυτό καλός". Εάν

αυτό είναι αλήθεια, δεν ακολουθεί ότι Αυτός είναι ΑΜΕΤΑΒΛΗΤΑ ΔΙΚΑΙΟΣ ΚΑΙ ΚΑΛΟΣ : που σημαίνει ότι καθώς η φύση του παραμένει αναλλοίωτη σε όλη την αιωνιότητα, έτσι ακριβώς η δικαιοσύνη Του και η καλότητά Του: Και ότι είναι ειπωμένο περί της δικαιοσύνης Του και Καλοσύνης, πρέπει να είναι ειπωμένο, επίσης, περί της γνώσης Του, σοφίας Του, αγαθότητός Του, θέλησής Του και περί των άλλων θεϊκών ιδιοτήτων.

Αλλά εάν είναι ευλαβές, ευσεβές και υγιές, να αξιώνεις αυτά

τα πράγματα για τον Θεό, καθώς εσύ κάνεις, τι σε έπιασε που τώρα θα ήθελες να διαφεύδεις τον εαυτόν σου δια της αξίωσης ότι είναι

ανευλαβές, αργόσχολο, και μάταιο να λες ότι ο Θεός προγνώριζε κατ' αναγκαιότητα; Ελπίζουμε ότι θα οφείλαμε να μάθουμε το αμετάβλητο της θεϊκής θέλησης, ενώ μας απαγορεύεις, τώρα, να γνωρίζουμε το αμετάβλητο της Πρόγνωσης Του. Υποθέτεις ότι Αυτός δεν θέλει ό,τι Αυτός προγνώριζε ή ότι Αυτός δεν προγνώριζε ό,τι Αυτός θέλει; Εάν Αυτός θέλει ό,τι Αυτός προγνώριζε, η θέλησή Του είναι αιώνια και αμετάβλητη, γιατί έτσι επίσης είναι η φύση Του. Από αυτό έπεται, με ακαταμάχητη λογική, ότι όλα αυτά που κάνουμε, καίτοι δύνανται να φανούν σε μας ότι γίνονται άσπαστα και συμπτωματικά, στην πραγματικότητα γίνονται αναγκαστικά και αμεταβλητά σε σχέση με την θέληση του Θεού. Γιατί η θέληση του Θεού είναι αποτελεσματική, και δεν μπορεί να είναι εμποδισμένη, αφού η δύναμη ανήκει στην φύση του Θεού και η σοφία Του είναι τέτοια, που δεν μπορεί να είναι εξαπατημένη. Αφού, έπειτα, η Θέλησή Του δεν είναι εμποδισμένη, ό,τι γίνεται δεν μπορεί παρά να γίνεται όπου, όταν, πως, κατά το μέτρο, και διά ποιου Αυτός προβλέπει και θέλει. Εάν η θέληση του Θεού ήτο τέτοια, που, όταν το έργο είχε υπάρξει καμωμένο και ενώ αυτό ακόμα παρέμενε στην ύπαρξη, η θέληση έπαυε (καθώς είναι η περίπτωση με την θέληση του ανθρώπου, που όταν έχει κτίσει το σπίτι που θέλει, παύει να θέλει, ακριβώς καθώς πραγματικά κάνει στον θάνατο), τότε θα μπορούσε πραγματικά να είναι ειπωμένο ότι τα πράγματα συμβαίνουν συμπτωματικώς και μεταβλητώς. Αλλά το αντίθετο είναι πραγματικά αληθινό: το έργο παύει να υπάρχει και η θέληση παραμένει στην ύπαρξη –όπως, υπεράνω κάθε αμφιβολίας είναι γνωστό, ότι η παραγόμενη και συνεχιζόμενη ύπαρξη οποιουδήποτε πράγματος μπορεί να είναι συμπτωματική--. Μήπως εξαπατηθούμε ελάνω στους όρους μας, άσε με να εξηγήσω ότι "υπάρχον καμωμένο συμπτωματικώς" στα Λατινικά δεν σημαίνει ότι το καμωμένο πράγμα είναι καθ' εαυτό συμπτωματικό, αλλά ότι αυτό είναι καμωμένο δια μιας συμπτωματικής και μεταβλητής θέλησης τέτοια που είναι ανάγκη να μην υπάρχει ευρισκόμενη στον Θεό. Και κάποια πράξη δεν μπορεί να είναι καλεσμένη "συμπτωματική", εκτός εάν κάνουμε αυτήν "συμπτωματικώς", δηλαδή κατά τύχη (όπως λέγεται) και χωρίς προμελέτη που σημαίνει, όταν η θέλησή μας ή το χέρι σφίγγεται επί κάποιου πράγματος παρουσιασμένου σε μας, καθώς εάν ήτο τυχαίο, χωρίς να έχουμε εμείς πριν σκεφθεί ή σχεδιάσει οτιδήποτε σε σχέση με αυτό.

Θα ευχόμουν, πράγματι, να ήτο διαθέσιμος ένας καλύτερος όρος για την συζήτησή μας από αυτόν τον κοινά αποδεχόμενο της "ανάγκης", που δεν μπορεί με ακρίβεια να χρησιμοποιηθεί, ούτε για την θέληση του ανθρώπου, ούτε για εκείνη του Θεού. Η σημασία της είναι πολύ τραχεία και ξένη στο αντικείμενο, γιατί εισηγείται κάποιο είδος καταναγκασμού, και κάτι που είναι εναντίον της θέλησης κάποιου, που δεν είναι μέρος της άποψης που συζητάμε. Η θέληση, είτε αυτή είναι του Θεού ή του ανθρώπου, κάνει ό,τι αυτή κάνει, καλό ή κακό, κάτω από μη καταναγκασμό, καθώς ακριβώς αυτή θέλει ή ευαρεστείται, σαν να ήτο εντελώς ελεύθερη. Ακόμα, η θέληση του Θεού, η οποία κυβερνά επί της μεταβλητής μας θέλησης, είναι αναλλοίωτη και βεβαία – καθώς ο Μπλετίους τραγουδά, "Ακίνητος καθ' εαυτόν, Εσὺ την κίνηση στα πάντα δίνεις"--και η θέλησή μας, κυρίως εξ αιτίας της διαφθοράς της, δεν μπορεί να κάνει καλό από μόνη της. Η αντίληψη του αναγνώστη, συνεπώς, πρέπει από την μια πλευρά να αναπληρώσει ό,τι η λέξη καθ' εαυτή αποτυγχάνει να μεταβιβάσει, από την γνώση της εκ της εννοημένης σημασίας της αμετάβλητης θέλησης του Θεού, και από την άλλη την αδυναμία της διεκφαρισμένης μας θέλησης. Κάποιοι κάλεσαν αυτήν "αναγκαιότητα του αμετάβλητου" πλην η φράση είναι τόσο γραμματικά όσο και θεολογικά ελαττωματική.

V. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΗΤΑΣ ΝΑ ΓΝΩΡΙΖΕΙΣ ΟΤΙ Ο ΘΕΟΣ ΕΞΑΝΑΓΚΑΖΕΙ ΟΛΑ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

1. Και πως μπορείς να είσαι έτσι σίγουρος και βέβαιος, εάν δεν γνωρίζεις ότι βεβαιότατα, αλήθεια, αμετάβλητα και αναγκαστικά, Αυτός γνωρίζει, θέλει, και θα εκτελέσει ό,τι Αυτός υπόσγεται; Όχι μόνον θα οφείλαμε να είμαστε σίγουροι ότι ο Θεός θέλει, και θα εκπληρώσει την θέλησή Του αναγκαστικά και αμετάβλητα, αλλά θα οφείλαμε να δοξάζουμε στο γεγονός, καθώς ο Παύλος κάνει στους Ρωμαίους 3,4 "ας είναι ο Θεός αληθής, αλλά κάθε άνθρωπος ψεύτης" και πάλι "όχι ότι ο Λόγος του Θεού απέτυχε" (Ρωμ. 9, 6) και σε άλλο σημείο "το θεμέλιο του Θεού παραμένει βέβαιο, έχοντας αυτήν την σφραγίδα, ο Κύριος γνωρίζει αυτούς που είναι δικοί Του" (2 Τιμ. 2, 19). Στον Τίτο 1, 2 λέγει: "που ο Θεός, που δεν μπορεί να ψευσθεί, υπεσγέθη πριν ο κόσμος αρχίσει" Και στους Εβραίους 11, 6 λέει "αυτός που έρχεται, πρέπει να πιστεύει ότι Αυτός επιβραβεύει αυτούς που ελπίζουν εις Αυτόν".

2. Εάν, έπειτα, είμαστε διδαγμένοι και πιστεύουμε ότι πρέπει να είμαστε αμαθείς της αναγκαστικής πρόγνωσης του Θεού και της αναγκαιότητας των γεγονότων, η Χριστιανική πίστη είναι ολοκληρωτικά κατεστραμμένη, και οι υποσχέσεις του Θεού και ολόκληρο το Ευαγγέλιο εκπίπτει στο έδαφος εντελώς ' γιατί η υψηλότερη και μοναδική ανακούφιση του Χριστιανού σε κάθε εναντιότητα, τίθεται στο να γνωρίζει ότι ο Θεός δεν ψεύδεται, αλλά φέρει όλα τα πράγματα να περάσουν αμετάβλητα, και ότι η θέληση Του δεν μπορεί να είναι εναντιωμένη, αλλοιωμένη ή εμποδισμένη.

VI. ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΡΟΦΑΣΙΖΟΜΕΝΩΝ ΠΛΕΟΝΕΚΤΗΜΑΤΩΝ ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΑΤΑΠΙΝΞΗ ΚΑΠΟΙΩΝ ΑΛΗΘΕΙΩΝ

1. Κάτω από το τρίτο κεφάλι σου, προσπάθεις να στρέψεις εμάς μέσα στους μετριόφρονες, αργόσχολους Επικούρειους. Αυτό είναι ένα διαφορετικό είδος συμβουλής, αλλά όχι σταθερότερο από τα δύο κομμάτια του μυαλού σου, ήδη αναφερμένα. "Κάποια πράγματα (λες) είναι τέτοιου είδους, που, ακόμα και εάν ήταν αληθινά και μπορούσαν να είναι γνωρισμένα, θα μπορούσε να είναι αναιδές να εκθέτεις αυτά στα αυτιά του καθενός".

2. Τώρα άσε μας να παρατηρήσουμε τους λόγους σου, που δίνεις αυτή την συμβουλή. "Είναι αλήθεια, (εσύ λες), ότι, η φύση του

Θεού υπάρχουσα ότι αυτή είναι -- Θεός-- δεν είναι περισσότερο πραγματικά στον Ουρανό από ότι Αυτός είναι σε μια κατασάριδα ή ακόμα μέσα σε ένα βόθρο (που εσύ ο ίδιος δεν διατάξεις να λες, παρ' όλο αυτό κακίζεις τους Σοφιστές για την φλυαρία τους για τέτοια πράγματα) ωστόσο, (εισηγγέσαι) ,θα όφειλε να είναι παράλογο να μιλάς σε σχέση με αυτά δημόσια".; Η αλήθεια είναι, εσύ μας καλείς μακριά και ανασκάπτεις μαζί όλες αυτές τις ασχετοσύνες απλά γιατί είσαι αμήχανος σ' αυτό ακριβώς το σημείο, την πρόγνωση του Θεού και, αφού δεν μπορείς να ανατρέξεις αυτήν με κάποια επιχειρήματα, προσπάθεις, εν τω μεταξύ, να τραβήξεις εκτός τον αναγνώστη, με ένα κατακλυσμό κενών πολυλογιών. Αλλά αρκετά ως προς αυτό, πίσω στο σημείο.

Ποια είναι η σχέση της παράθεσής σου, ότι κάποια πράγματα θα όφειλαν να μην αναφέρονται δημόσια; Περικλείεις το αντικείμενο της "ελεύθερης Θέλησης" μεταξύ αυτών; Εάν έτσι, όλα αυτά που είπα παραπάνω, σε σχέση με την αναγκαιότητα της αντίληψης της "ελεύθερης θέλησης", θα στραφούν εναντίον σου. Και γιατί, σ' αυτήν την περίπτωση δεν ακολούθησες τις αρχές σου και να αφήσεις την Διατριβή σου άγραφη; Εάν εσύ κάνεις καλά να συζητάς την "ελεύθερη Θέληση", γιατί λογοκρίνεις τέτοια συζήτηση; Εάν είναι ένα κακό πράγμα να το κάνεις, γιατί κάνεις αυτό; Εάν, από την άλλη μεριά, δεν θέτεις την "ελεύθερη θέληση" εντός αυτής της κατηγορίας, τότε ακόμα μια φορά όλο αυτόν τον χρόνο είσαι αποφεύγοντας το ζήτημα, και κατασπαταλώνοντας την αερώδη ρητορική σου σε παραπλανητικά στοιχεία.

4. Όταν ο Λόγος του Θεού έρχεται να αλλάξει και να ανανεώσει τον Κόσμο, ακόμα και Ειδωλολάτρες συγγραφείς αναγνωρίζουν ότι τέτοιες αλλαγές δεν μπορούν να λάβουν χώρα χωρίς οχλαγωγία και αναστάτωση, πράγματι, χωρίς αιματοχυσία. Τώρα πρέπει, από το μέρος των Χριστιανών, να περιμένονται και ψύχραιμα να υπομένονται αυτά

τα πράγματα, καθώς ο Χριστός λέει, "Θα ακούσετε δε πολέμους και φήμες περί πολέμων. Προσέχετε να μην φοβηθείτε· διότι είναι ανάγκη όλα να γίνουν, αλλά δεν είναι ακόμα το τέλος" (Ματ. 24, 6). Προσωπικά, εάν δεν έβλεπα αυτές τις αναστατώσεις, θα έπρεπε να λέω ότι ο Λόγος του Θεού δεν ήτο στον κόσμο. Τώρα που βλέπω αυτές, αγάλλομαι εκ καρδίας και χαμογελώ σ' αυτές, γνωρίζοντας με βεβαιότητα, ότι το βασίλειο του Πάπα και όλων των συμμάχων του θα πέσει· γιατί ο Λόγος του Θεού είναι τώρα πλήρως διαλαλημένος, και εκείνοι είναι ο κυριότερος στόχος του.

V || ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΡΟΦΑΣΙΖΟΜΕΝΩΝ ΜΕΙΟΝΕΚΤΗΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗΣ, ΟΤΙ Ο ΘΕΟΣ ΕΞΑΝΑΓΚΑΖΕΙ ΟΛΑ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

1. Στο τελευταίο μέρος του προλόγου σου, όπου διακαώς μας αποτρέπεις από αυτό το είδος της διδασκαλίας μας, σκέπτεσαι ότι η νίκη είναι σχεδόν κερδισμένη. "Τι (εσύ λες) μπορεί να είναι περισσότερο άχρηστο, από να αναγγέλλουμε στον κόσμο το παράδοξο, ότι όλα αυτά που κάνουμε είναι καμωμένα, όχι δια της "ελευθέρης Θέλησης", αλλά εξ ατλής αναγκαιότητας και την άποψη του Αυγουστίνου, ότι ο Θεός εργάζεται σε μας αμφοτέρω, και το καλό και το κακό, ότι Αυτός ανταμείβει τα δικά του καλά έργα σε εμάς, και τιμωρεί τα δικά του κακά έργα σε εμάς; (Είσαι άφθονος εδώ να δίνεις λόγους, ή μάλλον, να απαιτείς εμείς να δώσουμε αυτούς). Τι κατακλυσμός ανομίας (εσύ λες) θα άνοιγε στον λαό ή εξάλτωση τέτοιων ανακοινώσεων; Ποιος κακοήθης άνθρωπος θα ήθελε να διορθώσει την ζωή του;

(Εκπληττομαι που σ' αυτή την λυσσαλέα έκρηξη δεν θυμήθηκες το συζητούμενο θέμα και να πεις: "που τότε θα κατανοήσε

η "ελευθέρη Θέληση");:

2. Ο 2. Ο Απόστολος Παύλος, στην επιστολή του στους Ρωμαίους, μετά παρησίας συζητά αυτά τα ουσιαστικά πράγματα, όχι πίσω από την νωνία, αλλά ανοικτά, δημόσια, μπροστά σε όλο τον κόσμο, και με σκληρότερους όρους από αυτούς που εσύ παραθέτεις. "Όποιον θέλει Αυτός σκληραίνει" λέγει· και πάλι: "ο Θεός, θέλοντας να δείξει την οργήν του... κ.λπ." (Ρωμ. 9, 18-22). Τι είναι σκληρότερο (σε σχέση με την σάρκα, τουλάχιστον) από αυτό του Χριστού "Πολλοί είναι καλεσμένοι, αλλά μερικοί εκλεγμένοι" (Ματθ. 22, 14). Και πάλι, "γνωρίζω ποιον εξέλεξα": (Ιωάν. 13, 18). Κατά την άποψή σου, φυσικά, δεν υπάρχει πληροφορία περισσότερο άχρηστη από όλο αυτό και ο λόγος σου είναι όπως φαίνεται, ότι μπορεί να στρέψει τον ασεβή σε απελπισία μίσος, και βλασφημία:

3. "Ποιος (εσύ λες), θα προσπαθήσει και θα αναμορφώσει την ζωή του;". Απαντώ, Ουδείς. Ουδείς μπορεί: Ο Θεός δεν έχει χρόνο για τους επανγελιατίες αυτοαναμορφωτές, γιατί είναι υποκριτές. Ο εκλεκτός, που φοβάται τον Θεό, θα είναι αναμορφωμένος δια του Αγίου Πνεύματος· το υπόλοιπο θα χαθεί, μη αναμορφωμένο. Σημείωσε, ότι ο Αυγουστίνος δεν λέει ότι ανταμοιβή περιμένει τα έργα κανενός ή τα έργα όλων, αλλά τα έργα κάποιων ανθρώπων. Έτσι εκεί θα υπάρχουν κάποιοι που αναμορφώνουν την ζωή τους. "Ποιος θα πιστεύει (εσύ λες), ότι ο Θεός τον αγαπά"; Απαντώ, Ουδείς. Ουδείς μπορεί: Αλλά ο εκλεκτός θα πιστεύει αυτό, και το υπόλοιπο θα χαθεί χωρίς να το πιστεύει, λυσώντας και βλασφημώντας, καθώς εσύ περιγράφεις αυτούς. Έτσι θα υπάρχουν κάποιοι που πιστεύουν αυτό.

4. "Τι χρήση ή ωφέλεια υπάρχει, τότε, από την δημοσίευση τέτοιων πραγμάτων, όταν τόσο πολύ ζημιогόνα αποτελέσματα φαίνεται ότι πιθανώς θα ακολουθήσουν;".

Απαντώ: θα ήτο αρκετό να πω απλά, ότι ο Θεός ηθέλησε την δημοσίευσή τους, και η λογική της Θεϊκής θέλησης δεν πρέπει να είναι αναζητημένη, αλλά απλώς να είναι λατρεμένη, και η δόξα δοσμένη στον Θεό, ο οποίος, αφού Αυτός μόνος είναι δίκαιος και σοφός, δεν λαθεύει και δεν μπορεί να κάνει τίποτα ανόητο ή απερισκεπτο-οσονδήποτε υπερβολικά διαφορετικό μπορεί να φανεί σε εμάς. Αυτή η απάντηση θα ικανοποιεί εκείνους που φοβούνται τον Θεό. Ολωσδήποτε (για να πω λίγα περισσότερα από ότι χρειάζομαι, αφού υπάρχει τόσο πολύ που μπορώ να πω), υπάρχουν δύο λόγοι που απαιτούν το κήρυγμα εκείνων των αληθειών. Ο πρώτος είναι η ταπείνωση της υπερηφάνειας μας και η αντίληψη της χάρις του Θεού· ο δεύτερος είναι η φύση της Χριστιανικής πίστης.

Για τον πρώτο: Ο Θεός, βεβαιότατα, υπεσχέθη την Χάρη του στον ταπεινωμένο, που σημαίνει, σε εκείνους που πενθούν και απελπίζονται εξ αιτίας των εαυτών τους. Αλλά κάποιος άνθρωπος δεν μπορεί να είναι ολοκληρωτικά ταπεινωμένος, μέχρι να κατανοήσει ότι η σωτηρία του είναι ολοκληρωτικά πέρα από τις δυνάμεις του, συμβουλές, προσπάθειες, θέληση, και έργα, και εξαρτάται απολύτως επί της θέλησης, συμβουλής, ευχαρίστησης και έργου ενός Άλλου, του Θεού μόνον. Όσο αυτός είναι πεπεισμένος ότι μπορεί να κάνει, έστω την παραμικρή συνεισφορά στην σωτηρία του, παραμένει πλήρως αυτοπεποιθισμένος, και δεν απελπίζεται, εντελώς, εξ αιτίας του εαυτού του και έτσι δεν είναι ταπεινωμένος μπροστά στον Θεό, αλλά προγραμματίζει για τον εαυτόν του [ή τουλάχιστον ελπίζει και υπερεπιθυμεί] κάποια θέση, κάποια ευκαιρία, κάποιο έργο, που θα φέρει αυτόν στην τελική σωτηρία. Αλλά αυτός που ξέρει εκτός αμφιβολίας ότι η μαίρα του εξαρτάται ολοκληρωτικά από την θέληση του Θεού απελπίζεται εντελώς από τον εαυτόν του, δεν διαλλάγει τίποτα για τον εαυτόν του, αλλά περιμένει από τον Θεό να εργασθεί σ' αυτόν· και τέτοιος άνθρωπος είναι πάρα πολύ κοντά στην χάρη για την σωτηρία του.

Έτσι, εκείνες οι αλήθειες είναι δημοσιευμένες για χάρη του

εκλεκτού, που μπορεί να είναι ταπεινωμένος και μειωμένος στο

τίποτα και έτσι σωσιμένος. Το υπόλοιπο των ανθρώπων αντιστέκεται σ' αυτόν τον εξευτελισμό· πράγματι, αυτοί καταδικάζουν την διδασκαλία της αυτο-απελπισίας· θέλουν κάτι λίγο αφημένο, που μπορούν να κάνουν από τους εαυτούς τους. Μυστικά συνεχίζουν υπερήφανοι και εχθροί της χάρις του Θεού. Αυτό, επαναλαμβάνω, είναι ο ένας λόγος, εκείνοι που φοβούνται τον Θεό να μπορέσουν, σε ταπείνωση, να κατανοήσουν, να αξιώσουν, και να λάβουν τις ευμενείς υποσχέσεις.

Ο δεύτερος λόγος είναι αυτός: το αντικείμενο της πίστης είναι

πράγμα μη φαινόμενο. Για να μπορεί να υπάρχει γώρος για πίστη,

συνεπώς, όλα αυτά που είναι πιστευόμενα, πρέπει να είναι κρυμμένα. Τώρα, τίποτα δεν είναι κρυμμένο περισσότερο βαθιά παρά κάτω από την αντίθετη εξωτερική όψη, αίσθηση, και εμπειρία. Έτσι, όταν ο Θεός ζωοποιεί, Αυτός κάνει έτσι σκοτώνοντας μας· όταν Αυτός δικαιώνει, Αυτός κάνει έτσι απαγγέλοντας ενοχή, όταν φέρει πάνω στον ουρανό,

Αυτός κάνει έτσι φέρνοντας κάτω στην κόλαση. Καθώς η Γραφή λέγει στο 1 Σαμ. 2, 6 "ο Κύριος σκοτώνει και ζωοποιεί· Αυτός φέρει κάτω στον τάφο και φέρει επάνω". (Αυτός δεν είναι γώρος για πλήρη ανάπτυξη τούτων των πραγμάτων· αλλά εκείνοι που διάβασαν τα βιβλία μου είναι καλώς εξοικωμένοι με αυτά). Έτσι, ο Θεός κρύβει την

αιώνια ευσπλαγχνία του και στοργή υποκάτω αιώνιας οργής, την δικαιοσύνη Του υποκάτω αδικίας. Τώρα, ο

υψηλότερος βαθμός πίστης είναι να πιστεύεις, ότι Αυτός είναι πλήρως ελέους, αν και σώζει όσους λίγους και

καταδικάζει τόσους πολλούς· να πιστεύεις ότι είναι δίκαιος, αν και δια της δικής Του θέλησης κάνει εμάς, δια της

βίας, κατάλληλους υπήκοους για καταδίκη και φαίνεται (για να χρησιμοποιήσω τις λέξεις του Έρasmus) "να

ευφραίνεται στους βρασιονισμούς φτωχών άθλιων, που είναι καταλληλότερα υποκείμενα για μίσος παρά για αγάπη".

Εάν μπορούσα δια κάποιου μέσου να καταλάβω πως αυτός ο ίδιος Θεός, που κάνει τέτοια επίδειξη οργής και αδικίας,

μπορεί, εν τούτοις, να είναι πλήρης ευσπλαχνίας και δίκαιος, δεν θα υπήρχε ανάγκη για πίστη. Αλλά, όπως είναι, η αδυναμία αντίληψης κάνει χώρο για την άσκηση της πίστης, όταν εκείνα τα πράγματα είναι κηρυγμένα και δημοσιευμένα· ακριβώς, όπως, όταν ο Θεός σκοτώνει, η πίστη στη ζωή είναι εξασκημένη εντός του θανάτου. Και αυτά είναι αρκετά, προς το παρόν, για την εισαγωγή σου.
Δια της μεθόδου μας, της ανοιχτής συζήτησης, θα κάνουμε περισσότερο καλό, σε εκείνους που συζητούν σε σχέση με αυτά τα παράδοξα, από ό,τι θα οφείλαμε ακολουθώντας την συμβουλή σου, που αναβλύζει από κάποια επιθυμία να διασκεδάσεις την ασέβειά τους, σιωπώντας και μη λέγοντας τίποτα. Αλλά δεν κατορθώνεις τίποτα με αυτήν την συμβουλή

VIII ΠΕΡΙ ΤΟΥ

ΑΥΘΟΡΜΗΤΟΥ ΤΩΝ ΕΞΑΝΑΓΚΑΣΜΕΝΩΝ

ΠΡΑΞΕΩΝ . Ως προς το άλλο παράδοξο "όλο αυτό που εμείς κάνουμε, είναι καιωμένο όχι δια της "ελεύθερης θέλησης" αλλά από απλή ανάγκη", ως κάνουμε κάποια σύντομη παρατήρηση σ' αυτό, γιατί δεν πρέπει να αφήνουμε μια σκανδαλοποιό σημείωση να περάσει απρόσβλητη. Το σχόλιό μου είναι απλά αυτό. Εάν είναι αποδεδειγμένο ότι η σωτηρία μας δεν είναι από την δική μας δύναμη ή συμβουλή, αλλά εξαρτάται από την εργασία του Θεού μόνο, [το οποίο είναι κάτι που ελπίζω να αποδείξω αργότερα, στην κύρια συζήτηση] δεν ακολουθεί καθαρά ότι όταν ο Θεός δεν είναι παρόν να εργάζεται σ' εμάς, όλο είναι κακό και εξ ανάγκης ενεργούμε κατά ένα τρόπο που δεν συνεισφέρει τίποτα προς την σωτηρία μας? Γιατί εάν δεν είμαστε εμείς, αλλά ο Θεός μόνο που εργάζεται την σωτηρία σ' εμάς, ακολουθεί ότι, θέλοντας και μη, τίποτα από αυτά που εμείς κάνουμε, έχει κάποια σωτήρια σημασία που να έχει προτεραιότητα στην εργασία Του σ' εμάς. Είπα "εξ ανάγκης", δεν είπα "ΕΚ ΚΑΤΑΝΑΓΚΑΣΜΟΥ" σημαίνει δια της Αναγκαιότητας, ΟΧΙ ΕΚ ΚΑΤΑΝΑΓΚΑΣΜΟΥ, μόνο αυτό το οποίο αυτοί καλούν "αμεταβλησία" που σημαίνει: κάποιος άνθρωπος χωρίς το Πνεύμα, δεν κάνει κακό παρά την θέλησή του, κάτω από βία, καθώς εάν πιανόταν από το σβέρκο και εσύρετο εντός του κακού, όπως ένας κλέφτης ή ληστής σύρεται μακριά, παρά την θέλησή του, εις τιμωρία· αλλά αυτός το κάνει αυθόρμητως και θεληματικώς. Και αυτή την προθυμία ή θέληση, είναι κάτι που δεν μπορεί εξ ιδίας δυνάμεως να εξοβελίσει, αναγκάσει, ή μεταβάλλει. Προσγυρᾷ θέλοντας, και επιθυμώντας να κάνει κακό, και εάν εξωτερική πίεση βιάζει αυτόν να ενεργήσει αλλιώς, ωστόσο η θέληση εντός του παραμένει ενάντια σ' αυτό που έτσι κάνει, και εξοργίζεται κάτω από τέτοια βία και αντίθεση. Αλλά δεν θα έπρεπε να εξοργίζεται έτσι, εφ' όσον ήτο πραγματικά αλλαγμένη, και εφ' όσον ενδιέδε στον περιορισμό προθύμιας. Αυτό είναι, ότι εννοώ δια της "ανάγκης της αμεταβλησίας": ότι η θέληση δεν μπορεί να αλλάξει τον εαυτόν της, ούτε να δώσει η ίδια άλλη κλίση, αλλά μάλλον, όσο περισσότερο προκαλείται να ποθεί, τόσο περισσότερο είναι αντιτιθέμενη, καθώς η πύρρωση της αποδεικνύεται· γιατί αυτό δεν θα έπρεπε να συμβαίνει, εάν ήτο ελεύθερη ή είχε "ελεύθερη Θέληση". Από την άλλη μεριά: όταν ο Θεός εργάζεται σε εμάς, η θέληση είναι αλλαγμένη κάτω από την γλυκιά επιρροή του Πνεύματος του Θεού. Ξανά επιθυμεί και ενεργεί, όχι από καταναγκασμό, αλλά από την δική της επιθυμία και αυθόρμητη κλίση. Η κλίση της, ακόμα, δεν μπορεί να είναι μεταβαλλόμενη από κάποια εναντιότητα· δεν μπορεί να είναι εξουσιαζόμενη ή καταπειθόμενη ακόμα και προ των πυλών της κόλασης, αλλά προχωρά θέλοντας, επιθυμώντας, και αγαπώντας το καλό, ακριβώς όπως μια φορά ήθελε, επιθυμούσε, και αναπούσε το κακό. Με μια λέξη: εάν είμαστε κάτω από τον Θεό αυτού του κόσμου, ξέντοι στο έργο του Πνεύματος του Θεού, είμαστε αιχμαλωτισμένοι από αυτόν στην θέλησή του, καθώς ο Παύλος είπε στον Τιμόθεο (2 Τιμ. 2, 26), έτσι ώστε δεν μπορούμε να θέλουμε σιδήπλοτε, παρά ότι αυτός θέλει. Γιατί αυτός είναι ένας "δυνατά οπλισμένος άνθρωπος" που κρατά το παλάτι του σε τέτοιο καλό αποτέλεσμα, που εκείνους που κρατά, ευρίσκονται, εν ειρήνη, και δεν εγείρουν ταραχές ή αισθήματα κατ' αυτού, διαφορετικά, το βασίλειο του Σατανά θα έπρεπε να είναι διχοτομημένο εκ του εαυτού του και δεν θα μπορούσε να σταθεί· πλην ο Χριστός λέει ότι παραμένει. Και εμείς συναινούμε στην κυριαρχία του θεληματικώς και προθύμως, σύμφωνα με την φύση της θεληματικότητας, η οποία, εάν είναι εξαναγκάζομενη, δεν είναι θεληματικότης· γιατί βία σημαίνει, μάλλον, καθώς κάποιος θα όφειλε να λέει, όχι θεληματικότης. Αλλά εάν ένας δυνατότερος φανεί και νικήσει τον Σατανά, είμαστε ακόμα μία φορά υπαρκτές και αιχμάλωτοι, αλλά τώρα επιθυμώντας και προθύμως, κάνοντας ότι Αυτός θέλει, αυτό που είναι Βασιλική Ελευθερία (Λουκάς 11, 18-22). Έτσι, η θέληση του ανθρώπου είναι ένα γοιμάρι, μένοντας μεταξύ δύο ιππέων. Εάν ο Θεός ιππέυει, θέλει και πηγαίνει όπου ο Θεός θέλει· καθώς ο Ψαλμός λέει, "κατεστάθην σαν κτήνος έμπροσθέν σου, και δεν είμαι ποτέ με εσέ" (Ψαλμ. 73, 22-23). Εάν ο Σατανάς βαρβαικεύει, αυτό θέλει και πηγαίνει όπου ο Σατανάς θέλει. Ούτε μπορεί να διαλέξει με ποιόν ιππέα θέλει να τρέχει ή από ποιόν θέλει να ζητάτε· αλλά οι ίδιοι οι ιππείς πολεμούν να καθορίσουν ποιος θα έχει και θα κρατά

IX. Η ΘΕΛΗΣΗ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΔΥΝΑΜΗ, ΧΩΡΙΣ ΧΑΡΗ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΗ . Εσύ περιγράφεις την δύναμη της "ελεύθερης θέλησης" σαν μικρή και εντελώς αναποτελεσματική έξω από την γάρη του Θεού. Ας συμφωνήσουμε. Τώρα λοιπόν, σε ρωτώ: εάν η γάρη του Θεού λείπει, εάν είναι, αφαιρούμενη από αυτήν την μικρή δύναμη, τι μπορεί να κάνει; Είναι αναποτελεσματική, εσύ λες, και δεν μπορεί να κάνει τίποτα καλό. Έτσι δεν θα κάνει ό,τι ο Θεός ή η γάρη Του θέλει. Γιατί; Επειδή έχουμε τώρα αφαιρέσει την γάρη του Θεού από αυτήν και ό,τι η Χάρη του Θεού δεν κάνει, δεν είναι καλό. Συνεπώς ακολουθεί, ότι η "ελεύθερη Θέληση", χωρίς την γάρη του Θεού, δεν είναι καθόλου ελεύθερη, αλλά είναι η μόνιμη αιχμάλωτη και δέσμια του κακού, αφού δεν μπορεί να στρέφει τον εαυτόν της στο καλό. Αυτό υπάρχοντας έτσι, σου επιτρέπει πλήρως να επεκτείνεις την δύναμη της "ελεύθερης Θέλησης" τόσο πολύ, όσο σου αρέσει· να την κάνεις αγγελική, να την κάνεις εϊκή, εάν μπορείς, αλλά όταν μία φορά προσθέτεις αυτό το λυπηρό υστερόγραφο, ότι είναι αναποτελεσματική εκτός της χάρης του Θεού, αμέσως ληστεύεις αυτήν εξ όλης της δυνάμεως της. Τι είναι "αναποτελεσματική" δύναμη παρά (σε καθαρή γλώσσα) ΜΗ δύναμη; Έτσι να λες ότι η "ελεύθερη Θέληση" υπάρχει και έχει δύναμη, αν και αναποτελεσματική δύναμη, λέγεται στις σοφιστικές προτάσεις αντίφαση. Είναι σαν να λες: "ελεύθερη θέληση" είναι κάτι που δεν είναι ελεύθερο, καθώς εάν έλεγες ότι η φωτιά είναι ψυχρή και η γη ζεστή. Η φωτιά, βεβαίως, έχει δύναμη να θερμαίνει· αλλά και αν ακόμα η φωτιά της κόλασης ήτο κρύα και ψυχρή, αντί να είναι φλογερή και καυματοώδης, δεν θα έπρεπε να καλώ αυτήν "φωτιά", πόσο μάλλον "ζεστή" (εάν δεν εννοείς να παραπέμψεις σε μία φανταστική φωτιά ή μία ζωγραφισμένη). Σημειώσε, ολωσδιόποτε, ότι εάν εννοούμε για "δύναμη της ελεύθερης θέλησης" την δύναμη που κάνει τις ανθρώπινες υπάρξεις καταλλήλα υποκειμενα, να είναι αρπαγμένες δια του Πνεύματος και αγγιγμένες δια της Χάρης του Θεού, σαν δημιουργήματα για αιώνια ζωή ή αιώνιο θάνατο, θα οφείλαμε να έχουμε έναν ορθό ορισμό. Και εγώ, βεβαίως, αναγνωρίζω την ύπαρξη "αυτής" της δύναμης, αυτής της καταλλήλότητας ή "διατεθειμένης ποιότητας" και "παθητικής καταλλήλότητας", (καθώς οι σοφιστές καλούν αυτήν), η οποία, καθώς ο καθένας γνωρίζει, δεν εδόθη σε φυτά ή ζώα. Καθώς η παροιμία λέει, ο Θεός δεν έκανε τον ουρανό για τις χήνες.

III. ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ ΤΟΥ ΕΡΑΣΜΟΥ

I. ΤΟ ΚΥΡΟΣ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΣΙΓΟΥΡΗ ΑΠΟΔΕΙΞΗ ΠΕΡΙ "ΕΛΕΥΘΕΡΗΣ ΘΕΛΗΣΗΣ"

Είμαι πολύ επηρεασμένος (μας είπες), από την μεγάλη παράταξη κατηρητισμένων ανθρώπων, στόχος πολλών αιώνων ομόθυμης επευφημίας, κάποιοι εξ αυτών ειδικοί μελετητές της Βίβλου, κάποιοι εξ αυτών μεγάλοι άγιοι, κάποιοι

μάρτυρες, πολλοί φημισμένοι για θαύματα, επιπλέον οι Θεολόγοι των πιο πρόσφατων χρόνων και εκτός αυτών, από μία αφθονία σχολείων, συνόδων, επισκόπων και Παπών. Κοντολογίς, (εσύ λές) κείται από την πλευρά σου επιστημονική μάθηση, ικανότητα, πλήθος, αξίωμα, υπεροχή, κουράγιο, αγιότης, θαύματα και οτιδήποτε άλλο, ενώ από την πλευρά μου είναι ακριβώς ο Γουίκλιφ και Λαουρέντιος Βάλλα (μολονότι ο Αυγουστίνος, τον οποίο δεν αναφέρεις, είναι εντελώς με εμένα). Αλλά αυτοί, οι επόμενοι, (εσύ λές) δεν έχουν βάρος συγκρινόμενοι με τους πρώτους.

Έτσι ώστε μένει μόνο ο Λούθηρος -ένας άνθρωπος χωρίς υπόληψη, ένας άπειρος νεαρός - μαζί με τους φίλους του που δεν μπορεί να υπερηφανεύεται από τέτοια επιστημονική μάθηση ή ικανότητα, πλήθος ή αξίωμα, ή αγιότητα, ή θαύματα.

2. Αλλά τώρα, ας υποθέσουμε ότι θα ήθελα να σε ρωτήσω αυτά τα τρία ερωτήματα: τι είναι η εκδήλωση του Πνεύματος; τι είναι θαύματα; και τι είναι αγιότης; Θα παραχωρήσω σ' εμένα, εάν σου αρέσει (μολονότι δεν απαιτήσεις αυτό), ότι ήταν όλοι άγιοι, όλοι είχαν το Πνεύμα, και όλοι κατεργάστηκαν θαύματα. Αλλά, τώρα, πες μου αυτό: ήτο κάποιος από αυτούς άγιος, έλαβε κάποιος από αυτούς το Πνεύμα ή εργάστηκε θαύματα στο όνομα της "ελεύθερης θέλησης", ή δια της δύναμης της "ελεύθερης θέλησης" ή για να βεβαιώσει το δόγμα της "ελεύθερης θέλησης"; Μακριά απ' αυτό, θα πεις: όλα αυτά τα πράγματα ήταν κατωμένα, στο όνομα και δια της δύναμης του Ιησού Χριστού και για να βεβαιώσουν το δόγμα του Χριστού. Αλλά γιατί, σ' αυτή την περίπτωση παρουσιάζεις την αγιότητά τους, την κατοχή του Πνεύματος και τα θαύματα, για να υποστηρίξεις το δόγμα της "ελεύθερης θέλησης", τα οποία δεν ήταν κατεργασμένα ούτε δοσμένα για να το υποστηρίξουν; Τα θαύματά τους, η κατοχή του Πνεύματος, και η αγιότης λοιπόν, υποστηρίζουν εμάς, που κηρύττουμε Ιησού Χριστό, και όχι την δύναμη ή τα έργα του ανθρώπου. Και τώρα, ποια έκκληση υπάρχει εάν εκείνοι οι άγιοι, πνευματικοί, υπέροχοι άνθρωποι, ήταν κάποιες φορές κυριαρχημένοι από την σάρκα και μίλησαν και έδρασαν σύμφωνα με την σάρκα, όταν αυτό το ίδιο πράγμα συνέβη περισσότερο από μία φορά στους αληθινούς Αποστόλους υπό τον ίδιο τον Χριστό;

3. Έτσι έρχεται να περάσει, να δίνουν κύρος στις κατώτερες καταθέσεις, γιατί αυτές κάνουν προς όφελος της δικής τους σαρκικής γνώμης, και αποκηρύσσουν τις καλύτερες καταθέσεις, γιατί κάνουν κατά αυτής της σαρκικής γνώμης. Αλλά γιατί, μάλλον, δεν εκλέγουμε τις καλύτερες καταθέσεις; Υπάρχουν πάρα πολλές στους Πατέρες! Να πάρουμε ένα παράδειγμα: τι μπορεί να ειπωθεί που είναι περισσότερο σαρκικό, ολοκληρωτικά ασεβές, ιερόσυλο και βλάσφημο, από ότι ο Ιερώνυμος είναι συνηθισμένος να λέει: "Η παρθενία κατοικεί τους ουρανούς, οι παντρεμένοι την γή", καθώς εάν η γή, όχι ο ουρανός, είναι το σωστό μέρος και ο ουρανός για τους είδωλολάτρες μοναχούς χωρίς τον Χριστό!

II. Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ, ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΚΡΥΜΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΟ ΒΛΕΜΜΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ, ΔΕΝ ΠΛΑΝΑΤΑΙ

1. Φευγαλέα θα απαντήσω εδώ, στο εδάφιο όπου περιγράφεις σαν "απίστευτο ότι ο Θεός θα ήθελε να παραβλέπει ένα σφάλμα στην εκκλησία Του για τόσους πολλούς αιώνες, και να μην αποκαλύπτει σε κάποιον από τους αγίους Του ένα σημείο, που εμείς θεωρούμε να είναι θεμελιώδες στην Χριστιανική διδασκαλία". Κατά πρώτον, δεν λέμε ότι ο θεός ανέχθηκε αυτή την πλάνη στην εκκλησία Του, ή σε κάποιον από τους αγίους Του. Γιατί η εκκλησία κυβερνάται, δια του Πνεύματος του Θεού και στους Ρωμ. 8,14 μας λέγει ότι οι άγιοι είναι οδηγημένοι δια του Πνεύματος του Θεού. Και ο Χριστός διαμένει με την εκκλησία Του μέχρι το τέλος του κόσμου (Ματθ.28,20). Και η εκκλησία είναι ο στέλος και το έδαφος της αλήθειας (1 Τιμ. 3,15). Αυτό εμείς γνωρίζουμε: επί πλέον το Πιστεύω που εμείς όλοι τηρούμε, προχωρά έτσι: "Πιστεύω στην ΑΓΙΑ Καθολική Εκκλησία". Έτσι, είναι αδύνατο ότι θα μπορούσε να σφάλει ακόμα και στο εσχάτο άρθρο. Ακόμα θα οφείλαμε να παραχωρήσουμε, ότι κάποιος εκ των εκλεκτών είναι κρατημένος στο σφάλμα καθ' όλη την διάρκεια της ζωής τους, ωστόσο πρέπει κατ' ανάγκη να επιστρέψουν μέσα στο δρόμο πριν πεθάνουν: γιατί ο Χριστός λέει στον Ιωάν.10,28 "κανείς δεν θα τα αρπάξει από τα χέρια μου". Αλλά ό,τι είναι δυσχερές και προβληματικό, είναι ακριβώς αυτό: η διαπίστωση, εάν εκείνοι τους οποίους καλείς εκκλησία, ήτο η εκκλησία ή μάλλον, εάν μετά τον χρόνο της ζωής του σφάλματός τους ήταν, εντέλει, φερμένοι πίσω στην αλήθεια, πριν να πεθάνουν. Δεν συνεπάγεται αμέσως ότι εάν ο Θεός υπέφερε όλους εκείνους τους τελειοποιημένους μαθητές, τούς οποίους παραθέτεις, να σφάλουν καθ' όλη την διάρκεια τόσο πολλών αιώνων, ως εκ τούτου, Αυτός ανέχθει την εκκλησία του στο σφάλμα! Κοίτα στον Ισραήλ, τον λαό του Θεού. Εκεί, εξ ενός μεγάλου αριθμού βασιλέων, σε μια μεγάλη περίοδο χρόνου, ούτε ένας βασιλιάς μνημονεύεται που δεν έσφαλλε. Υπό τον Ηλία τον Προφήτη, όλος ο λαός, και κάθε δημόσια αρχή εν τω μέσω αυτών, είχε παρεκτραπεί στην ειδωλολατρία, έτσι ώστε αυτός εσκέφθει ότι ήτο ο μοναδικός εναπομεινώνας ωστόσο, ενώ οι βασιλείς και οι πρίγκιπες, ιερείς και προφύτες και όλοι που θα μπορούσαν να κληθούν ο λαός και η εκκλησία του Θεού, είχαν αποπλανηθεί, ο Θεός είχε διατηρήσει επτά γλιτάδες στον εαυτόν Του. (1 Βασ. 19,18). Αλλά ποιος είδε αυτούς, ή αναγνώρισε αυτούς να είναι ο λαός του Θεού;

2. Ποιος γνωρίζει εάν, κατά την διάρκεια όλης της πορείας της ιστορίας του κόσμου, από την έναρξή της, η κατάσταση της εκκλησίας δεν έχει υπάρξει πάντοτε τέτοια που κάποιοι ήταν καλεσμένοι ο λαός και άγιοι του Θεού που δεν ήταν έτσι, ενώ άλλοι, που ήταν μεταξύ αυτών σαν υπόλοιπο, ήταν ο λαός και άγιοι του Θεού, αλλά δεν ήταν έτσι καλεσμένοι καθώς φαίνεται από τις ιστορίες του Καϊν και Αβελ, Ισαάκ και Ισαάκ, Ησαΐ και Ιακώβ. Παρατήρησε την εποχή των οπαδών του Αρείου, όταν μόλις πέντε καθολικοί επίσκοποι ήταν διατηρημένοι σε ολόκληρο τον κόσμο, και ήταν μεταφερόμενοι από την θέα του, ενώ οι Αρειανοί βασιλεύαν παντού, παίρνοντας για τους εαυτούς τους το κοινό όνομα και την λειτουργία της εκκλησίας. Ωστόσο κάτω από εκείνους τους αιρετικούς, ο Χριστός διατήρησε την εκκλησία του, αν και κατά τέτοιο τρόπο, που δεν ήτο ούτε για μια στιγμή θεωρημένο ή υποστηριγμένο να είναι η εκκλησία.

Ή δειξε μου έναν μοναδικό επίσκοπο, που εκτελεί το λειτούργημα του κάτω από το βασίλειο του Πάπα. Δείξε μου μία μοναδική σύνοδο, στην οποία διαπραγματεύθηκαν ζητήματα θρησκείας και όχι αντίθετα, με τη βέβαιη, βαθμιαία, εισοδήματα και άλλες βέβηλες ασυμμετρίες, τα οποία μόνον κάποιος φρενοβλαβής θα μπορούσε να θεωρήσει στην δικαιοδοσία του Αγίου Πνεύματος. Ωστόσο, αυτοί είναι καλεσμένοι η εκκλησία, παρά το γεγονός ότι όλοι, που ζουν καθώς αυτοί κάνουν, είναι γαμένοι, και οτιδήποτε άλλο παρά εκκλησία. Ακόμα, κάτω από αυτούς, οπωσδήποτε, ο Χριστός έχει διατηρήσει την εκκλησία του, αν και όχι έτσι ώστε να είναι καλεσμένη η εκκλησία. Πόσους πολλούς αγίους νομίζεις οι ιεροεξεταστές, μόνο στο παρελθόν έκαψαν και σκότωσαν για αιρετικές στρεβλώσεις, τέτοιους σαν τον Ιωάννη Χοΐς και εκείνους σαν αυτόν; Και πολλοί άγιοι άνθρωποι του ίδιου πνεύματος, αναμφίβολα, έζησαν στις μέρες του. Οι άγιοι είναι μαργαριτάρια και πολύτιμα κοσμήματα, που το Πνεύμα δεν ρίχνει μπροστά στα γουρούνια: αλλά (καθώς η Γραφή θέτει αυτό) Αυτός κρατά κρυμμένα, ώστε ο ασεβής να μην μπορεί να δει την δόξα του Θεού! Αλλιώς, εάν ήταν φανερά αναγνωρίσιμοι, πώς θα μπορούσαν να είναι τόσο στεναχωρημένοι, και βασανισμένοι στον κόσμο, καθώς αυτοί είναι; Έτσι ο Παύλος λέει "εάν είχαν αναγνωρίσει Αυτόν, δεν θα ήθελαν να έχουν σταυρώσει τον Κύριο της δόξας. [1, Κόρ 2,8].

III. ΟΛΕΣ ΟΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΕΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΔΟΚΙΜΑΣΜΕΝΕΣ ΚΑΙ ΝΑ ΚΡΙΝΟΝΤΑΙ ΔΙΑ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ ΜΟΝΟ

1. Τί, τότε, θα κάνουμε; Η εκκλησία είναι κρυμμένη παράμερα, οι άγιοι είναι εκτός ορατού πεδίου· τί και ποιόν θα πιστευούμε; Καθώς ο ίδιος επιχειρηματολογεί, και με μεγάλη ακρίβεια: "Ποιος δίνει σε μας ασφάλεια; Πώς θα ανακαλύψουμε το Πνεύμα; Εάν θεωρείς την σοφία, ευρίσκεις σκουπίδια και στα δύο στρατόπεδα· εάν θεωρείς την ζωή, ευρίσκεις αμαρτωλούς και στα δύο στρατόπεδα· εάν στρέψεις τα μάτια σου στην Γραφή, και οι δύο πλευρές αξιούνουν αυτήν σαν δική τους.

2. Αυτός είναι ο ισχυρισμός μας: τα πνεύματα πρέπει να είναι εντοπισμένα και δοκιμασμένα δια μίας διπλής κρίσης. Η πρώτη είναι εσωτερική. Εξ' αυτής, διά του φωτισμού του Αγίου Πνεύματος, του εξαιρετικού δώρου του Θεού, κάποιος απολαμβάνει πλήρη βεβαιότητα στο να γνωμοδοτεί και να αποφασίζει, μεταξύ των διδασκαλιών και απόψεων όλων των ανθρώπων, καθώς αυτές επιδρούν στον εαυτόν του, και στην δική του προσωπική σωτηρία. Περί αυτής της κρίσης είναι ειπωμένο στην 1Κορινθ. 1,15 "Ο Πνευματικός άνθρωπος κρίνει όλα τα πράγματα, αλλά αυτός ο ίδιος δεν κρίνεται από κανένα". Ανήκει στην πίστη, και είναι απαραίτητη για κάθε Χριστιανό, ακόμα και για τον λαϊκό. Αυτό είναι ότι εμείς, στην αρχή μαρτυρήσαμε σαν "εσωτερική ευκρίνεια της Αγίας Γραφής".

Η δεύτερα είναι μία εξωτερική κρίσις. Δι' αυτής, εμείς κρίνουμε τα πνεύματα και τις διδασκαλίες όλων των ανθρώπων, επίσης με την μεγίστη βεβαιότητα, και όχι, τώρα, μόνο για τους εαυτούς μας, αλλά επίσης προς το όφελος και την σωτηρία άλλων. Αυτή η κρίση είναι η αρμοδιότης του δημόσιου Λειτουργήματος του Λόγου, και του εξωτερικού αξιωματος, και είναι η εξαιρετική αρμοδιότης των διδασκάλων και ιεροκλήρων του Λόγου. Μεταπειριζώμαστε αυτήν, όταν δυναμώνουμε τον αδύναμο στην πίστη, και ανασκευάζουμε τους αντιπάλους. Μαρτυρήσαμε περί αυτής στην αρχή, σαν την "εξωτερική ευκρίνεια της Αγίας Γραφής". Υποστηρίζουμε ότι όλα τα πνεύματα θα έπρεπε να είναι δοκιμασμένα στο φως της εκκλησίας, διά της κρίσης της Γραφής. Επί πλέον θα όφειλε να είναι αποκατεστημένο σαν θεμελιώδες, και πάρα πολύ στέρεα καρφωμένο στα μυαλά των Χριστιανών, ότι η Αγία Γραφή είναι ένα πνευματικό φως πολύ, περισσότερο λαμπρότερο ακόμα και από τον ήλιο, ειδικώς εις ότι σχετίζεται στην σωτηρία και όλα τα απαραίτητα ζητήματα.

IV. Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ ΕΙΝΑΙ ΔΙΑΥΤΗΣ ΚΑΙ ΚΑΤΗΓΟΡΗΜΑΤΙΚΗ

1. Αλλά επειδή εμείς έχουμε από μακρόν πεισθεί, για το αντίθετο αυτού του θανατηφόρου αποφθέγματος των Σοφιστών, ότι οι Γραφές είναι σκοτεινές και διαφορούμενες, είμαστε αναγκασμένοι να ξεκινήσουμε δια της απόδειξης αυτής της, αληθινά πρώτης, δικής μας αρχής, δια της οποίας όλα τα άλλα πρέπει να είναι αποδειγμένα (μία διαδικασία που θα έπρεπε να φαίνεται στους φιλοσόφους παράλογη και αδύνατη). Αλλά ας προχωρήσουμε και ας κατασυντρίψουμε αυτό το δηλητηριώδες απόφθεγμα των Σοφιστών με χωρία της Γραφής. Ο Ψαλμός 19,8 λέει "Το διάταγμα του Κυρίου είναι διανυγές (ή καθαρό), φωτίζοντας τα μάτια". Είμαι σίγουρος ότι αυτό που φωτίζει τα μάτια δεν είναι, μήτε σκοτεινό, μήτε διαφορούμενο! Πάλι, ο Ψαλμός 119,130 λέει "η είσοδος των Λόγων δίνει φως· δίνει αντίληψη στα μωρά". Εδώ λέει περί των λόγων του Θεού, ότι αυτοί είναι μία είσοδος, κάτι ανοικτό, που τίθεται σαφώς μπροστά σε όλους, και φωτίζει ακόμα και μωρά. Ο Ησαΐας 8,20 αποστέλλει όλα τα προβλήματα, "στον νόμο και στην μαρτυρία" και φοβερίζει ότι, εάν δεν συμμορφώμαστε, το φως της αυγής θα μας αρνηθεί. Στον Μαλαχία 2,7 ο Θεός διατάζει, ότι θα όφειλαν να ζητούν τον νόμο από το στόμα των ιερών· "γιατί αυτός είναι ο αγγελιοφόρος του Θεού των Δυνάμεων". Αλλά τι τέλειος αγγελιοφόρος και εκφωνητής από τον Θεό θα έπρεπε να είναι, που θα όφειλε να απαγγέλλει μηνύματα που ήταν μὴ διανυγί στον εαυτόν του και σκοτεινά στον λαό, ώστε να μην γνώριζε τί ήταν λέγοντας, ούτε τι αυτοί ήταν ακούντες; Και τι είναι πιο κοινά ειπωμένα προς έπαινο της Γραφής, δια μέσου ολοκλήρης της Παλαιάς Διαθήκης, ειδικώς στον Ψαλμό 119, παρά ότι αυτή είναι, καθ' εαυτή, ένα πάρα πολύ διανυγές, βέβαιο φως; Εκείνος ο Ψαλμός κάνει μνεία της διαύγειάς της με αυτές τις λέξεις: "ο λόγος είναι λαμπάδα στα πόδια μου και φως στα μονοπάτια μου" (στοίχος 105). Ο Ψαλμωδός δεν λέει "Το Πνεύμα μόνο είναι λαμπάδα στα πόδια μου", μολονότι ορίζει στο Πνεύμα τον ρόλο του όταν λέει: "το καλό Πνεύμα θα οδηγήσει εμένα εντός της χώρας της δικαιοσύνης" (Ψαλμός 143,10). Έτσι η Γραφή είναι καλεσμένη δρόμος και μονοπάτι, αναμφίβολα εκ του λόγου της ολοκληρωτικής σιγουριάς της.

2. Έλα στην Καινή Διαθήκη. Ο Παύλος λέει στους Ρωμαίους 1,2 ότι το Ευαγγέλιο ήτο υπεσχημένο "δια των προφητών στις άγιες Γραφές", και στο τρίτο κεφάλαιο, ότι η δικαίωση εκ πίστεως ήτο "μαρτυρούμενη δια του νόμου και των προφητών" (στοίχος 21). Αλλά τι είδους μαρτυρία είναι αυτή, εάν είναι σκοτεινή; Ακόμα, απ' αρχής μέχρι τέλους, σε όλες τις επιστολές του, ο Παύλος απεικονίζει το ευαγγέλιο σαν λόγο φωτός, ευαγγέλιο σαφήνειας, και αναδεικνύει αυτό το σημείο με μεγάλη αρτιότητα στους 2 Κορ. 3 και 4 όπου πραγματεύεται την ευκρίνεια αιμοτέρων, του Μωϋσή και του Χριστού, κατά πολύ εξαιρετικό τρόπο.

Ο Πέτρος λέει στην 2 Πέτρου 1,19: "έχουμε μεγαλύτερη βεβαίωση διά του προφητικού λόγου, στον οποίο καλά κάνετε να δίνετε προσοχή, σαν ένα φως που φωτίζει μέσα σε σκοτεινό μέρος". Εδώ ο Πέτρος κάνει τον λόγο του Θεού να είναι μία λαμπρή λαμπάδα, ενώ όλα τα άλλα υπάρχουν στο σκοτάδι. Θα οφείλαμε λοιπόν να δημιουργήσουμε αμαυρότητα και σκότος εκ του Λόγου;

Ο Χριστός, επανειλημμένως καλεί Εαυτόν "το φως του κόσμου" (Ιωάν. 8, 12/9,5) και ο Ιωάννης ο Βαπτιστής "ένα καίον και λάμπων φως" (Ιωαν. 5,35). Αυτό, αναμφίβολα, δεν ήτο εξ αιτίας της αγιότητας της ζωής Του, αλλά εξ αιτίας του Λόγου Του. Έτσι ο Παύλος καλεί τους Θεσσαλονικείς λαμπιέρα φωτός του κόσμου, επειδή λέει, "εσείς κρατάτε σταθερά τον Λόγο της ζωής (Φιλιπ. 2,15-16). Γιατί η ζωή χωρίς τον Λόγο είναι αβέβαιη και σκοτάδι. Όλα τα άρθρα που οι Χριστιανοί υποστηρίζουν, οφείλουν να είναι, και πλήρως βέβαια καθ' εαυτά, και επίσης να υφίστανται κατά των αντιτιθέμενων, διά τέτοιες σαφείς και διανυγείς Γραφές, καθώς να σταματούν όλα τα στόματα αυτών, ώστε να μην μπορούν να λένε τίποτα για απάντηση. Αυτή είναι η ουσία της υπόσχεσης του Θεού σ' εμάς: "θα σου δώσω στόμα και σοφία, που όλοι οι αντίπαλοί σου δεν θα είναι ικανοί να ανθίστανται".

3. Ποιος μπορεί να βιάσει τους ανθρώπους, κατά της θέλησής τους, να πιστεύουν, ή να ομολογούν το λάθος τους, ή να σωπούν; Τι φλυαρεί περισσότερο παρά κάποιο κενό κεφάλι; λέει ο Αυγουστίνος. Τι άλλο σημαίνει ότι το στόμα τους υπάρχει σταματημένο, παρά ότι δεν έχουν τίποτα να λένουν εις απάντηση, και μολονότι μπορούν να λένε πολλά εις απάντηση, ωστόσο η κρίση της κοινής λογικής είναι, ότι δεν λένε τίποτα. Αυτό είναι κάλλιστα αποδειγμένο δια παραδειγμάτων.

Όταν ο Χριστός στον Ματθ. 22 αποστομώνει τους Σαδδουκαίους (στοίχος 23 και κάτω), αποδεικνύοντας την ανάσταση των νεκρών με την Γραφική αναφορά από Μωϋσή, στην Έξοδο 3 ("είμαι ο θεός του Αβραάμ", κ.τ.λ. (Έξοδος 3,6). Αυτός δεν είναι ο θεός των νεκρών, αλλά των ζωντανών"), δεν ήταν ικανοί να ανθίστανται ή να αντιλέγουν. Αλλά παραιτήθηκαν, ως εκ τούτου, από την άποψή τους; Πόσο συχνά ανασκεύασε τους Φαρισαίους, με αγωγές Γραφικές και επιχειρήματα, έτσι ώστε ο λαός θα μπορούσε ξεκάθαρα να δει ότι ήταν συντημένοι και, πράγματι, γνώριζαν αυτό οι ίδιοι. Όχι ολιγότερο, συνέχισαν να Του αντιτίθενται.

Έλα στις μέρες μας. Ο Ιωάννης Χούς κήρυξε κατά τον Πάπα, από τον Ματθ. 16, "Οι πύλες της κόλασης δεν θαυπερισχύουν κατά της εκκλησίας Μου" (στοίχος 18). Υπάρχει κάποια σκοτεινότης ή διαφορούμενο εδώ; Αλλά οι

πύλες της κόλασης βαίνουν να υψωθούν κατά του Πάπα και των ανθρώπων του, γιατί είναι περιβόητοι, παντού στον κόσμο, για την απροκάλυπτη ασέβειά τους, και τα εγκλήματά τους. Υπάρχει κάτι σκοτεινό σε σχέση με αυτό: Συνεπώς, ο Πάπας και οι άνθρωποί του δεν είναι η εκκλησία για την οποία ο Χριστός μιλά. Τί θα μπορούσαν να αντιλέγουν εδώ; Πώς θα μπορούσαν να αντισταθούν στο στόμα που ο Χριστός είχε δοσμένο σ' αυτόν; Αλλά αντιστάθηκαν και επέμεναν μέχρι να τον κάψουν' τόσο μακριά ήταν από το να εγκαταλείψουν την άποψή τους. Ο Χριστός δηλώνει ότι αυτό θα συμβεί, όταν λέει: "οι αντίπαλοί σας δεν θα είναι ικανοί να ανθίστανται". Αυτοί είναι αντίπαλοι. Αυτός λέει 'έτσι θα θέλουν να αντιστέκονται'· αλλιώς δεν θα μπορούσαν να είναι αντίπαλοι, αλλά θα ήθελαν να καθίστανται φίλοι. Ωστόσο, λέει: "δεν θα είναι ικανοί να αντιστέκονται". Τί άλλο είναι αυτό, παρά το να λέει, ότι η παρούσα αντίσταση θα καταδείξει την ανικανότητά τους να αντιστέκονται;

Και εάν εγώ, επίσης, θα ευδοκίμησω έτσι ανασκευάζοντας την "ελεύθερη θέληση", ώστε οι αντίπαλοί μου να μην μπορούν να αντιστέκονται, και αν ακόμα επιμένουν στην άποψή τους, και, εις πείσμα της διαμαρτυρίας της συνείδησης, ακόμα ανθίστανται, τότε θα έχω κάνει αρκετά. Γιατί γνωρίζω αρκετά καλά από εμπειρία, πόσο απρόθυμοι είμαστε όλοι να παραδεχθούμε την ήττα. Καθώς ο Κουϊντιλιανός λέει, δεν υπάρχει κανείς που δεν θα ήθελε, μάλλον, να φαίνεται ότι γνωρίζει, παρά να μαθαίνει.

Υ. Η ΤΥΦΛΟΤΗΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΔΕΝ ΑΝΑΙΡΕΙ ΤΗΝ ΔΙΑΥΓΕΙΑ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ

1. "Αλλά", εσύ λές, "εάν η Γραφή είναι φωτεινή, γιατί συμβαίνει άνθρωποι ανώτερης ικανότητας, κατά την διάρκεια τόσων πολλών αιώνων, να τυφλωθούν σ' αυτό το σημείο;

Απαντώ: Αυτοί ήταν τόσο τυφλωμένοι εξ αιτίας της τιμής και της δόξας της "ελεύθερης θέλησης", έτσι που αυτή, η ύψιστη καύση της "δύναμης δια της οποίας κάποιος άνθρωπος μπορεί να επιθέτει εαυτόν στα πράγματα που αφορούν την αιώνια σωτηρία", να μπορέσει να αποκαλυφθεί για αυτό που είναι δηλαδή, μία δύναμη που μήτε βλέπει ότι βλέπει, μήτε ακούει ότι ακούει, πολύ λιγότερο καταλαβαίνει εκείνα τα πράγματα ή ψάχνει σύμφωνα με αυτά. Σ' αυτούς ταιριάζουν οι λόγοι, που ο Χριστός και οι Ευαγγελιστές τόσο συχνά παραθέτουν από Ησαΐα: "εσείς ακούοντας θα ακούετε και δεν θα καταλαβαίνετε και βλέποντας θα βλέπετε και δεν θα αντιλαμβάνεστε". (6,9). Τί σημαίνει αυτό παρά να λές ότι η "ελεύθερη θέληση" (ή, η ανθρώπινη καρδιά) είναι τόσο δεσμευμένη, δια της δύναμης του Σατανά, που, εάν δεν είναι εξαισιώς επιταχυνόμενη δια του Πνεύματος του Θεού, δεν μπορεί εκ του εαυτού της να δει ή να ακούει πράγματα, που κτυπούν στ' αυτιά και στα μάτια τόσο φανερά, που θα μπορούσαν σχεδόν να είναι αγγινιμένα με τα γέρια.

Τόσο μεγάλη είναι η μύζερια και η τυφλότη του ανθρώπου γένους!

2. Έτσι δεν είναι για θαυμασμό, που, κατά την διάρκεια τόσων πολλών αιώνων, άνθρωποι ανώτερης ικανότητας όφειλαν να είναι τυφλοί σε σχέση με τα πράγματα του Θεού. Τέτοια αμάθεια θα μπορούσε να είναι έκκληση σε ανθρώπινο επίπεδο· αλλά στο βασίλειο των θείκων πραγμάτων θα μπορούσε να είναι περισσότερη έκκληση, εάν ένας ή δύο δεν ήταν τυφλωμένοι! Ότι όλοι όφειλαν να είναι εντελώς τυφλοί δεν είναι προς έκκληση, καθόλου. Επειδή τί είναι το ανθρώπινο γένος στο σύνολό του, χωρίς το Πνεύμα, παρά το βασίλειο του διαβόλου, καθώς είπα, ένα ακατάστατο χάος σκοταδιού.

Όθεν, ο Παύλος καλεί τους δαίμονες "κυρίαρχους αυτού του σκοταδιού" (Εφεσ. 6,12), και μας λέει στην 1 Κοριν. 2,8 ότι ουδείς των αρχόντων αυτού του κόσμου γνώρισε την σοφία του Θεού. Τί πιστεύεις για την άποψή του περί του υπολοίπου των ανθρώπων, όταν μας λέει, ότι οι καθ' εαυτό άρχοντες αυτού του κόσμου είναι σκλάβοι του σκοταδιού; Και δια των "αρχόντων" σημαίνει ανθρώπους πρώτης τάξεως, και υψίστης διάκρισης, εκείνους που εσύ καλείς ανθρώπους ανώτερης ικανότητας! Γιατί ήταν όλοι οι του Αρείου τυφλωμένοι: Δεν υπήρχαν μεταξύ αυτών άνθρωποι ανώτερης ικανότητας; 3. Πραγματικά, δεν υπάρχει τίποτε καλύτερο καταστημένο κατάλληλο για την αρωπή των λόγων του Θεού, από την αδυναμία της αντίληψης, γιατί ήτο για τον αδύναμο, και στον αδύναμο, που ο Χριστός ήλθε, και εις αυτούς έστειλε. Αυτός τον λόγο του. Όχι, η αιτία είναι η κακοήθεια τους.

VI. Η ΑΝΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΕΡΑΣΜΟΥ ΣΤΗΝ ΕΠΙΚΛΗΣΗ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑΣ

1. Γιατί χρειάζομαι να διευρύνομαι; Γιατί δεν θα έπρεπε να τελειώσω την συζήτηση με αυτήν την εισαγωγή, και να εκδώσω την ετυμηγορία μου εναντίον σου, επί την βάση των δικών σου λόγων, σύμφωνα με το απόφθεγμα του Χριστού: "Διά των λόγων σου θα είσαι δικαιωμένος, και δια των λόγων σου θα είσαι καταδικασμένος; (Ματθ. 12,37). Λές ότι η Γραφή δεν είναι διανυγής στο προκείμενο ζήτημα. Αμέσως αναστέλλεις την κρίση και συζητάς τα υπέρ και τα κατά κάθε πλευράς, και δεν κάνεις τίποτα περισσότερο σε όλο σου το βιβλίο! Αυτό είναι γιατί επιθυμώ να καλέσεις αυτό "Διατριβή" (συζήτηση), μάλλον, παρά "απόφαση" (έκφραση γνώμης), ή οτιδήποτε άλλο, επειδή ο σκοπός σου, όταν έγραψες, ήτο να συλλέξεις όλο το υλικό, χωρίς την πρόθεση να δηλώσεις οτιδήποτε.

2. Τώρα, αντιμετωπίζεις, ακριβώς, και ζυγίζεις αυτό το ερώτημα: Θεωρείς ότι περισσότερη πίστη θα έπρεπε να δοθεί στην κρίση όλων αυτών των πολυμαθών, εξαισιών, ορθοδόξων, αγίων, μαρτύρων, αρχαίων και νέων Θεολόγων, κολλεγίων, συνόδων, επισκόπων και υπέρτατων Ποντίφηκων, που ήταν πεπεισμένοι ότι οι Γραφές ήταν διανυγείς, και επικύρωσαν αυτήν με τα γραπτά τους, και με το αίμα τους, ή στην δική σου προσωπική κρίση, όταν αποκρούεις ότι οι Γραφές ήταν διανυγείς, εσύ που, τολμώ να πω, ποτέ δεν στάλαξες ένα δάκρυ ή πρόσφερες έναν αναστεναγμό για την διδασκαλία του Χριστού στην ζωή σου!

3. Έτσι, θα μπορούσα να τελειώσω ολόκληρη αυτήν την συζήτηση σε σχέση με "ελεύθερη θέληση", γιατί ακόμα και η μαρτυρία των αντιπάλων μου, κάνει για μένα και κατά των ιδίων· και δεν υπάρχει δυνατότερη απόδειξη, από την ομολογία και μαρτυρία της ένοχης παράταξης κατά του εαυτού της: Αλλά αφού ο Παύλος μας καθοδηγεί να σταματούμε τα στόματα των ματαιολόγων (Τιτ. 1,11), ας προχωρήσουμε επί της ουσιαστικής διαμάχης, αντιμετωπίζοντας το αντικείμενο κατά την διάταξη επί της οποίας η Διατριβή προχωρά. Πρώτον, θα αντικρούσουμε τα επιγενήματα που έφερε προς συζήτηση υπέρ της "ελεύθερης θέλησης". δεύτερον, θα υπερασπίσουμε τα δικά μας επιγενήματα, που έχει προσβάλλει τ' έλος, θα δώσουμε μάχη κατά της "ελεύθερης θέλησης", υπέρ της Χάριτος του Θεού.

IV. ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΕΡΑΣΜΟΥ

ΥΠΕΡ "ΕΛΕΥΘΕΡΗΣ ΘΕΛΗΣΗΣ"

I. ΟΡΙΣΜΟΣ "ΕΛΕΥΘΕΡΗΣ ΘΕΛΗΣΗΣ" ΑΠΟ ΕΡΑΣΜΟ

1. Και, πρώτον, θα αρχίσουμε καθώς εμείς θα οφείλαμε από τον παρόντα ορισμό σου. Ορίζεις την "ελεύθερη θέληση" έτσι: "Επι-πλέον, ενώ φαντάζομαι περί της "ελεύθερης θέλησης", σ' αυτό το πλαίσιο, σαν την δύναμη της ανθρώπινης υπάρξης, δια της οποίας ο άνθρωπος δύναται να επιθέτει εαυτόν στα πράγματα που οδηγούν στην αιώνια σωτηρία, ή να απομακρύνεται από αυτήν". Εργάζαστε έπειτα στα μέρη του ορισμού επί των οποίων το κάθε τι εξαρτάται. Μερικά από αυτά είναι αρκετά καθαρά· άλλα αποφεύγουν το φως, σαν να είχαν ένοχο φόβο για κάτι· αν και τίποτα δεν χρειάζεται να τεθεί περισσότερο σαφώς, ακριβώς από τον ορισμό, γιατί το να ορίζεις με

ασάφεια είναι απλά το να μην ορίζεις απολύτως τίποτα. Τα σαφή μέρη του ορισμού είναι αυτά: "δύναμη της "ανθρώπινης ύπαρξης" και "δια της οποίας ο άνθρωπος μπορεί" και "εις αιώνια σωτηρία". Αλλά τα ακολουθούντα είναι πλήρη αινιγμάτων: "να επιθέτεις" και "εις τα πράγματα εκείνα που οδηγούν" και "στρέφεται μακράν". Τι θα οφείλαμε να μαντεύσουμε ότι σημαίνει "να επιθέτεις" και "στρέφεται μακράν"; Βλέπω ότι είμαι παλεύοντας με έναν αλθινα Σκότο, ή 'Ηράκλειτο, και πρέπει να ξεδιφώ την δύναμή μου σε ένα διπλό έργο.

Πρώτον, πρέπει να βρω τον αντίπαλό μου δια ψηλαφίσματος και να τον ακουμπήσω μέσα σε λάκκους και σκοτεινές γωνίες (μία θρασεία και επικίνδυνη επιχείρηση). γιατί αν δεν τον βρω, θα μάχομαι μάταια με φαντάσματα, και θα κτυπά τον αέρα στο σκοτάδι.

Μετά, εάν μπορώ να τον φέρω στο φώς, θα πρέπει να προσχωρήσω σε μάχη μ' αυτόν επί ίσοις όροις, όταν θα είμαι ήδη εξαντλημένος θηρευόντάς τον. Υποθέτω, έπειτα, ότι αυτή η "δύναμη της ανθρώπινης ύπαρξης" σημαίνει δύναμη, ή ικανότητα ή διάθεση ή ευφυΐα, να θέλεις ή όχι να θέλεις, να διαλέγεις ή να απορρίπτεις, να συμφωνείς ή διαφωνείς και να εκτελείς όλες τις ενέργειες της θέλησης. Τώρα, τι σημαίνουν για αυτήν την ίδια δύναμη το "επιθέτειν εαυτόν" ή το "στρέφεται μακράν" εγώ δεν βλέπω, εκτός αν αυτά αναφέρονται στην παρουσία του θέλουν ή μη θέλουν, εκλέγειν ή απορρίπτειν, συμφωνείν ή διαφωνείν. που είναι η πραγματική ενέργεια της θέλησης καθ' εαυτής. Έτσι πρέπει να υποθέσουμε, ότι αυτή η δύναμη είναι κάτι, που έρχεται μεταξύ της θέλησης και της ενέργειάς της, κάτι δια της οποίας η ίδια η θέληση εξάγει την ενέργεια του θέλουν ή μη θέλουν και μέσω της οποίας η ενέργεια του θέλουν και μη θέλουν είναι εξαγόμενη. Τίποτα άλλο δεν μπορούμε να φανταστούμε ή να εννοήσουμε. Εάν εγώ απατώμαι για την σημασία εδώ, να κακίζει κανείς τον δημιουργό, που έδωσε τον ορισμό, όχι εμένα που εξετάζω αυτόν. γιατί είναι καλώς ειπωμένο στον νομικό κόσμο, ότι οι λόγοι κάποιου που μιλά σκοτεινά, όταν αυτός θα μπορούσε να έχει μιλήσει με περισσότερη πληρότητα, θα όφειλα να ερμηνεύονται εναντίον του.

2. Αλλά αυτή η ζωή ή σωτηρία, ανήκει στην αιώνια τάξη, και είναι ακατανόητη στην ανθρώπινη ικανότητα, καθώς ο Παύλος υποδεικνύει από τον Ισαΐα στην 1 Κορ. 2 «τα οποία οφθαλμός δεν είδε και αυτί δεν άκουσε και επί καρδιά ανθρώπου δεν ανέβησαν τα οποία ετοίμασε ο Θεός στους αναπάντας Αυτόν. (1κορ2.9. Ισαΐας 644). Επειδή αυτό συγκαταλέγεται, επίσης, μεταξύ των κυριότερων άρθρων της πίστης μας, όταν λέμε "και την ζωή αιώνιον". Ο Παύλος μας λέει σε τι η "ελεύθερη θέληση" είναι γρήγορη σε σχέση μ' αυτό το άρθρο στην 1Κορ. 2.10 "ο Θεός (αυτός λέγει) έχει αποκάλυψει (αυτά τα πράγματα) εντός μας δια του Πνεύματός Του" που σημαίνει ότι εάν δεν αποκάλυπτε αυτά το Πνεύμα, καμιά ανθρώπινη καρδιά δεν θα μπορούσε να γνωρίζει οτιδήποτε ως προς αυτό το ζήτημα τόσο αδύνατο είναι, ώστε ο άνθρωπος να μπορούσε, ποτέ, να επιθέσει εαυτόν σ' αυτά ή να αναζητήσει αυτά. Κοίτα στην εμπειρία: δες τι σκέφθηκαν τα

περισσότερο διακεκριμένα πνεύματα των Εθνικών ως προς την αιώνια ζωή και την ανάσταση. Δεν είναι πραγματικός, ότι όσο περισσότερο διακεκριμένα ήταν τα πνεύματά τους, τόσο ήτο ανόητη η ανάσταση και η αιώνια ζωή σ' αυτούς: "Η δεν ήταν φιλόσοφοι και άνθρωποι του Πνεύματος εκείνοι οι Έλληνες στην Αθήνα που ονόμασαν τον Παύλο "μωρολόγο" και "εκθέτοντα ξένους θεούς", όταν διδασκε τα πράγματα; (Πράξεις 17.18).

3. Ο Έρασμος μας πληροφορεί, έπειτα, ότι "ελεύθερη θέληση" είναι η δύναμη της ανθρώπινης ύπαρξης, που μπορεί αφ' εαυτής να θέλει και όχι να θέλει τον λόγο και το έργο του Θεού, δια των οποίων είναι ανάγκη να είναι οδηγημένη σ' εκείνα τα πράγματα, που υπερβαίνουν την αντίληψή της και την κατανόησή της. Έαν μπορεί να θέλει και να μη θέλει, αυτή μπορεί επίσης να αγαπά και να μισεί- και αν μπορεί να αγαπά και να μισεί, μπορεί κατά κάποιο μέτρο να κρατά τον νόμο και να πιστεύει το Ευαγγέλιο. Γιατί, εάν εσύ μπορείς να θέλεις και να μην θέλεις, δεν μπορεί να σημαίνει άλλο, παρά το ότι είσαι ικανός δια της δικής σου θέλησης να κάνεις κάποιο μέρος του έργου, μολονότι κάτι θα όφειλε να σε εμπόδιζε να υπάγεις ικανός να το ολοκληρώσεις. Τώρα, αφού ο θάνατος, ο Σταυρός και όλες οι δοκιμασίες μέσα στον κόσμο, είναι αισθημένα μεταξύ των έργων του Θεού, που οδηγούν στην σωτηρία, η ανθρώπινη θέληση θα είναι έτσι ικανή να θέλει τον πραγματικό της θάνατο και την απώλεια. Αλήθεια, αυτή μπορεί να θέλει όλα τα πράγματα, όταν μπορεί να θέλει τα περιεγόμενα του Λόγου και Έργου του Θεού! Τι μπορεί να είναι, οπουδήποτε κάτω, υπέρ, εντός και εκτός του Λόγου, και του Έργου του Θεού, εκτός από τον ίδιο τον Θεό; Αλλά τι απήνεται, στην Χάρη και στο Άγιο Πνεύμα; Αυτό είναι να εννοήσεις, σαφώς, θεότητα στην "ελεύθερη θέληση"! Γιατί το να θέλεις τον νόμο και το Ευαγγέλιο, να μην θέλεις αμαρτία και να θέλεις τον θάνατο, είναι δυνατό στην θεϊκή δύναμη μόνο, καθώς ο Παύλος, σε περισσότερα από ένα μέρη, λέει,

Το οποίο σημαίνει ότι κανείς από τον καιρό των Πελαγιανών, μέχρι σήμερα, έχει γράψει περί της "ελεύθερης θέλησης", πιο σωστά από τον Έρασμο. Γιατί είπα πιο πάνω, ότι "ελεύθερη θέληση" είναι ένας θεϊκός όρος, και σημαίνει μία θεϊκή δύναμη. Αλλά κανείς μέχρι σήμερα, εκτός των Πελαγιανών, έχει ποτέ αποδώσει σ' αυτήν τέτοια δύναμη. Οι Σοφιστές, οιοιοδήποτε και αν ήταν οι απόψεις τους, βεβαίως δεν λένε οτιδήποτε σαν αυτό! Εν τούτοις, ο Έρασμος, κατά πολύ υπερτερεί τους πραγματικούς Πελαγιανούς: γιατί αυτοί εγγράφουν αυτήν την θεϊκότητα στο όλο της "ελεύθερης θέλησης", ενώ ο Έρασμος την εγγράφει στο μισό μόνο: Οι Πελαγιανοί θεωρούν σαν δεδομένα, δύο μέρη της "ελεύθερης θέλησης", μία δύναμη της διάκρισης και μία δύναμη της εκλογής, αποδίδοντας την μία στην λογική, και την άλλη στην θέληση και οι Σοφιστές κάνουν το ίδιο. Αλλά ο Έρασμος παραμερίζει την δύναμη της διάκρισης, και εξυιώνει την δύναμη της εκλογής μόνο. Έτσι κάνει μία ωλή "μισο-ελεύθερη Θέληση" σαν θεότητα: Τι πρέπει να πιστεύουμε ότι θα ήθελε να έχει κάνει, εάν είχε βάλει σαν σκοπό να περιγράψει το όλον την "ελεύθερη θέληση";

Όχι ευχαριστημένος με αυτό, ξεπερνά επίσης τον Φιλοσόφους. Γιατί δεν έχει, ποτέ, υπάρξει ακόμα κανονισμένο μεταξύ τους, εάν κάποιο πράγμα μπορεί να κινεί εαυτόν- επ' αυτού του σημείου οι Πλατωνικοί και Περιπατητικοί διαφωνούν, καθ' όλο το μήκος του σώματος της Φιλοσοφίας. Αλλά σύμφωνα με τον Έρασμο, η "ελεύθερη θέληση", όχι μόνον κινεί τον εαυτόν της δια της δικής της δύναμης, αλλά επιθέτει εαυτήν στα πράγματα, που είναι αιώνια δηλαδή ακατανόητα στον εαυτόν της! Εδώ υπάρχει κάποιο εντελώς νέο και ανήκουστο πρόσωπο, ένας άνθρωπος, του οποίου ο ορισμός της "ελεύθερης Θέλησης" αφήνει Φιλοσόφους, Πελαγιανούς, Σοφιστές, εντελώς μακριά και συνεχώς όπισθεν! Ούτε αυτό τον ικανοποιεί! Δεν φείδεται του εαυτού του, αλλά διαφωνεί και σταυρώνει τα ξίφη με τον εαυτόν του, περισσότερο από όλα τα υπόλοιπα! Γιατί πριν είχε πει ότι "η ανθρώπινη θέληση είναι ολοκληρωτικά αναποτελεσματική χωρίς χάρη (το είπε αυτό για παγγινίδι)" αλλά εδώ, όταν δίνει ένα σοβαρό ορισμό, λέει ότι "η ανθρώπινη θέληση έχει δύναμη, δια της οποίας μπορεί, αποτελεσματικά, να επιθέτει εαυτήν σ' εκείνα τα πράγματα που ανήκουν στην αιώνια σωτηρία" - που σημαίνει, πράγματα που είναι ασύνκριτα επέκεινα αυτής της δύναμης. Έτσι που σ' αυτό το σημείο ο Έρασμος ξεπερνά ακόμα και τον εαυτό του!

4. Οι Σοφιστές, ή εν πάσει περιπτώσει, ο πατήρ τους, Πέτρος Λομβαρδός, μας δίνει κάποια πολύ περισσότερο υποφερτή άποψη. Λένουν: "ελεύθερη Θέληση" είναι κάποια ικανότητα διάκρισης και έπειτα εκλογής, του καλού, εφ' όσον η Χάρη είναι με αυτήν, αλλά του κακού μόνον, εφ' όσον η Χάρη είναι εκλείπουσα". Ο Λομβαρδός καθαρά συμφωνεί με τον Αυγουστίνο, ότι η "ελεύθερη θέληση", εξ ιδίας δυνάμεως δεν έχει δύναμη, πλην εκείνη του υποκρίπτειν, μήτε είναι γρήγορη, πλην του αμαρτάνειν".

Αναλόγως, στο δεύτερο βιβλίο του, "Κατά Ιουλιανού" (8.23), ο

Αυγουστίνος καλεί αυτήν "σκληρωμένη" θέληση μάλλον, παρά "ελεύθερη Θέληση". Αλλά εσύ κάνεις την δύναμη της "ελεύθερης Θέλησης", να είναι ισαξία σε αμφότερες τις κατευθύνσεις· δια της δικής της δύναμης, χωρίς Χάρη, μπορεί (εσύ μας λές) τόσο να επιθέτει εαυτήν στο καλό, όσον και να στρέφει εαυτήν από το κακό. Δεν κατανοείς τι ισχυρή δύναμη είσαι αποδίδοντας σ' αυτήν, δια της αντωνυμίας "εαυτήν", ή "δια του εαυτού της", όταν λες: "μπορεί" να επιθέτει "εαυτήν", γιατί εσύ αποκλείεις εντελώς το Άγιο Πνεύμα και όλη την δύναμή Του, καθώς εάν ήτο περιττό και μη ανανγκαίο. Ο ορισμός σου, συνεπώς, οφείλει να είναι καταδικασμένος, ακόμα και από τους Σοφιστές· εάν δεν ήταν, εκ της τυφλότητας του μίσους τόσο εξαγριωμένοι εναντίον μου, θα έπρεπε, μάλλον, να εξαπτονται εναντίον του βιβλίου σου. Αλλά, τώρα, επειδή επιτίθεσαι στον Λούθηρο, όλο αυτό που λες είναι άγιο και καθολικό, μολονότι μιλάς κατά του εαυτού σου και εναντίον των ' τόσο μεγάλη είναι η υπομονή των αγίων ανθρώπων!

5. Οι Σοφιστές είναι, επίσης, ελαττωματικοί, στο ότι αποδίδουν στην "ελεύθερη θέληση" την δύναμη της διάκρισης του καλού από το κακό. Δεν αφήνουν χώρο για αναγέννηση και ανακαίνιση του Πνεύματος· αλλά επινοούν μία ξένη "βοήθεια" που έρχεται στην "ελεύθερη θέληση" από έξω· περισσότερα επ' αυτού αργότερα.

Ι. ΣΟΦΙΑ ΣΟΛΩΜ'ΟΝΤΑ 15, 14-17: ΜΙΑ ΜΗ ΠΕΙΣΤΙΚΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ

Πρώτο έρχεται το χωρίο από Σοφία Σιράχ 15 (14-17): "Ο Θεός στην έναρξη κατασκεύασε άνθρωπο, και άφησε αυτόν στα χέρια της βουλής του. Πρόσθεσε επίσης τα διατάγματα Του και τις εντολές Του, λέγοντας "εάν είσαι θέλοντας να κρατήσεις τα διατάγματά Μου και να τηρείς συνεχώς την πίστη που με ευχαριστεί, αυτά θα σε διατηρήσουν. Αυτός έθεσε μπροστά σου φωτιά και νερό' και σ' όποιο θέλεις άπλωσε εμπρός το χέρι σου. Προ του ανθρώπου είναι ζωή και θάνατος· και όποιο εκ των δύο τον ευχαριστεί, θα του δοθεί".

1. Θα ήθελα σύντομα να απαντήσω με τα δικά σου λόγια: " Η Γραφή είναι σ' αυτό το σημείο "σκοτεινή", διφορούμενη", συνεπώς, αυτό δεν αποδεικνύει τίποτα για σίγουρο. Και αφού το μέρος μου είναι αυτό της άρνησης, απαιτώ να παρουσιάσεις ένα χωρίο που δηλώνει με καθαρές λέξεις τι η "ελεύθερη θέλησης" είναι και τι μπορεί να κάνει ' θα σου πάρει όλη την αιωνιότητα να το κάνεις

III. Η ΔΙΑΚΡΙΣΗ ΤΟΥ ΕΡΑΣΜΟΥ ΤΡΙΩΝ ΑΠΟΨΕΩΝ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ

"ΕΛΕΥΘΕΡΗ

ΘΕΛΗΣΗ"

Εκ μίας άποψης σχετικά με "ελεύθερη θέληση", εσύ επινοείς τρεις: Η Πρώτη, εξ εκείνων που αρνούνται ότι ο άνθρωπος μπορεί να θέλει το καλό χωρίς ειδική χάρη, ούτε να αρχίζει, ούτε να κάνει προόδους, ούτε να τελειώνει, κ.λ.π. φαίνεται σε εσένα "αυστηρή, αλλά αρκετά πιθανή". Εσύ την επιδοκιμάζεις επειδή αφήνει στον άνθρωπο τον αγώνα και την προσπάθεια, αλλά δεν του αφήνει οτιδήποτε που να μπορεί να αποδίδει στην δύναμή του. Η Δεύτερη, εξ εκείνων που υποστηρίζουν ότι η "ελεύθερη θέληση" δεν ωφελεί τίποτα πλην του αμαρτάνειν και ότι η χάρη μόνον εργάζεται το καλό σε εμάς, κ.λπ, φαίνεται σ' εσένα "περισσότερο αυστηρή" και η Τρίτη, εξ εκείνων που λένε ότι "ελεύθερη θέληση" είναι, ένας κενός όρος, ότι ο θεός εργάζεται σ' εμάς αμφότερα, και το καλό και το κακό, και όλα που έρχονται να περάσουν είναι από απλή αναγκαιότητα, φαίνεται σ' εσένα "πάρα πολύ αυστηρή". Είναι εναντίον αυτών των δύο τελευταίων που προσποιείσαι ότι είσαι γράφωντας.

1. Πώς, ρωτώ εγώ, εκείνος ο ορισμός της "ελεύθερης θέλησης", που έδωσες στην εισαγωγή, ισολογίζεται με αυτήν την πρώτη άποψη η οποία είναι "αρκετά πιθανή"; Είπες ότι η "ελεύθερη θέληση" είναι κάποια δύναμη της ανθρώπινης ύπαρξης, δια της οποίας ο άνθρωπος μπορεί να επιθέτει εαυτόν στο καλό ' , αλλά εδώ λές και επιδοκιμάζω την υπόσταση αυτού, ότι ο άνθρωπος χωρίς χάρη δεν μπορεί να θέλει το καλό. Ο ορισμός βεβαιώνει, ότι η παράλληλη σ' αυτό δήλωση αρνείται! Παραδέχεσαι, έπειτα, ότι η "ελεύθερη θέληση" δεν μπορεί να θέλει το καλό· και αυτό είναι ακριβώς να παραδέχεσαι ότι "δεν" μπορεί να επιθέτει εαυτόν εις ό,τι φέρει στην αιώνια σωτηρία, που ήτο η ευθύνη του ορισμού σας! Περαιτέρω, λίγο πιο πριν, εσύ λες ότι "η ανθρώπινη θέληση μετά την αμαρτία είναι τόσο δισταγμένη, που έχει χάσει την ελευθερία της και είναι βιασμένη να υπηρετεί την αμαρτία, και δεν μπορεί να ανακαλεί εαυτήν σε μία καλύτερη κατάσταση". Και εάν δεν κάνω λάθος, κάνεις τους Πελαγιανούς να υπήρξαν αυτού του μυαλού.

2. Αλλά ίσως αυτό είναι το όνειρο της Διατριβής, ότι μεταξύ αυτών των δύο πραγμάτων, της "ικανότητας να θέλει το καλό" και "ανικανότητας να θέλει το καλό", μπορεί να υπάρχει κάποιος ενδιάμεσος όρος, - δηλαδή "θέλγειν" αφηρημένο (in abstract), χωρίς αναφορά στο καλό και κακό, έτσι ώστε, δια λογικής αβρότητας, μπορούμε τώρα να αποφεύγουμε τα βράχια, και να λέμε ότι υπάρχει στην θέληση του ανθρώπου ένα κάποιο "θέλγειν". Χωρίς χάρη αυτό δεν μπορεί, πράγματι, να θέλει καλό, αλλά δεν θέλει αμέσως μόνο κακό ' είναι ακριβώς "θέλγειν", αγνό και απλό, και μπορεί να είναι διευθυνόμενο είτε προς τα άνω, δια της χάριτος, προς το καλό, ή προς τα κάτω, δια της αμαρτίας, προς το κακό. Αλλά τί καθίσταται τότε η δήλωσή σου ότι "έχει χάσει την ελευθερία του και είναι βιασμένο να υπηρετεί αμαρτία; Πού είναι, τότε, εκείνος ο αγώνας και προσπάθεια που άφησες σ' αυτό; Πού είναι η δύναμη του να επιθέτει εαυτό σ' αυτό που ανήκει εις αιώνια σωτηρία; Γιατί εκείνη η δύναμη, που επιθέτει εαυτόν εις σωτηρία, δεν μπορεί να είναι ακριβώς "θέλγειν", εκτός εάν σωτηρία καθ' εαυτήν πρέπει να θεωρείται το "τίποτα": Ούτε μπορεί εκείνος ο αγώνας και προσπάθεια, να είναι ακριβώς "θέλγειν" γιατί ο αγώνας πρέπει να μοχθεί και να σκοπεύει για κάτι (τέτοιο όπως καλό), και δεν μπορεί να είναι δραστήριος ή αδρανής με "τίποτα" σαν στόχο του. Με έναν λόγο, οπουδήποτε η Διατριβή στρέφεται, δεν μπορεί να διατηρηθεί καθαρή από ασυνέπειες και αντιφάσεις, ούτε να αποφύγει να κάνει αυτήν ακριβώς την "ελεύθερη Θέληση" που υπερασπίζει, τόσο πολύ αιχμάλωτη καθώς, ακριβώς, είναι καθ' εαυτή. Στην προσπάθεια να ελευθερώσει την Θέληση επιτυγχάνει τόσο μπλέξιμο που καταλήγει αιχμάλωτη σε δεσμά αδιάλυτα, και αυτό ακριβώς είναι η ελεύθερη βούληση.

Επί πλέον, είναι απλή λογική φαντασίωση ότι υπάρχει στον άνθρωπο κάποιος ενδιάμεσος όρος, τέτοιος σαν "θέλγειν", ούτε μπορούν εκείνοι που αξιώνουν αυτό, να τον αποδείξουν. Η γνώμη ξεφύτρωσε από την αμάθεια των πραγμάτων και ενασχόληση με λέξεις. Καθώς εάν τα πράγματα πάντοτε ισοδυναμούσαν πραγματικά στην κατά λέξη ανάλυση αυτών. (Οι Σοφιστές κάνουν ατελείωτα λάθη επ' αυτού). Η αλήθεια είναι, μάλλον, καθώς ο Χριστός την θέτει: " Αυτός που δεν είναι μ' εμένα, είναι εναντίον μου" (Ματθ. 12,5??). Δεν λέει: αυτός που δεν είναι με Εμένα, δεν είναι ούτε εναντίον Μου, αλλά είναι σε κάποια ενδιάμεση κατάσταση! Γιατί εάν ο Θεός είναι εντός ημών, ο Σατανάς είναι εκτός ημών και τότε ΑΥΤΟΣ είναι παρών με εμάς, να θέλουμε μόνο καλό. Αλλά εάν ο Θεός δεν είναι εντός ημών, ο Σατανάς είναι, και τότε αυτό είναι παρόν με εμάς, να θέλουμε ΜΟΝΟ το κακό. Μήτε ο θεός, μήτε ο Σατανάς επιτρέπουν, εκεί, να είναι εντός ημών απλό "θέλγειν" αφηρημένο, αλλά, καθώς εσύ ορθά είπες, έχουν χάσει την ελευθερία μας και είμαστε αναγκασμένοι να υπηρετούμε αμαρτία που σημαίνει, "θέλουμε" αμαρτία και κακό, "ομιλούμε" αμαρτία και κακό, "κάνουμε" αμαρτία και κακό.

Τώρα, ως συγκρίνουμε αυτήν την άποψη, με τις δύο απομένουσες. Η δεύτερα είναι εκείνη, η "περισσότερο αυστηρή", που υποστηρίζει ότι η "ελεύθερη θέληση" είναι χρήσιμη για τίποτα άλλο πλην στο να αμαρτάνει. Αυτή είναι, βεβαίως, η γνώμη του Αυγουστίνου, την οποία εκφράζει σε πολλά μέρη, ιδιαίτερος στο βιβλίο του "Περί του Πνεύματος και του Γράμματος", στο κεφάλαιο τέσσερα ή πέντε, εάν δεν απατώμαι (De spirito et Lettera, 3,5), όπου χρησιμοποιεί, ακριβώς εκείνες τις λέξεις. Η τρίτη άποψη είναι η "πάρα πολύ αυστηρή, εκείνη του Γουίκλιφ και του

Λούθηρου, ότι "ελεύθερη θέληση" είναι ένας κενός όρος και όπου οτιδήποτε εμείς κάνουμε, είναι καμωμένο από καθαρή αναγκαιότητα. Με αυτές τις δύο απόψεις, είμαστε πληροφορημένοι, ότι η Διατριβή είναι σε σύγκρουση.

Εδώ άσε εμένα να πω αυτό: ίσως δεν είμαι αρκετά καλός στα Λατινικά ή Γερμανικά, ώστε να έχω επιτύχει στην εξήγηση του στόχου, αλλά καλώ την μαρτυρία του Θεού, ότι δια των λέξεων των δύο τελευταίων απόψεων εγώ δεν θέλησα να πω τίποτα άλλο, και ευχήθηκα τίποτα άλλο να είναι κατανοημένο, παρά ό,τι είναι διατυπωμένο στην πρώτη άποψη, ούτε ταιριάζει να πιστεύω ότι ο Αυγουστίνος διανοείτο οτιδήποτε πλην αυτό, ούτε ταιριάζει να αντιλαμβάνομαι οποιοδήποτε άλλο νόημα από τις λέξεις του, από ό,τι η πρώτη άποψη δηλώνει: έτσι ώστε οι τρεις απόψεις πουλούμενες λιανικώς από την Διατριβή, είναι στο μυαλό μου τίποτα πλην η μία άποψη που εγώ υποστηρίζω. Γιατί αφού είναι παραδεδεγμένο και αποκατεστημένο, ότι η "ελεύθερη Θέληση" έχει χάσει την ελευθερία της και είναι αναγκασμένη στην υπηρεσία της αμαρτίας, και μπορεί να θέλει όχι καλό, μπορώ να συμπεραίνω τίποτα άλλο από αυτές τις λέξεις πλην ότι η "ελεύθερη Θέληση" είναι κάποιος κενός όρος, του οποίου η πραγματικότητα είναι χαμένη. Κάποια χαμένη ελευθερία, στον δικό μου τρόπο ομιλίας, είναι απόλυτα μη ελευθερία, και να δίνω το όνομα της ελευθερίας σε κάτι που έχει όχι ελευθερία, είναι να επιθέτω σ' αυτό κάποιο όρο που είναι κενός νοήματος. Εάν είμαι λάθος, εδώ, άσε αυτόν που μπορεί να με θέσει ορθά. Εάν αυτό είναι σκοτεινό ή διφορούμενο, άσε αυτόν που μπορεί να το διευκρινίσει και να το βεβαιώσει. Εγώ, από το μέρος μου, δεν μπορώ να καλώ την χαμένη υγεία, υγεία και εάν ήταν να πιστώσω έναν ανάπηρο με υγεία, θα όφειλα να σκέπτομαι ότι θα ήμουν εφαρμόζοντας σ' αυτόν, ακριβώς, έναν κενό όρο.

IV. ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 15, 14-17: Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΣΑΝ ΥΠΗΚΟΟΣ ΤΗΣ ΘΕΛΗΣΗΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ.

Μετά από αυτό, έχοντας πει ότι ο άνθρωπος ήτο έτσι κατασκευασμένος και παρατημένος στα χέρια της δικής του βουλής, συνεχίζει: "Αυτός πρόσθεσε επίσης τα διατάγματα του και τις εντολές Του". Πρόσθεσε αυτά σε τί; Προφανώς σ' αυτήν την βουλή και θέληση του ανθρώπου, πάνω και πλέον της σύστασης της κυριαρχίας του ανθρώπου επί άλλων πραγμάτων. Με αυτά τα διατάγματα, Αυτός παίρνει από τον άνθρωπο την κυριαρχία του επι ενός μέρους της δημιουργημένης τάξης [που σημαίνει, το δένδρο της γνώσης του καλού και κακού] και θέλησε μάλλον, ότι **αυτός ΔΕΝ** θα όφειλε να είναι ελεύθερος. Έχοντας προσθέσει τα διατάγματα, το κείμενο έπειτα έρχεται στην θέληση του ανθρώπου προς τον Θεό και τα πράγματα του Θεού: "εάν είσαι θέλοντας να κρατήσεις τα διατάγματά Μου, αυτά θα σε διατηρήσουν...κ.λ.π."

ΥΔΙΑΤΑΓΗ ΔΕΝ ΣΥΝΕΠΑΓΕΤΑΙ ΠΑΝΤΟΤΕ ΙΚΑΝΟΤΗΤΑ ΝΑ ΕΚΤΕΛΟΥΜΕ ΑΥΤΗΝ. Εάν τώρα, ο Θεός, σαν ένας Πατέρας, συμπεριφέρεται με εμάς όπως με τα παιδιά Του, με στόχο να μας δείξει την ανικανότητα για την οποία είμαστε απληροφόρητοι; ή σαν ένας πιστός γιατρός, με σκοπό να κάνει γνωστή σ' εμάς την αρρώστια μας, ή εάν, γλενιάζοντας τους εχθρούς Του που υπερήφανα ανθίστανται στην βουλή Του και τους νόμους που έχει διατυπώσει (δια του οποίου επιτυγχάνει αυτόν τον σκοπό παρά πολύ αποτελεσματικά), Αυτός θα όφειλε να λέει: "κάνε", "άκου", "κράτα", ή: "εάν θα ακούσεις", "εάν θα είσαι, θέλοντας", "εάν θα κάνεις", μπορεί να συμπεραίνεται δίκαια από αυτό, ότι, συνελπώς, εμείς μπορούμε να κάνουμε αυτά τα πράγματα ελευθέρως, ή αλλιώς ο θεός είναι σαρκάζοντας εμάς; Πράτι μάλλον, δεν θα όφειλε αυτό το συμπέρασμα να ακολουθεί: συνεπώς, ο Θεός είναι δοκιμάζοντας μας, ώστε δια των νόμων Του να μπορεί να μας φέρει στην γνώση της ανικανότητάς μας, εάν είμαστε οι Φίλοι Του; ή αλλιώς, να είναι, πραγματικά και δίκαια, γλενιάζοντας και εμπαίζοντας μας, εάν είμαστε οι υπερήφανοι εχθροί του;

VI. ΤΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΕΡΑΣΜΟΥ, ΕΑΝ ΕΙΝΑΙ ΕΓΚΥΡΑ, ΘΑ ΩΦΕΙΛΑΝ ΝΑ ΚΑΘΙΕΡΩΣΟΥΝ ΠΛΗΡΗ ΙΚΑΝΟΤΗΤΑ

Τώρα θα επιτεθώ στην Διατριβή κατ' ευθείαν. Εάν πραγματικάνομιζεις, ω οικοδόσποινα Λογική, ότι τα συμπεράσματά σου κρατούν καλά ("εάν είσαι θέλοντας", άρα "εσύ ελεύθερα μπορείς"), γιατί η ίδια δεν ακολουθείς αυτά; Γιατί εσύ λές στις λέξεις εκείνης της "πιθανής άποψης", ότι η "ελεύθερη θέληση" δεν μπορεί να θέλει κάποιο καλό. Για ποιον λογικού επακόλουθου ΕΚΕΙΝΗ (η πιθανή άποψη) θα εξαχθεί από το υπό συζήτηση χωρίο ("εάν είσαι θέλοντας να κρατήσεις..."), από το οποίο εσύ λες ότι ακολουθεί, ο άνθρωπος να μπορεί να θέλει και να μην θέλει ελεύθερα; Ταιριάζει μικρό και γλυκό να εξέρχονται εκ της ίδιας πηγής; Δεν εμπαίζεις τον άνθρωπο, περισσότερο, εσύ ο ίδιος εδώ, όταν λες ότι μπορεί ΝΑ ΚΡΑΤΑ ότι, αυτός μήτε μπορεί να θέλει, μήτε να επιθυμεί; Έτσι λοιπόν, εσύ ο ίδιος δεν πιστεύεις στην καρδιά σου, ότι "εάν είσαι θέλοντας", άρα "εσύ ελεύθερα μπορείς", είναι κάποιο καλό συμπέρασμα, ακόμα και αν, πολεμάς τόσο δραστήρια για αυτό ή αλλιώς δεν είναι από την καρδιά σου που καλείς την άποψη, η οποία υποστηρίζει την ανικανότητα του ανθρώπου να θέλει καλό, "πιθανή";

Ας υποθέσουμε εμείς, ότι ο ανώνας και η προσπάθεια της "ελεύθερης θέλησης" πραγματικά υπάρχουν. Τί θα πούμε σε εκείνου (εννοώ, τους Πελαγίανους) που, επί τη βάση αυτού του χωρίου,

αοηθήκαν την γάργα ολοκληρωτικά, και απόδωσαν τα πάντα στην "ελεύθερη Θέληση"; Εάν τα συμπεράσματά της Διατριβής στέκονται καλά, οι Πελαγιανοί έχουν καθαρά κερδίσει την μέρα, γιατί οι λέξεις του Σολωμόνα μιλούν, όχι περί "επιθυμίας" ή "προσπάθειας", αλλά για "κράτημα". Εάν αποκρούεις στους Πελαγίανους στο συμπέρασμα τους ως αναφορά το "κράτημα", αυτοί εις απάντηση πολύ περισσότερο δίκαια θα αποκρούσουν το συμπέρασμά σου ως αναφορά την "προσπάθεια". Εάν παίρνεις από αυτούς το όλον της "ελεύθερης θέλησης", αυτοί θα πάρουν από σένα το απομένον μέρος αυτής, γιατί δεν μπορείς να βεβαιώσεις περί του μέρους, ό,τι αοηθήκες στο όλον. Έτσι, οτιδήποτε λες ενάντια στους Πελαγίανους, που επί τη βάση αυτού του χωρίου απέδωσαν τα πάντα στην "ελεύθερη θέληση", αυτό θα λέω εγώ, επίσης, πολύ περισσότερο σθεναρά, ενάντια στον ελάχιστο μικρό ανώνα της "ελεύθερης Θέλησης" σου!

Εν τω μεταξύ, είναι αρκετό να έχουμε δείξει, ότι, σ' αυτό το χωρίο, το οποίο οι συνήγοροι της "ελεύθερης θέλησης" θεωρούν σαν την κυριότερη μαρτυρία τους, ο Σολωμόνας δεν λέει τίποτα απολύτως προς όφελος της "ελεύθερης θέλησης" και ότι αυτό το χωρίο και άλλα όμοια τέτοια ("εάν είσαι θέλοντας", "εάν ακούς", "εάν κάνεις") δηλώνουν, όχι την ΙΚΑΝΟΤΗΤΑ του ανθρώπου, αλλά το ΚΑΘΗΚΟΝ ΤΟΥ.

VII. ΓΕΝΕΣΗ 4:7: Η ΥΠΟΧΡΕΩΣΗ ΔΕΝ ΣΥΝΕΠΑΓΕΤΑΙ ΙΚΑΝΟΤΗΤΑ

Ένα άλλο χωρίο κλητεύεται από την Διατριβή, μας από Γένεση 4, όπου ο Κύριος λέει στο Κάιν: "Κάτω από σένα θα είναι η επιθυμία της αμαρτίας και θα κυριαρχεί επάνω της" (στοίχος 7).

Έδω υποδεικνύεται, λέει η Διατριβή, "ότι οι κινήσεις του μυαλού στο κακό μπορούν να είναι υπερνικημένες και ότι δεν φέρνουν μαζί τους την αναγκαιότητα του αμαρτάνειν".

Είναι καλά γνωστό, ότι οι Εβραίοι, συχνά, χρησιμοποιούν την οριστική του μέλλοντος για προστακτική, καθώς στην Έξοδο 20: "ΕΣΥ ΘΑ έχεις κανένα άλλο Θεό πλην εμού.", "ΔΕΝ ΘΑ σκοτώσεις", "ΔΕΝ ΘΑ διαπράξεις μοιχεία (στοίχοι 3, 13-14)· και υπάρχουν πολυάριθμες τέτοιες περιπτώσεις. Εάν αυτές οι λέξεις ελαμβάνοντο οριστικώς, όπως αυτές στέκονται, θα όφειλαν να είναι υποσχέσεις του Θεού. Και αφού Αυτός δεν μπορεί να ψεύδεται, το αποτέλεσμα θα έπρεπε να είναι ότι κανείς άνθρωπος δεν θα έπρεπε να αμαρτάνει· και τότε θα έπρεπε να είναι μη αναγκαίο να δώσει στους ανθρώπους διατάγματα! "Ότι οι λέξεις δεν ήταν εκφωνημένες στον Κάιν με οριστική σημασία, αποδεικνύεται από το γεγονός, ότι τότε θα έπρεπε να έχουν υπάρξει θεϊκή υπόσχεση, αλλά αυτές δεν ήταν υπόσχεση, γιατί το αντίθετο αυτών προέκυψε στην συμπεριφορά του Καίν.

VIII. ΔΕΥΤΕΡΟΝΟΜΙΟ 30, 19 κ.ο.κ.: Ο ΝΟΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΣΧΕΔΙΑΣΜΕΝΟΣ ΝΑ ΔΙΝΕΙ ΓΝΩΣΗ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ

Το τρίτο χωρίο είναι από Μωϋσή: " Έγω θέσει μπροστά στο πρόσωπό σου ζωή και θάνατο· διάλεξε τι είναι καλά" κλπ. (Δευτ. 30, 19). "Τι θα μπορούσε να είναι περισσότερο καθαρά δηλωμένο;" λέει η Διατριβή " αφήνει στον άνθρωπο ελευθερία εκλογής". Απαντώ: Τι θα μπορούσε να είναι περισσότερο καθαρά ότι σ' αυτό το σημείο είσαι τυφλός; Πού, παρακαλώ, αφήνει ελευθερία εκλογής; Στην γρήση του της λέξης "διάλεξε". Έργεται, τότε να περάσει ότι, μόλις ο Μωϋσής λέει "διάλεξε", αυτοί είναι κατάλληλοι να διαλέγουν; Σ' αυτήν την περίπτωση, δεν υπάρχει ανάγκη μία ακόμα φορά του Πνεύματος. Αφού εσύ τόσο συχνά επαναλαμβάνεις και τονίζεις το ίδιο πράγμα, θα είναι νόμιμο για μένα, επίσης, να επαναλαμβάνω τα ίδιασημεία περισσότερο συχνά. Εάν η ελευθερία εκλογής παραμένει σ' εμάς, γιατί είπε η "πιθανή άποψη" ότι η "ελεύθερη θέληση" δεν μπορεί να θέλει καλό; Μπορεί αυτή να εκλέγει χωρίς το θέλιν, ή κατά της θέλησής της;

Αλλά ακούμε τις αναλογίες της Διατριβής: ("θα έπρεπε να είναι γελοίο να λες στον άνθρωπο που στέκει όπου δύο δρόμοι συναντιούνται: " Εσύ βλέπεις δυο δρόμους· πήγαινε δι' αυτού που εσύ θέλεις", όταν μόνον ένας εξ αυτών ήτο ανοικτός"). Εδώ είναι, ακριβώς,

η ουσία, όπως είπα, των επιχειρημάτων της ανθρώπινης λογικής: Η λογική νομίζει ότι ο άνθρωπος μπαίζεται δια μέσου κάποιου ακατόρθωτου διατάγματος, ενώ εγώ υποστηρίζω ότι δι' αυτού του μέσου, ο άνθρωπος είναι προειδοποιημένος και αφυπνισμένος να δει την δική του ανικανότητα. Είναι αλήθεια ότι σκεκόμαστε όπου δύο δρόμοι συναντώνται, και μόνον ένας εξ αυτών είναι πραγματικά ανοικτός, ωστόσο, ουδείς είναι ανοικτός· και ο νόμος μας δείχνει πόσο αδύνατος είναι ο ένας, που οδηγεί στο καλό, εάν δε χορηγεί ο Θεός το Πνεύμα

Του, και πόσο ευρύς και εύκολος είναι ο άλλος, εάν ο Θεός μάς αφήνει να πάμε εκείνον τον δρόμο. Τώρα, δεν θα έπρεπε να είναι γελοίο, αλλά μία σοβαρή και αναγκαία υπόθεση, να λες σε κάποιον άνθρωπο που στέκει όπου δύο δρόμοι συναντώνται: "πήγαινε δι' αυτού που θέλεις", εάν αυτός σε πείσμα της αδυναμίας ήθελε να νομίζει τον εαυτόν του δυνατόν, ή υπεστήριζε ότι ουδείς δρόμος ήτο κλειστός. Έτσι οι λέξεις του νόμου είναι εκφωνημένες, όχι να βεβαιώνουν την δύναμη της θέλησης, αλλά να διαφωτίζουν την τυφλότητα της λογικής, έτσι ώστε να μπορεί να δει ότι το δικό της φως είναι τίποτα, και η δύναμη της θέλησης είναι τίποτα. "Δια του Νόμου είναι γνώση της αμαρτίας", λέει ο Παύλος (Ρωμαίοι 3, 20).

Αυτός δεν λέει: ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ, ή ΑΠΟΦΥΓΗ της αμαρτίας. Ο πλήρης σχεδιασμός και η δύναμη του νόμου είναι ακριβώς, να δίνει γνώση και όχι άλλη, πλην της αμαρτίας· όχι να επιδεικνύει ή να απονέμει κάποια δύναμη. Αυτή η γνώση δεν είναι δύναμη, ούτε είναι κατάλληλη να φέρει δύναμη· αλλά διδάσκει και επιδεικνύει ότι δεν υπάρχει εκεί δύναμη, αλλά μεγάλη αδυναμία. Τι μπορεί η "γνώση της αμαρτίας" να είναι, πλην γνώση της αδυναμίας μας και κακότητας; Αυτός δεν λέει: "δια του νόμου έργεται η γνώση της δύναμης ή της καλοσύνης"; Όλο αυτό που ο νόμος κάνει, επί τη μαρτυρία του Παύλου, είναι να κάνει την αμαρτία γνωστή.

Επομένως εγώ περατώνω έτσι: Τα χωρία της Γραφής που εσύ παραθέτεις είναι προστακτικά" και αποδεικνύουν και καθιερώνουν τίποτα, όσον αφορά την ικανότητα του ανθρώπου, πλην διατυπώνουν τι πρέπει και δεν πρέπει να είναι καιωμένο. Τα συμπεράσματά σου ή προσαρτήματα, και οι αναλογίες σου, εάν αποδεικνύουν οτιδήποτε, αποδεικνύουν ότι η "ελεύθερη θέληση" μπορεί να κάνει όλα τα πράγματα χωρίς χάρη. Αυτό εσύ δεν ανέλαβες να αποδείξεις και, πραγματικά, έχεις αποκρούσει. Συνεπώς, "αποδείξεις" αυτού του είδους είναι τίποτα πλην αναρτήσεις του ισχυρότερου είδους..

IX. Η ΣΥΓΧΥΣΗ ΑΠΟ ΕΡΑΣΜΟ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

ΣΤΟΝ ΖΑΧΑΡΙΑ 1,3. ΙΕΡΕΜΙΑ 15, 19. ΙΕΖΕΚΙΑ 18,23 κ.λ.π.

1. Σ' αυτά τα χωρία, η φίλη μας η Διατριβή, δεν διακρίνει καθόλου μεταξύ της φωνής του Νόμου και του Ευαγγελίου· τόσο τυφλή και

αμαρτίας είναι, ώστε δεν βλέπει τί ο Νόμος και τί το Ευαγγέλιο είναι. Από ολόκληρο τον Ισαΐα δεν παραθέτει λόγο του Νόμου, εκτός αυτού του μοναδικού χωρίου: "εάν εσείς είστε θέλοντας" (Ισαΐας 1,19). Όλα τα άλλα αναφερόμενα χωρία είναι Ευαγγέλιο, δια του οποίου οι βασιανισμένοι και συντριμμένοι στην καρδιά είναι καλεσμένοι σε παρηγορία δια των λόγων που προσφέρουν Χάρη. Αλλά η Διατριβή εξ αυτών κάνει λόγους του νόμου! Παρακαλώ, πες μου, τι μπορεί κάποιος άνθρωπος να κάνει στο βασίλειο της Θεολογίας και στα ιερά γραπτά, εάν δεν έχει φθάσει ακόμα στο σημείο της γνώσης του τι ο νόμος και τί το Ευαγγέλιο είναι, ή, εάν αυτός ταιριάζει να γνωρίζει, όμως περιφρονεί να παρατηρεί την διαφορά; Είναι αναγκασμένος να ανακατέυει τα πάντα, ουρανό με κόλαση, και ζωή με θάνατο, και δεν θα παίρνει την ελαφρότερη ενόχληση να γνωρίζει σε σχέση με τον Χριστό.

2. Έτσι εσύ βλέπεις ότι όχι μόνο ταιριάζει όλοι οι λόγοι του νόμου να στέκονται ενάντια στην "ελεύθερη θέληση", αλλά επίσης ότι όλοι οι λόγοι των υποσχέσεων ολοσχερώς να διαφεύδουν αυτήν – που σημαίνει ότι ολόκληρη η Γραφή μάχεται εναντίον της. Συνεπώς βλέπεις, αυτός ο λόγος : "δεν επιθυμώ τον θάνατο κάποιου αμαρτωλού" ενδιαφέρεται μόνο να διακηρύξει και προσφέρει στον κόσμο το έλεος του Θεού. Κανείς δεν τον λαμβάνει με ευχαρίστηση και ευγνωμοσύνη, πλην εκείνοι που είναι συντριμμένοι και ταλαιπωρημένοι μέχρι θανάτου, εκείνοι στους οποίους ο γόμος έχει ήδη συμπληρώσει το έργο του, που σημαίνει, έδωσε την γνώση της αμαρτίας. Εκείνοι που δεν έχουν ακόμα δοκιμάσει το έργο του νόμου, που δεν γνωρίζουν ακόμα την αμαρτία τους και δεν έχουν αίσθηση του θανάτου, καταφρονούν το, δι' αυτού του Λόγου, υποσχόμενο έλεος.

X. Ο ΚΗΡΥΓΤΤΟΜΕΝΟΣ ΚΑΙ Ο ΜΗ ΚΗΡΥΓΤΤΟΜΕΝΟΣ ΘΕΟΣ, Η ΦΑΝΕΡΩΜΕΝΗ ΚΑΙ Η ΜΥΣΤΙΚΗ ΘΕΛΗΣΗ ΤΟΥ

1. Όταν, τώρα, η Διατριβή συλλογίζεται έτσι: "Ταιριάζει ο δίκαιος Κύριος να θορνήει τον θάνατο του λαού Του που Αυτός ο ίδιος εργάζεται σ' αυτούς; * αυτό φαίνεται υπερβολικά νεολόιο", εγώ απαντώ, καθώς εγώ ήδη πεί: πρέπει να συζητάμε για τον Θεό, ή την θέληση του Θεού, κηρυγμένου, φανερωμένου, προσφερόμενου σε μας και λατρεμένου δι' ημών, κατά έναν τρόπο, και του Θεού όχι κηρυγμένου, ούτε φανερωμένου, ούτε προσφερόμενου σε μας, ούτε λατρεμένου δι' ημών, κατά άλλο τρόπο. Παντού όπου ο Θεός κρύβει τον εαυτόν Του και θέλει να είναι μη γνωρισμένος σ' εμάς, εκεί δεν έχουμε δουλειά. Εδώ, εκείνο το συναίσθημα "ό, τι είναι πάνω από μας, δεν αφορά εμάς", πραγματικά ταιριάζει καλά. Μήπως κάποιος θα σκεπτόταν ότι αυτή η διάκριση είναι δική μου, εγώ είμαι ακολουθώντας τον Παύλο, που γράφει στους Θεσσαλονικείς περί του Αντίχριστου ότι θα εξύψωνε εαυτόν πάνω από όλα αυτά, στα οποία είναι ο Θεός κηρυγμένος και λατρεμένος" (2 Θεσσαλ. 2,4), καθαρά υποδεικνύοντας ότι κάποιος άνθρωπος μπορεί να εξυψώνεται πάνω από θεό, καθώς Αυτός κηρύττεται και λατρεύεται, που σημαίνει, πάνω από τον Λόγο και την Λατρεία του Θεού, δια των οποίων Αυτός είναι γνωρισμένος σε εμάς και έχει συναλλαχθεί με εμάς. Αλλά πάνω από τον Θεό, όχι λατρεμένο και όχι κηρυγμένο, που σημαίνει, τον Θεό καθώς Αυτός είναι στην δική του φύση και Μεγαλειότητα, τίποτα δεν μπορεί να είναι εξυψωμένο, όλα τα πράγματα είναι κάτω από το παντοδύναμο χέρι Του.

Τώρα, ο Θεός στην δική του φύση και Μεγαλειότητα πρέπει να αφήνεται μόνος - κατ' αυτή την ενατένιση, δεν έχουμε να κάνουμε τίποτα με Αυτόν, ούτε πηγαίνει να εϋχεται σε μας να συναλασσόμαστε με Αυτόν. Εμείς έχουμε να κάνουμε με Αυτόν σαν ντυμένο και επιδεικνυόμενο εν τω Λόγω του, δια του οποίου Αυτός παρουσιάζει εαυτόν σε μάς. Είναι Αυτός η δόξα Του και ομορφιά, στην οποία ο Ψαλμωδός διακηρύσσει Αυτόν να είναι ντυμένος (Ψαλμός 21,5). Δέω ότι ο δίκαιος Θεός δεν θορνήει τον θάνατο του λαού του, που Αυτός ο ίδιος εργάζεται σ' αυτούς, αλλά θορνήει τον θάνατο που Αυτός βρίσκει στον λαό του και επιθυμεί να μετακινεί από αυτούς. Ο κηρυττόμενος θεός εργάζεται με σκοπό η αμαρτία και ο θάνατος να μπορούν να λαμβάνονται μακριά και να μπορούμε να είμαστε σωσμένοι. "Αυτός έστειλε τον Λόγο Του και γιάτρωσε αυτούς" (Ψαλμός 107,20). Αλλά ο κηρυττόμενος Θεός, στην Μεγαλειότητα Του, μήτε θορνήει, μήτε παίρνει τον θάνατο μακριά, αλλά εργάζεται ζωή και θάνατο και τα πάντα εν πάσι· ούτε Αυτός έχει θέσει δεσμά στον Εαυτόν του δια του Λόγου Του, αλλά έχει κρατήσει εαυτόν ελεύθερο πάνω από όλα τα πράγματα.

2. Η Διατριβή είναι εξαπατημένη από την δική της αμάθεια, στο ότι δεν κάνει διάκριση μεταξύ του κηρυττόμενου Θεού και του Θεού κατ' εαυτόν. Ο Θεός κάνει πολλά πράγματα που Αυτός δεν δείχνει σ' εμάς εν τω Λόγω του και Αυτός θέλει πολλά πράγματα που δεν δείχνει σ' εμάς εν τω Λόγω του ότι θέλει. Έτσι, δεν θέλει τον θάνατο κάποιου αμαρτωλού, που σημαίνει, εν τω Λόγω Του, αλλά Αυτός θέλει αυτόν δια της ανεξιχνίαστης θέλησής του. Στο παρόν, οπωσδήποτε, πρέπει να κρατάμε στην αντίληψη τον Λόγο Του, και να αφήνουμε μονάχη την ανεξιχνίαστη θέλησή Του, γιατί είναι δια του Λόγου του, και όχι δια της ανεξιχνίαστης θέλησής, που πρέπει να είμαστε οδηγούμενοι. Σε κάθε περίπτωση, ποιος μπορεί να διευθύνει εαυτόν σύμφωνα με κάποια θέληση που είναι ανεξιχνίαστη και ακατανόητη; Είναι απλά αρκετό να γνωρίζουμε, ότι υπάρχει εν τω Θεώ κάποια ανεξιχνίαστη θέληση· τί, γιατί, και εντός ποιων ορίων Αυτός θέλει, είναι εξ ολοκλήρου παράνομο να ερευνάμε, ή να ευχόμαστε να γνωρίζουμε, ή να είμαστε ενδιαφερόμενοι σχετικά, ή να αγγίζουμε πάνω· εμείς μπορούμε μόνο να φοβόμαστε και να λατρεύουμε!

Έτσι, είναι ορθό να λέμε: "Εάν ο Θεός δεν επιθυμεί τον θάνατό μας, πρέπει να είναι τοποθετημένο στην ευθύνη της δικής μας Θέλησης, εάν εμείς γανόμασμε"· αυτό, επαναλαμβάνω, είναι ορθό εάν μιλάμε περί του κηρυττομένου Θεού. Γιατί Αυτός επιθυμεί όλοι οι άνθρωποι να είναι σωσμένοι. Αυτός εργείται σε όλους δια του Λόγου της σωτηρίας, και το σφάλμα είναι στην θέληση που δεν λαμβάνει Αυτόν· καθώς λέει στον Ματθ. 23: "Πόσο συχνά θέλησα να έχω συλλέξει τα παιδιά μαζί, και δεν ηθελήσατε!" (στοίχος 37). Αλλά, γιατί η Μεγαλειότης δεν μετακινεί ή αλλάζει αυτό το σφάλμα της θέλησης σε κάθε άνθρωπο (γιατί δεν είναι στην δύναμη του ανθρώπου να κάνει αυτό), ή γιατί Αυτός θέτει αυτό το σφάλμα στην ευθύνη της θέλησης, οπότε ο άνθρωπος δεν μπορεί να το αποφύγει, δεν είναι νόμιμο να ρωτάμε· και μολονότι θα ρωτούσες πολύ, δεν θα ανακάλυπτες τίποτα, καθώς ο Παύλος λέει στους Ρωμαίους 1: "Ποιος είσαι σύ που αντιλέγεις ενάντια στον Θεό;" (Ρωμαίοι 9,20)

XI. ΔΕΥΤΕΡΩΝΟΜΙΟ 30, 11-14: Η ΥΠΟΧΡΕΩΣΗ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΝΔΕΙΞΙΣ ΓΙΑ ΙΚΑΝΟΤΗΤΑ

1. Μετά από αυτό η Διατριβή επιχειρηματολογεί: "Εάν δεν είναι

στην δύναμη κάθε ανθρώπου να τηρεί ότι είναι διαταγμένο, όλες οι παρααινέσεις στις Γραφές, και όλες οι υποσχέσεις, απειλές, επιπλήξεις, αποδοκιμασίες, εξορκισμοί, ευλογίες, κατάρτες και πλήθος εντολών, είναι κατ' αναγκαιότητα άγροστες".

Η Διατριβή ξεχνά, συνεχώς, το υπό αμφισβήτηση ζήτημα
και πραγματεύεται με ζητήματα εκτός του σκοπού της' και δεν βλέπει ότι όλα αυτά τα πράγματα, κάνουν
περισσότερο ισχυρά ενάντια
στον εαυτόν της, παρά ενάντια σε μάς. Από όλα αυτά τα χωρία, αυτή
αποδεικνύει ελευθερία και ικανότητα να εκτελεί όλα τα πράγματα
όπως ακριβώς, δηλώνουν οι λέξεις του συμπεράσματος που σύρει,
ενώ η προέθεσή της ήτο να καθιερώσει ΚΑΠΟΙΑ ΤΕΤΟΙΑ "ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΘΕΛΗΣΗ" ΠΟΥ ΝΑ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΘΕΛΕΙ ΟΧΙ
ΚΑΛΟ ΧΩΡΙΣ ΧΑΡΗ, ΚΑΙ ΚΑΠΟΙΑ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΑΠΟΔΙΔΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΟΥΣΙΑ ΤΗΣ
ΔΙΚΗΣ ΤΗΣ ΔΥΝΑΜΗΣ.

2. Περίπου έτσι είναι το τελευταίο χωρίο, που φέρει εμπρός, εκ
της Παλαιάς Διαθήκης, από τον λόγο του Μωϋσή στο Δευτερονόμιο 30:
"Αυτό το διάταγμα που προστάζω εσένα αυτήν την μέρα, δεν είναι πάνω
από σένα, μήτε είναι σε μεγάλη απόσταση. Δεν είναι στον ουρανό,
ώστε θα όφειλες να λές, Ποιος εγ' ημών θα ανεβεί στον ουρανό και
θα φέρει αυτό κάτω σ' εμάς, να μπορούμε να το ακούμε ... και να το
κάνουμε; Αλλά ο λόγος είναι, αλήθεια, κοντά σου, στο στόμα
και στην καρδιά σου, ώστε να μπορείς να κάνεις αυτό". Η Διατριβή
αξιώνει ότι "αυτό το χωρίο δηλώνει ότι εκείνα που είναι διαταγμένα
όχι μόνο είναι τοποθετημένα μέσα μας, αλλά είναι απλά μόνο ελαττωμένο σαν "αναίσθητο" που σημαίνει, αυτό είναι
εύκολο, ή εν πάσει περιπτώσει, όχι τόσο δύσκολο. Ευχαριστώ εσένα για την τέτοια απέραντη ευρυμάθεια! Εάν ο
Μωϋσής έτσι καθαρά δηλώνει, ότι υπάρχει εντός ημών, όχι απλά κάποια δύναμη, αλλά επίσης κάποια καταλληλότητα,
για τήρηση όλων των διαταγμάτων, γιατί μοχθώ τόσο σκληρά; Γιατί δεν παρήγαγα αμέσως αυτό το χωρίο, και να
αξιώνω την "ελεύθερη" θέληση" μπροστά σε όλον τον κόσμο; Ποια ανάγκη τώρα του Χριστού; Ποια ανάγκη του
Πνεύματος; Έχουμε βρει τώρα κάποιο χωρίο που βουλώνει τα στόματα όλων' όχι μόνο καθαρά αξιώνει την ελευθερία
της θέλησης, αλλά ξεκάθαρα διδάσκει, επίσης, ότι η τήρηση των διαταγμάτων είναι εύκολη! Πόσο τρελός ήτο ο
Χριστός, που έχυσε το αίμα του να εξαγοράσει για μας το Πνεύμα, το οποίο εμείς δεν χρειαζόμαστε, όταν
είμαστε κατασκορευασμένοι ικανοί, να κρατάμε τα διατάγματα, ήδη, από την φύση μας. Μάλιστα, τώρα, ας αφήσουμε
στον εαυτόν της την Διατριβή, να αποκριώνει τους δικούς της λόγους, όπου έχει πεί, ότι η "ελεύθερη Θέληση" μπορεί
να θέλει όχι καλό χωρίς Χάρη! Ας λέει τώρα ότι η "ελεύθερη Θέληση" έχει τέτοια δύναμη, που όχι μόνο θέλει καλό,
αλλά τηρεί τα μεγαλύτερα των διαταγμάτων, μάλιστα, όλα τα διατάγματα, με ευκολία!

Αυτά είναι τα χωρία που η Διατριβή παραθέτει υπέρ της
"ελεύθερης Θέλησης" από την Παλαιά Διαθήκη. Τώρα που αυτά είναι
απαντημένα, τίποτα δεν παραμένει που δεν είναι, ομοίως, απαντημένο, είτε όφειλε να παραθέτει ή όχι ή θα
σκόπευε να παραθέσει
περισσότερα' γιατί δεν μπορεί να παραθέτει τίποτα πλην προστακτικά
ή υποθετικά χωρία, ή ευχές, δια των οποίων σημαίνεται
όχι τί εμείς μπορούμε να κάνουμε ή ηγναινουμε να κάνουμε (καθώς
έγω συχνά επαναλάβει στην επαναλαμβανόμενη Διατριβή), αλλά τί
εμείς οφείλουμε να κάνουμε, και τί είναι απαιτούμενο από εμάς,
έτσι ώστε η ανικανότης μας να είναι καταστημένη γνωστή σε μας, ΚΑΙ
Η ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ, ΝΑ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΔΟΣΜΕΝΗ ΣΕ ΕΜΑΣ.

XII. ΜΑΤΘΑΙΟΣ 23:37: Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΝΑΚΑΤΕΥΕΤΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΜΥΣΤΙΚΗ ΘΕΛΗΣΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

1. Οι λόγοι του Ματθαίου 23 έρχονται εμπρός στο μέτωπο,
ο Αχιλλεύς των μυγών: "Ιερουσαλήμ, Ιερουσαλήμ, πόσο συχνά θέλησα να μαζέψω τα παιδιά σου, αλλά δεν
θελήσατε" (στοίχος 37). " Εάν όλα
έρχονται να περάσουν εξ αναγκαιότητας", λέει η Διατριβή, "δεν θα
μπορούσε η Ιερουσαλήμ να έχει, δικαίως, απαντήσει στον Κύριο. "Γιατί
στεναχωρείς τον εαυτόν σου με ανώφελα δάκρυα; Εάν εσύ δεν ευχόσουν
εμείς να ακούμε τους προφήτες, γιατί έστειλες αυτούς; Γιατί θέτεις
στην ευθύνη μας αυτό το οποίο έρρεται να περάσει κατά την θέλησή
Σου, και έτσι εξ αναγκαιότητας σε μάς;" : Έτσι μιλά η Διατριβή,
Ενώ απαντώ: Παραχωρώντας για μία στιγμή, ότι το συμπέρασμα της
Διατριβής και η κατάληξη, είναι καλή και αληθινή, τί, εγώ ρωτώ,
αποδεικνύει; Αποδεικνύει αυτό της "πιθανής άποψης", που λέει ότι η
"ελεύθερη, θέληση" δεν μπορεί να θέλει καλό: Πραγματικά όχι,"
αποδεικνύει ότι η θέληση είναι ελεύθερη, ολόκληρη, και ικανή να
κάνει όλα που οι προφύτες είπαν. Αλλά η Διατριβή δεν ανέλαβε να
αποδείξει κάποια τέτοια θέληση. Η μάλλον, ας απαντήσει η Διατριβή
αυτό το ερώτημα: Εάν η "ελεύθερη θέληση" δεν μπορεί να θέλει καλό,
γιατί τοποθετείται στην ευθύνη της ότι δεν άκουσε τους
προφύτες, που διδάξαν καλά πράγματα και τους οποίους, συνεπώς, δεν
θα μπορούσε να ακούει δια της δικής της δύναμης; Γιατί ο Χριστός
θρηνηί με κενά δάκρυα, καθώς εάν αυτοί μπορούσαν να έχουν θελήσει,
ότι Αυτός γνώριζε για βέβαιο, ότι δεν θα μπορούσαν να θέλουν; Ας
αφήσουμε την Διατριβή να ελευθερώσει τον Χριστό από το βάρος της
τρέλας, στο φως εκείνης της "πιθανής άποψης" και η άποψή μου είναι
αμέσως ελευθερωμένη από τον Αχιλλέα των μυγών, Έτσι, αυτό το χωρίο
στον Ματθαίο, είτε αποδεικνύει πλήρη "ελεύθερη θέληση", ή αλλιώς
κάνει με ίση δύναμη ενάντια στη Διατριβή, και την ρίχνει κάτω με
τα δικά της όπλα!

2. Εδώ, ο ενσαρκωμένος Θεός λέει: "Ηθέλησα και δεν ηθελήσατε". Ο ενσαρκωμένος Θεός, επαναλαμβάνω, ήτο σταλμένος για αυτόν τον σκοπό, να θέλει, να λέει, να κάνει, να υποφέρει και να προσφέρει σε όλους τους ανθρώπους, όλο αυτό που είναι αναγκαίο για σωτηρία, αν και Αυτός προσβάλλει πολλούς που, υπάγοντες εγκαταλειμμένοι ή σκληρυμένοι, δια της μυστικής θέλησης του Θεού, της Μεγαλειότητος, δεν δέχονται Αυτόν έτσι θέλοντα, μιλώντας, κάνοντα και προσφέροντα. Καθώς ο Ιωάννης λέει: "Το φώς φωτίζει στο σκοτάδι και το σκοτάδι δεν κατενόησε αυτό" (Ιωάννης 1,5). Και πάλι: "Αυτός ήλθε στα δικά του, και οι δικοί του δεν δέχθηκαν Αυτόν" (στοίχος 11). Ανήκει στον ίδιο ενσαρκωμένο Θεό να κλαίει, να θρηνεί, να στενάζει, επάνω στην απώλεια του ασεβούς, μολονότι εκείνη η θέληση της Μεγαλειότητος σκοπίμως αφήνει και επιτιμιά κάποιους να γάνονται. Ούτε ταιριάζει για μας να ρωτάμε γιατί Αυτός κάνει έτσι, αλλά να στεκόμαστε σε βαθύ σεβασμό προς τον Θεό, που μπορεί να κάνει και θέλει να κάνει, τέτοια πράγματα.

XIII. ΜΑΤΘΑΙΟΣ 19, 17. Ο ΝΟΜΟΣ ΥΠΟΔΕΙΚΝΥΕΙ ΤΗΝ ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ, ΚΑΙ ΤΗΝ ΣΟΦΟΥΣΙΑ ΔΥΝΑΜΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ. 1. Ένα δεύτερο χωρίο είναι στον Ματθαίο 19: "Εάν εσύ θέλεις να εισέλθεις στην ζωή, κράτα τα διατάγματα" (στοίχος 17). "Με τι συνείδηση θα μπορούσε το "εάν εσύ θέλεις", να είναι ειπωμένο, σ' αυτόν τον οποίο η θέληση δεν είναι ελεύθερη;" λέει η Διατριβή. Σ' αυτό εγώ λέω: Είναι η θέληση, τότε, ελεύθερη, σύμφωνα με αυτόν τον Λόγο του Χριστού; Εσύ ήθελες να αποδεικνύεις ότι η "ελεύθερη θέληση" μπορεί να θέλει όχι καλό, και ότι χωρίς χάρη αναγκαστικά υπηρετεί την αμαρτία. Με τι συνείδηση, λοιπόν, κάνεις αυτήν τώρα ολοκληρωτικά ελεύθερη; Το ίδιο θα είναι ειπωμένο περί αυτών των λόγων: "εάν εσύ θα είσαι τέλειος", "εάν κάποιος άνθρωπος θα έλθει οπίσω μου", "αυτός που θέλει να σώζει την ζωή του", "εάν εσείς με αναπαύετε", "εάν εσείς θα συνεγίζεσθε", καθώς εάν ένας όφειλε να εξηγήσει το "εάν θέλεις να τηρείς τα διατάγματα" ως εξής: "Εάν ποτέ εσύ θα έγεις την θέληση να κρατάς τα διατάγματα (την οποία εσύ θα έγεις, όχι εκ του εαυτού σου, αλλά εκ του Θεού, που δίνει αυτήν σ' όποιον Αυτός θέλει), τότε αυτά επίσης θα διατηρούν εσένα". Ή για να θέσουμε αυτό πιο πλήρως: Αυτοί οι λόγοι, ειδικώς εκείνοι που είναι υποθετικοί, φαίνεται, επίσης, να τίθενται καθώς είναι, ένεκα του προκαθορισμού του Θεού, ο οποίος είναι άνωστος σε μας και αυτοί τον περικλείουν στον σκοπό τους καθώς εγγουούν να λένε αυτό: "Εάν εσύ είσαι θέλοντας, εάν εσύ θα είσαι θέλοντας" (που σημαίνει, εάν είσαι τέτοιος με τον Θεό, που Αυτός βλέπει κατάλληλο να δώσει σ' εσένα αυτή την θέληση να κρατάς τα διατάγματα), "εσύ θα είσαι σωσμένος". Δια μέσου αυτού του τρόπου του λένειν, είμαστε καταστημένοι ικανοί να καταλάβουμε τις διδόμες αλήθειες, ήτοι, ότι δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα εκ του εαυτού μας, και ότι οτιδήποτε που εμείς κάνουμε, ο Θεός εργάζεται σε εμάς.

XIV. Ο ΣΚΟΠΟΣ ΤΩΝ ΕΝΤΟΛΩΝ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΟΔΗΓΟΥΝ ΤΟΝ ΔΙΚΑΙΟΜΕΝΟ

1. Στην τρίτη θέση, αυτή η σκέψη κινεί την Διατριβή: "όταν η αναφορά είναι τόσο συχνά παρουσιασμένη, των καλών και κακών έργων", αυτή λέει, "δεν καταλαβαίνω πώς εκεί μπορεί να είναι κάποιος γώρος για απλή αναγκαιότητα, γιατί ούτε η φύση ούτε η αναγκαιότης απολαμβάνουν αξίας". Εγώ καταλαβαίνω μόνο αυτό: ότι, ενώ η "πιθανή άποψη" βεβαιώνει "απλή αναγκαιότητα", όταν λέει ότι η "ελεύθερη θέληση" μπορεί να θέλει όχι καλό, εδώ η Διατριβή, πραγματικά, παραχωρεί αξία σ' εκείνη την θέληση!

2. Η Καινή Διαθήκη, ορθά μιλώντας, συνίσταται εξ υποσχέσεων και παραινήσεων, ακριβώς καθώς η Παλαιά, ορθά μιλώντας, συνίσταται εκ νόμων και απειλών. Στην Καινή Διαθήκη, το Ευαγγέλιο είναι κηρυγμένο και είναι ακριβώς ο Λόγος, που προσφέρει το Πνεύμα και την Χάρη για την άφεση των αμαρτιών, η οποία εξασφαλίσθηκε υπέρ των, δια του Χριστού Εσταυρωμένου. Αυτό είναι όλο εντελώς ελεύθερο, δοσμένο δια της Χάρης του Θεού Πατέρα μόνον, καθώς Αυτός δείχνει την εὐνοιά του προς εμάς, που είμαστε ανάξιοι και που αξίζουμε καταδίκη, μάλλον, παρά οτιδήποτε άλλο. Οι παραινήσεις ακολουθούν μετά από αυτό και αυτές είναι σχεδιασμένες να διενεργούν εκείνους, που έχουν αποκτήσει έλεος και έχουν δικαιωθεί ήδη, να είναι ενεργητικοί στο να παράγουν τους δοσμένους σ' αυτούς καρπούς του Πνεύματος και της Δικαιοσύνης, να εξασκούν εαυτούς στην αγάπη και τα καλά έργα, και θαρραλέα να φέρουν τον Σταυρό και όλες τις άλλες δοκιμασίες αυτού του κόσμου. Αυτό είναι το ακέραιο σύνολο της Καινής Διαθήκης. Αλλά η πλήρης αποτυχία της Διατριβής να το καταλάβει δηλούται, επαρκώς από το γεγονός ότι δεν γνωρίζει πώς να κάνει οποιαδήποτε διάκριση μεταξύ της Παλαιάς και της Καινής Διαθήκης, γιατί δεν βλέπει τίποτα, οπουδήποτε, πλην νόμων και επεξηγηματικές σημειώσεις, δια των οποίων οι άνθρωποι να μπορούν να είναι διαμορφωμένοι σε καλές συμπεριφορές. Τί η ανανένηση, ανανέωση, αναζωογόνηση και ολόκληρο το έργο του Πνεύματος είναι, δεν βλέπει καθόλου.

XV. Η ΒΑΣΗ ΤΗΣ ΑΝΤΑΜΟΙΒΗΣ, ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ, ΕΙΝΑΙ Η ΥΠΟΣΧΕΣΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, ΟΧΙ Η ΑΞΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

1. Ως προς την αξία, ή την πρόταση κάποιας ανταμοιβής, τι είναι αυτή παρά κάποιο είδος υπόσχεσης; Αλλά εκείνη η υπόσχεση δεν αποδεικνύει ότι εμείς μπορούμε να κάνουμε τίποτα; αυτή αποδεικνύει μόνο αυτό, ότι εάν οποιοσδήποτε κάνει αυτό ή εκείνο, θα έχει τότε κάποια ανταμοιβή, και το ερώτημά μας είναι, όχι τι ανταμοιβή θα

είναι δοσμένη, ή πώς θα είναι δοσμένη, αλλά εάν εμείς μπορούμε να κάνουμε τα πράγματα για τα οποία η ανταμοιβή είναι δοσμένη. Εκείνα είναι, ότι ήταν ανάγκη να εδραιωθεί.

2. Ας μιλήσουμε, αντίθετα, για αυτό το σημείο: "η αναγκαιότητα έχει μήτε αξία, μήτε ανταμοιβή". Εάν εμείς μιλάμε για ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΤΕΛΟΥΜΕΝΟΥ ΚΑΤΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΑ, αυτό είναι αλήθεια, αλλά εάν μιλάμε για ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΑΝΑΛΟΙΩΤΟΥ, αυτό είναι ψεύμα. Ποιος θα ήθελε, να ανταμείβει κάποιον απρόθυμο εργάτη, ή να αποδίδει αξία σ' αυτόν; Αλλά για εκείνους που κάνουν καλό και κακό προθύμως, ακόμα και αν δεν μπορούν αυτοί να μεταβάλλουν την θέλησή τους δια της δικής των δύναμης, ανταμοιβή και τιμωρία ακολουθούν ΦΥΣΙΚΑ και ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΑ " καθώς είναι νοσημένο: "εσύ θα αποδώσεις προς κάθε άνθρωπο σύμφωνα στο έργο του" (Ψαλμός 62,12). ΦΥΣΙΚΗ ακολουθία είναι αυτό: εάν βυθίζεσαι κάτω από νερό, θα είσαι πνιγμένος: εάν κολυμπάς θα είσαι σωσμένος. Με μία λέξη: Στο ζήτημα της αξίας και ανταμοιβής, έχουμε να κάνουμε είτε με ΑΞΙΟΣΥΝΗ, είτε με ΣΥΝΕΠΕΙΑ. Εάν εσύ έχεις ΑΞΙΟΣΥΝΗ, υπόψιν σου, εκεί είναι ούτε αξία και ούτε ανταμοιβή. Εάν η "ελεύθερη θέληση" δεν μπορεί να θέλει καλό, εξ αυτής της ίδιας μόνο, αλλά θέλει καλό δια της Χάρης μόνον (γιατί εμείς είμαστε μιλώντας περί της "ελεύθερης θέλησης", χωριστά από Χάρη και ερευνώντας επί της πραγματικής δύναμης εκάστης), ποιος δεν βλέπει ότι η καλή θέληση, αξία και ανταμοιβή, είναι της Χάρης μόνον.

3. Εάν από την άλλη μεριά, εσύ έχεις συνέπειες υπ' όψιν σου, εκεί είναι τίποτα, καλό ή κακό, που δεν έχει την ανταμοιβή του. Και εξ αυτού συμβαίνει το λάθος, ότι, στα ζητήματα αξίας και ανταμοιβής, στοχαζόμαστε άχρηστες σκέψεις και ερωτήματα σε σχέση με ΑΞΙΟΣΥΝΗ (η οποία είναι μη υπάρχουσα) όταν σφειλουμε να συζητάμε μόνον για ΣΥΝΕΠΕΙΑ. Κόλαση και κρίση του Θεού περιμένουν τους αμαρτωλούς σαν κάποια "αναγκαιά συνέπεια" μολονότι αυτοί οι ίδιοι δεν επιθυμούν ή διανοούνται περί κάποιας τέτοιας ανταμοιβής για τις αμαρτίες τους, πράγματι, νοιάζουν αυτό αποτρόπαιο, και καθώς ο Πέτρος λέει, γλευράζουν ενάντια σ' αυτό (2 Πέτρος 2,12). Κατά τον ίδιο τρόπο, κάποιο βασίλειο περιμένει τους ευσεβείς, μολονότι αυτοί οι ίδιοι ούτε ζητούν αυτό, ούτε διαλογίζονται περί αυτού, γιατί ήτο προετοιμασμένο γι' αυτούς από τον Πατέρα τους, όχι μόνο πριν οι ίδιοι υπάρξουν, αλλά πριν την θεμελίωση του κόσμου (Ματθαίος 25,34). Πράγματι, εάν θα όφειλαν αυτοί να κάνουν καλά έργα με σκοπό αποκτήσουν την βασιλεία, δεν θα αποκτούσαν ποτέ αυτήν, αλλά θα ανήκαν, μάλλον, στον αριθμό των ασεβών, που με κάποιο κακό, αντισεροντολογικό μάτι, ζητούν τα ιδιοτελή τους πράγματα ακόμα και στον Θεό! Τα παιδιά του Θεού, οπωσδήποτε, κάνουν καλό με μία θέληση ελεύθερη από προσωπικό συμφέρον, ζητώντας όχι ανταμοιβή, αλλά την δόξα και θέληση του Θεού μόνον και έτοιμοι να κάνουν καλό, ακόμα και εάν, (μολονότι αυτό είναι αδύνατο) εκεί ήτο ούτε κάποιο βασίλειο, ούτε κάποια κόλαση.

Αυτά τα πράγματα είναι, νομίζω, επαρκώς εδραιωμένα δι' αυτού του ξεχωριστού λόγου του Χριστού, το οποίο ακριβώς παραθέσαμε από Ματθ. 25: "Ελάτε, εσείς οι ευλογημένοι του Πατρός Μου, να κληρονομήσετε το ετοιμασμένο βασίλειο για εσάς από την θεμελίωση του κόσμου" (στοίχος 34). Πώς αυτοί ΑΞΙΖΟΥΝ ότι είναι ήδη δικό τους, και ήτο ετοιμασμένο γι' αυτούς πριν να ήταν στην ύπαρξη; Θα μπορούσαμε πιο σωστά να λέμε, ότι είναι, μάλλον το βασίλειο του Θεού που αξίζει τους κατόχους του "έτσι θέτουμε την αξία, όπου οι αντίπαλοί μας θέτουν την ανταμοιβή, και την ανταμοιβή, όπου αυτοί θέτουν την αξία. Το βασίλειο δεν είναι στην πορεία της ετοιμασίας, αλλά ήταν ετοιμασμένο πριν και οι υιοί της βασιλείας δεν ετοιμάζουν την βασιλεία, αλλά είναι στην πορεία του να γίνουν ετοιμασμένοι αυτοί οι ίδιοι που σημαίνει, το βασίλειο δικαιούται τους υιούς, όχι οι υιοί το βασίλειο. Έτσι, επίσης, η κόλαση αξίζει και κάνει έτοιμους τους υιούς της, γιατί ο Χριστός λέει: "Πορεύεστε, εσείς οι καταραμένοι, μέσα στο αιώνιο πυρ, ετοιμασμένο για τον διάβολο και τους ανγέλους του" (στοίχος 41).

XVI. ΜΑΤΘΑΙΟΣ 7,16 ΛΟΥΚΑΣ 23,34 ΙΩΑΝΝΗΣ 1,12 ΡΩΜ Η ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΣ ΔΕΝ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΙ ΤΗΝ ΗΘΙΚΗ ΥΠΕΥΘΥΝΟΤΗΤΑ
1. Θα ήταν πάρα πολύ ενοχλητικό, να επιθεωρήσω κάθε προστακτικό χωρία που η Διατριβή απαρτίζεται από την Καινή Διαθήκη, πάντοτε καρφώνοντας τα δικά της συμπεράσματα και συζητώντας, ότι, οτιδήποτε είναι ειπωμένο, είναι "άσκοπο", "άχρηστο", "παράλογο", "τίποτα απολύτως", εάν δεν είναι η θέληση ελεύθερη.

2. Έτσι, είναι απλώς φλυαρία όταν μιλά όπως ακολουθεί: "Δία των καρπών τους εσείς θα γνωρίζετε αυτούς," λέει ο Κύριος (Ματθ. 7,16). Αυτός καλεί τα έργα "καρπούς", και καλεί αυτά "δικά μας", αλλά αυτά δεν είναι δικά μας, εάν όλα είναι φερεμένα δια της αναγκαιότητας. Αλλά δεν υπάρχουν πράγματα, που δεν παραγάγαμε οι ίδιοι, και λάβαμε από άλλους, που τα λέμε "δικά μας", κατά τον ουσιαστικότερο τρόπο: Γιατί τότε δεν θα όφειλαν, τα έργα που ο Θεός μας έδωσε δια του Πνεύματος, να είναι καλεσμένα δικά μας; Θα παραλείψουμε να καλούμε τον Χριστό δικό μας, επειδή εμείς, απλά, Τον λάβαμε και δεν Τον δημιουργήσαμε; Πάλι, εάν εμείς δημιουργούμε τα πράγματα που είναι καλεσμένα δικά μας, ακολουθεί ότι δημιουργήσαμε τα μάτια μας, δημιουργήσαμε τα χέρια μας, δημιουργήσαμε τα πόδια μας για τους εαυτούς μας: εκτός εάν τα μάτια μας, χέρια, και πόδια, δεν πρέπει να είναι καλεσμένα δικά μας! Πράγματι, λέει ο Παύλος, τι έχουμε εμείς που δεν λάβαμε (1 Κοριν 4,7); Θα λέμε, τότε, είτε ότι όλο αυτό δεν είναι δικό μας, ή αλλιώς ότι δημιουργήσαμε όλο αυτό εμείς οι ίδιοι; Φαντάσου, τώρα, . οι "καρποί" μας να είναι καλεσμένοι δικοί μας επειδή εμείς παράγουμε αυτούς, τι χώρος παραμένει για Χάρη, και το Πνεύμα; Ο Χριστός δεν λέει: "Από τους καρπούς τους, ΕΚ ΤΩΝ ΟΠΟΙΩΝ ΚΑΠΟΙΟ ΜΙΚΡΟΤΑΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΟ ΤΟΥΣ, εσείς θα γνωρίζετε αυτούς"! Είναι, μάλλον, αυτές οι κοινές αντιλήψεις, που είναι ΠΑΡΑΛΟΓΕΣ, και ΠΕΡΡΙΤΕΣ, και ΑΧΡΗΣΤΕΣ, αλήθεια, και αποκρουστικές. Επειδή ρυπαίνουν και βεβηλώνουν αγίους Λόγους του Θεού . 3. Πάλι η Διατριβή παίρνει- αυτούς τους λόγους από Ιωάννη 1 "Σ' ' αυτούς έδωσε Αυτός δύναμη, να γίνουν τα παιδιά του Θεού" (στοίχος

12). ομοίως έτσι: "Πώς είναι δοσμένη η δύναμη να γίνουν παιδιά του Θεού, εάν δεν υπάρχει η ελευθερία της θέλησής μας". Αυτό το χωρίο, επίσης, είναι ένα σφυροκόπημα ενάντια στην "ελεύθερη θέληση", καθώς είναι, σχεδόν ολόκληρο, το Ευαγγέλιο του Ιωάννη εν τούτοις, αυτό, επίσης, παρατίθεται προς όφελος της "ελεύθερης θέλησης"! Ας το παρατηρήσουμε παρακαλώ! Ο Ιωάννης δεν είναι μιλώντας για κάποιο έργο των ανθρώπων, μεγάλο ή μικρό, αλλά περί της πραγματικής ανανέωσης και μεταμόρφωσης του παλαιού ανθρώπου, που είναι ένας υιός του διαβόλου, εντός του νέου ανθρώπου, που είναι ένας υιός του Θεού. Σ' αυτό, ο άνθρωπος είναι απλώς ΠΑΘΗΤΙΚΟΣ (καθώς ο όρος είναι χρησιμοποιούμενος)- αυτός δεν ΚΑΝΕΙ τίποτα, αλλά το όλον αυτού ΓΙΝΕΤΑΙ κάτι. Ο Ιωάννης είναι μιλώντας περί αυτού του Γίνεσθαι. Λέει ότι γινόμαστε υιοί του Θεού δια κάποιας δύναμης θεϊκά δοσμένης σ' εμάς, όχι δια κάποιας δύναμης της "ελεύθερης θέλησης" έμφυτης σ' εμάς: Η φίλη μας η Διατριβή, ωστόσο, συμπεραίνει από αυτά τα λόγια, ότι η "ελεύθερη Θέληση" έχει τόσο πολύ δύναμη που μας κάνει αυτή παιδιά του Θεού, αλλιώς είναι έτοιμη να διαβεβαιώσει, ότι οι λόγοι του Ιωάννη είναι παράλογοι και άχρηστοι. Αλλά ποιος, ποτέ, έτσι εξύψωσε την "ελεύθερη θέληση", ώστε να πιστώνει αυτήν με την δύναμη της κατασκευής των υιών του Θεού; ειδικώς μία "ελεύθερη θέληση" που δεν μπορεί να θέλει καλό, τέτοια καθώς η Διατριβή έχει προϋποθέσει! Αυτό μπορεί να είναι διαλυμένο, μαζί με το υπόλοιπο αυτών των συχνά επαναλαμβανόμενων συμπερασμάτων, τα οποία εάν αποδεικνύουν οτιδήποτε, αποδεικνύουν ακριβώς αυτό που η Διατριβή αποκρούει, δηλαδή ότι η "ελεύθερη θέληση" μπορεί να κάνει τα πάντα! Ο Ιωάννης εννοεί αυτό: Ο εργομός του Χριστού εντός του κόσμου, δια του Ευαγγελίου, με το οποίο η Χάρη προσφέρεται, χωρίς τα έργα να απαιτούνται, δημιουργεί για όλους τους ανθρώπους την πραγματικά έξοχη ευκαιρία να γίνουν υιοί του Θεού, εάν αυτοί θα πιστεύουν. Αλλά αυτό το "θέλουν" και "πιστεύουν" στο όνομα Του, είναι κάτι που τον οποίο η "ελεύθερη θέληση" δεν είχε προνοημένη γνώση ή αντίληψη, τόσο πολύ λινότοι μπορεί αυτή να το κάνει δια της δικής της δύναμης! Πώς θα μπορούσε η λογική να συλλάβει, ότι η πίστη στον Ιησού σαν Υιό του Θεού και Υιό του Ανθρώπου, ήτο αναγκαία, όταν ακόμα και μέχρι σήμερα αυτή μπορεί ούτε να αντιλαμβάνεται, ούτε να πιστεύει, μολονότι ολόκληρη η δημιουργία αναγγέλλει ότι υπάρχει κάποιο πρόσωπο που είναι και τα δύο, Θεός και άνθρωπος. Πράγματι, μάλλον βρίσκει προσβολή σε κάποια τέτοια δήλωση, καθώς ο Παύλος μας λέει στους 1 Κοριν. 1 (στοίχοι 17-31), τόσο αδύνατο είναι να μπορούσε να είναι είτε θέλουμε, είτε ικανή να το πιστεύει. Έτσι, ο Ιωάννης κηρύττει όχι τα προτερήματα της "ελεύθερης θέλησης", αλλά τα πλούτη της βασιλείας του Θεού, που προσφέρονται στον κόσμο δια του Ευαγγελίου και ταυτοχρόνως, υποδεικνύει πόσο λίγοι υπάρχουν που τα λαμβάνουν ακριβώς επειδή η "ελεύθερη θέληση" εναγνιούται σ' αυτά. Η δύναμη της "ελεύθερης θέλησης" ισοδυναμεί με αυτό: Επειδή ο Σατανάς κυριαρχεί επάνω της, απορρίπτει ακόμα και την Χάρη, και το Πνεύμα, που εκπληρώνει τον νόμο, τόσο έξοχα ταιριάζει, η δική της "προσπάθεια" και "αγώνας", να είναι χρήσιμη να εκπληρώνει τον νόμο! Μετά από αυτό, εργομάστε στον Παύλο, τον περισσότερο "ορκισμένο, αντίπαλο της "ελεύθερης θέλησης" ακόμα και αυτός είναι, βιασμένος να ανορθώνει την "ελεύθερη θέληση", στους Ρωμαίους 2: η καταφρονεί τον πλούτο της καλοσύνης Του, και την υπομονή, και μακροθυμία, υπ' αναγνωρίζοντας ότι η καλοσύνη του σε οδηγεί εις μετάνοια;" (στοίχος 4). "Πώς μπορεί, να φέρει κάποια ευθύνη στη περιφρόνηση διατάγματος", λέει η Διατριβή, "όπου δεν υπάρχει ελεύθερη θέληση; Πώς προσκαλεί ο Θεός σε μετάνοια, εάν Αυτός είναι ο δημιουργός της αμετανοήσιας; Πώς είναι η καταδίκη ορθή, όταν είναι ο δικαστής που εξαναγκάζει στο κακός πράττειν; Ενώ απαντώ: Η Διατριβή έχει λάβει την άδεια να κοιτά σ' αυτά τα ερωτήματα μόνη της. Τι σημαίνουν όμως αυτά σε εμάς; Η Διατριβή δήλωσε, σ' εκείνη την "πιθανή άποψη", ότι η "ελεύθερη θέληση" δεν μπορεί να θέλει καλό και είναι υποχρεωμένη, κατ' αναγκαιότητα, να υπηρετεί την αμαρτία. Πώς, τότε, μπορεί η καταφρόνηση του διατάγματος να είναι φορτωμένη επάνω της, εάν αυτή δεν μπορεί να θέλει καλό, και υπάρχει σ' αυτήν όχι ελευθερία, αλλά μία αναγκαστική δουλεία να αμαρτάνει; Πώς ο Θεός την προσκαλεί εις μετάνοια, όταν Αυτός ο ίδιος, εμποδίζει την μετάνοιά της, εγκαταλείποντας την ή μη δίνοντας της Χάρη, όταν αυτή δεν μπορεί να θέλει καλό εκ του εαυτού της; Πώς είναι η καταδίκη ορθή, όταν ο Κριτής, δια της απόσυρσης της βοήθειάς Του, εξαναγκάζει τον ασεβή να αφήνεται στην ανομία του, αφού, εκ της δικής του δύναμης, αυτός δεν μπορεί να κάνει τίποτα άλλο; Όλα αυτά τα ερωτήματα ξεχνιούνται στο εξαίρετα κεφάλι της Διατριβής ή αλλιώς, εάν αποδεικνύουν οτιδήποτε, αποδεικνύουν, καθώς εγώ είπα, ότι η "ελεύθερη θέληση" μπορεί να κάνει όλα τα πράγματα το οποίο η Διατριβή, και κάθε άλλος, αποκρούει! Τα δικά της λογικά συμπεράσματα, διά μέσου όλων των αναλύσεών της, της Γραφής, τησπενταχωρούν γιατί φαίνεται στην Διατριβή παράλογο και άχρηστο να επιβάλλεις, και να απαιτείς, με τέτοιους επιτακτικούς λόγους, όταν δεν υπάρχει κανείς που μπορεί να συμμορφούται. Αλλά το σγέδιο του Απόστολου σ' αυτές τις απειλές είναι, να φέρει τους υπερήφανους και ασεβείς να αναγνωρίζουν τους εαυτούς τους και την ανικανότητά τους, έτσι ώστε, έχοντας ταπεινώσει αυτούς δια της γνώσης της αμαρτίας τους, να δύναται να τους προετοιμάζει για Χάρη

V. V . ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΤΡΙΒΗΣ ΤΟΥ ΕΡΑΣΜΟΥΠΟΥ ΑΥΤΟΣ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙ ΝΑ ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΕΙ ΤΑ ΕΦΑΦΙΑ ΠΟΥ ΣΤΗΡΙΖΟΥΝ ΔΟΥΛΕΙΑ ΘΕΛΗΣΗΣ

I. Η ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ ΤΩΝ ΣΧΕΤΙΚΩΝ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΩΝ ΑΠΟ ΕΡΑΣΜΟ

Η Διατριβή παρέθεσε πολυάριθμα γραφικά χωρία προς υποστήριξη της "ελεύθερης θέλησης". Αυτά δίνουν την εντύπωση ενός εξαιρετικά φοβερού στρατού. Δι' αυτών εξήτησε να εμπνεύσει κουράγιο, στους ομολογητές και μάρτυρες, και όλους τους αγίους, άρρενες και θήλεις, που καυχώνται στην ελεύθερη θέληση" και να προκαλέσει φόβο και τρόμο σε όλους που αμαρτάνουν ενάντια στην "ελεύθερη θέληση", αποκρουώντας την. Η πρώτη της κίνηση μετά από αυτό είναι, να περιγράψει τους αντιπάλους της "ελεύθερης θέλησης" αιθιμητικά αξιοκαταφρόνητους και πραγματικά να προσπαθήσει να αποδείξει, ότι μόνο δύο χωρία, "περισσότερο αληθοφάνη από τα υπόλοιπα", στέκονται επί της δικής των πλευράς. (Αυτή είναι έτοιμη για τον φόνο, βλέπεις, και για εκείνον μόνο και δεν φαντάζεται να υπερδευτεί σε μεγάλη ταλαιπωρία). Το ένα χωρίο είναι από Έξοδο 9: "ο Κύριος σκλήρυνε την καρδιά του Φαραώ" (στοίχος 12)- το άλλο είναι από Μαλακία 1: "τον Ιακώβ έχω εγώ αναπήσει, τον Ησάυ έχω εγώ μισήσει" (στοίχος 2 – 3). Ο Παύλος εξηνεί αιωρότερα εν εκτάσει στους Ρωμαίους (Ρωμ. 9.11), αλλά στην κατεύθυνση μιας σύζήτησης, που πλήττει την Διατριβή σαν αξιοσημείωτα δυσάρεστη και ασύμφορη .

II. ΟΙ ΤΡΟΠΟΙ ΤΟΥ ΛΕΓΕΙΝ ΣΤΗΝ ΓΡΑΦΗ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΛΑΜΒΑΝΟΝΤΑΙ ΣΑΝ ΑΞΙΩΜΑΤΑ, ΧΩΡΙΣ ΕΠΑΡΚΗ ΔΟΓΜΑ

1. Τώρα, η Διατριβή επινοεί μία καινούργια τεχνική για να ξεγλιστρά από την βία των καθαρότερων χωρίων, που σημαίνει, θα δέχεται ότι στα διαυγέστερα και απλούστερα χωρία υπάρχει κάποιο "σχήμα λόγου". Καθώς πριν, όταν μιλώντας προς υπεράσπιση της "ελεύθερης Θέλησης", ξεγλιστρώσε την δύναμη όλων των προστακτικών και υποτακτικών χωρίων του νόμου, καρφώνοντας συμπερασμούς, και επινοώντας παρομοιώσεις, έτσι τώρα, όταν έρχεται να μιλήσει εναντίον μου, διαστρεβλώνει όλους τους λόγους

των θεϊκών υποσχέσεων και δηλώσεων κατά την ευχαρίστησή της, ανακαλύπτοντας σ' αυτούς κάποιο "σχήμα λόγου".

Παντού είναι ένας πραγματικός Πρωτέας υπεκφεύγων. Μάλιστα, απαιτεί, και με μεγάλη ΥΠΕΡΟΨΙΑ, ότι θα οφείλαμε να επικυρώναμε τις मानούβρες του, επί τη βάσει ότι εμείς, επίσης, στρυμωγμένοι, έχουμε την συνήθεια της εύρεσης "σχημάτων λόγου", με σκοπό να γλυτώνουμε, σαν αυτό: "σε όποιο θα θέλεις, άπλωσε εμπρός το χέρι σου" (Εκκλ.15, 17): που σημαίνει, η χάρη θα απλώνει εμπρός το χέρι σου, επάνω σε όποιο αυτή θέλει". "Κατασκεύασε εσύ μία νέα καρδιά" (Ιεζεκιήλ 18, 31): που σημαίνει, η χάρη θα κατασκευάζει σε εσένα μία νέα καρδιά, και έτσι παρομοίως. Μάλλον, ασεύει αυτό η πεποίθησή μας, ότι "συμπερασμοί" ή "σχήματα λόγου" δεν πρέπει να επιτραπούν να υπάρχουν, σε κάθε χωρίο της Γραφής, εκτός εάν τέτοια απαιτούνται από κάποιο καταφανές χαρακτηριστικό στοιχείο των λέξεων, και, τον παραλογισμό της ευθείας σημασίας τους, που προσβάλλει κάποιο άρθρο πίστης. Παντού, θα έπρεπε να προσκολλόμαστε, ακριβώς, στην απλή, φυσική σημασία των λέξεων, όπως αποδίδονται δια του κανόνος της γραμματικής, και την συνήθεια της ομιλίας, που ο Θεός έχει δημιουργήσει μεταξύ των ανθρώπων· γιατί εάν ο καθένας μπορεί να επανοιεί "συμπερασμούς", και σχήματα λόγου" στην Γραφή κατά την δική του ευχαρίστηση, τί θα γίνει όλη η Γραφή παρά κάποιο καλάμι, που εκτινάσσεται με τον άνεμο, και ένα είδος χαμαιλέοντα! Δεν θα υπήρχε, τότε, άρθρο πίστης, σε σχέση με το οποίο οτιδήποτε θα μπορούσε να αποκατασταθεί και αποδειχθεί για βέβαιο, χωρίς να είσθε ικανοί να εγείρετε αντιρρήσεις διά μέσου κάποιου "σχήματος λόγου". Όλα τα "σχήματα λόγου" θα έπρεπε, μάλλον, να αναιρεθούν σαν ουσίες αμεσότατα δηλητηριώδεις, όταν η Γραφή, καθ' εαυτή, δεν απαιτεί απολύτως αυτά.

3. Τί θα κάνεις σε κάποια συνείδηση, που ενείρει αυτό το ερώτημα: "Κοίτα, ο θεϊκός συγγραφέας λέει: "Θα σκληρύνω την καρδιά του Φαραώ". Η σημασία της λέξεως "σκληραίνω" είναι απλή και καλώς γνωστή. Αλλά κάποιος ανθρώπινος αναγνώστης μου λέει, ότι "σκληραίνω", εδώ, σημαίνει: "δίνω κάποια ευκαιρία σκληρύνσης, μη διορθώνοντας τον αμαρτωλό αμέσως". Επί ποιας εξουσίας, και για ποιον σκοπό, και από ποιαν ανάγκη είναι η φυσική σημασία του χωρίου έτσι στορεβλωμένη; Δεν θα είναι ο αναγνώστης έτσι, παραστρατιμένος στην εξήγησή του; Πώς είναι αποδειγμένο, ότι, η παραποίηση του, των λέξεων, είναι σε αυτό το χωρίο σωστή; Είναι τόσο επικίνδυνο όσο και ασεβές να τραβάμε βιαίως τον Λόγο του Θεού, χωρίς εξουσία και χωρίς ανάγκη. Θα συμβουλευείς αυτή την φτωχή, καταπιεσμένη ψυχή, λέγοντας: "Ο Ωριγένης εσκέφθει έτσι και έτσι"; ή "πάρτησε τέτοιες έρευνες, γιατί αυτές είναι αργόσχολες και περιττές"; Η απάντησή του θα είναι, ότι αυτή η συμβουλή θα έπρεπε να έχει δοθεί στον Μωυσή, και στον Παύλο, πριν αυτοί γράψουν, και επίσης στον ίδιο τον Θεό· επειδή μάς ανησυχούν με γραπτά, που είναι περιττά και αργόσχολα; Αυτό το δυστυχές καταφύγιο των "σχημάτων λόγου", συνεπώς, δεν βοηθά την Διατριβή.

III. Η ΕΡΑΣΜΙΚΗ ΕΞΗΓΗΣΗ ΤΗΣ ΣΚΛΗΡΥΝΣΗΣ ΤΟΥ ΦΑΡΑΩ

1. Κατά τον ίδιο τρόπο, οι λέξεις του Παύλου: "Αυτός έχει έλεος επί όποιου θέλει να έχει έλεος και όποιον θέλει Αυτός σκληραίνει" (Ρωμαίοι 9, 18) εξηγούνται ευλογοφανώς! Ι σαν να σημαίνουν, ότι ο Θεός σκληραίνει, όταν Αυτός δεν τιμωρεί αμέσως τον αμαρτωλό, και Αυτός έχει έλεος, όταν αμέσως τον προσκαλεί να μετανοήσει, βασανίζοντάς τον. Αλλά πώς αυτή η ερμηνεία αποδεικνύεται; και παίρνεις αυτά έτσι: "Ο Φαραώ σκληραίνει εαυτόν διά της μακροθυμίας Μου": "Ο Θεός σκληραίνει τις καρδιές μας" σημαίνει: "εμείς σκληραίνουμε εαυτούς, εφ' όσον ο Θεός αναβάλλει την τιμωρία". "Εσύ, Κύριε, έχεις κατασκευάσει εμάς να σφάλουμε" σημαίνει: "εμείς έχουμε κατασκευάσει εαυτούς να σφάλουμε, ενόσω Εσύ προχωράς παραλείποντας να μας τιμωρείς". Έτσι, επίσης, για τον Θεό να "έχει έλεος" δεν σημαίνει, πλέον, ότι Αυτός δίνει Χάρη ή δείχνει ευοπλαγνία, ή συγχωρεί αμαρτία, ή δικαιώνει, ή ελευθερώνει από κακό, αλλά, ότι, αντιθέτως, Αυτός φέρει κακό επάνω σε κάποιον προς τιμωρία.

3. Κατά την άποψή σου, ο Θεός δεν θα εκλέγει κανένα και χώρος για εκλογή δεν θα αφήνεται - όλο αυτό που αφήνεται είναι η "ελευθερία της θέλησης" να προσέχει ή να απηγά την μακροθυμία και οργή του Θεού. Αλλά εάν ο Θεός είναι έτσι λεηλατημένος από την δύναμή Του και σοφία Του στην εκλογή, τι θα είναι Αυτός, παρά, ακριβώς εκείνο το είδωλο, η Σύμπτωση, κάτω από την ταλάντευση της οποίας όλα τα πράγματα συμβαίνουν τυχαίως;

2. Να θέσω αυτό με ένα λόγο: το συμπέρασμα, της εξηγητικής σου εξουσιοδότησης είναι ότι, δια της νέας σου ανήκουστης γραμματικής, το κάθε τι είναι αναποδογυρισμένο. Όταν ο Θεός λέει: "Θα σκληρύνω την καρδιά του Φαραώ", εσύ αλλάζεις τα πρόσωπα

Τελικώς θα καταλήξουμε σ' αυτό, ότι οι άνθρωποι δύνανται να είναι σωσμένοι και καταδικασμένοι χωρίς την γνώση του Θεού: Γιατί Αυτός δεν θα έχει καθορίσει διά σίνουρης εκλογής, εκείνους που θα όφειλαν να είναι σωσμένοι και εκείνους που θα όφειλαν να είναι καταδικασμένοι. Αυτός θα έχει απλώς θέσει προ όλων των ανθρώπων την νενική Του μακροθυμία, η οποία υπομένει και σκληραίνει, μαζί με το επανορθωτικό και τιμωρό Του έλεος και θα παρατά σ' αυτούς να εκλέγουν εάν ήθελαν να είναι σωσμένοι ή καταδικασμένοι, ενώ Αυτός ο ίδιος, κατά τύχη, φεύγει βιαστικά, καθώς ο Όμηρος λέει, σε ένα Αιθιοπικό συμπόσιο. Επάνω σ' αυτήν την ίδια βάση θα αποκορύνει όλα τα άρθρα της πίστης, γιατί είναι ο μέγιστος παραλογισμός, στον ασύγκριτο βαθμό ανοησία για τους Εθνικούς και σκάνδαλο για τους Ιουδαίους, όπως ο Παύλος λέει στην (1 Κοριν. 1,23) ότι ο Θεός θα όφειλε να είναι άνθρωπος, κάποιος υιός παρθένου, σταυρωμένος, καθισμένος στα δεξιά του Πατρός. Είναι, επαναλαμβάνω, ΠΑΡΑΛΟΓΟ, να πιστεύεις τέτοια πράγματα. Έτσι, άσε μας να επινοούμε κάποια "σχήματα λόγου" με τους Μανιχαίους, και να λέμε ότι δεν είναι αληθινός άνθρωπος, αλλά κάποιο φάντασμα που πέρασε διαμέσου της παρθένου, όπως κάποια ακτίδα φωτός μέσα από το γυαλί και έπειτα κατέπεσε και έτσι ήταν σταυρωμένος. Αυτός θα ήταν ένας εξαιρετος τρόπος για μας, να μεταχειριζόμαστε τις Γραφές: ΠΡΩΤΟΝ, θα ήθελα να σημειώσω, ότι οι πρώτοι λόγιοι που παραθέτεις αναφέρονται στον χρόνο πριν την πτώση του ανθρώπου, όταν ότι ο Θεός είχε δημιουργήσει ήταν πάρα πολύ καλό. Αλλά το αμέσως επακόλουθο, στο τρίτο κεφάλαιο, λέει, πως ο άνθρωπος έγινε κακός και ήταν εγκαταλειμμένος από Θεό, και παρατημένος στον εαυτό του. Από εκείνον τον ένα άνθρωπο, έτσι διεφθαρμένο, όλοι οι άνθρωποι ήταν νενημένοι αμαρτωλοί, συμπεριλαμβανομένου του Φαραώ" καθώς ο Παύλος λέει: "Είμαστε όλοι εκ φύσεως τέκνα οργής, όπως και οι άλλοι" (Εφεσ.2, 3). Έτσι ο Θεός δημιούργησε τον Φαραώ διεφθαρμένο, που σημαίνει, έξ' ενός αμαρτωλού και διεφθαρμένου σπέρματος, καθώς λέγεται στις Παροιμίες του Σολωμόντος: "Ο Κύριος έχει δημιουργήσει όλα τα πλάσματα για τον εαυτόν Του, μάλιστα, ακόμα και τον αμαρτωλό για την ημέρα του κακού" (Παροιμ. 16.4). Δεν επακολουθεί ότι, επειδή Θεός δημιούργησε τον αμαρτωλό, αυτός είναι, συνεπώς, όχι αμαρτωλός: ΔΕΥΤΕΡΟΝ, αυτό πρέπει να ειπωθεί: εάν εσύ θέλεις τις λέξεις "αυτά ήταν πάρα πολύ καλά", να είναι εννοούμενες περί του έργου του Θεού μετά την πτώση, θα παρατηρείς ότι οι λέξεις ήταν εκφωνημένες με αναφορά, όχι εμάς, αλλά τον Θεό. Δεν λέει: "Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ είδε τι ο Θεός είχε κατασκευάσει και αυτό ήταν πάρα πολύ καλό". Πολλά πράγματα φαίνονται και είναι πάρα πολύ καλά στον Θεό, τα οποία φαίνονται και είναι πάρα πολύ κακά σε εμάς. Έτσι, βασανισμοί, λύπες, λάθη, κόλαση, και όλα τα καλύτερα έργα του Θεού, είναι στα μάτια του κόσμου πάρα πολύ κακά και καταδικαστέα.

IV. Η ΜΕΘΟΔΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΝΑ ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ ΚΑΚΟ ΣΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ

1. — Ίσως θα ερωτηθεί εδώ, δια ποιων μέσων λέγεται ότι ο Θεός εργάζεται κακό σε εμάς, όπως (επί παραδείγματι) σκληραίνοντας εμάς, εγκαταλείποντάς μας στις επιθυμίες μας, κάνοντάς μας να σφάλλουμε και τα λοιπά.

Θα όφειλαμε σε κάθε περίπτωση, να είμαστε ευχαριστημένοι με τους λόγους του Θεού και απλά να πιστεύουμε ό,τι αυτοί λέγουν· γιατί τα έργα του Θεού είναι πλήρως αδύνατα περιγραφής. Οπωσδήποτε, για να διασκεδάσω την λογική (δηλαδή, την ανθρώπινη αφροσύνη) δεν έχω αντίρρηση στον πηθικισμό της ηλιθιότητας της και ανοησίας και θα δω εάν μπορώ να κάνω κάποια εντύπωση σ' αυτή διά των δικών μου διακριτικών λόγων, επ' ' αυτού του αντικειμένου.

Εν πρώτοις, ακόμα και η λογική και η Διατριβή δέχονται ότι Θεός εργάζεται τα πάντα εν πάσει και ότι χωρίς Αυτόν τίποτα δεν είναι πραγματοποιημένο, ούτε αποτελεσματικό, γιατί Αυτός είναι Παντοδύναμος, και η αποτελεσματική δράση ανήκει στην Παντοδυναμία του, καθώς ο Παύλος λέει στους Εφεσίους (Εφεσ. 1, 11). Τώρα, ο Σατανάς και ο άνθρωπος, υπάρχοντες ξεπεσμένοι και εγκαταλειμμένοι από Θεό, δεν μπορούν να θέλουν καλό (δηλαδή, πράγματα που ευχαριστούν τον Θεό ή που ο Θεός θέλει), αλλά είναι πάντα στραμμένοι στην κατεύθυνση των δικών τους επιθυμιών, έτσι ώστε δεν μπορούν παρά να ζητούν τα δικά τους. Αυτή η θέληση και φύση τους, έτσι στραμμένη από Θεό, δεν μπορεί να είναι παρά ΤΙΠΟΤΑ, ούτε είναι ο Σατανάς και ο αμαρτωλός άνθρωπος παρά ΤΙΠΟΤΑ, ούτε έχουν κάποια φύση και θέληση που δεν είναι παρά ΤΙΠΟΤΑ, μολονότι αυτοί, βεβαίως, έχουν κάποια φύση, που είναι διεφθαρμένη και στραμμένη από τον Θεό. Έτσι, αυτό το οποίο εμείς καλούμε το υπόλειμμα της φύσης στον αμαρτωλό και στον Σατανά, υπάρχοντας κάποιο πλάσμα και κάποιο έργο του Θεού, δεν είναι λιγότερο υπήκοο στην Θεϊκή Παντοδυναμία και δράση, από όλα τα υπόλοιπα των πλάσμάτων και έργων του Θεού. Αφού ο Θεός κινεί και εργάζεται τα πάντα εν πάσει, Αυτός κινεί και εργάζεται κατ' αναγκαιότητα, ακόμα και στον Σατανά και τον ασεβή. Αλλά Αυτός εργάζεται σύμφωνα με το τι αυτοί είναι, και τι Αυτός βρίσκει αυτούς να είναι· που σημαίνει, εφ' όσον είναι κακοί και διεστραμμένοι αυτοί οι ίδιοι, όταν είναι ωθούμενοι σε δράση, δι' αυτής της κίνησης της Θεϊκής Παντοδυναμίας, κάνουν μόνο εκείνο το οποίο είναι διεστραμμένο και κακό.

2 — Εδώ, εσύ βλέπεις ότι όταν ο Θεός εργάζεται εντός και διά του κακού ανθρώπου, κακές πράξεις προκύπτουν· εν τούτοις ο Θεός,

μολονότι Αυτός κάνει κακό διά μέσου κακών ανθρώπων, δεν μπορεί να ενεργεί κακώς ο ίδιος, γιατί Αυτός είναι καλός και δεν μπορεί να κάνει κακό· αλλά Αυτός χρησιμοποιεί κακά όργανα, τα οποία δεν μπορούν να ξεφύγουν την ορμή και κίνηση της δύναμης Του. Το σφάλμα, το οποίο λογοδοτεί υπέρ της κακής καιωμένης πράξης, όταν ο Θεός κινεί σε δράση, κείται σ' αυτά τα όργανα, που ο Θεός δεν επιτρέπει να είναι σκληρά.

V. Η ΜΕΘΟΔΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΣΚΛΗΡΥΝΣΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Εκεί ακολουθεί η δουλειά της σκληρύνσης, η οποία προχωρά έτσι: Καθώς είπαμε, ο αμαρτωλός άνθρωπος, σαν τον Πρίγκηπά του Σατανά, είναι εντελώς στραμμένος εις εαυτόν και στο δικό του. Αυτός δεν ζητά τον Θεό, ούτε φροντίζει για τα πράγματα του Θεού· γυρνάει τα δικά του πλούτη, και δόξες, και έργα, και σοφία, και δύναμη, και επικυριασμία στα πάντα, και θέλει να απολαμβάνει αυτά εν ειρήνη. Εάν οποιοσδήποτε στέκει στον δρόμο του ή θέλει να τον αποσπά οτιδήποτε από αυτά τα πράγματα, είναι κινημένος με την ίδια διεστραμμένη επιθυμία που τον οδηγεί να ζητά αυτά, και είναι υβριστικός, και μαινόμενος με τον αντίπαλό του. Αυτός δεν μπορεί, πλέον, να αναγκάσει την μανία του ή να σταματά τις αυτοεπιδιώξεις του, γιατί δεν μπορεί να σταματά να υπάρχει αφού είναι ακόμα κάποιο πλάσμα του Θεού, μολονότι κάποιο γαλασμένο τέτοιο.

Αυτή είναι ακριβώς η οργή, την οποία ο κόσμος δείχνει ενάντια στο Ευαγγέλιο του Θεού. Διά του Ευαγγελίου, εκεί έρχεται Εκείνος, ο δυνατότερος Ένας, να κατατροπώσει αυτόν που κρατά το παλάτι του εν ειρήνη· και Αυτός καταδικάζει αυτές τις επιθυμίες δόξας, πλούτου, σοφίας, δικαιοσύνης εξ εαυτού, και όλα τα πράγματα στα οποία ο κόσμος εμπιστεύεται. Αυτός ακριβώς ο ερεθισμός των αμαρτωλών, καθώς ο Θεός λέει και κάνει σ' αυτούς το αντίστροφο εκείνου που ήθελαν, είναι η σκληρύνση και η επιδείνωση αυτών. Καθώς εκ των εαυτών των είναι στραμμένοι μακριά από τον Θεό, ένεκα της πρηνιακής διαφθοράς της φύσης τους, έτσι η αντιπάθειά τους εντονότερα μεγαλώνει και αυξάνουν πολύ χειρότερα, καθώς η μακράν από τον Θεό πορεία τους συναντά την αντίσταση ή την ακύρωση. Έτσι, όταν ο Θεός σκόπευσε να απογυμνώσει τον αμαρτωλό Φαραώ από το βασίλειό του, εξερέθισε και σκλήρυνε αυτόν, και έφερε πικρία στην καρδιά του διά μέσου του λόγου του Μωϋσή, που εφάνει περίπου να παίρνει μακράν το βασίλειό του και να ελευθερώνει τον λαό κάτω από την κυριαρχία του. Αυτός δεν έδωσε στον Φαραώ το πνεύμα σωτηρίας, αλλά επέτρεψε την δική του ασεβή διαφθορά κάτω από την ταλάντευση του Σατανά ναφλέγεται με οργή, να φουσκώνει με υπερηφάνεια, να βράζει με μανία, και να προχωρά κατά μήκος του μονοπατιού της περιφρονητικής απροσεξία. VI. Η ΣΚΛΗΡΥΝΣΗ ΤΟΥ ΦΑΡΑΩ Αυτός χρησιμοποιεί τις λέξεις στο απλό τους νόημα. Είναι καθώς εάν έλεγε: "Θα προκαλώ την καρδιά του Φαραώ να είναι σκληρυμένη" ή "αυτή οφείλει να είναι σκληρυμένη διά της δράσης Μου και ενέρκειας". Έχουμε ακούσει πως έπρεπε να είναι καιωμένο: "Διά της συνήθους κίνησης Μου, εντός, θα κινώ έτσι την κακή του θέληση, που θα οφείλει να προχωρά στην παρούσα πείρασμα πορείας του θέλει· δεν θα παύω να κινώ αυτήν, ούτε μπορώ. Εκ των έξω, θα παρουσιάζω σ' αυτόν τον Λόγο μου και έργο· και η κακή του μανία οφείλει να ορμά, αυτή η ίδια εναντίον Αυτού· γιατί αυτός, υπάρχοντας κακός, δεν μπορεί παρά να θέλει κακό, καθώς Εγώ τον κινώ διά της δυνάμεως της Παντοδυναμίας". Έτσι, ο Θεός γνώριζε με πλήρη βεβαιότητα, και με πλήρη βεβαιότητα δήλωσε, ότι ο Φαραώ θα όφειλε να είναι σκληρυμένος· γιατί γνώριζε με πλήρη βεβαιότητα, ότι η θέληση του Φαραώ δεν μπορούσε, ούτε να αντιστέκεται την κίνηση της Παντοδυναμίας, ούτε να θέτει παράμερα την δική της φαυλότητα, ούτε να λυγίζει στον Μωϋσή, τον εξουσιοδοτημένο τοποθετημένο αντίπαλο. Εν όσω η θέλησή του παρέμενε κακή, ο Φαραώ έπρεπε, αναγκαστικά να αυξάνει χειρότερος, πιο σκληρυμένος, και πιο υπερήφανος· στην ισχυρόγνωμη πορεία του, θα εξακόντιζε εαυτόν, ενάντια εκείνου το οποίο δεν ήθελε να έχει, και το οποίο περιφρονούσε, γιατί ήτο πεπεισμένος για την δύναμή του. Έτσι, εδώ βλέπεις ακριβώς αυτό που αυτές οι λέξεις βεβαιώνουν, ότι η "ελευθερή θέληση" δε μπορεί να κάνει τίποτα, πλην κακό, εφ' όσον ο Θεός, που δεν κάνει λάθη διά μέσου αμάθειας, ούτε μιλά ψευδώς εν ανομία, έτσι οίγουρα υψόσχηται την σκληρύνση του Φαραώ· γιατί Αυτός γνώριζε καλά ότι κάποια κακή θέληση μπορεί μόνο να θέλει κακό και όταν καλό είναι παρουσιασμένο σαν να την πολεμά, δεν μπορεί παρά να γίνεται χειρότερη. Αυτό τώρα παραμένει για κάποιον να ρωτά: Γιατί τότε ο Θεός δεν παύει από εκείνη την κίνηση της Παντοδυναμίας, διά της οποίας η θέληση του αμαρτωλού είναι κινημένη να προχωρά, και υπάρχουσα κακή, να αυξάνει χειρότερη; Η απάντηση είναι: αυτό είναι να επιθυμείς.

Ότι για γάρ του αμαρτωλού, ο Θεός θα όφειλε να παύει να είναι Θεός· γιατί είσαι επιθυμώντας η δύναμη Του και δραστηριότητα να όφειλε να παύει, που σημαίνει ότι θα όφειλε να παύει να είναι Δυνατός, από φόβο μήπως ο ασεβής θα όφειλε να αυξάνει χειρότερος.

Γιατί τότε δεν τροποποιεί εκείνες τις κακές θελήσεις, τις οποίες Αυτός κινεί; Αυτό το ερώτημα θίγει τα μυστικά της Μεγαλειότητάς του, όπου "οι κρίσεις Του είναι ανεξινιάστες" (Ρω-μαίοι 11, 33). Δεν είναι για μας να ρωτάμε περί αυτών των μυστηρίων, αλλά να τα λατρεύουμε. Εάν σάρκα και αίμα προσβάλλονται εδώ και γονγύζουν, καλώς, άσε να γονγύζουν· δεν θα επιτύχουν τίποτα, γονγύζοντας δεν θα αλλάξουν τον Θεό. Και οπωσδήποτε, πολλοί εκ των ασεβών σκοντάφτουν και ατέρωνται, ο εκλεκτός όμως, θα παραμείνει (Ιωάννης 6, 6).

Η ίδια απάντηση θα όφειλε να δοθεί σ' εκείνους που ρωτούν: Γιατί ο Θεός άφησε τον Αδάμ να πέσει; και γιατί Αυτός

δημιούργησε εμάς όλους μολυσμένους με την ίδια αμαρτία, όταν Αυτός μπορούσε να έχει κρατήσει τον Αδάμ ασφαλή και μπορούσε να έχει δημιουργήσει εμάς εξ άλλου υλικού ή εκ σπέρματος που είχε πρώτα καθαριστεί; Ο Θεός είναι Αυτός εναντίον της θέλησης του οποίου καμία αιτιολογία ή βάση, μπορεί να διατυπωθεί σαν κανόνας Του και σταθερά "γιατί" δεν είναι τίποτα του ιδίου επιπέδου με αυτήν ή πλέον αυτής, αλλά αυτή είναι, η ίδια, ο κανών για όλα τα πράγματα. Εάν κάποιος κανόνας, ή σταθερά, ή αιτιολογία, ή βάση, υπήρχε γι' αυτήν, δεν θα μπορούσε πλέον να είναι η θέληση του Θεού. Ότι ο Θεός θέλει, δεν είναι ορθό επειδή Αυτός οφείλει, ή ήταν δεσμευμένος, έτσι να θέλει αντιθέτως, ό,τι λαμβάνει χώρα πρέπει να είναι ορθό, επειδή Αυτός έτσι θέλει αυτό. Αιτιολογίες και βάσεις είναι διατυπωμένες για την θέληση των πλασμάτων, αλλά όχι για την θέληση του Δημιουργού – εκτός εάν εσύ θέτεις κάποιον άλλο Δημιουργό επ' αυτού. Το ενδιαφέρον του Μωϋσή είναι να διακηρύσσει, όχι τόσο πολύ την φαυλότητα του Φαραώ, αλλά την φιλαλήθεια και το έλεος του Θεού, μήπως τα παιδιά του Ισραήλ θα δυσπιστούσαν τις υποσχέσεις του Θεού, ένεκα των οποίων Αυτός ανέλαβε να τους ελευθερώσει. Αφού αυτό ήταν μία τρομερή αποστολή, Αυτός τους προειδοποιεί περί της δυσκολίας της, έτσι ώστε γνωρίζοντας ότι ήτο όλο προεπιλεγμένο και θα ήταν δεόντως πραγματοποιημένο διά της εκτελεστικής δράσης Αυτού που είχε υποσχεθεί, να μπορέσουν να μην είναι αναστατωμένοι στην πίστη τους. Είναι καθώς εάν Αυτός είχε πει: "Θα ελευθερώσω βεβαιότατα εσένα, αλλά θα βρεις αυτό σκληρό να το πιστεύεις, επειδή ο Φαραώ θα αντιστέκεται πολύ και θα παρακωλύει την απελευθέρωσή σου. Αλλά, εμπιστεύου ότι ολινότερο - γιατί διά της δράσης Μου όλη η παρακώλυσή του θα καταλήγει μόνο στην εκτέλεσή Μου περισσότερων και μεγαλύτερων θανάτων, που θα σταθεροποιούν εσένα στην πίστη σου, και θα επιδεικνύουν τις δυνάμεις Μου, έτσι ώστε από τούδε να μπορείς να έχεις περισσότερη πίστη εις Εμέ σε όλα τα άλλα ζητήματα".

VII. ΡΩΜΑΙΟΙ 9, 15: ΑΠΟΔΕΙΞΗ ΟΤΙ Ο ΠΑΥΛΟΣ ΔΙΔΑΣΚΕΙ ΤΗΝ ΕΠΙΒΑΛΛΟΥΣΑ ΠΡΟΓΝΩΣΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

1. Τώρα ας κοιτάξουμε στον Παύλο, που παίρνει αυτό το κείμενο από Μωϋσή, στους Ρωμ. 9 (στοίχος 17). Πόσο αξιοθρήνητα είναι η Διατριβή βασανισμένη με εκείνο το χωρίο: "Υιοθετεί κάθε πθάνη πόα, για να αποφυγή την καταδίκη σε ήττα της "ελεύθερης θέλησης". Την μία στιγμή λέει: "υπάρχει κάποια αναγκαιότης της συνέπειας, αλλά όχι αναγκαιότης του προκύπτοντος πράγματος", την άλλη: "υπάρχει κάποια θέληση του διορισμού ή του πρόσημου, η οποία μπορεί να αντιστέκεται, και κάποια θέληση του σκοπού, που δεν μπορεί". Σε μία άλλη: "τα παρατιθέμενα από Παύλο χωρία δεν έχουν δύναμη, αυτά δεν μιλούν σε σχέση με την σωτηρία του ανθρώπου". Στο ένα μέρος: "η πρόγνωση του Θεού επιβάλλει αναγκαιότητα" - στο άλλο μέρος, αυτή δεν επιβάλλει.

2. Η φαντασίωση σε σχέση με την αναγκαιότητα της ΣΥΝΕΠΕΙΑΣ, και την αναγκαιότητα του ΠΡΟΚΥΠΤΟΝΤΟΣ ΠΡΑΓΜΑΤΟΣ ανασκευάσθηκε στην αρχή. Ας αφήσουμε την Διατριβή να επινοεί, και να προχωρά επινοώντας, ας αφήσουμε αυτήν να στρενοδικεί, και να στρενοδικεί συνεχώς. Εάν ο Θεός προεγγώρισε ότι ο Ιούδας θα ήτο προδότης, ο Ιούδας καταστάθηκε προδότης εξ αναγκαιότητας, και δεν ήτο στην δύναμη του Ιούδα ή οποιουδήποτε πλάσματος να δρα διαφορετικά ή να αλλάζει την θέλησή του, από εκείνη την οποία ο Θεός είχε προειδί. Είναι αλήθεια, ότι ο Ιούδας ενήργησε προσφερόμενος προθύμως, και όχι κάτω από εξαναγκασμό, αλλά η προθυμία του ήταν το έργο του Θεού, φερόμενο εντός ύπαρξης διά της παντοδυναμίας Του, όπως οτιδήποτε άλλο.

3. Ο Απόστολος, συνεπώς, είναι χαλιναγωγώντας τους αμαρτωλούς που προσβάλλονται στην ξεκάθαρη ομιλία του, λέγοντας σ' αυτούς, ότι θα όφειλαν να συνειδητοποιούν, ότι η θεϊκή θέληση είναι εκπληρωμένη δι' εκείνους που εις ημάς είναι αναγκαιότης, και ότι είναι οριστικά εδραιωμένο ότι όχι ελευθερία ή "ελεύθερη θέληση" αφήνεται σ' αυτούς, αλλά όλα τα πράγματα εξαρτώνται επί της θέλησης του Θεού μόνον. Και τους αναγκαιώνει, διατάζοντάς τους να είναι σωπηλοί και να σέβονται την Μεγαλειότητα της δύναμης του Θεού και θέλησης, κατά της οποίας εμείς δεν έχουμε δικαιώματα, αλλά η οποία έχει πλήρη δικαιώματα έναντι ημών, να κάνει ότι Αυτή ευχαριστείται. Καμία αδικία δεν είναι καμωμένη σ' εμάς, γιατί ο Θεός δεν οφείλει σ' εμάς τίποτα, δεν έχει λάβει τίποτα από εμάς και δεν έχει υποσχεθεί σ' εμάς τίποτα, παρά ό,τι Αυτός ενασχετθή και θέλησε.

VIII. Η ΦΥΣΙΚΗ ΛΟΓΙΚΗ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΟΜΟΛΟΓΕΙ ΟΤΙ Η ΘΕΪΚΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΣΥΝΕΠΑΓΕΤΑΙ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ

1. Η ίδια η φυσική λογική είναι αναγκασμένη να ομολογεί, ότι ο ζωντανός και αληθινός Θεός πρέπει να είναι Ένας, που διά της δικής Του ελευθερίας επιβάλλει αναγκαιότητα επάνω μας. Αυτός, θα ήταν κάποια γελοία θεότης, είδωλο μάλλον, εάν η πρόγνωσή Του, του μέλλοντος, ήταν αναξιόπιστη και μπορούσε να είναι διαστρεβλωμένη από γεγονότα - γιατί ακόμα και οι Εθνικοί απέδιδαν στους θεούς τους "πεπρωμένο αναπόφευκτο". Αυτός θα ήταν εξίσου γελοίος, εάν δεν μπορούσε και δεν έκανε όλα τα πράγματα ή εάν οτιδήποτε ήταν καμωμένο χωρίς Αυτόν. Αλλά εάν η πρόγνωση και η Παντοδυναμία του Θεού είναι παραδεγμένα, φυσικώς ακολουθεί, με ακαταμάχητη λογική, ότι δεν είμαστε δημιουργημένοι από μόνον μας,

ούτε ζούμε από μόνοι μας, ούτε κάνουμε οτιδήποτε από μόνοι μας, αλλά διά της Παντοδυναμίας Του, θεωρώντας ότι Αυτός προγνώνει, ότι εμείς θα ήμασταν αυτό το οποίο είμαστε και τώρα κάνει εμάς τέτοιους, και κινεί και διευθύνει εμάς σαν τέτοιους. Πώς, παρακαλώ, μπορεί να είναι ισχυριζόμενο, ότι είναι ανοικτό σ' εμάς να γινόμαστε κάτι άλλο, από αυτό το οποίο Αυτός προγνώνει, και είναι τώρα προξενώντας; Έτσι, πρόγνωση και παντοδυναμία του Θεού είναι διαμετρικά αντιτιθέμενα στην "ελεύθερη Θέλησή" μας. 'Η ο Θεός κάνει σφάλματα στην πρόγνωσή του, και λάθη στην δράση Του, το οποίο είναι αδύνατον) ή αλλιώς, εμείς δρούμε και είμαστε προκαλεσμένοι να δρούμε, σύμφωνα με την πρόγνωσή Του και δράση.

2. Αναμφίβολα δίνει την μέγιστη δυνατή προσβολή στον κοινό νου ή την φυσική λογική, ότι ο Θεός, που προκηρύσσεται ότι είναι πλήρης ελέους, και καλοσύνης και τα λοιπά, θα όφειλε από την δική Του μόνο θέληση να εγκαταλείπει, σκληραίνει και καταδικάζει ανθρώπους, καθώς εάν Αυτός ευχαριστείτο στις αμαρτίες τους και στους μεγάλους αιώνιους βασανισμούς τέτοιων ταλαίπωρων φτωγών. Φαίνεται σαν κάποια κακοήθης, σκληρή, ανυπόφορη σκέψη, να νομίζουμε περί του Θεού και είναι αυτή που υπήρξε πέτρα σκανδάλου σε τόσους πολλούς σπουδαίους ανθρώπους κάτω από τον χρόνο. Και ποιος δεν θα σκόνταφτε σ' αυτή; Εγώ έχω σκοντάψει ο ίδιος, περισσότερο από μία φορά κάτω από την πιο βαθιά άβυσσο απελπισίας, έτσι ώστε ευγόμενοι να μην είχα υπάρξει ποτέ δημιουργημένος σαν άνθρωπος (εκείνο ήταν πριν να γνωρίσω πόση παραγωγή υπερίσσε σε εκείνη την απελπισία ήταν, και πόσο πλησίον στην γάση). Αυτό είναι γιατί τόσο πολλές μόχθος και δυσχέρεια έχει υπάρξει αφιερωμένη, για το ξεκαθάρισμα της καλοσύνης του Θεού και το ρίξιμο της μομφής στην θέληση του ανθρώπου.

3. Η φυσική λογική η ίδια, η οποία βρίσκει αυτήν την ανάγκη προσβλητική και μοχθεί τόσο σκληρά να απαλλαγεί από αυτή, θα ήταν αναγκασμένη, διά της πεποίθησης της δικής της κρίσης, να το παραδέχεται πλήρως, ακόμα και αν δεν υπήρχε Γραφή: Γιατί όλοι οι άνθρωποι, βρίσκουν τις ακόλουθες πεποιθήσεις στις καρδιές τους και αναγνωρίζουν και συναινούν σε αυτές (καίτοι απρόθυμα), όταν ακούνε αυτές προτεινόμενες: ΠΡΩΤΟΝ, ότι ο Θεός είναι Παντοδύναμος, όχι μόνο σε δύναμη, αλλά επίσης σε δράση (όπως είναι ειπωμένο) και θα ήταν κάποιος νελοίος Θεός, εάν δεν ήταν έτσι. ΔΕΥΤΕΡΟΝ, ότι Αυτός γνωρίζει και προγνώνει όλα τα πράγματα και δεν μπορεί, ούτε να σφάλλει, ούτε να είναι εξαπατημένος. Δι' αυτών των δύο σημείων, που υπάρχουν αναγνωρισμένα από τις καρδιές και μυαλά όλων των ανθρώπων, αυτοί είναι αμέσως εξαναγκασμένοι, δι' ακαταμάχητης λογικής, να παραδέχονται ότι δεν είμαστε φτιαγμένοι διά της δικής μας θέλησης, αλλά εξ' ανάγκης και συνεπώς, ότι δεν κάνουμε τίποτε διά του δικαίου της "ελεύθερης θέλησης", αλλά σύμφωνα με ότι ο Θεός προγνώνει και εργάζεται διά της αλάνθιασής Του και αναλλοίωτης βουλής και δύναμης.

ΙΧ. ΡΩΜΑΙΟΙ 9, 1 Τώρα, εγώ επιστρέφω στον Παύλο. Εάν στους Ρωμαίους 9 δεν εξηγεί αυτό το σημείο και δεν δηλώνει ξεκάθαρα ότι είμαστε υπό ανάγκη ένεκα της πρόγνωσης και θέλησης του Θεού, γιατί χρειάζεται να έχει εισαγάγει την αναλογία του αννεισπλάστη, που κάνει εκ του ιδίου πηλού ένα δοχείο τιμής και ένα άλλο εις ατιμίαν; Και ωστόσο, το σχηματισμένο πράγμα δεν λέει σ' αυτόν που το σχημάτισε: "Γιατί με έπλασες εσύ έτσι;" (Ρωμ. 9, 20 – 21). Αυτός είναι μιλώντας περί ανθρώπων, παρομοιάζοντας αυτούς με πηλό και τον Θεό με κάποιον αννεισπλάστη. Η παρομοίωση είναι σίγουρα άστοχη, ακατάλληλη, πράγματι και ανωφελής εάν δεν σκέπτεται ότι η ελευθερία μας είναι μηδέν. Μάλιστα, σε αυτήν την περίπτωση, ολοκλήρη η επιχειρηματολογία του Παύλου προς υπεράσπιση της γάσης είναι ανώφελος.

Χ. Η ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΣ ΔΕΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΕΙ ΚΑΤΑΝΑΓΚΑΣΜΟ: Δες πόσο επιτυχημένα Η ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΤΟΥ ΙΟΥΔΑ
διατηρεί η Διατριβή την ελευθερία δίπλα στην αναγκαιότητα, όταν λέει: "όχι όλες οι αναγκαιότητες αποκλείουν την "ελεύθερη θέληση". Έτσι, ο Θεός Πατέρας γεννά τον Υιό εξ ανάγκης- ωστόσο, γεννά Αυτόν προθύμως και ελευθέρως, γιατί Αυτός δεν είναι βεβαιωμένος να κάνει έτσι". Είμαστε εμείς, τώρα, συζητώντας καταναγκασμό και βία; Δεν έχω νοιώσει σε πολλά βιβλία, ότι είμαι μιλώντας σε σέση με ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΑΜΕΤΑΒΛΗΤΟΥ: Γνωρίζω ότι ο Πατέρας γεννά προθύμως και ότι ο Ιούδας πρόδωσε τον Χριστό προθύμως. Ο στόχος μου είναι ότι αυτή η πράξη της θέλησης στον Ιούδα, ήταν βεβαιότητα και αλάνθαστα δεσμευμένη να λάβει γώρα, εάν ο Θεός προηγήσει αυτήν. Αυτό σημαίνει (εάν το νόημά μου δεν είναι ακόμα κατανοημένο), ότι ξεχωρίζω δύο αναγκαιότητες: την μία καλώ ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΔΥΝΑΜΗΣ, αναφερόμενη στην δράση, την άλλη καλώ ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΑΛΛΗΘΕΣΤΟΥ, αναφερόμενη στον χρόνο. Άσε όποιον με ακούει να εννοεί ότι είμαι μιλώντας για την δεύτερη, όχι την πρώτη, που σημαίνει, δεν είμαι συζητώντας εάν ο Ιούδας καταστάθει ένας προδότης προθύμως ή απροθύμως, αλλά εάν ήταν αλάνθαστα δεσμευμένο να έλθει να συμβεί, ότι ο Ιούδας θα όφειλε, προθύμως, να προδώσει τον Χριστό, σε κάποιο χρόνο

προαποφασισμένο από τον Θεό.

Δες, τί η Διατριβή λέει σχετικά με αυτό: "Σε αναφορά προς την αλάνθαστη πρόγνωση του Θεού, ο Ιούδας ήταν αναγκαστικά δεσμευμένος να γίνει ένας προδότης. εν τούτοις ο Ιούδας ήταν ικανός να αλλάξει την θέλησή του". Καταλαβαίνεις, καλή μου Διατριβή, τί είσαι λέγοντας: Δεν λες τίποτα για το παραπάνω αποδεδειγμένο σημείο, ότι αφού η θέληση μπορεί να θέλει μόνο κακό, πώς θα μπορούσε ο Ιούδας να αλλάξει την θέλησή του, ενώ η αλάνθαστη πρόγνωση του Θεού μένει: Θα μπορούσε αυτός να αλλάξει την πρόγνωση του Θεού και να κάνει αυτήν λανθασμένη: Εδώ η Διατριβή παραιτείται, εγκαταλείπει την θέση της, ρίχνει κάτω τα όπλα της, και αφήνει το πεδίο δράσεως, εξαποστέλλοντας την συζήτηση στο βασίλειο των σχολαστικών λεπτολογιών, σε σχέση με ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΣΥΝΕΠΕΙΑΣ ΚΑΙ, ΚΑΙ ΕΚΕΙΝΗ ΤΟΥ ΠΡΟΚΥΠΤΟΝΤΟΣ ΠΡΑΓΜΑΤΟΣ και ομολογώντας τον εαυτό της απρόθυμο να επιδιώξει τέτοια λεπτεπίλεπτα σημεία. Σοφά καιωμένο, πράγματι. Πρώτα, εσύ οδηγείς το αντικείμενό σου στο μέσο της πάλης: τώρα, όταν υπάρχει υπέρτατη ανάγκη κάποιου πρωταθλητή να συνηγορήσει την υπόθεσή του, στρέφεις την πλάτη σου, και αφήνεις το έργο του ορισμού και της απάντησης σε άλλους. Θα όφειλες να ακολουθούσες αυτό το σχέδιο από την αρχή και να συγκρατηθείς από το γράψιμο εντελώς: "Αυτός που ουδέποτε γνώρισε την εγκύμναση της εκστρατείας, θα όφειλε να κρατιέται μακριά από την σφοδρότητα της μάχης". Δεν ήτο αναμενόμενο από τον Έρρασιο, ότι θα αποϊακόμνε την δυσκολία να γνωρίσουμε, πώς ο Θεός, σίγουρα, προγνωρίζει όλα τα πράγματα, ενώ, ωστόσο, όλο αυτό που εμείς κάνουμε είναι καιωμένο συμπτωματικώς.

2. "Οχι έτσι, αδελφέ. Καμιά ρητορική δεν μπορεί να εξαπατά μία τίμια συνείδηση. Το βέλος της συνείδησης είναι απόδειξη ενάντια σε όλες τις δυνάμεις και εικόνες ευλωτίας. Δεν θα επιτρέψω στην ρητορεία μας έτσι να συγκαλύπτει και αλλάζει το αντικείμενο. Δεν υπάρχει χώρος, τώρα, για αυτήν την μανούβρα. Είμαστε τώρα αντιμετωπίζοντας ευθαρσώς το κεντρικό ζήτημα στην συζήτησή μας, το σημείο επί του οποίου τα πάντα κρέμονται. Εδώ η "ελεύθερη Θέληση" είτε εκτνέει είτε θα θριαμβεύσει πλήρως. Και εσύ, βλέποντας το δυσμενές ενδεχόμενο, μάλιστα, την βεβαιότητα της νίκης να πηγαίνει ενάντια στην "ελεύθερη θέληση", υποκρίνεσαι ότι δεν βλέπεις, εδώ τίποτα, πλην λογικές λεπτολογίες. Είναι αυτή συμμετοχή κάποιου πιστού Θεολόγου; Το ζήτημα σοβαρά αφορά εσένα: Εσύ αφήνεις τους ακροατές σε αγωνία και την συζήτηση σε κάποια συγκεχυμένη και βασανιστική κατάσταση και θα σκεφτόσουν παρ' όλα αυτά, ότι έχεις δώσει έντιμη ικανοποίηση και ότι έχεις κερδίσει την μέρα. Η πονηρία σου και πανουργία μπορεί να κερδίζει επεικέια σε κοσμικά ζητήματα, αλλά σε μια θεολογική συζήτηση, όπου ξεκάθαρα, άμεση αλήθεια, είναι απαιτούμενη για την σωτηρία των ψυχών, αυτό είναι ανώτατα δυσάρεστο και ανυπόφορο.

3. Οι Σοφιστές, επίσης, αισθάνθηκαν την αξεπέραστη, ακαταμάχητη δύναμη αυτής της συζήτησης: εκείνο είναι, γιατί αυτοί επινόησαν την διάκριση μεταξύ ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑΣ ΤΗΣ ΣΥΝΕΠΕΙΑΣ και ΤΗΝ ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΠΡΟΚΥΠΤΟΝΤΟΣ ΠΡΑΓΜΑΤΟΣ. Αλλά έδειξα παραπάνω πόσο άχρηστη είναι εκείνη η φαντασία. Αυτοί οι ίδιοι αποτυγχάνουν να παρατηρήσουν τί είναι λέγοντας και πόσο πολύ είναι ομολογώντας ενάντια στους εαυτούς των. Γιατί εάν εσύ παραδέγεσαι ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΣΥΝΕΠΕΙΑΣ, η "ελεύθερη θέληση" τίθεται κατασυντριμμένη και φονευμένη και ούτε αναγκαιότης, ούτε σύμπτωση, σε αναφορά με το προκύπτον πράγμα μπορεί να βοηθά αυτήν. Τί με ενδιαφέρει ότι η "ελεύθερη θέληση" δεν είναι κάτω από καταναγκασμό, αλλά κάνει ό,τι αυτή κάνει, προθύμως: Είναι αρκετό για μένα που εσύ παραδέγεσαι, ότι η πρόθυμη της εκτέλεση εκείνου που αυτή κάνει θα έργεται να συμβαίνει αναγκαστικά και ότι αν ο Θεός έχει προγνωρισμένο αυτό, τότε δεν μπορεί να είναι διαφορετικά. Εάν ο Θεός προγνώρισε, είτε ότι ο Ιούδας θα ήταν ένας προδότης, ή αλλιώς, ότι αυτός θα μετέβαλε την πρόθεσή του να είναι ένας προδότης, οτιδήποτε ο Θεός προγνώρισε, θα έργεται αναγκαστικά να περνά ` διαφορετικά ο Θεός θα είναι ξεγελασμένος στην πρόγνωση Του και προφητεία και αυτό είναι αδύνατο. ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΣ ΣΥΝΕΠΕΙΑΣ εξασφαλίζει ότι εάν ο Θεός ΠΡΟΓΝΩΡΙΖΕΙ κάποιο πράγμα, ΑΥΤΟ ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΑ ΛΑΜΒΑΝΕΙ ΧΩΡΑ. Αυτό σημαίνει ότι "ελεύθερη Θέληση" δεν υπάρχει. Η ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΣ ΤΗΣ ΣΥΝΕΠΕΙΑΣ δεν είναι σκοτεινή ή διφορούμενη, και οι θεολόγοι όλων των εποχών, οσονδήποτε τυφλοί αυτοί μπορούν να υπάρχουν, είναι

ωστόσο εξαναγκασμένοι να το αναγνωρίζουν επειδή είναι τόσο χειροπιαστά ξεκάθαρα και βέβαιο. Αλλά Η ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΣ ΤΟΥ ΠΡΟΚΥΠΤΟΝΤΟΣ ΠΡΑΓΜΑΤΟΣ, με το οποίο παρηγορούν τους εαυτούς των, είναι ένα απλό φάντασμα ΔΙΑΜΕΤΡΙΚΑ ΑΝΤΙΤΙΘΕΜΕΝΟ ΣΤΗΝ ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΣΥΝΑΠΕΙΑΣ. . . Επί παραδείγματι : αυτό είναι ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΣ ΤΗΣ ΣΥΝΕΠΕΙΑΣ εάν εγώ λέω: "ο θεός προγνωρίζει ότι ο Ιούδας θα είναι ένας προδότης. ΣΥΝΕΠΩΣ αυτό βεβαιότατα και αλάνθαστα θα έργεται να περνά, ότι ο Ιούδας θα είναι ένας προδότης". ΕΝΑΝΤΙΑ Σ' ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΣΥΝΕΠΕΙΑΣ, εσύ παρηγορείς τον εαυτό σου έτσι: "Επειδή ο Ιούδας μπορεί να μεταβάλλει την πρόθεσή του να είναι ένας προδότης, ως εκ τούτου, υπάρχει όχι αναγκαιότης του προκύπτοντος πράγματος". Πώς, εγώ σε ρωτάω, αυτές οι δύο θέσεις θα συμφωνούν; "Ο Ιούδας μπορεί να θέλει όχι να προδίδει", και "Ο Ιούδας πρέπει, αναγκαστικά, να θέλει να προδίδει". Δεν είναι αυτές ενθές αντιτιθέμενες και αντιρατικές; Αυτός δεν θα είναι εξαναγκασμένος, εσύ λες, να προδίδει, ενάντια στην θέλησή του.

Τι με αυτό: Εσύ ήσουν μιλώντας περί ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑΣ ΤΟΥ ΠΡΟΚΥΠΤΟΝΤΟΣ ΠΡΑΓΜΑΤΟΣ και ωστόσο, λες ότι δεν ακολουθεί ΚΑΤΑΝΑΓΚΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΚΥΠΤΟΝΤΟΣ ΠΡΑΓΜΑΤΟΣ ' εσύ δεν είπες τίποτα περί της ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑΣ ΤΗΣ ΣΥΝΕΠΕΙΑΣ.

Το σημείο για το οποίο υποτίθεται ότι έπρεπε να μιλάς, ήταν η ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΣ ΤΟΥ ΠΡΟΚΥΠΤΟΝΤΟΣ ΠΡΑΓΜΑΤΟΣ, και εσύ προτείνεις κάποιο παράδειγμα που αφορά ΤΟΝ ΚΑΤΑΝΑΓΚΑΣΜΟ ΤΟΥ ΠΡΟΚΥΠΤΟΝΤΟΣ ΠΡΑΓΜΑΤΟΣ. Ενώ θίγω ένα ερώτημα, εσύ απαντάς σε άλλο. Αυτό συμβαίνει εξαιτίας της νυσταλέας ισορροπωνομοσύνης, η οποία σε κάνει να ανέχεσαι την ματαιότητα αυτής της σκηνοθεσίας, αναφορικά με την αναγκαιότητα του προκύπτοντος πράγματος.

· ΧΙ. ΜΑΛΑΧΙΑΣ 1, 2 – 3: ΟΡΘΩΣ, ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΟΣ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ, ΝΑ ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΕΙ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΡΧΙΚΗ ΕΞΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΣΤΗΝ ΧΑΡΗ

1. Αρκετά για το πρώτο χωρίο, το οποίο πραγματεύτηκε την σκλήρυνση Του Φαραώ (αυτό έχει, πραγματικά, εμπλέξει όλα τα χωρία, και κάποιο μεγάλο μέρος εκ των δικών μας ακατανίκητων πόρων
Ας παρατηρήσουμε τώρα το δεύτερο, που αφορά τον Ιακώβ και Ησαΰ, επί των οποίων, ενώ εν τούτοις αγέννητοι, είχε ειπωθεί: "ο μεγαλύτερος θα υπηρετεί τον νεότερο" (Ρωμαιοί 9, 12). Η Διατριβή παρακάμπτει αυτό το χωρίο λέγοντας ότι: "ορθά εννοούμενο, αυτό δεν αναφέρεται επί της σωτηρίας του ανθρώπου· γιατί ο Θεός μπορεί να θέλει, κάποιος άνθρωπος να όφειλε να είναι ένας υπηρέτης και ένας πάμπωγος, θέλοντας και μη, χωρίς την ύπαρξη του αποδοκιμασμένη από αιώνια σωτηρία". 2. Οσονδήποτε αληθές, μπορούσε να είναι ότι αυτό το χωρίο στην Γένεση 25 (στοίχοι 21-23), θα όφειλε να είναι εννοούμενο περί κοσμικής δουλείας μόνον, (στην πραγματικότητα δεν είναι αληθινό), ο Παύλος, εν τούτοις, παραθέτει αυτό ορθώς και αποτελεσματικώς, όταν το χρησιμοποιεί για να αποδείξει, ότι δεν ήταν ένεκα της αξίας του Ιακώβ ή του Ησαΰ, αλλά "ΕΞ ΕΚΕΙΝΟΥ ΠΟΥ ΚΑΛΕΙ" που αυτό ήταν ειπωμένο στην Σάρα: "ο μεγαλύτερος θα υπηρετεί τον νεότερο". Ο Παύλος είναι συζητώντας εάν αυτοί κατόρθωσαν ότι ήταν εκφωνημένο περί αυτών, διά της δύναμης ή αξίας της "ελεύθερης θέλησης", και αποδεικνύει ότι δεν το κατόρθωσαν, αλλά ότι ο Ιακώβ κατόρθωσε ότι ο Ησαΰ δεν, κατόρθωσε, μοναδικά διά της χάρις "ΕΚΕΙΝΟΥ ΠΟΥ ΚΑΛΕΙ". Πώς βοήθησε η "ελεύθερη Θέληση" του Ιακώβ ή ζημίωσε τον Ησαΰ, όταν πριν ο καθένας τους να είχε γεννηθεί ή να είχε καιωμένο, οτιδήποτε, ήταν ήδη προσδιορισμένο διά της πρόνωσης και του προορισμού του Θεού, ποιο το μερίδιο εκάστου, όφειλε να είναι δηλαδή, ότι ο ένας όφειλε να υπηρετεί, και ο άλλος να κυβερνά: Οι ανταμοιβές ήταν αποφασισμένες πριν οι εργάτες τεθούν να εργάζονται ή ακόμα να γεννηθούν. Αυτό είναι το σημείο το οποίο η Διατριβή όφειλε να έχει συναντήσει.

3. Ο χρησμός στον Μωϋσή είναι όπως ακολουθεί: "Δύο λαοί θα είναι αποχωρισμένοι από τα σπλάχνα, και ο ένας λαός θα είναι δυνατότερος, παρά ο άλλος λαός· και ο μεγαλύτερος θα υπηρετεί τον νεότερο" (Γένεση 25,23). Εδώ δύο λαοί είναι καθαρά ξεχωρισμένοι. Ο ένας, μολονότι νεότερος, είναι υποδεχόμενος εντός της φιλεύσπλαχνης χάρις του Θεού, ότι θα μπορούσε να υπερνικά τον μεγαλύτερο, όχι διά της δικής του δύναμης, αλλά διά μέσου της χάρις του Θεού· γιατί πώς θα μπορούσε ο νεότερος να υπερνικά τον μεγαλύτερο, εάν δεν ήτο ο Θεός με αυτόν; Τώρα, αφού ο νεότερος έπρεπε να είναι ο λαός του Θεού, αυτό δεν είναι μόνο μία εξωτερική εξουσία και δουλεία που είναι εκεί υπάκουσα πραγματευόμενη, αλλά τα πάντα που ανήκουν στον λαό του Θεού δηλαδή, η ευλογία, ο Λόγος, το Πνεύμα, η υψόσωση του Χριστού, και η αιώνια Βασιλεία· καθώς η Γραφή βεβαιώνει περισσότερο πλήρως αργότερα, όταν περιγράφει τις ευλογίες του Ιακώβ και την λήψη των υψώσεων της Βασιλείας - (Γένεση 27, 27). Όλο αυτό ο Παύλος σύντομα γνωστοποιεί, όταν λέει: "ο μεγαλύτερος θα υπηρετεί τον νεότερο".

4. Ως προς το χωρίο του Μαλαγία, το οποίο ο Παύλος επανυπάλπτει, "τον Ιακώβ έχω ενώ αναπήσει, αλλά τον Ησαΰ έχω ενώ μισήσει" (1, 2 – 3), η Διατριβή εφευρίσκει τρεις διαφορετικές μεθόδους διαστρέβλωσης του. Ο πρώτος είναι αυτός: "εάν εσύ επιμένεις στην κατά γράμμα σημασία, ο Θεός δεν αναπό καθώς εμείς αναπαύμε, ούτε ταιριάζει. Αυτός να μισεί κάποιον, γιατί πάθη αυτού του είδους δεν καταλαμβάνουν τον Θεό".

Τι ακούω: Ερευνάμε τώρα ΠΩΣ ο Θεός αναπό και μισεί και όχι μάλλον, ΓΙΑΤΙ Αυτός αναπό και μισεί: Το ερώτημα είναι διά ποιας αξίας από το μέρος μας. Αυτός αναπό και μισεί: Γνωρίζουμε αρκετά καλά ότι ο Θεός δεν αναπό και δεν μισεί καθώς εμείς κάνουμε, γιατί εμείς αναπαύμε και μισούμε ευμετάβλητα, αλλά Αυτός αναπό και μισεί σύμφωνα με την αιώνια και αναλλοίωτη φύση Του. Αυτό σημαίνει ότι απροσδόκητες επιδράσεις και πάθη δεν καταλαμβάνουν τον Θεό. Και είναι ακριβώς αυτό που ωθεί στο συμπέρασμα ότι δεν υπάργει τέτοιο πράγμα σαν την "ελεύθερη θέληση" ' γιατί το γεγονός της αγάπης και του μίσους του Θεού προς τους ανθρώπους, είναι αναλλοίωτο και αιώνιο και υπάργει, όχι απλά πριν να υπάργει κάποια αξία ή έργο της "ελεύθερης θέλησης", αλλά πριν ο κόσμος κατασκευασθεί. Έτσι, όλα τα πράγματα συμβαίνουν σ' εμάς κατ' ανάγκη, όπως Αυτός έχει από την αιωνιότητα αναπήσει ή όχι αναπήσει. Συνεπώς, όχι μόνο το γεγονός της αγάπης του Θεού, αλλά ακόμα και ο τρόπος που Αυτός αναπό, επιβάλλει ανάγκη επάνω μας.

5. Το δεύτερο εφεύρημα είναι αυτό: "ο Μαλαγίας δεν φαίνεται να είναι μιλώντας περί του μίσους, διά του οποίου εμείς είμαστε καταδικασμένοι αιωνίως, αλλά περί πρόσκαιρων βασανισμών· επειδή

εκείνοι που ευγήθηκαν να αποκαταστήσουν τον Εδόμ επιτιμήθηκαν”.

“Ο Μαλαχίας μιλά για πρόσκαιρους βασιανισμούς”. Τι εάν αυτό ταιριάζει; Τι σημασία έχει; Ο Παύλος αποδεικνύει από τον Μαλαχία, ότι αυτός ο βασιανισμός, ετέθη επί του Ησαΐ χωρίς σχέση με αξία, εξ αιτίας του μίσους του Θεού μόνον, και συνεπώς συμπεραίνει, ότι “ελεύθερη θέληση” δεν υπάρχει. Αυτό είναι το σημείο που προβλήθηκε εναντίον σου.

στο οποίο θα όφειλες να έχεις διευθύνει την απάντησή σου..

Ενώ εξετάζω την αξία και εσύ συζητάς την ανταμοιβή και αυτό κατά τέτοιον τρόπο που αποτυγχάνεις να αποφύγεις, ό,τι εσύ ήθελες να αποφεύγεις - πραγματικά, στην συζήτησή σου περί ανταμοιβής, εσύ αναγνωρίζεις την αξία σαν κάποιο γεγονός, αλλά υποκρίνεται ότι δεν το βλέπεις. Πες μου, λοιπόν, τί προκάλεσε τον θεό να αναπαύ τον Ιακώβ και να μισεί τον Ησαΐ, όταν δεν ήταν ακόμα γεννημένος;

6. Πώς, τώρα, θα κραπέται καλά ότι ο Προφήτης μιλά περί πρόσκαιρων βασάνων, όταν αυτός ο ίδιος μαρτυρεί με ξεκάθαρους όρους, ότι είναι μιλώντας για δύο λαούς, γεννημένους από δύο Πατριάρχες, τον ένα που προσλαμβάνεται να είναι ο λαός και σωσμένος, τον άλλο εγκαταλειμμένο και εν τέλει, καταστραμμένο; Αυτή η πράξη της πρόσληψης σαν λαού και της μη πρόσληψης σαν λαού, θίγει όχι απλά πρόσκαιρη ευημερία και αντιξοότητα, αλλά όλα τα πράγματα γιατί ο Θεός μας είναι ο Θεός όλων των πραγμάτων, όχι μόνον των πρόσκαιρων πραγμάτων. Και ο Θεός δεν θα συγκατατίθεται να είναι ο Θεός σου και να έχει εσένα να τον λατρεύεις με μισό όμο, ή ένα κουτσό πόδι (Μαλαχίας 1, 13), αλλά με όλη την καρδιά σου και δύναμη, ώστε Αυτός να μπορεί να είναι ο Θεός σου και στα δύο, εδώ και στον άλλο κόσμο, σε όλα τα ζητήματα, σε όλες τις ευκαιρίες, σε όλους τους χρόνους και σε όλα τα έργα.

7. Το τρίτο εφώνημα είναι αυτό: “Παίροντας τις λέξεις με μία συμβολική σημασία, ο Θεός μίτη αναπαύ όλους τους Εθνικούς, μίτη μισεί όλους τους Ιουδαίους, αλλά μερικούς από κάθε πλευρά. Το αποτέλεσμα αυτής της συμβολικής ερμηνείας είναι, ότι αυτή η μαρτυρία δεν είναι επωφέλης στο να αποδεικνύει αναγκαιότητα, αλλά ωφελεί απλά στο να μειώσει την αλαζονεία των Ιουδαίων”. Έχοντας κατασκευάσει αυτόν τον εξωφρενισμό, η Διατριβή προχωρά να ξεφύγει κάτω από αυτόν, λέγοντας: “ο Θεός είναι ειωμένο ότι μισεί ανθρώπους πριν να γεννηθούν, επειδή προγνωρίζει ότι αυτό που θα κάμουν θα αξίζει μίσος. Έτσι, το μίσος και η αγάπη του Θεού δεν αντιστρατεύονται καθόλου, ενάντια στην “ελεύθερη θέληση”. Τελικώς, αυτή συμπεραίνει: “οι Ιουδαίοι ήταν αποκομμένοι από την ελαία σύμφωνα με την αξία της απιστίας τους και οι Εθνικοί μολυσμένοι σύμφωνα με την αξία της πίστης τους - εμείς έχουμε αυτό από την μαρτυρία του Παύλου, και αυτός προσφέρει ελπίδα σε εκείνους που ήταν αποκομμένοι, να υπάρχουν μολυσμένοι ξανά, και καλεί σε φόβο εκείνους που ήταν μολυσμένοι, μη τυχόν αποκοπούν”.

Να είμαι κρεμασμένος εάν η ίδια η Διατριβή γνωρίζει τί είναι αποκαλύπτοντας! Ίσως έχουμε εδώ το ρητορικό τέχνασμα της συσκοτίσης του νοήματος, όταν κίνδυνος είναι κοντά, μήπως παγιδευτείς στους λόγους σου. Εγώ δεν βλέπω σε αυτό το χωρίο την συμβολική γλώσσα, την οποία η Διατριβή αστήρικτα ονειρεύεται. Έτσι, δεν εκπλήττομαι εάν η μαρτυρία του Μαλαχία δεν είναι εφαρμόσιμη, ενάντια στην “ελεύθερη θέληση”, εν τη συμβολική της σημασία, δεν υπάρχει τέτοια σημασία. Επί πλέον, η φιλονικία μας δεν είναι σχετική με την αποκοπή και το μολύσισμα, περί του οποίου ο Παύλος μιλά στην παραίνεσή του. Γνωρίζω ότι οι άνθρωποι είναι μολυσμένοι διά πίστεως, και αποκομμένοι διά της απιστίας. Αλλά εξ αυτού δεν ακολουθεί, ούτε ταιριάζει αυτό να αποδεικνύεται, ότι αυτοί μπορούν να πιστεύουν ή να δυσπιστούν διά της δύναμης της “ελεύθερης θέλησης”, το οποίο είναι το σημείο που συζητάμε. Δεν συζητάμε περί του ποιοι είναι πιστοί και ποιοι όχι, ποιοι είναι Ιουδαίοι και ποιοι είναι Εθνικοί, ή τί συνέπεια επακολουθεί για τους πιστούς και τους άπιστους. Εκείνο είναι υπό την δικαιοδοσία του κήρυκα. Το ερώτημά μας είναι, διά ποιας αξίας ή έθνου πηγαίνουν αυτοί να φθάνουν στην πίστη, διά της οποίας είναι μολυσμένοι ή την απιστία, διά της οποίας είναι αποκομμένοι; Αυτό είναι η αστοχία του Θεολόγου. Περιγράφει αυτή την αξία σ’ εμένα. Ο Παύλος διδάσκει, ότι πίστη και απιστία έρχονται σ’ εμάς με όχι έργο δικό μας, αλλά διά μέσου της αγάπης και του μίσους του Θεού. Όταν η πίστη έχει έλθει στον άνθρωπο, αυτός τους προτρέπει να επιμένουν, μη τυχόν αποκοπούν. Αλλά η παραίνεση εγκαθιστά μόνο ό,τι εμείς οφείλουμε να κάνουμε και όχι ό,τι εμείς μπορούμε να κάνουμε.

XII. Ο ΑΓΓΕΙΟΠΛΑΣΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΠΗΛΟΣ

είναι από Ησαΐα

45: “Θα λέει ο πηλός σ’ εκείνον που τον διαμορφώνει, τί έκανες εσύ;” (στοίχος 9) και μαζί με αυτό, του Ιερεμία 18: “Πρόσεξε, καθώς ο πηλός είναι στα χέρια του κεραμέα, έτσι είσθε εσείς στο χέρι Μου” (στοίχος 6). Εδώ αυτή λέει, μία φορά ακόμα: “Αυτά τα χωρία έχουν περισσότερη δύναμη στον Παύλο, παρά αυτά έχουν στους Προφύτες, από τους οποίους λαμβάνονται • γιατί στους Προφύτες αναφέρονται σε πρόσκαιρους βασιανισμούς, αλλά ο Παύλος τα χρησιμοποιεί αναφορικά με την αιώνια εκλογή και καταδίκη” - έτσι εισηγώντας, επιτηδείως, αμάθεια ή ανευθυνότητα επί της μεριάς του Παύλου.

2. Αξίζει τον κόπο να λάβουμε υπ’ όψιν μας την πολυμήχανη απόδειξη της Διατριβής, για το πώς γίνεται ώστε η συζήτηση του Παύλου να μην αποκλείει την “ελεύθερη θέληση”, διά της χρήσης από αυτήν

1. Το τρίτο χωρίο, το οποίο η Διατριβή σηκώνει

της παρομοίωσης. Φέρει μπροστά δύο παραλογισμούς, τον ένα εξαγόμενο από τις Γραφές, τον άλλο από την λογική. Από τις Γραφές, αυτή συλλέγει τον ακολουθούντα:

Ο Παύλος λέει στον 2 Τιμοθ. 20: "Σ' ένα μεγάλο σπίτι δεν υπάρχουν μόνον δοχεία γυιά και αργυρά, αλλά και ξύλινα και πήλινα, μερικά εις τιμήν και μερικά εις ατιμία". Αυτός τότε ξαφνικά προσθέτει: "Εάν κάποιος άνθρωπος, συνεπώς, καθαρίζει εαυτόν από αυτών, θα είναι δοχείο εις τιμήν" κ.λ.π. (στοίχοι 20 - 21). Κατόπιν τούτου η Διατριβή συζητά έτσι: "Τί θα μπορούσε να είναι περισσότερο νεκρό από το να λες σε κάποιο πήλινο δοχείο νικτός, εάν εσύ θα καθαρίζεις εαυτόν, θα είσαι κάποιο δοχείο εις τιμήν; Ωστόσο, αυτό μπορεί ορθώς να είναι ειπωμένο σε λογικό "δοχείο", το οποίο μπορεί, όταν είναι νουθετημένο να συμμορφώνει εαυτόν στην θέληση του Κυρίου". Επ' αυτών των βάσεων θα ήθελε να μάς μάθει, ότι η παρομοίωση είναι σε κάθε σημείο εφαρμόσιμη και ότι η δύναμή της υπήρξε εντελώς εγγλίστρημένη.

Ενώ απαντώ (όχι στρεβωδίζοντας στα ζητήματα) ότι ο Παύλος δεν λέει: "εάν κάποιος άνθρωπος θα καθαρίζει εαυτόν από την δική του ακαθαρσία", αλλά: "από αυτών", δηλαδή, από τα δοχεία εις ατιμία, έτσι ώστε η σημασία είναι, εάν κάποιος άνθρωπος θα παραμένει ξεχωρισμένος και όχι ανακατεμένος με ασεβείς δασκάλους, θα είναι κάποιο δοχείο εις τιμήν

3. Εγώ εννοώ ότι οι λέξεις του: "Εάν κάποιος άνθρωπος καθαρίζει εαυτόν από αυτών", είναι στην κατηγορία της παραίνεσης, ενώ οι λέξεις του: "Σ' ένα μεγάλο σπίτι υπάρχουν δοχεία γυιά" κ.λ.π., είναι στην κατηγορία του δόγματος. Από όλα τα περίεξ συμφοραζόμενα των λόγων και αναλύσεων του Παύλου, μπορείς να δεις ότι ο στόχος τον οποίο παράγει αφορά τους διαφορετικούς χαρακτήρες και χρήσεις των δοχείων. Έτσι το νόημά του είναι αυτό: "Όταν τόσοι πολλοί εκτρέπονται από την πίστη, δεν υπάρχει παρηγορία για μας, πλην η βεβαιότης μας, ότι τοθεμέλιο του Θεού μένει σταθερό, έχοντας αυτήν την σφραγίδα, ο Κύριος γνωρίζει αυτούς που είναι δικοί Του. Και ως απομακρυνθεί ο κάθε ένας που ονομάζει το όνομα του Κυρίου, από την ανομία" (2 Τιμοθ. 2, 19). Η πρόθεση και δύναμη της παρομοίωσης είναι περιορισμένη σ' αυτό το ένα σημείο, ότι ο Κύριος ννορίζει τους δικούς Του. Η παρομοίωση λοιπόν ακολουθεί ότι υπάρχουν διαφορετικά δοχεία, μερικά εις τιμήν και μερικά εις ατιμία. Δι' αυτής είναι αποδειγμένο το δόγμα, ότι δεν είναι τα δοχεία τα ίδια, αλλά ο Κύριος τους που ετοιμάζει αυτά για την επιδιωκόμενη χρήση τους. Αυτό είναι το νόημα της ανάπτυξης του Παύλου στους Ρωμαίους 9 ότι: "ο αγγειοπλάστης έχει δύναμη" κ.λ.π. Έτσι η παρομοίωση του Παύλου κρατά καλά και αποδεικνύει πάρα πολύ αποτελεσματικά, ότι δεν υπάρχει τέτοιο πράγμα όπως "ελευθερία της θέλησης" στο οπτικό πεδίο του Θεού. Μετά από αυτό ακολουθεί η παραίνεση "εάν κάποιος άνθρωπος καθαρίζει εαυτόν από αυτά" κ.λ.π. Η δύναμη αυτών των λέξεων μπορεί να είναι επαρκώς ανανηλωσιμένη από ό,τι ειπώθηκε πιο πάνω. Δεν ακολουθεί από αυτές ότι, συνεπώς, κάποιος άνθρωπος μπορεί να καθαρίζει τον εαυτό του. Εάν, πράγματι, αυτές αποδεικνύουν κάτι, θα ήθελαν να αποδεικνύουν ότι η "ελεύθερη θέληση" μπορεί να καθαρίζει τον εαυτόν της χωρίς χάρη· επειδή δεν λέει: "εάν η χάρη καθαρίζει κάποιον άνθρωπο", αλλά "εάν κάποιος άνθρωπος καθαρίζει εαυτόν". Αλλά εμείς έχουμε πει αρκετά, και απαλασσώμαστε αναφορικά με υποθετική και προστακτική γλώσσα. Οι όροι, οπωσδήποτε, στους οποίους η παρομοίωση είναι παρουσιασμένη, δεν είναι υποθετικοί, αλλά οριστικοί, ως εξής: ο εκλεκτός και ο καταδικασμένος ΕΙΝΑΙ καθώς ΕΙΝΑΙ, δοχεία εις τιμήν, και εις ατιμία. Με μία λέξη, εάν η παράκαμψή σου στέκεται, ολόκληρο το επιχείρημα του Παύλου γκρεμίζεται. Είναι άστοχο για αυτόν, να εισαγάγει πρόσωπα που γοννίζουν ενάντια στον Εϊκόο αγγειοπλάστη, εάν φαίνεται ότι το σφάλμα δεν είναι στον αγγειοπλάστη, αλλά στα δοχεία· επειδή ποιος θα ήθελε να γοννίζει εάν ήταν να ακούει περί της καταδίκης κάποιου ο οποίος άξιζε την καταδίκη;

XIII. ΤΟ ΔΙΚΑΙΟΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΣΤΟ ΝΑ ΑΠΑΛΛΑΣΣΕΙ ΚΑΙ ΝΑ ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ ΑΜΑΡΤΩΛΟΥΣ

1. Η Διατριβή συλλέγει τον δεύτερό παραλογισμό της από την Κυρία Λογική --την "ανθρώπινη λογική"-- , αναγγελλόμενος ως εξής : κατά την άποψή της, η μομφή πρέπει να προσκολλάται, όχι στο δοχείο, αλλά στον κεραμέα, ειδικώς εν όψει του γεγονότος ότι Αυτός είναι ένας κεραμέας που δημιουργεί αυτόν τον πηλό, όπως επίσης και τον φορμάρει. "Εδώ", (λέει η Διατριβή), "το δοχείο ρίχνεται μέσα στην αιώνια Κόλαση, μία μοίρα που δεν αξίζει κατά κανένα τρόπο, αφού δεν ήταν κάτω από τον δικό της έλεγχο". Πουθενά η Διατριβή δεν πηγαίνει πιο ανοικτά, να προσδίδει τον εαυτόν της, παρά εδώ. Ακούς αυτήν να λέει (με διαφορετικές ομολογουμένως λέξεις, αλλά με το αυτό νόημα), ακριβώς ότι ο Παύλος κάνει τους ασεβείς να λένε: "Γιατί ακόμα Αυτός να βρίσκει σφάλμα; Ποιος θα αντιστέκεται στην θέλησή Του;". Αυτό είναι που η Λογική δεν μπορεί να δέχεται, ούτε να υποφέρει. Αυτό είναι ό,τι πρόσβαλλε τόσοι πολλούς ανθρώπους, με διακεκομμένες ικανότητες, ανθρώπους που έχουν κερδίσει αποδοχή εδώ και τόσους πολλούς αιώνες. Σ' αυτό το σημείο αυτοί απαιτούν, ότι ο Θεός θα όφειλε

να δρα σύμφωνα με την περί δικαίου ιδέα του ανθρώπου και να κάνει
ότι φαίνεται κατάλληλο σ' αυτούς τους ίδιους ή αλλιώς Αυτός θα
όφειλε να παύει να είναι Θεός: "Τα μυστικά της Μεγαλειότητάς Του"
αυτοί λένε. "δεν πρέπει να Τον ωφελούν" άσε Αυτόν να υποβάλλει κάποιον λόγο γιατί είναι Θεός ή γιατί θέλει και
κάνει αυτό το οποίο δεν έχει εμφάνιση δικαιοσύνης μέσα του. Αυτό είναι σαν να προσκαλεί κάποιον παπουτσή, ή
κάποιον κατασκευαστή ζωστήρων να αναλάβει την έδρα του δικαστηρίου. Η σάρκα απαξίζει να δίνει στον Θεό δόξα,
στον βαθμό που πιστεύει Αυτόν ότι είναι δίκαιος και καλός, όταν Αυτός μιλά και δρα πάνω και πέρα του ορισμού του
Ιουστινιανού κώδικα ή το Πέμπτο βιβλίο της Ηθικής του Αριστοτέλη: Όχι, άσε την Μεγαλειότητα, που δημιούργησε
όλα τα πλάσματα, να δίνει τόπο μπροστά σε κάποιο ανάξιο σύντριμμα της δικής Του δημιουργίας. Άσε τα παπούτσια
να είναι στα ανάποδα πόδια, και το Κορυσιανό σπήλαιο να φοβάται εκείνους που παρατηρούν εντός του. Έτσι είναι
"παραλόγο" να καταδικάζεται ένας που δεν μπορεί να αποφύγει να αξίζει καταδίκη. Και εξαιτίας αυτού του
"παραλοισμού" πρέπει να είναι ψεύτικο, ότι ο Θεός έχει έλεος επί όποιου Αυτός θέλει να έχει έλεος και να
σκληραίνει όποιον Αυτός θέλει. Αυτός πρέπει να είναι καλεσμένος στην τάξη: Κανόνες πρέπει να τεθούν επ'
Αυτού και δεν πρέπει να καταδικάζει κάποιους, παρά αυτούς που είναι άξιοι αυτής, υπολογίζοντας διά μέσον ΗΜΩΝ:
Κατ' αυτόν τον τρόπο, ο Παύλος και η παρομοίωσή του, είναι ικανοποιητικώς απαντημένη. Έτσι ο Παύλος πρέπει,
πληθύνον, να την ανακαλέσει, να παραδεχτεί ότι αυτή δεν έχει δύναμη, και να την ξαναπλάσει' επειδή ο υπό
αίτηση κεραιάς, (αυτή είναι η εξήγηση της Διατριβής) κάνει το δογείον εις ατιμία επί τη βάσει της προηγουμένης
αξίας, ακριβώς καθώς Αυτός απέρριψε κάποιους εκ των Ιουδαίων εξαιτίας της απιστίας και προσέλαβε Εθνικούς
εξαιτίας της πίστεώς τους.

Αλλά εάν ο Θεός ερνάζεται κατά τέτοιο τρόπο ώστε να κοιτά αξία,
γιατί ακόμα οι αντιρρήσεις να γοννίζουν και να παραπονούνται,
Γιατί ακόμα Αυτός βρίσκει σφάλμα: Ποιος αντιστέκεται στην θέλησή Του". Για ποια ανάγκη ο Παύλος αναγκάζεται
αυτούς: Γιατί ποιος είναι αιωνιδισμένος χωρίς να λογαριασούμε σκανδαλισμένος, ή προδιατεθειμένος να
παραθέτει λόγους αντίρρησης, εάν ένας είναι καταδικασμένος, που είναι άξιος της καταδίκης αυτής; Επί πλέον, τι
απονίγεται η δύναμη του αγναιοπλάστη να κάνει ό,τι δογείο θέλει, εάν εξουσιάζεται από αξίες και κανόνες και δεν
επιτρέπεται να κάνει καθώς Αυτός θα ήθελε, αλλά είναι απαιτούμενο να κάνει καθώς Αυτός θα όφειλε; Σεβασμός για
αξίες, αντιστρατεύεται την δύναμη και ελευθερία Αυτού να κάνει ό,τι θέλει, όπως είναι αποδεδειγμένο από την
περίπτωσή του "καλού οικοδεσπότη", που όταν οι ερνάτες γοννίζουν και απαιτήσαν τα δικαιώματά τους, απάντησε
δηλώνοντας την ελευθερία της θέλησής Του διαπραγματευόμενος τα δικά του αναθά (Ματθ. 20, 15). Είναι αυτές οι
αξίες που ευποδίζουν την ισχύ των σχολιασμών της Διατριβής. 2. Πρόσφεγε συνεπώς την κακοήθεια της
ανθρώπινης καρδιάς: 'Όταν ο Θεός σώζει τον ανάξιο, χωρίς αξία, μάλιστα και δικαιώνει τον ασεβή με όλες του τις
μεγάλες αναξιοότητες, η καρδιά του ανθρώπου δεν κατηγορεί τον Θεό για αδικία, ούτε απαιτεί να γνωρίζει γιατί Αυτός
θέλει να κάνει έτσι, μολονότι με τους δικούς της λογαριασμούς τέτοια πράξη είναι στο έπακρο άνευ αργών *
αλλά επειδή ο Θεός ό,τι κάνει είναι προς το δικό της συμφέρον και ευπρόσδεκτο, θεωρεί αυτό δίκαιο και καλό. Αλλά
όταν Αυτός καταδικάζει τον ανάξιο, επειδή αυτό είναι ενάντια στο συμφέρον της, βρίσκει την πράξη άδικη και
ανυπόφορη' εδώ η καρδιά του ανθρώπου διαμαρτύρεται και μουρμουρίζει βλασφημίες. Έτσι, βλέπεις ότι η
Διατριβή και οι φίλοι της δεν κρίνουν σ' αυτό το ζήτημα σύμφωνα με την έννοια του δικαίου, αλλά σύμφωνα με την
εμπειρική εκτίμηση για το δικό τους συμφέρον. Εάν η Διατριβή είχε σε υπόληψη την δικαιοσύνη θα έπρεπε να
διαμαρτύρεται τόσο πολύ στον Θεό για το στεφάνωμα από Αυτόν του ανάξιου, καθώς κάνει με Αυτόν για την
καταδίκη του ανάξιου' και αντιπρόσως θα τιμούσε και θα εγκωμιάζε τον Θεό κατά το ίδιο μέτρο για την καταδίκη
του ανάξιου, καθώς αυτή κάνει όταν Αυτός σώζει τον ανάξιο. Η ανακρίβεια είναι η ίδια σε κάθε περίπτωση εάν κοιτάς
την δική μας κρίση. Δεν θα είχε υπάρξει ισοδύναμο ανάρμοστο να τιμά τον Κάν για τον φόνο του και να κάνει αυτόν
Βασιλιά, ενώ ο αβέσος Άβελ να ήταν ριγμένος εντός φυλακής ή εκτελεσμένος: Τώρα, αφού η λογική τιμά τον Θεό
όταν Αυτός σώζει τον ανάξιο, αλλά βρίσκει σφάλμα με Αυτόν όταν καταδικάζει τον ανάξιο, ευρίσκεται
καταδικασθείσα ότι δεν τιμά τον Θεό σαν Θεό, αλλά σαν Έναν που υπηρετεί τις δικές της ευκολίες – δηλαδή ό,τι
παρατηρεί και τιμά στον Θεό είναι τον εαυτόν της και τα πράγματα του εαυτού της και όχι τον Θεό και τα πράγματα
του Θεού --. Αλλά εάν κάποιος Θεός που στεφανώνει τον ανάξιο ικανοποιεί εμένα, δεν πρέπει να είσαι
δυσανεστημένος όταν Αυτός καταδικάζει τον ανάξιο: Εάν Αυτός είναι δίκαιος στη μία περίπτωση, Αυτός δεν μπορεί
παρά να είναι δίκαιος και στην άλλη. Στην μία περίπτωση προσφέρει Χάρη και Έλεος ελάνω στον ανάξιο' στην άλλη
προσφέρει οργή και αυστηρότητα ελάνω στον ανάξιο' και στις δύο Αυτός παραβιάζει τα όρια της Δικαιοσύνης από
την άποψη του ανθρώπου, ωστόσο είναι δίκαιος και αληθής στο δικό Του οπτικό πεδίο. Το ΠΩΣ είναι δίκαιο γι' Αυτόν
να στεφανώνει τον ανάξιο, είναι ακατανόητο τώρα' αλλά θα δούμε αυτό, όταν θα φτάσουμε τον χώρο όπου Αυτός θα
είναι, όχι για κάποιο αντικείμενο πίστεως, αλλά θα τον παρατηρούμε με ακάλυπτο πρόσωπο. Έτσι, επίσης, είναι στο
παρόν ακατανόητο πώς είναι δίκαιο γι' Αυτόν να καταδικάζει τον ανάξιο, ωστόσο η πίστη θα συνεχίζει να πιστεύει
ότι είναι έτσι, μέχρι ο Υιός του Ανθρώπου θα είναι αποκαλυμμένος. . XIV. Ο ΠΑΥΛΟΣ ΑΠΟΔΙΔΕΙ ΤΗΝ ΣΩΤΗΡΙΑ
ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΣΤΟΝ ΘΕΟ ΜΟΝΟΝ

1. Η Διατριβή, οπωσδήποτε, λαμβάνει βίαιη προσβολή σ' αυτήν
την παρομοίωση του αγναιοπλάστη και του πηλού και δεν είναι
λίγο χολωμένη, υπάρχουσα έτσι ενοχλημένη με αυτήν. Στο τέλος
ξεπέφτει σ' αυτό: φέρνει μπροστά διάφορα χωρία από την Γραφή, εκ
των οποίων μερικά φαίνονται να αποδίδουν τα πάντα στον άνθρωπο και
άλλα, τα πάντα στην Χάρη και ευέξαπτα επιμένει ότι "οι Γραφές και
στις δύο αυτές περιπτώσεις πρέπει να είναι ενοποιημένες σύμφωνα με
κάποια "φυσιολογική εξήγηση", όχι λαμβανόμενες στην καθαρή τους
σημασία. Διαφορετικά, εάν εμείς πιέζουμε εναντίον αυτής της
παρομοίωσης μας, αυτή είναι έτοιμη σε ανταπόδοση να πιέζει,
εναντίον ημών, τα υποθετικά και προστακτικά χωρία και ιδιαίτερώς τις
λέξεις του Παύλου: "εάν κάποιος άνθρωπος καθαρίζει εαυτόν από
αυτών". Εδώ αυτή κατανοεί, ότι ο Παύλος θα είναι αντιφάσκοντας με
τον εαυτόν του και αποδίδοντας τα πάντα στον άνθρωπο, εκτός εάν
κάποια "φυσιολογική εξήγηση" είναι διαθέσιμη. Και εάν κάποια τέτοια
εξήγηση είναι επιτρεπόμενη εδώ να αφήνει χώρο για Χάρη,
γιατί δεν θα όφειλε η παρομοίωση του αγναιοπλάστη, επίσης, να
επιδέχεται κάποιες εξηγήσεις που θα αφήνει χώρο για "ελευθερη Θέληση".

Εγώ απαντώ: Δεν προξενεί διαφορά σε μένα, εάν λαμβάνεις
τα χωρία στην απλή τους σημασία, σε μία διπλή σημασία ή σε μία

εκατονταπλή σημασία. Εγώ λέω αυτό: ότι δεν είναι τίποτα κατορθωμένο δι' αυτής της "φυσιολογικής εξήγησης", και αυτή αποτυγχάνει να αποδεικνύει ό,τι εσύ λές. Ό,τι θα όφειλε να αποδεικνύεται είναι ότι η "ελεύθερη θέληση" μπορεί να θέλει όχι καλό. Αλλά αυτό το χωρίο ("εάν κάποιος άνθρωπος καθαρίζει εαυτόν από αυτόν") είναι μία υποθετική δήλωση και δεν αποδεικνύει τίποτε αυτής της ποιότητας· ο Παύλος είναι, απλώς, προτρέποντας. Εάν εσύ καρφώνεις το συμπέρασμα της Διατριβής και λές: "αυτός προτρέπει ματαιώς, εάν ο άνθρωπος δεν μπορεί να καθαρίζει εαυτόν", είναι τότε αποδειγμένο ότι η "ελεύθερη θέληση" μπορεί να κάνει τα πάντα, χωρίς Χάρη. Και έτσι η Διατριβή ανασκευάζει τον εαυτόν της.

2. Έτσι, ως ξεμπερδέψει πρώτα η Διατριβή του εαυτού της και να μας πει, πώς αυτά τα δύο αξιώματα που αυτή κάνει, συμφωνούν με τον Παύλο: το ένα, η "ελεύθερη θέληση" μπορεί να θέλει όχι καλό και το άλλο: "εάν κάποιος άνθρωπος καθαρίζει εαυτόν από αυτά", συνεπάγεται ότι ο άνθρωπος μπορεί να καθαρίζει εαυτόν ή αλλιώς αυτό είναι ειπωμένο άσκοπα. Βλέπεις, τώρα, ότι η Διατριβή ταλαιπωρημένη και συντριμμένη από την παρομοίωση του αγγειοπλάστη, ενδιαφέρεται μόνο να ξεγλιστρήσει, χωρίς κάποια σκέψη, όπως τόσο πολύ βλάβη η εξήγησή της κάνει στην υπόσχεση που έχει στα χέρια και πόσο ανατρέπει και γελοιοποιεί τον εαυτό της. Εγώ, καθώς είπα, δεν έχω ποτέ εκθέσει κάποια εξήγηση, ούτε είπα ποτέ ότι "απλώνω εμπρός το χέρι σου", σημαίνει: "η χάρη θα απλώνει αυτό εμπρός". Όλο αυτό η Διατριβή το πλαστογραφεί σε σχέση μ' εμένα, για να βολέψει την δική της υπόθεση. Αυτό που εγώ είπα ήταν ότι δεν υπάρχει σύγκρουση στους λόγους της Γραφής και ανάγκη μίας "εξήγησης" να "κόψει τον γόρδιο δεσμό". Οι πρωταγωνιστές της "ελεύθερης Θέλησης" δημιουργούν δυσκολίες όπου ουδεμία υπάρχει, και ονειρεύονται αντιφάσεις για τους εαυτούς των. Για παράδειγμα: δεν υπάρχει σύγκρουση μεταξύ: "Εάν κάποιος άνθρωπος καθαρίζει εαυτόν" και "ο Θεός εργάζεται τα πάντα εν πάσει" (1 Κορινθ. 12, 6)· ούτε είναι ανάγκη να κόψεις τον κόμπο, λέγοντας ότι ο Θεός κάνει κάτι τι, και ο άνθρωπος κάνει κάτι τι. Η προσηνυμένη δήλωση είναι υποθετική και μίτη βεβαιώνει μίτη αποκρούει καθόλου έργο ή δύναμη στον άνθρωπο, αλλά απλά καταθέτει, ότι έργο και δύναμη θα όφειλε να υπάρχει στον άνθρωπο. Υπάρχει τίποτα συμβολικό εδώ, τίποτα που χρειάζεται "εξήγηση"; οι λέξεις είναι ευθείς και η σημασία είναι ευθεία, υπό τον όρο ότι εσύ δεν προσθέτεις συμπερασμούς και δεν διαβρώνεις σημασίες, κατά τον τρόπο της Διατριβής. Εάν το κάνεις, η σημασία δεν θα είναι φυσιολογική, αλλά αυτό θα είναι το σφάλμα του διαφθορέα της, όχι δικό της σφάλμα. Το επόμενο κείμενο "ο Θεός εργάζεται τα πάντα εν πάσει" είναι μία οριστική δήλωση, που κηρύσσει ότι όλα τα έργα και όλες οι δυνάμεις είναι εν τω Θεώ. Πώς λοιπόν ταιριάζει αυτά τα δύο χωρία να συγκρούονται, όταν το ένα δεν διαπραγματεύεται καθόλου την δύναμη του ανθρώπου και το άλλο αποδίδει όλα τα πράγματα στον Θεό; Δεν εναρμονίζονται, μάλλον, τελείως. Αλλά η Διατριβή είναι τόσο ολέθρια καταποντισμένη, στραγγαλισμένη και ασφυκτιούσα, δι' αυτής της ιδέας της δικής της σαρκικής φαντασίας, ότι είναι άστοχο να διατάζονται πράγματα αδύνατα, που δεν μπορεί να ελέγχει αυτή η ίδια· αλλά οποτεδήποτε ακούει μία προστακτική ή υποθετική δήλωση, αμέσως καρφώνει τα δικά της οριστικά συμπεράσματα: "κάτι είναι διαταγμένο, συνεπώς εμείς μπορούμε να κάνουμε αυτό, αλλιώς η διαταγή είναι ηλίθια."

Μετά από αυτό εκρήγνυται παντού σε καυχησιολογίες νίκης, καθώς εάν θεωρούσε, ότι οι συμπερασμοί της ήταν εδραιωμένοι επάνω ακριβώς στην ιδέα αυτών, όπως το κύρος του Θεού κάνει. Προχωρά αυτάρεσκα να δηλώνει, ότι σε κάποια μέρη στην Γραφή όλο είναι αποδιδόμενο στον άνθρωπο· έτσι υπάρχει κάποια σύγκρουση εδώ και κάποια "εξήγηση" είναι αναγκαία. Δεν βλέπει ότι όλη αυτή η ιδέα είναι ένα σφεύρημα του δικού της ενκεφάλου, που δεν είναι σταθεροποιημένο ούτε από μία λέξη παντού στην Γραφή και είναι επιπλέον τέτοιου είδους, που εάν επιτρεπόταν δεν θα ανασκευάζε κανένα περισσότερο ισχυρά, παρά την ίδια την Διατριβή"· γιατί εάν αποδεικνύει κάτι τι, αυτή αποδεικνύει ότι η "ελεύθερη θέληση" μπορεί να κάνει όλα τα πράγματα, το ακριβώς αντίθετο αυτού που η Διατριβή ανέλαβε να εδραιώνει.

"Έτσι, επίσης, αυτή σταθερά επαναλαμβάνει: "Εάν ο άνθρωπος δεν κάνει τίποτα, δεν υπάρχει χώρος για αξία" και όπου δεν υπάρχει χώρος για αξία, δεν θα υπάρχει χώρος για τιμωρίες και ανταμοιβές". Εδώ, για μία ακόμα φορά, αποτυγχάνει να δει, ότι με αυτά τα σαρκικά επιχειρήματα, αυτή αντικρούει τον εαυτό της περισσότερο ισχυρά, παρά εμείς. Τί πηγαίνουν τα συμπεράσματά της να αποδεικνύουν, παρά ότι η ολική αξία είναι εντός της δύναμης της "ελεύθερης Θέλησης"; Πού τώρα θα υπάρχει χώρος για την χάρη; Επί πλέον, εάν η "ελεύθερη θέληση" αξίζει κάποιο πολύ μικρό κομμάτι και η χάρη το υπόλοιπο, γιατί ταιριάζει η "ελεύθερη Θέληση" να λαμβάνει την ολική ανταμοιβή; Ή θα υποθέτουμε εμείς ότι λαμβάνει κάποια πολύ μικρή ανταμοιβή; Εάν υπάρχει χώρος για αξία, έτσι ώστε εκεί να μπορεί να είναι χώρος για ανταμοιβή, η αξία όφειλε να είναι τόσο μεγάλη, όσο και η ανταμοιβή. Αλλά γιατί χαλάμε λέξεις και χρόνο, επί κάποιου πράγματος του μηδενός; Εάν όλα που η Διατριβή επινοεί θα όφειλαν να στέκουν και η αξία να είναι, εν μέρει το έργο του ανθρώπου και εν μέρει το έργο του Θεού, λογαριασμός δεν μπορεί να είναι δοσμένος περί της φύσης αυτού του έργου, του χαρακτήρα του και του μεγέθους του· έτσι ώστε το επιχείρημα είναι κάποιο ακαθόριστο και φευγαλέο πράγμα. Έτσι, λοιπόν, βλέποντας ότι η Διατριβή δεν μπορεί να αποδεικνύει κάτι από αυτά που αξιώνει, μίτη την αντίφαση, μίτη

την "εξήγηση", μήτε να καταδεικνύει κάποιο χωρίο που αποδίδει τα πάντα στον άνθρωπο, (όλες αυτές οι ιδέες υπάρχουν απλά φαντάσματα στην δική της φαντασία), η παρομοίωση του Παύλου του αγγειοπλάστη και του πηλού στέκει απρόσβλητα σίγουρη, καθώς αποδεικνύει ότι δεν είναι η δική μας "ελεύθερη θέληση" που αποφασίζει τί είδους δοχείο εμείς είμαστε διαμορφωμένοι να είμαστε. Οι παραινέσεις του Παύλου "εάν κάποιος άνθρωπος καθαρίζει εαυτόν από αυτά" και οι όμοιες, είναι υποδείγματα σύμφωνα με τα οποία εμείς οφείλουμε να είμαστε σχηματισμένοι, αλλά όχι μαρτυρία ή επιθυμία για κάποιο έργο από το μέρος μας. Αρκεί να έχουμε πει αυτά, αναφορικά με τα χωρία που πραγματεύονται την σκλήρυνση του Φαραώ, τον Ησαΐ και τον αγγειοπλάστη.

**VI. ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΤΡΙΒΗΣ ΤΟΥ ΕΡΑΣΜΟΥ
ΟΠΟΥ ΑΥΤΟΣ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙ ΝΑ ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΕΙ
ΤΑ ΕΛΛΕΪΑ ΠΟΥ ΑΡΝΟΥΝΤΑΙ "ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΘΕΛΗΣΗΣ"**

I. ΓΕΝΕΣΗ 6, 3: "Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ "ΣΑΡΚΑΣ"
1. Τελικώς η Διατριβή έρχεται στα παρατιθέμενα χωρία από Λούθηρο, ενάντια στην "ελεύθερη θέληση", σκοπεύοντας, επίσης να τα ανασκευάσει. Το πρώτο είναι στην Γένεση 6: "Το Πνεύμα Μου δεν θα παραμείνει πάντοτε στον άνθρωπο, βλέποντας ότι αυτός είναι σάρκα" (στοίχος 3). Αυτό το εδάφιο, ανασκευάζει με ένα πλήθος τρόπων. Πρώτον, λέει ότι "σάρκα" εδώ, δεν σημαίνει ασεβή λανγεία, αλλά ασθένεια. Έπειτα κάνει προσθήκη στο κείμενο του Μωϋσή, λέγοντάς μας ότι "οι λέξεις του δεν αναφέρονται σε ολόκληρο το ανθρώπινο γένος, αλλά στους ανθρώπους εκείνης της εποχής" έτσι ώστε μπορούσε, ισοδύναμα, να έχει πει: "εις εκείνους τους ιδιαίτερους ανθρώπους". Αυτή περαιτέρω κάνει την προσθήκη ότι: "οι λέξεις δεν αναφέρονται σε όλους τους ανθρώπους εκείνης της εποχής, επειδή ο Νώε είναι εξαιρούμενος". Τελικώς βεβαιώνει, στηριζόμενη στο κύρος του Ιερώνυμου, ότι: "στα Εβραϊκά αυτές οι λέξεις σημαίνουν κάποιο πράγμα διαφορετικό· ήτοι, το έλεος, όχι την αυστηρότητα του Θεού". (Ίσως θέλει να μας πείσει ότι, αφού οι λέξεις αναφέρονται, όχι στον Νώε, αλλά στους αματωλούς, δεν ήταν το έλεος,, αλλά η αυστηρότης του Θεού που ήταν η μερίς του Νώε, και το έλεος, όχι η αυστηρότης του Θεού, που ήτο η μερίς των ασεβών 2 . Ας παρατηρήσουμε εμείς τους Εβραίους. :

"Το Πνεύμα Μου δεν θα κρίνει πάντοτε στον άνθρωπο γιατί αυτός είναι σάρκα". Αυτές είναι οι ακριβείς λέξεις του Μωϋσή και εάν θέλαμε να ξεκαθαρίσουμε τα ασυνήθιστα όνειρά μας, οι λέξεις καθώς στέκονται είναι, νομίζω, διανυείς και καθαρές αρκετά. Ότι αυτές είναι οι λέξεις ενός οργισμένου Θεού, επαρκώς αποκαλύπτεται από αυτό που έρχεται πριν και μετά, επιπεριέχοντας τον επακόλουθο κατακλυσμό. Η αιτία για την ουσιαστική τους εκστομίση ήταν, ότι οι υιοί των ανθρώπων παντρεύτηκαν συζύγους εξ άλλης σαρκικής λανγείας, και καταπίεσαν την γη με βία σε τέτοια έκταση, που ανάγκασαν τον Θεό εν οργή να επιστείλει τον κατακλυσμό, μετά δυσκολίας κατακρατώντας τον για εκατό είκοσι έτη, όταν, διαφορετικά, Αυτός δεν θα ήθελε να τον έχει επιφέρει πάνω τους ποτέ (Γένεση 6, 1-2). Διάβαζε και σημείωνε τον Μωϋσή και θα εις καθαρά ότι αυτό είναι το νόμιό του.

3 Τώρα, αφού από την μαρτυρία του ίδιου του Θεού, οι άνθρωποι είναι "σάρκα", αυτοί δεν μπορούν να γίνουν τίποτα πλην την σάρκα· συνεπώς, η "ελεύθερη θέληση" μπορεί να οφείλει μόνο εις αμαρτία. Και εάν, ενώ το Πνεύμα του θεού είναι καλώντας και διδάσκοντας μεταξύ αυτών, αυτοί πηναίνονται από το κακό στο χειρότερο, τί ήθελαν αυτοί να κάνουν όταν παρατηθούν στους εαυτούς τους, χωρίς το Πνεύμα του θεού;

Έτσι, νομίζω, το χωρίο μου από Γένεση 6 ακόμα στέκεται ισχυρό, ενάντια στην "ελεύθερη θέληση" γιατί "σάρκα" αποδεικνύεται να είναι αυτό το οποίο ο Παύλος μας λέει στους Ρωμαίους 8 (στοίχος 7), ότι δεν μπορεί να είναι υπήκοη στον Θεό, καθώς θα δούμε όταν θα έλθουμε σ' αυτό το χωρίο. Άλλωστε, και η ίδια η Διατριβή λέει, ότι η "ελεύθερη θέληση" μπορεί να θέλει όχι καλό πράγμα.

**II. ΓΕΝΕΣΗ 8, 21 ΚΑΙ 6, 5 :
Η ΔΙΑΦΘΟΡΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ ΓΕΝΟΥΣ**

"Ένα δεύτερο χωρίο, είναι στην Γένεση 8: "Η σκέψη και φαντασία της ανθρώπινης καρδιάς κλίνει προς το κακό από την νεότητά της" (στοίχος 21). Στην Γένεση 6 είναι παρόμοιο (στοίχος 5): "Κάθε φαντασία της ανθρώπινης καρδιάς είναι προσπλωμένη στο κακό συνεχώς". Αυτό η Διατριβή το ξεγλιστράει έτσι : "Η προδιάθεση στο κακό, η οποία είναι παρούσα στους περισσότερους, δεν παίρνει μακριά, πλήρως, την ελευθερία τους της θέλησης". Ο Θεός, παρακαλώ, μιλά εδώ περί των "περισσότερων", και όχι, μάλλον, περί όλων· Εδώ, μετά τον κατακλυσμό, ο Θεός είναι, καθώς αυτό έγινε, μετανοών· Αυτός υπόσχεται στους ανθρώπους που παρέμειναν και που

ήταν να έλθουν, ότι δεν ήθελε, πλέον, να φέρει κάποιον κατακλυσμό επί της γης "για χάρη του ανθρώπου" και προσθέτει σαν την αιτία το γεγονός, ότι η καρδιά είναι επηρεχής στο κακό. Είναι καθώς εάν Αυτός θα όφειλε να λέει: "Εάν η ανθρώπινη διαφθορά έπρεπε να είναι κρατημένη υπ' όψιν. Εγώ θα είχα συνεχίσει τον κατακλυσμό για πάντα. Αλλά δεν θα κρατήσω από τούδε υπ' όψιν ό,τι αυτοί αξίζουν" κ.λ.π. Έτσι, βλέπεις, ότι σε αμφότερες τις περιπτώσεις, πριν και μετά τον κατακλυσμό, ο Θεός δηλώνει ότι οι άνθρωποι είναι κακοί· έτσι δεν υπάρχει τίποτα στην αναφορά της Διατριβής, για τους "περισσότερους". Κάποιο περαιτέρω σημείο είναι αυτό: προδιάθεση ή κλίση στο κακό, φαίνεται να είναι στην Διατριβή κάποιο ζήτημα λήνης σπουδαιότητας, καθώς εάν ήταν στην δύναμή μας να διορθώνουμε ή να αναγκάζουμε αυτήν, ενώ η Γραφή σημαίνει δι' αυτής της προδιάθεσης, την σταθερή κλίση και ενέργεια της θέλησης στο κακό. Γιατί η Διατριβή δεν συμβουλεύεται τα Εβραϊκά εδώ: Ο Μωϋσής δεν λέει τίποτα περί "προδιάθεσης". (Εγώ λέω αυτό έτσι, ώστε να μην μπορείς να έχεις βάσεις για γκρίνια). Η Εβραϊκή της Γένεσης 6, έρχεται έτσι: chol ietzer mahescheboth libbo rak ra chol haiom: που σημαίνει: "Κάθε φαντασία της σκέψης της καρδιάς είναι μόνο κακό, κάθε μέρα". Αυτός δεν λέει, ότι είναι "προσπλωμένη επί" ή "επιρρεπής εις το κακό", αλλά ότι είναι πλήρως κακή και ότι τίποτα πλην το Κακό είναι σκεπτόμενο ή φανταζόμενο από τον άνθρωπο καθ' όλη την διάρκεια της ζωής του. Η φύση της διαφθοράς του είναι περιγραφόμενη, σαν μη καίνουσα και μη υπάρχουσα ικανή να κάνει διόλου διαφορετικά: γιατί είναι αυτή η ίδια κακή, και ο Χριστός μας βεβαιώνει, ότι κάποιο κακό δένδρο μπορεί να φέρει ευπρός μόνο κακό καρπό (Ματθ. 7, 17-18). Η Διατριβή, επιτρέπει, ανταπαντά: "Γιατί ήταν χρόνος δοσμένος για μετάνοια, εάν δεν εξαρτάται από την θέλησή μας, αλλά το παν είναι κατενοασμένο δι' ανάγκης". Απαντώ: Εσύ μπορείς να λες το ίδιο για όλα τα διατάγματα του Θεού. "Γιατί Αυτός διατάζει, εάν όλα τα πράγματα έγονται να συμβοούν εξ' αναγκαιότητας." Αυτός διατάζει με σκοπό να διδάσκει και να προειδοποιεί τους ανθρώπους ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΑΘΗΚΟΝΤΟΣ ΤΟΥΣ, ώστε να μπορούν, ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΤΑΠΕΙΝΩΜΕΝΟΙ ΓΝΩΡΙΖΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΔΙΑΦΘΟΡΑ ΤΟΥΣ ΚΑΙ ΕΤΣΙ ΝΑ ΦΘΑΝΟΥΝ ΣΤΗΝ ΧΑΡΗ, καθώς έχει υπάρξει πλήρως διατυπωμένο. Έτσι, αυτό το χωρίο, ακόμα στέκεται ανίκητο, ενάντια στην "ελευθερία της θέλησης".

ΓΙΓ. ΗΣΑΙΑΣ 40, 1 – 2:

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΥΠΟ ΤΟΝ ΝΟΜΟ ΜΠΟΡΕΙ ΜΟΝΟ ΝΑ ΑΜΑΡΤΑΝΕΙ

Το τρίτο χωρίο είναι στον Ησαΐα 40: "Αυτή έχει λάβει εκ της χειρός του Κυρίου διπλάσια, για όλες τις αμαρτίες της" (στοίχος 2).

"Ο Ιερώνυμος" λέει η Διατριβή, "ερμηνεύει αυτό σαν θεϊκή εκδίκηση, όχι σαν δοσμένη χάρη εις επιστροφή για κακές πράξεις". "Ο Ιερώνυμος λέει έτσι", "εγώ αποκάλυψα: "συνεπώς, αυτό είναι αλήθεια". Εγώ πραγματεύομαι τον Ησαΐα, που συζητά με τις καθαρότερες λέξεις, και ο Ιερώνυμος είναι πεταγμένος στα δόντια μου, ένας άνθρωπος (να θέτω αυτό κατά το επεικέστερο), καμίας κρίσεως ή επιμέλειας. Πού είναι η υπόσχεση την οποία δώσαμε αμοιβαία, ότι θα προχωρούσαμε διά μέσου των ιδίων των Γραφών και όχι δι' ανθρωπίνων σχολιασμών επάνω σ' αυτές: Οι Ευαγγελιστές μας λένε, ότι ολόκληρο αυτό το κεφάλαιο του Ησαΐα μιλά περί αφέσεως αμαρτιών, την οποία το Ευαγγέλιο διακηρύσσει· επειδή λένε ότι αυτό αναφέρεται στον Ιωάννη τον Βαπτιστή, την "φωνή βοώντος". Θα αφήσουμε εμείς τον Ιερώνυμο, κατά τον συνήθη τρόπο του, να επιβάλλει τυφλές Ιουδαϊκές φαντασίες επάνω στο χωρίο, όπως την ιστορική του σημασία και τις δικές του ηλιθιότητες, σαν την αλληγορική του σημασία: ' να στρέφει την γραμματική πάνω κάτω, και να καταλαβαίνει εκδικητικούς λόγους, εδώ που μιλά περί αφέσεως αμαρτιών: Ποια εκδίκηση, παρακαλώ, είναι εκπληρωμένη διά του κρινύματος του Χριστού;

Ας παρατηρήσουμε εμείς τις λέξεις στα Εβραϊκά: "Παρηγορείτε, παρηγορείτε, ω λαέ Μου" (κλητική πτώση) ή "τον λαό Μου" (αιτιατική πτώση), "λέγει ο Θεός σας" (στοίχος 1). Εγώ προϋποθέτω, ότι Αυτός δεν είναι επικυρώνοντας εκδίκηση, όταν διατάζει παρηγορία. Αυτός συνεχίζει: "Μιλήστε εσείς στην καρδιά της Ιερουσαλήμ και κηρύξτε προς αυτήν". "Μιλήστε στην καρδιά" είναι ένας εβραϊσμός που σημαίνει, να μιλήσεις καλούς, γλυκείς, ευγενικούς λόγους. Έτσι, στην Γένεση 34 (στοίχος 3) ο Συγέμ, μιλά στην καρδιά της Δείνας, την οποία είχε ατιμάσει που σημαίνει, την ναλίνευσε στην θλίψη της με τρυφερές λέξεις, καθώς ο μεταφραστής μας απέδωσε αυτό. Τί οι καλοί, γλυκείς λόγοι είναι, που ο Θεός διατάζει να είναι κηρυγμένοι για την παρηγορία τους. Αυτός, τώρα εξηγεί, λέγοντας: "ότι ο πόλεμός της είναι ολοκληρωμένος, η ανομία της είναι συγγωρημένη· γιατί αυτή έχει λάβει εκ της χειρός του Κυρίου διπλάσια για όλες τις αμαρτίες της". "Ο πόλεμος της", το οποίο είναι αλλοιωμένο στην έκδοσή μας σε "η διαφθορά της" θεωρείται, από τους τολμηρούς δασκάλους της Ιουδαϊκής,

να σημαίνει κάποιο προσδιορισμένο χρόνο. Έτσι αυτοί αντιλαμβάνονται τις λέξεις στον Ιώβ 7: "η ζωή του ανθρώπου επί της γης είναι κάποιος πόλεμος (στοίχος 1) που σημαίνει, ο χρόνος του είναι προσδιορισμένος. Αλλά ενώ προσπιώ να πιστένω, ότι αυτός είναι καλεσμένος "πόλεμος" κατά την απλή γραμματική σημασία της λέξεως, Έτσι, μπορείς να καταλαβαίνεις τον Ησαΐα ότι μιλά περί της καταπεστικής

πορείας του λαού υπό τον νόμο, να πολεμά καθώς εάν ήταν στην αρένα.

Ο Ησαΐας συνεπώς, διακηρύσσει ότι επειδή ο λαός ήταν συνθλιβόμενος κάτω από τον νόμο, καθώς διά κάποιου αφόρητου φορτίου, (όπως ο Πέτρος μας πληροφορεί στις Πράξεις 15, (στοίχοι 7-10), ο πόλεμος τους υπό τον νόμο είναι να έλθει σε ένα τέλος, και αυτοί είναι να είναι ελευθερωμένοι από τον νόμο, και μεταφερόμενοι εντός του νέου πολέμου του Πνεύματος. Επιπλέον, αυτός ο τερματισμός του σκληρού τους πολέμου και την αντικατάσταση αυτού διά κάποιου νέου, ελεύθερου πολέμου, δεν θα είναι δοσμένος σ' αυτούς· έξ' αιτίας της αξίας τους (γιατί αυτοί δεν μπορούσαν να υποφέρουν τον πρώτο πόλεμο εντελώς)- πράγματι, θα είναι δοσμένος σ' αυτούς μάλλον· έξ' αιτίας της αναξιοτήτας τους, γιατί ο πόλεμός τους είναι να είναι τερματισμένος, υπάρχουσας της ανομίας τους, ελεύθερα συγχωρημένης σ' αυτούς. Δεν υπάκουαν, εδώ, σκοτεινές ή διφορούμενες λέξεις. Αυτός λέει ότι ο πόλεμος τους είναι να είναι τερματισμένος, ακριβώς επειδή υπάρχει η ανομία συγχωρημένη σ' αυτούς, έτσι ξεκάθαρα υποδηλώνοντας ότι αυτοί που ήταν στρατευμένοι υπό τον νόμο, δεν εκπληρώσαν τον νόμο, ούτε θα μπορούσαν να τον εκπληρώσουν και μόνον συνέχισαν τον πόλεμο της αμαρτίας, και ήταν αμαρτωλοί· μαχητές. Είναι καθώς εάν ο Θεός ήταν λέγοντας: "Είμαι αναγκασμένος να συγχωρήσω αυτούς, εάν θα ήθελα να έχω τον νόμο εκπληρωμένο από αυτούς, πράγματι, ενώ πρέπει να πάρω μακριά τον νόμο, γιατί βλέπω ότι δεν μπορούν παρά να αμαρτάνουν και αυτό περισσότερο παρά ποτέ όταν αυτοί πολεμούν, που σημαίνει, όταν αυτοί μοχθούν να εκπληρώσουν τον νόμο μέσα στην δική τους δύναμη". Η Εβραϊκή φράση "η ανομία τους είναι συγχωρημένη", υποδεικνύει ελεύθερη άφθονη ικανοποίηση και αυτό είναι πώς η ανομία τους είναι συγχωρημένη : Χωρίς αξία και, πράγματι, εν τη παρουσία αναξιοτήτος. Αυτό είναι το νόημα των προστεθειμένων λέξεων : "Γιατί αυτή έχει λάβει εκ της χειρός του Κυρίου διπλάσια, για όλες τις αμαρτίες της": δηλαδή, όχι μόνο την άφεση των αμαρτιών, αλλά το τέλος του πολέμου, καθώς είπα. Το οποίο σημαίνει ακριβώς αυτό : ότι ο νόμος, ο οποίος είναι η δύναμη της αμαρτίας, λαμβάνεται, μακριά· ότι η αμαρτία τους, η οποία είναι το κεντρί του θανάτου, είναι συγχωρημένη και ότι αυτοί βασιλεύουν σε διπλή ελευθερία, διά μέσου της νίκης του Ιησού Χριστού (1 Κοριν. 15, 55 -57). Αυτό είναι το νόημα, όταν ο Ησαΐας λέει: "από το γέρι του Κυρίου"· αυτοί δεν το απόκτησαν διά της δικής τους δύναμης ή αξίας, αλλά το έλαβαν σαν κάποιο δώρο από τον κατακτητή Ιησού Χριστού.

Θα όφειλα ενώ, λοιπόν, να υποφέρω αυτό το υπέροχο γωρίο, το οποίο στέκει ακατανίκητο ενάντια στην "ελεύθερη θέληση", να είναι έτσι σπλωμένο με Ιουδαϊκές βρωμιές, δια των υψαινιμών του Ιερώνυμου και της Διατριβής: Ο Θεός να απαγορεύσει ! Ο καλός μου φίλος Ησαΐας στέκει νικητής επι της "ελεύθερης θέλησης", ξεκάθαρα δηλώνοντας ότι η Χάρις δεν είναι δοσμένη στις αξίες ή προσπάθειες της "ελεύθερης θέλησης", αλλά στις αμαρτίες της και αναξιοτήτες και ότι η "ελεύθερη Θέληση", με όλες της τις δυνάμεις δεν μπορεί να κάνει τίποτε παρά να συνεχίζει τον πόλεμο της αμαρτίας, έτσι ώστε ακριβώς ο νόμος, ο οποίος θεωρείτο ότι εδόθη για να την βοηθά, απεδείχθη ανυπόφορος σ' αυτήν και την κατασκεύασε περισσότερο αμαρτωλή, καθώς πολέμοιζε κάτω από εκείνον τον νόμο.

Η Διατριβή συζητά: "Μολονότι η αμαρτία πλεονάζει δια του Νόμου και είναι όπου η αμαρτία πλεονάζει, που η γάρης, επίσης, πλεονάζει· έξ' αυτού δεν ακολουθεί ότι ο άνθρωπος δεν μπορεί, με την βοήθεια του Θεού: να κάνει τον εαυτόν του αποδεχόμενο, προ της Χάρης και να παρασκευάζει εαυτόν, δια ηθικώς καλών έργων, έναντι της εύνοιας του Θεού". Θα είναι μία έκπληξη για μένα εάν η Διατριβή λέει αυτό εκ του δικού της κεφαλιού και δεν εξάνει αυτό από κάποια παράγραφο που είχε κάποιον άλλο προορισμό ή προέλευση, δια της προσθήκης λέξεων εντός των δικών της σελίδων· γιατί αυτή μήτε βλέπει μήτε ακούει τί οι δικές της λέξεις σημαίνουν. Εάν η αμαρτία πλεονάζει δια του νόμου, πώς είναι δυνατόν για τον άνθρωπο να παρασκευάζει εαυτόν δια ηθικών έργων, έναντι της εύνοιας του Θεού; Πώς μπορούν τα έργα να βοηθούν αυτόν, όταν ο νόμος δεν βοηθά αυτόν; Τι σημαίνει για την αμαρτία να πλεονάζει δια του νόμου, παρά ότι τα κατωμένα έργα συμφώνως στον νόμο, είναι αμαρτίες; (Επ' αυτού, αλλού). Τι σημαίνει όταν λέει, ότι ο άνθρωπος, με την βοήθεια του Θεού, μπορεί να παρασκευάζει εαυτόν διά ηθικών έργων; Είμαστε εμείς συζητώντας την βοήθεια του Θεού ή την "ελεύθερη θέληση"; Τι δεν είναι δυνατόν διά της βοήθειας του Θεού; Αλλά είναι καθώς είπα: η Διατριβή θέτει φως διά των δικαιολογιών που αυτή επικαλείται· εξ' αυτού το νυσταλέο, ροχαλίζω ύφος της συζήτησής της.

IV. ΗΣΑΙΑΣ 40, 6 – 7:

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΕΙΝΑΙ ΟΛΟΣΧΕΡΩΣ "ΣΑΡΚΑ"

1. Το τέταρτο γωρίο είναι από το ίδιο κεφάλαιο του Ησαΐα:

" Όλη η σάρκα είναι χόρτος και όλη η δόξα αυτής σαν τον ανθό του Χόρτου : ο χόρτος εξηράνθεται, ο ανθός του χόρτου κατέπεσε - επειδή το Πνεύμα του Κυρίου φύσηξε επ' αυτού" (στοίχοι 6 – 7). Η φίλη μου η Διατριβή νομίζει, ότι αυτά τα γραφικά χωρία είναι κάπως βίαια αναμένα εντός της συζήτησης που αφορά την χάρη και την "ελεύθερη θέληση". Γιατί παρακαλώ: "Επειδή", αυτή λέει, "ο Ιερώνυμος λαμβάνει το "Πνεύμα" να σημαίνει ανανάκτηση και τη "σάρκα" να σημαίνει την κατάσταση της αδυναμίας του ανθρώπου, η οποία δεν έχει δύναμη έναντι του Θεού. Ξανά του Ιερώνυμου οι ανοησίες επέρχονται μπροστά μου, αντί για τον Ησαΐα: Και έχω να πολεμήσω περισσότερο ισχυρά ενάντια στην αηδία που με κατακλύζει, εξ αιτίας της απροσχησίας της Διατριβής (για να μην χρησιμοποιήσω σκληρότερο όρο), παρά ενάντια στην ίδια την Διατριβή .

Είπα λίνο πριν τί σκέπτομαι για την ιδέα του Ιερώνυμου. Τώρα ζητώ να αφήσουμε να συγκριθεί η Διατριβή με τον εαυτόν της. "Σάρκα", αυτή λέει, "είναι η κατάσταση της αδυναμίας του ανθρώπου, και "Πνεύμα" η θεϊκή ανανάκτηση . Έχει η θεϊκή ανανάκτηση τίποτε άλλο να μαράνει, λοιπόν, παρά την δυστυχή κατάσταση της αδυναμίας του ανθρώπου, την οποία θα άφειλε, μάλλον, να ενείρει:

Αλλά εδώ είναι κάτι πιο χαριτωμένο · το "άνθος του χόρτου" είναι η δόξα, η οποία είναι γεννημένη από τη ευημερία σε υλικά πράγματα . Οι Ιουδαίοι υπερφανεύοντο στο ναό τους, στη περιτομή και στις θυσίες· οι Έλληνες στη σοφία τους. Συνεπώς, το "άνθος του χόρτου", η δόξα της σάρκας, είναι η δικαιοσύνη των έργων και η σοφία του κόσμου. Πώς λοιπόν γίνεται η Διατριβή να καλεί δικαιοσύνη και σοφία "υλικά πράγματα"; Και τί έχουν αυτά να κάνουν με τον Ησαΐα, που εξηγεί την σημασία του εντός των δικών του λέξεων, λέγοντας: "Σίγουρα ο λαός είναι χόρτος". Αυτός δεν λέει: "Σίγουρα η κατάσταση της αδυναμίας του λαού είναι χόρτος", αλλά "Ο ΛΑΟΣ" και δηλώνει αυτό με ένα όρκο. Τί είναι "ο λαός"; Είναι μόνον η κατάσταση της αδυναμίας του ανθρώπου; Δεν γνωρίζω εάν ο Ιερώνυμος αναφέρεται με "την αδύναμη κατάσταση του ανθρώπου", στην πραγματική του δημιουργία ή στην παρούσα δυστυχή μοίρα. Αλλά οποιoδήποτε είναι, αυτό είναι βεβαίως κάποια λαμπρή δόξα και ευγενικό λάφυρο, που η εκδίκηση του Θεού κερδίζει, μαραίνοντας το δικό του πλάσμα, τον δυστυχή άνθρωπο, αντί να διασκορπίσει τον υπερήφανο, να κατεβάσει τον ισχυρό από τον θρόνο του και να διώξει τον πλούσιο αδειανό μακριά, καθώς η Μαρία θέτει αυτό στον ύμνο της (Λουκάς 1, 5153).

Ας καθαρίσουμε εμείς αυτές τις ακατάστατες φαντασίες, και να ακολουθήσουμε τον Ησαΐα. " Ο λαός είναι χόρτος", αυτός λέει. "Ο λαός" δεν είναι ουσιαστική σάρκα ή η αδύναμη κατάσταση της ανθρώπινης φύσης, αλλά περιέχει όλα που ευρίσκονται μεταξύ του λαού, πλούσιους ανθρώπους, σφοδρούς ανθρώπους, δικαίους, αγίους. (Εκτός εάν οι Φαρισαίοι, οι Πρεσβύτεροι, οι Πρίγκηπες, οι ευγενείς και πλούσιοι άνθρωποι, δεν ήταν μέρος του Ιουδαϊκού λαού;). Η δόξα τους ορθώς περιγράφεται, σαν το "άνθος του χόρτου", γιατί ήταν στο Βασίλειό τους και κράτος και περισσότερο από όλα στον νόμο και στον Θεό και στην δική τους δικαιοσύνη και σοφία, που αυτοί υπερφανεύοντο , καθώς ο Παύλος υποστηρίζει στους Ρωμαίους 2, 3 και 9. Έτσι, όταν ο Ησαΐας λέει: "όλη η σάρκα", πρέπει να σημαίνει: "όλος ο χόρτος" ή "όλος ο λαός". Γιατί δεν λέει απλώς "σάρκα" αλλά "όλη η σάρκα". Και στο "λαός", ανήκουν ινιγή, σώμα, νους, λονική, κρίση, όλα αυτά που ένας μπορεί να ανακαλύπτει και να καθορίζει ότι υπάρχουν λίαν εξάισια στον άνθρωπο. Όταν λέει: " όλη η σάρκα είναι σαν χόρτος", αυτός δεν εξαιρεί τίποτε πλην το πνεύμα που μαραίνει αυτόν.

Έτσι, επίσης, όταν λέει: "ο λαός είναι χόρτος", αυτός δεν αποκλείει τίποτε. Μνημόνευε την "ελεύθερη θέληση", μνημόνευε οτιδήποτε που μπορεί να θεωρείται σαν το ανώτατο ή το κατώτατο μεταξύ του λαού, ο Ησαΐας καλεί αυτό όλο "σάρκα" και "χόρτο". Καθώς εξηγείται, από τα βιβλία δικού μας συγγραφέως, οι τρεις όροι, "σάρκα", "χόρτος" και "λαός" σε αυτό το χωρίο, σημαίνουν το ίδιο πράγμα:

Περαιτέρω, εσύ ο ίδιος βεβαιώνεις ότι η σοφία των Ελλήνων, και η δικαιοσύνη των Ιουδαίων, τα οποία ήταν μαραμένα διά του Ευαγγελίου, ήταν "χόρτος" και το "άνθος του χόρτου". 2. Έπειτα έχεις τους λόγους του Ιωάννη : "Εκείνο το οποίο είναι

γεννημένο εκ της σαρκός είναι σάρξ και εκείνο το οποίο είναι γεννημένο εκ του Πνεύματος είναι Πνεύμα" (Ιωάννης 3, 6). Αυτό το χωρίο ξεκάθαρα αποδεικνύει, ότι εκείνο το οποίο δεν είναι γεννημένο εκ του Πνεύματος, είναι σάρκα ' αλλιώς, η διάκριση διά της οποίας ο Χριστός διαιρεί όλους τους ανθρώπους μέσα σε δύο τάξεις, "σάρκα" και "πνεύμα", δεν θα έστεκε. Αλλά υπερβολικά παραβλέπεις αυτό το χωρίο, καθώς εάν δεν έλεγε σ' εσένα αυτό το οποίο θέλεις να γνωρίζεις και προχωράς γρήγορα, ως συνήθως, αλλού, σταματώντας μόνο για να σχολιάσεις, ό,τι εδώ ο Ιωάννης λέει ότι οι πιστοί είναι γεννημένοι εκ του θεού και καθίστανται οι υιοί του Θεού, καθίστανται πραγματικά θεοί και νέες υπάρξεις. Εσύ παραβλέπεις το συμπέρασμα, στο οποίο αυτή η διάκριση οδηγεί ' τυχαία μας πληροφορείς ποιοι ευρίσκονται στην μία κατηγορία και εμπιστεύεσαι στην ρητορική σου να σε φέρει εις πέρας.

καθώς εάν ουδείς ήθελε σε διακρίνει έτσι με πανουργία και με ανειλικρίνεια, να παραβλέπεις το σημείο !

3. Εσύ λες : " Κάθε ενέργεια στον άνθρωπο δεν είναι σάρκα. Υπάρχει κάποια ενέργεια καλεσμένη πνυγή και κάποια καλεσμένη πνεύμα, δια των οποίων αποβλέπουμε εις ό,τι είναι έντιμο, καθώς έκαναν οι φιλόσοφοι- ποιος εσκέφθει ότι θα οφείλαμε να καλοδεχθούμε γίλιους θανάτους προθύμως, παρά να διαπράξουμε μία χυδαία πράξη, ακόμα και αν γνωρίζαμε ότι οι άνθρωποι δεν θα μάθαιναν ποτέ περί αυτής και ο θεός θα την συγχωρούσε"

Εγώ απαντώ : Ένας που έχει βέβαιη πίστη σε τίποτα, μπορεί εύκολα να πιστεύει και να λέει οτιδήποτε. Δεν θα σε ρωτήσω εγώ, αλλά άφησε τον φίλο σου τον Λουκιανό να σε ρωτήσει, εάν μπορείς να αποδείξεις τον οποιονδήποτε εξ ολοκλήρου του ανθρώπινου γένους, ακόμα και αν αυτός είναι κάποιος Σωκράτης, δύο φορές ή και επτά φορές περισσότερος, να έχει πετύχει να εφαρμόσει την διδασκαλία του, καθώς εσύ την διατυπώνεις εδώ και εκθέτεις αυτήν: Γιατί λοιπόν φλυαρείς με κενούς λόγους; Θα μπορούσαν αυτοί να αποβλέπουν σε έντιμες πράξεις, όταν δεν γνώριζαν τί μία έντιμη πράξη ήταν : Εάν θα ρωτούσα εσένα για το πλέον διακεκομμένο παράδειγμα τέτοιας εντιμότητας, θα έλεγες ίσως, ότι ήταν αξιοθαύμαστα καιωμένο, όταν άνθρωποι πέθαιναν για την χώρα τους, για τις συζύγους τους και τα παιδιά ή για τους συγγενείς τους - ή όταν αναγκάζονταν από το ψέμα ή την απιστία- ή όταν υπέμεναν έντονα βασανιστήρια, μάλλον, παρά να φεύδονται ή να προδίδουν άλλους, καθώς έκανε ο C. M. Scaevola, ο M. Regulus και άλλοι. Αλλά, τί μπορείς να μας δείξεις εσύ σε όλους αυτούς τους ανθρώπους, πλην το εξωτερικό παρουσιαστικό των έργων τους; Έγεις κοιτάζει την καρδιά τους; Έ, λοιπόν, αυτό είναι αμέσως φανερό από το κοίταγμα των έργων τους, ότι έκαναν όλα αυτά για την δική τους δόξα, έτσι ώστε δεν γτρέπονταν να αναγνωρίζουν, και να υπερηφανεύονται, ότι ήταν την δική τους δόξα που επιθυμούσαν. Οι Ρωμαίοι, όπως αυτοί οι ίδιοι ομολογούν εκτέλεσαν τις γενναίες τους πράξεις εξ' αιτίας δίψας για δόξα. Έτσι έκαναν οι Έλληνες. Έτσι έκαναν οι Ιουδαίοι. Έτσι κάνει ολόκληρο το ανθρώπινο γένος. Αλλά, έστω και αν αυτό μπορεί να είναι έντιμο στα μάτια των ανθρώπων, ουδέν είναι λιγότερο έντιμο στην όραση του Θεού. Αυτό είναι, πράγματι, η υψίστη ασέβεια και η ανώτατη ιεροσυλία, λαμβανομένου υπ' όψιν ότι δεν τα έκαναν για την δόξα του Θεού, ούτε δόξασαν Αυτόν σαν Θεό. Διά της πλέον ασεβούς κλοπής λεηλάτησαν τον Θεό από την δική Του δόξα και κατανάλωσαν αυτήν στους εαυτούς των και ουδέποτε ήταν ολιγότερο έντιμοι και περισσότερο αγρείοι, παρά όταν απάστρατταν στις υψηλότερες αρετές τους. Πώς θα μπορούσαν να ερμάνονται για την δόξα του Θεού, όταν δεν γνώριζαν, ούτε τον Θεό, ούτε την δόξα Του ' όχι επειδή δεν ήταν ορατή, αλλά επειδή η σάρκα δεν επέτρεψε σ' αυτούς να βλέπουν την δόξα του Θεού, εξαιτίας της τρελής ματίας με την οποία επιδίωξαν την δική τους δόξα: Εδώ έγεις το δικό σου "πνεύμα που πνευμονεύει", το δικό σου "κυριότερο μέρος του ανθρώπου, το οποίο αποβλέπει εις ότι είναι έντιμο", μία λεηλασία της δόξας του Θεού και έναν σφετεριστή της Μεγαλειότητάς Του. Και αυτό εφαρμόζει, περισσότερο παρά ποτέ, όταν οι άνθρωποι είναι στην μεγαλοπρέπεια τους και είναι στον υψηλότερο βαθμό διακεκομμένοι για τις δικές τους ανώτατες αρετές: Τώρα απέκρουσε ότι αυτοί οι άνθρωποι ήταν σάρκα και ήταν αποσπληνημένοι διά διεφθαρμένης συμπάθειας :

4. Η Διατριβή μπορεί να εγείρει ακόμα αυτό το αξιοσημείωτο ζήτημα : "Ακόμα και εάν το όλον του ανθρώπου και το πλέον εξαίρετο πράγμα στον άνθρωπο είναι καλεσμένο σάρκα, πρέπει όλο αυτό που είναι καλεσμένο σάρκα να είναι, αμέσως και για αυτήν την αιτία, καλεσμένο ασεβές: Εγώ απαντώ : Καλώ κάποιον άνθρωπο ασεβή εάν είναι "χωρίς το Πνεύμα του Θεού" γιατί η Γραφή λέει, ότι το Πνεύμα είναι δοσμένο να δικαίώνει τον ασεβή. Καθώς ο Χριστός διέκρινε το Πνεύμα από την σάρκα, λέγοντας: "Εκείνο το οποίο είναι γεννημένο εκ της σαρκός, είναι σαρξ" και προσθέτει ότι εκείνο το οποίο είναι γεννημένο εκ της σαρκός "δεν μπορεί να δει την Βασιλεία του Θεού" ' έτσι καταφανώς ακολουθεί, ότι οτιδήποτε είναι σάρκα είναι ασεβές, κάτω από την οργή του Θεού και κάτι ξένο στο Βασίλειό Του. Και εάν είναι κάτι ξένο στο Βασίλειο και Πνεύμα του Θεού, ακολουθεί κατ' ανάγκη, ότι αυτό είναι κάτω από το Βασίλειο και το Πνεύμα του Σατανά. Γιατί δεν υπάρχει μέσο βασίλειο, μεταξύ του Βασιλείου του Θεού και του Βασιλείου του Σατανά, τα οποία είναι πάντοτε σε πόλεμο το ένα με το άλλο.

5. Ας υποθέσουμε ότι οι απόψεις της Διατριβής στέκονται καλά, ότι δεν είναι κάθε ενέργεια "σάρκα" (δηλαδή ασεβεία), αλλά υπάρχουν κάποια ενέργεια, καλούμενη πνεύμα, η οποία είναι ακεραία και υνής. Βλέπε τί παραλογισμός ακολουθεί από αυτό,

πασαλονισμός όχι μόνο στα όρια της ανθρωπίνης λογικής, αλλά σε σχέση με ολόκληρη την Χριστιανική ευσέβεια και τα θεμελιώδη άρθρα της πίστης. Εάν το πλέον εξαιρετο πρόνυμα στον άνθρωπο δεν είναι ασεβές,

ούτε διεφθαρμένο και καταδικασμένο, αλλά μόνο η "σάρκα" (δηλαδή, τα γονδροειδέστερα και κατώτερα συναισθήματα), τί είδους Ανθρωπότη,

ενώ ρωτώ, θα κάνουμε τον Χριστό να είναι; Θα κάνουμε την τιμή της εξαγοράς εκ του αίματός Του να είναι τόσο λίγης αξίας,

που Αυτό λυτρώσε μόνο το ελάχιστο πολύτιμο μέρος του ανθρώπου,

ενώ το πλέον εξαιρετο μέρος του ανθρώπου είναι αντάρκες και δεν έχει ανάγκη του Χριστού : Έτσι, από τώρα και στο εξής, πρέπει να κηρύττω ότι ο Χριστός είναι ο Ανθρωπότης, όχι ολόκληρου

του ανθρώπου, αλλά μόνο του ελάχιστου πολύτιμου μέρους (δηλαδή, της σάρκας του): και ότι ο άνθρωπος είναι λυτρωτής του εαυτού του

σε σχέση με το ανώτερο μέρος του : Διάλεξε αυτό το οποίο θα έχεις.

Εάν το ανώτερο μέρος του ανθρώπου είναι υγιές, δεν χρειάζεται το

Χριστό σαν λυτρωτή του. Εάν δεν χρειάζεται τον Χριστό, ο άνθρωπος

θριαμβεύει πάνω από τον Χριστό, σε μία δόξα μεγαλύτερη από την

δική Του, γιατί ο άνθρωπος φροντίζει περί του εαυτού του σε σχέση

με το ανώτερο μέρος του, δεδομένου ότι ο Χριστός φροντίζει μόνο

για το ολιγότερο πολύτιμο μέρος. Και, τότε, η κυριαρχική εξουσία

του Σατανά θα αποδεικνύεται να είναι τίποτα, γιατί ο Σατανάς

θα κυβερνά μόνο το λιγότερο πολύτιμο μέρος του ανθρώπου και ο

άνθρωπος θα δεσπόζει του Σατανά σε σχέση με το ανώτερο μέρος του.

Έτσι ώστε το αποτέλεσμα της διδασκαλίας σου, αναφορικά

με το κυριότερο μέρος του ανθρώπου θα είναι, ότι ο άνθρωπος

θα εξυψώνεται υπεράνω αιμοφόρων, του Χριστού και του διαβόλου,

που σπαιίνει, ο άνθρωπος θα γίνεται Θεός των θεών και Κύριος

των Κυρίων. Τί έχει συμβεί σ' εκείνη την "πιθανή άπωση", η οποία

είπε ότι η "ελεύθερη θέληση" μπορεί να θέλει όχι καλό: Η

Διατριβή εδώ υποστηρίζει, ότι η "ελεύθερη θέληση" είναι το κυριότερο

μέρος του ανθρώπου, υγιές και δίκαιο που δεν χρειάζεται ακόμα

και τον Χριστό, αλλά μπορεί να κάνει περισσότερα, παρά ο Θεός και ο διάβολος μπορούν να κάνουν.

V. ΙΕΡΕΜΙΑΣ 10, 23: Η ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Κάποιο περαιτέρω χωρίο είναι στον Ιερεμία 10: "Γνωρίζω,

ώ Κύριε, ότι ο δρόμος του ανθρώπου δεν είναι σ' αυτόν τον ίδιο·

δεν είναι σε κανένα άνθρωπο να περπατά και να διευθύνει τα βήματά του" (στοίχος 23). Αυτό το χωρίο, λέει η

Διατριβή "σχετίζεται στην ευτυχή έκβαση των γεγονότων, μάλλον, παρά στην δύναμη της

"ελεύθερης θέλησης". Εδώ ξανά η Διατριβή, πλήρως αυτοτελειοποιήσεως,

εισάγει κάποιο σχόλιο ακριβώς όπως αυτή βλέπει να είναι

αριμύδων, καθώς εάν η Γραφή ήταν υπό την δική της πλήρη δικαιοδοσία. Αλλά τί ανάγκη υπήρχε, για ένα πρόσωπο

τέτοιου σπουδαίου

κύρους όπως εσύ ο ίδιος, να λαμβάνει υπ' όψιν το νόημα του Προφήτου,

και την πρόθεσή του, έστω και στο ελάχιστο : Είναι αρκετό που ο

Έρασμος λέει κάποιο πράγμα: συνεπώς αυτό είναι έτσι.

Υποθέτοντας ότι το χωρίο πρέπει να εννοηθεί περί της

ευτυχούς ή δυσμενούς έκβασης των γεγονότων, έ πως, εάν αυτό ακριβώς

το σχόλιο δεν θα όφειλε πάρα πολύ ισχυρά, να καταλύει την "ελεύθερη

θέληση": Βεβαίως, αυτή η νέα υτεκφυγή είναι μαστορεμένη, με σκοπό

να εξαπατήσει οκνηρά, και απρόσεκτα πρόσωπα και να τους κάνει

να νομίζουν ότι κάποια ικανοποιητική απάντηση υπήρξε δοσμένη, καθώς

στην περίπτωση με εκείνη την υτεκφυγή αναφορικά με αναγκαιότητα της

συνέπειας. Και η προσοχή τους τόσο εκτρέπεται, ένεκα των νεοδηλητηριασμένων όρων, που δεν βλέπουν πόσο,

απολύτως πολύ περισσότερο, αυτές οι υτεκφυγές περιπλέκουν και παγιδεύουν αυτούς. Εάν η έκβαση αυτών των

πρόσκαιρων πραγμάτων, επί των οποίων ο άνθρωπος ήταν κατασκευασμένος Κύριος δεν είναι

στην δική μας δύναμη, πώς παρακαλώ μπορεί εκείνο το ουράνιο πράγμα, η χάρη του Θεού, η οποία εξαρτάται από την

θέληση του Θεού μόνον, να είναι στην δύναμή μας; Μπορούν οι προσπάθειες της "ελεύθερης θέλησης" να θέτουν

κατοχή της αιώνιας σωτηρίας, όταν δεν μπορούν να διατηρούν κατοχή μίας πεντάρας ή κάποιας τσίγκας της κεφαλής;

Όταν δεν έχουμε δύναμη να κρατάμε υπό κυριαρχία το δημιούργημα, μπορούμε εμείς να έχουμε δύναμη να κρατάμε

υπό κυριαρχία τον Δημιουργό; Επιπλέον, όσο και αν εσύ συστρέψεις αυτό το κείμενο να εφαρμόζει στην "ελεύθερη

θέληση" λέει η Διατριβή, "όλοι αναγνωρίζουν ότι ουδείς μπορεί να διατηρείτε σε μίσηρθη πορεία ζωής, χωρίς την

Χάρη του Θεού· παρ' όλα αυτά, εμείς οι ίδιοι ακόμα μοχθούμε όλο το χρονικό διάστημα, με όλες μας τις δυνάμεις,

γιατί προσευχόμεστε καθημερινά: "Ω Κύριε, Θεέ μου, οδήγησε τον δρόμο μου στο οπτικό σου πεδίο". Αυτός που

ζητά βοήθεια δεν θέτει παράμερα την προσπάθεια . Η Διατριβή νομίζει ότι δεν, ενδιαφέρει τί αυτή απαντά, υπό τον

όρον ότι δεν παραμένει σιωπηλή, αλλά λέει κάτι ' και τότε θα ήθελε να έχει ό,τι λέει, να φαίνεται σαν μία πλήρης

απάντηση' τέτοια εμπιστοσύνη έχει στο δικό της κύρος . Αυτή όφειλε να προσδιορίσει, εάν εμείς μοχθούμε δια της

δικής μας δυνάμεως καιπροσδιορίζει, αντίθετα, ότι αυτός που προσεύχεται κάνει κάποια προσπάθεια. Παρακαλώ,

μας κοροϊδεύει: ή είναι γελοιοποιώνταςτους Παπικούς; Αυτός που προσεύχεται, προσεύχεται δια

τουΠνεύματος· ή μάλλον, το Πνεύμα το ίδιο προσεύχεται εντός ημών, καθώς είμαστε πληροφορούμενοι στους

Ρωμάιους 8 (στοίχοι 26-27). Πώς είναι η δύναμη της "ελεύθερης θέλησης" αποδειγμένη δια της προσπάθειας του

Πνεύματος; Θεωρεί η Διατριβή την "ελεύθερη θέληση"και το "Άγιο Πνεύμα, σαν ίδια και απαράλλαχτα; Είμαστε

εμείς τώρα

αζητώντας την δύναμη του Άγιου Πνεύματος; Έτσι, η Διατριβή

αφήνει αυτό το χωρίο του Ιερεμία άθικτο και ανίκητο και απλά

παρουσιάζει εκ του δικού της κεφαλιού το σχόλιο: "εμείς ακόμα

μοχθούμε με την δική μας δύναμη". Και ο Λούθηρος θα είναι

υποχρεωμένος να το πιστεύει, θέλοντας και μη

VI. ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

16.1121 Η ΚΥΡΙΑΡΧΙΚΗ ΕΞΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΕΠΙ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

1. Η δήλωση στις Παροιμίες 16: "Είναι του ανθρώπου να προετοιμάζει την καρδιά, αλλά του Κυρίου να κυβερνά την γνώση" (στοίχος 1), επίσης συνδέεται από την Διατριβή, στην έκβαση των γεγονότων, καθώς εάν η συγκεκριμένη δήλωση της Διατριβής πρέπει να με ικανοποιεί, χωρίς οποιαδήποτε άλλη μαρτυρία. Είμαι πράγματι, πλούσια ικανοποιημένος, ότι, εάν παραδεχτώ το νόημα να σχετίζεται στην έκβαση των γεγονότων, ξεκάθαρα επιτυγχάνω την νίκη, σύμφωνα με το τι έχω, ακριβώς, πεί - δηλαδή, βλέποντας ότι εμείς δεν έχουμε ελευθερία θέλησης στην δική μας σφαίρα δράσης, πολύ περισσότερο είναι αλήθεια, ότι δεν έχουμε καμία στην σφαίρα της δράσης του Θεού.

Κοίτα πόσο οξυδερκής είναι η Διατριβή: "Πώς είναι του ανθρώπου να προετοιμάζει την καρδιά, όταν ο Λούθηρος βεβαιώνει ότι όλα τα πράγματα ρυθμίζονται εξ αναγκαιότητας. Απαντώ: Εάν η διέξοδος των πραγμάτων δεν είναι στην δύναμή μας, καθώς εσύ ο ίδιος λες, πώς είναι του ανθρώπου να ρυθμίζει αυτά τα πράγματα; Πάρε στον εαυτό σου την απάντηση που μου έδωσες: Μάλλον, πρέπει να εργαζόμαστε όλα, που εμείς μπορούμε, ακριβώς επειδή όλα τα μελλοντικά πράγματα είναι σε εμάς αβέβαια - καθώς ο Εκκλησιαστής λέει: "Μέσα στο πρωινό είδα τον σπόρο και κατά το βράδυ δεν κρατώ το χέρι σου - γιατί εσύ δεν γνωρίζεις ποιο θα ανθίσει, αυτό ή εκείνο" (11, 6). Αυτά τα πράγματα, επαναλαμβάνω, είναι αβέβαια, κατά το μέτρο που αφορά την γνώση μας γι' αυτά, μολονότι αυτά είναι αναγκαία, κατά το μέτρο που αφορά την δική τους έκβαση. Η ανάγκη πλήττει τον φόβο του Θεού εντός ημών, έτσι ώστε δεν υποχωρούμε εντός κάποιας αλαζονικής αίσθησης σιγουριάς, αφού η αβεβαιότητα γεννά εμπιστοσύνη, μη τυχόν θα απελπιζόμασταν.

2. Η δήλωση σ' αυτό το κεφάλαιο: "Ο Κύριος έχει κατασκευάσει όλα τα πράγματα για τον εαυτό Του - αλήθεια, ακόμα και τον αμαρτωλό για την μέρα του κακού" (στοίχος 4), η Διατριβή τροποποιεί ακριβώς διά των δικών της λέξεων, καθώς αυτή απαλλάσσει τον Θεόν ΝΑ ΕΧΕΙ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΕΙ ΟΠΟΙΟΔΗΠΟΤΕ ΠΛΑΣΜΑ ΚΑΚΟ. Καθώς εάν εγώ είχα μιλήσει για την δημιουργία, και όχι μάλλον, περί της σταθερής δράσης του Θεού στα δημιουργημένα πράγματα, την λειτουργία διά της οποίας ο Θεός κινεί σε δράση ακόμα και τον ασεβή. Πραγματεύθηκα με αυτό πριν, όταν ήμουν συζητώντας τον Φασάδ.

3. Ούτε η Διατριβή βρίσκει οποιαδήποτε αμνηγανία σ' αυτό το κείμενο, από το εικοστό κεφάλαιο: "Η καρδιά του Βασιλιά είναι στα χέρια του Κυρίου. Αυτός την γέρνει προς οποιοδήποτε μέρος θέλει" (21, 1). "Αυτός που γέρνει" αυτή λέει, "δεν κατανанκάζει αιμέσως". Καθώς εάν εγώ ήμουν μιλώντας περί κατανанκασμού και όχι, μάλλον, για αναγκαιότητα του αμετάβλητου. Είναι αυτή η ανάγκη, που σημαίνεται από το "γέρνειν" του Θεού, το οποίο δεν είναι τέτοιο σκληρό πράγμα σαν "ροχαλίζειν" καθώς η Διατριβή φαντάζεται - είναι η πλέον δραστήρια λειτουργία του Θεού, την οποία ο άνθρωπος δεν μπορεί να αποφεύγει ή να μεταβάλλει, αλλά υπό την οποία αυτός έχει κατ' ανάγκη την θέληση την οποία ο Θεός του έδωσε και την οποία ο Θεός, τώρα, κάνει να ενεργεί διά της δικής του κίνησης. Πραγματεύθηκα με αυτό παραπάνω.

Περαιτέρω, η Διατριβή νομίζει ότι, αφού ο Σολομών μιλά για την "καρδιά του Βασιλιά", το χωρίο δεν μπορεί ορθά να στραφεί, μέσα σε κάποια γενική δήλωση, αλλά σημαίνει αυτό που ο Ιώβ λέει αλλού: "Αυτός κάνει τον υποκριτή να βασιλεύει, εξαιτίας των αμαρτιών του λαού" (Ιώβ 34, 30). Αυτή τελικώς παραδέχεται, ότι ο Βασιλιάς είναι κεκλιμένος στο κακό διά του Θεού, αλλά "απλώς διά της αδειάς Του στο Βασιλιά, να δώσει το χαλινάρι στα λάθη του, με σκοπό να φρονηματίσει τον λαό". Απαντώ: είτε ο Θεός "επιτρέπει", είτε εάν Αυτός "γέρνει", αυτή η άδεια ή κλίση, δεν έρχεται να συμβεί, χωρίς την θέληση και δραστηριότητα του Θεού, γιατί η θέληση του Βασιλιά δεν μπορεί να ξεφύγει την δράση του Παντοδύναμου Θεού, διά της οποίας όλες οι θελήσεις των ανθρώπων, καλές ή κακές, είναι κινημένες να θέλουν και να δρουν.

Ως προς την γενίκεσή μου, από την ιδιαίτερη θέληση του Βασιλιά, δεν νομίζω ότι ήταν κάποιο παράλογο ή αμαθές πράγμα για μένα να κάνω. Γιατί εάν η καρδιά του Βασιλιά, η οποία φαίνεται να είναι ύψιστα ελεύθερη και να κυριαρχεί επί των άλλων, δεν μπορεί στην πραγματικότητα να θέλει, εκτός καθώς ο Θεός γέρνει αυτήν, πόσο πολύ ολιγότερο μπορεί οποιοσδήποτε άλλος άνθρωπος; Και αυτό το συμπέρασμα, θα μπορούσε να σφραγιστεί έγκυρα, όχι μόνο από την θέληση του Βασιλιά, αλλά από κάθε άνθρωπο - γιατί εάν κάθε ξεχωριστός άνθρωπος, οσοδήποτε ασήμαντος, δεν μπορεί να θέλει ενώπιον του Θεού εκτός καθώς ο Θεός γέρνει αυτόν, το ίδιο πρέπει να είναι ειπωμένο για όλους τους ανθρώπους. "Ετσι η αντικανόνης του Βαλαάμ να λέει αυτό που ευχόταν - είναι μία ξεκάθαρη απόδειξη από τις Γραφές, ότι ο άνθρωπος δεν είναι στην δική του δύναμη, ούτε είναι ελεύθερος στο να εκλέγει και να κάνει ό,τι αυτός κάνει. Εάν δεν ήταν έτσι, τέτοιες περιπτώσεις δεν θα στέκονταν στις Γραφές.

VII. ΙΩΑΝΝΗΣ 15, 5: Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΟΥ "ΤΙΠΟΤΑ"

1. Μετά από αυτό, έχοντας πεί ότι η αφθονία τέτοιων μαρτυριών, που ο Λούθηρος συγκεντρώνει, μπορούσαν να συγκεντρώνονται

από το βιβλίο των Παροιμιών, αλλά ότι μία "βολική εξήγηση" θα μπορούσε να κάνει αυτές να στέκονται, τόσο καλά επ' ωφελεία της "ελεύθερης Θέλησης", όσο εναντίον αυτής, η Διατριβή παραθέτει, τελικώς, το αναπόφευκτο του Δουθήρου Αγίλλειο όπλο, την δήλωση στον Ιωάννη 15: "Χωρίς εμέ, εσείς δεν μπορείτε να κάνετε τίποτα" (στοίχος 5). Χειροκροτώ αυτόν τον εξαιρετο υπερασπιστή της "ελεύθερης, θέλησης"! Αυτός διδάσκει εμάς να τροποποιούμε τις μαρτυρίες της Γραφής με "βολικές εξηγήσεις" όπως θεωρούμε εμείς κατάλληλα, έτσι ώστε να μπορούν, πραγματικά, να στέκουν επ' ωφελεία της "ελεύθερης θέλησης" (δηλαδή να μπορούν να είναι χρήσιμες, όχι καθώς αυτές θα όφειλαν, αλλά καθώς εμείς θα θέλαμε).

Αυτή συλλαμβάνει τον έλεγχο αυτής της μικρής λέξης "τίποτα", της κόβει τον λάρυγγα με πολλές λέξεις και παραδείγματα, και διά μέσου κάποιας "βολικής εξήγησης" την φέρει εις αυτό: "τίποτα" μπορεί να σημαίνει το ίδιο, καθώς "κάποιο λίγο ατελές κάτι". Δηλαδή λέει, με διαφορετικές λέξεις, αυτό το οποίο οι Σοφιστές σκέφθηκαν από αυτό το χωρίο: "Χωρίς εμέ εσείς δεν μπορείτε να κάμετε τίποτα" που σημαίνει να λέει, τίποτα ΤΕΛΕΙΟ. Αυτό το πληκτικό, τετριμμένο, και σκουριασμένο σχόλιο, η Διατριβή ανακαινίζει διά της δύναμης της ρητορικής της και κάνει παιχνίδι με αυτό, καθώς εάν είχε υπάρξει η πρώτη να το παρουσιάζει και ουδέποτε να ήταν ακουσμένο πριν. Αυτή θα ήθελε να το εκθέτει μπροστά μας, καθώς ένας θα ήθελε κάποιο θάυμα. Ωστόσο, συνεχώς, με πολύ εξυπνάδα, παραλείπει να δώσει κάποια φροντίδα στο πραγματικό κείμενο και σ' αυτό που προηγείται, και ακολουθεί τον λόγο, από το οποίο η αντίληψή μας αυτού πρέπει να ζητείται. Δεν κάνω παρατήρηση στην απόπειρα της να αποδείξει, με πολλά λόγια και παραδείγματα, ότι η λέξη "τίποτα" μπορεί να λαμβάνεται σ' αυτό το χωρίο για κάποιο "λίγο ατελές κάτι", καθώς εάν εμείς συζητούσαμε, περίπου, τί αυτό ΜΠΟΡΕΙ να είναι. Τί έπρεπε να αποδείξει ήταν, εάν αυτό ΟΦΕΙΛΕΙ έτσι να λαμβάνεται. Έτσι, το όλον αυτής της ποιμπώδους εξήγησης, εάν επιτυγχάνει οτιδήποτε, επιτυγχάνει μόνο αυτό: κάνει το χωρίο του Ιωάννη αβέβαιο και διφορούμενο: Ουδμία έκπληξη, γιατί ο μοναδικός σκοπός της Διατριβής είναι, να κάνει τις Γραφές του Θεού σκοτεινές παντού, ώστε εύγεται να μην είναι εξαναγκασμένη να τις χρησιμοποιεί και να κάνει το κύρος των παλαιών αποφασιστικό, ώστε να μπορεί να τις καταγράφει. Αυτή είναι μία αληθινή, εκπληκτική ευσέβεια, η οποία κάνει τους λόγους των ανθρώπων επωφελείς και τους λόγους του Θεού ανώφελους.

Το εξαιρετικότερο πράγμα από όλα είναι να δούμε, πόσο υπέροχα συνεπές αυτό είναι: Το "τίποτα" μπορεί να λαμβάνεται σαν "κάποιο λίγο κάτι" και σε αυτήν την σημασία (λέει η Διατριβή) "είναι πάρα πολύ αληθινό, ότι χωρίς τον Χριστό εμείς δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα" γιατί Αυτός είναι μιλώντας περί των καρπών του Ευαγγελίου, οι οποίοι δεν εμφανίζονται, εκτός σε εκείνους που παραμένουν στο κλήμα, το οποίο είναι ο Χριστός" κ.λ.π. Εδώ η Διατριβή η ίδια παραδέχεται, ότι οι καρποί δεν εμφανίζονται, εκτός σε εκείνους που παραμένουν στο κλήμα και αυτή κάνει, έτσι, διά μέσου εκείνης της ίδιας "βολικής εξήγησης" με την οποία αποδεικνύει ότι "τίποτα" είναι "κάποιο λίγο ατελές κάτι". Ίσως το επίρρημα "δεν" θα έπρεπε επίσης, να είναι "βολικά εξηγημένο" να σημαίνει, ότι ο καρπός του Ευαγγελίου -σε κάποιο μέτρο, "κάποιο λίγο ατελές κάτι"- μπορεί να εμφανίζεται εκτός του Χριστού· έτσι ώστε μπορούμε να κηρύττουμε, ότι οι ασεβείς χωρίς Χριστό, μπορούν να παρουσιάζουν κάποιους εκ των καρπών της ζωής, ακόμα και εάν ο Σατανάς βασιλεύει σ' αυτούς και πολεμά ενάντια στον Χριστό. Που σημαίνει ότι οι εχθροί του Χριστού μπορούν να δρούν υπέρ Αυτού. Αλλά μακριά με όλο αυτό.

Άκου, συνεπώς, μεγάλη κατακτητή του Αγίλλεα του Δουθήρου: Εάν δεν αποδείξεις ότι "τίποτα" σ' αυτό το χωρίο, όχι μόνο ΜΠΟΡΕΙ, αλλά ΠΡΕΠΕΙ να λαμβάνεται να σημαίνει "κάποιο λίγο κάτι", δεν έχεις κάνει τίποτα με την απέραντη σπατάλη λέξεων και παραδειγμάτων, αλλά πολεμάς την φωτιά με ξερά άγυρα. Τί μας ενδιαφέρει το δικό σου "μπορεί να είναι", όταν έχεις εντολή να αποδείξεις το "ΠΡΕΠΕΙ να είναι"; Και εάν δεν το κάνεις, ενώ στέκομαι στην φυσική γραμματική σημασία της λέξεως, και περιφρονώ τα όπλα σου και τους πανηγυρισμούς σου:

Πού τώρα είναι, εκείνη η "πιθανή άποψη", η οποία έχετε ότι η "ελεύθερη θέληση" μπορεί να θέλει όχι καλό; Ίσως η "βολική εξήγηση" εισάγεται εδώ να μας πει, ότι "όχι καλό" σημαίνει "κάποιο καλό". Είναι ολοσχερώς ανήκουστο γραμματικά και λογικά, να λες ότι ΤΙΠΟΤΑ είναι το ίδιο σαν ΚΑΤΙ· στους δασκάλους της Λογικής το πράγμα είναι το αδύνατον, γιατί τα δύο είναι αντιφατικά. Και που τότε είναι η πίστη μας, ότι ο Σατανάς είναι ο Πρίγκιπας αυτού του κόσμου και βασιλεύει, καθώς ο Χριστός και ο Παύλος μας λένε, στις Θελήσεις και τα μυαλά των ανθρώπων που είναι αιχμάλωτοι του και υπηρετούν αυτόν; Αυτός ο ωρνώμενος λέων, ο ακούραστος και αδιάλλακτος εχθρός της χάρις του Θεού και της σωτηρίας των ανθρώπων, θα υποφέρει τον άνθρωπο, που είναι σκλάβος του και μέρος του βασιλείου του να κάνει προσπάθειες προς το καλό, σε κάποιο χρόνο ή διά οποιασδήποτε δραστηριότητας, διά των οποίων να μπορέσει να ξεφύγει την τυραννία του Σατανά; Δεν θα παρακινεί και θα ωθεί μάλλον τον άνθρωπο, να θέλει και να κάνει με όλες του τις δυνάμεις, αυτό το οποίο είναι αντίθετο στην χάρι;

Αλήθεια, οι δίκαιοι, των οποίων οι πράξεις είναι κατεργασμένες
διά του Πνεύματος του Θεού, το βρίσκουν σκληρό να του
αντιπτεκόνται, και να θέλουν και να κάνουν καλό, τόσο βίαια αυτός
μαίνεται εναντίον των. Εσύ, που φαντάζεσαι ότι η ανθρώπινη θέληση
είναι κάτι τοποθετημένο σε κάποια ενδιάμεση θέση "ελευθερίας"
και αφημένη στον εαυτό της, βρίσκεις αυτό εύκολο να φαντάζεσαι
ότι υπάρχει ταυτοχρόνως κάποια προσπάθεια της θέλησης σε κάθε μία
εκ των δύο διευθύνσεων : γιατί φαντάζεσαι ότι αιωρότεροι, ο
Θεός και ο διάβολος, είναι σε μεγάλη απόσταση, απλοί θεατές, σαν να
λέναμε, αυτής της ευμετάβλητης "ελεύθερης θέλησης". Δεν πιστεύεις
ότι αυτοί είναι οι υποβολείς και οδηγοί, κάποιες ΔΟΥΛΟΜΕΝΗΣ θέλησης,
και ο καθένας είναι διεξάγοντας ανηλεή πόλεμο εναντίον του
άλλου. Εάν αυτό μόνο πιστεύεται τότε η υπόθεσή μου στέκει τελείως ισχυρή και η "ελεύθερη θέληση" καταβάλλεται.
Καθώς ενώ έδειξα παραπάνω, είτε το βασίλειο του Σατανά στον άνθρωπο είναι φανταστικό, όπου σ' αυτήν την
περίπτωση ο Χριστός θα είναι ένας ψεύτης· ή αλλιώς, εάν το βασίλειό του είναι καθώς ο Χριστός το περιγράφει, η
"ελεύθερη θέληση" θα είναι, απλά, ένα ναϊδούρι αιμιμάλωτο του Σατανά, το οποίο δεν μπορεί να ελευθερώνεται, εάν
πρώτα δεν είναι ο διάβολος πεταγμένος έξω διά του δακτύλου του Θεού.

Μολονότι δεν είμαι δεσμευμένος να αποδείξω κάτι αρνητικός προσδιοριζόμενο, ωστόσο θα κάνω τώρα ό,τι η
Διατριβή ήταν
ανίκανη να κάνει υπέρ της δικής της κατάφασης, και θα αποδείξω διά
της δύναμης των επιχειρημάτων, ότι ΤΙΠΟΤΑ σ' αυτό το χωρίο, όχι
μόνο ΜΠΟΡΕΙ, αλλά ΠΡΕΠΕΙ να λαμβάνεται να σημαίνει, "όχι
κάποιο λίγο κάτι", αλλά αυτό το οποίο ο όρος φυσικά εκφράζει. Αυτό ενώ
θα κάνω, πλέον και πάνω από το ακαταμάχητο επιχείρημα με το οποίο
έχω ήδη κερδίσει την μέρα δηλαδή, ότι η συνήθης και φυσική σημασία
του όρου πρέπει να είναι διατηρημένη, εκτός εάν αποδείξει δοθεί για
το αντίθετο, που η Διατριβή ούτε έχει κάνει, ούτε μπορεί να κάνει.
Εμείς αποδεικνύουμε αυτό, πρώτον από την φύση της περίπτωσης
όπως ακολουθεί: Είναι ξεκάθαρα αποδειγμένο διά των Γραφών, που δεν
είναι ούτε διαφοροποιούμενες, ούτε σκοτεινές, ότι ο Σατανάς είναι ασυγκρίτως, ο πλέον ισχυρός και
πανούργος Πρίγκιπας σ' αυτόν τον κόσμο", καθώς έχω πεί. Κάτω από την εξουσία του η ανθρώπινη θέληση δεν
είναι πλέον ελεύθερη, ούτε στην δική της δύναμη, αλλά είναι η δούλη της αμαρτίας και του Σατανά και μπορεί μόνο
να θέλει ότι ο πρίγκιπας της έχει θελήσει. Και αυτός δεν θα την αφήσει να θελήσει οτιδήποτε καλό,
μολονότι και αν ακόμα ο Σατανάς δεν εξουσίαζε αυτήν, η αμαρτία
καθ' εαυτή, της οποίας σκλάβος είναι ο άνθρωπος, θα την λύνιζε
κάτω από το βάρος αρκετά, ώστε να την κάνει ανίκανη να
θέλει καλό.

Επιπλέον, οι ακόλουθες λέξεις της συζήτησης αποδεικνύουν
το ίδιο σημείο (η Διατριβή υπερήφανα αγνοεί αυτές, μολονότι ενώ
σκολίασα αρκετά επ' αυτών στους "Ισχυρισμούς" μου). Ο Χριστός
συνεχίζει έτσι στον Ιωάννη 15: "Εάν κάποιος άνθρωπος δεν
παραμείνει εν μοί, αυτός εβλήθη έξω όπως το κλήμα και εξηράνθη
και οι άνθρωποι συνάγουσιν αυτό και εις το πυρ βάλλουσιν και
καίνεται (στοίχος 6). Αυτό, επαναλαμβάνω, η Διατριβή,
κατά την διάρκεια της ρητορικής της δεξιότητας, παράβλεψε,
ελπίζοντας ότι το πέρασμά της θα ήταν πέραν της αντίληψης τέτοιων
αυθάρων συντρόφων, καθώς οι Λουθηρανοί. Αλλά εδώ βλέπεις
τον Χριστό, να ερμηνεύει την δική του παρομοίωση, της αιπλού
και του κλάδου, και να δηλώνει τελείως ξεκάθαρα τί είχε εννοήσει
διά του όρου "τίποτα", δηλαδή, ότι ο άνθρωπος, εκτός Χριστού,
είναι εκβλημένος και ξηραίνεται. Τί μπορεί, να υπάσχει εκβλημένο
και να ξηραίνεται να σημαίνει, πλην να είναι στην δημοσιότητα παραδουμένο, εντός της δύναμης του διαβόλου, και να
αυξάνει συνεχώς χειρότερα; Αλλά η χειροτέρευση δεν είναι κατά κανένα τρόπο ικανότης ή
προσπάθεια. "Όσο περισσότερο ο ξηραμένος κλάδος ξηραίνεται, τόσο
περισσότερο και περισσότερο είναι αυτός κατασκευασμένος έτοιμος για την φωτιά. Εάν δεν είχε ο ίδιος ο Χριστός
μενεθύνει και εφαρμόσει
αυτή την παρομοίωση, ουδείς θα τολμούσε, έτσι, να μενεθύνει και
εφαρμόσει αυτήν. Σπριζείται, καλώς, συνεπώς, ότι "τίποτα" σ' αυτό
το μέρος, πρέπει να λαμβάνεται στην καθαυτή σημασία του, καθώς η φύση του όρου αποδίδεται

2. Τώρα ας παρατηρήσουμε τα παραδείγματα, διά των οποίων η
Διατριβή αποδεικνύει ότι "τίποτα" σε κάποιους χώρους
λαμβάνεται αντί "κάποιου λίγου κάτι", έτσι ώστε να μπορούμε να δείξουμε ότι επίσης σε αυτό το μέρος η Διατριβή
είναι και επιτυχάνει τίποτα. Ακόμα και αν ήταν κάνοντας οτιδήποτε εδώ, δεν θα πετύχαινε ακόμα τίποτα, τέτοιου
μηδενικού είναι η Διατριβή σε κάθε διεύθυνση και σε κάθε σημείο.

"Κάποιος άνθρωπος είναι, συνήθως, ειπωμένο να κάνει "τίποτα",
αυτή μας λέει, "όταν δεν πετυχαίνει ό,τι σκοπεύει· ωστόσο αυτός που προσπαθεί, συχνά κάνει κάποια πρόοδο".

Απαντώ:
Ενώ ουδέποτε άκουσα αυτό έτσι "συνήθως ειπωμένο". Εσύ έχεις
λάβει την άδεια της εφεύρεσης αυτής της χρήσης. Οι λέξεις πρέπει
να είναι θεωρημένες (όπως το υπόδειγμα ισχύει), στο φως του υποκειμένου ζητήματος και της πρόθεσης του
ομιλούντος. Ουδείς καλεί αυτό το οποίο είναι επιχειρώντας να κάνει "τίποτα" και αυτός που μιλά για "τίποτα", είναι
μιλώντας όχι περί της προσπάθειας, αλλά
περί του αποτελέσματος· είναι αυτό το οποίο ένας έχει υπόψιν
όταν λέει: "αυτός κάνει τίποτα" ή "επιτυγχάνει τίποτα", δηλαδή,
δεν έχει κατορθώσει ή πραγματοποιήσει τον σκοπό του.

Με την ίδια αστογία αυτή επικαλείται το παράδειγμα του

Παύλου: "ούτε είναι αυτός που φύτευει κάτι, ούτε αυτός που ποτίζει, αλλά ο Θεός που δίνει την αύξηση" (1 Κορινθ. 3, 7).
"Αυτό το οποίο είναι πολύ μικρής σπουδαιότητας και άγνωστο καθ' εαυτό, αυτός καλεί "τίποτα", λέει η Διατριβή.
Ποιος λέει αυτό: Είσαο Διατριβή λέγοντάς μας ότι η Διακονία του Λόγου είναι "καθ' εαυτή πολύ μικρής σπουδαιότητας", όταν ο Παύλος παντού και ειδικώς στην 2 Κορινθ. 3 (στοιχοι 6 - 9) ύψιστα εξαίρει αυτήν και την καλεί την Λειτουργία της ζωής και της δόξας. Εδώ, πάλι, παραλείπεις να θεωρήσεις το υποκείμενο ζήτημα και την πρόθεση του ομιλούντος. Σε σχέση με το δόσιμο της αύξησης, ο φύτευων και ο ποτίζων είναι "τίποτα", αλλά όσον αφορά το φύτευμα και το πότισμα αυτά δεν είναι "τίποτα"- γιατί η διδασκαλία και η παραίνεση είναι το μέγιστο έργο του Πνεύματος στην εκκλησία του Θεού. Αυτό είναι το νόημα του Παύλου και αυτό οι λέξεις αρκετά καθαρά αποδίδουν. Εν πάσει περιπτώσει, υποθέτοντας ότι αυτό το άτοπο παράδειγμα πάει να κρατά καλά, αυτό επίσης στέκει επί της πλευράς μου. Γιατί ενώ υποστηρίζω ότι η "ελεύθερη θέληση" είναι "τίποτα", δηλαδή άγνωστη εν εαυτώ (καθώς εσύ εκθέτεις αυτήν) προ του Θεού. Είναι γι' αυτό το είδος της "ύπαρξης" που είμαι μιλώντας, γιατί είμαι γνώστης ότι κάποια ασεβής θέληση είναι κάποιο ΚΑΤΙ και όχι απλή ανυπαρξία.

VIII. Η "ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΘΕΛΗΣΗ".

ΔΕΝ ΣΥΜΠΕΡΑΙΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΥΝ-ΕΡΓΑΣΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΜΕ ΤΟΝ ΘΕΟ

1. _____ Μετά από αυτό η Διατριβή απαριθμεί πολλές παρομοιώσεις, διά των οποίων δεν επιτυγχάνει τίποτα, πέραν του στροβιλισμού του ανόητου αναγνώστη, μακριά, σε άσχετα ζητήματα, κατά την μέθοδό της: γιατί αυτή συνεχίζει να μη θυμάται καθόλου το θέμα της συζήτησης. Έτσι "ο Θεός πράγματι διασώζει το πλοίο, αλλά ο ναύτης διευθύνει αυτό στο λιμάνι, συνεπώς ο ναύτης κάνει κάτι". Αυτή η παρομοίωση ξεχωρίζει το έργο του διασώζειν, το οποίο είναι του Θεού, από το έργο του πηδαλιουργείν, το οποίο είναι του ναύτη. Εάν αποδεικνύει σπιδήποτε, αποδεικνύει αυτό: ότι ΟΛΟ το έργο του διασώζειν είναι του Θεού, και ΟΛΟ το έργο του πηδαλιουργείν είναι του ανθρώπου. Και, εν τούτοις, αυτή είναι "κάποια ωραία και κατάλληλη παρομοίωση": Πάλι: "ο γεωργός συναθροίζει την σοδειά, αλλά ο Θεός έδωσε αυτή". Εδώ, μία φορά ακόμα, αυτή αποδίδει διαφορετικές δράσεις στον Θεό και τον άνθρωπο – εκτός εάν εννοεί να ταυτίζει τον γεωργό με τον Δημιουργό που, δίδει την σοδειά. Ακόμα και επιτρέποντας καθ' οιονδήποτε τρόπο ότι τα ίδια έργα είναι εδώ αποδιδόμενα σε αμφοτέρους, σε Θεό και άνθρωπο, τί πηγαίνουν αυτές οι παρομοιώσεις να αποδείξουν; Απλά ότι το πλάσμα συν- εργάζεται με την δράση του Θεού. Και είμαστε εμείς τώρα συζητώντας συν- εργασία; Δεν είμαστε μάλλον, συζητώντας την δύναμη και δράση που ακριβώς ανήκει στην "ελεύθερη θέληση"; Προς τα πού έχει ο ρητοράς μας εκτραπεί, αυτός που ήταν πηγαίνοντας να μιλήσει για φοινίκες και στην πραγματικότητα μιλά για τίποτε πλην για κολοκυθίδες: "Αυτός άργισε κάποιο ανείλο - έπειτα αλήθεια πηγαίνει ένα σταμνί να καταλήψει"; Ενώ, επίσης, είμαι πληροφορημένος ότι ο Παύλος συν- εργάζεται με τον Θεό στην διδασχά των Κορινθίων - αυτός κρινύει εξωτερικά και ο Θεός διδάσκει εσωτερικά. Το έργο του καθενός είναι σ' αυτήν την περίπτωση ξεχωριστό. Κατά τον ίδιο τρόπο ο Παύλος συν- εργάζεται με τον Θεό, όταν αυτός μιλά εν τω πνεύματι του Θεού. Εδώ το έργο είναι το ίδιο. Τί ενώ δηλώνω και υποστηρίζω είναι αυτό: ότι όπου ο Θεός εργάζεται εντός της Χάρης του Πνεύματος Του, Αυτός εργάζεται όλα τα πράγματα σε όλους τους ανθρώπους, ακόμα και στους ασεβείς, γιατί Αυτός μόνος κινεί, κάνει να δρουν, και ωθεί διά της κίνησης της Παντοδυναμίας Του όλα αυτά τα πράγματα, τα οποία Αυτός μόνος δημιούργησε" - αυτά μπορούν μίτη να αποφεύγουν, μίτη να μεταβάλλουν αυτή την κίνηση, αλλά αναγκάτως ακολουθούν και υπακούουν αυτήν, κάθε πράγμα σύμφωνα με το μετρώ της δύναμης του, της δοσμένη από τον Θεό. Έτσι, όλα τα πράγματα, ακόμα και οιασεβείς συν- εργάζονται με τον Θεό. Και όταν ο Θεός δρα διά του Πνεύματος της χάρις Του εις αυτούς τους οποίους Αυτός έχει δικαίωση, δηλαδή, στο δικό Του βασίλειο, Αυτός τους κινεί και φέρει εμπρός καθ' όμοιο τρόπο και αυτοί, υπάγοντες μία νέα δημιουργία, ακολουθούν και συν- εργάζονται με Αυτόν ή, μάλλον, καθώς λέει ο Παύλος, είναι κατασκευασμένοι να δρουν δι' Αυτού. (Ρωμαίοι 8,14]

2. Τί ενώ λέω επ' αυτού του σημείου, είναι ως ακολουθεί: Ο άνθρωπος πριν αυτός είναι δημιουργημένος να είναι άνθρωπος, δεν κάνει και δεν προσπαθεί τίποτα, αναφορικά προς την ύπαρξή του, την κατασκευασμένη κάποιο πλάσμα, και όταν αυτός είναι κατασκευασμένος και δημιουργημένος, αυτός κάνει και προσπαθεί τίποτα προς την συνέχισή του σαν κάποιο πλάσμα - αμφοτέρω, η δημιουργία του και η συνέχισή του, έρχονται να συμβαίνουν διά της μόνης θέλησης, της πανίσχυρης δύναμης και καλοσύνης του Θεού, που δημιουργεί και διατηρεί εμάς χωρίς εμάς. Ωστόσο, ο Θεός δεν εργάζεται εντός ημών, άνευ ημών - γιατί Αυτός δημιούργησε και διατηρεί εμάς υπέρ αυτού ακριβώς του σκοπού, να μπορέσει Αυτός να εργάζεται εντός ημών, και εμείς να μπορέσουμε να συν-εργαζόμαστε με Αυτόν, είτε αυτό λαμβάνει χώρα εκτός του Βασιλείου Του, διά της γενικής Του παντοδυναμίας, είτε εντός του Βασιλείου Του, διά της ειδικής δύναμης του Πνεύματος Του. Έτσι, επίσης,

ενώ λέω ότι ο άνθρωπος, πριν αυτός είναι ανανεωμένος εντός της νέας δημιουργίας του Βασιλείου του Πνεύματος, δεν κάνει και δεν προσπαθεί τίποτα ώστε να προετοιμάζει εαυτόν υπέρ αυτής της νέας δημιουργίας και Βασιλείας, και όταν αυτός είναι ανα- δημιουργημένος, αυτός δεν κάνει και δεν προσπαθεί τίποτα προς την συνέχισή του σ' αυτό το Βασίλειο, αλλά το Πνεύμα μόνο εργάζεται αμφοτέρω, τις ευλογίες εν ημίν, αναζωογονώντας εμάς και διατηρώντας εμάς, παρ' ότι ανανεωνημένοι, χωρίς εμάς - καθώς ο Ιάκωβος λέει: "εκ της δικής Του θέλησης γέννησε Αυτός ημάς, με τον Λόγο της δυνάμεώς Του, εις το να είμαστε εμείς η απαρτιή της δημιουργίας Του" (Ιάκωβος 1, 18). (Ο Ιάκωβος είναι μιλώντας περί της ανανεωμένης δημιουργίας). Αλλά Αυτός δεν εργάζεται εντός ημών, χωρίς ημάς, γιατί Αυτός Ξαναδημιούργησε και διαφύλαξε εμάς για αυτόν ακριβώς τον σκοπό, να μπορέσει να εργάζεται εντός ημών, και εμείς να μπορέσουμε να συν-εργαζόμαστε με Αυτόν. Έτσι Αυτός διδάσκει, δείχνει έλεος στο φτωγό και παρηγορεί τον βασανισμένο διά μέσου ημών. Αλλά τί είναι διά του παρόντος αποδομένο στην "ελεύθερη θέληση"; Τί, πράγματι, αφήνεται σ' αυτήν, παρ'ά τίποτα. Αληθινά τίποτα.

3. Εν πρώτοις, ενώ δεν αμφισβητώ, ούτε είμαι απληροφόρητος, ότι όλα τα έργα του ανθρώπου ΜΠΟΡΟΥΝ να είναι καλά, εάν αυτά είναι καυωμένα με την βοήθεια της Χάρης του Θεού και ότι δεν υπάρχει τίποτα, που ο άνθρωπος δεν μπορεί να κάνει με την βοήθεια της Χάρης του Θεού. Αλλά ενώ δεν μπορώ να εκπλήττομαι αρκετά από την απερίσκεπτη αμέλεια η οποία σε οδηγεί, που βάζει σκοπό σου να γράψεις περί της δυνάμεως της Χάρης του Θεού, στην θέση του να γράψεις περί της δυνάμεως της "ελεύθερης θέλησης". Και τότε - καθώς εάν όλοι οι άνθρωποι ήταν κορμοί δένδρων και πέτρες - έχεις την αυθάδεια να βεβαιώνεις δημόσια, ότι η "ελεύθερη θέληση" είναι εδραιωμένη δι' εκείνων των χωρίων της Γραφής που επαινούν την βοήθεια της Χάρης του Θεού : 'Οχι μόνο τολμάς να κάνεις αυτό, αλλά προχωράς να υμνείς τα δικά σου εγκώμια - ο ψευτοπαληκαρισμός του κατακτημένου ήρωα. - Τώρα, αληθινά, ενώ γνωρίζω από τον δικό σου λόγο και την πράξη, τί η "ελεύθερη θέληση" είναι και τί μπορεί να κάνει - αυτή μπορεί να παραληρεί ! Παρακαλώ, τί μπορεί να είναι σ' εσένα, που μιλά κατ' αυτήν την αναλογία, εάν οχι ακριβώς "ελεύθερη θέληση"; Αλλά άκου τα συμπεράσματά σου : "Η Γραφή επαινεί την Χάρη του Θεού" συνεπώς, αυτό αποδεικνύει την "ελεύθερη Θέλησή". "Αυτή επαινεί την βοήθεια της Χάρης του Θεού" - συνεπώς, αυτή εδραιώνει την "ελεύθερη θέληση". Διαι ποιας λογικής διδάνθηκες αυτά τα συμπεράσματα ; Γιατί όχι το αντίθετο - η Χάρη είναι κρυμμένη - συνεπώς, η "ελεύθερη θέληση" είναι καταρνημένη ; η βοήθεια της Χάρης είναι επαινούμενη - συνεπώς η "ελεύθερη θέληση" είναι ακυρωμένη". Προς ποιο σκοπό είναι η Χάρη δοσμένη ; Είναι αυτό που η Χάρη μπορεί να είναι, δηλαδή το φανταστικό φόρεμα μέσα στο οποίο η "ελεύθερη θέληση", υπερήφανη και αντάρκης μέσα στην δύναμή της, εύθυμα διασκεδάζει τον εαυτό της την πρωτομανία ; Μετά από αυτό, μολονότι δεν είμαι οήτορας, πηγαίνω να αντιστρέψω τον συλλογισμό σου, διά κάποιας σταθερότερης ρητορικής από την δική σου, όπως ακολουθεί : "Όλα τα χωρία στις Άγιες Γραφές, που μνημονεύουν την βοήθεια, είναι αυτά που καταργούν την "ελεύθερη θέληση" και αυτά είναι πολυάριθμα. Συνεπώς, εάν το ζήτημα είναι εκτιμυμένο διά του αριθμού των μαρτυριών, η νίκη είναι δική μου. Γιατί η Χάρη χρειάζεται και η βοήθεια της Χάρης είναι δοσμένη, επειδή η "ελεύθερη Θέληση" εξ' εαυτού δεν μπορεί να κάνει τίποτα - καθώς η ίδια η Διατριβή δηλώνει σε εκείνη την "πιθανή άποψη", αυτή δεν μπορεί να θείλει οποιονδήποτε καλό. Συνεπώς, όταν η Χάρη είναι επαινούμενη και η βοήθεια της Χάρης είναι διακηρυσσόμενη, η ανικανότης της "ελεύθερης θέλησης" είναι, ως εκ τούτου, δεδηλωμένη". Αυτό είναι ένα σταθερό συμπέρασμα και μία ξεκαθαρισμένη κατάληξη, την οποία οι πραγματικές πύλες της κόλασης δεν θα ανατρέψουν.

IX. ΚΑΤΑΛΗΞΗ ΑΥΤΟΥ ΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ

Αυτό παρακαλώ εσένα, καλέ μου Έρασμε, να μην νομίζεις ότι υποστηρίζω αυτήν την υπόθεση υπό την παρακίνηση πάθους, μάλλον, παρά δικαιοσύνης. Δεν ανέχομαι τον υπαινιγμό ότι είμαι αρκετά υποκριτής να γράφω ένα πράγμα και να πιστεύω ένα άλλο, ούτε έχω έλθει δια της έξαψης της μάχης (καθώς εσύ γράφεις για μένα) στο σημείο όπου εγώ, τώρα, αποκρούω την "ελεύθερη θέληση" για πρώτη φορά, έχοντας προηγουμένα αποδείξει κάτι τι εις αυτήν. Γνωρίζω ότι δεν θα είσαι ικανός να υποδείξεις κάποια τέτοια επίρριψη οπουδήποτε στα βιβλία μου. Υπάρχουν στην ύπαρξη εκθέσεις και συζητήσεις δικές μου, στις οποίες έχω σταθερά δηλώσει, μέχρι αυτής ακριβώς της ώρας, ότι η "ελεύθερη θέληση" είναι κάτι ανύπαρκτο, κάποιο ΠΡΑΓΜΑ (ενώ έχω χρησιμοποιήσει αυτήν την λέξη) ΣΥΝΙΣΤΑΜΕΝΟ ΕΞ ΟΝΟΜΑΤΟΣ ΜΟΝΟ. Κατακτημένος από την αλήθεια και ωθούμενος εντός της επιθυμίας της πρόκλησης της συζήτησης, αυτό ήτο η πεποίθησή μου και έτσι έχω ενώ

νοάνει. Ως προς το ότι έγω συζητήσσει κάπως ζωηρά, αναγνωρίζω το σφάλμα μου, εάν αυτό είναι κάποιο σφάλμα, αλλά όχι. Ενώ έγω θανυάσαια γαρά, ότι αυτή η μαρτυρία είναι γεννημένη στον κόσμο εξ αιτίας της διαγωνής μου στην υπόθεση του Θεού. Μακάρι ο ίδιος ο θεός να επικυρώσει αυτήν την μαρτυρία την τελευταία ημέρα ! Ποιος ήθελε τότε είναι ευτυχέστερος παρά ο Λούθηρος, ελαινούμενος δια της μαρτυρίας των συγγρόνων του ότι έχει υποστηρίξει την υπόθεση της αλήθειας, όχι ράθυμα, ούτε δόλια, αλλά με αρκετό σφρίσος και διαθεσιμότητα. Τότε θα ξεφύνω επιτυχώς την απειλή του Ιερειμία "Καταραμένος να είναι αυτός που κάνει το έργο του Κυρίου με αδιαφορία" (Ιερειμία 48,10):

VII. ΤΟ ΒΙΒΛΙΚΟ ΔΟΓΜΑ ΤΗΣ ΔΟΥΛΩΜΕΝΗΣ ΘΕΛΗΣΗΣ

I. ΡΩΜΑΙΟΙ 1,18: Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΕΝΟΧΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ ΓΕΝΟΥΣ ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΕΙ ΨΕΥΤΙΚΗ ΤΗΝ "ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΘΕΛΗΣΗ"

1. Ερχόμαστε τώρα στο τελευταίο μέρος αυτού του βιβλίου στο οποίο, καθώς έγω υποσχεθεί, είμαι να φέρω εντός της μάχης τα δικά μου μέσα, εναντίον της "ελεύθερης θέλησης". Όχι ότι θα τα φέρω όλα, ποιος θα μπορούσε να το κάνει σ' αυτό το μικρό βιβλίο, όταν ολόκληρη η Γραφή, κάθε σίγμα και τίτλος αυτής, στέκεται στο μέρος μου. Και δεν υπάρχει ανάγκη γιατί η "ελεύθερη θέληση" κείται ήδη, κατανικημένη. Δύο φορές ανέτρεψα αυτήν: Πρώτα εκ της απόδειξης, ότι όλα αυτά τα οποία σκέπτεται κατασκευασμένα υπέρ αυτής, πραγματικά στέκονται εναντίον της - έπειτα δείχνοντας ότι τα επιχειρήματα, που αυτή γύρωσε να διαφεύσει, ακόμα συνεχίζουν ακαταμάχητα. Και αν ακόμα, δεν ήταν παρ' όλα αυτά, κατακτημένη, περισσότερο δεν γροιάζεται να είναι καιωμένο, παρά να ρίξω αυτήν, κάτω με ένα μόνο κτύπημα ή δύο - γιατί όταν με ένα όπλο έχει εξαποστείλει τον εχθρό σου, δεν υπάρχει ανάγκη να προχωράς κατακρεουργώντας τον με πολύ περισσότερα. Οφείλουμε τώρα, συνεπώς, να είμαστε συντομότεροι, εάν το θέμα μας θα το επιτρέπει. Εξ ενός πολυπληθούς στρατού, θα φέρω εντός της συμπλοκής δύο στρατηγούς, με μερικές εκ των λεγεόνων τους μόνο -- εγώ εννοώ, τον Παύλο και τον Ευαγγελιστή Ιωάννη--.

Ο Παύλος, νρόφωντας στους Ρωμαίους, εισάγονται στο επιχείρημα του υπέρ της Χάρης του Θεού, εναντίον της "ελεύθερης θέλησης", ως ακολουθεί: "Η οργή του Θεού" (αυτός λέει) "αποκαλύπτεται από τον ουρανό ενάντια σε πάσα ασέβεια και αδικία, ανθρώπων, των την αλήθεια εν αδικία κατεχόντων" (Ρωμ. 1,16) Ακούς αυτήν την γενική κρίση εναντίον όλων των ανθρώπων, ότι αυτοί είναι κάτω από την οργή του Θεού; Τι σημαίνει αυτό παρά ότι αξίζουν οργή και τιμωρία. Αυτός προσδιορίζει την αιτία για την οργή λέγοντας ότι κάνουν μόνο αυτό το οποίο αξίζει οργή και τιμωρία -- ότι είναι όλοι ασεβείς και άδικοι, και κατέχουν την αλήθεια εν αδικία. Πού τώρα είναι η δύναμη της "ελεύθερης θέλησης" να προσπαθεί πίσω, από κάποιο καλό; Ο Παύλος προσδιορίζει αυτήν να αξίζει την οργή του Θεού και την κηρύσσει ασεβή και άδικη! Και αυτό το οποίο δικαιούται οργής και είναι ασεβές, είναι προσπαθώντας και ωφελώντας όχι υπέρ της Χάρης, αλλά εναντίον αυτής.

2. Λίγο πριν, αυτός είχε πει: "Το ευαγγέλιο είναι η δύναμη του Θεού προς σωτηρίαν σε κάθε ένα που πιστεύει, στον Ιουδαίο πρώτο και επίσης στον Έλληνα" (στοίχος 16). Δεν υπάρχουν σκοτεινές ή διαφορούμενες λέξεις εδώ: Το Ευαγγέλιο της δύναμης του θεού είναι αναγκαίο "στους Ιουδαίους και Έλληνες", δηλαδή σε πάντας ανθρώπους, που μπορούν δια της πίστης να είναι σωσμένοι από την αποκαλυπτόμενη οργή. Αυτό το χωρίο στον Παύλο, συνεπώς, στέκει δυνατά στην επίμαχό του, ότι ακόμα και στους πιο έσοχους ανθρώπους, καθ' οιονδήποτε τρόπο προικισμένους με νόμο, δικαιοσύνη, σοφία, όλες τις αρετές και "ελεύθερη θέληση", το πιο έξοχο μέρος τους, δεν είναι λιγότερο ασεβείς και άδικοι και αξίζουν την οργή του Θεού. Διαφορετικά το επιχείρημα του Παύλου είναι χωρίς δύναμη. Αλλά εάν αυτό είναι ένα

ένκυρο επιχείρημα, τότε η διαίρεσή του δεν αφήνει μέση κατάσταση, γιατί δι' αυτής αποδίδει σωτηρία σε εκείνους που πιστεύουν το Ευαγγέλιο και οργή σε όλους τους υπόλοιπους. Αυτός κάνει τους πιστούς δικαίους και τους άπιστους ασεβείς, άδικους, και υπό οργή. Αυτός εννοεί ακριβώς αυτό: η δικαιοσύνη του Θεού αποκαλύπτεται μέσα στο Ευαγγέλιο να είναι "εκ πίστης". Συνεπώς, όλοι οι άνθρωποι είναι ασεβείς και άδικοι. Ο Θεός θα ήταν τρελός να αποκαλύπτει δικαιοσύνη σε ανθρώπους που γνώριζαν αυτήν ή είχαν το σπέρμα αυτής ήδη. Αφού Αυτός δεν είναι τρελός και ωστόσο πηγαίνει να αποκαλύπτει σ' αυτούς την δικαιοσύνη της σωτηρίας, είναι φανερό ότι η "ελεύθερη θέληση", ακόμα και στους ευγενέστερους ανθρώπους, όχι μόνο δεν κατέχει και δεν μπορεί να πραγματοποιεί οτιδήποτε, αλλά ούτε καν γνωρίζει τί είναι δίκαιος ενώπιον του Θεού ! Ή μπορεί να συμβαίνει ότι η δικαιοσύνη του Θεού δεν είναι αποκαλυμμένη σ' εκείνους τους ευγενέστερους ανθρώπους, αλλά στους πιο αναξιοπρεπείς μόνο ; Αλλά αυτό αποκρούεται δια της καυχισιολογίας του Παύλου ότι είναι οφειλές στους Ιουδαίους και στους Έλληνες, στους σοφούς και στους άσοφους, στους Έλληνες και στους βάρβαρους. Έτσι σ' αυτό το χωρίο ο Παύλος απλώς συσσωρεύει όλους τους ανθρώπους μαζί και συνάπτει αυτούς, ένα έκαστον και όλους, να είναι ασεβείς, άδικοι, αμαθείς της δικαιοσύνης και της πίστης - τόσο αδύνατο είναι αυτό, που αυτοί δεν μπορούν να θέλουν ή να κάνουν οτιδήποτε καλό. Και αυτό το συμπέρασμα είναι επιβεβαιωμένο δια του γεγονότος, ότι ο Θεός αποκαλύπτει την δικαιοσύνη της σωτηρίας σαν σε ανθρώπους που κάθονται απληροφόρητοι στο σκοτάδι και εκ των εαυτών τους, λοιπόν, αυτοί δεν γνωρίζουν τίποτα περί αυτής - και εάν είναι απληροφόρητοι της δικαιοσύνης της σωτηρίας, είναι βεβαίως υπό οργή και καταδίκη και εξ αιτίας της αμάθειάς τους δεν μπορούν, επομένως, να εξάνουν τους εαυτούς τους, ούτε να προσπαθούν έτσι να κάνουν. Πώς μπορείς, εσύ να προσπαθείς, εάν δεν γνωρίζεις τι, ή πώς, ή γιατί, ή σε ποιαν έκταση, πρέπει να προσπαθείς ;

Τα γεγονότα της εμπειρίας στηρίζουν αυτό το συμπέρασμα. Δείξε μου εξ ολοκλήρου τον γένονα των θνητών ανθρώπων έναν, μάλιστα τον πλέον άγιο και δίκαιο εξ όλων αυτών, του οποίου το μυαλό ποτέ εκδήλωσε ότι ο δρόμος προς την δικαιοσύνη και σωτηρία ήταν απλώς να πιστέψει εις Αυτόν που είναι αμώτερα, Θεός και άνθρωπος, που πέθανε για τις αμαρτίες των ανθρώπων και αναστήθηκε και είναι καθισμένος στα δεξιά του Πατέρα : Δείξε μου έναν που φαντάστηκε περί αυτής της οργής του Θεού περί της οποίας ο Παύλος εδώ λέει, ότι είναι αποκαλυπτόμενη εξ ουρανού. Παρατήρησε τους σπουδαιότερους Φιλόσοφους. Τι σκέψεις είχαν αυτοί περί Θεού; Τι αυτοί άφησαν στα γραπτά περί της ερχομένης οργής; Παρατήρησε τους Ιουδαίους, ακατάπληστα διδανμένους δι' ενός πλήθους σημείων και προφητών: Τι σκέφθηκαν αυτοί περί αυτού του Δρόμου; Όχι μόνον δεν τον δέχθηκαν, αλλά τόνισαν μίσσησαν αυτόν, που όχι Έθνος υπό τον Ουρανό έχει καταδιώξει τον Χριστό περισσότερο οδυνηρά μέγρι σήμερα. Ωστόσο, ποιος θα ήθελε να τολμά να λέει, ότι μεταξύ τόσο σπουδαίου λαού δεν υπήρχε ένας που εξάσκησε την "ελεύθερη θέληση" και έκανε προσπάθεια με όλες τις δυνάμεις του; Πώς είναι αυτό, τότε, ότι όλοι αυτοί προσπαθούν τον αντίθετο δρόμο και ότι αυτό το οποίο ήταν το πλέον έξογο μέρος, του πλέον έξογου ανθρώπου, όχι μόνον δεν ακολούθησε αυτήν την μέθοδο της δικαιοσύνης, όχι μόνο ήταν αμαθής αυτής, αλλά όταν αυτή ήταν αποκαλυμμένη και κηρυγμένη σ' αυτούς, την απώθησαν μακριά με το μεγαλύτερο μίσος και ευγήθηκαν την χρεωκοπία της :

Τώρα έλα και πες μας ότι η "ελεύθερη θέληση" προσπαθεί προς το καλό, όταν αυτή η ίδια η καλοσύνη και η δικαιοσύνη είναι σκάνδαλο και μωρία σ' αυτήν! Μήτε μπορείς εσύ να λες ότι αυτό εφαρμόζει σε κάποιους, αλλά όχι σε όλους. Ο Παύλος μιλά για όλους εξ ίσου, επί της ίδιας βάσης, όταν λέει: "στους Ιουδαίους σκάνδαλο και στους Εθνικούς μωρία", και αυτός δεν εξαιρεί κανένα πλην τους πιστούς. "Εις εμάς", αυτός λέει, δηλαδή, "πού είμαστε καλεσμένοι και άγιοι. Αυτός είναι η δύναμη και η σοφία του Θεού" (στοίχοι 18,24). Αυτός δεν λέει, σε κάποιους Εθνικούς και σε κάποιους Ιουδαίους, αλλά απλά, στους Εθνικούς και Ιουδαίους που δεν είναι εξ ημών. Αυτός διαχωρίζει τους πιστούς από τους απίστευτους δια μίας ξεκάθαρης διαίρεσης, αφήνοντας όχι μέση κατάσταση. Είμαστε συζητώντας περί Εθνικών που εργάζονται χωρίς Χάρη και ο Παύλος είναι λέγοντας ότι σ' αυτούς η δικαιοσύνη του Θεού είναι μωρία, την οποίαν αυτοί σιγαλίνονται. Και αυτή είναι η δική σου "αξιότιμη προσπάθεια της "ελεύθερης θέλησης" προς το καλό :

3. Κατά τον ίδιο τρόπο, μη κάνοντας μεταβολή, αυτός προχωρά κατ' ευθείαν να απορρίπτει εκείνους τους Ιουδαίους, που είναι Ιουδαίοι κατά το γράμμα, αλλά όχι κατά το Πνεύμα. "Εσύ δια του γράμματος και της περιτομής ατιμάσεις τον Θεόν," αυτός λέει (Ρωμαίοι 2, 23-27). Πάλι : "Δεν είναι κάποιος Ιουδαίος, που είναι τέτοιος εξωτερικά, αλλά αυτός που είναι Ιουδαίος εσωτερικά" (στοίχοι 28-29). Τι μπορεί να είναι καθαρότερη παρά αυτή η διαίρεση ; Ο Ιουδαίος εξωτερικά είναι ένας παραβάτης του νόμου. Πόσοι πολλοί Ιουδαίοι νομίζουν υπήρξαν χωρίς πίστη, που ήταν ωστόσο πάρα πολύ σοφοί, πάρα πολύ θρησκευόμενοι και πάρα πολύ σωστά πρόσωπα και επεδίωκαν όπισθεν δικαιοσύνης και αλήθειας με την υψηλότερη προσπάθεια : Ο Αποστόλος συχνά φέρει σημείωση περί αυτών ότι "έχουν ζήλο Θεού", "ακολουθούν όπισθεν της δικαιοσύνης του νόμου", "μέρα και νύκτα μονθούν να έλθουν εις σωτηρίαν", αυτοί ζούν "ανεπίληπτα" (Ρωμαίοι 10,2/9,31/Πράξεις 26,7/Φιλίπ.3,6). Όχι ολινότερο, αυτοί είναι παραβάτες του νόμου, επειδή δεν είναι Ιουδαίοι κατά το Πνεύμα, και πράγματι, επίμονα ανθίστανται την δικαιοσύνη της πίστης. Τι συμπέρασμα παραμένει, λοιπόν, παρά ότι η "ελεύθερη θέληση" όταν είναι στην καλύτερη περίπτωση της, είναι τότε στην χειρότερη και όσο περισσότερο αυτή προσπαθεί, τόσο χειρότερη αυξάνει και είναι : Οι λέξεις είναι καθαρές · η διαίρεση είναι σαφής · δεν μπορεί τίποτα να είναι ειπωμένο εναντίον αυτής .

II. ΡΩΜΑΙΟΙ 3,9/3, 19: Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΕΙ ΨΕΥΤΙΚΗ ΤΗΝ "ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΘΕΛΗΣΗ"

1. Αλλά ας ακούσουμε τον Παύλο να ερμηνεύει τον εαυτόν του. Στο τρίτο κεφάλαιο, υπό μορφή αγορεύσεως, αυτός λέει: "Τι λοιπόν; είμαστε εμείς καλύτεροι παρά αυτοί; Καθόλου γιατί έχουμε αποδείξει αμώτερους, Ιουδαίους και Εθνικούς να είναι όλοι υπό αμαρτία" (στοίχος 9). Πού είναι η "ελεύθερη θέληση" τώρα; Όλοι οι Ιουδαίοι και οι Έλληνες, αυτός λέει, είναι υπό αμαρτία! Υπάρχουν καθόλου "σχήματα λόγου" ή "κόμποι" εδώ; Τι μπορεί ολόκληρη η "εξήγηση" του κόσμου να ωφελεί εναντίον αυτής της τέλει καθαφής δήλωσης; Λέγοντας "όλους" αυτός δεν εξαιρεί κανένα. Περιγράφοντας αυτούς όλους καθώς "υπό αμαρτία", δηλαδή, σκλάβους της αμαρτίας, αφήνει σ' αυτούς όχι γοησιότητα. Πού έδωσε αυτήν την απόδειξη, ότι όλοι οι Ιουδαίοι και οι Εθνικοί είναι υπό αμαρτία; Ακριβώς όπου ενώ κάλεσα την προσοχή σ' αυτό, δηλαδή όπου λέει: "Η οργή του Θεού αποκαλύπτεται

εξ ουρανού ενάντια σε πάσα ασέβεια και αδικία ανθρώπων".

Ας δούμε πώς ο Παύλος αποδεικνύει την αντίληψή του από τις Άγιες Γραφές και εάν "οι λέξεις έχουν περισσότερη ισχύ στον Παύλο παρά στον δικό τους χώρο": "Έτσι είναι γραμμένο", αυτός λέει: "δεν υπάρχει κανείς δίκαιος, δεν υπάρχει κανείς συνετός, κανείς που να εκζητά τον Θεόν. Όλοι παρέκκλιναν, συγγρόνως κατεστάθησαν αχρείοι, δεν υπάρχει κανείς που να κάνει το καλό, όχι, ούτε ένας", κλπ., (Ρωμαίοι 3,10-12). Εδώ, άσε αυτόν που μπορεί, να μου δώσει κάποια "βολική εξήγηση", ή να εφευρίσκει "σχήματα λόγου", ή να ισχυρίζεται ότι οι λέξεις είναι διφορούμενες και σκοτεινές! Άσε αυτόν που τολμά να προσπαθεί την "ελεύθερη θέληση" ενάντια σ' αυτές τις κατηγορίες και θα σημάνω ευχαρίστως υτοχώρηση και ανάκληση και θα είμαι ένας ομολογητής και υποστηρικτής της "ελεύθερης θέλησης", ενώ ο ίδιος! Είναι βέβαιο ότι αυτές οι λέξεις εφαρμόζουν σε όλους τους ανθρώπους, γιατί ο Προφήτης εισάγει τον Θεό σαν να κοιτάζει κάτω από τον Ουρανό, πάνω σε όλους τους ανθρώπους και να προσφέρει αυτήν την κρίση πάνω σ' αυτούς. Αυτό είναι όπως το θέτει στον Ψαλμό 13: "ο Θεός κοιτάξε κάτω, από τον Ουρανό, επί των υιών των ανθρώπων, να δει εάν υπάρχουν κάποιοι που έπρατταν σύνεση ή εκζητούσαν τον Θεό. Αλλά όλοι παρέκκλιναν," κ.λ.π. (Ψαλμός 14,2-3). Μην τυχόν οι Ιουδαίοι θα πίστευαν ότι αυτό δεν εφαρμόζε σ' αυτούς, ο Παύλος τους προκαταλαμβάνει δια της βεβαίωσης ότι αυτό εφαρμόζει σ' αυτούς περισσότερα από όλους: "Γνωρίζουμε", αυτός λέει, "ότι όσα πράγματα ο νόμος λέγει, λαλεί εις αυτούς που είναι υπό τον νόμο" (στοίχος 19). Αυτό ήταν ό,τι εννοεί όταν είπε: "Στους Ιουδαίους πρώτα και επίσης στους Έλληνες". Ακούς, λοιπόν, ότι όλοι οι υιοί των ανθρώπων, όλοι που είναι υπό τον νόμο, δηλαδή, Εθνικοί όπως ακριβώς και Ιουδαίοι, είναι λογαριασμένοι πρό του Θεού να είναι άδικοι, όχι συνετοί, μη εκζητούντες τον Θεό, όχι, ούτε ένας εξ αυτών' αυτοί όλοι παρεκκλιναν εκ του δρόμου και είναι ανώφελοι. Και ενώ πιστεύω ότι μεταξύ των υιών του ανθρώπου και αυτών που ήταν υπό τον νόμο, είναι αριθμημένοι οι "καλύτεροι και οι πλέον χρηστοί", που προσπαθούν όπισθεν αυτού που είναι δίκαιο και καλό με όλη την δύναμη της "ελεύθερης Θέλησης", και περί των οποίων η Διατριβή καυχάται ότι έχουν την γνώση και τα σπέρματα της χρηστότητας εντυπωμένα εντός αυτών! (Ή ίσως θα υποστήριζε ότι τέτοιοι είναι υιοί των αγγέλων;).

2. Ίσως κάποιο θρασύ πνεύμα θα παίξει εδώ τον Σοφιστή και θα πει: μολονότι η θέληση παρεκκλίνει εκ της οδού και η λογική δεν γνωρίζει πώς να ενεργεί, ωστόσο η θέληση είναι ικανή να κάνει κάποια προσπάθεια, και η λογική να αποκτή κάποια γνώση δια της δικής της δύναμης' γιατί είμαστε ικανοί να κάνουμε πολλά, που στην πραγματικότητα εμείς δεν κάνουμε' και είναι, φυσικά, ο βαθμός της δυναμικότητας, και όχι η ενέργειά της που μας αφορά.

Απαντά: Οι λέξεις του Προφήτου καλύπτουν αμφότερα, την ενέργεια και την δυναμικότητα. Να λες: ο άνθρωπος δεν εκζητά τον Θεόν, είναι το ίδιο σαν να λες: ο άνθρωπος δεν μπορεί να εκζητά τον Θεό καθώς επίσης, εξ αυτού να συμπεραίνεις: Εάν υπήρχε δυναμικότητα ή δύναμη στον άνθρωπο να θέλει το καλό, η κίνηση της Θεϊκής Παντοδυναμίας δεν θα υπέφερε αυτήν να παραμένει ανενεργός ή να κάνει δικαιοκτές, καθώς εξήγησα παρά πάνω, και δεν θα μπορούσε πλην να είναι κινημένη σε δράση σε κάποιους ανθρώπους, ή τουλάχιστον σε κάποιον μεμονωμένο άνθρωπο και να είναι εμφανισμένη σε κάποιες ατομίες. Αλλά αυτά δεν συμβαίνει γιατί ο Θεός κοιτά κάτω, εξ ουρανού, και δεν βλέπει ούτε καν έναν που προσπαθεί να εκζητά Αυτόν. Από όπου ακολουθεί ότι η δύναμη να προσπαθεί ή να σκοπεύει να εκζητά Αυτόν, δεν μπορεί να ευρεθεί πουθενά, αλλά όλοι οι άνθρωποι, αντίθετα, παρεκκλίνουν εκ της οδού. Επιπροσθέτως, εάν ο Παύλος δεν είχε αντιληφθεί να βεβαιώσει την έλλειψη της δυναμικότητας, το επιχείρημά του θα ήταν χωρίς δύναμη, γιατί όλος ο σκοπός του Παύλου είναι να κάνει την Χάρη αναγκαία σε όλους τους ανθρώπους, και εάν θα μπορούσαν να αργίζουν κάτι δια του εαυτού τους, δεν θα είχαν ανάγκη την Χάρη. Καθώς αυτό είναι, ωστόσο, αυτοί γοητεύονται Χάρη, ακριβώς επειδή δεν μπορούν να το κάνουν. Έτσι, εσύ βλέπεις ότι δια των όρων αυτού του χωρίου η "ελεύθερη θέληση" είναι ολοσχερώς ριγμένη κάτω, και τίποτα καλό ή ορθό, αφήνεται στον άνθρωπο' γιατί είναι δηλωμένος να είναι άδικος, αμαθής του Θεού, περιφρονητής του Θεού, στραμμένος μακράν από Αυτόν και ανώφελος ενώπιον Αυτού. Και οι λέξεις του προφήτη έχουν αρκετή δύναμη στον δικό τους χώρο, όπως επίσης και στην παράθεση του Παύλου, αυτών! . Δεν είναι μικρό πράγμα όταν ο άνθρωπος λέγεται ότι είναι αμαθής του Θεού και περιφρονεί Αυτόν' γιατί αυτό είναι η κύρια πηγή όλων των ανομιών, ο σκετός των αμαρτιών, μάλιστα, το βασίλειο του κακού: Τί κακό δεν είναι παρών όπου υπάρχει αμάθεια και περιφρόνηση του Θεού; Εν ολίγοις, η κυριαρχία του Σατανά επί

των ανθρώπων δεν θα μπορούσε να είναι απεικονισμένη σε ελαχιστότερες,ωστόσο σε ακριβέστερες λέξεις, με το να λες ότι αυτοί είναι αμαθείς και περιφρονούν τον Θεό! Εδώ είναι απιστία, ανυπακοή, ιεροσυλία, βλασφημία προς τον Θεό, σκληρότητα και ασπλαγγία προς τον πλησίον και αγάπη του εαυτού σε όλα τα πράγματα του Θεού και του ανθρώπου! Εδώ εσύ έχεις την δόξα και δυναμικότητα της "ελεύθερης Θέλησης"!

III. "ΕΡΓΑ" ΠΟΥ ΔΕΝ ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΟΥΝ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟ

ΤΑ ΕΘΙΜΟΤΥΠΙΚΑ ΕΡΓΑ

Το νόημα του Παύλου συνήθως διαφεύγει και αναίρεείται, λέγοντας ότι αυτά τα οποία καλεί "έργα του νόμου" είναι Εθιμοτυπικά έργα, τα οποία από τον θάνατο του Χριστού και εντεύθεν είναι νεκρή, συμπεριφορά.

Απαντώ: Αυτό είναι το λάθος του αμαθούς Ιερώνυμου, το οποίο, παρ' όλη την σθεναρή αντίσταση του Αυγουστίνου, εξαπλώθη απ' άκρον εις άκρον στον κόσμο, όταν ο Θεός απεσύρθηκε και ο Σατανάς επικράτησε και έχει συνεχισθεί μέχρι σήμερα, με το αποτέλεσμα ότι έχει υπάρξει αδύνατον να γίνει κατανοητός ο Παύλος και η γνώση του Χριστού υπήρξε αναπόφευκτα αιμαυρωμένη. Εάν δεν είχε υπάρξει άλλο λάθος στην Εκκλησία, αυτό το ένα ήταν αρκετά ισχυρό και ολέθριο δύναμη, για να καταστρέψει το Ευαγγέλιο. Εκτός εάν εξαιρετική Χάρη δεν έχει παρεμβληθεί, ο Ιερώνυμος edικαιοúτο κόλαση, μάλλον, παρά ουρανό εξ αιτίας αυτού ' τόσο μακριά είμαι εγώ από το να έχω την αυθάδεια να καθιερώσω αυτόν και να τον καλέσω άγιο; Δεν είναι αληθινό ότι ο Παύλος εδώ μιλά μόνο για εθιμοτυπικά έργα, αλλιώς, πώς το επιδεικνύει, που αποδεικνύει ότι όλοι είναι άδικοι και χρειάζονται Χάρη, θα στέκεται καλώς ; Γιατί ένας θα μπορούσε τότε να λεί: "Ας παραδεχθούμε ότι δεν είμαστε δικαιωμένοι δια των εθιμοτυπικών έργων - αλλά κάποιος άνθρωπος μπορεί να είναι δικαιωμένος δια των ηθικών έργων του Δεκαλόγου. Έτσι, ο συλλογισμός σου δεν έχει αποδείξει ότι η Χάρη είναι αναγκαία σε όλους τους ανθρώπους". Ωστόσο, πόσον εωφελής σ' αυτήν την περίπτωση η Χάρη θα ήταν, απελευθερώνοντας εμάς μόνο από τα εθιμοτυπικά έργα, τα οποία είναι τα ευκολότερα έργα εξ όλων και μπορούν να αποσπώνται μακριά δι' απλού φόβου ή ιδιοτέλειας ;

Επιπροσθέτως, είναι εσφαλμένο να λέγεται ότι τα εθιμοτυπικά έργα είναι θανάσιμα και παράνομα από τον θάνατο του Χριστού και εντεύθεν. Ο Παύλος ουδέποτε είπε αυτό. Τι αυτός λέει είναι ότι αυτά δεν δικαιώνουν ή εν πάσει περιπτώσει δεν βοηθούν τον άνθρωπο να ελευθερώσει εαυτόν από την ασέβεια ενόπιον του Θεού. Είναι πλήρως συμβιβασίμο με αυτό, ότι ένας μπορεί να κάνει αυτά χωρίς να είναι κάνοντας κάτι παράνομο. Το τρώειν και πίνειν είναι έργα τα οποία δεν δικαιώνουν ή συνιστούν εμάς στον Θεό, ωστόσο αυτός που τρώει και πίνει δεν κάνει, ως εκ τούτου, κάτι παράνομο.

Και υπάρχει κάποιο επιπλέον λάθος εδώ: Τα εθιμοτυπικά έργα ήταν, εξ ίσου διαταγμένα και κατασκευασμένα υποχρεωτικά στην παλαιά διαθήκη, όπως επίσης ήταν ο Δεκάλογος- συνεπώς, ο δεύτερος δεν είχε ούτε περισσότερη, ούτε λιγότερη δύναμη από τα πρώτα. Ο Παύλος μιλά στους Ιουδαίους πρώτα, όπως λέει στους Ρωμαίους 1(στοίχος. 16). Έτσι δεν πρέπει κανένας να αισιβάλλει ότι δια "των έργων του νόμου" όλα τα έργα, του όλου νόμου, είναι εννοημένα. Πράγματι, αυτά δεν θα μπορούσαν να είναι καλεσμένα "τα έργα του νόμου", εάν ο νόμος ήταν κατηρημένος και νεκρή συμπεριφορά, γιατί κάποιος καταρνημένος νόμος δεν είναι νόμος πλέον καθώς ο Παύλος καλά γνώριζε. Όταν αυτός μιλά περί "των έργων του νόμου", συνεπώς, είναι μιλώντας, όχι περί κάποιου νόμου που είναι καταρνημένος, αλλά περί κάποιου νόμου που είναι εν δυνάμει και εγκυρότητα. Αλλιώς, πόσο εύκολα θα μπορούσε να έχει πει: "Ο νόμος καθ' εαυτός είναι τώρα καταρνημένος", που θα είχε υπάρξει μία καθαρή, φανερή δήλωση της περίπτωσης. Αλλά ας επικαλεστούμε εμείς για τον Παύλο, τον δικό του καλύτερο διερμηνέα. Στους Γαλάτες 3 αυτός λέει: "Διότι όσοι είναι εξ έργων νόμου, είναι υπό την κατάρα ' γιατί είναι γραμμένο, επικατάρατος είναι ο καθένας που δεν εμμένει σε όλα τα πράγματα που είναι γραμμένα στο βιβλίο του νόμου, να κάνει αυτά" (στοίχος 10). Ο Παύλος είναι εδώ συνιστώντας το ίδιο σημείο, καθώς στους Ρωμαίους και στις αυτές λέξεις: και εσύ βλέπεις ότι όταν κάνει μνηία των έργων του νόμου, αυτός μιλά περί όλων των νόμων που είναι γραμμένοι στο βιβλίο του νόμου. Επιπλέον αυτό το οποίο είναι πιο αξιοσημείωτο, ο Παύλος παραθέτει τον Μωϋσή να καταράται εκείνους που δεν εμμένουν στον νόμο, ενώ αυτός ο ίδιος κηρύσσει καταραμένους εκείνους που είναι εξ έργων νόμου - κατά συνέπεια προσκοιίζει ένα χωρίο, με κάποιο διαφορετικό σκοπό από την δική του εκφρασμένη άποψη, έτσι ώστε το προηγούμενο να είναι αρνητικό, και το επόμενο καταφατικό. Αυτό το κάνει, οπωσδήποτε, επειδή η πραγματική θέση ενόπιον του Θεού είναι, ότι εκείνοι που είναι πάρα πολύ ενθουσιώδεις στα έργα του νόμου, είναι μακρύτερα από την εκπλήρωση του νόμου, γιατί αυτοί είναι χωρίς το Πνεύμα, το οποίο, μόνο, εκπληρώνει τον νόμο. Οι άνθρωποι μπορεί να προσπαθούν να κρατούν αυτόν με την δική τους δύναμη, αλλά δεν μπορούν να επιτυχάνουν τίποτα. Έτσι, αιμότερες οι δηλώσεις είναι αληθείς - αυτή του Μωϋσή, ότι είναι καταραμένοι όποιοι "δεν εμμένουν", και εκείνη του Παύλου, ότι είναι καταραμένοι όποιοι "είναι εκ των έργων του νόμου". Αιμότεροι οι εκφωνητές απαιτούν ότι οι άνθρωποι θα όφειλαν να έχουν το Πνεύμα, χωρίς τον οποίο τα έργα του νόμου, οσονδήποτε πολλά και να είναι κατωμένα, δεν δικαιώνουν, καθώς ο Παύλος λέει - εξ ίσου έτσι, όταν οι άνθρωποι δεν εμμένουν σε όλα τα πράγματα που είναι γραμμένα, καθώς ο Μωϋσής λέει. Με μια λέξη : Ο Παύλος πλήρως επιβεβαιώνει δια της διαίρεσής

τον, αυτό το οποίο λέω . Διαιρεί τους εργάτες του νόμου εντός δύο τάξεων, αυτούς που εργάζονται όπισθεν του Πνεύματος, και εκείνους που εργάζονται όπισθεν της σάρκας, μη αφήνοντας μέση κατάσταση. Αυτός λέει : "Διά των πράξεων του νόμου καμία σάρκα δεν θα δικαιωθεί ". Τι είναι αυτό πλην να λέει, ότι όταν οι άνθρωποι εργάζονται στον νόμο, χωρίς το Πνεύμα, υπάρχουν αυτοί ίδιοι σάρκα, δηλαδή, ασεβείς και αμαθείς του Θεού, τα έργα τους ωφελούν αυτούς μηδέν : Στους Γαλάτες 3 κάνει χρήση της ίδιας διαιρέσης όταν λέει: "Εσείς λάβατε το Πνεύμα διά των έργων του νόμου ή διά της ακοής της πίστεως; (στοίχος 2). Πάλι στους Ρωμαίους 3 λέει: "Αλλά τώρα η δικαιοσύνη του Θεού εμφανιζόφει, χωρίς τον νόμο"- και πάλι : "Εμείς συμπεραίνουμε ότι ο άνθρωπος είναι δικαιωμένος διά πίστεως, χωρίς τα έργα του νόμου" (στοίχοι 21, 28). Από όλα αυτά τα χωρία είναι ξεκάθαρο και φωτεινό, ότι στον Παύλο το Πνεύμα είναι τοποθετημένο σε εναντίωση στα έργα του νόμου, καθώς Αυτός είναι ενάντιος σε όλα τα άλλα πράγματα που δεν είναι πνευματικά και σε όλες τις δυνάμεις και ικανότητες της σάρκας. Έτσι είναι βέβαιο ότι η άποψη του Παύλου εδώ, συμφωνεί με την διδασκαλία του Χριστού στον Ιωάννη 3 (στοίχος 6), όπου τα πάντα τα οποία δεν είναι εκ του Πνεύματος είναι σάρκα, οσονδήποτε αληθοφανή, άγια και έξοχα μπορεί να είναι, ακόμα και τα πλέον ένδοξα έργα του νόμου του Θεού, δι' οποιαδήποτε δυνάμειος κατεργασμένα . Γιατί το Πνεύμα του Χριστού χρειάζεται και χωρίς Αυτόν όλα είναι τίποτα πλην ένα υλικό να καταδικη.

Ας είναι αποκατεστημένο, λοιπόν, ότι ο Παύλος διά "των έργων του νόμου" εννοεί, όχι εθιμοτυπικά έργα, αλλά όλα τα έργα, όλου του νόμου. Τότε θα είναι επίσης αποκατεστημένο, ότι όλα τα έργα του νόμου, που είναι κατεργασμένα χωρίς το Πνεύμα, είναι καταδικασμένα. Αλλά η δύναμη της "ελεύθερης θέλησης" (η οποία είναι η αιτία της ανήλθησης), μολονότι αναμφίβολα το πλέον έξοχο πράγμα στον άνθρωπον, είναι χωρίς το Πνεύμα. Με άλλα λόγια στα "έργα του νόμου"

ευρίσκειται το εκλεκτότερο πράγμα που μπορεί να είναι ειπωμένο περί ενός ανθρώπου. Αλλά ο Παύλος δεν λέει, "όποιοι είναι, εξ αμαρτίας και εξ ασεβείας, ενάντιοι στον νόμο"· αυτός λέει, "όποιοι είναι εκ των έργων του νόμου" δηλαδή, οι καλύτεροι ζηλωτές του νόμου, που, πλέον και πάνω της δυνάμειος της "ελεύθερης θέλησης", είναι επίσης υποβοηθούμενοι, δηλαδή διδασκόμενοι και ενθαρρυνόμενοι από τον ίδιο τον νόμο. Εάν, τώρα, η "ελεύθερη βούληση", παρ' όλον που υποβοηθείται διά του νόμου και απασχολείται στον νόμο με όλες τις δυνάμειος της, δεν κερδίζει τίποτα και αποτυγχάνει να δικαιώσει, αλλά αφήνεται στην ασεβεία της σαρκός, τι πρέπει εμείς να σκεφθούμε ότι θα μπορούσε να κάνει μόνη της, χωρίς τον νόμο : "Διά του νόμου είναι η γνώση της αμαρτίας" λέει ο Παύλος (Ρωμαίοι 3, 20). Εδώ δείχνει πόσο πολύ και σε ποιο βαθμό ο νόμος ωφελεί, διδάσκοντας ότι η "ελεύθερη θέληση" είναι εκ του εαυτού της τόσο τυφλή, που ούτε καν γνωρίζει τι η αμαρτία είναι, αλλά χρειάζεται τον νόμο να της διδάξει αυτό. Και τι μπορεί κάποιος άνθρωπος να αποπειράται να κάνει, με σκοπό να παίρνει μακριά την αμαρτία, όταν δεν γνωρίζει τι η αμαρτία είναι ; Βεβαίως αυτό: να παραγνωρίζει τι είναι αμαρτία για ό,τι δεν είναι αμαρτία, και ό,τι δεν είναι αμαρτία για τι είναι αμαρτία! Η εμπειρία μας πληροφορεί αρκετά καθαρά, πόσο ο κόσμος, στα πρόσωπα εκείνων που αυτός λογαριάζει τους καλύτερους του και τους πλέον ένθεμους ζηλωτές της δικαιοσύνης και της ευσεβείας, μισεί και καταδιώκει την δικαιοσύνη του Θεού, την κηρυγμένη.

στο Ευαγγέλιο και στιγματίζει αυτήν αίρεση, λάθος, και άλλα προσβλητικά ονόματα, ενώ είναι επιδεικνύοντας και διαλαλώντας τα δικά του έργα και επινοήματα, (τα οποία είναι πραγματικά αμαρτία και λάθος) σαν δικαιοσύνη και σοφία. Δι' αυτών των λέξεων, συνεπώς, ο Παύλος φράζει το στόμα της "ελεύθερης θέλησης", διδάσκοντας ότι δια του νόμου επιδεικνύεται η αμαρτία, σ' αυτήν που υπάρχει εν αγνοία της αμαρτίας της· τόσο μακριά ευρίσκεται από το να είναι επιτρέποντας οποιαδήποτε δύναμη να κάνει προσπάθειες προς το καλό.

IV. Ο ΝΟΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΣΧΕΔΙΑΣΜΕΝΟΣ ΝΑ ΟΔΗΓΕΙ ΣΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ, ΔΙΝΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΓΝΩΣΗ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ

Και εδώ η λύση του ερωτήματος, το οποίο η Διατριβή επαναλαμβάνει τόσο συχνά καθ' όλο το μήκος του βιβλίου : " εάν εμείς δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα, ποιος είναι ο σκοπός όλων των νόμων, εντολών, απειλών, και υποσχέσεων; Ο Παύλος εδώ δίνει την απάντηση: "διά του νόμου είναι η γνώση της αμαρτίας". Η απάντηση του στο ερώτημα είναι πολύ διαφορετική από τις ιδέες των ανθρώπων, ή της "ελεύθερης θέλησης". Αυτός δεν λέει ότι η "ελεύθερη θέληση" είναι αποδεδειγμένη διά του νόμου, ούτε ότι αυτή συν-εργάζεται για δικαιοσύνη, γιατί διά του νόμου έρχεται όλη δικαιοσύνη, αλλά η γνώση της αμαρτίας. Αυτό είναι ο καρπός, το έργο, και η λειτουργία του νόμου· είναι ένα φως στον αμαθή και τυφλό, αλλά ένα που φανερώνει την νόσο, αμαρτία, κακό, θάνατο, κόλαση, και την οργή του Θεού. Αυτός δεν βοηθά ούτε τοποθετεί αυτούς ελεύθερους από αυτά τα πράγματα· αυτός είναι ικανοποιημένος απλά να τα επισημαίνει.

Έτσι, επίσης, στους Γαλάτες, πραγματεύεται το ίδιο σημείο. Ο Παύλος ρωτά: "Διά ποιον λόγο τότε χρησιμεύει ο νόμος: (3,19). Δεν απαντά, όπως η Διαιτιβή κάνει, ότι αυτός αποδεικνύει την ύπαρξη της "ελεύθερης θέλησης", αλλά λέει: "αυτός προσετέθει χάριν των παραβάσεων, έως ότου το σπέρμα θα έπρεπε να έλθει, στον οποίο Αυτός είχε κάνει την υπόσχεση". "Εξ αιτίας των παραβάσεων", αυτός λέει· όχι, πράγματι, να αναγκάζει αυτές, καθώς ο Ιερώνυμος ονειρεύεται, γιατί ο Παύλος είναι αποδεικνύοντας ότι η απομάκρυνση και αναγκάτηση των αμαρτιών διά του δώρου της δικαιοσύνης, ήταν υπεσχημένη στο σπέρμα που ήταν να έλθει, αλλά να αυξάνει τις παραβάσεις καθώς λέει στους Ρωμαίους 5: "ο νόμος παρεισλήθη, ίνα πλεονάσει τοπαράπτωμα" (στοίχος 20). Οι όποιες αμαρτίες δεν ήταν διαπραγμάνες εν αφθονία χωρίς τον νόμο· αλλά τότε αυτές δεν ήταν αναγνωρισμένες να είναι παραβάσεις και αμαρτίες τέτοιες τρομερής σπουδαιότητας και οι περισσότερες και μεγαλύτερες εξ αυτών ήταν θεωρημένες να είναι δικαιοσύνη! Εφόσον οι αμαρτίες είναι μη διακρινόμενες δεν υπάρχει χώρος για κάποια θεραπεία και όχι ελπίδα μιας τέτοιας· γιατί αμαρτίες που νομίζουν ότι αυτές μαρτυρούν υγεία και δεν χρειάζονται ιατρό, δεν θα υπομείνουν το χέρι του θεραπευτή. Ο νόμος είναι συνεπώς, αναγκαίος να δίνει γνώση της αμαρτίας, έτσι ώστε ο υπερήφανος άνθρωπος, που εστοχάσθη ότι ήταν ακέραιος, να μπορεί να είναι ταπεινωμένος διά της αποκάλυψης της δικής του μεγάλης διαφθοράς και να αναστενάζει και να λαγναρά όπισθεν της χάρις που είναι διατυπωμένη εν τω Χριστώ.

V. ΡΩΜΑΙΟΙ 3,21-26: ΤΟ ΔΟΓΜΑ ΤΗΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ ΔΙΑ ΠΙΣΤΕΩΣ
ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΕΙ ΨΕΥΔΟΣ ΤΗΝ "ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΘΕΛΗΣΗ"

1. Ενώ αυτό υπάρχει έτσι, ο Παύλος τώρα διακηρύσσει με πλήρη εμπιστοσύνη και αυθεντικό κύρος: "Αλλά τώρα η δικαιοσύνη του Θεού, χωρίς τον νόμο, είναι φανερωμένη, υπάρχουσα μαρτυρούμενη υπό τον νόμο και των προφητών· ακόμα, η δικαιοσύνη του Θεού η οποία είναι δια πίστεως του Ιησού Χριστού εις πάντας και επί πάντας αυτούς που πιστεύουν εν Αυτώ· γιατί δεν υπάρχει διαφορά, επειδή πάντες έχουν αμαρτήσει και είναι χωρίς την δόξα του Θεού· υπάρχοντες δικαιωμένοι δωρεάν δια της Χάρης Του, δια μέσου της απολυτρώσεως που είναι εν Χριστώ Ιησού, τον οποίο ο Θεός προέθετο να είναι ιλαστήριον, μέσω πίστεως εν τω Αυτώ αίματι", κ.λ.π (Ρωμαίοι 3,21-25). Εδώ ο Παύλος εκστομίζει, ακριβώς, κεραυνούς ενάντια στην "ελεύθερη Θέληση".
Πρώτα: "Η δικαιοσύνη του Θεού χωρίς τον νόμο", αυτός λέει, "είναι φανερωμένη". Αυτός διακρίνει την δικαιοσύνη του Θεού από την δικαιοσύνη του νόμου, επειδή η δικαιοσύνη της πίστεως έργεται εξ αιτίας χάρις, χωρίς τον νόμο. Η φράση του "χωρίς τον νόμο" μπορεί να σημαίνει μόνο ότι η Χριστιανική δικαιοσύνη υπάρχει χωρίς τα έργα του νόμου. Τα οποία έργα του νόμου δεν ωφελούν και δεν πραγματοποιούν τίποτα για την επίτευξη της. Έτσι αυτός λέει ακριβώς από κάτω: «Εμείς συμπεραίνουμε ότι ο άνθρωπος είναι δικαιωμένος δια πίστεως, χωρίς τα έργα του νόμου» (στοίχος 28). Πριν, αυτός είχε πει: "Εξ έργων του νόμου καμία σάρκα δεν θα δικαιωθεί· ενώπιον Αυτού" (στοίχος 20). Από όλο αυτό είναι πολύ καθαρό ότι η προσπάθεια και ο αγώνας της "ελεύθερης θέλησης" είναι απλά μηδέν· γιατί εάν η δικαιοσύνη του Θεού υπάρχει χωρίς τον νόμο και χωρίς τα έργα του νόμου, πόσο πολύ περισσότερο θα υπάρχει χωρίς την "ελεύθερη θέληση". Γιατί η ανώτατη ασχολία της "ελεύθερης θέλησης" είναι να εξασκεί τον εαυτόν της στην ηθική δικαιοσύνη, στα έργα εκείνου του νόμου δια του οποίου η τυφλότης της και ανικανότητά της είναι "βοηθουμένη". Αλλά αυτή η λέξη "χωρίς" απομακρύνει τα ηθικώς καλά έργα και την ηθική δικαιοσύνη και προπαρασκευάζει για χάρι. Φαντάσου οποιαδήποτε δύναμη που μπορείς να σκεφθείς σαν ανήκουσα στην "ελεύθερη θέληση" και ο Παύλος ακόμα θα στέκεται σταθερά και θα λέει: "η δικαιοσύνη του Θεού υπάρχει χωρίς αυτήν!" Και μολονότι θα παραδεχόμουν ότι η "ελεύθερη θέληση" δια των προσπαθειών της μπορεί να προχωρά σε κάποια διεύθυνση, ήτοι, στην διεύθυνση των καλών έργων, ή την δικαιοσύνη του αστικού ή του ηθικού νόμου, εν τούτοις δεν προχωρά προς την δικαιοσύνη του Θεού, ούτε ταιριάζει ο θεός να κρίνει τους αγώνες της από οποιαδήποτε άποψη άξιες να κερδίσουν την δικαιοσύνη Του, γιατί Αυτός λέει ότι η δικαιοσύνη του προσφέρεται χωρίς τον νόμο. Και εάν η "ελεύθερη θέληση" δεν προχωρά προς την δικαιοσύνη του Θεού, τι θα κερδίσει αυτή ακόμα και αν δια των έργων της και προσπαθειών προχωρά προς την ανγενική ανιότητα; εάν αυτό ήταν δυνατόν! Δεν πιστεύω ότι υπάρχουν οποιοδήποτε σκοτεινές και διφορούμενες λέξεις εδώ, ούτε χώρος αφήνεται για οποιαδήποτε σχήματα λόγου. Ο Παύλος ξεκάθαρα διακρίνει τις δύο δικαιοσύνες, αποδίδοντας την μία στον νόμο, και την άλλη στην Χάρη· και δηλώνει ότι η επόμενη είναι δοσμένη χωρίς την προηγουμένη και χωρίς τα έργα της, και ότι η προηγουμένη, χωρίς την επόμενη, δεν δικαιώνει ή ωφελεί οτιδήποτε, θα μου άρεσε να δώ πώς η "ελεύθερη θέληση" μπορεί να στέκεται και να είναι υπερασπισμένη ενάντια σ' αυτά τα κείμενα!

2. Ένας άλλος κεραυνός είναι η δήλωση του Παύλου ότι η δικαιοσύνη του Θεού είναι φανερωμένη και ωφελεί εις πάντας και επί πάντας αυτούς που πιστεύουν· εν Χριστώ, και ότι "δεν υπάρχει διαφορά". Εδώ πάλι, με τις καθαρότερες λέξεις, διαιρεί ολόκληρο το ανθρώπινο γένος σε δύο μέρη. Στους πιστούς δίνει τη δικαιοσύνη του Θεού, στους απίστευτους την αρνείται. Τώρα δεν είναι κανένας αρκετά τρελός ώστε να αμφιβάλλει ότι η δύναμη και προσπάθεια της "ελεύθερης θέλησης" είναι κάτι διαφορετικό, από την πίστη εν Χριστώ Ιησού! Αλλά ο Παύλος αρνείται ότι οποιοδήποτε πράγμα, εκτός από την πίστη, είναι δίκαιο ενώπιον του Θεού. Και εάν αυτό δεν είναι δίκαιο ενώπιον του Θεού, πρέπει να είναι αμαρτία· γιατί εν συγκρίσει προς τον Θεό, εκεί, δεν παρουσιάζει τίποτα ενδιάμεσο μεταξύ δικαιοσύνης και αμαρτίας.
Η δήλωσή του ότι πάντες είναι "χωρίς την δόξα του Θεού", διδάσκει την ίδια αλήθεια. Εσύ μπορείς να λάβεις "την δόξα του Θεού"

εδώ, κατά δύο τρόπους, ενεργητικά και παθητικά. Αυτός είναι ο τρόπος του Παύλου στους Εβραίσιους, τους οποίους συχνά μεταχειρίζεται. Ενεργητικά, "η δόξα του Θεού" είναι αυτή δια της οποίας Αυτός καυγάζεται σε εμάς. Παθητικά, είναι αυτή δια της οποίας εμείς καυγόμαστε εν τω Θεώ. Φαίνεται σε εμένα ότι η φράση θα όφειλε εδώ να ληφθεί παθητικά, ακριβώς καθώς "η πίστη του Χριστού", η οποία κατά το Λατινικό ιδίωμα θα έδειγνε "την πίστη την οποία ο Χριστός έχει", σημαίνει, σύμφωνα με το Εβραϊκό ιδίωμα, "την πίστη την οποία εμείς έχουμε εν τω Χριστώ", και "η δικαιοσύνη του Θεού", η οποία στο Λατινικό ιδίωμα, θα έδειγνε "την δικαιοσύνη την οποία ο Θεός έχει", σημαίνει, σύμφωνα με το Εβραϊκό ιδίωμα "την δικαιοσύνη την οποία εμείς έχουμε από τον θεό και ενόπιον του Θεού". Αναλόγως, εμείς λαμβάνουμε "την δόξα του Θεού", όχι κατά τον Λατινικό, αλλά κατά τον Εβραϊκό τρόπο, με την σημασία "της δόξας την οποία εμείς έχουμε εν τω Θεώ και ενόπιον του Θεού" η οποία θα μπορούσε να είναι Καλεσμένη, "η δόξα μας εν τω Θεώ.

VI ΤΟ ΔΟΓΜΑ ΤΟΥ ΠΕΛΑΓΙΟΥ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΞΙΑΣ ΕΙΝΑΙ ΛΙΓΟΤΕΡΟ ΕΛΑΤΤΩΜΑΤΙΚΟ ΑΠΟ ΕΚΕΙΝΟ ΤΩΝ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΡΑΣΜΟΥ

1. Και τι θα πουν οι προστάτες της "ελεύθερης θέλησης σε ό,τι ακολουθεί: "υπόγοντες δικαιωμένοι δωρεάν δια της χάριτος Του." Τι σημαίνει "δωρεάν"? Τι σημαίνει "δια της Χάριτος Του"; Πώς θα συμφωνήσουν προσπάθεια και αξία, με την δωρεάν δοσμένη δικαιοσύνη; Ίσως αυτοί θα πουν εδώ ότι αποδίδουν στην "ελεύθερη θέληση" το ελάχιστο δυνατό, κατά κανένα τρόπο την ανταξιότητα, της αξίας. Αλλά αυτές είναι κενές λέξεις, επειδή αυτό το οποίο είναι ζητούμενο δια μέσου της "ελεύθερης θέλησης" είναι ότι η αξία πρέπει να έχει τον χώρο της.

Η ίδια η Διατριβή συζητήσε και εξέφρασε αντιρρήσεις απ' άκρου εις άκρον, κατ' αυτήν την κλίση: "Εάν δεν υπάρχει ελευθερία της θέλησης, τί χώρος υπάρχει για αξία; Εάν δεν υπάρχει χώρος για αξία, τί χώρος υπάρχει για ανταμοιβή; Εις τί αυτή θα είναι καταλογισμένη, εάν ο άνθρωπος είναι δικαιωμένος χωρίς αξία; " Ο Παύλος εδώ δίνει την απάντηση: δεν υπάρχει καθόλου τέτοιο πράγμα όπως η αξία, αλλά όλοι που είναι δικαιωμένοι είναι δικαιωμένοι δωρεάν και αυτό είναι καταλογισμένο σε τίποτα άλλο πλην στην Χάρη του Θεού. Και όταν η δικαιοσύνη είναι δοσμένη, τότε η βασιλεία και η αιώνια ζωή είναι δοσμένες με αυτήν. Πού είναι η προσπάθειά σου τώρα; και ο αγώνας σου; και τα καλά σου έργα; και οι αξίες της "ελεύθερης Θέλησης"; Τί όφελος υπάρχει αυτών;

2. Μέσα στον ζήλο τους να έλθουν σε αντίθεση με τους Πελαγιανούς, αρχίζουν να αποκρούουν ανταξιότητα αξίας και δι' αυτής ακριβώς της μορφής της διάφυσής τους ανορθώνουν αυτήν περισσότερο σταθερά! Δια της λέξης και της πέννας την αποκρούουν, αλλά πραγματικά στην καρδιά τους την εδραιώνουν και είναι χειρότεροι από τους Πελαγιανούς κατά δύο σημασίες. Κατά πρώτον, οι Πελαγianoί ομολογούν και βεβαιώνουν ανταξιότητα αξίας ντόμπρα, ειλικρινά και τίμια, καλώντας τα σύκα σύκα και διδάσκοντας αυτό το οποίο πραγματικά υποστηρίζουν. Αλλά οι φίλοι μας εδώ, που υποστηρίζουν και διδάσκουν την ίδια άποψη, προσπαθούν να μας κοροϊδέσουν με ψεύτικες λέξεις και απατηλά προσήματα, ανακοινώνοντας ότι διαφωνούν με τους Πελαγιανούς, όταν δεν υπάρχει τίποτα που αυτοί είναι επί πλέον από το να κάνουν! "Εάν θεωρείς τα προσήματά μας, εμείς φανόμαστε στους Πελαγιανούς οι δριμύτεροι εχθροί" αλλά εάν θεωρείς τα γεγονότα και την καρδιά μας, εμείς είμαστε Πελαγianoί διπλά χρωματισμένοι".

Έπειτα, κατά δεύτερον, αυτή η δική τους υποκρισία καταλήγει, στο να αποτιμούν και να νυρεύουν να αγοράσουν την Χάρη του Θεού με πολύ φθηνότερη τιμή παρά οι Πελαγianoί. Αυτοί οι δεύτεροι ιογυρίζονται, ότι δεν είναι δια κάποιου ανεπαίσθητου "κάτι" εντός ημών, που εμείς αποκτάμε Χάρη, αλλά δι' αγώνων και έργων που είναι πλήρη, ολόκληρα, τέλεια, πολλά και ιογυρά, αλλά οι φίλοι μας εδώ μας λένε ότι είναι για κάτι πολύ μικρό, σχεδόν τίποτα, που εμείς αξίζουμε Χάρη.

3. Επιπροσθέτως, η δικαιοσύνη δια της Χάρης δεν σου επιτρέπει να θεωρείς την αξιότητα οποιουδήποτε προσώπου, καθώς ο Παύλος λέει πιο κάτω, στο ενδέκατο κεφάλαιο: "Εάν δια της Χάρης, τότε δεν είναι πλέον εξ έργων" αλλιώς, η Χάρη δεν είναι Χάρη" (στοίχος 6). Έτσι, επίσης, αυτός λέει στο τέταρτο κεφάλαιο: "Τώρα εις αυτόν που εργάζεται η ανταμοιβή είναι λογαριασμένη, όχι εκ χάριτος, αλλά εξ σφειλής" (στοίχος 4). Και έτσι ο καλός μου Παύλος, η μάστιγα της "ελεύθερης θέλησης", στέκεται αήτητος! Ρίχνει κάτω δύο στρατούς με μία μοναδική λέξη! Γιατί εάν εμείς είμαστε δικαιωμένοι χωρίς έργα, όλα τα έργα είναι καταδικασμένα, είτε μικρά είτε μεγάλα" ο Παύλος δεν εξαιρεί κανένα, αλλά ρίχνει κεραινούς αμερόληπτα εναντίον όλων.

Τώρα, κοίτα εδώ πόσο κοιμισμένοι όλοι οι αντίπαλοί μας είναι, και πόσο λίγο βοηθά κάποιον άνθρωπο να βασίζεται στους αρχαίους Πατέρες, παρ' όλη την καλή τους υπόληψη σε όλη την περίοδο των αιώνων! Δεν ήταν αυτοί ισοδύναμα τυφλοί, αλήθεια και απρόσεκτοι, στις φωτεινότερες και καθαρότερες λέξεις του Παύλου; Τί, παρακαλώ, μπορεί να ειπωθεί υπέρ της Χάρης, ενάντια στην "ελεύθερη θέληση", φωτεινότερα και καθαρότερα, εάν η ομιλία του Παύλου εδώ δεν είναι φωτεινή και καθαρή; Αυτός εξυψώνει την Χάρη ενάντια στην "ελεύθερη θέληση" με κατηγορηματικούς όρους: χρησιμοποιώντας τις φωτεινότερες και απλούστερες λέξεις. : Δεί ότι είμαστε δικαιωμένοι δωρεάν, και ότι η Χάρη δεν είναι χάρις εάν είναι αποκτημένη δι' έργων. Με την μεγίστη καθαρότητα αυτός αποκλείει όλα τα έργα, στο ζήτημα της δικαίωσης και έτσι ανορθώνει το Έλεος μόνο και την δικαίωση που είναι δωρεάν. Εν τούτοις, σ' αυτό το φώς εμείς ακόμα ζητούμε σκοτάδι και επειδή δεν μπορούμε να δώσουμε στους εαυτούς μας μεγάλη πίστη, αλήθεια, ολόκληρη την πίστη για δικαίωση, προσπαθούμε να δώσουμε στους εαυτούς μας κάποια μικροσκοπικά λίγη πίστη μόνο με σκοπό να μπορέσουμε να κερδίσουμε το σημείο, ότι η δικαίωση δια της Χάρης του Θεού δεν είναι δωρεάν και χωρίς

έρνα! Καθώς εάν, η διάφωση του Παύλου, ότι ουδέν εκ των μεγαλύτερων μας έργων συνεισφέρει στην δικαίωσή μας, δεν ήταν πολύ περισσότερο μία διάφωση ότι τα μικροσκοπικά λίκνα μας έργα κάνουν το ίδιο! Ειδικώς όταν έχει καταθέσει, ότι εμείς είμαστε δικαιωμένοι μόνο δια της χάριος του Θεού, χωρίς οποιαδήποτε έργα – πραγματικά, χωρίς τον νόμο, στον οποίο όλα τα έργα, μεγάλα, μικρά, αναλογικώς ή ανταξίως αξιόλογα, είναι περιεχόμενα. ΤΩΡΑ πίναινε και καμάρωσε για το κύρος των παλαιών και εμπιστέψου αυτό το οποίο λένε, τώρα που βλέπετε ότι αυτοί, ένας έκαστος και όλοι μαζί, αννόησαν την ανώτατα καθαρή και φωτεινή διδασκαλία του Παύλου. Αποσύρθηκαν από αυτό το προϊνό άστρο, αλήθεια, αυτόν τον ήλιο, καθώς εάν οι ζωές τους ήταν βέβαιες, γιατί ήταν στην επιρροή των δικών τους σαρκικών ιδεών, και σκέφθηκαν αυτό παράλογο, ότι δεν θα έπρεπε να αφήνεται χώρος υπέρ της αξίας.

· VII. ΡΩΜΑΙΟΙ 4.2-3 Η ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΚΗ ΕΛΛΕΙΨΗ ΣΧΕΣΙΣ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΕΡΓΩΝ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΕΚ ΠΙΣΤΕΩΣ

– Ας αναφέρουμε εμείς το παράδειγμα που ο Παύλος προχωρά να παραθέτει, εκείνο του Αβραάμ. Αυτός λέει: "Εάν ο Αβραάμ ήτο δικαιωμένος δι' έργων αυτός έχει εξ αυτού την καύνηση, αλλά όχι ενώπιον του Θεού. Γιατί τί λέει η Γραφή: Ο Αβραάμ επίστευσε στον Θεό και αυτό ήτο λογαριασμένα προς αυτόν για δικαιοσύνη" (Ρωμαίοι 4.2-3). Εδώ, επίσης, παρακαλώ να λάβετε την ένδειξη της διάκρισης του Παύλου, καθώς μετρά εκ νέου την διπλή δικαιοσύνη του Αβραάμ. Η μία είναι εκ των έργων δηλαδή, πηκτική και αστική. Αλλά ο Παύλος λέει ότι αυτή δεν δικαίωσε τον Αβραάμ ενώπιον του Θεού, ακόμα και αν αυτή τον κατασκευάζει δίκαιο στα μάτια των ανθρώπων. Αυτός έχει καύνημα ενώπιον των ανθρώπων εξ αιτίας αυτής της δικαιοσύνης, αλλά είναι ακόμα χωρίς το καύνημα του Θεού. Ουδείς μπορεί να λέει ότι είναι τα έργα του νόμου, ή τα εθιμοτυπικά έργα, που είναι εδώ, καταδικασμένα, γιατί ο Αβραάμ έζησε πολλά χρόνια πριν τον νόμο. Ο Παύλος απλά μιλά περί των έργων του Αβραάμ και εκείνα εκ των καλύτερων του έργων – γιατί θα ήταν παράλογο να συζητά κατά πόσον κάποιος άνθρωπος είναι δικαιωμένος δια κακών έργων: Εάν, τώρα, ο Αβραάμ είναι δίκαιος από κανένα εκ των έργων του, έτσι ώστε, εάν δεν ενδυθεί αυτός μία άλλη δικαιοσύνη (αυτή της πίστης), αιμότερη, αυτός και όλα τα έργα του είναι παρατημένα υπό την δύναμη της ασεβείας. Τότε είναι προφανές ότι ουδείς άνθρωπος μπορεί να κάνει οποιαδήποτε πρόοδο προς την δικαιοσύνη δια των έργων του και είναι επί πλέον φανερό ότι, έργα, αγώνες ή προσπάθειες της "ελεύθερης θέλησης, δεν είναι οποιασδήποτε χρησιμότητας ενώπιον του Θεού, αλλά ότι αυτά όλα κηρύσσονται ασεβή, άδικα και κακά. Γιατί εάν αυτός ο ίδιος ο άνθρωπος δεν είναι δίκαιος, μήτε είναι τα έργα του και οι προσπάθειές του δίκαιες – και εάν δεν είναι δίκαια, αυτά αξίζουν καταδίκη και οργή. Η άλλη δικαιοσύνη είναι εκ πίστεως και συνίσταται, όχι σε τίποτα έργα, αλλά στην φιλευσπλαγνχή εύνοια και λογαριασμό του Θεού. Δες πώς ο Παύλος ωθεί την λέξη "ελογίσθη" – πόσο αυτός επιμένει επ' αυτής και την επαναλαμβάνει, και την ενδυναμώνει. "Εις αυτόν που εργάζεται", αυτός λέει, "Η ΑΝΤΑΜΟΙΒΗ είναι ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΕΝΗ, όχι εκ χάριτος, ΑΛΛΑ ΕΞ ΟΦΕΙΛΗΣ. Αλλά εις αυτόν που δεν εργάζεται, αλλά πιστεύει επ' αυτού που δικαιοώνει τον ασεβή, Η ΠΙΣΤΗ ΤΟΥ είναι ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΕΝΗ για δικαιοσύνη", σύμφωνα προς τον σκοπό της Χάρης του Θεού. Έπειτα αυτός παραθέτει τον Δαυΐδ που λέει το ίδιο περί του λογαριασμού της Χάρης: "Μακαρισμένος είναι ο άνθρωπος στον οποίο ο Κύριος δεν έχει λογαριάσει αμαρτία", κλπ. (στοίχοι 6-8). Αυτός επαναλαμβάνει την λέξη "λογαριάζω", σ' αυτό το κεφάλαιο, περί τις δέκα φορές.

Εν συντομία, ο Παύλος θέτει "αυτόν που εργάζεται" και "αυτόν που δεν εργάζεται" πλάι πλάι και δεν αφήνει κανένα στο μέσον, μεταξύ αυτών. Αυτός δηλώνει ότι η δικαιοσύνη δεν είναι λογαριασμένη σ' αυτόν που εργάζεται, αλλά είναι λογαριασμένη σ' αυτόν που δεν εργάζεται, εάν μόνο αυτός πιστεύει. Δεν υπάρχει δρόμος δια του οποίου η "ελεύθερη θέληση", με τους αγώνες της και τις προσπάθειές της, μπορεί να το αποφεύγει ή να ξεγλιστρά – αυτή πρέπει, είτε να είναι αριθμημένη με "αυτόν που εργάζεται", ή με "αυτόν που δεν εργάζεται". Εάν με "αυτόν που εργάζεται", εσύ έχεις ακούσει τον Παύλο να λέει ότι η δικαιοσύνη δεν είναι λογαριασμένη σ' αυτόν. Εάν με "αυτόν που δεν εργάζεται αλλά πιστεύει" επί του Θεού, η δικαιοσύνη είναι λογαριασμένη, εις αυτόν. Αλλά τότε δεν θα είναι η δύναμη της "ελεύθερης θέλησης", αλλά μία νέα δημιουργία δια πίστεως. Και εάν η δικαιοσύνη δεν είναι λογαριασμένη εις "αυτόν που εργάζεται", καθίσταται καθαρό ότι τα έργα του δεν είναι τίποτα πλην αμαρτίες, κακία και ασεβεία ενώπιον του Θεού.

Απερίσκεπτοι Σοφιστές μπορούν εδώ να αντιτάσσουν ότι, μολοντί ο άνθρωπος είναι κακός, ωστόσο το έργο του δεν είναι ανάγκη να είναι κακό. Όμως ο Παύλος καθορίζει ότι "άνθρωπο" απλά, αλλά

"αυτὸν που ἐργάζεται", με τὴν προθέσιν του νὰ εἶναι νὰ δηλώσῃ μετὰ καθαρότερες λέξεις, ὅτι τὰ πραγματικὰ ἔργα καὶ οἱ ἀνῶνες εἶναι καταδικασμένα, ὅποιαδήποτε αὐτὰ εἶναι, καὶ δι' ὁποιοῦδήποτε ὀνόματος ἢ ἐμφάνισιν αὐτὰ πορεύονται. Εἶναι περὶ καλῶν ἔργων που αὐτὸς μιλά, γιατί εἶναι συζητῶντας περὶ δικαιώσεων καὶ ἀξίας. Καὶ ὅταν μιλά περὶ "αὐτοῦ που ἐργάζεται", μιλά περιεκτικὰ γιὰ ὅλους που ἐργάζονται καὶ γιὰ ὅλα τὰ ἔργα που αὐτοὶ κάνουν, ἀλλὰ ἐδικῶς περὶ τῶν καλῶν τους καὶ ὁρθῶν ἔργων. Διαφορετικὰ, ἡ διάκριση του μετὰξὺ "αὐτοῦ που ἐργάζεται" καὶ "αὐτοῦ που δὲν ἐργάζεται" δὲν θὰ ἦταν λογικῶς ἀποδεκτὴ.

VIII. ἌΛΛΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΑ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ "ΕΛΕΥΘΕΡΗΣ ΘΕΛΗΣΗΣ" ΟΧΙ ΑΝΑΠΤΥΓΜΕΝΑ ΕΔΩ

Ενῶ ἐδῶ διέρχομαι ἐπιχειρήματα μεγάλης δυνάμει, βγαλμένα ἐκ τοῦ σκοποῦ τῆς Χάρει, ἐκ τῶν υποσχέσεων, ἐκ τῆς δυνάμεως τοῦ νόμου, ἐκ τοῦ προλατορικοῦ αἰματώματος καὶ ἐκ τῆς ἐκλογῆς τοῦ Θεοῦ· κάθε ἓνα ἐξ αὐτῶν ἀπὸ μόνου του θὰ μπορούσε ὁλοσχερῶς νὰ ἀνατρέψει τὴν "ἐλευθερὴν θέλησιν", ἔτσι: Ἐάν ἡ πρωταρχικὴ αἰτία τῆς Χάρει εἶναι ὁ προκαθορισμένος σκοπὸς τοῦ Θεοῦ, τότε ἐργεῖται κατ' ἀνάγκη καὶ ὅχι ἀπὸ κανένα ἀνὼνα ἢ προσπάθειαν ἀπὸ τὸ μέρος μας, καθὼς ἐδειξα πρὶν πάντω.

Πάλι: Ἐάν ὁ Θεὸς υποσχέθηκε Χάρη πρὶν τὸν νόμο, καθὼς ὁ Παῦλος συζητᾷ ἐδῶ καὶ στοὺς Γαλάτες, τότε αὐτὴ δὲν ἐργεῖται δι' ἔργων ἢ δια τοῦ νόμου, ἀλλίως ἡ υπόσχεση θὰ ἀποτύγχανε καὶ ἡ πίστις ἐπίσης, (διὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀβραάμ ἦταν δικαιωμένος πρὶν ὁ νόμος νὰ ἦταν δοσμένος) θὰ ἀποτύγχανε, εἴαν θὰ ἔπρεπε τὰ ἔργα νὰ εἶναι χρήσιμα.

Πάλι: ἀφοῦ ὁ νόμος εἶναι ἡ δυνάμις τῆς αἰματώσεως που φανερώσκει αὐτὴν, γιὰ νὰ τὴν ἐξαλείψῃ, αὐτὸς κάνει τὴν συνείδησιν ἐνόχην ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ ἀπειλεῖ ὁργή. Αὐτὸ εἶναι τὸ νόημα τοῦ Παύλου ὅταν λέγει: "ὁ νόμος ἐργάζεται ὁργή" (Ρωμαῖοι 4,15). Πῶς τότε θὰ μπορούσε ἡ δικαιοσύνη νὰ εἶναι προμηθευόμενη διὰ τοῦ νόμου; Καὶ εἴαν ἡμεῖς δὲν λαμβάνοιμε βοήθειαν ἐκ τοῦ νόμου, πῶς μπορούμε νὰ λάβωμε βοήθειαν ἐκ τῆς δυνάμει τῆς θέλησός μας μόνον;

Πάλι : ἀφοῦ διὰ τῆς μίας καὶ μόνης προσβολῆς τοῦ πρώτου ἀνθρώπου, Ἀδάμ, ἡμεῖς τοποθετούμαστε, πάντες, ὑπὸ αμαρτία καὶ καταδίκη, πῶς μπορούμε ἡμεῖς νὰ τοποθετήσωμε τὰ γένη μας σὲ σιδήποτε που δὲν εἶναι αμαρτωλὸ καὶ ἀξιοκατάκριτο; Ὅταν αὐτὸς λέγει "πάντες", δὲν ἐξαιρεῖ κανένα - οὔτε τὴν δυνάμιν τῆς "ἐλευθερῆς θέλησος", οὔτε ὅποιοδήποτε ἐργάτη, εἴτε ἐργάζεται καὶ προσπαθεῖ, εἴτε ὄχι· αὐτὸς κατ' ἀναγκαιότητα περικλείεται με τοὺς λοιποὺς μετὰξὺ τῶν "πάντων".

Οὔτε θὰ οφείλωμε ἡμεῖς νὰ αμαρτάνοιμε ἢ νὰ εἴμαστε καταδικασμένοι ἐξ αἰτίας τῆς μίας καὶ μόνης προσβολῆς τοῦ Ἀδάμ, εἴαν ἐκείνη ἡ προσβολὴ δὲν ἦταν δική μας - ποίος θὰ μπορούσε νὰ εἶναι καταδικασμένος ἐξ αἰτίας τῆς προσβολῆς κάποιου ἄλλου, ἐδικῶς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ; Ἀλλὰ ἡ προσβολὴ του καθίσταται δική μας, ὅχι ἐξ αἰσχυμύσεως, οὔτε ἐξ ὁποιασδήποτε πράξεως ἀπὸ τὸ μέρος μας, (ἐπειδὴ τότε αὐτὴ δὲν θὰ ἦταν ἡ μία καὶ μόνη προσβολὴ τοῦ Ἀδάμ, ἀφοῦ ἡμεῖς θὰ εἴγαμε διαπράξει αὐτή, ὅχι αὐτὸς), ἀλλὰ αὐτὴ καθίσταται δική μας διὰ τῆς νέννησος, (ἡμεῖς πρέπει ἐν τούτοις, νὰ συζητήσωμε αὐτὸ ἄλλω). Τὸ προλατορικὸ αἰμάρτημα καθ' ἑαυτὸ λοιπόν, δὲν ἐπιτρέπει στὴν "ἐλευθερὴν θέλησιν" ὅποιαδήποτε δυνάμιν, καθόλου, ἐκτός νὰ αμαρτάνει καὶ νὰ ἐκτίθεται σὲ καταδίκη.

IX. Ἡ ΠΕΙΣΤΙΚΟΤΗΣ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ "ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΘΕΛΗΣΗ"

Μιλώντας γιὰ τὸν ἑαυτὸν μου, εἶμαι κατὰ πλῆκτος ὅτι, ὅταν ὁ Παῦλος τόσο συχνὰ χρησιμοποιεῖ αὐτοὺς τοὺς περιεκτικὸς ὀρους : "πάντες", "κανεῖς", "ὄχι", "ποτέ", "χωρὶς", ὡς ἐξῆς : "αὐτοὶ ΠIANTEΣ ἐξέκκλιναν, δὲν ὑπάρχει KANEIS δικαίος, KANEIS που κάνει καλὸ, ὄχι, οὔτε ἓνας" - "PIANTEΣ εἶναι αμαρτωλοὶ, καταδικασμένοι διὰ τῆς προσβολῆς τοῦ ἐνός" - "εἴμαστε δικαιωμένοι διὰ πίστεως ΧΩΡΙΣ τὸν νόμο, ΧΩΡΙΣ ἔργα". (ἔτσι ὥστε αὐτὸς που θὰ ἄλλαζε τὴν γλώσσαν τοῦ Παύλου, δὲν θὰ μπορούσε ἀπὸ αὐτὸ νὰ ἀυξάνει τὴν διαύγεια καὶ καθαρότητα τῆς ομιλίας του) – εἶμαι ἐκπληκτος, ἐπαναλαμβάνω, πῶς ἐγὼ σιωπῶ, που ἐνώπιον αὐτῶν τῶν περιεκτικῶν ὀρων καὶ δηλώσεων, ἄλλοι που εἶναι ἀντίθετοι, ἀληθινὰ ἐναντίοι σ' αὐτοὺς θὰ μπορούσαν νὰ ἔχουν κερδίσει ἀποδοχὴ, τέτοιοι σαν: "Κάποιοι δὲν παρεξέκκλιναν, δὲν εἶναι ἀδικοί, δὲν εἶναι κακοὶ, δὲν εἶναι αμαρτωλοὶ, δὲν εἶναι καταδικασμένοι, ὑπάρχει κατὰ τὸν ἄνθρωπον που εἶναι καλὸ καὶ μοχθεῖ ὅπισθεν τοῦ καλοῦ", καθὼς εἴαν αὐτὸς που μοχθεῖ ὅπισθεν τοῦ καλοῦ, ὁποιοῦδήποτε αὐτὸς μπορεῖ νὰ εἶναι, δὲν εἶναι καλυμμένος διὰ τῶν ὀρων : "πάντες", "κανεῖς", καὶ "ὄχι".

X. ΡΩΜΑΙΟΙ 8,5: Ἡ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΧΩΡΙΣ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ

1. Στους Ρωμαίους 8, διαιρώντας τὸ ἀνθρώπινον γένος εἰς δύο, "σάρκα" καὶ "πνεῦμα", καθὼς ὁ Χριστὸς κάνει στὸν Ἰωάννη 3 (στοῖχο 6), αὐτὸς λέγει: "Αὐτοὶ που εἶναι ὅπισθεν τῆς σαρκὸς φρονοῦν τὰ πράγματα τῆς σαρκὸς, ἀλλὰ αὐτοὶ που εἶναι ὅπισθεν τοῦ Πνεύματος φρονοῦν τὰ πράγματα τοῦ Πνεύματος" (στοῖχος 5). Αὐτὰ τὰ ὁποῖα ὁ Παῦλος ἐδῶ καλεῖ ὅλα "σαρκικά", εἶναι αὐτὰ που δὲν εἶναι "πνευματικὰ καὶ τούτῳ εἶναι ἐκκάθαρο, τόσο ἀπὸ τὴν ἀντίθεσιν "πνεύματος" καὶ "σάρκα" σ' αὐτὴν τὴν ἰδίαν τὴν διαίρεσιν, ὅσο καὶ ἀπὸ τοῦ Παύλου τις

δικές του επόμενες λέξεις: "Αλλά εσείς δεν είσθε εν σαρκί, αλλά εν Πνεύματι, εάν έτσι είναι ώστε το Πνεύμα του Χριστού να κατοικεί εις εσάς. Τώρα εάν κάποιος άνθρωπος δεν έχει το Πνεύμα του Χριστού, αυτός δεν είναι εκ των δικών του" (στοίχος 9). Ποια είναι η σημασία του: "Εσείς δεν είσθε στη σάρκα, εάν το Πνεύμα είναι σε εσάς", πλην ότι εκείνοι που δεν έχουν το Πνεύμα είναι κατ' ανάγκη στην σάρκα; Και αυτός που δεν είναι του Χριστού, τίνος άλλου είναι πλην του Σατανά; Στέκεται καλά τότε, ότι εκείνοι που στερούνται το Πνεύμα είναι στην σάρκα και υπό τον Σατανά.

2 Τώρα ας δούμε εμείς τι ο Παύλος σκέπτεται περί της προσπάθειας και της δύναμης της "ελεύθερης θέλησης" σε σαρκικούς ανθρώπους. "Αυτοί που είναι εν σαρκί δεν μπορούν να ευχαριστούν τον Θεό". Πάλι: "Το σαρκικό φρόνημα είναι θάνατος". Πάλι: "Το σαρκικό φρόνημα είναι εχθρικό προς τον Θεό". Μία φορά ακόμα: "Δεν είναι υπήκοο στον νόμο του Θεού, ούτε πράγματι μπορεί να είναι" (στοίχοι 5-8). Ας απαντήσουν οι προστάτες της "ελεύθερης Θέλησης" το ακόλουθο ερώτημα: Πώς μπορεί προσπάθειες προς το καλό να πραγματοποιούνται δι αυτού το οποίο είναι θάνατος, και δυσχεραστεί τον Θεό και είναι εχθρικό προς τον Θεό, και παραβιάζει τον Θεό και δεν μπορεί να υπακούει Αυτόν; Ο Παύλος δεν εννοεί να λέει ότι το σαρκικό φρόνημα είναι ΘΑΝΑΤΟΣ, και ΕΧΘΡΑ με τον Θεό, αλλά ότι είναι ΘΑΝΑΤΟΣ ΚΑΘ' ΕΑΥΤΟ και ΕΧΘΡΑ ΚΑΘ' ΕΑΥΤΗ, το οποίο δεν μπορεί να είναι υπήκοο στον νόμο του Θεού ή να ευχαριστήσει τον Θεό, καθώς αυτός είχε πει λίγο πριν. ("Γιατί ό,τι ο νόμος ΔΕΝ ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΚΑΝΕΙ, επειδή αυτός ήταν αδύνατος δια μέσου της σαρκός, Ο ΘΕΟΣ ΕΚΑΝΕ," κλπ (στοίχος 3).

Ο Παύλος εδώ καλεί τα πάντα, χωρίς το Πνεύμα, "σάρκα", καθώς έχω δείξει. Συνεπώς, οι υψηλότερες αρετές των καλύτερων ανθρώπων είναι "εν τη σαρκί", δηλαδή αυτές είναι θάνατος και σε έχθρα με τον Θεό, όχι υπήκοος στον νόμο του Θεού, ούτε ικανές να είναι έτσι και ΜΗ ικανοποιήσουν τον Θεό. Ο Παύλος δεν λέει απλά ότι δεν είναι υπήκοες, αλλά ότι δεν μπορούν να είναι υπήκοες. Έτσι επίσης ο Χριστός λέει στον Ματθαίο 7: "Ένα σάπιο δένδρο δεν μπορεί να παράγει καλό καρπό" (στοίχος 18). Και στον Ματθαίο 12: "Πώς εσείς υπορείτε, υπάρχοντες κακοί, να μιλάτε γι' αυτό το οποίο είναι καλό;" (στοίχος 34). Εδώ βλέπεις ότι όχι μόνον πηναίνουμε να μιλάμε το κακό, αλλά εμείς δεν μπορούμε να μιλάμε το καλό. Και μολονότι Αυτός λέει αλλού ότι εμείς, αν και κακοί, γνωρίζουμε πώς να δίνουμε καλά πράγματα στα παιδιά μας (Ματθ.7.11), εν τούτοις αποκρούει ότι εμείς κάνουμε καλό, ακόμα και δια της προσφοράς μας καλών πραγμάτων, επειδή τα καλά πράγματα τα οποία εμείς δίνουμε είναι δημιουργήματα του Θεού, και εμείς, υπάρχοντες κακοί, δεν μπορούμε να δίνουμε αυτά τα καλά πράγματα με καλό τρόπο. Αυτός αποτεινεί αυτόν τον λόγο σε όλους τους ανθρώπους, ακόμα και στους δικούς Του μαθητές. Έτσι που αυτό το ζεύγος των δηλώσεων από τον Παύλο ότι "ο δίκαιος ζει δια πίστεως" (Ρωμ.1.17) και ότι "οτιδήποτε δεν είναι εκ πίστεως, είναι αμαρτία" (Ρωμ. 14.23), στέκει επικυρωμένο. Το επόμενο ακολουθεί από το προηγούμενο ' γιατί εάν είναι μόνο δια πίστεως που εμείς είμαστε δικαιωμένοι, είναι προφανές ότι αυτοί που είναι χωρίς την πίστη δεν είναι ακόμα δικαιωμένοι και αυτοί που δεν είναι δικαιωμένοι είναι αμαρτωλοί και αμαρτωλοί είναι κακά δένδρα και μπορούν μόνο να αμαρτάνουν και να φέρουν κακό καρπό. Ως εκ τούτου, η "ελεύθερη Θέληση" δεν είναι τίποτα πλην η δούλη της αμαρτίας, του θανάτου, και του Σατανά, μη κάνοντας οτιδήποτε, ούτε ικανή να κάνει ή να επιχειρεί οτιδήποτε, πλην το κακό!

· ΧΙ. ΡΩΜΑΙΟΙ 10,20/9,30-31: Η ΣΩΤΗΡΙΑ ΔΙΑ ΤΗΣ ΧΑΡΗΣ ΔΕΝ ΛΑΜΒΑΝΕΙ ΤΗΝ ΣΥΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΑΠΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ

Πρόσθεσε στο προηγούμενο την υπόδειξη, που αναφέρεται στο δέκατο κεφάλαιο των Ρωμαίων, από τον Ησαΐα: "Ευρέθην από αυτούς που δεν με εζήτησαν, ένινα φανερός εις αυτούς που δεν ερώτησαν σχετικά με εμένα" (στοίχος 20, Ησαΐας 65.1). Ο Παύλος λέει αυτό περί των Εθνικών – που ήταν δοσμένο σ' αυτούς να ακούσουν και να γνωρίσουν τον Χριστό, όταν προηγούμενα δεν μπορούσαν ακόμα και να σκεφθούν περί Αυτού, πολύ λιγότερο να ζητήσουν Αυτόν ή να παρασκεύασουν εαυτούς γι' Αυτόν δια της δύναμεις της "ελεύθερης Θέλησης". Από αυτή την υπόδειξη είναι καθαρό τελείως ότι η Χάρη έρχεται έτσι δωρεάν, που καμιά σκέψη περί αυτής και βεβαίως καμιά προσπάθεια ή επιθυμία όσποθεν αυτής προηγείται του έργου της. Και πάρε την περίπτωση του Παύλου, όταν αυτός ήταν Σαούλ, τί έκανε με όλη την δύναμη της "ελεύθερης θέλησης" του: Βεβαίως, εάν η κατάσταση του μυαλού του είναι θεωρούμενη, η καρδιά του ήταν κατευθυνόμενη εις ό,τι ήταν καλύτερο και υψηλότερο. Αλλά παρατήρησε την προσπάθεια εκ της οποίας αυτός ηύρε την Χάρη: Όχι μόνο δεν εζήτησε την Χάρη, αλλά αυτός την έλαβε δια μέσου της δικής του τρελής μανίας εναντίον αυτής, ΧΙΙ. ΙΩΑΝΝΗΣ 1.5/1.10-13/1. 16: Η ΣΩΤΗΡΙΑ ΕΝΑΝΤΙ ΕΝΟΣ ΑΜΑΡΤΩΛΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΕΙΝΑΙ ΔΙΑ ΤΗΣ ΧΑΡΗΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ

ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΜΟΝΟΝ

1. Τώρα ας έλθουμε εμείς στον Ιωάννη, που είναι επίσης ένας πειστικός και πανίσχυρος κατήγορος της "ελεύθερης θέλησης". Δίκαια από την αρχή αποδίδει στην "ελεύθερη θέληση" τέτοια τυφλότητα, που αυτή ούτε καν βλέπει το φως της αλήθειας, τόσο μακριά είναι από το να υπάρχει ικανή να μοχθεί όποθεν αυτής. Αυτός λέει: "Το φως λάμπει εν τη σκοτία, αλλά η σκοτία αυτό δεν κατέλαβε" (Ιωάννης 1.5). Και αμέσως μετά : "Αυτός ήταν στον κόσμο και ο κόσμος δεν γνώρισε Αυτόν· Αυτός ήλθε εις τους δικούς του και οι δικοί του δεν γνώρισαν Αυτόν" (στοίχοι 10-11). Τι πιστεύεις να εννοεί δια του "κόσμου"; Θα εξαιρέσεις εσύ κανένα άνθρωπο από το να υπάρχει έτσι καλεσμένος, εκτός από αυτόν που είναι νέα δημιουργία δια του Αγίου Πνεύματος ; Η γρήση αυτού του όρου, "κόσμος", είναι χαρακτηριστική αυτού του Αποστόλου και δι' αυτού αλλά εννοεί ολόκληρο το ανθρώπινο γένος. Έτσι, οτιδήποτε λέει περί του "κόσμου", πρέπει να είναι ενοποιημένο περί της "ελεύθερης θέλησης", που υπάρχει το πλέον έξοχο πράγμα στον άνθρωπο. Σύμφωνα με αυτόν τον Απόστολο, λοιπόν, ο "κόσμος δεν γνωρίζει το φως της αλήθειας· ο "κόσμος" μισεί τον Χριστό και τους δικούς του ο "κόσμος" ούτε γνωρίζει ούτε βλέπει τα Άγια Πνεύμα· ολόκληρος ο "κόσμος" είναι τοποθετημένος εν ανομία· τα πάντα που είναι εν τώ κόσμῳ" είναι λαγνεία της σάρκας και των οφθαλμίων και αλαζονεία του βίου. "Μην αναπάτε τον κόσμο", "Εσείς δεν είσθε εκ του κόσμου" λέει ο Χριστός· "ο κόσμος δεν μπορεί να μισεί εσάς, αλλά εμένα αυτός μισεί, επειδή ενώ μαρτυρώ ότι τα έργα του είναι κακά (Ιωάννης 15.19/14, 17/ Ιωάννης 5.19/2, 16/2, 15' Ιωάννης 8.23/7.7). Όλα αυτά και πολλά όμοια χωρίς είναι διακηρύξεις του τι η "ελεύθερη θέληση" είναι, η κυριότερη πλευρά του "κόσμου", διευθυνόμενη υπό το πρόσταγμα του Σατανά! Ο ίδιος ο Ιωάννης μιλά περί του "κόσμου" αντιθετικά, έτσι ώστε ο "κόσμος" σημαίνει ότι οποιοσδήποτε είναι βγαλμένος εκ του κόσμου, να είναι υπό το Πνεύμα. Έτσι ο Χριστός λέει στους Αποστόλους Του : "Επειδή όμως δεν είσθε εκ του κόσμου, αλλά ενώ σας εξέλεξα εκ του κόσμου" κλπ (Ιωάννης 15.19).

2. Αυτός προχωρά: "Αλλά όσοι έλαβαν Αυτόν, εις αυτούς έδωκε Δύναμη να γίνουν τέκνα Θεού, εις αυτούς που πιστεύουν εις το όνομα Αυτού : οι οποίοι ήταν γεννημένοι, όχι εξ αίματος, ούτε εκ της θέλησης της σάρκας, ούτε εκ της θέλησης του ανθρώπου, αλλά εκ του Θεού" (1.12-13). Δι αυτής της λεπτομερούς διαίρεσης απορρίπτει από το βασίλειο του Χριστού "αίμα", "την θέληση της σάρκας", και "την θέληση του ανθρώπου". Το "αίμα" σημαίνει, ενώ πιστεύω, τους Ιουδαίους· δηλαδή, εκείνους που περίμεναν να είναι τα παιδιά της βασιλείας, επειδή ήταν τα παιδιά του Αβραάμ και των Πατριάρχων και έτσι κανονόμενοι εν τῷ "αίματι" τους. "Θέληση της σάρκας" ενώ εννοώ σαν τους αγώνες τους οποίους ο λαός κατέβαλε στα έργα του νόμου· γιατί "σάρκα" εδώ σημαίνει σαρκικούς ανθρώπους, χωρίς το Πνεύμα, που ήταν βεβαίως ασκώντας θέληση και προσπάθεια, αλλά που, επειδή το Πνεύμα δεν ήταν εις αυτούς, τα ασκούσαν κατά ένασαστικό τρόπο μόνον. "Θέληση του ανθρώπου" ενώ εννοώ, κατά μία γενική σημασία, τις προσπάθειες όλων των ανθρώπων, δηλαδή των Εθνών· ή κάποιου ανθρώπου οποιουδήποτε, είτε στον νόμο, είτε χωρίς τον νόμο. Έτσι το νόημα είναι : τα παιδιά του Θεού καθίστανται τέτοια, όχι δια σαρκικής γέννησης, ούτε δια του ζήλου προς τον νόμο, ούτε δια κάποιας άλλης ανθρώπινης προσπάθειας, παρά μόνο υπάρχοντας γεννημένα εκ του Θεού. Τώρα, εάν αυτοί δεν είναι γεννημένοι εκ της σάρκός, ούτε νυμφασμένοι δια του νόμου, ούτε προπαρασκευασμένοι δια κάποιας ανθρώπινης πειθαρχίας, αλλά είναι γεννημένοι· ξανά εκ του Θεού, είναι φανερό ότι η "ελεύθερη θέληση" δεν οφείλει καθόλου εδώ.

3. Ο ίδιος ο Ιωάννης εισάγει τον Βαπτιστή να μιλά περί του Χριστού έτσι: "Και εκ του πληρώματος αυτού έχομε εμείς όλοι λάβει και Χάρη εξ αιτίας Χάρης" (1.16). Αυτός λέει ότι εμείς λάβαμε γάρη εκ του πληρώματος του Χριστού· αλλά εξ αιτίας ποιας αξίας ή προσπάθειας ; "Εξ αιτίας Χάρης", αυτός λέει, δηλαδή της Χάρης του Χριστού καθώς ο Παύλος λέει: "Η γάρη του Θεού και το δώρο της Χάρης, το οποίο είναι δια του ενός ανθρώπου, Ιησού Χριστού, εις τους πολλούς έχει περισσέψει" (Ρωμαίοι 5.15). Πού τώρα είναι η προσπάθεια της "ελεύθερης θέλησης" που εξασφαλίζει Χάρη ; Ο Ιωάννης είναι εδώ λέγοντας, όχι μόνον ότι η Χάρη δεν είναι αποδεχόμενη δι' οποιουδήποτε αγώνος δικού μας, αλλά ότι αυτή έρχεται δια της Χάρης κάποιου άλλου, δηλαδή "του ενός ανθρώπου, Ιησού Χριστού". Έτσι, είτε είναι ψέμα ότι εμείς αποδεχόμενα την Χάρη μας εξ αιτίας της Χάρης κάποιου άλλου· ή αλλιώς είναι φανερό ότι η "ελεύθερη θέληση" είναι τίποτα· επειδή αυτές οι δύο θέσεις δεν μπορούν να στέκουν μαζί, ότι η Χάρη του Θεού είναι αμώτερα, τόσο φθηνή που μπορεί να είναι κερδισμένη οπουδήποτε και παντού δια κάποιας μικρής προσπάθειας, από το μέρος κάθε ανθρώπου, και τόσο ακριβή που αυτή είναι δοσμένη σε εμάς μόνον εντός και δια μέσου της Χάρης Αυτού του ενός σπουδαίου ανθρώπου !

Και θα ευχόμενοι οι προστάτες της "ελεύθερης θέλησης" να ήταν διδαγμένοι, δι' αυτού του χωρίου να αναγνωρίζουν, ότι όταν βεβαιώνουν την "ελεύθερη θέληση", αποκρούουν τον Χριστό. Γιατί εάν ενώ αποδέχομαι την Χάρη του Θεού δια της δικής

μην προσπάθειας, τί ανάγκη έχω της χάρις του Χριστού για την αποδοχή της Χάρις μου: Η Διατριβή είπε και όλοι οι Σοφιστές λένε, ότι εμείς επιτυγχάνουμε την αποδοχή της Χάρις του Θεού δια της δικής μας προσπάθειας, και κατασκευάζουμε εμείς οι ίδιοι εαυτούς, έτοιμους να δεχθούμε αυτήν, όχι, πράγματι σαν εξ ανταξιότητας, αλλά σαν εξ αναλογίας. Αυτό είναι καθαρά να αποκρούουν τον Χριστό. Αυτό γίνεται εξ αιτίας τη Χάρις Του, ο Βαπτιστής λέει εδώ, που εμείς δεγόμεστε την Χάρη. Πρωτύτερα, ανέτρεψα την επινόσή τους περί "ανταξιοτήτας" και "αναλογικότητας", δείχνοντας ότι αυτά είναι κενές λέξεις, πλην ότι αυτό το οποίο αυτοί πραγματικά πιστεύουν είναι ανταξιοτής αξίας και ότι η άποψή τους, συνεπάγεται μεγαλύτερη ασέβεια, παρά εκείνη των Πελαγιανών, καθώς ήδη είπα. Έτσι αυτό σημαίνει ότι οι ασεβείς Σοφιστές, μαζί με την Διατριβή, αποκρούουν τον Κύριο, τον Χριστό που μας εξαγόρασε, περισσότερο, παρά οι Πελαγιανοί ή οποιοδήποτε αιρετικοί έκαναν! Έτσι ολοκληρωτικά ταιριάζει η Χάρη να μην δέχεται να επιτρέψει κανένα μόριο ή δύναμη της "ελεύθερης θέλησης" να στέκεται επί πλέον αυτής.

Ότι οι προστάτες της "ελεύθερης θέλησης" αποκρούουν τον Χριστό είναι αποδεδειγμένο, όχι δι' αυτής της Γραφής μόνον, αλλά δια του δικού τους τρόπου ζωής. Δι' αυτού του δόγματός έχουν δημιουργήσει τον Χριστό να είναι, όχι πλέον ΕΝΑΣ ΓΛΥΚΟΣ ΜΕΣΙΤΗΣ, αλλά ένας ΦΟΒΕΡΟΣ ΔΙΚΑΣΤΗΣ, τον οποίο αυτοί μοιθούν να εξευμενίσουν δια της παρακλήσεως υπέρ αυτών της Μητέρας Του, και των Αγίων, και δια της επινοήσεως πολλών έργων, τελειών, τήρησης κανόνων και όρκων, δια των οποίων σκοπεύουν να κατευνάσουν τον Χριστό, έτσι ώστε να είναι πιθανόν Αυτός να τους δώσει χάρι. Δεν πιστεύουν ότι Αυτός μεσολαβεί ενώπιον του Θεού και επιτυγχάνει Χάρη γι' αυτούς, δια του αίματός του, και "Χάρη" (καθώς είναι εδώ ειπωμένο) "αντί χάριτος". Και καθώς πιστεύουν, έτσι γίνεται σ' αυτούς. Ο Χριστός είναι αληθινά ένας αδυσώπητος δικαστής σ' αυτούς και δικαίως έτσι, γιατί εγκαταλείπουν Αυτόν εν τω Λειτουργήματι Του, ως Μεσίτη και αναθού Σωτήρα, και λογασιάζουν το αίμα Του και την Χάρη σαν λιγότερες αξίας, από τους ανώνες και τις προσπάθειες της "ελεύθερης θέλησης".

XIII. ΙΩΑΝΝΗΣ 3,1-15: Η ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΤΟΥ ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ

Τώρα ας ακούσουμε για κάποια περίπτωση "ελεύθερης θέλησης". Ο Νικόδημος είναι σίγουρα ένας άνθρωπος στον οποίο εσύ δεν μπορείς να βρεις καμία έλλειψη για οτιδήποτε υπέρ του οποίου η "ελεύθερη θέληση" οφείλει. Τί, κατά την διεύθυνση του ανώνος και της Προσπάθειας άφησε ανεκτέλεστο: Αυτός ομολογεί τον Χριστό να είναι αληθής και να έχει έλθει από τον Θεό. Δεν φαίνεται να έχει ζητήσει δια της δύναμης της "ελεύθερης θέλησης" όλα αυτά τα οποία ανήκουν στην ευσέβεια και σωτηρία: Αλλά δεσ τι ναυάγιο προκαλεί. Όταν ακούει τον Χριστό να διδάσκει τον αληθινό δρόμο της σωτηρίας, δια της νέας γέννησης, τον αναγνωρίζει και ομολογεί ότι στο παρελθόν τον νύρεψε: Όχι, πιστώνιζει και είναι συγγνωστός και όχι μόνο λέει ότι δεν το αντιλαμβάνεται, αλλά κάνει στροφή από αυτό, σαν κάποιο πράγμα αδύνατο, "Πώς μπορούν αυτά τα πράγματα να είναι;" αυτός λέει (Ιωάννης 3,9). Και μην εκπλήττουμε γιατί ποιος ποτέ άκουσε, ότι ο άνθρωπος πρέπει να είναι "γεννημένος ξανά εξ ύδατος και πνεύματος" ώστε να είναι σώσιμος (στοίχοι 3,5): Ποιος ποτέ σκέφθηκε, ότι ο υιός του Θεού πρέπει να είναι "υψωμένος", ώστε πια, ο πιστεύων εις Αυτόν δεν θα όφειλε να γαθεί, αλλά να έχει ζωή αιώνιον" (στοίχοι 14-15): Μνημόνευσαν αυτό ποτέ οι καλύτεροι και οξυδερκέστεροι Φιλόσοφοι: Απέκτησαν ποτέ οι πρίγκιπες ή αυτός ο κόσμος αυτήν την γνώση: Προσπάθησε ποτέ η "ελεύθερη θέληση" οποιουδήποτε ανθρώπου όπισθεν αυτής: Δεν αναγνωρίζει ο Παύλος αυτήν να είναι σοφία αποκεκρυμένη εν μυστηρίω, προεπιωμένη, πράγματι, δια των προφητών, αλλά αποκαλυμμένη μόνο δια του Ευαγγελίου, έτσι ώστε αυτή ήταν από την αιωνιότητα μυστική και άγνωστη στον κόσμο: (1 Κορ.2,7). Τί ανάγκη ενώ να λέω: Ας ρωτήσουμε εμείς την εμπειρία: Ολόκληρος ο κόσμος, η ανθρώπινη λογική, μάλιστα η "ελεύθερη θέληση", είναι αναγκασμένοι να ομολογήσουν, ότι αυτοί δεν είχαν γνωρίσει ή ακούσει περί του Χριστού πριν το Ευαγγέλιο εισέλθει στον κόσμο. Και εάν δεν γνώριζαν Αυτόν, πολύ λιγότερο επήγαν αυτοί ή θα μπορούσαν αυτοί να τον αναζητήσουν ή να κάνουν προσπάθειες όπισθεν Αυτού. Αλλά ο Χριστός είναι ο δρόμος, η αλήθεια, η ζωή, και σωτηρία (Ιωάννης 14,6). Η "ελεύθερη θέληση" είναι συνεπώς ομολογώντας, θέλοντας και μη, ότι δια της δικής της δύναμης ούτε γνώρισε ούτε θα μπορούσε να ζητήσει αυτά τα πράγματα, που ανήκουν στον δρόμο, στην αλήθεια και σωτηρία. Και εν τούτοις, εις πείσμα αυτής ακριβώς της ομολογίας της δικής μας εμπειρίας, εμείς ματιωδώς συζητάμε με κενές λέξεις, ότι μια σπουδαία δύναμη παραμένει εντός μας, η οποία μπορεί να γνωρίζει και να θέτει τον εαυτόν της στα πράγματα που, ανήκουν στην σωτηρία! Αυτό είναι ακριβώς να λένε ότι ο Χριστός, ο υιός του Θεού, ήταν αναστημένος υπέρ ημών, το οποίο είναι κάτι που κανείς ποτέ έχει ακούσει ή θα μπορούσε να συλλάβει: όμως αυτή ακριβώς η αμάθεια, δεν είναι αμάθεια, αλλά γνώση του Χριστού, δηλαδή, πραγμάτων που ανήκουν στην σωτηρία: Δεν βλέπεις αυτήν την σπινυτή την υψηλοφθιτή αλήθεια, ότι εκείνοι που βεβαιώνουν την "ελεύθερη θέληση" είναι ξεκάθαρα παράφρονες, καλώντας εκείνην γνώση, την οποίαν αυτοί οι ίδιοι παραδέχονται να είναι αμάθεια: Δεν είναι αυτό ό,τι στον Ησαΐα 5 είναι περιγραμμένο σαν "καλούντες το σκοτάδι φώς" (στοίχος 20): Έτσι ισχυρά ο Θεός έχει σταματήσει το στόμα της "ελεύθερης θέλησης", δια της δικής της ομολογίας και εμπειρίας. Εν τούτοις, ούτε ακόμα και έτσι μπορεί αυτή να σωληθεί και να δώσει

δόςα στον Θεό !

XIV. ΙΩΑΝΝΗΣ 14,6/3,18/3,36/3,27/3,31/8,23;
Η ΣΩΤΗΡΙΑ ΕΙΝΑΙ ΔΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΜΟΝΟΝ

Επιπροσθέτως, αφού ο Χριστός είναι ειπωμένο να είναι "ο δρόμος, η αλήθεια, και η ζωή" (Ιωάννης 14,6) και αυτό κατηνορηματικά, έτσι ώστε οτιδήποτε δεν είναι Χριστός δεν είναι ο δρόμος, αλλά λάθος, ούτε αλήθεια, αλλά ψέμα, ούτε ζωή αλλά θάνατος, ακολουθεί και ' ανανγκαιότητα ότι η "ελεύθερη Θέληση" εφ' όσον αυτή ούτε είναι Χριστός, ούτε είναι εν τω Χριστώ, είναι σταθερά δεσμευμένη στο λάθος, στο ψέμα και στον θάνατο. Πού και πόθεν, λοιπόν, προέχεται η ενδιάμεση σου, ουδέτερη στάση. (ενώ εννοώ, την δύναμη της "ελεύθερης Θέλησης") η οποία, μολονότι αυτή δεν είναι Χριστός (δηλαδή, ο δρόμος, η αλήθεια και η ζωή), δεν θα όφειλε να είναι το λάθος ή το ψέμα ή ο θάνατος: Εάν όλα τα πράγματα, που είναι ειπωμένα περί του Χριστού και περί της Χάρης, δεν ήταν ειπωμένα κατηνορηματικά, έτσι ώστε αυτά να μπορούν να αντιπαραβάλλονται με τα αντίθετά τους, σαν αυτά : εκτός του Χριστού δεν υπάρχει τίποτα πλην Σατανάς, εκτός της Χάρης τίποτα πλην οργής, εκτός του φωτός τίποτα πλην σκοτάδι, εκτός του δρόμου τίποτα πλην λάθος, εκτός της αλήθειας τίποτα πλην ψέμα, εκτός της ζωής τίποτα πλην θάνατος, εάν δεν ήταν, επαναλαμβάνω, αυτά τα πράγματα έτσι, ποια, ενώ σε ρωτώ, θα ήταν η γρήση όλων των Αποστολικών συζητήσεων και, πράγματι, ολοκλήρωσης της Γραφής: Αυτά όλα θα ήταν γραμμένα ματαιώς, γιατί δεν θα εξανάνκαζαν στην παραδοχή ότι οι άνθρωποι γοιιάζονται τον Χριστό (η οποία είναι η κυρία τους ευθύνη) και αυτό για την ακόλουθη αιτία : κάτι ενδιάμεσο θα ευρίσκετο, το οποίο εκ του εαυτού του δεν θα ήταν μήτε κακό, μήτε καλό, μήτε του Χριστού, μήτε του Σατανά, μήτε αλήθεια, μήτε ψέμα, μήτε ζωντανό, μήτε νεκρό, μήτε κάτι, μήτε τίποτα (ίσως), και το όνομα του θα ήταν καλεσμένο "το πλέον έξογο και ύψιστο πράγμα σ' ολοκλήρω το ανθρώπινο είδος"! Τώρα διάλεξε αυτό το οποίο εσύ θα έχεις. Εάν παραδέχεσαι ότι οι Γραφές μιλούν κατηνορηματικά, δεν μπορείς να λες τίποτα περί της "ελεύθερης Θέλησης" πλην αυτό το οποίο είναι το αντίθετο του Χριστού, δηλαδή ότι ψέμα, θάνατος, Σατανάς και όλα τα κακά βασιλεύουν εντός αυτής. Εάν δεν παραδέχεσαι ότι οι Γραφές μιλούν κατηνορηματικά, εσύ τόσο τις αδινατίζεις που αυτές δεν εδραιώνουν τίποτα και αποτυγχάνουν να αποδείξουν ότι οι άνθρωποι γοιιάζονται Χριστό και έτσι, ανορθώνοντας την "ελεύθερη Θέληση", βάζεις στην άκρη τον Χριστό και ερημώνεις ολοκλήρω την Γραφή. Μολονότι με τα γέιλ σου υποκρίνεσαι ότι ομολογείς Χριστό, εσύ πραγματικά αποκρούεις Αυτόν στην καρδιά σου. Γιατί εάν η δύναμη της "ελεύθερης θέλησης" δεν είναι εντελώς και αξιοκατάκριτα παραστρατημένη, αλλά βλέπει και θέλει ό,τι είναι καλό και ορθό και ανήκει στην σωτηρία, τότε αυτή είναι σε σταθερή υγεία, δεν γοιιάζεται Χριστό τον Ιατό, ούτε ο Χριστός εξανόρασε αυτό το μέρος του ανθρώπου, επειδή τι ανάγκη υπάρχει του φωτός και της ζωής, όπου φώς και ζωή υπάρχουν ήδη : Και εάν αυτή η δύναμη δεν είναι εξαγορασμένη διά του Χριστού, τότε το καλύτερο μέρος στον άνθρωπο δεν είναι εξαγορασμένο, αλλά είναι εκ του εαυτού του καλό και σταθερό. Και τότε ο Θεός είναι άδικος εάν καταδικάζει οποιονδήποτε άνθρωπο, γιατί καταδικάζει εκείνο στον άνθρωπο το οποίο είναι πάρα πολύ καλό και σταθερό, δηλαδή, αθώο!. Ουδείς άνθρωπος είναι χωρίς "ελεύθερη Θέληση" και μολονότι ο κακός άνθρωπος καταγράφει αυτήν, εν τούτοις, σύμφωνα με την διδασκαλία σου, η ίδια η δύναμη δεν είναι καταστραμμένη, αλλά μπορεί και προσπαθεί ακόμα προς το καλό. Και εάν αυτό κάνει, αυτή είναι αναμφίβολα καλή, αγία και δίκαιη - συνεπώς, δεν θα όφειλε να είναι καταδικασμένη, αλλά διαγνωρισμένη από τον άνθρωπο, που είναι να είναι καταδικασμένος. Αλλά αυτό δεν μπορεί να είναι καιωμένο και εάν αυτό θα μπορούσε, ο άνθρωπος θα έπρεπε τότε να είναι χωρίς "ελεύθερη Θέληση" και δεν θα ήταν καθόλου άνθρωπος. Αυτός δεν θα είχε ούτε αξία, ούτε αναξιότητα, ούτε θα μπορούσε να είναι σωσμένος, αλλά θα ήταν απλά ένα κτηνώδες θηρίο και όχι πλέον θάνατος. Παραμένει συνεπώς, ότι ο Θεός είναι άδικος να καταδικάζει αυτήν την καλή, δίκαιη, αγία δύναμη στον άνθρωπο, η οποία ακόμα και σε έναν κακό άνθρωπο δεν γοιιάζεται Χριστό !

Ας προχωρήσουμε με τον Ιωάννη: "Αυτός που πιστεύει εις Αυτόν" λέει, "δεν κρίνεται," αλλά αυτός που δεν πιστεύει είναι ήδη κεκριμένος, επειδή δεν έχει πιστεύσει εις το όνομα του μονογενοῦς υιού του Θεού" (3,18). Πές μου : είναι η ελεύθερη θέληση" μεταξὺ του αριθμού αυτών που πιστεύουν, ή όχι: Εάν είναι τότε πάλι αυτή δεν έχει ανάγκη της Χάρης, γιατί από τον εαυτόν της πιστεύει στον Χριστό (Τον οποίο εκ του εαυτού της ούτε ννωρίζει, ούτε συλλαμβάνει!). Εάν όχι, τότε αυτή εκρίθη ήδη και τί αυτό σημαίνει πλην ότι ενώπιον του Θεού είναι καταδικασμένη . Αλλά ο Θεός καταδικάζει μόνο τον ασεβή. Έτσι αυτή είναι ασεβής. Και ποια ευσέβεια μπορεί αυτό το οποίο προσπαθεί όπισθεν της ασεβείας: Ούτε νομίζω ότι η δύναμη της "ελεύθερης θέλησης" μπορεί να εξαιρεθεί από αυτήν την καταδίκη, γιατί ο Ιωάννης μιλά περί ολοκλήρου του ανθρώπου σαν υπόγοντος καταδικασμένου.

Επιπροσθέτως, η απιστία δεν είναι μία "χονδροειδής πάθηση", αλλά είναι η ύψιστη πάθηση, που κάθεται και κυβερνά επί του θρόνου

της θέλησης και της λογικής, ακριβώς όπως το αντίθετό της, η πίστη. Τώρα, να είσαι απιστών είναι να αποκρούεις τον θεό και να κάνεις Αυτόν ψεύτη, καθώς λέει στο πρώτο κεφάλαιο της επιστολής 1 Ιωάννου: "Εάν εμείς δεν πιστεύουμε, κάνουμε τον Θεό ψεύτη" (5,10). Πώς τότε μπορεί αυτή η δύναμη, η οποία εναντιώνεται στον Θεό και κάνει Αυτόν ψεύτη, να προσπαθεί όπισθεν καλού; Εάν αυτή η δύναμη δεν ήταν απιστούσα και ασεβής, ο Ιωάννης δεν θα όφειλε να λέει περί ολοκληρώου του ανθρώπου ότι αυτός εκρίθη ήδη, αλλά να λέει αυτό: "Ο άνθρωπος είναι κεκριμένος ήδη σε σχέση με την χονδροειδέστερη πάθησή του" αλλά αυτός δεν είναι κεκοιμημένος σε σχέση με το καλύτερό του και πλέον, έξοχο μέρος, επειδή εκείνο προσπαθεί όπισθεν της πίστης, ή μάλλον, ήδη πιστεύει!". Έτσι, όταν η Γραφή τόσο συχνά λέει: "Πάντες οι άνθρωποι είναι ψεύτες", εμείς θα οφείλαμε να λέμε, στηριζόμενοι στο κύρος της "ελεύθερης Θέλησης": "Αντιθέτως, είναι μάλλον η Γραφή που ψεύδεται, γιατί ο άνθρωπος δεν είναι ψεύτης στο καλύτερό του μέρος (δηλαδή, στην λογική του και θέληση), αλλά στην σάρκα του μόνο (δηλαδή, στο αίμα του και τα κόκαλα), έτσι ώστε το όλον, εκ του οποίου ο άνθρωπος λαμβάνει το όνομά του, (δηλαδή, η λογική του και θέληση) είναι υνιές και άγιο". Και η δήλωση του Βαπτιστού, "Αυτός που πιστεύει εις τον Υίο έχει ζωή αιώνιον, αλλά αυτός που δεν πιστεύει τον Υίο δεν θα δει ζωή, αλλά η οργή του Θεού παραμένει επ' αυτού" (Ιωάννης 3,36), πρέπει να είναι εννοημένη έτσι: "επ' αυτού", δηλαδή, επί του χονδροειδέστερου, συναισθηματος του ανθρώπου, παραμένει η οργή του Θεού, αλλά επί της δύναμης της "ελεύθερης θέλησης", δηλαδή, της θέλησης και λογικής, παραμένει η Χάρις και ζωή αιώνιος! Με σκοπό να διατηρήσεις την "ελεύθερη θέληση" να μένει όρθια, εσύ πρέπει να επικαλεσθείς μία ΣΥΝΕΚΔΟΧΗ, να απροσπάσεις βιαίως όλο αυτό που είναι ειπωμένο στις Γραφές ενάντια στους ασεβείς ανθρώπους και να περιορίσεις αυτό στο κτηνώδες μέρος του ανθρώπου μόνο, έτσι ώστε το λογικό του και αληθινά ανθρώπινο μέρος να μπορεί να είναι διασωμένο.

Σ' αυτήν την περίπτωση, εις ευγνωμοσύνη των υποστηρικτών της "ελεύθερης θέλησης", εγώ μπορώ να αμαρτάνω χωρίς ενδοιασμούς. Σίγουρος στην γνώση ότι η λογική μου και θέληση (ή "ελεύθερη Θέληση" μου, δηλαδή) δεν μπορεί να είναι καταδικασμένη, επειδή δεν είναι ποτέ καταστραμμένη, αλλά για πάντα παραμένει σταθερή, δίκαιη και άγια. Και εφόσον η θέλησή μου και η λογική μου είναι ευλογημένες, εγώ θα είμαι ευτυχής για την ακάθαρτη ζωώδη σάρκα μου να είναι αφαιρούμενη και καταδικασμένη" - τόσο μακριά είμαι από το να θέλω ο Χριστός να είναι ο Αντρωτής της!!!

Βλέπεις που το δόγμα της "ελεύθερης θέλησης" φέρνει εμάς: Αυτό αποκρούει όλα τα πράγματα, θεϊκά και ανθρώπινα, πρόσκαιρα και αιώνια, και ειρωνεύεται τον εαυτόν του δια μίας τέτοιας σειράς τερατολογιών.

Πάλι ο Βαπτιστής λέει: "Κάποιος άνθρωπος δεν μπορεί να λαμβάνει ουδέν, εκτός εάν ήταν δοσμένο εις αυτόν εκ του ουρανού" (3,27). Εδώ η Διατριβή θα μπορούσε να παραιτείται από το να επιδεικνύει τα πλούτη των λέξεων της, δια της απαρίθμησης όλων των πραγμάτων που εμείς έχουμε εκ του ουρανού. Εμείς είμαστε συζήτωντας, όχι την φύση, αλλά την Χάρις - εμείς ρωτάμε, όχι τί έχουμε επί της γης, αλλά τί είμαστε εν ουρανώ, ενώπιον του Θεού. Γνωρίζουμε ότι ο άνθρωπος ήταν κατασκευασμένος Κύριος επί πραγμάτων κάτω από αυτόν, και ότι έχει κάποιο δικαίωμα και κάποια ελεύθερη θέληση σε αναφορά με αυτά, ότι αυτά θα όφειλαν να τον υπακούουν και να κάνουν, καθώς αυτός θέλει και σκέπτεται. Αλλά το ζήτημά μας είναι αυτό: εάν αυτός έχει "ελεύθερη θέληση", θεός φυλάξει, πού ο Θεός θα όφειλε να υπακούει τον άνθρωπο και να κάνει ό,τι ο άνθρωπος θέλει ή εάν ο Θεός έχει, μάλλον, μία ελεύθερη θέληση σε σχέση με τον άνθρωπο, όπου ο άνθρωπος θα όφειλε να θέλει και να κάνει ό,τι ο Θεός θέλει, και να μην είναι ικανός να κάνει ουδέν πλην ό,τι Αυτός θέλει και κάνει. Ο Βαπτιστής εδώ λέει ότι ο άνθρωπος "δεν μπορεί να λάβει ουδέν, εκτός εάν αυτό είναι δοσμένο εις αυτόν εκ του ουρανού". Που σημαίνει ότι η "ελεύθερη θέληση" πρέπει να είναι τίποτα!

Πάλι: "Αυτός που είναι εκ της γης είναι γήινος και μιλά εκ της γης" - αυτός που έρχεται εξ ουρανού είναι υπεράνω όλων" (στοιχείος 31). Εδώ, πάλι, ο Ιωάννης κάνει όλους εκείνους που δεν είναι του Χριστού γήινους, λέγοντας ότι αυτοί γεννούνται και λαλούν περί γήινων πραγμάτων και δεν αφήνει κανένα σε μία ενδιάμεσα θέση. Αλλά η "ελεύθερη θέληση" δεν είναι, βεβαιότατα "αυτός που έρχεται εξ ουρανού". Έτσι αυτή πρέπει αναγκαστικά να είναι εκ της γης και να γεννέται και να μιλά εκ της γης. Εάν υπήρχε κάποια δύναμη σε οιονδήποτε άνθρωπο, η οποία, σε οποιονδήποτε χρόνο, σε οποιονδήποτε χώρο, ή δι οποιουδήποτε έργου δεν ενεύετο εκ γήινων πραγμάτων, ο Βαπτιστής θα όφειλε να έχει κάνει μία εξαίρεση εκείνου του ανθρώπου και να μην πει, γενικά, περί όλων που είναι εκτός Χριστού, ότι αυτοί είναι εκ της γης και λαλούν εκ της γης.

Αργότερα, στο όγδοο κεφάλαιο, ο Χριστός επίσης λέει: "εσείς είστε εκ του κόσμου, ενώ δεν είμαι εκ του κόσμου. Εσείς είστε από κάτω, ενώ είμαι από πάνω" (στοιχείος 23). Εκείνοι στους οποίους Αυτός μίλησε είχαν "ελεύθερη θέληση", δηλαδή, λογική και θέληση, εν τούτοις Αυτός λέει ότι αυτοί είναι "εκ του κόσμου". Τί νέο θα είχε Αυτός φέρει, εάν είχε απλώς εννοήσει ότι αυτοί ήταν "εκ του κόσμου" σε σχέση με την σάρκα τους και τα γυδαία συναισθήματα; Δεν γνώριζε όλος ο κόσμος αυτό πριν; Και τί ανάγκη υπήρχε γι' Αυτόν να λέει, ότι αυτοί ήταν "εκ του κόσμου" σε σχέση με εκείνο το μέρος αυτών, το οποίο είχαν κοινό με τα κτήνη; Γιατί με αυτή την σημασία τα θηρία είναι "εκ του κόσμου" επίσης.

XV. ΙΩΑΝΝΗΣ 6.44: Η ΔΥΝΑΜΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ
ΝΑ ΠΙΣΤΕΥΣΕΙ ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ

Κατόπιν , όταν ο Χριστός λέει στον Ιωάννη 6: "Ουδείς άνθρωπος μπορεί να έλθει προς εμέ, εκτός εάν ο Πατέρας Μου, ο οποίος έχει στείλει εμένα, ελκύσει αυτόν". (στοίχος 44), τί αφήνει στην "ελεύθερη θέληση": Αυτός λέει ότι ο άνθρωπος χρειάζεται να ακούσει και να μάθει από τον ίδιο τον Πατέρα, και ότι όλοι πρέπει να είναι διδανιμένοι από τον Θεό. Εδώ, πράγματι, Αυτός δηλώνει, όχι μόνο ότι τα έργα και οι ανώνες της "ελεύθερης θέλησης" είναι ανώφελα, αλλά ότι ακόμα και αυτός ακριβώς ο λόγος του Ευαγγελίου (περί του οποίου Αυτός είναι εδώ μιλώντας) είναι ακουσίμενος μάταια, εκτός εάν ο ίδιος ο Πατέρας μιλήσει εντός, διδάξει, και σώσει. "Ουδείς άνθρωπος, ουδείς άνθρωπος μπορεί να έλθει". Αυτός λέει και αυτό για το οποίο μιλά είναι η δική σου "δύναμη" εκ της οποίας ο άνθρωπος μπορεί να κάνει κάποια προσπάθεια προς τον Χριστό". Σε πράγματα που ανήκουν στην σωτηρία, Αυτός βεβαιώνει, εκείνη την δύναμη να είναι μηδέν.

XVI. ΙΩΑΝΝΗΣ 16.9: Η ΦΥΣΙΚΗ ΕΠΙΚΡΑΤΗΣΗ ΤΗΣ ΑΠΙΣΤΙΑΣ

Άσε με να προσθέσω ένα ακόμα χωρίο από τον Ιωάννη. Στα δέκατο έκτο κεφάλαιο, αυτός λέει: "Τα πνεύμα θα ελέγξει τον κόσμο περί αμαρτίας, επειδή αυτοί δεν πιστεύουν εις εμέ" (στοίχος 9). Εδώ βλέπεις ότι είναι αμαρτία να μη πιστεύουν στον Χριστό. Και αυτή η αμαρτία είναι θρονησμένη, όχι στο δέσμα ή στις τρίγες, αλλά στην λογική και την θέληση. Αφού Αυτός κάνει ολόκληρο τον κόσμο ένογο αυτής της αμαρτίας και αφού είναι πασίγνωστο από την εμπειρία ότι ο κόσμος είναι τόσο σε άγνοια αυτής της αμαρτίας, όσο αυτός είναι περί του Χριστού, έτσι ώστε αυτή είναι ανάγκη να φανερωθεί, δια του ελέγχου του Πνεύματος, είναι φανερό ότι η "ελεύθερη θέληση", μαζί με την θέληση και λογική κοίταται ενώπιον του Θεού να είναι οδηγούμενη αιχμάλωτη δι' αυτής της αμαρτίας και έτσι να μένει καταδικασμένη. Συνεπώς, εφόσον αγνοεί τον Χριστό και δεν πιστεύει εις Αυτόν, δεν μπορεί να θέλει και να επιχειρεί καλό πράγμα, αλλά αναγκαστικά υπηρετεί αυτήν την αμαρτία, περί της οποίας είναι αιθεής.

Ανακεφαλαιώνω : Αφού η Γραφή παντού διακηρύσσει τον Χριστό κατηγορικά και αντιθετικά, καθώς είπα, και ως εκ τούτου υποτάσσει το πλν, που είναι χωρίς το Πνεύμα του Χριστού, στον Σατανά, στην ασέβεια, στο λάθος, στο σκοτάδι, στην αμαρτία, στον θάνατο και στην οργή του Θεού, κάθε δήλωση που αφορά τον Χριστό είναι μία άμεση μαρτυρία ενάντια στην "ελεύθερη θέληση". Και τέτοιες δηλώσεις είναι αναρίθμητες" ' πραγματικά αυτές συνιστούν το όλο της Γραφής. Εάν, συνεπώς, εμείς διαχειριζόμαστε τα επιχειρήματά μας με την Γραφή σαν δικαστή, η νίκη από κάθε άποψη ανήκει σ' εμένα ' γιατί δεν αφήνεται ένα γιώτα ή τίτλο της Γραφής που δεν καταδικάζει το δόγμα της "ελεύθερης θέλησης".

Μολονότι οι σπουδαίοι θεολόγοι, που προστατεύουν την "ελεύθερη θέληση" μπορεί να μην γνωρίζουν, ή να υποκοίνονται ότι δεν γνωρίζουν, ότι η Γραφή διακηρύσσει τον Χριστό κατηγορικά και αντιθετικά, όλοι οι Χριστιανοί, το γνωρίζουν και δημόσια ομολογούν αυτό.

Γνωρίζουν ότι υπάρχουν στον κόσμο δύο βασίλεια, σε πόλεμο

το ένα με το άλλο. Στο ένα ο Σατανάς βασιλεύει (αυτό είναι γιατί ο Χριστός τον καλεί "ο πρίγκιπας αυτού του κόσμου" (Ιωάννης 12.31), και ο Παύλος "ο θεός αυτού του κόσμου"

(2 Κορινθ. 4.4). Αυτός, πάλι ο Παύλος, μας λέει, κρατά αιχμάλωτους στην Θέληση του όλους αυτούς που δεν είναι αποσπασμένοι βιαίως από αυτόν δια του Πνεύματος του Χριστού ' ούτε αυτός παραδέχεται σ' αυτούς να είναι τραβηγμένοι μακριά δι οποιασδήποτε άλλης δύναμης, πλην από το Πνεύμα του Θεού, καθώς ο Χριστός μας λέει στην παραβολή του ισχυρά εξουσιασμένου ανθρώπου, που κρατά το παλάτι του εν ειρήνη.

Στο άλλο βασίλειο ο Χριστός Βασιλεύει.

Το Βασίλειό του συνεχώς αντιστέκεται και πολεμά ενάντια σ' αυτό του Σατανά και εμείς είμαστε μετατιθέμενοι εντός του Βασιλείου Του, όχι δια της δικής μας δύναμης, αλλά δια της Χάρης του Θεού, η οποία μας ελευθερώνει από αυτόν τον

παρόντα κακό κόσμο και μας τραβά απότομα μακριά από την δύναμη του σκότους. Η γνώση και η ομολογία αυτών των δύο Βασιλείων, που πάντοτε πολεμούν το ένα εναντίον του άλλου, με όλη την ισχύ τους και δύναμη, θα επαρκούσε από μόνη της να ανατρέψει το δόγμα της "ελεύθερης θέλησης", θεωρώντας ότι εμείς είμαστε αναγκασμένοι να υπηρετούμε στο Βασίλειο του Σατανά, εάν δεν είμαστε αποσπασμένοι απότομα από αυτό δια θεϊκής δυνάμεως. Ο Κοινός άνθρωπος, επαναλαμβάνω, γνωρίζει αυτό και το ομολογεί αρκετά καθαρά, δια των παροιμιών του, προσευχών, ανώνων και ολόκληρης της ζωής.

XVIII. Η ΑΝΑΚΟΥΦΙΣΗ ΜΑΣ ΕΚ ΤΗΣ ΓΝΩΣΗΣ ΟΤΙ Η ΣΩΤΗΡΙΑ ΔΕΝ ΕΞΑΡΤΑΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ "ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΘΕΛΗΣΗ"

Ειλικρινώς ομολογώ ότι για τον εαυτό μου, ακόμα και εάν αυτό θα μπορούσε να γίνει, δεν θα ήθελα η "ελεύθερη θέληση" να είναι δοσμένη σ' εμένα, ούτε οπδήποτε να αφήνεται στα δικά μου χέρια, για να με καταστήσει ικανό να προσπαθώ όποθεν της σωτηρίας · όχι απλώς επειδή μπροστά σε τόσους πολλούς κινδύνους και αναποδιές και επιθέσεις των διαβόλων, δεν θα μπορούσα να στέκομαι στην θέση μου και να κρατώ σταθερά την "ελεύθερη θέληση" μου (γιατί ένας διάβολος είναι ισχυρότερος παρά όλοι οι άνθρωποι

και με αυτούς τους όρους ουδείς άνθρωπος θα μπορούσε να είναι σωσιμένος)" αλλά επειδή και αν ακόμα δεν υπήρχαν κίνδυνοι, αντιξοότητες ή διάβολοι, θα όφειλα ακόμα να είμαι αναγκασμένος να μοιθώ με όγινγγύηση επιτυχίας και να κοπανάω τα πόδια μου στον αέρα. Εάν ζούσα και εργαζόμουν σε όλη την αιωνιότητα, η συνειδησή μου ουδέποτε θα αγνίξει ανακουφιστική βεβαιότητα ως προς το πόσα πολλά αυτή πρέπει να κάνει για να ικανοποιήσει τον Θεό. Οποιοδήποτε έργο να είχα καμωμένο, εκεί θα ήτο ακόμα μία τυραννική αμφιβολία ως προς το εάν αυτό ευχαρίστησε τον Θεό ή εάν Αυτός απαιτούσε κάτι περισσότερο. Η εμπειρία όλων που ζητούν Δικαιοσύνη δια των έργων το αποδεικνύει και ενώ ο ίδιος το έμαθα αρκετά καλά επάνω σε μία περίοδο πολλών ετών, προς μεγάλη δική μου βλάβη. Αλλά τώρα που ό Θεός έγει λάβει την σωτηρίαν μου εκτός του ελέγγου της δικής μου θέλησης και έθεσε αυτήν υπό τον έλεγχό Του, και υπεσέθη να με σώσει, όγι σε αναφορά με το έργο μου ή το τρέξιμο, αλλά σύμφωνα με την δική Του Χάρη και Έλεος, έχω την αναπαικτική βεβαιότητα ότι Αυτός είναι πιστός και δεν θα ψεύδεται σ' εμένα και ότι Αυτός είναι επίσης μεγάλος και παντοδύναμος, έτσι ώστε διάβολοι ή αντιστάσεις δεν μπορούν να Τον συντρίψουν ή να αποσπάσουν βιαίως εμένα από Αυτόν. "Ουδείς", Αυτός λέει, "θα αποσπάσει αυτούς εκτός των χειρών μου, επειδή ο Πατέρας μου, που μου τους έδωσε, είναι μεγαλύτερος από όλους" (Ιωάννης 10,28-29). Έτσι αυτό είναι ότι, εάν όγι όλοι, εν τούτοις κάποιοι, πραγματικά πολλοί, είναι σωσιμένοι, ενώ δια της δυνάμεως της "ελεύθερης Θέλησης" ουδείς απολύτως θα μπορούσε να είναι σωσιμένος, αλλά ο καθένας εξ ημίων θα γανόταν. Επιπροσθέτως, έχω την αναπαικτική βεβαιότητα ότι ευχαριστώ τον Θεό, όγι εξ αιτίας της αξίας των έργων μου, αλλά εξ αιτίας της Φιλεύσπλαγχνης υπεσγνημένης εύνοιας σ' εμένα, έτσι ώστε, εάν εργάζομαι πολύ λίγο ή γλιαρά, Αυτός δεν το καταλογίζει σ' εμένα, αλλά με πατρική συμπάθεια με σγνγώνει και με κάνει καλύτερο. Αυτό είναι η λαμπρότης όλων των αγίων εν τω Θεώ τους.

XIX. Η ΠΙΣΤΗ ΣΤΗΝ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΑΠΟ ΤΗΝ

ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΤΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ

Εσώ μπορείς να στεναχωριέσαι που είναι δύσκολο να υπερασπιστείς το έλεος και την έννοια του δικαίου του Θεού στο να καταδικάζει τους ανάξιους, δηλαδή τα ασεβή άτομα, που, αφού υπάρχουν γεννημένοι στην ασέβεια, δεν μπορούν με κανένα μέσο να αποφεύγουν να υπάρχουν ασεβείς και μένοντας έτσι και υπάρχοντες καταδικασμένοι, δεν είναι άλλο παρά αναγκασμένοι δια της φυσικής αναγκαιότητας να αμαρτάνουν και να χάνονται, καθώς ο Παύλος λέει: "Εμείς είμαστε πάντες τέκνα της οργής, ακόμα όπως οι λοιποί" (Εφέςοι, 2,3), δημιουργημένοι τέτοιοι δια του ίδιου του Θεού από ένα σπέρμα που είχε υπάρξει διεφθαρμένο δια της αμαρτίας του ενός ανθρώπου, Αδάμ. Αλλά εδώ ο Θεός πρέπει να είναι σεβόμενος και θεωρούμενος με δέος, αφού υπάρχει ύψιστα επεικής εις εκείνους τους οποιούς Αυτός δικαιώνει και σώζει, εν τη δική τους απόλυτη αναξιοότητα και εμείς πρέπει να δείχνουμε κάποιο μέτρο συμμόρφωσης στην Θεϊκή Του Σοφία, πιστευοντας Αυτόν δικαιο όταν σ' εμάς φαίνεται άδικος. Εάν η δικαιοσύνη Του ήταν τέτοια που να μπορούσε να κρίνεται ακριβώς δι' ανθρωπίνου υπολογισμού, αυτή ξεκάθαρα δεν θα ήταν θεϊκή, δεν θα διέφερε κατά κανένα τρόπο από την ανθρωπινή δικαιοσύνη. Αλλά εφόσον Αυτός είναι ο ένας αληθινός θεός, τελείως ακατανόητος και απρόσιτος στην αντίληψη του ανθρώπου, αυτό είναι λογικό, πράγματι αναπόφευκτο, ότι η δικαιοσύνη Του επίσης θα όφειλε να είναι ακατανόητος, καθώς ο Παύλος διαλαλεί, λέγοντας: ".: "Ω βάθος του πλούτου και σοφίας και γνώσεως του Θεού! Πόσον ανεξερεύνητες είναι αι κρίσεις Του, και ανεξιγνίαστοι οι δρόμοι του" (Ρωμαίοι 11,33). Αυτές δεν θα ήταν, οπωσδήποτε, "ανεξερεύνητες" εάν εμείς θα μπορούσαμε σε κάθε σημείο να συλλάβουμε τους λόγους επί των οποίων αυτές είναι δίκαιες. Τι είναι ο άνθρωπος συγκρινόμενος με τον Θεό; Πόσο πολύ μπορεί η δύναμή μας να πραγματοποιήσει συγκρινόμενη με την δύναμή Του; Τι είναι η αντοχή μας συγκρινόμενη με την αντοχή Του; Τι είναι η γνώση μας συγκρινόμενη με την σοφία Του; Τι είναι η υπόστασή μας συγκρινόμενη με την υπόστασή Του; Με μία λέξη, τί είναι όλα αυτά τα οποία εμείς είμαστε, συγκρινόμενα με όλα αυτά που Αυτός είναι; Εάν, τώρα, ακόμα και η φύση μάς διδάσκει να αναγνωρίσουμε ότι η ανθρωπινή δύναμη, αντοχή, σοφία, γνώση, και ουσία και όλα αυτά που είναι δικά μας, είναι εξ ίσου τίποτα συγκρινόμενα με την Θεϊκή δύναμη, αντοχή, σοφία, γνώση και ουσία, τί διαστροφή είναι αυτή από το μέρος μας να στεναχωριόμαστε για την δικαιοσύνη και την κρίση του μοναδικού Θεού, και να διεκδικούμε αυθαίρετως τόσο πολύ την δική μας κρίση με το να αποτολμάμε να εννοούμε, να κρίνουμε, και να αποτιμούμε την κρίση του Θεού! . Γιατί δεν λέμε εμείς κατά τον ίδιο τρόπο σ' αυτό το σημείο: " Η κρίση μας δεν είναι τίποτα συγκρινόμενη με την κρίση του Θεού"; Ρώτα την λογική, εάν η δύναμη της πεποίθησης δεν την αναγκάζει να αναγνωρίζει τον εαυτόν της παράλογο και ατερίσκεπτο, επειδή δεν επιτρέπει την κρίση του Θεού να είναι ακατανόητη, όταν αυτή ομολογεί ότι όλα τα άλλα πράγματα του Θεού είναι ακατανόητα!

Σε οτιδήποτε άλλο εμείς επιτρέπουμε στον Θεό την θεϊκή Μεγαλοπρέπεια Του ' στην μοναδική περίπτωση της κρίσης Του, είμαστε έτοιμοι να αποκρούουμε Αυτόν. Να σκεφθούμε ότι δεν μπορούμε για ένα ελάχιστο ΝΑ ΠΙΣΤΕΥΣΟΥΜΕ ότι είναι Δίκαιος, όταν Αυτός μάς έχει πραγματικά υποσχεθεί ότι όταν αποκαλύψει την δόξα Του, εμείς όλοι ξεκάθαρα ΘΑ ΔΟΥΜΕ ότι Αυτός ταυτόχρονα, ήταν και είναι Δίκαιος!

Θα δώσω μία παράλληλη περίπτωση με σκοπό να δυναμώσω την πίστη μας στην δικαιοσύνη του Θεού και να καθησυχάσω εκείνο το "κακό μάτι" που κρατά Αυτόν υπό την υποψία της αδικίας. Πρόσεξε! Ο Θεός κυβερνά τις εξωτερικές υποθέσεις του κόσμου κατά τέτοιον τρόπο ώστε, εάν εσύ κοιτάς και ακολουθείς την κρίση της ανθρώπινης λογικής είσαι αναγκασμένος να λές, είτε ότι δεν υπάρχει Θεός, ή ότι ο Θεός είναι άδικος, καθώς ο Ποιητής είπε: "Είμαι συχνά δοκιμασμένος να σκεφθώ ότι δεν υπάρχουν Θεοί". Δες την μεγάλη ευημερία του αμαρτωλού και κατ' αντίθεση την μεγάλη αντιξοότητα του καλού. Οι παροιμίες και η εμπειρία, η συγγενής των παροιμιών, φέρουν σημείωση ότι όσο περισσότερο εγκαταλειμμένοι οι άνθρωποι είναι, τόσο περισσότερο επιτυχημένοι είναι. "Ο τόπος λατρείας των ληστών ευδοκμεί", λέει ο Ιώβ (12,6) και ο Ψαλμός 72 παραπονείται ότι οι αμαρτωλοί στον κόσμο είναι πλήρεις πλούτου (Ψαλμός 73,12). Δεν είναι, παρακαλώ, παγκόσμια υποστηριγμένο να είναι πλέον άδικο ότι κακοί άνθρωποι θα όφειλαν να ευδοκμούν και καλοί άνθρωποι να είναι βασανισμένοι; Εν τούτοις αυτός είναι ο δρόμος του κόσμου. Κατόπιν τούτου, μερικά εκ των σπουδαιότερων μυαλών εξέπεσαν στο να αποκρούσουν την ύπαρξη του Θεού και να φαντασθούν ότι η Τύχη κυβερνά όλα τα πράγματα στα τυφλά. Τέτοιοι ήταν οι Επικούριοι και ο Πλάτων. Και ο Αριστοτέλης ευχόμενος να θέσει την "Πρώτη Ύπαρξη" ελεύθερη από την μιζέρια, υποστηρίζει ότι αυτή δεν βλέπει τίποτα πλην τον εαυτόν της γιατί ο Αριστοτέλης υποθέτει ότι θα ήταν πάρα πολύ ενοχλητικό σε μία τέτοια Ύπαρξη να παρατηρεί τόσα πολλά κακά και αδικίες! Και οι Προφύτες, που πίστευαν στην ύπαρξη του Θεού, ήταν ακόμη περισσότερο δοκιμασμένοι, ως αναφορά την "αδικία του Θεού". ! Ο Ιερειάς, ο Ιώβ, ο Δαυΐδ, ο Ασάφ, και άλλοι είναι περιπτώσεις χαρακτηριστικές. Τι εσύ υποθέτεις ότι ο Δημοσθένης και ο Κικέρων σκέφθηκαν, όταν έχοντας κάνει όλα αυτά που θα μπορούσαν, έλαβαν σαν ανταμοιβή τους έναν δυστυχή θάνατο; Εν τούτοις όλο αυτό, που φαίνεται τόσο πολύ σαν αδικία στον Θεό και είναι μεταφραζόμενο σαν τέτοιο δι' επιχειρημάτων των οποίων η λογική ή το φώς της φύσης δεν μπορούν να αντιστέκονται, είναι πάρα πολύ εύκολα διαφορωμένο από το φώς του Ευαγγελίου και την γνώση της Χάρης, η οποία μας διδάσκει ότι, μολονότι οι αμαρτωλοί ακιμάζουν στα σώματά τους, εν τούτοις αφανίζονται στις ψυχές τους. Και μία περιληπτική εξήγηση ολόκληρου αυτού του ακατανόητου προβλήματος ευρίσκει σε ένα μοναδικό μικρό λόγο: ΥΠΑΡΧΕΙ ΜΙΑ ΖΩΗ ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΖΩΗ ΚΑΙ ΟΛΟΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΤΙΜΩΡΗΘΗΚΑΝ ΚΑΙ ΑΝΑΠΑΗΡΩΣΑΝ ΤΗΝ ΟΦΕΙΛΗ ΤΟΥΣ ΕΛΘΕ, ΘΑ ΤΙΜΩΡΗΘΟΥΝ ΚΑΙ ΘΑ ΑΝΑΠΑΗΡΩΝΟΥΝ ΕΚΕΙ. ΓΙΑΤΙ ΑΥΤΗ Η ΖΩΗ ΕΙΝΑΙ ΤΙΠΟΤΑ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΠΑΡΑ ΕΝΑΣ ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ Ή ΜΑΛΛΟΝ, ΜΙΑ ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΕΛΘΕΙ.

Εάν, τώρα, αυτό το πρόβλημα, το οποίο ήταν συζητούμενο σε κάθε εποχή πλην ουδέποτε λυμένο, σαφώνεται μακριά και αποκαθίσταται τόσο εύκολα δια του φωτός του Ευαγγελίου, το οποίο λάμπει μόνο στον Λόγο και στην Πίστη, πώς νομίζεις θα είναι όταν το φώς του Λόγου και η Πίστη θα παύσει και τα πραγματικά γεγονότα και η Μεγαλοπρέπεια του Θεού θα φανερωθούν καθώς αυτά είναι: Δεν νομίζεις ότι το φώς της Δόξας θα είναι ικανό, με την μεγαλύτερη ευκολία, να λύσει προβλήματα που είναι ανεξήγητα στο φώς του Λόγου και της Χάρης, τώρα που το φώς της Χάρης έχει τόσο εύκολα λύσει αυτό το πρόβλημα, το οποίο ήταν ανεξήγητο δια του φωτός της φύσης; Κράτα στην όρασή σου τρία φώτα: το φώς της φύσης, το φώς της Χάρης και το φώς της Δόξας (αυτή είναι μία κοινή και καλή διάκριση).

Δια του φωτός της φύσης, είναι ακατανόητο ότι θα μπορούσε να είναι δίκαιο για τον καλό να είναι βασανισμένος και τον κακό να ευδοκμεί, αλλά το φώς της Χάρης εξηγεί αυτό. Δια του φωτός της Χάρης, είναι ακατανόητο πώς ο Θεός μπορεί να καταδικάζει αυτόν, που δια της δικής του δυνάμεως δεν μπορεί να κάνει τίποτα πλην αμαρτία και να καθίσταται ένοχος. Αμφότερα, το φώς της φύσης και το φώς της Χάρης εδώ επιμένουν ότι το σφάλμα κείται όχι στην διαφορά του ανθρώπου, αλλά στην αδικία του Θεού, ούτε μπορούν αυτά να κρίνουν διαφορετικά περί ενός Θεού που στεφανώνει τον ασεβή δωρεάν χωρίς αξία, και δεν στεφανώνει, αλλά καταδικάζει κάποιον άλλο, που είναι ίσως λιγότερο και βεβαίως όχι περισσότερο ασεβής. Αλλά το φώς της Δόξας επιμένει αλλιώς και θα φανερώσει μία μέρα τον Θεό, στον οποίο μόνο ανήκει η κρίση και του οποίου η δικαιοσύνη είναι ακατανόητη, σαν ένα θεό του οποίου η δικαιοσύνη είναι ύψιστα δίκαιη και εμφανής υπό τον όρο μόνο ότι εν τώ μεταξύ εμείς ΠΙΣΤΕΥΟΥΜΕ αυτό, καθώς είμαστε διδασκόμενοι και ενθαρρυνόμενοι να κάνουμε δια του παραδείγματος του φωτός της χάρις, που επεξηγεί αυτό το οποίο ήταν ένας νρίφος της ίδιας τάξης στο φώς της φύσης.

Θα τελειώσω εδώ αυτό το βιβλίο, μολονότι εγώ είμαι έτοιμος να συνεχίσω το ζήτημα περαιτέρω, εάν ανάγκη υπάρξει, αλλά πιστεύω ότι άφθονη ικανοποίηση έχει εδώ προσφερθεί στον ευσεβή.

άνθρωπο, που είναι πρόθυμος να υποχωρήσει στην αλήθεια χωρίς πείσιμονα αντίσταση. Γιατί εάν εμείς πιστεύουμε αυτό να είναι αληθινό, ότι ο Θεός προγνώριζε και προκαθορίζει όλα τα πράγματα' ότι Αυτός δεν μπορεί να είναι εξαπατημένος ή παρεμποδισμένος εις την πρόγνωση Του και στον προκαθορισμό και ότι δεν συμβαίνει τίποτα πλην κατά την θέλησή Του (το οποίο η ίδια η λογική είναι εξαναγκασμένη να παραδέχεται) τότε, από την μαρτυρία της ίδιας της λογικής, εκεί δεν μπορεί να είναι "ελεύθερη θέληση" στον άνθρωπο ή στον άγγελο ή σε οποιοδήποτε πλάσμα.
Έτσι, εάν εμείς πιστεύουμε ότι ο Σατανάς είναι ο Πρίγκιπας αυτού του κόσμου, πάντοτε πανιδεύοντας και πολεμώντας το βασίλειο του Χριστού με όλες του τις δυνάμεις, και ότι δεν αφήνει τους αιμαλώτους του να φύγουν, εκτός εάν αναγκαστεί εξωτερικά, διά της δυνάμεως του θείκου Πνεύματος, αυτό είναι πάλι φανερό, ότι εκεί δεν μπορεί να είναι "ελεύθερη θέληση"

Έτσι, εάν εμείς πιστεύουμε ότι η προλατορική αμαρτία έχει διαφθείρει εις σε τέτοια έκταση, που ακόμα και στον ευσεβή που είναι οδηγούμενος διά του Πνεύματος, αυτή προκαλεί αφθονία βασάνων, μοιχώντας ενάντια στο καλό, αυτό είναι ξεκάθαρο, ότι στον άνθρωπο στον οποίο λείπει το Πνεύμα, δεν αφήνεται τίποτα διά του οποίου να στρέψει τον εαυτό του στο καλό, παρά μόνο το κακό.

Πάλι, εάν οι Ιουδαίοι που επεδίωκαν όπισθεν της δικαιοσύνης, με όλες τους τις δυνάμεις, εξέπεσαν αντίθετα εντός αδικίας, ενώ οι Εθνικοί, που επεδίωκαν όπισθεν της αδικίας, επέτυχαν μία ανέλπιστη δικαιοσύνη διά του δωρεάν δώρου του Θεού, αυτό είναι ισοδύναμα φανερό από αυτά ακριβώς τα έργα τους και την ευπειρία, ότι ο άνθρωπος χωρίς Χάρη δε μπορεί να θέλει τίποτα πλην το κακό.

Και, τελικώς, εάν εμείς πιστεύουμε ότι ο Χριστός εξανάρσσε τους ανθρώπους διά του αίματός Του, είμαστε αναγκασμένοι να ομολογήσουμε ότι πάντες οι άνθρωποι ήταν γαμένοι ' διαφορετικά κάναμε τον Χριστό, είτε ολοκληρωτικά περιττό ή αλλιώς τον Αυτοωτή μόνον του ελάχιστου πολύτιμου μέρους του ανθρώπου, το οποίο είναι βλασφημία και ιεροσυλία.

VIII. ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Τώρα, καλέ μου Έρασμε, σε ικετεύω στο όνομα του Χριστού, τελικώς να κρατήσεις την υπόσχεσή σου. Υπεσγέθης ότι θα παραδίδωσιν εις αυτόν που εσκέφθης καλύτερα παρά εσύ ο ίδιος. Θέσε παράμερα το σεβασμό των προσώπων. . . Αναγνωρίζω ότι είσαι ένας σπουδαίος άνθρωπος, κοσμημένος με πολλά εκ των ευγενέστερων δώρων του Θεού, ευφυΐα, πολυμάθεια και μία σχεδόν θαυματουργική ευγλωττία, για να μην πω τίποτα περί των λοιπών - τουναντίον ενώ έχω και είμαι τίποτα, εκτός ότι θα ήθελα να καυχώμαι στο ότι υπάρχω ένας Χριστιανός. Επιπροσθέτως, σου δίνω ειλικρινώς τιμή και έπαινο γι αυτόν επί πλέον τον λόγονότι εσύ μόνον, εν αντιθέσει με όλους τους άλλους, έχεις αντιμετώπισει την ουσία του πράγματος, δηλαδή, το ουσιαστικό ζήτημα. Εσύ δεν με στεναχώρησε με εκείνα τα άσχετα ζητήματα περί της Πατοσύνης, του Καθατηρίου, της άφεσης και τέτοια όμοια μικροπράγματα μάλλον, παρά ζητήματα – σε αναφορά με τα οποία σχεδόν όλοι μέχρι σήμερα, έχουν ζητήσει το αίμα μου (μολονότι χωρίς επιτυχία)' εσύ και μόνον εσύ έχεις δει το κεντρικό σημείο επί του οποίου όλα στρέφονται και σκόπευσε το ζωτικό σημείο. Υπέρ αυτού ενώ ειλικρινώς σε ευχαριστώ. Γιατί είναι περισσότερο ευάρεστο σε μένα να πραγματευόμην αυτό το ζήτημα, εν τω μέτω που ο γόνος και η ανάπαυλα μου επιτρέπουν να κάνω έτσι. Εάν εκείνοι που με έχουν αντιμετώπισει στο παρελθόν, είχαν κάνει καθώς εσύ έχεις κάνει, και εάν εκείνοι που τώρα υπερηφανεύονται για νέα πνεύματα, και αποκαλύψεις ήθελαν επίσης να κάνουν το ίδιο, θα είχαν λιγότερη αναταραχή και σγίσματα, και περισσότερη ειρήνη και ομόνοια. Αλλά έτσι αυτό είναι που ο Θεός, διά μέσου του Σατανά, έχει τιμωρήσει την αναριστηία μας.

Όμως εάν δεν μπορείς να πραγματευέσθαι επί αυτού του ζητήματος με έναν διαφορετικό τρόπο, από την μεταχείρισή σου, επί αυτού σε αυτήν την Διατριβή, αυτό είναι η πιο ένθερμη ευχή μου, να παρέμενες ικανοποιημένος με τα δικά σου δώρα και να περιορίσεις τον εαυτό σου στο να επιδιώκεις, να ομορφαίνεις και να προάγεις την σπουδή της λογοτεχνίας και της γλώσσας, καθώς μέχρι τώρα έχεις κάνει με σπουδαίο όφελος και πολύ πίστη. Διά των σπουδών σου έχεις προσφέρει σ' εμένα επίσης κάποια υπηρεσία και ομολογώ τον εαυτό μου πολύ υποχρεωμένο σε εσένα - βεβαίως, αναφορικά με αυτά απροσποίητα τιμώ και ειλικρινά σε σέβομαι. Αλλά ο Θεός δεν έχει ακόμα θελήσει ούτε παραχωρήσει ότι εσύ θα όφειλες να είσαι όμοιος στο αντικείμενο της παρούσης μας συζήτησης.

Παρακαλώ να μην σκέλτεσαι ότι οποιαδήποτε αλαζονεία κείται πίσω από τις λέξεις μου, όταν λέω ότι ενώ παρακαλώ τον Κύριο να θελήσει ταχέως να σε κάνει τόσο πολύ ανώτερό μου σ' αυτό καθώς εσύ ήδη είσαι σε όλα τα άλλα χαρακτηριστικά. Αυτό δεν είναι νέο πράγμα για τον Θεό, να διδάξει έναν Μωϋσή δι' ενός Ιέθρο ή να διδάξει έναν Παύλο δι' ενός Ανανία. Λες ότι "έχεις περιπλανηθεί μακριά από τον σκοπό, εάν είσαι μαθητής του Χριστού". Πιστεύω ότι ο ίδιος βλέπει πώς το ζήτημα στέκει. Αλλά δεν θα πλανηθούν όλοι, εάν εσύ ή εγώ θα πάμε πλανημένοι. Ο Θεός είναι ο ένας που διακηρύσσεται θαυμαστός μεταξύ των αγίων Του, έτσι ώστε εμείς μπορούμε να θεωρούμε σαν αγίους πρόσωπα που είναι πάραπολύ μακριά από την αγιότητα. Ούτε είναι σκληρό να πιστεύουμε ότι εσύ, καθώς υπάρχεις, άνθρωπος, θα αποτύγχανες να εννοήσεις ορθά και να παρατηρήσεις με επαρκή επιμέλεια τις Γραφές ή τα λεγόμενα των Πατέρων, υπό την καθοδήγηση των οποίων νομίζεις ότι είσαι κρατημένος στον στόχο. Ότι έχεις έτσι αποτύγει είναι αρκετά φανερό στο λεγόμενο σου ότι" δεν αξιώνεις τίποτα. ΑΛΛΑ ΕΧΕΙΣ ΚΑΝΕΙ ΣΥΓΚΡΙΣΕΙΣ ". Αυτός που βλέπει στην καρδιά του ζητήματος και κατάλληλα εννοεί αυτό, δεν γράφει έτσι ! Τώρα ενώ, σ' αυτό το δικό μου βιβλίο δεν έχω κάνει συγκρίσεις ΑΛΛΑ ΕΧΩ ΑΞΙΩΣΕΙ ΚΑΙ ΜΟΥ ΤΑΙΡΙΑΖΕΙ ΝΑ ΑΞΙΩΝΩ ΚΑΙ ΔΕΝ Θ' ΕΛΩ Η ΚΡΊΣΗ ΝΑ ΔΙΑΚΟΙΠΤΕΤΑΙ ΜΕ ΤΟΝ ΚΑΘΕΝΑ ΑΛΛΑ ΒΙΑΖΩ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΝΑ ΥΠΟΤΑΣΣΟΝΤΑΙ. -
Είθε ο Κύριος, του οποίου αιτία αυτό είναι, να σε δια φωτίσει και να σε κάνει ένα δοχείο εις τιμήν και δόξα. Αμήν.

Χ Ε Γ Κ Ε Λ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. Πρόλογος

2. Εισαγωγή

Προκαταρκτική Επισκόπηση [Λογική & 19]

A. Μεταφυσική [Λογική & 26]

B. Εμπειρισμός [Λογική & 37]

Γ. Κοιτική Φιλοσοφία [Λογική & 40]

Δ. Άμεση Γνώση και Πίστη [Λογική & 64]

3. Θεολογία του Σταυρού

1. ΠΡΟΛΟΓΟΣ

1. Ευχαριστούμε και δοξάζουμε τον Θεό που επισκέπτεται την Ελλάδα για να φέρει την Χριστιανική διδασκαλία της Σωτηρίας όπως προσδιορίστηκε από τον Λούθηρο πέντε αιώνες πριν. Και μάλιστα θέλει να την βεβαιώσει προσθέτοντας και την μαρτυρία της Επιστήμης της Λογικής και της "Φιλοσοφίας του Πνεύματος" που εμφανίστηκε στον Κόσμο πριν δύο αιώνες από το Πνεύμα, δια μέσου του Λουθηρανού Φιλοσόφου Χέγκελ.
2. Θέλω να δείξω ότι η Φιλοσοφία συνδέεται και ρίχνει φως στην Θεολογία. Οι δύο ταυτίζονται βέβαια στο ότι έχουν κοινό αντικείμενο τον Θεό, με το Υψίστο Νόημα ότι ο Θεός είναι η αλήθεια και μόνο Αυτός είναι η αλήθεια. Διαφέρουν μόνο στο ότι το σκεπτόμενο υποκείμενο στην πρώτη είναι ο άνθρωπος δια της Νόησης, δηλαδή σκέπτεται τον Θεό μέσω Εννοιών, στη δεύτερη δια της Πίστης, μέσω Παραστάσεων [Βάπτισμα, Θεία Ευχαριστία κ.λ.π.]

ΠΡΟΣΘΗΚΗ: Η Λογική συστηματοποιεί τα περιεχόμενα της Θρησκείας και αντίστροφα τα περιεχόμενα της Θρησκείας αφαιρούν από την Λογική τον αφηρημένο της χαρακτήρα.

3. Γράφει ο Χέγκελ στην Επιστήμη της Λογικής [& 2] : <<. Σύμφωνα με μια παλιά προκατάληψη ο άνθρωπος διαφέρει από το ζώο μέσω της Νόησης και μπορεί αυτή η πρόταση να φαίνεται τετριμμένη, αλλά κατά παράδοξο τρόπο είναι ανάγκη να υπενθυμίζουμε κάποιες παλιές δοξασίες. Η ανάγκη γίνεται φανερό ενόψει μιας προκατάληψης της εποχής μας, η οποία διαχωρίζει τόσο πολύ το Αίσθημα από την Νόηση, ώστε τα καθιστά αντίθετα και μάλιστα τόσο εγθρικά, ώστε το Αίσθημα και ιδίως το Θρησκευτικό Αίσθημα θεωρείται ότι λερώνεται, παραπλανείται ακόμα και εκμηδενίζεται από την Νόηση και ότι η Θρησκεία και η ευσέβεια δεν έχουν ουσιαστικά την ρίζα τους και την θέση τους μέσα στην Νόηση. Με αυτό τον διαχωρισμό λησμονείται ότι μόνο ο άνθρωπος είναι ικανός για Θρησκεία και ότι το ζώο δεν έχει Θρησκεία. [αν και έχει αίσθημα] όπως δεν έχει ούτε Νόιους ούτε ηθικότητα >>. Αφού μέσω της Νόησης ο άνθρωπος διαφοροποιείται από το ζώο τότε κάθε τι ανθρώπινο είναι ανθρώπινο μέσω τούτου και μόνο μέσω τούτου, ότι προκύπτει από την Νόηση.

4. Αλλά ποιος ο βαθύτερος λόγος αυτής της εναντιότητας και εγθρότητας αισθήματος --Νόησης? Οφείλεται στους δύο ενάντιους τρόπους σκέψης της δημιουργίας του Κόσμου, που υπήρχαν πάντα, αλλά τους εξέφρασαν πλήρως δύο Γερμανοί φιλόσοφοι, ο Κάντ και ο Χέγκελ. Ο Κάντ ξεκινά από τον άνθρωπο και τον Κόσμο, που και τους δύο βρίσκει ήδη έτοιμους. Επειδή όμως άνθρωπος και κόσμος είναι φθαστά και πεπερασμένα και ο Θεός είναι κάτι Γενικό, Καθολικό και Αιώνιο που δεν μπορεί να δοθεί στην κατ' αίσθηση αντίληψη, αν θέλουμε να αποδείξουμε την ύπαρξή Του, λέει ο Κάντ, πέφτουμε σε παραλογισμούς. Έτσι οφείλουμε να πιστεύουμε ότι ο Θεός ΠΡΕΠΕΙ να υπάρχει, κάτι σαν ρυθμιστική αρχή που έχει για σκοπό την Ηθική συμπεριφορά του ανθρώπου, αλλά να μην έχει πραγματική ύπαρξη παρά μόνο συμβολική. Εδώ το Αίσθημα είναι κυρίαρχο. Έπειτα ο Θεός δίνει στον άνθρωπο Συνείδηση του Καλού και του Κακού, και με δεδομένη την ελευθερία της Βουλής του τον αφήνει να πορευθεί στον δρόμο που ο ίδιος επιλέγει. Το σημαντικό εδώ είναι ο άνθρωπος να είναι σε Ταυτότητα με τον εαυτόν του και το Αίσθημά του και να μην αντιφάσκει σ' αυτό που επέλεξε, δηλαδή να μη βρίσκεται σε διαφορά και αντίφαση με τον εαυτό του. [θα τα δούμε αυτά λεπτομερέστερα παρακάτω]

5. Ο Χέγκελ ορίζει τον Θεό σαν Νόηση που Νοεί τον εαυτόν Του. [όπως και ο Αριστοτέλης]. Θέτει τον εαυτόν του ΜΠΡΟΣΤΑ από την Γνώση Του και δημιουργεί τον Κόσμο από το μηδέν, δηλαδή δεν έχει μέσα του ή βρίσκεται τίποτα παρά γίγος, κάτι απροσδιόριστο και δημιουργεί τον Κόσμο αναλυτικά, σαν αυτό-σκεπτόμενη Νόηση και σύμφωνα με την Γραφή από το τίποτα. Λέει "Κόσμος" και ιδού ο Κόσμος άμεσα να είναι καθ' εαυτόν, τέλειος στην Έννοια του, αλλά ταυτόχρονα και το αντίθετό του, μη Κόσμος στην πραγματικότητα του, το μηδέν του Κόσμου σε σχέση με τον τέλειο, άρα το γίνεσθαι του Κόσμου. Λέει "άνθρωπος" και ιδού ο άνθρωπος, τέλειος καθ' εαυτόν στην Έννοιά του και ταυτόχρονα ο άνθρωπος με ένα μη μπροστά, μια άρνηση του τέλειου ανθρώπου, μια δουλωμένη θέληση στο κακό, μια Πτώση να λογαριάζεται σαν το μηδέν, αλλά στην ίδια ενότητα με τον Άνθρωπο, τον τέλειο, που πρέπει να γίνει. Εδώ τίθεται το γίνεσθαι που η άλλη πλευρά, η "ελεύθερη θέληση", στην κίνηση της προς την τελειότητα προσπαθεί να επιτύχει εμπειρικά με τα έργα της. Είναι η διαλεκτική μέθοδος δια της οποίας ο Θεός κάνει τα πάντα από το μηδέν. Σε αντίθεση με τον Νόμο της Ταυτότητας [εγώ=εγώ], είναι ο Νόμος της Αντίφασης, η ρίζα της ζωής, που συλλαμβάνει την αρχή και το τέλος κάθε πράγματος σε μία ενότητα. [αυτό ορίζεται με πολλές εκφράσεις, αλλά πάντα είναι το ίδιο, και θα βρει την δικαιολόγησή του πάρα κάτω]. Ενότητα της θέσης και της αντίθεσης, ενότητα της ταυτότητας και της διαφοράς, ενότητα της Συνείδησης και της Αυτοσυνείδησης, ενότητα της Έννοιας και της πραγματικότητάς της, ενότητα του εσωτερικού και του εξωτερικού, ενότητα του τί είναι κάτι και τί θα έπρεπε να είναι, ενότητα της αμεσότητας και της εμμεσότητας, όπως επίσης και "κάθε προσδιορισμός είναι άνοηση ή αλλιώς "κάθε πράγμα είναι αντίθετο" κ.λ.π. Αυτή την Μορφή ονομάζει ο Χέγκελ "το ζωντανό αίμα, που διατρέχει τα πάντα". Μορφή είναι το Περιεχόμενο που γίνεται Μορφή και Περιεχόμενο είναι η Μορφή που γίνεται Περιεχόμενο. Λέγεται στη Γραφή "εσείς είστε άνιοι" και αυτό συμβαίνει εξ αιτίας της δοσιμένης κατά Χάρη Πίστης σας, ότι ο Χριστός σας αγίασε δια της θυσίας Του και της Ανάστασής Του, και ταυτόχρονα, ισχύει και το αντίθετο, μη άνιοι και πρέπει να γίνεται "άνιοι γίνεσθαι" [1 Πέτρου 1,16], που σημαίνει ότι η αγιότης πρέπει να δημιουργηθεί από το Μηδέν δια του Χριστού ή η αγιότης του Χριστού πρέπει να φανεί πραγματικά στη δική μας ζωή. Αυτό είναι η Πίστη στην Συνείδησή μας ότι είμαστε προνομιούχοι και προορισμένοι και σωσμένοι και ταυτόχρονα στην Αυτοσυνείδηση να αισθανόμαστε ότι απορριφθήκαμε και πρέπει τον προορισμό μας να τον αληθεύουμε και να τον αποδεικνύουμε στη Συνείδησή μας μέχρι το τέλος της ζωής μας.

6. Ο Χέγκελ τελειώνει την εγκυκλοπαίδεια της Φιλοσοφίας με ένα απόσπασμα από το έργο του Αριστοτέλη "Μετά τα Φυσικά" όπου ο Αριστοτέλης γράφει ότι ο Θεός είναι Νους που Νοεί τον εαυτόν Του, ότι Νους και Νοητό είναι εν, ότι κάτι είναι αυτό που είναι, σε ενότητα με το τί θα έπρεπε να είναι, επίσης δίνει τον ορισμό της αλήθειας σαν την ενότητα της Έννοιας ενός πράγματος με την πραγματικότητα του αναφέρει επίσης ότι "τα τη νενέει ύστερα κατά

φύσει είναι πρότερα ” . ότι” η κίνηση είναι κίνηση στα αντίθετα “κ.λ.π. .Εν ολίγοις το Πνεύμα, λέει ο Χένκελ, αποκάλυψε το πάντα στον Αριστοτέλη, εκτός από ένα, ότι ο Θεός γίνεται άνθρωπος.

7. Το πιο δύσκολο πράγμα είναι ο άνθρωπος να πιστεύσει ότι είναι αμαρτωλός και έχει ανάγκη σωτηρίας. Όλες οι Εκκλησίες, ορθόδοξες, παπικοί, καλβινικοί, πνευτο-εβανγγελικοί, βαπτιστές κ.λ.π. θεωρούν ότι μετά την πτώση των πρώτων ανθρώπων η εικόνα και η ομοίωση του Θεού παραμένουν, έστω αδυνατισμένες, όπως και η “ελευθερία της θέλησης”. Αλλά αυτό σημαίνει ότι ο Θεός δεν κατασκευάζει τον άνθρωπο ριζικά από το μηδέν, αλλά τον βοηθά με Χάρη να αναπτύξει αυτό που ήδη υπάρχει καλό. Σημαίνει ότι το φθαρτό πλάσμα αποκτά οντότητα, στέκεται απέναντι στον άφθαρτο Θεό και ισχυρίζεται ότι θα μπορούσε να μην τον πιστεύσει. “Όμως ακριβώς επειδή “πιστεύει” ότι ο Θεός υπάρχει, η ύπαρξη του Θεού εξαρτάται από την “Πίστη” του ανθρώπου. Εδώ το κακό λέει ο Χένκελ, η Ματαιοδοξία, εισάγεται στον Κόσμο. Έπειτα, επειδή αογίζει από ένα κόσμο που είναι έτοιμος και βλέπόμενος, όπου ο Θεός είναι άπειρος και δεν μπορεί να αποδειχθεί στην πραγματικότητα, ο άνθρωπος όμως υπάρχει στην πραγματικότητα, κάποιοι σύμφωνα με την “ελεύθερη βούληση” ξεχωρίζουν τους εαυτούς τους, αυτοαποκαλούνται άγιοι, γίνονται καλόγηροι και μεσίτες στη θέση του Χριστού και αντιπρόσωποι Του και το Ιερατείο της Εκκλησίας λαβαίνει ύπαρξη.

ΠΡΟΣΘΗΚΗ: Επειδή στην Εμπειρία και στην Αισθητηριακή αντίληψη, λέει, ο Κάντ, ο Θεός δεν μπορεί να εμφανισθεί, Πίστη και Πραγματικότητα είναι αντίθετα. Άρα ο Κόσμος υποβιβάζεται σε Φαινόμενο. Αυτή η Πίστη των Καλογηρών και κοσμοκαλόγηρων της άμεσης πίστης του Προτεσταντισμού είναι η ΦΥΤΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ. Ο Λούθηρος και ο Χένκελ όμως αποδεικνύουν, την ενότητα των αντιθέτων, την ενότητα της Πίστης και της Πραγματικότητας και αυτό είναι η καρδιά της διδασκαλίας τους. Η Πίστη γίνεται Πραγματικότητα και η έκφραση της Πραγματικότητας είναι επιστροφή και βεβαίωση της Πίστης.

8. Μόνο ο Λούθηρος κήρυξε ότι ο άνθρωπος είναι μηδέν και κτίζεται από το μηδέν, ότι είναι χειρότερος από την πέτρα, ότι μετά την πτώση η εικόνα και ομοίωση του Θεού εξαλείφονται και δημιουργούνται ξανά δια του Χριστού. Ο Θεός δια του Πνεύματος, μέσω του Λόγου, ανάβει σαν δάρο την Πίστη εν Χριστώ στον άνθρωπο και όταν Αυτός ενώνεται μαζί του, ενώνεται με τον εαυτόν Του. Έτσι δικαιώνεται ο Θεός εν τοις Λόγοις Του “δεν υπάρχει δικαίος, ουδὲ εξαγασθήσῃς, δεν υπάρχει ούτε ένας εκκλιτώντας τον Θεό” [Ρωμ 3,11-12] και με αυτήν την ομολογία ο Θεός με την σειρά του δικαιώνει τον άνθρωπο κατά Χάρη.

9. Αυτή την αντίφαση του ανθρώπου να είναι δικαίος και ταυτόχρονα το αντίθετο, αμαρτωλός, που πρέπει να γίνει δικαίος δένει ο Λούθηρος σε ένα μικρό κήρυγμα στο christlicher wegweiser [καθημερινά κηρύσσεται] όπου διαβάζουμε: <<Αυτός είναι ένας χαρούμενος στοίχος και συνεπώς τραγουδιέται με ευχαρίστηση: “δεν είσαι ένας θανασιώτης και πλούσιος σε αγάπη Θεός, που μας διεύθυνες μοναδικά και με ευμένεια” είσαι ο εαυτός μας όταν μας ταπεινώνεις, μας κάνεις δικαίους όταν μας κάνεις αμαρτωλούς, μας οδηγείς στον ουρανό όταν μας αποωθείς στην κόλαση, μας δίνεις νίκη όταν μας αφήνεις νικημένους, μας ζωντανεύεις όταν μας αφήνεις νεκρωμένους, μας παρηγορείς όταν μας αφήνεις θλιμμένους, μας κάνεις να τραγουδάμε όταν μας κάνεις να κλαίμε, μας κάνεις δυνατούς όταν εμείς πάσχουμε, μας κάνεις σοφούς όταν μας κάνεις ανόητους, μας κάνεις πλούσιους όταν φτωγούς μας αποστέλλεις, μας κάνεις Κυρίους όταν μας αφήνεις να υπηρετούμε και τέτοια άπειρα και θαυμάσια που είναι σ’ αυτούς τους στοίχους “ >>.

10. . Ας συγκρίνουμε αυτήν την προσωπική σχέση με τον Θεό και τον παραπάνω γεμάτο νόημα λόγο, με τους τραγουδημένους στα αρχαία και στα Λατινικά Λόγους και ψαλμούς των εκκλησιών, αμέσως αποκαλύπτεται ότι δεν στοχεύουν οι Λόγοι να εννοηθούν, αλλά στοχεύουν να στρέφουν τον άνθρωπο σε ταυτότητα με τον εαυτό του, στο Αίσθημα και στην Ευσέβεια. Και όπως ισχυρίζεται γνωστός γλωσσολόγος και σύμβουλος του Κράτους, τον Λόγο δεν χρειάζεται να τον εννοούμε, αλλά να τον “αισθανόμαστε”. [Σε Εκκλησία της γειτονιάς μου μπήκα Κυριακή πρωί και ένα μέρος της λειτουργίας γινόταν στα Αγγλικά. Όπως έμαθα ο Παπάς ήταν αποσπασμένος από την Αμερική και ήθελε να θυμάται την λειτουργία. Βέβαια δεν ενοχλούσε κανένα γιατί το εκκλησίασμα υπνωτισμένο από τα ακατάληπτα αρχαία γλώσσα, έτσι κι’ αλλιώς κοιμόταν. Όμως είχε την συνήθεια να βγαίνει με το Ευαγγέλιο και όλοι έκαναν σειρά για να το φιλήσουν και να φανερώσουν το Αίσθημά τους, αμφιβάλλω όμως αν κάποιοι από αυτούς το είχε ανοίξει]

11. Όπως έγραφα στον Πρόλογο αυτού του Βιβλίου, υπήρξε μια συζήτηση μεταξύ του διάσημου Ερasmus και του Λουθήρου στο ζήτημα της Θέλησης του ανθρώπου. Το ερώτημα: Η Θέληση του ανθρώπου είναι ελεύθερη, δηλαδή αν ο άνθρωπος έχει ελευθερία επιλογής στις πράξεις του και ακόμα και ως προς την σωτηρία της ψυχής του και την συμπίληση με τον Θεό ή είναι δούλη στην αμαρτία και τα πάντα, πρέπει να έρχονται να συμβούν κατ’ ανάγκη εξ αιτίας της αιώνιας πρόγνωσης του Θεού? Τα βιβλία αυτά κοπίασα να τα βρω, πριν 40 περίπου χρόνια, το ένα στο Ρώμη, το άλλο στο Λονδίνο και τα μετέφρασα, νομίζοντας ότι καλύπτω μια πνευματική έλλειψη” Πιστών” μιας “Εβανγγελικής” Εκκλησίας. Όταν τους τα έδωσα κανείς δεν θέλησε να τα μελετήσει και εντέλει με έδιωξαν με τον τρόπο τους. Με κατηγόρησαν ότι ήθελα να κάνω την Εκκλησία πεδίο μάχης. Αλόρησα γιατί το βιβλίο του Λουθήρου αποτελεί την Ουσία της Μεταρρύθμισης και της διδασκαλίας του και την αιτία του χωρισμού από την Παπική Εκκλησία. Τώρα βέβαια ξέρω το γιατί είναι το ότι ο Χριστός δεν ήλθε να κηρύξει ειρήνη, αλλά πόλεμο και Αυτός ‘ ‘άρχει εν μέσω των εχθρών Του”. Ο διάβολος όμως ζει στο σκοτάδι και μισεί την Αντίθεση” γιατί στα αντίθετα το ένα φωτίζει το άλλο” έτσι όταν το βασίλειό του διαιεσθεί δεν μπορεί να σταθεί και καταστρέφεται. [Απογοητεύτηκα ωστόσο τόσο πολύ που δεν τα έδωσα προς έκδοση, αλλά τώρα θα εκδοθούν. Σε κάθε περίπτωση είναι αναρτημένα ολόκληρα στην Ιστοσελίδα μου.]

12. Θέλω να επιβεβαιώσω προσωπικά αυτό που βεβαιώνει ο Χένκελ στην Φιλοσοφία, ότι η ζωή του ανθρώπου είναι η ιστορία της Θρησκευτικής του Συνειδήσης, όπως και η ιστορία του Κόσμου η ιστορία της ανάπτυξης των Θρησκειών, με μένιστη Θρησκεία αυτή της Ανάπτης. Ο Θεός είναι η ενότητα, η Έννοια του Θεού κατ’ εαυτή και ταυτόχρονα το αντίθετό Του, το απροσδιόριστο, το Μηδέν του Θεού, ο Βουδισμός και η πορεία είναι να αποκαλυφθεί σαν ο Θεός το απόλυτο Πνεύμα. Λέει ο Χένκελ: “Ο Θεός είναι στραμμένος προς τον άνθρωπο και γνωρίζει για τον Εαυτόν Του στο βαθμό που ο άνθρωπος γνωρίζει για τον Θεό”. Σ’ αυτήν την πορεία γνώσης, όταν ο άνθρωπος γνωρίζει τον Θεό, το όλο, σε ένα προσδιορισμό δημιουργεί μία Θρησκεία. Αυτή είναι η διαλεκτική μέθοδος του Θεού. Όταν το όλο του Θεού εκφραστεί σ’ αυτόν τον προσδιορισμό, επειδή είναι ολόκληρο, υπερβαίνει τον προσδιορισμό και κινείται προς τον αντίθετο του προηγούμενου προσδιορισμού που επλύει την αντίφαση του προηγούμενου και είναι η αλήθεια του. Έτσι δημιουργεί μια νέα Θρησκεία στον αντίθετο προσδιορισμό, κ.ο.κ.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ: ΛΟΓΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΠΕΡΙ ΕΙΝΑΙ

: Ο Θεός ΕΙΝΑΙ. Την έκφρασαν οι Ελεάτες, αλλά ακινητοποιήσαν το Είναι και αναίρεσαν την κίνηση. Ακριβώς επειδή το Είναι είναι το απροσδιόριστο, η αλήθεια του είναι το αντίθετο, το μη-Είναι που καθ’ εαυτό λαμβανόμενο είναι το μηδέν των Βουδιστών. Αλλά και το μη-Είναι είναι εξίσου απροσδιόριστο όσο και το Είναι. Η αλήθεια τους είναι η ενότητα του Είναι-- μη Είναι που είναι ο Θεός στο Γίνεσθαι του Ηράκλειτου. Η σχέση τώρα του Είναι--μη Είναι δημιουργεί το γίνεσθαι και την κίνηση του μη Είναι που γίνεται προσδιορισμένο Είναι, κάτι. Αυτό το κάτι

είναι σε σχέση με κάτι άλλο και μέσα από την διαλεκτική του το κάτι πναινόντας στο άλλο εισέρχεται στον εαυτόν του, που είναι το δι' εαυτόν Είναι, που καθ' εαυτό λαμβανόμενο είναι το Ένα, ο αριθμός και οι Πυθαγόρειοι. Έπειτα έρχεται η σχέση εκτατού προς το εντατό μέγεθος, αριθμού και βαθμού, και ερχόμαστε στο Μέτρο, όπου η αποκατάσταση του Μέρους στην Αμετρία είναι η Νέμεση των αργαίων Ελλήνων. Έπειτα το Μέτρο συμβαδίζει με τον εαυτόν του, αναδεικνύεται ως απλός αυτοσχέτισμός, ο οποίος περιέχει μέσα του ως ανηρημένο το στάδιο του Είναι και όλες τις μορφές του

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΥΣΙΑΣ

Από εδώ περνάμε Λογικά στο στάδιο της ανασκόπησης ή της Ουσίας. Η Ουσία [ο Θεός] πρέπει να φαίνεται. Το ότι εμφανίζεται είναι αυτό που κάνει την διαφορά από το πρώτο στάδιο του Είναι [του Θεού] μέσω του οποίου είναι Ουσία. Και η ανεπτυγμένη εμφάνιση είναι το Φαινόμενο. Άρα η Ουσία [του Θεού] δεν βρίσκεται πίσω από το Φαινόμενο, ούτε εκείθεν του Φαινομένου [όπως λένε οι Μεταφυσικοί], αλλά ακριβώς επειδή η Ουσία είναι αυτό που υπάρχει, η Ύπαρξη [ο Υός] είναι Φαινόμενο. [Ιωάννης 1, 14 << Και ο Λόγος έγινε σάρξ και κατοίκησε μεταξύ ημών. Και είδαμε την δόξα Αυτού [δόξα ως μονογενοῦς παρὰ του Πατρός] πλήρης χάριτος και αληθείας >>]. Αλλά ποιος βλέπει τον Χριστό? Βεβαίως η Πίστη, η οποία σονείται το Φαινόμενο και ενοποιεί το Εσωτερικό και το Εξωτερικό στην Πραγματικότητα. Στο στάδιο της Ουσίας εμφανίζεται η σχέση φαινόμενης ή ορατής Χριστιανικής Εκκλησίας και της Αόρατης και Πραγματικής ή η Ενότητα εσωτερικού- εξωτερικού, στην Πραγματικότητα.]

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΝΝΟΙΑΣ

Η Έννοια είναι η ενότητα του Είναι και της Ουσίας. Εδώ αναπτύσσεται η απόλυτη Θρησκεία του Πνεύματος που μέσω της Έννοιας, της Κρίσης και του Συλλογισμού αναδεικνύεται η Ταυτότητα, η Θρησκεία της Ανάτης, η αναπτική σχέση των τριών Προσώπων εντός της Θεότητας. [Βλέπε και "φιλοσοφία της Θρησκείας" του Χένγκελ]

13. Άλλο παράδειγμα αυτής της κίνησης η σχέση Ιουδαϊσμού- Ισλαμισμού και Χριστιανισμού. Η δικαίωση με τον Νόμο είναι αντίθετη στη δικαίωση δια Πίστewος, όπως το εκθέτει ο Απόστολος Παῦλος στους Ρωμαίους, στους Γαλάτες και αλλού. Με τον Νόμο και τα έργα του Νόμου ο άνθρωπος επιδιώκει να του δοθεί η πραγματική Πίστη και να κερδίσει την αιώνια ζωή και είναι η ενεργητική κίνηση του προς τον Θεό. Η αντίθετη Θρησκεία είναι όταν ο Θεός έρχεται προς τον άνθρωπο, όπου Αυτός ενεργεί την σωτηρία, όπως ο άνθρωπος παθητικός. Αυτό σημαίνει ότι του έχει δώσει Χάρη και του χαρίζει αυτή την Πίστη ότι είναι σωσμένος και προορισμένος σύμφωνα με την αιώνια πρόθεση και την αναλλοίωτη πρόγνωση Του.

14. Εδώ μια διευκρίνιση. Αυτός ο προσδιορισμός είναι απόλυτος από την πλευρά του Θεού, αλλά ο άνθρωπος δεν έχει πούθενά την υπόσχεση του Θεού ότι θα τον κρατήσει στην Πίστη. Και πράγματι ο Ιούδας και άλλοι ήταν προορισμένοι αλλά γάθηκαν. Υπάρχει η Πίστη στην Συνείδηση ότι μας προσδιόρισε αιωνίως και στην Αυτοσυνείδηση αισθανόμαστε ότι είμαστε μη δίκαιοι, γιατί "σε πολλά φταίμε άπαντες" [Ιάκωβος 3, 2] και πρέπει Αυτός να ενοποιήσει την Συνείδηση και την Αυτοσυνείδηση και να μας αυξήσει την Πίστη στην δικαιοσύνη μας. Γιατί εμείς δεν έχουμε την Μυστική Βουλή του Θεού, που είναι απόλυτη, αλλά την Φανερή: "όποιος υπομεινεί μέχρι τέλους θέλει σωθεί". [Ματθ 10, 22] Άρα η θέση μας είναι μεταξύ Φόβου Θεού και ελπίδας ζωής αιωνίου.

15. Ο Θεός δεν ελευθεριάζει στην Ιστορία, γιατί την Ιστορία την έχει μέσα Του. Όταν λέει "γεννήτω ο Κόσμος" ενώνει σε μια ενότητα την αρχή και το τέλος που υπάρχουν αυτόματα και αρχίζει από το Μηδέν που έχει από κάτω το Τέλος. Θέτει τον εαυτόν Του μπροστά από την Γνώση Του και αφήνει τον άνθρωπο να ενεργεί σύμφωνα με τα πάθη και τις επιθυμίες του. Όμως αυτό που έρχεται να συμβεί, επειδή συνέβει. Αυτός το είχε προσδιορίσει και το ήθελε αιωνίως. Εδώ ισχύει το Αριστοτελικό "Τα κατά φύσει πρότερα, τη Γενέσει ύστερα." Όταν ισχυρίζονται ότι ο άνθρωπος έχει "ελεύθερη Βούληση", καταλύεται η Πρόγνωση και η Αναγκαιότητα δια των οποίων ο Θεός άρχει και Αυτός γίνεται μια εφεύρεση του ανθρώπου για τον μόνο λόγο να δικαιώνει την Ματαιοδοξία του, που νομίζοντας ότι "διαλέγει" και "κάνει το καλό" περιμένει ανταμοιβές και αιώνια ζωή

16. Σύμφωνα με την Λογική της κίνησης ο Ιουδαίος και ο Μουσουλμάνος πρέπει να υπαχθούν ελκόμενοι από το αντίθετο, το ανώτερο στάδιο, όπου επιλύεται η αντίφαση τους της μη τήρησης όλου του Νόμου. Πρέπει να αναγνωρίσουν ότι ο Νόμος εδόθη για να αυξηθεί η αμαρτία, ότι όποιος είναι υπό Νόμο είναι υπό κατάρα, να ταπεινωθούν και να γίνουν πρόσφοροι και κατάλληλοι από τον Θεό να τους δοθεί η Πίστη, που επιλύει την αντίφαση του Νόμου και της τήρησής του, την αντίφαση που εμφανίζεται εξακολουθητικά επ' άπειρον. Να ομολογήσουν ότι ο Χριστός εκπλήρωσε και κατήργησε τον Νόμο και δια της Θυσίας Του και της Ανάστασής Του μας χαρίζει την Πίστη στην σωτηρία και την αιώνια ζωή και μας αναγεννά σε Νέο άνθρωπο. Σ' αυτό το ανώτερο στάδιο ανορθώνεται έναντι ο Νόμος, σαν Νόμος Πίστης και γίνεται αντικείμενο του Χριστού, όπου ο Πιστός, συνδεδεμένος με τον Χριστό παίρνει την δύναμη να τον τηρεί. Συνεπώς η συνέχεια και η αλήθεια του Ιουδαϊσμού και του Ισλαμισμού είναι ο Χριστιανισμός. Αλλά ιδού η καταστροφή και το αδιέξοδο. Όταν ο Ιουδαίος και ο Μουσουλμάνος στρέφεται στην Χριστιανική Θρησκεία συναντά τα "ιερά" τάγματα των καλονήρων, και ξανά την Θρησκεία του Νόμου, μοραστήρια και όρκους τήρησης εντολών και κανόνων, που ανταγωνίζονται μεταξύ τους στην δικαιοσύνη του Νόμου. Εδώ δεν υπάρχουν ούτε έλξη, ούτε λύση του κατώτερου σταδίου στο ανώτερο, του Ιουδαϊσμο-ισλαμισμού στον Χριστιανισμό, αλλά άλωση, αφού έχουν την ίδια αρχή δικαιοσύνης, τον Νόμο, και έτσι έχουμε διακοπή της κίνησης, φανατισμό και πόλεμο. Γι' αυτό κάθε πόλεμος λέει ο Χένγκελ, είναι θρησκευτικός, όπου και οι δύο εν τέλει είναι ηττημένοι. Νικητής είναι η αλληλοαναγνώριση στην οποία τους αναγκάζει ο Θεός και η αποκατάσταση της σχέσης. Αυτό είναι η ηθική δικαίωση του πολέμου. [Εδώ νομιμοποιείται η αλήθεια του Ηράκλειτου "πατήρ πάντων πόλεμος"]

16. Εδώ είναι ο τόπος να εκθέσω την ιστορία της δικής μου θρησκευτικής συνείδησης και να δείξω ότι δεν έπεσα από τον Ουρανό με σταυρωμένα χέρια σε στάση Προσευχής, όπως οι αιρετικοί πιστεύουν για τους εαυτούς τους. Αλλά και οι "λαϊκοί", που έχουν εγκαταλείψει τους εαυτούς τους στους Καλόνήρους, θα πρέπει να ταπεινωθούν και να μοιγήσουν για να αποκαλυφθεί η αλήθεια. Και επειδή είναι αδύνατο να φθάσουμε με τις δικές μας δυνάμεις στον Θεό, μέσω αυτής της ταπεινώσεως. Αυτός, όταν μας βρίσκει κατάλληλους μας δίνει το Πνεύμα, που ανάβει και χαρίζει Πίστη. Η δυσκολία λέει ο Λούθηρος, είναι ότι ο Λόγος του Θεού έρχεται σε ένα έδαφος, που είναι το σαρκικό Πνεύμα στον άνθρωπο, όπου άρχει ο διάβολος, και είναι τελείως εχθρικό και πρέπει να δοθεί αγώνας για την αλήθεια. Εξ ίσου αλήθεια είναι ότι εμείς μοιγήουμε, αλλά η Χάρη του Θεού κοπιάζει πολύ περισσότερο και δίνει την Νίκη. Και η αλήθεια είναι ότι η Χάρη του Θεού έκανε τεράστιο κόπο σε μένα.

Πήγα τέσσερα χρόνια στην Ιταλία για Χημεία, αλλά τα παράτησα. Εκεί, δεν ξέρω πώς, εμφανίστηκε το έργο του Κέρουακ "ο δρόμος", ο Ινδουισμός σαν πρώτα στάδια Θρησκευτικής Συνείδησης που με επηρέασαν. Επέστρεψα στην Αθήνα σε αδιέξοδο. Το προχώρημα μου δεν ξέρω ποιος προκάλεσε, ο Θεός ξέρει, άρχισα να μελετώ Πλάτωνα. Η χαρά μου ήταν απίστευτη γιατί άφησα το αφηρημένο στάδιο του Βουδισμού και άρχισα την μελέτη της Πλατωνικής διαλεκτικής και τον τρόπο που αυτός έγραφε τα έργα του. Επ'ί χρόνια μελέτησα όλο τον Πλάτωνα, τον Αριστοτέλη, την Κριτική του Καθαρού Λόγου του Κάντ και την Λογική του Χένγκελ. Το γιατί "επέλεξα" αυτούς δεν ξέρω. Ο Θεός ξέρει. Ξέρω μόνο ότι το πέρασμα από τον ένα στον άλλο γινόταν κάτω από

εξαιρετική λίσση και κρίση. [Θα κάνω τρεις παρατηρήσεις. Πρώτον για να παραχθεί γνώση δεν πρέπει η κάθε Φιλοσοφία να κρατηθεί σε ταυτότητα με τον εαυτόν της και σε μόνιμη αντίθεση με την άλλη, αλλά να αποκαλυφθεί η μονοπλευρικότητα που κάνει την μία να προχωρά κατ' ανάγκη στην αντίθετη. Γιατί η Φιλοσοφία, λέει ο Χέγκελ, είναι ένα δένδρο και οι Φιλοσοφίες κλάδοι αυτού του δένδρου και κάθε μια εκφράζει το επίπεδο γνώσης του ανθρώπου για τον Θεό. Και η τελευταία πρέπει να περιέχει και να επιλύει τις αντιφάσεις όλων των προηγούμενων. Αλλά γι' αυτό δεν αρκεί μόνο η ανάγνωση και μελέτη, ούτε μπορεί να το πετύχει ο άνθρωπος ' χρειάζεται το Πνεύμα του Θεού που είναι γενναίο, και πέφτει στην αντίφαση γνωρίζοντας ότι με υπομονή, επιμονή και προσπάθεια θα την υπερβεί. Έτσι ο Θεός, το Πνεύμα, δείχνεται να φιλοσοφεί με σύστημα. Δεύτερον, η εγκυκλοπαίδεια της Φιλοσοφίας του Χέγκελ αποτελείται από τρία μέρη, την Λογική που είναι ο Θεός Πατέρας πριν την δημιουργία, την Φύση που είναι ο Κόσμος του Υιού και το τρίτο ο κόσμος του Πνεύματος. Εδώ πρέπει να επιστήσω την προσοχή ότι ουδείς γνωρίζει τον Πατέρα παρά μέσω του Υιού, που σημαίνει ότι η μελέτη άμεσα της Λογικής είναι αδύνατη. Εδώ εμφανίζεται το εκφρασμένο παράπονο των σπουδαστών του Χέγκελ ότι η Λογική είναι ακατανόητη. Πράγματι, αυτή είναι δοσμένη σε Πιστούς. Αυτό δικαιολογείται επίσης από το γεγονός ότι από την άποψη του χρόνου ο άνθρωπος σχηματίζει και σκέπτεται παραστάσεις, πριν σκεφθεί με καθαρές Έννοιες, άρα προηγείται η Θεολογία]. Τρίτον, Η προσέγγιση μιας Φιλοσοφίας δεν πρέπει να γίνεται με το τί είπε ο ένας και ο άλλος γι' αυτήν, γιατί καταλήγει σε μια άπειρη αρνητική πορεία χωρίς τέλος. Διάσημος Έλληνας βιολιστής ερωτηθείς πώς προσεγγίζει ένα μουσικό έργο απάντησε ότι αφήνει το έργο να τον προσεγγίσει και με τις επαναλήψεις να τον διδάσκει. Πάντα μελετάμε την πηγή και το Πνεύμα αποκαλύπτει.

17. Συνεχίζω την περιπέτεια της Θεοσκευτικής μου Συνείδησης. Εκείνα τα χρόνια τελείωσα μία σχολή Σκηνοθεσίας Κινηματογράφου αλλά δεν σήμαινε τίποτα. Γιατί πλέον μου είχε αποκαλυφθεί ότι ο Θεός σκηνοθετεί τα πάντα και αυτή την Γνώση την δίνει στον άνθρωπο. Οι Ψυγιάτρις του περασμένου αιώνα, Άντλερ, Φρόυντ και Γιούνγκ ήταν μία αναγκαία μελέτη. Γιατί αυτοί αποκάλυψαν ότι ο άνθρωπος από την γέννησή του δεν είναι καλός και αυτό το ίχνος του κακού που βρίσκεται κομμιμένο στο ασυνείδητο το έφεραν μέσω της ανάλυσης στην Συνείδηση και αυτό συνεχίζει να υπάρχει στον άνθρωπο σε όλη την διάρκεια της ζωής του. Ωστόσο θεωρούν ο καθένας την θεωρία του σαν αποκλειστική αλήθεια και βρίσκονται μεταξύ τους ενάντιοι. Θεωρούν ότι αυτή η γνώση της ρίζας της αμαρτίας, που έχει έδρα το ασυνείδητο με κατάλληλη επεξεργασία από το συνειδητό μπορεί να ξεπεράσει την αγκύλωση της αμαρτίας, ώστε αυτή να μην επιστρέφει συνεχώς από το παρελθόν και να επηρεάζει το παρόν του ανθρώπου. Αλλά πλανώνται. Αυτή εμφανίζεται εξακολουθητικά στη ζωή του ανθρώπου. Όμως ο Χριστός πήρε με την Θυσία Του όλη την αμαρτία του ανθρώπου και με αυτή την Πίστη η εμφανιζόμενη εξακολουθητικά αμαρτία συνεχώς υπερβαίνεται δια της συνεχούς Χάρως, μένει το τέλος της ζωής του ανθρώπου. [Θα τα δούμε πιο κάτω, στην Ψυχολογία του Πνεύματος]. Τότε, δεν ξέρω πώς, έτρεξα στον εαυτό μου το ερώτημα εάν είχα "ελεύθερη βούληση" ή αυτό που έκανα ήταν καθορισμένο από τον Θεό και βέβαια απάντησα όπως και ο Λούθηρος ότι όλα είναι εκ του Θεού. Όμως εδώ προκύπτει το ερώτημα της ηθικής ευθύνης του ανθρώπου. Έτσι άρχισα να μελετώ την Γραφή πρώτα μόνος μου και έπειτα επί γυρόνια δια μέσου του Λουθήρου. [Ο Λούθηρος υπήρξε Καθηγητής Θεολογίας στο Πανεπιστήμιο της Βυρτεμβέργης, [όπου ο Σάιξτερ βάζει τον Άυλετ και τον Οράτιο να φοιτούν]. Στα μαθήματά του σχολίασε σθεδόν όλη την Βίβλο. [Γέννηση Ισαΐα και μικρότερος Προφήτης, Ψαλμούς, Ματθαίο, Ιωάννη, Επιστολές Παύλου, σε τριάντα τόμους και άλλους είκοσι για ζητήματα της Εκκλησίας και έχει κάνει το έργο των σημερινών Ποιμένων εύκολο. Αρκεί αυτό που θέλουν να διδάξουν να το διδάξουν μέσα από τον Λούθηρο. Αλλά κανείς δεν το κάνει και θα δούμε παρακάτω, στην Άμεση Πίστη, το γιατί. [Επίσης ο Λούθηρος παραπονιόταν ότι κάποιοι χρησιμοποιούσαν το δόγμα του ονόμα του για να εκδίδουν πλαστά τα δικά τους βιβλία σαν δικά του γραπτά, όπως το βιβλίο "έναντα στους Εβραίους" και επιστολές την προσοχή τα βιβλία να έχουν την σφραγίδα του Πανεπιστημίου για να είναι νήσια. Ως προς τους Εβραίους δεν έχει κάποιος παρά να μελετήσει τα σχολία στους Ρωμαίους και Γαλάτες για να δει τον βαθύ σεβασμό του προς την ρίζα του Χριστιανικού δένδρου που είναι ο Αβραάμ και οι προπάτορες. Ρωμαίοι 11, 28 "κατά μεν το Ευαγγέλιον εχθροί σας, κατά δε την εκλογήν αγαπτού διὰ τοὺς Πατέρας"].

18. Στην διάρκεια της μελέτης του Λουθήρου πήγα στην Ευαγγελική Εκκλησία. Γι' αυτούς μετέφρασα τα βιβλία περί της Βουλής. Εν τέλει στην Ελληνική Ευαγγελική Εκκλησία έμεινα δέκα πέντε χρόνια. Πραγματικά είχα αγάπη γι' αυτούς και προσπάθησα να τους διδάξω Λούθηρο αντί της Άμεσης Πίστεως του Καλβίνου που δίδασκαν, αλλά μάταια. Ωστόσο επέμενα θεωρώντας ότι δεν έπρεπε να εγκαταλείψω την Ευαγγελική Εκκλησία, που είχε ιδρύσει ο Λούθηρος. [Άλλωστε και οι ίδιοι ομολογούσαν ότι έπρεπε να λέγονται "Προεσβυτεριανοί"]. Επειδή το Ευαγγέλιο είναι ένας συλλογισμός, όπου παίρνοντας τις σωστές προκείμενες προτάσεις φθάνεις αναγκαία στο συμπέρασμα και επειδή, ό,τι έλεγαν ήταν αντίθετο, έμαθα να αντιστρέφω το αντίθετο, τον Καλβίνο και να βρίσκω τον Λούθηρο. Όμως έφθασα στα όρια της απελπισίας στη σκέψη ότι θα ακούω ανοησίες μέχρι το τέλος της ζωής μου και άρχισα να σκέπτομαι ότι ο Θεός με απέρριψε. Και τότε, στο όριο, φωτίστηκα. " Δεν υπάρχει Έλλην ή Σκύθης, γυναίκα και άντρας, ελεύθερος ή δούλος κ.λ.π. αλλά ένας νέος λαός" [Κολλοσσαείς 3,11 --Γαλάτες 3,28 --1 Κορινθίοι 12,13]. Πήγα στους Γερμανούς που με κάνανε μέλος της Γερμανικής Εκκλησίας, επειδή είχα μεταφράσει Λούθηρο. Τουλάχιστον η Αυγουσταία Ομολογία που είναι η βάση της Εκκλησίας του Λουθήρου με κάλυπτε, γιατί και οι Γερμανοί θεωρούν τον Λούθηρο απαραγνώριστο και διδάσκουν Καλβίνο, όπως θα δούμε στη συνέχεια.

19. Ωστόσο δεν είναι εδώ το τέλος, όπως θα δούμε κατά την διάρκεια της εξέλιξης αυτού του βιβλίου. Η είσοδος στην μια Πνευματική, Νοητή, Πραγματική, Αόρατη, Αιώνια Εκκλησία, όπου Κεφαλή είναι ο Χριστός, με ανάρτηση των ορατών εκκλησιών, όπου οι Πιστοί σκορπισμένοι σε όλο τον Κόσμο, ουδέποτε εδώ συναθροίζονται, όμως αναγνωρίζονται μεταξύ τους και όπου δεν εισέρχονται υποκριτές και θα συναθροιστεί στο τέλος του κόσμου στον Ουρανό είναι το τέλος. Αυτή η Εκκλησία αρχίζει από αυτόν τον Κόσμο. Γιατί από το Βάπτισμα, ο Χριστιανός ζει δια της Πίστεως και του Πνεύματος σ' αυτήν την Εκκλησία και μόνο στον ορατό Κόσμο, περιμένουμε να έλθει ο Κύριος να μας απολυτρώσει και από το σώμα μας. [Θα δούμε πιο κάτω πώς σχηματίζεται αυτή η Αιώνια Εκκλησία, όταν εξετάσουμε την Έννοια, την Κρίση και τον Συλλογισμό.]

2. ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΠΡΟΚΑΤΑΡΚΤΙΚΗ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΗ [ΛΟΓΙΚΗ & 10] Σύμφωνα με το προαναφερθέν σχήμα της Ενότητας της Θέσης -Αντίθεσης, η Νόηση είναι η Έννοια της Νόησης αυτή καθ' εαυτή και το αντίθετό της, το γίνεσθαι, η μη Νόηση που πρέπει να γίνει Νόηση δι' εαυτήν. Εδώ η Νόηση σαν μη Νόηση υποβιβάζεται σε Διάνοια και εμφανίζεται σαν κανόνας η Ταυτότητα, οποιουδήποτε πράγματος με τον εαυτό του, με αφαίρεση της διαφοράς από τον εαυτό του, που σημαίνει την διαφορά του τί είναι κάτι και τί θα έπρεπε να είναι και την αφαίρεση της Αντίφασης που υπάρχει σ' αυτό. [όπως γράφει ο Χέγκελ, την διαφορά Διάνοιας και Νόησης την είχε βεβαιώσει και ο Κάντ]. Ο Κανόνας της Διανοίας είναι Ενώ = Ενώ. Ο Ορθόδοξος είναι ο Ορθόδοξος, ο Καθολικός είναι ο Καθολικός, ο Προτεστάντης είναι ο Προτεστάντης. Στην πορεία της προς την Αντικειμενικότητα της σκέψης η Διάνοια διέρχεται από τρία στάδια. Το κάθε στάδιο στέκεται σε μόνιμη αντίθεση με τα άλλα και προς τον Θεό που

είναι η αλήθεια του Έτσι οι τρεις στάσεις δημιουργούν κατ' αναλογία, τρεις ορατές Εκκλησίες. [Εδώ η ανάπτυξη, λέει ο Χένκελ, έχει Ιστοριογραφικό χαρακτήρα και θα βρεί την δικαιολόγησή της στο επόμενο μέρος]. [Επιστήμη της Λογικής, Σελίδες 106—190]

ΠΡΩΤΗ ΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΣΚΕΨΗΣ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗΝ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΙΚΟΤΗΤΑ

A. ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ. [ΛΟΓΙΚΗ & 26]

1. Η Πρώτη στάση της Νόησης απέναντι στην αντικειμενικότητα είναι η απλοϊκή μέθοδος κατά την οποία η Νόηση, σαν Διάνοια, χωρίς να έχει ακόμα συνείδηση των αντιθέσεων μέσα στον εαυτόν της και απέναντι στον εαυτόν της, ξεκινά από την Πίστη ότι μέσω του αναλογισμού γνωρίζεται η αλήθεια και ότι τα αντικείμενα έρχονται στη συνείδηση έτσι όπως πράγματι είναι. Μέσα σ' αυτή την πίστη η Διάνοια βαδίζει κατευθείαν προς τα αντικείμενα, αντλεί το περιεχόμενο των αισθημάτων και ελλοπτιών και το αναπαράγει αφ' εαυτής καθιστώντας το περιεχόμενο της σκέψης. Με αυτό το περιεχόμενο ικανοποιείται πιστεύοντας ότι αυτό εκφράζει την αλήθεια. Κάθε αρχαία φιλοσοφία και Επιστήμη ακόμα και η καθημερινή πρακτική δραστηριότητα και συνείδηση ζουν μέσα σ' αυτή την πίστη.

2. Προϋπάρχει ότι κάθε τι που υπάρχει, γνωρίζεται καθ' εαυτό ελεϊδή νοείται. Θεωρούμε ότι μπορούμε να γνωρίσουμε τον Θεό αποδίδοντας του κατηγορούμενα, όπως ο Θεός είναι αιώνιος, έχει ύπαρξη, είναι παντοδύναμος, Δίκαιος κ.λ.π.. Αλλά αυτά ισχυαν ξεχωριστά το ένα από το άλλο ως προς το περιεχόμενο. Οι Ανατολικές Θρησκείες προσπάθησαν να εξαντλήσουν το περιεχόμενο του Θεού αποδίδοντας του πολλά ονόματα, αλλά αυτά θα έπρεπε να είναι απέραντα πολλά, τα οποία αντλούσε ο καθένας από την υποκειμενική παράσταση που είχε περί Θεού

ΔΕΥΤΕΡΗ ΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΣΚΕΨΗΣ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗΝ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΙΚΟΤΗΤΑ

2. ΕΜΠΕΙΡΙΣΜΟΣ [ΛΟΓΙΚΗ & 37]

1. Αφενός η ανάγκη ενός συγκεκριμένου περιεχομένου ως αντιστάθμισμα στις αφηρημένες θεωρίες της Διάνοιας, [δηλαδή στιδήποτε σκεπτόμαστε να υπάρχει κιόλας], η οποία δεν μπορεί να μεταβαίνει αβόητητα από τις Γενικότητες της στο Μερικό και καθορισμένο, αφετέρου η ανάγκη ενός στέρεου βάθρου για να μην μπορούν να αποδείγονται τα πάντα πάνω στο έδαφος και σύμφωνα με την μέθοδο των πεπερασμένων όρων, αυτές οι ανάγκες οδήγησαν κατ' αρχήν στον Εμπειρισμό, ο οποίος αντί να ζητά την αλήθεια μέσα στην ίδια την σκέψη, προσπαθεί να την αντλήσει από την εμπειρία, από κάθε τι εξωτερικά και εσωτερικά παρόν. Από την υποκειμενική πλευρά η Εμπειρική γνώση βρίσκει ένα στέρεο βάθρο στο γεγονός ότι η συνείδηση μέσα στην κατ' αίσθηση αντίληψη είναι άμεσα παρούσα και βέβαιη για τον εαυτόν της.

2. Αυτό το αξίωμα της άμεσης παρουσίας και βέβαιης για τον εαυτό της συνείδησης εναντιώνεται στο "πρέπει" που οι άλλες στάσεις καυκολογούνται και περιφρονούν την πραγματικότητα και το παρόν και κυρίως η ανασκόπηση. [το επόμενο στάδιο του Κάντ και της Παπικής Εκκλησίας] παραλείποντας σε ένα "επέκεινα" το οποίο έχει τάχα την έδρα του και την ύπαρξή του μόνο μέσα στη Διάνοια όσων μιλούν γι' αυτό. Όπως ο Εμπειρισμός, έτσι και η Φιλοσοφία γνωρίζει μόνο ό,τι υπάρχει, αγνοεί όσα απλώς "πρέπει να είναι" και άρα δεν υπάρχουν. Από την υποκειμενική πλευρά πρέπει να αναγνωριστεί επίσης το σημαντικό αξίωμα της Ελευθερίας, που υπάρχει μέσα στον Εμπειρισμό. Σύμφωνα μ' αυτό, όσα πρόκειται να αποδειχτεί κάποιος ως έγκυρα μέσα στη σφαίρα της γνώσης του, πρέπει ο ίδιος να τα βλέπει και να ξέρει ότι είναι ο ίδιος παρών μέσα τους. Έτσι όσον αφορά το καλό και την αιώνια ζωή, που οι Μεταφυσικοί τα στέλνουν να υπάρξουν είτε στο βάθος του χρόνου, είτε όταν πεθάνουμε σε ένα "επέκεινα" είναι σύμφωνα με τον Εμπειρισμό παρηγορία με ψέματα. Γιατί το καλό και η αιώνια ζωή ή μάλλον ο θάνατος του θανάτου πρέπει να είναι προσωπική εμπειρία του πιστού από αυτόν τον Κόσμο, δηλαδή να είναι ο ίδιος παρών και να τα βλέπει στην ζωή του, γιατί όταν πεθάνουμε, λέει ο Λούθηρος, θα είναι αργά.

3. Σε θρησκευτικό επίπεδο ο Πελαγianiσμός καλύπτει αυτό το πρώτο στάδιο της σκέψης προς την αντικειμενικότητα μέσα στην Ορθόδοξη Εκκλησία. Ο Πελάγιος, ένας αιρετικός, τον οποίο καταδίκασε η Εκκλησία, αλλά εξακολουθεί πάντα να ζει και να βασιλεύει σαν στάδιο στη σκέψη των ανθρώπων, θεωρεί ότι ο Χριστός με την θυσία Του απελευθέρωσε τον άνθρωπο από την αμαρτία, έτσι ώστε δεν χρειάζεται άλλη Χάρη, αλλά από το Βάπτισμα και πέρα με μόνη την "ελεύθερη βούληση" μπορεί να τηρεί τον Νόμο και να κάνει έργα άγια ώστε να κερδίσει την αιώνια ζωή. Ο Πελαγianiσμός εμφανίζεται έτσι πιο συνεπής, όπως επισημαίνει ο Λούθηρος, αναδεικνύοντας την αντίφαση που παρουσιάζει η θεωρία του Έρασμου και των Παπικών, που υποστηρίζει ότι ο άνθρωπος χωρίς την Χάρη δεν μπορεί να κάνει τίποτα καλό και ταυτόχρονα ότι η "ελεύθερη θέληση", εκ του εαυτού της μπορεί κάτι να κάνει.

4. Ο Πελάγιος ωστόσο κάνει λάθος να δέχεται ότι η ροπή στο κακό και το ίχνος του προλατορικού αμαρτήματος παύει στον άνθρωπο με την θυσία του Χριστού. Κατ' αυτόν η Μετανοία αφορά μόνο τρέχουσες αμαρτίες, κάτι που ο Λούθηρος αρνείται. Ο Λούθηρος αναγνωρίζει ότι η Θυσία του Χριστού στον Σταυρό λαμβάνει την ΕΝΟΧΗ του ανθρώπινου Γένους, έτσι ώστε ο προσδιορισμός της Πίστης που χαρίζεται στον άνθρωπο να τον κάνει να ΔΟΓΜΑΤΙΖΕΤΑΙ σαν Δικαιοσύνη [Ρωμαίοι 4.3], αλλά ταυτόχρονα σαν μη δίκαιος, ώστε πρέπει να γίνει τέτοιος. [γιατί "κάθε προσδιορισμός είναι άρνηση" ή "κάθε τι είναι αντίθετο"]. Σ' αυτό το γίνεσθαι το "ίχνος της αμαρτίας" και η ροπή στο κακό εμφανίζεται συνεχώς μέχρι το τέλος της ζωής του Πιστού. Συνεπώς βρίσκεται συνεχώς εν Μετανοία, αλλά είναι παρούσα και η σωτηρία Χάρη και το έλεος του Θεού στη Συνείδηση που τον αυξάνουν, εάν θα παραμείνει στην Πίστη

ΠΡΟΠΑΤΟΡΙΚΟ

ΑΜΑΡΤΗΜΑ

Οι 4. Οι Ψυχίατροι του περασμένου αιώνα εμφάνισαν στην Συνείδηση αυτή την τρωερή αθλιότητα, διαφθορά, λανθάνουσα και κακότητα που ήταν κρυμμένη στο Ασυνείδητο, την οποία αποκάλυψαν μέσω της ανάλυσης, σαν πραγματικότητα στην Συνείδηση κάθε ανθρώπου [Θα μιλήσουμε αργότερα γι' αυτό στην "Ψυχολογία του Πνεύματος" του Χένκελ]. Ας δούμε εδώ τι λέει ο Λούθηρος [σελίδες 117 στα σχόλια της Επιστολής στους Ρωμαίους]: << Τι, συνεπώς, είναι η Προπατορική αμαρτία? Πρώτον, σύμφωνα με τις λεπτές διακρίσεις των σχολαστικών είναι η στέρηση ή απουσία της προπατορικής δικαιοσύνης. Και η δικαιοσύνη σύμφωνα προς αυτούς τους ανθρώπους είναι μόνο κάτι υποκειμενικό στη θέληση και συνεπώς επίσης μια έλλειψη αυτής αντιστοίχως. Αυτό έρχεται από την κατηγόρια μιας κάποιες ποιότητας, σύμφωνα με την Λογική και την Μεταφυσική του Αριστοτέλη. Δεύτερο, ωστόσο, σύμφωνα με τον Απόστολο και την απλότητα του νοήματος εν Χριστώ, αυτή δεν είναι μόνο μια έλλειψη μιας κάποιες ποιότητας στην θέληση, ούτε ακόμα μόνο μια ένδειξη φωτός στο μυαλό ή δύναμη στη μνήμη, αλλά ιδιαίτερος αυτή είναι ολοκληρωτική απουσία της χρηστότητας και της δύναμης όλων των ικανοτήτων, τόσο του σώματος, όσο και της ψυχής και ολοκλήρου του εσωτερικού και του εξωτερικού ανθρώπου. Στην κορυφή όλων αυτών, αυτή είναι μια ροπή προς το κακό. Αυτή είναι μια απείθεια προς το καλό, μια απέχθεια του φωτός και της σοφίας και μια ηδονή στο λάθος και στο σκοτάδι, μια φωνή και μια αποστροφή από όλα τα καλά έργα, μια επιδίωξη του κακού, καθώς αυτό είναι νομισμένο στον Ψαλμό 14.3 <<Αυτοί όλοι πλανήθηκαν, αυτοί είναι όλοι ομοίως διεφθαρμένοι>> και η Γένεση 8.21 <<γιατί η φαντασία και η σκέψη της ανθρώπινης καρδιάς είναι κακό από την νεότητά της>>. Επειδή όχι μόνο αυτή η απουσία κάνει τον Θεό να μισεί και να

την καταλογίζει. Γακόμα καθώς πολλοί ξεγνούν την δική τους αμαρτία και όχι πλέον την αναγνωρίζουν, αλλά είναι επίσης αυτή η παγκόσμια λαγνεία δια της οποίας εμείς γινόμαστε ανυπότακτοι προς την εντολή <<Σύ οφείλεις να μην επιθυμείς >> [Εξοδος 20,17/Δευτερο.5,21]. Καθώς ο Απόστολος πάρα πολύ καθαρά αποδεικνύει αργότερα στο Κεφάλαιο 7, αυτή η εντολή δίνει σε εμάς την αμαρτία μας, όπου <<εγώ δεν θα όφειλα να έχω γνωρίσει τί είναι να επιθυμώ, εάν ο Νόμος δεν είχε πει : <<Σύ οφείλεις να μην επιθυμείς >> Συνεπώς, καθώς οι παλαίοι άνιοι Πατέρες τόσο σωστά είπαν, αυτή η προπατορική αμαρτία είναι το καθ' αυτό ίγνος της αμαρτίας, ο Νόμος της σάρκας, ο Νόμος των μελών, η αδυναμία της φύσης μας, ο τύραννος, η πρωταρχική αρρώστια κ.λ.π. Γιατί αυτό είναι σαν ένας άρρωστος άνθρωπος, του οποίου η θανάσιμη αρρώστια δεν είναι μόνο η απουσία της υγείας ενός εκ των μελών του, αλλά είναι επιπρόσθετα προς την απουσία υγείας σε όλα τα μέλη του, η αδυναμία όλων των αισθήσεων του και δυνάμειων, φθάνοντας στο κατακόρυφο, ακόμα στην περιφρόνηση του προς εκείνα τα πράγματα τα οποία είναι γρήσια και στην επιθυμία του προς εκείνα τα πράγματα που κάνουν αυτόν άρρωστο. Έτσι αυτή είναι η Ύδρα, ένα πολυκέφαλο και εξαιρετικά ανθεκτικό τέρας με το οποίο εμείς παλεύουμε στον Δερνεϊκό βάλτο αυτής της ζωής μέχρι ακριβώς την μέρα του θανάτου μας. Αυτή είναι ο Αντάτος που δεν μπορεί να νικηθεί ενώ είναι ακουμπώντας εδώ, επί της Γης. 6. Τέλος ο Εμπειρισμός ανανεία κάθε τι υπερασπιστό και παρέχει, βέβαια, κατ' αίσθηση αντιλήψεις διαδογικών ή παρόπλευρα αντικειμένων, αλλά ΟΧΙ ΜΙΑ ΣΥΝΔΕΣΗ ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑΣ. Επειδή εδώ η κατ' αίσθηση αντίληψη οφείλει να παραμένει το μόνο θεμέλιο της αλήθειας, η ΓΕΝΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ Η ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ εμφανίζονται σαν κάτι αδικαιότο, σαν μια υποκειμενική σύμπτωση, σαν απλή συνήθεια, της οποίας το περιεχόμενο μπορεί να είναι έτσι, μπορεί και αλλιώς. Ένα σημαντικό επακόλουθο τούτων είναι ότι μέσα στον εμπειρικό τρόπο θεώρησης, το δίκαιο, οι ηθικοί Νόμοι και τα περιεχόμενα της Θρησκείας εμφανίζονται σαν κάτι τυχαίο, στερημένο από κάθε αντικειμενικότητα και εσωτερική αλήθεια.

3 ΚΡΙΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ [ΛΟΓΙΚΗ & 40]

1. Η Κριτική Φιλοσοφία [ΚΑΝΤ] παίρνοντας υπόψη ότι μέσα στην κατ' αίσθηση αντίληψη περιλαμβάνονται μόνο μεμονωμένα [ατομικά] όντα και μόνο όσα συμβαίνουν, επιμένει σκόνα στο γεγονός ότι η ΓΕΝΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ Η ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ ως εξίσου σημαντικοί όροι συγκροτούν αυτό που ονομάζεται "εμπειρία". Επειδή όμως η Γενικότητα και η Αναγκαιότητα δεν προέρχεται από την εμπειρία σαν τέτοια, ανήκουν στην αυτενέργεια της Νόησης, υπάρχουν ανέκαθεν και α priori. Οι μορφές του α priori στοιχείου, δηλαδή των Νόμων της Νόησης [Ταυτότητα, Διαφορά, Αντίφαση ή Θεμέλιο, Ύπαρξη κ.λ.π., οι λεγόμενες Κατηγορίες της σκέψης, [Λογική ικανότητα], δια των οποίων νοούμε, παρ' όλη την αντικειμενικότητα τους, θεωρούνται από τον Κάντ σαν υποκειμενική ενέργεια, δεν προκύπτουν από την ίδια την Νόηση, αλλά από μία συστηματοποίηση που τελικά δεν βασίζεται παρά μόνο σε ψυχολογικά και ιστορικά θεμέλια.
2. Εδώ η Γενικότητα, Καθολικότητα και Αναγκαιότητα, σε Θρησκευτικό επίπεδο, απαιτεί τον Θεσμό του Πάπα, που από ιστορική άποψη υποτίθεται ότι είναι ο απόγονος του Αποστόλου Πέτρου. Όπως είναι γνωστό ιστορικά το σίσια ανατολικής και δυτικής Εκκλησίας προήλθε ως εξής: Μια αντιπροσωπία της δυτικής Εκκλησίας ήλθε στην Κωνσταντινούπολη με αφορισμό ενάντια σε κάποια αίρεση. Οι ανατολικοί τους είπαν να περιμένουν να να έλθουν και κάποιοι άλλοι Επίσκοποι που έλειπαν, ώστε με δημοκρατικές διαδικασίες να αποφασίσουν. Οι παπικοί άφησαν τον αφορισμό και έφυγαν. Και είχαν δίκιο. Στην Χριστιανική Εκκλησία η απόφαση δεν παίρνεται δημοκρατικά. Είναι μία και παίρνεται από όλους σαν Ένας, επειδή, το Άγιο Πνεύμα που είναι Ένα, κατοικεί την Εκκλησία. Ετοιμώς ήταν ανάγκη να υπάγεται αυτός ο ένας στον Θεσμό του Πάπα. [Στην Ορθόδοξη Εκκλησία ο Αρχιεπίσκοπος είναι ο ένας μεταξύ ίσων. Όμως οι Επίσκοποι κατά κανόνα αμφοβητούν τον Ένα, επιμένουν στην ισότητα και γι' αυτό στις αποφάσεις, που παίρνονται κατά πλειοψηφία, τελικά ο καθένας κάνει το δικό του].
3. Θα δούμε πως ο άνθρωπος, ή το Εγώ, ή η Διάνοια ή ο Πάπας κάνει να προκύπτουν οι κατηγορίες της Νόησης, σε αντιπαράθεση με την Νόηση που τις παράγει αυτό-σκέπτομένη. Η καθιερωμένη Λογική μας προσφέρει μια εμπειρική ταξινόμηση των ειδών της Κρίσης. Αλλά το να κρίνεις είναι το ίδιο με το να σκέφτεσαι ένα ορισμένο αντικείμενο. Άρα οι διάφοροι τρόποι της κρίσης, που μας έχουν ήδη προσφερθεί, παρέχουν τις διάφορες κατηγορίες της Διάνοιας. Δεί η Διάνοια : η ταυτότητα είναι η ταυτότητα A=A. Η Νόηση όμως λέει : η ταυτότητα είναι ταυτότητα μιας διαφοράς. Η Διάνοια λέει : η διαφορά είναι διαφορετικότητα ενός πράγματος από κάτι άλλο. Η Νόηση λέει : Η διαφορά είναι διαφορά μέσα στην Ταυτότητα ή διαφορά ενός πράγματος από τον ίδιο τον εαυτόν του, από την Έννοια του ή ειδοποιός διαφορά. Η Διάνοια λέει : ο άνθρωπος δεν μπορεί να φέρει την ίδια στιγμή δύο αντίθετα κατηγορούμενα, πρέπει να είναι ή καλός ή όχι καλός. Η Νόηση λέει : ο άνθρωπος ανήκουν και τα δύο ' είναι όχι καλός αλλά και στην διαδικασία να γίνει καλός. Η Διάνοια λέει : ο άνδρας είναι ο άνδρας, η γυναίκα είναι η γυναίκα. Η Νόηση λέει : ο άνδρας είναι το άλλο της γυναίκας και αντίστροφα. Ο καθένας καθ' εαυτόν [άνδρας, γυναίκα] δεν έχει αλήθεια. Η αλήθεια τους είναι η ενότητά τους, που είναι το Γένος, ο Άνθρωπος, και όχι το είδος, κ.ο.κ. [Βλέπε "Λογική : Διδασκαλία περι της Ουσίας]
4. Έγουμε ήδη πει ότι ο Κάντ βρίσκει ένα κόσμο έτοιμο και ότι ένα Κόσμο που παράγεται από το μηδέν, από την αυτο-σκέπτομένη Νόηση. Οι Κατηγορίες, ως ενότητες της υποκειμενικής μόνο συνείδησης εξαρτώνται από την ύλη που τους δίδεται και αφού είναι οι ίδιες κενές, μπορούν να εφαρμοστούν και να χρησιμοποιηθούν μόνο μέσα στην εμπειρία. Αλλά το άλλο συστατικό της εμπειρίας, οι εντυπώσεις τις οποίες δεχόμαστε μέσω του αισθήματος και της επωπείας δεν είναι ούτε τόσο δα λιγότερο υποκειμενικές από τις κατηγορίες. Άρα οι Κατηγορίες της Διάνοιας δεν μπορούν να εκφορσούν το απόλυτο [τον Θεό], γιατί αυτός δεν δίνεται στην κατ' αίσθηση αντίληψη. Η Διάνοια ή η γνώση μέσω των κατηγοριών είναι λοιπόν ακατάλληλη να γνωρίσει τα πράγματα καθ' εαυτά.
5. Το πράγμα καθ' εαυτό και κάτω από τον όρο <<πράγμα >> περιέχεται ακόμα και το Πνεύμα, ο Θεός, εκφράζει το αντικείμενο όταν κάνουμε αφαίρεση από όλα όσα η Συνείδηση καθιστά αντικείμενα, αφαίρεση από όλους τους όρους του αισθήματος και από όλες τις σκέψεις της. Είναι εύκολο να δούμε τι απομένει -- κάτι εντελώς κενό, που προσδιορίζεται ως κάτι "εκείθεν" [απλησίαστο] -- Αυτό είναι, γράφει ο Χένκελ, το Μηδέν, είναι το αρνητικό της παράστασης, του αισθήματος και της προσδιορισμένης νόησης. Επίσης από είναι όμως να καταλάβουμε ότι αυτή η νεκροκεφαλή είναι προϊόν της Διάνοιας και μάλιστα της Νόησης σαν Διάνοιας που έχει προχωρήσει στην καθαρή αφαίρεση [ασηρημένη Νόηση], ότι είναι προϊόν του κενού Εγώ το οποίο μεταβάλλει σε αντικείμενο του αυτή την κενή ταυτότητα με τον εαυτό του. Αυτή η αργότερον ταυτότητα του Εγώ μέσα στην Νόηση αντιπροσωπεύεται σε Θρησκευτικό επίπεδο από τον Θεσμό του Πάπα και είναι αυτός που του ανήκει η Λογική ικανότητα, αυτό το ασηρημένο Εγώ ή Νοεΐν, αυτήν την καθαρή ταυτότητα. Προς αυτή την απόλυτα αόριστη ταυτότητα είναι ασύμμετρες οι εμπειρικές γνώσεις [οικονόμεια, κοινωνία, Κράτος], γιατί αυτές είναι πάντα γνώσεις ενός ορισμένου περιεχομένου. Εάν ένα τέτοιο απόλυτα αόριστο εκληφθεί ως η απόλυτη αλήθεια της Λογικής ικανότητας, τότε οι εμπειρικές γνώσεις αναδεικνύονται ως κάτι αναληθές, ως Φαινόμενα.
5. Αυτός ο φαινόμενος κόσμος περικλείει τους "λαϊκούς" που πρέπει να λάβουν την καθοδήγηση και την αλήθεια από τον Πάπα και τους καλόγηρους, αυτούς τους αυτόκλητους μεσίτες και "αγίους". Επειδή αυτό το απόλυτα αόριστο, ο Θεός δεν έχει τίποτα εντός του, είναι κενό, είναι κάτι "εκείθεν", κάτι που πρέπει να υπάγεται, αλλά αφού δεν βρίσκεται στο

πλάισιο της Αισθητηριακής Αντίληψης, δεν μπορεί να υψώσει πραγματικά, έτσι η Γενικότητα, Καθολικότητα και Αναγκαιότητα πρέπει να αντλείται από τις υποκειμενικότητες, την αυθαιρεσία και τις φαντασίες που νεμίζει το κεφάλι του ο Πάπας και οι άνιοι του καλόνηροι. Έτσι η Θεολογία του Πάπα λέει, ότι ο Θεός δεν προσδιορίζει τους Πιστούς Του, αλλά ο άνθρωπος για να δικαιωθεί και να μπει στην αιώνια ζωή, σε αντίθεση με ό,τι λέει η Γραφή, πρέπει να αργίσει με μια προκαταρκτική Πίστη, που να "βεβαιώνει" ότι ο Θεός, αυτό το αόριστο "εκείθεν" να θεωρείται ΣΑΝ να υπάρχει πραγματικά, και ο "Πιστός" να κάνει έργα πολλά και καλά και προσφορές [όπως να αποκληρώσει τα παιδιά του και να γράψει την περιουσία του στην Εκκλησία και στα μοναστήρια για να κερδίσει σαν μισθό αιώνια ζωή] και τότε ίσως ο Θεός της φαντασίας τους να του δώσει την Πίστη της δικαίωσης και της αιώνιας ζωής. Και βέβαια οι προσφορές των πιστών είναι καλό έργο, αλλά όταν δίνονται για να κερδηθεί ο Ουρανός, είναι Ύβρις προς τον Χριστό, που σταυρώθηκε και με την Ανάστασή Του μας τον γαρίζει εξ αιτίας της Πίστες μας. Αλλά ο "πιστός" σκέπτεται δικαίως: << Αφού ο καλόνηρος αρνήθηκε τον κόσμο και προσέφερε αυτοβούλως τον Εαυτόν του στον Θεό, για να κερδίσει τον Ουρανό, πρέπει και εγώ αντίστοιχα να προσφέρω την περιουσία μου γι' αυτό τον σκοπό. >>. Αλλά με τα έργα, αυτό δεν μπορεί να συμβεί. Γιατί οι άνθρωποι έχουν πάντα το αίσθημα ότι έχουν προσφέρει και κάνει λιγότερα από ότι μπορούσαν και καταδικάζουν οι ίδιοι τους εαυτούς τους. Έτσι επίσης όταν ο Πάπας λέει ότι η Γη δεν κινείται, πρέπει ο Γαλιλαίος, νέρος άνθρωπος, να πέφτει στα γόνατα και να ανακαλεί, ο Γουίλκνφ, ότι όλα τα πράγματα κινούνται από την αναγκαιότητα του Θεού, πρέπει να καεί, και όταν ο Δούθρος λέει ότι η "ελεύθερη βούληση" δεν είναι ελεύθερη, αλλά δούλη στην αμαρτία πρέπει "να τραβηγτούν" τα μέλη του στον τροχό, ιδιαίτερα η γλώσσα, που λέει τέτοια, [ώστε να την φοράει και σαν γραβάτα] και αν δεν μπορεί να τον συλλάβει για να τον κάρει, να αφορίζεται.

6. Εδώ πρέπει να πούμε για την Κοσμολογική και Οντολογική απόδειξη της ύπαρξης του Θεού, δηλαδή τον ισχυρισμό κατά τον Κάντ, για το αδύνατο της απόδειξης του Θεού. Στην ΚΟΣΜΟΛΟΓΙΚΗ ξεκινάμε από το Είναι' αλλά το Είναι ως κάτι άμεσο παρουσιάζεται ως ένα Είναι απέραντα πολλαπλό, ως ένας κόσμος μέσα στην πληρότητά του. Το να σκεφτούμε αυτή την πληρότητα του Είναι σημαίνει να αφαιρέσουμε από αυτό την ατομικότητα και τις συμπτώσεις και να το συλλάβουμε ως ένα Είναι Γενικό και απόλυτο Αναγκείο, που ορίζει τον εαυτό του και ενεργεί σύμφωνα με γενικούς σκοπούς' σημαίνει λοιπόν να το συλλάβουμε ως διαφορετικό από εκείνο το πρώτο Είναι – να το συλλάβουμε ως Θεό - Η κύρια ένσταση του Κάντ σ' αυτή την πορεία είναι ότι πρόκειται για ένα συλλογισμό, για μια μετάβαση. Και σύμφωνα με την αρχή του Εμπειρισμού δεν έχουμε δικαίωμα να ΣΚΕΦΘΟΜΑΣΤΕ τις κατ' αίσθηση αντιλήψεις, δηλαδή να αποσπούμε από αυτές Γενικότητα και Αναγκαιότητα.

7. Αλλά η ανθρώπινη διάνοια και η Φιλοσοφία δεν θα επιτρέψουν ποτέ να αφαιρεθεί το δικαίωμα να υψώνονται στον Θεό από και με βάση την εμπειρική κοσμοθεωρία. Για την Νόηση και μόνο για την Νόηση υπάρχει η ουσία, η υπόσταση, η γενική εξουσία και ο τελικός σκοπός του κόσμου. [ΚΟΣΜΟΛΟΓΙΚΗ ΑΠΟΔΕΙΞΗ]. Η ανύψωση της Νόησης πάνω από τα αισθητά, το πέρασμά της πάνω από τα πεπερασμένα προς το απέραντο, το άλμα που κάνει η Νόηση προς το υπεραισθητό, διασπώντας την αλυσίδα των αισθητών, όλη αυτή η μετάβαση είναι η ίδια η Νόηση και μόνο η Νόηση. Μόνο τα ζώα δεν σκέπτονται και γι' αυτό δεν έχουν Θρησκεία. Όταν αυτή η ανύψωση γίνεται με την μορφή του συλλογισμού, η αφετηρία είναι βέβαια η κοσμοθεωρία, συνονθύλευμα συμπτώσεων ή από σκοπούς και σκόπιμες σγέσεις. Αυτή η αφετηρία μέσα στη Νόηση φαίνεται σαν στέρηση βάσης και δείχνει ότι παραμένει μέχρι τέλους εξίσου εμπειρική, όσο είναι και στην αρχή. Η σγέση της αφετηρίας προς το συμπέρασμα που οδηγείται ισχύει ως καθαρά καταφατική από κάτι που είναι και συνεχίζει να είναι, σε κάτι άλλο που επίσης είναι. Αλλά είναι μενάλη πλάνη να θέλουμε να περιορίσουμε τη φύση της Νόησης σ' αυτή την μορφή της Διάνοιας. Το να σκεφτόμαστε τον εμπειρικό κόσμο θα πει μάλλον να μεταβάλλουμε την εμπειρική του μορφή και να τον μεταμορφώνουμε σε κάτι Γενικό. Η Νόηση ασκεί συνάμα μια αρνητική επίδραση πάνω σ' εκείνη την εμπειρική βάση' το αισθητηριακό υλικό όταν παίρνει την σφραγίδα της Γενικότητας δεν παραμένει μέσα στην πρώτη του εμπειρική μορφή. Μαζί με την αποιάκρυνση και άρνηση του περικαλύμματος, αναδεικνύεται το εσωτερικό περιεχόμενο, όσον αντιλαμβάνομαστε με την αίσθηση. Οι μεταφυσικές αποδείξεις της ύπαρξης του Θεού είναι ελαττωματικές ερμηνείες και περιοραφές της ανύψωσης του Πνεύματος από τον Κόσμο στον Θεό, γιατί δεν εκχωράζουν με αρκετή οξύτητα το στοιχείο της άρνησης, το οποίο συμπεριλαμβάνεται μέσα σ' αυτή την ανύψωση' εάν ο κόσμος είναι συμπτωματικός, αυτό σημαίνει ότι είναι απλώς και μόνο πτωτικός, φαινομενικός, καθ' εαυτόν και δι' εαυτόν κάτι μηδαινό. Το νόημα της ανύψωσης του Πνεύματος είναι ότι στον κόσμο ιδιάζει βέβαια κάποιο Είναι, αλλά αυτό είναι μόνο επίφαση και όχι το αληθινό Είναι, όχι απόλυτη αλήθεια' αντίθετα η απόλυτη αλήθεια είναι εκείθεν εκείνου του φαινομένου, υπάρχει μόνο μέσα στον Θεό, και μόνο ο Θεός είναι το αληθινό Είναι. Εάν αυτή η ανύψωση είναι μετάβαση και μεσολάβηση, είναι επίσης ανάρση [Aufhebung] της μετάβασης και της μεσολάβησης' γιατί ίσα ίσα ο κόσμος μέσω του οποίου θα μπορούσε να φανερί μεσολαβούμενος, ο Θεός, αποδειγνύεται ως κάτι μηδαινό, αρνητικό' μόνο με την άρνηση αυτής της άρνησης, μόνο εάν ΕΚΜΗΑΕΝΙΣΤΕΙ ΤΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, υπάρχει στήριγμα για την ανύψωση' έτσι αυτό που στέκεται ως μεσολαβητής εξαφανίζεται, και μαζί του αναρρίπτει η μεσολάβηση μέσα στην ίδια ετοιμία μεσολάβηση.

8. Στο επόμενο στάδιο της σκέψης προς την αντικειμενικότητα, στην Άμεση Πίστη, είναι εκείνη η απλώς και μόνο καταφατική εκλαμβανόμενη σχέση, ως σχέση μεταξύ δύο όντων, που έχει εμπρός στα μάτια του ο Jakobí [Υπερβατικός Ιδεαλισμός], όταν καταπολεμά τις αποδείξεις της Διάνοιας. Επαιρρίπτει σ' αυτές τη δίκαιη μομφή ότι αναζητούν συνθήκες [δηλαδή τον Κόσμο] για το απόλυτο, [αυτό που δεν βρίσκεται υπό συνθήκες] και παρατηρεί έτσι ότι το απέραντο, ο Θεός, παριστάνεται ως παρανόμιο και εξηρημένο. Αλλά εκείνη η ανύψωση, όπως λαβαίνει χώρα μέσα στο Πνεύμα, χορηγεί στο να διορθώσει αυτή την επίφαση' και πράγματι ολόκληρο το περιεχόμενο της αποτειλής διόρθωσης αυτής της επίφασης. Ωστόσο η Άμεση Πίστη και ο Jakobí δεν αναγνώρισε αυτή την αληθινή φύση της ουσιάς της Νόησης: το ότι κατορθώνει να αναιρεί μέσα στην μεσολάβηση την ίδια την μεσολάβηση' γι' αυτό και η ορθή μομφή του, που στρέφεται ενάντια στην απλώς και μόνο ανασκοπική Διάνοια και τον Κάντ, είναι εσφαλμένη όταν στρέφεται ενάντια στη Νόηση ενγένη, και ειδικά στην ορθολογική Νόηση.

9. Το αρνητικό στοιχείο μέσα στην Νόηση εμφανίζεται κυρίως στον τρόπο που αντιλαμβάνονται οι καλόνηροι και η άμεση Πίστη την Θεία Ευχαριστία. Γιατί οι πρώτοι θεωρούν ότι το φυσικό στοιχείο, ο άρτος που οι Παπικοί τον ονομάζουν ΟΣΤΙΑ, παραμένει σαν φυσικό στοιχείο και μεταμορφώνεται μέσα από μια διαδικασία την οποία ονομάζουν "μυστική θυσία", σε σώμα Χριστού. Από αυτό επισημαίνεται η μεταμόρφωση μιας τάξης ανθρώπων σε κάτι Γενικό, όπου με όρκους αναμίας, φωτίας και υποταγής γίνονται λειτουργοί του Θεού και υποβιβάζουν τον Κόσμο σε φαινομενικό. Αντίθετα στον Δούθρο λαμβάνοντας υπόψη το αρνητικό στοιχείο μέσα στην Νόηση, η άρνηση του φυσικού στοιχείου [άρτου και οίνου] είναι το στέρεο βάθος για να υψωθεί στην πραγματική παρουσία του Σώματος και Αίματος του Χριστού. Αυτό σημαίνει ότι, αντί της αναμίας, υψωνόμαστε στη Γενικότητα του γάμου και της Οικογένειας, αντί της φωτίας υψωνόμαστε στη Γενικότητα της εργασίας, αντί της υποταγής σε νόμους μέσα στα μοναστήρια, στην ανύψωση σε Πολίτες και στην υπακοή στους Νόμους μέσα στο Κράτος που είναι το ορθό και πραγματικό.

10. Η αποκλειστικά Άμεση Πίστη [αρετικές Εκκλησίες του Προτεσταντισμού] από την μεριά της, επειδή έχει εμπρός της την καταφατική σχέση δύο όντων, του φυσικού κόσμου και του Θεού και υπ' αυχαιβώντας υπόψη το αρνητικό στοιχείο μέσα στη Νόηση, απορρίπτει ότι ο άρτος και ο οίνος μπορούν να είναι το σώμα και αίμα του Κυρίου δηλαδή απορρίπτει την

πραγματική παρουσία του Χριστού στη Θεία Ευχαριστία. Έτσι κάνει το Δείπνο του Κυρίου μια απλή ανάμνηση και την παρουσία του Χριστού σαν Θεού αδύνατη στον Κόσμο. [Ιακωβάδες]

11. Στην ΟΝΤΟΛΟΓΙΚΗ απόδειξη της ύπαρξης του Θεού ξεκινάμε, όχι από τον Κόσμο για να θεμελιώσουμε την ύπαρξη του Θεού, αλλά αντίστροφα, από την Έννοια του Θεού για να θεμελιώσουμε το Είναι Του. Η αντίρρηση την οποία προβάλλει η Διάνοια σ' αυτή την δεύτερη οδό, είναι η ίδια μ' εκείνη που πρόβαλλε κατά την πρώτη οδό, όπου αρνήθηκε ότι μέσα στο εμπειρικό στοιχείο περιέχεται η Γενικότητα [ΚΟΣΜΟΛΟΓΙΚΗ]. Έτσι και εδώ αρνείται ότι μέσα στο Γενικό περιέχεται το ατομικό, και το ατομικό είναι εδώ το Είναι. Με άλλη διατύπωση, λέει ότι το Είναι δεν μπορεί να παραχθεί με κάποια ανάλυση από την Έννοια [η οποία είναι κάτι Γενικό]. Πράγματι κάθε τι πεπερασμένο, είναι αυτό και μόνο αυτό : η ύπαρξή του διαφέρει από την Έννοιά του. Αλλά ο Θεός είναι σίγουρα ένα όν, που μπορεί να νοηθεί μόνο ως υπάγον, η Έννοιά του περιέχει το Είναι. Αυτή η ενότητα της Εννοίας και του Είναι συγκροτεί την Έννοια του Θεού. Άλλωστε το Είναι είναι ο πιο φτωχός προσδιορισμός και η τετριμμένη παρατήρηση της Διάνοιας ότι " η Νόηση και το Είναι διαφέρουν" μπορεί το πολύ-πολύ να ενοχλήσει την μετάβαση του ανθρώπινου πνεύματος από την σκέψη του Θεού προς την βεβαιότητα ότι Αυτός Είναι ' δεν μπορεί όμως να του την στερήσει. Αυτή η μετάβαση που εξαρτάται από το απόλυτα αδιαχώριστο χαρακτήρα της σκέψης περί Θεού και του Είναι Του έχει αποκατασταθεί στο δικό της από την Άμεση Γνώση που είναι η Πίστη.

Προσθήκη: Ο

Άνσελμος λέει ότι είναι αδιανόητο να σκεφθούμε τον Θεό χωρίς το Είναι Του. Και στον Καρτέσιο που έκφρασε το " σκέπτομαι άρα υπάρχω" είναι ενωμένη άμεσα η σκέψη του Θεού και η Ύπαρξή Του.

ΤΡΙΤΗ ΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΣΚΕΨΗΣ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗΝ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΙΚΟΤΗΤΑ

4. Α Μ Ε Σ Η Γ Ν Ω Σ Η [ΛΟΓΙΚΗ & 64]

1. Αυτό που γνωρίζει αυτή η Άμεση γνώση και Πίστη είναι το, απέραντο, το αιώνιο, ο Θεός που βρίσκεται μέσα στην παράστασή μας, πράγματι υπάρχει ' ότι μέσα στην Συνείδησή μας έχει συνδεθεί με αυτή την παράσταση άμεσα και αδιαχώριστα η βεβαιότητα του Είναι της. Αυτή η πρόταση θα ήταν το τελευταίο πράγμα που θα εναντιωνόταν ένας Φιλόσοφος και μακάρι να νινόταν πεποϊθήση κάθε εποχής. Η διαφορά ανάμεσα στη Φιλοσοφία και σε όσα ισχυρίζεται η άμεση γνώση συνοψίζεται στο ότι η Άμεση γνώση παίρνει μια αποκλειστική στάση όταν αντιπαρατίθεται με την Φιλοσοφία. Η ιδιομορφία αυτής της θεωρίας έγκειται στην άποψη ότι η Άμεση γνώση μόνο μεμονωμένα λαμβανόμενη, με πλήρη αποκλεισμό της Μεσολάβησης, μπορεί να έχει ως περιεχόμενο την αλήθεια.

2. Αφού η προηγούμενη στάση της σκέψης μέσα από την Κριτική Φιλοσοφία αδυνατεί να βεβαιώσει την ύπαρξη του Θεού, δεν μένει άλλη διέξοδος από το να συνδεθεί η ίδια η σκέψη περί Θεού αδιαχώριστα με την ύπαρξη του Θεού. Αυτή είναι Άμεση Γνώση ή Πίστη. Αυτό είναι ένα δώρο του Θεού προς τους ανθρώπους δεδομένου ότι υπήρξαν λαοί στον κόσμο όπου δεν υπήρχε ούτε καν η σκέψη περί Θεού, δεν γνώριζαν τι σημαίνει αυτή η Έννοια. [πράγματι ο Ανιμισμός, η ταυτότητα του ανθρώπου με την φύση το επιβεβαιώνει].

3. Σε Θρησκευτικό επίπεδο είναι ο Λούθηρος και ο Προτεσταντισμός. Το περιεχόμενο αυτής της Πίστης δεν είναι ότι ο άνθρωπος αναπό τον Θεό με την " ελεύθερη βούλησή " αλλά ο Θεός πρώτος ανάπνευσε τον άνθρωπο, ώστε έστειλε τον Υιό Του να σταυρωθεί. Αυτή η Πίστη αποτυπώνεται από τον Θεό στον άνθρωπο κατά γράση, όντας ο ίδιος ο άνθρωπος παθητικός ' είναι δώρο Θεού. Τώρα αυτή η άμεση Πίστη εμμεροποιεί τον εαυτόν της. Είναι το γίνεσθαι της Πίστης, έτσι ώστε αυτό που ισχύει είναι η ενότητα άμεσης και μεσολαβημένης πίστης. Αλλά από τί μεσολαβείτε η Πίστη, παρά από τον ίδιο τον εαυτό της ' είναι η ζωή εκ Πίστewος [Η ζωή εκ Πίστewος δεν είναι μία κοινοβιακή ζωή, αλλά ζωή μέσα στο Κράτος και στους θεσμούς που ο Χριστός ευλόγησε, οικονόγησε, εργασία κ.λ.π.]. Εδώ επιβεβαιώνεται η ενότητα θέσης - αντίθεσης, ή η ταυτότητα της Πίστης από την διαφορά της, την τέλεια Πίστη ή της συνείδησης και της αυτό-συνείδησης. Γιατί όντας ο Πιστός στον κόσμο, η ρίζα της αμαρτίας παραμένει και γεννά αμαρτία από την οποία ο Χριστός συνεχώς μας καθαρίζει αφέντοντας μας στη Πίστη της σωτηρίας. Γιατί εάν υπάρχει μόνο η άμεση Πίστη, Γαιοετικοί του Προτεσταντισμού] με αφαίρεση και αποκλεισμό της εμμερότητας, δηλαδή της ζωής και των δοκιμασιών εντός αυτής, η Πίστη μειώνεται και εντέλει γάνεται.

4. Ο όρος Πίστη υπενθυμίζει την Χριστιανική Θρησκεία και συμπεριλαμβάνει την Χριστιανική Πίστη ή και ταυτίζεται με αυτήν. Η Άμεση Πίστη, με αποκλεισμό της μεσολάβησης, αυτή η πιστεύουσα Φιλοσόφηση [Καλβίνος] διακατέχεται από ευσέβεια και μάλιστα Χριστιανική και πάνω στο θεμέλιο αυτής της ευσέβειας παίρνει την ελευθερία να διατυπώνει τις αυθαίρετες διαβεβαιώσεις της με όλο και μεγαλύτερη απαιτητικότητα και αυθεντία. Δεν πρέπει όμως να αφήσουμε τον εαυτό μας να εξαπατηθεί από την επίφαση που μπορεί να εισοδήσει με την ομοιότητα των λέξεων, αλλά να συνευδητοποιήσουμε τη διαφορά. Η Χριστιανική Πίστη κατ' αρχήν συμπεριλαμβάνει την αυθεντία της Εκκλησίας, αλλά η Πίστη της Φιλοσοφίας του Ιακωβί έχει μόνο την αυθεντία της υποκειμενικής του αποκάλυψης. Έπειτα η Χριστιανική Πίστη είναι ένα αντικειμενικό, εσωτερικά πλούσιο περιεχόμενο, ένα σύστημα διδασκαλίας και γνώσης. Αλλά το περιεχόμενο ετούτης της Φιλοσοφικής πίστης είναι τόσο ακαθόριστο εσωτερικά ώστε σίγουρα αφήνει γύρω για τη Χριστιανική Πίστη, αλλά συμπεριλαμβάνει εξίσου την πίστη ότι ο Δαλái Λάμα, ο ταύρος ο πίθηκος κ.λ.π., είναι Θεός - έτσι ώστε περιορίζει τον Θεό στο να είναι ο Θεός εννέει, το ανώτατο όν. Η ίδια η Πίστη, εκλαυβανόμενη με αυτό το υποτιθέμενο φιλοσοφικό νόημα, δεν είναι παρά μία στεγνή αφαίρεση άμεσης γνώσης, μία εντελώς μορφική κατηγορία, που δεν πρέπει να συγγέται ή να ταυτίζεται με την πνευματική πληρότητα της Χριστιανικής Πίστης, είτε δούμε την Πίστη του Ιακωβί από την πλευρά της καρδιάς ενός Πιστού και του μέσα του διαμένοντος Αγίου Πνεύματος, είτε από την πλευρά μιας συστηματικής διδασκαλίας.

5. Αυτό που εδώ ονομάζεται "Πίστη" ή "άμεση γνώση" είναι εντελώς το ίδιο με εκείνο που αλλού έχει ονομαστεί εμπνευση, αποκαλύπτει της καρδιάς, αλήθειες φυτευμένες μέσα στους ανθρώπους από την φύση και ειδικότερα κοινός ανθρώπινος Νους. [common sense] δηλαδή μία αφηρημένη Εποπτεία του Θεού. Όλες αυτές οι μορφές συμφωνούν κατά το ότι υιοθετούν ως αξιωμα τους την αμεσότητα, τον αυταπόδεικτο τρόπο κατά τον οποίο παρουσιάζεται ένα περιεχόμενο ή ένα συμβάν μέσα στη συνείδηση.

6. Η Ευαγγελική Εκκλησία θεμελιώθηκε ως γνωστόν, από τον Θεό δια μέσου του Λούθηρου με την συγκεκριμένη Θεολογία της Αυγουστιαίας Ομολογίας, δηλαδή την ενότητα άμεσης και έμμεσης Πίστης, ενότητα της θέσης και της αντίθεσης, και πολλούς τόμους διδασκαλίας. Καθώς η λέξη Ευαγγελικός παραπέμπει στην άμεση Πίστη στο Ευαγγέλιο, έγινε εύκολη λεία ώστε να " καταναλωθεί " από την Άμεση Πίστη. Μιλώντας γενικότερα, όλες οι αιρετικές Εκκλησίες στον Προτεσταντισμό έχουν σαν βάση τους το αξίωμα της Άμεσης Πίστης, με τον αποκλεισμό της εμμερότητας ή της αντίθεσης. Έτσι επαληθεύεται αυτό που είπε ο Λούθηρος, ότι όταν ο Θεός θεμελιώνει μια Εκκλησία, ο Αντίχριστος κτίζει μέσα της ένα παρεκκλήσι που την κυριεύει ' γιατί η οδός είναι εύκολη, πλατιά, φτανιμένη για ματαιοδοξίες, δηλαδή για τα τέκνα της αλώσεως. Αυτή η στάση της Άμεσης Πίστης είναι μία επιστροφή στην πρώτη στάση της σκέψης προς την αντικειμενικότητα, την Μεταφυσική, όπου ο άνθρωπος χωρίς να έχει συνείδηση των αντιθέσεων μέσα στον εαυτόν του, βαδίζει κατ' ευθείαν προς το Ευαγγέλιο, αντλεί το περιεχόμενο των αισθημάτων και εποπτειών και το αναπαράγει αφ' εαυτού, καθιστώντας το περιεχόμενο της σκέψης ' με αυτό το περιεχόμενο ικανοποιείται, πιστεύοντας ότι αυτό εκφράζει

την αλήθεια . Αλλά η άμεση πίστη είναι και ταύτιση με το δεύτερο στάδιο .την Κριτική Φιλοσοφία ' γιατί η ασηρομένη Επόπτευση είναι ακριβώς το ίδιο με την ασηρομένη Νόηση .η πίσω πλευρά της Παπικής Εκκλησίας, η σκοτεινή και χειρότερη .γιατί γεννά τον Ναζισμό .όπως θα δούμε αργότερα.

6. Όπως είπα εξιστορώντας την πορεία της δικής μου θρησκευτικής συνείδησης, ήταν αναγκαίο να πάω στην Ελληνική Ευαγγελική Εκκλησία να βρω τους αδελφούς και να συμμετέχω στη Θεία Ευχαριστία . Στην πρώτη μου συνάντηση θέλησα να μιλήσουμε για την Θεολογία της σωτηρίας .Με σταμάτησαν λέγοντάς μου ότι εδώ πρώτα πιστεύουμε στον Θεό και μετά μαθαίνουμε σε τι πιστεύαμε . [Ευτυχώς είχαν μπροστά τους το Ευαγγέλιο και όχι το βιβλίο του Βραχμαπούτρα που έχει σαν Θεό τον τίθηκο και τον ταύρο] .Κατάλαβα αμέσως δύο πράγματα .Πρώτον ότι τα λένε ανάποδα ,γιατί το σωστό είναι ότι πρώτα μαθαίνουμε και μετά πιστεύουμε ' κατάλαβα ότι ήθελαν να αποφύγουν την αναγκαιότητα της μεσολάβησης της Πίστης δια μέσου της διδασκαλίας της Εκκλησίας, όπως επίσης να αποφύγουν το προηγουμένο στάδιο , την Κριτική Φιλοσοφία, τους Παπικούς που λένε ότι έμμεσα δια μέσου του Νόμου και των έργων μπορεί να τους δοθεί η Πίστη της σωτηρίας . Δεύτερον κατάλαβα ότι ο Θεός με φυλάκισε στην Κόλαση . Όμως αυτή η κατάρρα ήταν για μένα ευλογία ' γιατί αναποδογυρίζοντας το ανάποδο ,το Πνεύμα παρήγαγε το ορθό ' γιατί το Ευαγγέλιο είναι ένας συλλογισμός [ή μάλλον ένας τριπλούς συλλογισμός όπως και η Ζωή] . Εάν είναι ορθές οι προκείμενες του συλλογισμού ,η Μείζων και η Ελάσσον πρόταση, τότε το συμπέρασμα είναι ορθό ' αν τις αναποδογυρίζουμε το συμπέρασμα είναι κατ' ανάγκη το αντίθετο .Συνειδητοποίησα ωστόσο με το πέρας των χρόνων ότι ήταν αδύνατο να τους κάνω να μεταβάλλουν την θέση τους , αλλά αυτή η επεβαίνονταν ο Λούθηρος που λέει ότι είναι ευκολότερο να μετακινήσεις ένα βουνό ,παρά έναν αιρετικό από το λάθος του . Τότε, αρχίζοντας να απελτίζομαι ότι ο Θεός με εγκατέλειψε ,ήλθε το Πνεύμα να με φωτίσει ότι δεν υπάρχουν Εθνικότητες στον Χριστιανισμό , αλλά ένας Νέος λαός και έτσι με μετακίνησε στους Γερμανούς .

7. Στα 15 χρόνια που έμεινα στους "ευαγγελικούς" διδάχτηκα μόνο ένα πράγμα , την απελπισμένη προσπάθεια τους στον αποκλεισμό της αντίθεσης και της εμμεσότητας .Παράδειγμα : Ο Νόμος είναι αντίθετος στην Πίστη .Με τον Νόμο και την τήρησή του ο άνθρωπος θέλει να φθάσει να λάβει το δώρο της Πίστης στην σωτηρία και την αιώνια ζωή .Η αντίθετη πρόταση λέει ότι η Πίστη είναι δώρο του Θεού ,πριν ο άνθρωπος κάνει κάτι καλό .Αυτό σημαίνει ότι η εκπλήρωση του Νόμου και η κατάργησή του από τον Χριστό έχει σαν αποτέλεσμα την άμεση Πίστη .Άρα ισχύει η ενότητα Πίστης και Νόμου με άμεση Πίστη .Αλλά αυτός συλλογισμός δεν γίνεται ,όπως και κάθε συλλογισμός .Γιατί ο συλλογισμός είναι εμμεσότητα, την οποία η Διάνοια αποκλείει . Η Διάνοια αναγνωρίζει ότι Πίστη και Νόμος έχουν αλήθεια στη σχέση τους , αλλά αυτή η σχέση αμέσως μετά ξεχνιέται, η Διάνοια επιστρέφει πίσω και λέει ότι κάθε όρος ,ο Νόμος και η Πίστη ,έχει αλήθεια στην απομόνωσή του: η Πίστη είναι η Πίστη ,ο Νόμος είναι ο Νόμος .Το ίδιο : ο Πατέρας είναι πατέρας του Γιού και αντίστροφα . Ο καθένας είναι το άλλο του άλλου .Αληθεύει η ενότητά τους .Όμως η Διάνοια ,ενώ δέχεται την σχέση τους ότι κάθε όρος μεσολαβεί δια του άλλου ,αμέσως μετά το ξεχνά ,επιστρέφει πίσω και λέει ότι ο Πατέρας είναι ο Πατέρας και ο Γιός είναι ο Γιός .Το ίδιο : Ο Νόμος και η αμαρτία ή η παράβαση είναι αντίθετα . Η αμαρτία είναι παράβαση του Νόμου και οδηγεί στον Θάνατο .Ο Νόμος είναι Θάνατος . Η κατάργηση του Νόμου είναι κατάργηση της αμαρτίας και του Θανάτου και ζωή αιώνιος . Αυτό το αρνητικό στοιχείο μέσα στην Νόηση δεν λαμβάνεται υπόψιν .Έτσι η Διάνοια λέει σύμφωνα με τον κανόνα της Ταυτότητας : Η αμαρτία είναι η αμαρτία ,ο Νόμος είναι ο Νόμος .

8. Ας δούμε πώς ο Χένκελ ζωγραφίζει με λέξεις το ψυχολογικό πορτρέτο της άμεσης Πίστης των αιρετικών ,που αποκλείουν την μεσολάβηση .Αυτός λέει ο Χένκελ, εγκαταλείπειτα "στην άγρια αυθαιρεσία της φαντασίας και σε αυθαίρετες διαβεβαιώσεις ,σε ηθική κενοδοξία και συνασθηματική αλαζονεία ή σε ένα άμετρο δογματισμό και διαλογισμό που στρέφεται με οξυμένη ενάντια στη Φιλοσοφία και στα Φιλοσοφήματα .Και βέβαια η Φιλοσοφία δεν ανέχεται τις σκέτες διαβεβαιώσεις, ούτε τις φαντασίες ,ούτε ένα πηγάδι διαλογισμών" .[Οι Ηνωμένες Πολιτείες είναι η χώρα των αιρέσεων που ουσιαστικά διαπερνώνται από την Άμεση Πίστη .Οι Πάστορες στην άγρια Δύση κρατούσαν πάντα μία Αγία Γραφή ' κάποιοι όμως κρατούσαν μόνο το περιβλήμα και εσωτερικά έκρυβαν πιστόλι .Αυτό θυμίζει κάποιον Πρόεδρο της Αμερικής ο οποίος "κραδαίνοντας " τον Λόγο του Θεού σε προεκλογικές διαδικασίες, το υποστήριζε σαν το σπουδαιότερο βιβλίο .Ερωτηθείς για μια απόφαση που πήρε ,και ποιος μπορεί να τον σταματήσει απάντησε ότι ο Θεός, αλλά "μόνο ο εαυτός μου"] .Δοξάζουμε τον Θεό που η ζωή μας και η ζωή του Κόσμου δεν εξαρτάται από ανθρώπους ματαιόδοτους ,μεθυσμένους από την εξουσία, αλλά είναι καλά κρυμμένη μέσα στον Θεό ,όπου ακόμα και οι τριγές της κεφαλής μας είναι μετρημένες. ΑΜΗΝ

9. Τέλος θέλω να πω ότι κύριος εκποδόσσιος της Άμεσης Πίστης σε θρησκευτικό επίπεδο είναι ο Ιωάννης Καλβίνος με το βιβλίο του "Θεομοί της Χριστιανικής Θρησκείας" .Γ το έχουν οι Άγγλοι σαν ομολογία Πίστης του Ουτέμινστερ] Έψαξε μετά τον Λούθηρο τον οποίο την Θεολογία αντέστρεψε . Βεβαίως κατ' αρχάς τον Λούθηρο και έπειτα ,όπως ο Έρασμος ,κάνοντας σχόλια ,συγκρίσεις και χρησιμοποιώντας τον "κοινό νού" οδηγεί κάθε ζήτημα σε σύγχυση και στον σκεπτικισμό. Παράδειγμα : Βεβαιώνει την αρχή του Λούθηρου ότι δεν υπάρχει "ελευθερία της βούλησης" μετά την πτώση του ανθρώπου και την ολοκληρωτική εξέλιξη της εικόνας και της ομοιότητας του Θεού και καταλήγει ότι παρ' όλα αυτά μια σπύθα Θεού έχει παραμείνει ,ώστε μπορεί να επιλέγει .κ.ο.κ. Δραστηριοποιήθηκε στην Ελβετία, δημιούργησε κοινόβιο στην Γενεύη, θέλοντας να ζήσει στην απομόνωση με βάση το Ευαγγέλιο.[από εδώ και ο απομονωτισμός των Άγγλων], εξόντωσε τους διαφωνούντες και έκανε το Καντόνι φυλακή τρόμου .Και στον καιρό του Λουθήρου δημιουργήθηκε ένα τέτοιο κίνημα στην Γερμανία από τον Μύνστερ ,ένα Παπά ,και έμεινε στην ιστορία σαν "πόλεμος των χωρικών" , δηλαδή να ζήσουν με το ευαγγέλιο , όπου ο Λούθηρος εναντιώθηκε , παίρνοντας βέβαια το μέρος της Πολιτικής εξουσίας και που εντέλει το κίνημα κατεστάλη από τις αρχές και ο ίδιος σκοτώθηκε . Γιατί Θρησκεία και Κράτος είναι διαφορετικοί θεομοί .Ο παπας έχει το Ευαγγέλιο και την συγχώρηση ,η Πολιτική εξουσία το ξίφος και την τιμωρία .

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Η Νόηση

που υποβιβάζεται και γίνεται Διάνοια και που το κάθε στάδιο , στην πορεία προς την αντικειμενικότητα ,κρατά τον εαυτό του αντίθετο από τα άλλα και αντίθετο προς τον Θεό ως την αλήθεια του, αναιρείται .Εδώ πρόκειται για μία σκέψη σε τρία στάδια ,που κλείνεται στον εαυτό της ' γιατί το τρίτο στάδιο ,ή Άμεση Πίστη ,[με αφαίρεση της αντίφασης], είναι επιστροφή στο πρώτο ,στην Μεταφυσική ,και έτσι συνεχίζει .Το καθένα από τα τρία στάδια αποτελεί μια ολόκληρη Εκκλησία σε καθένα προσδιορισμό .[εμπειρισμό ,κριτική φιλοσοφία ,άμεση Πίστη] που διασπά αναγκαστικά τον προσδιορισμό και προχωρά στον αντίθετο σαν την αλήθεια του .Και επειδή είναι ίσες ως προς την ολότητα της Εκκλησίας είναι και μεταξύ τους ίσες .Συνεπώς αναρριούνται ως προς τον εαυτόν τους και υψώνονται ,όπως θα δούμε στο τέλος της Προαγματικής ,στη μια Νουτή .Πραγματική, αόρατη, αληθινή Εκκλησία, ως προς την οποία οι ορατές Εκκλησίες παραμένουν και θα παραμείνουν ως το τέλος των καιρών ως στάδια .Αυτή η Πνευματική Εκκλησία που παράγεται σαν αποτέλεσμα ,στην ουσία είναι πρώτη και ετοιμασμένη από καταβολής Κόσμου [Ματθαίος 25,34] ' είναι αυτή που ενεργεί και κάνει τους Προορισμένους άγιους για να εισέλθουν μέσα της .[Τα τη γενέσει ύστερα κατά φύση πρότερη]

3 . ΘΕΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- 1.Γέννηση της Πίστης 14.Η Ψυχή σύμφωνα με Ψυχιατρική Επιστήμη
2.Νόμος -Αμαρτία -Θάνατος -Θάνατος του Θανάτου . 15. Περί Θανάτου

3. Βάπτισμα	16. Γάμος
4. Ζωή Πίστewος	17. Περί Μετάνοιας
5. Πώς βρίσκουμε το Θέλημα του Θεού	18. Περί Θανατικής ποινής
6. Κανονικός και Αντεσθραμμένος Κόσμος	19. Περί Ανάστασης Νεκρών
7. Θεία Ευχαριστία	20. Περί Ελπίδας
8. Άπειρη αρνητική κρίση	21. Περί Ανάπης
9. Δείπνο από Παπικούς και Ορθόδοξους.	22. Ορατή και Αόρατη Εκκλησία
10. Θρησκεία και Κράτος	23. Χριστιανισμός -Ισλαμισμός -Τρουοκρατία
11. Περί Καθήκοντος	24. Κύπρος
12. Περί Ανιότητας	25. Περί Γνώσεως
13. Άνδρας – Γυναίκα	26. Περί Ελευθερίας

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

1. ΓΕΝΝΗΣΗ ΤΗΣ ΠΙΣΤΗΣ

Ας εφαρμόσουμε το σήμα της Ενότητας Θέσης – Αντίθεσης ή της Ενότητας της Ταυτότητας και της Διαφοράς. Στη Λογική του Θεού, σύμφωνα με τον Λόγο του, η Σωτηρία είναι για εμάς ή καθ' εαυτήν, δια της Πίστewος και ταυτόχρονα το αντίθετο, το μη Είναι της πίστης, κάτι αρνητικό, δηλαδή το μηδέν, σε σχέση με το θετικό, με την Πίστη δι' εαυτήν. Αλλά το μη είναι της Πίστης είναι ο Νόμος. Πίστη και Νόμος είναι αντίθετα. [Βλέπε Επιστολή προς Γαλάτες] Ο Νόμος είναι το αρνητικό της Πίστης. Έτσι η άρνηση του Νόμου, δηλαδή της άρνησης είναι η Πίστη. Συμπέρασμα: Η Σωτηρία είναι η Ενότητα της Πίστης καθ' εαυτήν ή Άμεσης Πίστης και της Πίστης δι' εαυτήν ή της Έμμεσης Πίστης. [Το Γίνεσθαι της Πίστης]

2. Κάθε τι είναι πεπερασμένο, [Χένκελ Λογική & σ], δηλαδή έχει όριο και είναι μεταβλητό, έτσι ώστε ο πεπερασμένος και μεταβλητός χαρακτήρας ανήκουν στο Είναι του.

3. Ένα κάτι [ο Νόμος], σύμφωνα με τον πεπερασμένο και μεταβλητό χαρακτήρα του γίνεται κάτι άλλο [άλλος Νόμος] αλλά το άλλο είναι επίσης κάτι και γίνεται και αυτό κάτι άλλο. [Νόμος] και ούτω καθ' εξής επ' άπειρο.

4. Αυτή η απεραιτοσύνη είναι η κακή ή αρνητική απεραιτοσύνη 'είναι μόνο η άρνηση του πεπερασμένου' αλλά το πεπερασμένο αναδύεται επανειλημμένα, άρα δεν έχει ανααιρεθεί. Με άλλες λέξεις αυτή η απεραιτοσύνη εκφράζει μόνο ότι πρέπει να ανααιρεθεί ο Νόμος. Η επ' άπειρον πρόοδος δεν προχωρεί πέρα από την διατύπωση της αντίφασης η οποία περιέχεται στο πεπερασμένο, δηλαδή ότι ο Νόμος είναι και κάτι και κάτι άλλο και είναι η άπαιτη συνέχεια αυτών των όρων καθέναν των οποίων προάγει τον άλλο.

5. [Λογική & 95]. Αυτό που έχουμε τώρα εμπρός μας είναι ότι κάτι γίνεται κάτι άλλο και το άλλο εν νείνι γίνεται κάτι άλλο. Μέσα στη σχέση του προς κάτι άλλο, ένα κάτι είναι ήδη άλλο από τον εαυτό του ' άρα μιάς και αυτό στο οποίο μεταβαίνει είναι εντελώς το ίδιο με αυτό που μεταβαίνει –γιατί και τα δύο έχουν ένα και τον αυτό προσδιορισμό, δηλαδή ότι είναι κάτι άλλο –προκύπτει ότι το κάτι, ο Νόμος, μεταβαίνοντας σε έναν άλλο Νόμο, απλώς και μόνο συνδέεται με τον εαυτό του. Αυτός ο αυτοσχετισμός μέσα στη μετάβαση και μέσα στο άλλο είναι η αληθινή απεραιτοσύνη, η Πίστη. Η από αρνητική άποψη αυτό που αλλοιώνεται είναι το άλλο, γίνεται το άλλο του άλλου. Έτσι το Είναι --αλλά με άρνηση της άρνησης-- αποκαθίσταται Ξανά ' είναι το Διευαυτό Είναι της Πίστης.

6. Ας το δούμε αυτό Θεολογικά, σαν την Ενότητα του Εσωτερικού και του Εξωτερικού. [Ιωάννης 6,44] <<Ουδείς μπορεί να έλθει προς Εμέ εάν δεν σύρει αυτόν ο Πατήρ >>. Ο Πατήρ έργεται εσωτερικά και ο Υιός δια του Ευαγγελίου έργεται εξωτερικά και διδάσκουν ' όταν ολοκληρωθεί και καταρνηθεί η διδασκαλία και η εμμεσότητα [πράγμια που εξαρτάται αποκλειστικά από τον Θεό], το εσωτερικό ενώνεται με το εξωτερικό δια της ενέργειας του Αγίου Πνεύματος που ανάβει το δώρο της Άμεσης Πίστης. [δηλαδή δια της εμμεσότητας της διδασκαλίας και του Νόμου και της κατόνησής των]. Η δυσκολία στην διδασκαλία είναι να πιστέψει ο άνθρωπος ότι είναι απολύτως και ριζικά αμαρτωλός, να ταπεινωθεί και να αναγνωρίσει ότι χρειάζεται σωτηρία. Γιατί μπορεί να γνωρίζει ή να προσπαθεί να τηρήσει τον Νόμο σε μια άπειρη πορεία, αλλά ποτέ να μην μαθαίνει ότι είναι αμαρτωλός. Πάντα παραμένει κάτι στον εαυτό του σαν δικαιο και καλό. [η "ελεύθερη βούληση"]. Αυτό το άλμα, από την άπειρη αρνητική πορεία του Νόμου, της διδασκαλίας και του Εξηνείν, στην άρνηση της άρνησής της, στην ολοκλήρωσή και κατάρνησή της, επιτυγχάνεται από την σταυρική θυσία του Χριστού, που παίρνει αυτή την αμαρτία στον Σταυρό και με την Ανάστασή Του μας ανυψώνει και μας χαρίζει την Πίστη.

7. Το ίδιο μπορεί να ειπωθεί έτσι: Ο Θεός μέσω του Μωυσή δίνει τον Νόμο που κάνει φανερή την επιθυμία και την αμαρτία. Για να καταρνηθεί η αμαρτία πρέπει να εκληρωθεί και να καταρνηθεί ο Νόμος. [τόσο ο ηθικός όσο και ο εθιμικός Νόμος]. Αρνείται λοιπόν ο άνθρωπος να τηρεί τον ένα Νόμο, αλλά ο ένας πηγαίνει στον αντίθετο και ο άλλος στον άλλο κ.ο.κ. Αυτή την άπειρη αρνητική πορεία την σταματά η Χάρη του Θεού. Γιατί είδαμε στη Λογική ότι όταν ο άλλος Νόμος πηγαίνει στον άλλο, εισέρχεται στον εαυτό του, συναντά στον άλλο Νόμο τον εαυτό του, συνδέεται με τον εαυτό του, εννοείται με τον εαυτό του. Είναι η πλήρης Έννοια του Νόμου. Είναι ο Νόμος σαν Γένος, σαν Γενικότητα. Αυτό το άλμα από την Μερικότητα των Νόμων και των Γνώσεων στην Γενικότητα, από τους άπειρους μερικούς Νόμους στην ολοκλήρωση, στο Νόμο σαν Γένος, επέτρεψε ο Χριστός δια της Θυσίας Του. Έτσι ο άνθρωπος με την μεσολάβηση του Νόμου και την κατάρνηση της μεσολάβησης δια του Σταυρού, λαμβάνει άμεση Πίστη.

8. Επομένως αφού ο άνθρωπος και η προσπάθειά του να φθάσει τον Θεό έρχονται αρνημένα, σ' αυτόν τον πεθαμένο ως προς τον εαυτό του άνθρωπο γίνεται εναντιοδρομία. Ο Θεός έργεται, όντας ο άνθρωπος παθητικός, και του αποκαλύπτει την Πίστη, ότι ήταν προορισμένος δια της αναγκαίας Πρόγνωσης Του, πριν γεννηθεί και πράξει κάτι, να είναι μέλος στην προετοιμασμένη από καταβολής Κόσμου Εκκλησία του Χριστού. Αυτό οπωσδήποτε προσβάλλει την "ελεύθερη βούληση" που φαντάζεται ένα Θεό να κόβει βόλτες στον ουρανό και περιμένει τον άνθρωπο με την υποκειμενική του Πίστη και την ευσέβεια, να Τον καθορίσει. Εμείς ωστόσο πραγματικά χαϊρόμαστε που η ζωή μας είναι προκαθορισμένη και στα χέρια Του και αυτό μας δίνει την μέγιστη ασφάλεια.

9. Το ίδιο, για τον Νόμο και την κατάρνησή του, μπορεί να ειπωθεί και μέσω Συλλογισμού. Πρώτον ο Κατηγορικός Συλλογισμός, η Κατηγορική Θέση, η Γενική προσταγή του Θεού να τηρηθεί ο Νόμος, μας φέρνει στον Συλλογισμό της Επανωλής, στην Μερικότητα, στους μεμονωμένους Νόμους και την τήρησή τους, από τον ένα στον αντίθετο κ.ο.κ., και ο συλλογισμός της Επανωλής μας φέρνει στον συλλογισμό της Αναλογίας, ότι και αυτό που παραμένει από την επανωλή θα είναι το ίδιο Νόμος. Αυτό το άλμα από την Μερικότητα στην Ολότητα της Έννοιας του Νόμου, και άρα στην εκλήρωση της Κατηγορικής προσταγής και την κατάλυση της Αντίθεσης και της Αντίφασης, γίνεται από τον Χριστό, ο οποίος δια της Θυσίας του εκλήρωσε για εμάς τον Νόμο. [Ηθικό και Εθιμοτυπικό] τον Νόμο που υπήρξε, υπάρχει και θα υπάρξει και τον κατάρνησε. Έτσι καταρνείται η αμαρτία δια του Σταυρού και ομοίως θανατώνεται ο Παλιός άνθρωπος, το Γένος του Αδάμ. Και αφού ο Νόμος και η Πίστη είναι αντίθετα και η κίνηση είναι κίνηση στα αντίθετα, ο Θεός μας ανιχνώνει άμεσα στο Νέο Γένος της Πίστης, στον Χριστό, στον Νέο άνθρωπο που ζει πλέον εντός ημών. ' Κατά Χάρη είστε εσείς όσμοι, δια Πίστewος, και τούτο Θεού το δώρο". [Εφέσους 2,8] Η Πίστη αυτή τώρα

τίθεται ως Νόμος, ο Νόμος της Πίστης. [Ρωμαίοι 3.27-31] <<Νόμον λοιπόν κατανοούμε δια της Πίστεως· μη γένοιτο, αλλά Νόμον συνιστώμεν >>, δηλαδή εκείνον τον Νόμο της Πίστεως.

ΠΡΟΣΘΗΚΗ 1: Ο Άγιος Ιερώνυμος έγραψε ότι μόνο ο εθιμικός Νόμος καταρνήθηκε, αλλά όχι ο Μωσαϊκός. Ο Λούθηρος μιλώντας αυτό το τεράστιο λάθος και την ζημιά που έκανε ενάντια στην Εκκλησία, που την βύθισε στο σκοτάδι για πολλούς αιώνες και βεβαιώνει ότι αν ο Θεός δεν του έγει δώσει διπλή δόση Χάρης θα είναι στην Κόλαση αιωνίως.

ΠΡΟΣΘΗΚΗ 2: Ο Σαίξπηρ στο αριστούργημά του “Εμπορος της Βενετίας”, που πραγματικά είναι ένα δοκίμιο Θεολογίας, περιγράφει την Δικαίωση δια του Νόμου του Εβραίου Σάλοκ, σε σχέση με την κατά Χάρη Δικαίωση του Χριστιανού. Δείχνεται καθαρά ότι η τέλεια απαίτηση και το όριο του Νόμου είναι η ανομία. Έτσι υποχρεώνεται αναγκαστικά από τον Θεό ο Εβραίος να σωθεί να γίνει Χριστιανός, σύμφωνα με την αναγκία Πρόδυνωση του Θεού γι’ αυτόν.

ΠΡΟΣΘΗΚΗ 3. Υπάρχουν δύο σταυρώσεις του Δευτέρου Προσώπου. Μία, Αιώνια, προ καταβολής Κόσμου. [το από καταβολής Κόσμου εσφαγμένο αρνίον. 1 και, η Δεύτερη όταν ο Κύριος μας Ιησούς Χριστός έρχεται εν σαρκί, σαν Άνθρωπος και σταυρώνεται για εμάς, δηλαδή για τον καθένα μας προσωπικά, παίρνοντας από εμάς την αμαρτία.

10. Σ’ αυτό το Νέο στάδιο, σε φανταστούμε την Πίστη σαν το πηλίκιο ενός κλάσματος που συνδέει τον αριθμητή που είναι ο Χριστός, ο Νυμφίος και τον παρονομαστή που είναι ο άνθρωπος, η Νύμφη. Εδώ η Πίστη έχει σαν αντικείμενο το προηγουμένο στάδιο, τον Νόμο και τον άνθρωπο που είναι Ξανά υπό τον Νόμο της Πίστης. Όμως τώρα ο Χριστός, όντας σε Ενότητα με τον άνθρωπο δια της Πίστεως, δίνει την δύναμη να τηρούμε τον Νόμο. Αυτό το ονομάζει ο Λούθηρος αντιμετάδοση ιδιότητος.

Εξισώνει τους τρεις όρους, Πίστη, άνθρωπο, Χριστό. Παίρνει την αδυναμία μας και μας δίνει την δύναμή Του. Και ό,τι δεν τηρούμε [οργή, θυμός, ανυπομονησία, ότι δεν αναπαύει τον άλλο όσο πρέπει] ένα μέρος της ποιητής το παίρνει ο Χριστός και το άλλο εμείς.

11. Έτσι λοιπόν, συμπερασματικά, το πεπερασμένο είναι αυτό μέσα στο οποίο απεραντοποιείται το απέραντο. Και το απέραντο είναι ο περατωμός του πεπερασμένου [του Νόμου, του ανθρώπου], ο εκμηδενισμός του μηδενικού. Την τελευταία λέξη δεν την έχει ο περατωμός, αλλά ο περατωμός του περατωμού. [das vergehen des vergehens], το Πεπερασμένο του Πεπερασμένου, η άρνηση της άρνησης, ο θάνατος του θανάτου.

12. Σε κάθε δυϊστικό σύστημα που δημιουργεί η Διάνοια [Μεταφυσική, Εμπειρισμός, Κριτική Φιλοσοφία, Άμεση Πίστη] αυτή θεωρεί ως αναντίρροπη την αντίθεση μεταξύ πεπερασμένου [άνθρωπος] και απέραντου [Θεός] και δεν κάνει την απλή παρατήρηση ότι έτσι το απέραντο είναι μόνο το ένα από τα δύο και άρα ανήκει σε κάτι απλώς επιμέρους [μερικό], του οποίου το άλλο επιμέρους είναι το πεπερασμένο. Ένα τέτοιο απέραντο, που είναι απλώς και μόνο ένα επιμέρους, βρίσκεται δίπλα στο πεπερασμένο αποτελώντας το όριό του, τον φραγμό του, δεν είναι αυτό που πρέπει να είναι, δηλαδή το απέραντο, αλλά είναι μόνο κάτι πεπερασμένο. Μέσα σε μια τέτοια περίπτωση, όπου το πεπερασμένο [άνθρωπος] είναι εδώ και το απέραντο εκείθεν, αποδίδεται στο πεπερασμένο η ίδια αξιοπρέπεια υπέρτασης και αυθυπαρξίας με το απέραντο [τον Θεό], το είναι του πεπερασμένου [του ανθρώπου] μεταβάλλεται σε ένα απόλυτο Είναι και σ’ αυτό τον δυϊσμό διατηρείται σταθερά δι’ εαυτό [ανεξάρτητο]. Εάν τρόπο πνύ θινόταν από το απέραντο, το πεπερασμένο θα εκμηδενιζόταν· αλλά δεν παροδεύονται ότι μπορεί να θυγεί από το απέραντο· θεωρούν ότι υπάρχει μια άβυσσος, ένα αδιαπέραστο χάσμα μεταξύ των δύο, έτσι ώστε να εμμένουν σταθερά στο απέραντο εκείθεν και το πεπερασμένο εδώθε. Εκείνοι που υποστηρίζουν ότι το πεπερασμένο εμμένει σταθερά απέναντι στο απέραντο νομίζουν ότι βρίσκονται υπεράνω κάθε Μεταφυσικής· αλλά βρίσκονται στο έδαφος της πιο κοινότητας Μεταφυσικής της Διάνοιας. Συμβαίνει εδώ το ίδιο με εκείνο που εκκράζει η επ’ άπειρον πρόοδος· κατ’ αρχήν γίνεται παραδεκτό ότι το πεπερασμένο δεν είναι καθ’ εαυτό και δι’ εαυτό, δεν τον ανήκει μια αυθυπαρκτή πραγματικότητα· ένα απόλυτο Είναι, αλλά είναι μόνο περαστικό. Κατά την επόμενη στιγμή αυτό ξεχνιέται εντελώς· το πεπερασμένο απλώς αντιπαράθεται στο απέραντο, διαχωρίζεται εντελώς από αυτό και απαλλάσσεται από την εκμηδένιση, θεωρείται ως αυθυπαρκτό και εμμένον δι’ εαυτό [Έξωρα]. --- Ενώ έτσι η Διάνοια νομίζει ότι ανυψώνεται ως τον Θεό, της συμβαίνει το ακριβώς αντίθετο· φθάνει σε ένα απέραντο που είναι μόνο πεπερασμένο και το πεπερασμένο [ο άνθρωπος] που άφησε πίσω της διατηρείται εξακολουθητικά και μεταβάλλεται σε Απόλυτο [Θεό]. Εδώ ο Πάπας και οι καλόγηροι δίνουν τα ρέστα τους !!!

13. Μετά από αυτή την εξέταση [αναφορικά προς την οποία μπορούμε να παραπέμψουμε στον Πλατωνικό Φίληβο], που θέλει να δείξει τον μηδαμινό και αταίριαστο χαρακτήρα της αντίθεσης μεταξύ πεπερασμένου και απέραντου έτσι όπως την συλλαμβάνει η Διάνοια, εύκολα μπορεί κανείς να ΠΑΡΑΣΥΡΘΕΙ στην πελοίθηση ότι το απέραντο και το πεπερασμένο είναι ενιαία και ότι η Αλήθεια, η αληθινή απεραντοσύνη πρέπει να προσδιορισθεί και να διατυπωθεί ως ενότητα του απέραντου και του πεπερασμένου. Μιά τέτοια διατύπωση περιέχει βέβαια κάτι σωστό, αλλά είναι εξίσου αδέξια και εσφαλμένη, όσο και η παραπάνω εξεταζόμενη ενότητα του Είναι και του Μηδενός [Λογική & 88]. Επιπλέον είναι επιβαρυνμένη με την δίκαιη μομφή ότι ανάνει την απεραντοσύνη σε κάτι πεπερασμένο και φτάνγει ένα πεπερασμένο απέραντο. Γιατί μέσα σ’ εκείνη την διατύπωση εμφανίζεται το πεπερασμένο να παραμένει στη θέση του· δεν διατυπώνεται ρητά ως κάτι ανηρημένο --- Εάν λοιπόν συλλογιστούμε ότι το πεπερασμένο, ως κάτι που ταυτίζεται με το απέραντο δεν μπορεί βέβαια να παραμείνει ό,τι ήταν έξω από αυτή την ενότητα και τουλάχιστον θα υψωθεί κάποια αλλαγή των χαρακτηριστικών του [όπως το κάλιο γάνει κάποιες από τις ιδιότητές του όταν ενωθεί με το οξύ], το ίδιο θα υψωθεί και το απέραντο, που ως το αρνητικό [του πεπερασμένου] θα βρεθεί εξασθενημένο από το αντίθετό του. Και πράγματι αυτό συμβαίνει με το αφορημένο μονόπλευρο απέραντο της Διάνοιας. Αλλά το αληθινό απέραντο δεν συμπεριφέρεται όπως το μονόπλευρο οξύ, αλλά διασώζεται. Η άρνηση της άρνησης δεν είναι εξουδετέρωση· το απέραντο είναι κάτι καταφατικό και μόνο το πεπερασμένο είναι ανηρημένο.

14. Στην αρχή της Μεγάλης Λογικής [σελίς 113] ο Χένκελ αναφέρεται στη λέξη “aufheben” που σημαίνει “αν-αιρείν” που κατέχει σπουδαιότητα αξία στην Λογική και η λέξη υπάρχει μόνο σε αρχαίες γλώσσες, μεταξύ των οποίων και στην Ελληνική. Έχει μια διπλή σημασία. Πρώτον, κάτι αίρεται, γάνεται, ξεπέφτει, πέφτει στο βάραθρο και ταυτόχρονα ανυψώνεται σε Καθολικότητα και διασώζεται. Αυτό σημαίνει ότι το πεπερασμένο, ο άνθρωπος, το Εγώ αναιρούνται, πέφτουν στο βάραθρο και ταυτόχρονα ανυψώνονται σε Γενικότητα, διασώζονται στον Χριστό.

15. Στο δι’ εαυτό Είναι εισέρχεται η κατηγορία της Ιδεατότητας [Idealitat]. Το προσδιορισμένο -Είναι καθώς συλλαμβάνεται κατ’ αρχήν μόνο ως προς το Είναι του ή ως προς το ότι καταφάσκει, έχει Ρεαλιστικότητα· άρα ακόμα και το πεπερασμένο, το Κάτι, ο άνθρωπος, είναι μέσα στην κατηγορία της Ρεαλιστικότητας. Αλλά η αλήθεια του πεπερασμένου είναι η Ιδεατότητα [που σημαίνει ότι ο βλεπόμενος και φαινόμενος Κόσμος δεν έχει αλήθεια, αλλά η Ιδέα π.χ του ανθρώπου είναι αλήθεια και δίνει στον εαυτό της την πραγματικότητά του, όπως θα δούμε αργότερα]. Αυτή η Ιδεατότητα του πεπερασμένου είναι το βασικό αξίωμα της Φιλοσοφίας· γι’ αυτό κάθε αληθινή Φιλοσοφία είναι Ιδεαλισμός.

16. Ας τελειώσουμε εδώ την γέννηση της Πίστης. Η Μεταφυσική της Διάνοιας, η “ελεύθερη βούληση” και οι οπαδοί της, ορθόδοξοι, παπικοί, Εβραίοι, Μουσουλμάνοι, κ.λ.π., πλανώντας και θεωρούν ότι μπορούν να τηρήσουν όλο τον Νόμο και να κάνουν τόσα πολλά έργα ώστε να τους δοθεί η Πίστη στη Σωτηρία και η αιώνια ζωή. Γιατί εάν δεν τηρήσεις και τον τελευταίο Νόμο, έχεις παραβεί όλο τον Νόμο. Και πάντα κάτι παραμένει που τους καταδικάζει. Η τήρηση του Νόμου και η κατάρνηση που είναι Χάρις του Χριστού και της αιώνιας Θυσίας Του. Είναι επίσης πλάνη για την “Άμεση Πίστη” να αποκλείει την μεσολάβηση. Γιατί ακριβώς δια της μεσολάβησης του Νόμου, της διδασκαλίας και της άρνησης της μεσολάβησης επιστρέφουμε στην Άμεση Πίστη και Γνώση, που είναι ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ της Εμμεσότητας και της άρνησής της, και είναι

Αποκαλυπτική της Ανάπης του Θεού στον Άνθρωπο. Δε δούμε πώς ο Λούθηρος αναλύοντας το εδάφιο 1 Κορ.15. 56.57 από το έργο του " περί Ανάστασης Νεκρών " τοποθετείται για την σχέση Νόμου -Αμαρτίας -Θανάτου

2. ΝΟΜΟΣ – ΑΜΑΡΤΙΑ – ΘΑΝΑΤΟΣ -ΘΑΝΑΤΟΣ ΘΑΝΑΤΟΥ

1 Κορινθιοί 15.56-- 57 << Το δε κέντρο του θανάτου είναι η αμαρτία και η δύναμη της αμαρτίας ο Νόμος. Αλλά Χάρις εις τον Θεό, ο οποίος δίδει σε εμάς την νίκη δια του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού. >>.

Ο Άγιος Παύλος θέτει αυτούς τους Λόγους στο τέλος, για να εξηγήσει κατά τον τρόπο του, τι είδους κεντρί έχει στον Νόμο του και τι είδους Νίκη είναι αυτή που καταβροχθίζει τον θάνατο. Αυτός ολοκληρώνει το κεφάλαιο, καθώς άρχισε αυτό, με ένα μικρό κήρυγμα για την δύναμη της Ανάστασης του Χριστού. Παρομοιάζει τον θάνατο σαν μία αιχμή δόρατος ή κεντρί το οποίο σκοτώνει ανθρώπους. Αυτό το κέντρο ή κεντρί, αυτός καλεί αμαρτία και την αιχμή ή την δύναμη της αμαρτίας καλεί τον Νόμο. Αυτές είναι σκοτεινές και επίσης παράξενες εκφράσεις για εμάς. Αλλά αυτές είναι κατάλληλες για αυτούς που μοχθούν και ελπίζουν για μια άλλη ζωή. Γιατί οι άλλοι, το μεγαλύτερο πλήθος των ανθρώπων, ούτε αισθάνονται ούτε προσέχουν τι η αμαρτία και ο θάνατος είναι, αλλά πηγαίνουν τον δρόμο τους ασυνείδητα, μέχρι που πέφτουν ξαφνικά στην κόλαση, πριν να το καταλάβουν, κατά τον ίδιο τρόπο επίσης αποτυγχάνουν να καταλάβουν αυτή την γλώσσα. Οι Χριστιανοί, οπωσδήποτε, πρέπει να μάθουν αυτή την γλώσσα εκ του εαυτού τους σαν λαός που καθημερινά αισθάνεται τι είναι η αμαρτία και ο θάνατος και ποια δύναμη αυτά κατέχουν.

Έτσι ο Άγιος Παύλος καλεί την αμαρτία λόγην του θανάτου ή όπλο, καθώς να ήταν να λέει: << Εάν δεν ήταν για την αμαρτία, ο θάνατος θα έπρεπε βέβαια να παραιτείται από το να σκοτώνει. Αλλά το γεγονός ότι αυτός μας σκοτώνει οφείλεται στην αμαρτία. Συνεπώς, όποιον είναι να σκοτώνει, ο θάνατος πρέπει να είναι περισσότερο από το να σκοτώνει απλά αυτόν, ήτοι, πρώτα από όλα να σκοτώνει αυτό το οποίο φέρνει τον θάνατο, και αυτό είναι η αμαρτία. Ακολουθεί ότι η αμαρτία είναι το όπλο του θανάτου και κεντρί ή ξίφος. Γιατί στον βαθμό που ένα πρόσωπο πηγαίνει τον δρόμο του και ούτε αισθάνεται, ούτε προσέχει την αμαρτία, αυτός επίσης δεν αισθάνεται ή φοβάται τον θάνατο. Αλλά όταν η ώρα γυλιά και ο άνθρωπος κινείται νευρικά και είναι να πεθάνει, η αμαρτία αιέτως εμφανίζεται στην σκηνή και του λέει: << Αλλοίμονο! Τι έκανες εσύ! Πόσο θυμώσες τον Θεό! >>.

Όταν αυτό πραγματικά χτυπά την καρδιά, ο άνθρωπος δεν μπορεί να το υπομείνει, πρέπει να απελπιστεί. Και περαιτέρω, εάν αυτή η κατάσταση κρατά πολύ, αυτός πρέπει να πεθάνει σε απελπισία. Γιατί είναι αδύνατο για τον άνθρωπο να αντέχει μια κακή συνείδηση όταν αυτή κρατιέται και αρχίζει να αισθάνεται την οργή του Θεού. Έτσι βλέπουμε κάποιους ανθρώπους να πεθαίνουν ξαφνικά ή να αυτοκτονούν εξ αιτίας τέτοιου τρόμου και απελπισίας. Γιατί αυτό είναι ένα κεντρί ή μία λόγχη που διαπερνά την καρδιά, έτσι ώστε ψυχή και σώμα πρέπει να χωρισθούν.

Αυτό ο Άγιος Παύλος εννοεί όταν μιλά για την αμαρτία, δηλαδή, όχι ακριβώς μια πράξη που είναι καμωμένη ή διαπραγμένη είναι πραγματική αμαρτία, αλλά η αμαρτία η οποία είναι ζωντανή και χτυπά τον τρόπο στην καρδιά και στην συνείδηση. Γιατί ενόσω η αμαρτία κοιμάται, ούτε δαγκώνει, ούτε μας ενοχλεί, και δεν είναι πραγματική αμαρτία. Αλλά όταν είναι διεγερμένη και αναταράσσει την καρδιά, αυτή κόβει και τρυπά, έτσι ώστε κανείς άνθρωπος μπορεί να υπομείνει το κεντρί, ακόμα και εάν πρόκειται για μία ελαφριά παράβαση, εκτός εάν είναι παρηγορημένη και ξανά γιατρεμένη από το Ευαγγέλιο. Εάν εσύ ρωτάς: << Από που προέρχεται ο θάνατος? >> ή << Πώς αυτό συμβαίνει αυτήν την στιγμή? >> ή << Ακούω εσύ! Τι έκανες εσύ! Πόσο θυμώσες τον Θεό! >>.

Η αμαρτία είναι τίποτα παρά λόγην και μύλα κανονίου, πράγματι κεραυνός του θανάτου και αστραπή, δια μέσου των οποίων πραγματοποιεί το έργο του. Αλλά από που προέρχεται η αμαρτία? Η. πώς αυτό συμβαίνει αυτήν την στιγμή? Είναι τόσο πολύ δυνατή και ικανή να σκοτώνει και να θανατώνει? Ο Άγιος Παύλος λέει: << Θα σου πω. Η δύναμη της αμαρτίας είναι ο Νόμος >>. Ποιος έχει ποτέ ακούσει αυτό ειπωμένο σχετικά με την εντολή του Θεού και τον Νόμο, ο οποίος σε κάθε περίπτωση ήταν δοσμένος και καθιερωμένος σαν άγιος και καλός από τον Θεό? Και ακόμα ο Άγιος Παύλος να μπορεί να λέει ότι η αμαρτία θα ήταν αδύναμη και πεθαμένη και δεν θα μπορούσε να επιδρά καθόλου, εάν δεν ήταν εξ αιτίας του Νόμου. Ο Νόμος καθιστά την αμαρτία άγρυπνη και δυνατή και παρακινεί αυτήν να κόψει και να τρυπήσει. Εάν εξαρτιόταν από εμάς, η αμαρτία σίγουρα θα παρέμενε κοιμισμένη για πάντα. Αλλά ο Θεός είναι ικανός να την ξυπνήσει αποτελεσματικά δια μέσου του Νόμου. Όταν η ώρα έρχεται για την αμαρτία να κεντρίσει και να χτυπήσει, αυξάνει πέραν κάθε μέτρου στην στιγμή. Γιατί ο Νόμος βουίζει αυτό στα αυτιά σου και κρατά τον κατάλογο των αμαρτιών σου μπροστά στην μύτη σου: << Ακούω εσύ! Τι έκανες εσύ! Πόσο θυμώσες τον Θεό! >>.

Εάν ο Νόμος έχει τέτοιο κακό αποτέλεσμα, γιατί τότε ο Θεός διένειμε αυτόν? Δεν θα ήταν αυτό πολύ καλύτερο, εάν δεν υπήρχε Νόμος? Να είσαι σίγουρος, θα ήταν το καλύτερο για εμάς. Και εν τούτοις αυτός δεν μπορεί να είναι καταρνημένος. Γιατί αυτό είναι ασυμβίβαστο με τον Θεό, ότι Αυτός θα ήταν ευχαριστημένος να αφήνει εμάς στον δρόμο μας και να κάνουμε όπως επιθυμούμε. Αυτό είναι αλήθεια ότι Αυτός είναι μακροθύμιος με εμάς όλο τον χρόνο, πριν να εμφανίσει την οργή Του. Αυτός επιτρέπει σε πολλούς ανθρώπους τον δικό τους δρόμο, που ποτέ δεν αισθάνονται τον Νόμο και την αμαρτία και ποτέ δεν σκέπτονται την οργή του Θεού, αλλά αντίθετα περιφρονούν τον Νόμο και αμαρτάνουν και επί πλέον περιγελούν αυτούς, δεν έχει σημασία πόσο κάποιος φοβίζει αυτούς με θάνατο και κόλαση. Αλλά τελικά ο Θεός είναι ανανγκασμένος να τους δείξει τι αμώτερα, ο Νόμος και η αμαρτία είναι ικανά να κάνουν, για να αποτρέψουν αυτούς να παίζουν με αυτά. Να είστε σίγουροι, κάνει τα στραβά μάτια για λίγο, αλλά όταν η ώρα έρχεται στην οποία ο Νόμος χτυπά ελαφρά την πόρτα σου να σε βρει στο σπίτι και απαιτεί ένα λογαριασμό, δεν θα είναι τόσο εύκολο να αδιαφορήσεις απ' αυτόν. Τότε κάποιος αρχίζει να παραπονείται και να θρηνεί: << Αλλοίμονο! Τι έκανα εγώ? Τι θα απογίνω τώρα? Τότε εμείς παρατηρούμε την σημασία των λόγων: << Ο Νόμος είναι η δύναμη της αμαρτίας >>. Αυτό είναι γιατί ο Άγιος Παύλος αλλού, επίσης, καλεί αυτόν Νόμο θανάτου και Δειτοδύναμη θανάτου, ο οποίος αναγγέλλει θάνατο και είναι η αιτία του θανάτου. Ακόμα και εάν δεν υπήρχε άλλο κήρυγμα ή κανόνας, ολόκληρος ο κόσμος θα μπορούσε να είναι κηρυγμένος σε θάνατο μόνο με αυτό. Γιατί το ένα ακολουθεί το άλλο: Όταν ο Νόμος λάμπει στην καρδιά, κάποιον και αποκαλύπτει αμαρτία, η τελευταία αιέτως ζωντανεύει και γίνεται δυνατή, και η αμαρτία φέρνει θάνατο μαζί της. Συνεπώς είναι αριόζων να λέγεται ότι η αμαρτία είναι το κεντρί του θανάτου, ότι η αμαρτία μόνο και τίποτα άλλο σκοτώνει. Αλλά η αμαρτία έρχεται από τίποτα άλλο, παρά τον Νόμο. Αυτό δεν σημαίνει ότι ο Νόμος πρώτα δημιουργεί και κάνει την αμαρτία. Όχι. Η

ΑΜΑΡΤΙΑ ΕΙΝΑΙ ΗΔΗ ΥΠΙΑΡΧΟΥΣΑ .ΠΡΟΤΟΥ ΦΑΝΕΙ Ο ΝΟΜΟΣ [Προπατορική αμαρτία] και αυτή παραμένει με εμάς , γιατί είναι γεννημένη μαζί μας , και εμείς είμαστε συλλαμβανόμενοι στην αμαρτία . Αυτό σημαίνει ότι η αμαρτία δεν είναι κατάλληλα αναγνωρισμένη και αισθανόμενη μέγιστος ότου αυτό το φως του Νόμου είναι αναμμένο στην καρδιά ' ούτε μπορεί η αμαρτία να επιτυγχάνει την δύναμη της ,εκτός εάν αυτή είναι ξυπνημένη από τον Νόμο .
Αλλά όταν ο Νόμος εμφανίζεται , αυτός μας δείχνει ότι είμαστε ολοκληρωτικά εμπερισταμένοι στην αμαρτία και τεθιμμένοι στην οργή του Θεού . έτσι ώστε εμείς πρέπει να λέμε ,καθώς ο Άγιος Βερνάρδος λέει για τον εαυτό του : << Σκέφθηκα ότι ήμουν καθισμένος σε ένα κήπο από ρόδα και δεν ήμουν ενήμερος ότι ήμουν καθισμένος μεταξύ δολοφόνων >> .Αλλά αυτό γίνεται αόρατο όταν η καρδιά το αισθάνεται ,γιατί προσέχει και αισθάνεται τίποτε άλλο παρά λόγους να σημαδεύουν και να εξακοντίζονται σ' αυτή ,έτσι ώστε πρέπει να πεθάνει . Αυτό μας διδάσκει αποτελεσματικά ότι τα έργα δεν ωφελούν για να εξιλεώσουν την αμαρτία ή να σιγήσουν τον Νόμο . Γιατί αυτός κρατά τον άνθρωπο στην θηλεία του , από την οποία είναι ανίκανος να ξεμπερδέξει τον εαυτόν του .Αυτός μπορεί μίτη να αποκρούει αυτόν ,ούτε να αποδίξει σ' αυτόν ικανοποίηση , δεν έχει σημασία πόσο δύναται να τρέχει από εδώ και από εκεί και να κάνει ό,τι αυτός θέλει . Όσο περισσότερο βασανίζει τον εαυτόν του με έργα ,τόσο χειρότερος γίνεται .Τα λόγια του Αγίου Παύλου ,οπωσδήποτε υποδεικνύουν , με τι τρόπο αυτό είναι πραγματοποιημένο : << Ευχαριστία να είναι στον Θεό ,που δίνει σ' εμάς την Νίκη δια μέσου του Κυρίου μας Ιησού Χριστού >> . Αυτό το κήρυγμα είναι διαφορετικό από αυτό του Μωσή ,γιατί αποκαλύπτει την Χριστιανική παρηγοριά, ενάντια στο κεντρί του θανάτου και την δύναμη της αμαρτίας .Αυτό είναι αλήθεια και αναγκαίο και ορθό ότι ο Νόμος αποκαλύπτει την αμαρτία σου και κατηγορεί εσένα και η αμαρτία με την σειρά της έχει το δικαίωμα να σε σκοτώσει και ο θάνατος να σε καταβροχθίσει . Αυτό είναι πέραν αμφισβήτησης και συζήτησης . Γιατί αμφότερα ,η μαρτυρία σου και ο Λόγος του Θεού είναι εναντίον σου εκεί . Οπωσδήποτε , υπάρχουν βοηθεία στο γεγονός ,ότι ο άνθρωπος Ιησούς Χριστός έχει έλθει και έχει αναλάβει και κρατήσει την αμαρτία μας και τον θάνατο ,τα οποία εμείς δικαίως αξίζαμε και ότι Αυτός τώρα περπατά μπροστά εκ μέρους μας ,αντιμετωπίζει τον Νόμο , την αμαρτία , τον θάνατο και λέει : << Είμαι από την ίδια σάρκα και αίμα ' αυτοί είναι αδελφοί Μου και αδελφές ' .Ό,τι αυτοί έκαναν , ΕΓΩ ΤΟ ΕΚΑΝΑ , και Εγώ πληρώσα για αυτό . Νόμιε , εάν εσύ θέλεις να καταδικάσεις αυτούς ,καταδίκασε Εμένα . Αμαρτία , εάν εσύ θέλεις να δαγκώσεις και να σκοτώσεις αυτούς , δάγκωσε Εμένα . Θάνατε , εάν εσύ θέλεις να καταναλώσεις και να καταπιεις αυτούς ,κατάπιε Εμένα . Αυτό είναι τι σπινέβει όταν Αυτός εστάθη προ του δικαστού ,του Πιλάτου . Εκεί Αυτός ήταν κατηγορημένος και καταδικασμένος σε θάνατο . Συνεπώς , Αυτός επίσης καλεί τον εαυτό Του αμαρτωλό στην Γραφή , Στον Ψαλμό 41,4 : << Εγώ είπα , Κύριε , ελέησον με ' ίσασι την ψυχή μου , διότι ήμαρτον εις Σε >> . Και στον Ψαλμό 69,9 : <<διότι ο ζήλος του οίκου σου με κατέφαγε και οι προσβολές αυτών που πρόσβαλαν Σε , επέπεσαν επ' εμέ >> , που σημαίνει << Οτιδήποτε αυτοί έκαναν εναντίον Σου που να αξίζει θάνατο ,Εγώ έκανα >> . Συνεπώς επίσης αυτός ο ίδιος ο Νόμος επιτέθηκε σ' Αυτόν και Τον καταδίκασε , η αμαρτία σταύρωσε Αυτόν και Τον τρύπησε σε θάνατο και ο θάνατος Τον έθαψε . Αυτοί έκαναν τα πάντα σ' Αυτόν , τα πάντα που ήσαν ικανοί . Γιατί ο Θεός "δεν λυπήθηκε τον ίδιο Του τον Υιό " . Ο Άγιος Παύλος δηλώνει στους Ρωμαίους 8,32 " αλλά έδωσε Αυτόν για όλους εμάς " . Αυτοί όλοι δοκίμασαν την δύναμη τους επ' Αυτόν .

Αλλά ωστόσο αυτοί απέτυχαν παταγωδώς να πραγματοποιήσουν αυτό που είχαν σκοπό να κάνουν . Γιατί δια μέσου του πραγματικού γεγονότος δια του οποίου περίμεναν να εξολοθρευθούν Αυτόν και να κερδίσουν την νίκη , Αυτός αναδύθηκε ξανά και είπε στον Νόμο , την αμαρτία και τον θάνατο . : << Δεν γνωρίζεις ότι είμαι ο Κύριος σου και Θεός ? . Ποιο δικαίο εσύ έχεις να κατηγορείς και να θανατώνεις τον Κύριο Σου ? . Συνεπώς εσύ δεν θα κάνεις αυτό πλέον , αλλά μάλλον εγώ θα κατηγορήσω και θα καταδικάσω εσένα και σε αποτελειώνω έτσι ολοκληρωτικά , ώστε από τούδε δεν θα έχεις αξίωση σε κανένα ΠΟΥ ΠΙΣΤΕΥΕΙ Σ' ΕΜΕΝΑ . Γιατί ότι εγώ έκανα , το έκανα για Χάρη τους >> . Για το δικό Του Πρόσωπο , αυτό δεν θα είχε υπάρξει αναγκαίο και αυτοί θα όφειλαν να έχουν υπάρξει υποχρεωμένοι να αφήσουν Αυτόν άθικτο . Αλλά τώρα Αυτός περπάτησε μέσα στο γώρο μας και για χάρι μας άφησε τον Νόμο , την αμαρτία και τον θάνατο να επιτίπτε πάνω Του . Αυτός δεν έχει μόνο ΜΕΤΑΚΙΝΗΣΕΙ αυτά από εμάς , αλλά έχει κατατροπώσει αυτά τελείως και ρίξει στα πόδια Του . Τώρα αυτά έχουν υπερνικηθεί για εμάς και όχι πλέον έχουν κάποιο δικαίωμα ή δύναμη πάνω μας . Κατ' αυτόν τον τρόπο εμείς έχουμε πλήρη Νίκη εν τω Χριστώ , τώρα Πνευματικά δια Πίστεως , αλλά αργότερα επίσης κατά φυσικό τρόπο και ορατά .

Τώρα κάποιος Χριστιανός πρέπει να μάθει να αντιλαμβάνεται αυτό και να ωφελεί τον εαυτόν του εξ αυτού , όταν αρχίζει την μάχη και ο Νόμος του επιτίθεται και προσπαθεί να τον κατηγορήσει , όταν η αμαρτία θέλει να τον σκοτώσει και να πετάξει αυτόν στα δόντια της κόλασης και όταν η συνείδηση του λέει : << Εσύ έχεις κάνει αυτό , έχεις κάνει εκείνο , εσύ είσαι αμαρτωλός και σου αξίζει θάνατος κ.λ.π. >> . Τότε ο Χριστιανός θα όφειλε να απαντήσει με εμπιστοσύνη : << Είμαι ατυχώς αλήθεια ότι είμαι ένας αμαρτωλός και ότι μου αξίζει θάνατος . Σ ' αυτό το βαθμό εσύ έχεις δικαίο . Αλλά ακόμα εσύ δεν θα όφειλες να με καταδικάσεις και να με σκοτώσεις . Κάποιος άλλος που είναι ονομασμένος ο Κύριος μου Χριστός θα αναγκάσει το γέρι σου . Εσύ κατηγορήσες και δολοφόνησες Αυτόν που ήταν αθώος . Αλλά θυμάσαι πόσο εσύ μάταια , εφόρησες με δύναμη εναντίον Αυτού και έκαψες τον εαυτόν σου και συνεπώς απώλεσες όλο το δικαίο σ' εμένα και σε όλους τους Χριστιανούς ? . Αυτός έκανε και τα δύο , βάσταξε και υπερνίκησε την αμαρτία και τον θάνατο , όχι για τον Εαυτόν Του , αλλά για μένα . Συνεπώς σου αναγνωρίζω όχι δικαιοκατηγορία εναντίον μου . Εγώ μπορώ μάλλον να διακηρύξω το δικαίο μου , εναντίον σου , για την προσπάθεια να επιτίθεται σ' εμένα χωρίς αιτία και παρά το γεγονός ότι ήσουν καταδικασμένος και υπερνικημένος από Εκείνον , ο οποίος αφαίρεσε από εμένα κάθε δικαίο να επιτίθεται και να κατηγορείς εμένα . Και μολονότι μπορείς τώρα να επιτίθεται και να με καταβροχθίζεις σύμφωνα με την σάρκα , εσύ δεν θα πετύχεις ή θα κερδίσεις τίποτα δι' αυτού . Εσύ πρέπει να φάς το δικό σου κεντρί και να στραγγαλισθείς μέχρι θανάτου επί αυτού . Γιατί δεν είμαι πλέον ο άνθρωπος που ψάχνεις ' δεν είμαι πλέον υιός του ανθρώπου , αλλά Υιός του Θεού , γιατί είμαι ΒΑΠΤΙΣΜΕΝΟΣ στο αίμα Του και στην Νίκη Του και είμαι ντυμένος με όλες τις εξουσίες Του .

Βλέπεις , κατ' αυτόν τον τρόπο πάρα πολλοί θωρακίζουν τους εαυτούς τους , με αυτή την Νίκη του Χριστού . Με αυτήν δύναμη να αποκρούν τον διάβολο . Δεν πρέπει να του δίνουν ευκαιρία σε μία συζήτηση , αλλά να λένε : << Πώς τολμάς να με κατηγορείς και να ενοχλείς ένα Χριστιανό ? . Δεν γνωρίζεις ποιος είναι ο Κύριος μου και τί είναι ικανός να κάνει ? >> . Δεν είναι τίποτα καλύτερο --για οποιονδήποτε μπορεί να κάνει αυτό --παρά να γλεντάει και να προκαλεί αυτόν και να λέει γαρόμμενα : << Εάν εσύ θέλεις να είσαι ένας πρόστυχος , προχώρα εμπρός , αλλά πρόσεξε και μη με ενοχλείς ! και μίτη να περιμένεις κάποιο ευχαριστώ γι' αυτό . Εάν είσαι έτσι πρόθυμος να δαγκώσεις και να γυπλίσσεις , σήκω και πήγαινε σ' Αυτόν , που είναι καθισμένος επάνω και δώσε μάχη με Αυτόν . Εάν έχεις κάποιο σγέδιο και βυσσοδομείς εναντίον μου , υπόβαλλε τις κατηγορίες σου εκεί , μπροστά στον Δικαστή σου και δικό μου και σε δούμε τι θα πετύχεις >> . Αλλά δεν θα θέλει να πάει εκεί ' γιατί είναι καλά ενήμερος ότι έχει χάσει και ότι είναι ήδη καταδικασμένος και θανατωμένος από Εκείνον . Συνεπώς θα αποφύγει να πάει εκεί , καθώς αυτός αποφεύγει τον σταυρό . Ούτε αυτός πηγαίνει στους αναίδεις και θρασεείς και πρόστυχους ανθρώπους που είναι αδιάφοροι σε σχέση με αμαρτία και θάνατο , γιατί ήδη κατέχει αυτούς . Όχι , αυτός θέλει να επιτίθεται μόνο σ' εμάς , που ζητάμε τον Χριστό και που είμαστε πρόθυμοι να απαλλαγούμε της αμαρτίας και του θανάτου . Αυτός είναι σκοπεύοντας να

ξεριζώσει τον Χριστό από την καρδιά μας και να μας τρομάξει και να μας καταπιέσει με αμαρτία και θάνατο ,έτσι ώστε εμείς να μπορούμε να απελευθερώσουμε και να παραδοθούμε σ' αυτόν ολοκληρωτικά . Συνεπώς πρέπει ξανά να τον αποκορούμε και να υποδεικνύουμε σ' αυτόν την Νίκη η οποία είναι δική μας στον Χριστό .Κατ' αυτόν τον τρόπο πρέπει να ανακαλύπτουμε τον Χριστό και να κρατούμαστε σ' Αυτόν ,έτσι ώστε ο διάβολος δεν μπορεί να μας πλησιάσει , γιατί αυτός ννωρίζει πολύ καλά ότι είναι ανίκανος να πετύχει οτιδήποτε ,εάν εμείς προσκολώμαστε στέρεα και σταθερά σ' Αυτόν δια Πίστewος .

Αυτό είναι ένα όμορφο κήρυγμα για Χριστιανούς ,το οποίο μας δείχνει ,πώς εμείς ,δια της Νίκης του Χριστού ,απαλλάσσουμε τους εαυτούς μας από το κεντρί της αμαρτίας ,το οποίο μας σκοτώνει ,και από την δύναμη του Νόμου ,ο οποίος οδηγεί αυτό το κεντρί εντός μας . Και μας δείχνει ότι στο τέλος αυτό το κεντρί θα είναι τελείως καταστραμμένο ,σε εμάς . Και τώρα ο Άγιος Παύλος κατάλληλα τερματίζει με ένα ύμνο ,τον οποίο αυτός τραγουδά : << Ευχαριστία και τιμή να είναι στον Θεό ,που μας έδωσε τέτοια Νίκη >> .Μπορούμε να εννοήσουμε σ' αυτόν τον ύμνο και κατ' αυτόν τον τρόπο πάντοτε να γιορτάζουμε το Πάσχα , τιμώντας και εκθειάζοντας τον Θεό για μιá Νίκη που δεν ήταν κερδισμένη ή κατορθωμένη στην μάχη από εμάς -- αυτό είναι απολύτως θαυμαστό και μεγάλο --αλλά ήταν παρουσιασμένη και δοσιμένη σ' εμάς δια της Χάρης του Θεού . Αυτός είχε συμπόνοια με την αθλιότητα μας ,για την οποία κανείς δεν θα μπορούσε να βοηθήσει εμάς και Αυτός έστειλε τον Υιό Του και τον άφησε να μπει στον αγώνα . Αυτός έριξε κάτω αυτούς εχθρούς ,την αμαρτία ,τον θάνατο και την κόλαση και εξασφάλισε την Νίκη . Αυτός μετέφερε αυτή την Νίκη σ' εμάς ,ώστε να μπορούμε να λέμε ότι αυτή είναι δική μας Νίκη . Είναι ακριβώς σαν αυτή να είχε κερδηθεί από εμάς . Η μόνη υποχρέωση είναι ότι εμείς πρέπει να δεχθούμε αυτό ελκικρινά , και να μην δώσουμε στον Θεό το ψέμα ,καθώς αυτοί κάνουν που ισχυρίζονται να υπεργικνούν την αμαρτία τους και τον θάνατο από τους εαυτούς τους .Ούτε να τολμήσουμε να βρεθούμε αγάριστοι γι' αυτό ,καθώς γυδαίοι ,ψεύτικοι Χριστιανοί κάνουν , αλλά πρέπει να το κρατήσουμε στην καρδιά μας σε σταθερή Πίστη και να βεβαιώνουμε τους εαυτούς μας σ' αυτό και πάντοτε να είμαστε απορροφημένοι στο τέτοιο μήνυμα ευχαριστίας και να υμνούμε γι' αυτή την Νίκη του Χριστού . Και στην Πίστη σ' αυτό ,πρέπει γαρούμενα να αναχωρήσουμε από αυτή την ζωή ,μέχρι να έλθουμε εμπισία αυτής της Νίκης επίσης και στο δικό μας σώμα .Είθε ο Θεός να μας βοηθήσει γι' αυτό το τέλος ,δια μέσου του ίδιου αναστημένου Υιού . Σ' Αυτόν να είναι η Δόξα και η Τιμή για πάντα ,Αμήν .

ΠΡΟΣΘΗΚΗ 1. Στο παραπάνω απόσπασμα ,ο Λούθηρος συμπλέκει τους τρεις όρους , [Νόμο ,Αμαρτία ,Θάνατο] ,σε ένα τριπλό Συλλογισμό και τους αναίρει , ανορθώνοντας τον Χριστό και τον Πιστό άνθρωπο . Ας το δούμε με βάση την Επιστήμη της Λογικής και έτσι να παρακινήσουμε όλους τους ανθρώπους να μελετήσουν την Λογική του Θεού ,που αποτελεί την βάση για όλες τις Επιστήμες και ανεβάζει την Θεολογία , δηλαδή τις τυχαίες και αυθαίρετες σκέψεις των ανθρώπων περί Θεού , σε Επιστημονική Θεολογία .

1. Ο πρώτος συλλογισμός είναι το σχήμα Α-Μ-Γ [Ατομικό -Μερικό -Γενικό] . Η Μείζων πρόταση είναι Μ-Γ : Η Αμαρτία προκαλεί ή είναι Θάνατος . Η Ελάσσων πρόταση Α-Μ : Ο Νόμος αποκαλύπτει την Αμαρτία . Συμπέρασμα : Ο Νόμος είναι Θάνατος .

2. Η Αλήθεια αυτού του σχήματος είναι το δεύτερο σχήμα Γ-Α-Μ όπου το Γενικό είναι ο Χριστός ,το Ατομικό είναι ο Μέσος ,κάθε μια από όλες τις αμαρτίες όλου του κόσμου και Μ ο Νόμος στην Γενικότητά του που πρέπει να εξαντληθεί στην Επανωγή .Ο Νόμος που είναι Θάνατος .Εδώ ο Χριστός είναι σαν να κάνει όλες τις αμαρτίες του κόσμου ,και με τον θάνατό του πληρώνει για τις αμαρτίες μας σαν να ήταν δικές Του ,και εκπληρώνοντας τον Νόμο ,δηλαδή τον θάνατο ,τον θανατώνει και τον καταργεί ,δηλαδή θανατώνει τον Θάνατο για τον εαυτό Του και για όλο τον κόσμο .

3. Ο τρίτος συλλογισμός είναι το σχήμα Μ- Γ -Α ,όπου ο Ανασπιμένος Χριστός σαν το Γενικό ,νίνεται ο Μέσος ,έχει εντός Του την Έννοια του Νόμου ,δηλαδή όλους τους Μερικούς Νόμους εκπληρωμένους και γορηγεί Ατομική ,άμεση Πίστη στον άνθρωπο . Η Μείζων πρόταση Μ-Γ του πρώτου σχήματος μεσπεύεται στο δεύτερο σχήμα [Γ-Α-Μ] ,και η ελάσσων [Α-Μ] στο τρίτο σχήμα [Μ-Γ -Α] . Βλέπουμε ότι ο κάθε όρος του συλλογισμού [Α-Μ -Γ] [Νόμος -Αμαρτία -Θάνατος] έχει λάβει την θέση του μέσου όρου και των ακραίων και έτσι δεν υπάρχει διαφορά ' ο καθένας είναι κάτι Γενικό και το Αντίθετο του . Ο Νόμος είναι Νόμος της Πίστης ,η αμαρτία είναι αμαρτία της αμαρτίας ,θάνατος του θανάτου ,αφού σταύρωσε τον αναμάρτητο ,και ο Θάνατος είναι Ζωή αιώνιος .Έτσι μέσω της μεσολάβησης αυτού του τριπλού συλλογισμού και της άρνησής του , εκ-τίθεται Άμεσα η Χάρη της αντικειμενικής Ατομικής Πίστης ,σαν η Ταυτότητά τους , στον άνθρωπο .

4. Ο Πιστός έχει εντός της καρδιάς του τον Χριστό , την Πίστη , και τον Νόμο ,σαν Νόμο Πίστης ' ο εξωτερικός Νόμος του Μωσίου έχει καταργηθεί και ταυτόχρονα έχει ανυψωθεί και εισάγεται εντός της Πίστης ' συνεπώς ο Πιστός είναι Αυτό-Νόμος και Ελεύθερος και ο Χριστός ,εν τη αδυναμία του ανθρώπου στην πλήρη τήρηση του Νόμου της Πίστης , του χαρίζει την Νίκη . Εδώ ο Πιστός ,όπως βλέπουμε στο τελευταίο μέρος του αποσπάσματος του Λουθήρου ,αντιστρέφει τους ρόλους .Ο κατηγορούμενος για αμαρτία ,κατηγορεί τον διάβολο για αμαρτία , θανατώνει τον θάνατο ' γιατί ο διάβολος είναι νικημένος από τον Χριστό . Τέλος σ' αυτή την Ελευθερία αναφέρεται ο Χριστός ,στο εδάφιο της Γραφής "εάν ο Υιός σε ελευθερώσει θα είσαι πραγματικά ελεύθερος " . [Ιωάννης 8,36] .

ΠΡΟΣΘΗΚΗ 2. Οι αρετικοί της Άμεσης Πίστης ,[με αποκλεισμό της εμμεσότητας] ,που έχουν αιμαλωτίσει την Προτεσταντική Εκκλησία ,πρέπει να δουν ότι η άμεση Πίστη είναι αποτέλεσμα της παραπάνω έμμεσης πορείας του συλλογισμού και της άρνησής του .Γιατί καθέναν από τους τρεις όρους [Νόμος -Αμαρτία -Θάνατος] μεσολαβείτε από τους άλλους δύο ,καθίσταται κάτι Γενικό ,και έτσι γίνεται η μεταξύ τους προσδιορισμένη διαφορά και ο συλλογισμός αναίρεται και τίθεται άμεσα η ταυτότητα τους στον Χριστό και στην Πίστη . Συνεπώς η άμεση Πίστη στον Θεό δεν είναι " έμπνευση "ή " ιδέες φυτεμένες στην καρδιά κάθε ανθρώπου" ,αλλά μια έμμεση , επίπονη πορεία ,και η άρνησή της δια της Χάρης .

ΠΡΟΣΘΗΚΗ 3 . Ο παραπάνω τριπλός συλλογισμός και η έλεση της Πίστης για να κατανοηθεί ,θα πρέπει να έχει προηγηθεί ΑΠΟ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ η εμπειρία της διδασκαλίας στην προσωπική ζωή του ανθρώπου . Αυτή πράγματι είναι μια κοπιαστική πορεία ,μια έμμεση διαδικασία που προηγείται της Πίστης . Ο Λούθηρος κάνει ένα Κήρυγμα τήρηση του Νόμου του Ματθαίου 3,3 : << Προετοιμάσατε την οδό του Κυρίου , ευθεία κάνετε την οδό του Κυρίου >> από τα λόγια του Ιωάννη του Βαπτιστή και " την φωνή βοώντος στην έρημο " . Λέει : << Αυτός λοιπόν είναι ο τρόπος για να κάνεις τον δρόμο ευθύ για τον Χριστό ,και αυτό είναι το αληθινό Λειτουργήμα του Ιωάννη ,ότι αυτός θα όφειλε να ταπεινώσει τους ανθρώπους και να τους λέει ότι όλοι τους είναι αμαρτωλοί ,γαμένοι και καταδικασμένοι ,φτωγοί ,άθλιοι υπάρχεις και ότι δεν υπάρχει ούτε ζωή ,ούτε έργο ,ούτε κατάσταση τόσο αγία ,σπουδαία και καλή ,που αυτή δεν είναι κάτω από καταδίκη ,εκτός και εάν ο Χριστός κατοικεί ,και εργάζεται και περπατά εντός αυτών , και κάνει και τα δύο . Αυτός είναι και Αυτός κάνει όλα τα πράγματα δια μέσου της Πίστης Του . Και ότι όλοι γοιιάζονται τον Χριστό Ιησού και θα όφειλαν να επιθυμούν διακαώς να συμμετέχουν στην Χάρη Του . Προσέξτε ,όπου αυτό είναι κηρυγμένο ,ότι όλα τα έργα του ανθρώπου και όλη η ζωή του είναι λοναριασμένη για τίποτα ,εκεί πγεί η αληθινή φωνή του Ιωάννη στην έρημο ,και η ανηή και πλήρης αλήθεια της Χριστιανικής διδασκαλίας [Ρωμαιοί 3,23] : << Αυτοί όλοι έχουν αμαρτήσει και υπερνούνται , της δόξης του Θεού >> ,που σημαίνει ότι ο άνθρωπος είναι τελείως ταπεινωμένος ,ότι η

υπερφάνεια του είναι πεταμένη έξω από την καρδιά του και ολοκληρωτικά ακυρωμένη. Και αυτό αληθινά μπορεί να είναι καλεσμένο η πλήρης ευθεία της οδού του Κυρίου και κάνοντας τα τραγιά μέρη επίπεδα γι' Αυτόν και ανοίγοντας δρόμο γι' Αυτόν.

2. ΒΑΠΤΙΣΜΑ

1. Μάρκος 16.16. "Όποιος πιστεύει και βαπτιστεί θα σωθεί". Πίστη και Βάπτισμα, λέει ο Λούθηρος, είναι ακριβώς το ίδιο. Δεν είναι σχέση αιτίας – αποτελέσματος, δηλαδή επειδή πίστευα βαπτίζομαι. Το Βάπτισμα δεν εξαρτάται ούτε επικυρώνεται από την Πίστη, είναι εντολή του Θεού και ισοδυναμεί με την Πίστη. Αυτό πρέπει να εννοηθεί από τους Αναβαπτιστές. Το Βάπτισμα καθιερώθηκε από τον Χριστό εξ αιτίας της αδυναμίας της Πίστες μας. Γιατί εξ αιτίας των δοκιμασιών, η Πίστη καθίσταται πάντα πολύ ασθενής. Αυτό σημαίνει ότι όταν η Πίστη είναι αδύναμη και κινδυνεύει να χαθεί, να μπορούμε να επικαλεστούμε την Πίστη μας στο Βάπτισμά μας, που είναι η αλήθεια και η Παράσταση της Πίστες και να πούμε "διάβολε είμαι βαπτισμένος". Η Πίστη είναι σωτηρία, το Βάπτισμα είναι σωτήριο. Η Πίστη είναι Βάπτισμα, το Βάπτισμα είναι Πίστη. Πίστη και Βάπτισμα αποτελούν Ταυτότητα. Το Βάπτισμα δεν είναι κάτι μαγικό, εξωτερικό, που άπαξ και το κάνεις καθάρισε την αμαρτία. Αυτό το κάνει η Πίστη. Είναι ανάγκη να εννοηθεί η Σωτηρία με βάση την Πίστη, που είναι το αντίστοιχο του Βαπτίσματος. Επίσης ο υψιποβαπτισμός καθιερώθηκε εξ αιτίας της δυσκολίας της Χριστιανικής Πίστες. Γιατί ο φυσικός άνθρωπος θα πρέπει να αρνηθεί ότι πιο πολύτιμο υπάρχει γι' αυτόν, την "ελευθερη βούληση" και να έγει για θέληση αυτήν του Θεού. Εάν οι άνθρωποι βαπτίζονταν μεγάλοι, οι Χριστιανοί, λέει ο Λούθηρος, θα μετρούνταν στα δάκτυλα. Σαν παράδειγμα φέρνει τον Ιερό Αυγουστίνο και την δυσκολία να βαπτιστεί μεγάλος.

2. Ρωμαίοι 6.3 "όποιος στον Χριστό βαπτισθήκε, στον θάνατο αυτού βαπτισθήκε". Κατ' αρχάς αυτό που φαίνεται με τις μαθησεις είναι το νερό. Όταν όμως προστίθεται και πιστεύεται ο Λόγος, το νερό ανατρέφεται και η Πίστη υψώνεται και "βλέπει" χρωματισμένο νερό, το αίμα του Χριστού, τον θάνατο του Χριστού, όπως ο Λόγος λέει. Γι' αυτό το Βάπτισμα είναι Μυστήριο. Αυτό σημαίνει ότι στο Βάπτισμα θανατώνεται μαζί με τον Χριστό, ο φυσικός άνθρωπος. Ο Βαπτίζομενος, αρνείται την θέλησή του σαν αρνητική και μέσα από αυτήν την άρνηση της άρνησης του φυσικού, υψώνεται στο Πνευματικό άνθρωπο, στη Θέληση του Αναστημένου Χριστού. Και επειδή όσο ζει, το φυσικό ζει, πρέπει να θανατώνει συνεχώς την αμαρτία, τον θάνατο στα μέλη του, όταν έρχεται τελικά ο φυσικός θάνατος, θανατώνεται πλήρως ο θάνατος, ο θάνατος του θανάτου, η άρνηση της άρνησης είναι κατάφαση στη αιώνια ζωή. Γι' αυτό το μυστήριό λέει ο Λούθηρος, είναι η πόρτα για την Αθανασία και την Αιώνια Ζωή.

3. Και εδώ το διαλεκτικό σχήμα της Ενότητας της Θέσης και της Αντίθεσης ή της Ταυτότητας και της Διαφοράς, της Αιρεσιότητας και της Εμεισιότητας είναι η αλήθεια. Το Βάπτισμα είναι καθ' αυτό Σωτηρία [θάνατος της αμαρτίας] και ταυτόχρονα μη Σωτηρία σε σχέση με την Σωτηρία δι' εαυτήν. Δηλαδή το γίνεσθαι της Σωτηρίας. Αυτό σημαίνει ότι σταυρώνουμε την Θέλησή μας και τις επιθυμίες μαζί με τον Χριστό, έτσι ώστε όπως ο Θεός Πατέρας ανέστησε τον Χριστό, να αναστήσει και εμάς, εάν κρατηθούμε έως τέλους στην Πίστη. [Επ' ελπίδι ζωής αιωνίου]. Συνεπώς είναι τεράστιο λάθος να θεωρείται η άμεση και εξωτερική πράξη του Βαπτίσματος, ότι συνεπάγεται αυτομάτως και Σωτηρία. Η αφαίρεση της Αντίθεσης και της Διαφοράς είναι αφαίρεση του γίνεσθαι της Σωτηρίας.

3. [Ρωμαίοι 6.3–12] << 'Η αννοείται ότι όσοι εις Χριστό βαπτισθήκαμε, στον θάνατο αυτού βαπτισθήκαμε, ενταφιασθήκαμε με αυτόν λοιπόν στο Βάπτισμα, ώστε καθώς ο Πατέρας Θεός με την δύναμή Του ανέστησε τον Χριστό νεκρόν, έτσι και εμείς μπορούμε να, περπατήσουμε μια καινούργια, ζωή, εάν λοιπόν συμμετέχον γίνουμε στο ομοίωμα του θανάτου αυτού, αλλά έτσι και συμμετέχουμε της Αναστάσεως Αυτού, γνωρίζοντας αυτό, ότι ο παλαιός ημών άνθρωπος συνεσταυρώθη για να καταργηθεί το σώμα της αμαρτίας, ώστε να μην δουλεύουμε εμείς πλέον στην αμαρτία, γιατί σ' αυτόν που πέθανε, η αμαρτία δεν έχει εξουσία επάνω του, εάν λοιπόν πεθανάμε μαζί με τον Χριστό, πιστεύουμε ότι και θα ζήσουμε με Αυτόν, γνωρίζοντας ότι ο Χριστός, που αναστήθηκε από τους νεκρούς, ουδέποτε πλέον πεθαίνει, ο θάνατος αυτόν ουδέποτε κυριεύει, γιατί αυτός που πέθανε προς την αμαρτία πέθανε μια και έξω, αυτός δε που ζει, ζει στον Θεό. Έτσι και εσείς να λογαριάζεσθε εαυτούς ότι είστε νεκροί ως προς την αμαρτία, ζώντας δε στον Θεό, εντός του Χριστού του Κυρίου μας. Να μην βασιλεύει λοιπόν η αμαρτία στο θνητό σας σώμα, ώστε να υπακούτε αυτήν στις επιθυμίες του σώματος, ούτε να παριστάνετε τα μέλη σας όπλα αδικίας στην αμαρτία, αλλά παραστήσατε εαυτούς στον Θεό ως εκ νεκρών ζώντες και τα μέλη σας όπλα δικαιοσύνης στον Θεό, γιατί η αμαρτία εσάς δεν κυριεύει, αφού δεν είστε υπό Νόμο αλλά υπό Χάρη. >>]

4. Επειδή το Βάπτισμα στον θάνατο του Χριστού διαρκεί όλη την ζωή και ο άνθρωπος από το σώμα του γεννά συνεχώς αμαρτία, η ΜΕΤΑΝΟΙΑ είναι ένας συνεχής "Αναβαπτισμός" και επιστροφή στο ένα και μοναδικό Βάπτισμα.

5. Ματθαίος 3.17 "ετούτος είναι ο Υιός μου ο αγαπητός στον οποίο ευδόκησα". Αυτή η φράση που ακούστηκε από τον ουρανό στο Βάπτισμα του Χριστού, πρέπει να εννοηθεί ότι είναι αληθής και να ακούγεται εκφωνημένη από τον Θεό σε κάθε Βάπτισμα, από τον ίδιο τον βαπτίζομενο, είτε από τους γονείς και τον Ανάδοχο, γιατί το Βάπτισμα του Χριστού είναι και δικό μας Βάπτισμα, με την προϋπόθεση ότι ο άνθρωπος θα παραμείνει μέχρι τέλους στις δοκιμασίες της Πίστες. Γιατί ενώ στην Συνείδησή μας βασιλεύει η Πίστη ότι Αυτός μας προγνώρισε, προόρισε, εκάλεσε, δικαίωσε και εδόξασε [Ρωμαίοι 8.29] [στο γίνεσθαι της Πίστες, στην Αυτό-συνείδηση υπάρχει αντίφαση, όπου ο Θεός μας κατεβάζει στην Κόλαση, μας αποκαλύπτει την αμαρτία, για να μας ανεβάσει στον Ουρανό] ώστε να παραχθεί και να γίνει εμπειρία μας η άπαξ δοθείσα στον Σταυρό Χάρη του Χριστού, στη ζωή μας. Γιατί εμείς παραμένουμε στην φανερό βουλή του Θεού και όχι στην μυστική, δια της οποίας ο Θεός έχει προσδιορίσει τα πάντα από καταβολής κόσμου.

6. Ο Λούθηρος έγραψε ένα μικρό βιβλιαράκι ενάντια στους Αναβαπτιστές. Αναφέρει, πέραν του γεγονότος ότι ο Απόστολος Παύλος βεβαιώνει ότι βάπτισε κάποιες οικογένειες, όπου θα υπήρχαν και κάποια παιδιά, ότι και τα νήπια πιστεύουν με την έννοια της εν δυνάμει Πίστες, όπου μετά από την διδασκαλία από γονείς και Εκκλησία γίνονται ενεργεία Πιστοί. Εντέλει ο Θεός τον άνθρωπο έκανε ικανό για Θρησκεία και όχι τα ζώα.

7. Οι βαπτιστές είναι η χειρότερη αίρεση γιατί εξαρτούν την σωτηρία από μία εξωτερική πράξη, γιατί ενώ ανήκουν στην γενική αίρεση της άμεσης πίστες, της άμεσης εμπνευσής, με αποκλεισμό της εμεισιότητας, δηλαδή της διδασκαλίας για να έλθουν στην Πίστη, αντιγράφουν και προς τους εαυτούς τους, προσθέτοντας μια έμμεση πράξη, τον αναβαπτισμό. Το ίδιο και με την αίρεση της Εκκλησίας της Πεντηκοστής, όπου για να αναγνωριστούν σαν πιστοί πρέπει να αρχίσουν να αρθρώνουν λέξεις ακαταλαβίστικες και κρανές χωρίς νόημα, που σημαίνει γι' αυτούς ότι μιλούν ξένες γλώσσες, όπως κατά την ημέρα της Πεντηκοστής. Έτσι, ο διάβολος παιδεύει τα παιδιά του!!

3. ΖΩΗ ΠΙΣΤΕΩΣ

1. Σ' αυτό το στάδιο της Ουσίας, της ανασκόπησης του εαυτού μας στον Εαυτό μας, της σχέσης και ενότητάς μας δια Πίστεως με τον Χριστό, ο Νόμος δεν είναι μόνο ο Δεκάλογος, αλλά οτιδήποτε κάνουμε θα πρέπει να είναι Νόμος της Πίστες. Η ίδια η Πίστη τίθεται ως Νόμος, να κάνουμε το θέλημα του Θεού, να εκκληρώνουμε την κλίση μας, που δεν είναι κάτι ενικό, αποφορισμένο από εμάς και εν τέλει κάτι ευτελές και ασήμαντο, αλλά κάτι Γενικό. Καθολικό και Αναγκαίο. Και μέσα σ' αυτή την Αναγκαιότητα είμαστε Ελεύθεροι. Στους Γαλάτες 3.11 λέγεται: <<Ο Δίκαιος θα ζήσει εκ Πίστεως>> γιατί "οτιδήποτε κάνουμε χωρίς Πίστη είναι αμαρτία." [Ρωμ 14.23]. Και ενεργούμε δια Πίστεως, όχι σ' αυτόν τον βλεπόμενο κόσμο, αλλά ενώπιον του Θεού σε ό, τι μας κάλεσε, στον άλλο Κόσμο, τον Νοητό, που είναι ο Πραγματικός κόσμος, όπως θα δούμε αργότερα.

4. ΠΩΣ ΒΡΙΣΚΟΥΜΕ ΤΟ ΘΕΛΗΜΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ 1. Αλλά πώς
 "βρίσκουμε" ή πιο σωστά πώς αποκαλύπτεται το Θέλημα του Θεού? Λέει ο Λούθηρος: πριν αποφασίσουμε πρέπει να δούμε και την αντίθετη πλευρά. Γιατί όταν εμείς οι ίδιοι αποφασίζουμε πάντα αμαρτάνουμε, επειδή αποφασίσαμε άμεσα και μονόπλευρα και υπάρχει η ενοχή της Απόφασης. Επειδή δεν αποφασίσαμε την άλλη πλευρά. Παράδειγμα από την κατεύθυνση, εάν θέλουμε να πάμε δεξιά, θα πρέπει να εξετάσουμε και την αριστερή πλευρά. Γιατί δεν υπάρχει τίποτα στον ουρανό και στη γη που να μην έχει αντίθετους όρους. Όταν εμείς δεν αποφασίζουμε και κοιτάμε και τις δύο πλευρές τότε αναστέλλεται η απόφαση μας, εξαγγέλλεται ένα τρίτο, η Απόφαση του Χριστού δια Πίστωσης, η οποία δεν είναι ούτε αριστερά ούτε δεξιά και η οποία περιέχει και το δεξί και το αριστερό. Είναι Αυτός που παίρνει την ΕΝΟΧΗ της απόφασης. Ο Λούθηρος το λέει έτσι: <<Όταν εμείς αναστέλλουμε την απόφαση μας, ο Θεός δεν αναστέλλει την Παντοδυναμία του να κινεί τα πράγματα. Μας σπρώχνει αναγκαστικά και μας δεσμεύει σε μία εκ των δύο διευθύνσεων. Αυτό είναι η Πίστη στο θέλημα του Θεού. >>. Το πλεονέκτημα εδώ είναι ότι η Πίστη έχει εντός της τα αντίθετα γιατί έχουμε πει, η Πίστη π.χ στα δεξιά φέρει μαζί της και το αντίθετό της, δηλαδή την αριστερά σε σχέση με την δεξιά. Άρα στο γίνεσθαι της Πίστης, η άρνηση του αριστερού ΠΑΡΑΓΕΙ συνεχώς την δεξιά κατεύθυνση, εάν παραμένουμε σ' αυτή την Πίστη. Στο αναγκάιο Θέλημα του Θεού ο Πιστός είναι ελεύθερος και ανίκητος γιατί αυτός που αρχίζει, διεξάγει και τελειώνει το πράγμα είναι η Πίστη, ο ίδιος ο Χριστός. [Η Έννοια της Απόφασης είναι αυτή που δίνει στον εαυτό της την Προαιματικότητα της, δηλαδή αποφασίζει κάτι Γενικό, Καθολικό και Αναγκάιο].

3. Στην Λογική [στο κεφάλαιο "περί της Ουσίας"] αναφέρεται ο Χένκελ γράφοντας για την "αρχή του αποκλεισμένου τρίτου". Η "ελεύθερη βούληση", η Διάνοια, μισεί την αντίθεση και την αντίφαση, την ρίζα της ζωής και της κίνησης. Η αρχή της Διάνοιας είναι ο Νόμος της Ταυτότητας. Λένε << Το Α πρέπει να είναι είτε + Α είτε -Α " με αυτές τις λέξεις όμως εκφράζεται ήδη ένα τρίτο Α που δεν είναι ούτε + ούτε-, και το οποίο τίθεται τόσο ως +Α όσο και ως -Α. Εάν + w σημαίνει 6 μίλια προς τα δυτικά και - w σημαίνει 6 μίλια προς τα ανατολικά και τα + και - αλληλοαναιρούνται, τότε τα 6 μίλια δρόμου ή γόρου παραμένουν ό,τι ήταν χωρίς και μαζί με την αντίθεση. Άρα κάθε τι είναι αντίθετο, κάθε τι έχει εντός του την αντίφαση, την αρχή και το τέλος, που είναι αντίθετα και αντιφατικά, και η κίνηση είναι κίνηση μέσα στην Ενότητα των αντιθέτων από την αρχή, το μηδέν, στο τέλος, το πλήρες. Συνεπώς στην αναστολή της δικής μας απόφασης, η απόφαση του Χριστού έρχεται να μας δεσμεύσει και αυτό είναι η Πίστη, το Γίνεσθαι, που περιέχει εντός της και το θετικό και το αρνητικό. Και δεν έχει σημασία ποιο από τα δύο θα σηματοδοτηθεί σαν θετικό από τον Θεό. Αντίθετα όλους τους οπαδούς της Ταυτότητας και της "ελεύθερης βούλησης" ο Χριστός τους ονομάζει νεκρούς και μας καλεί να τους αφήσουμε να θάψουν τους νεκρούς εαυτούς τους. [Ματθαίος 8,22]. Όλοι στέκονται στην καθηνορική προσοχή του Κάντι, όταν παίρνουν μια απόφαση, να μην αντιφάσκουν. Έλα όμως που κάθε προσδιορισμός είναι άρνηση!!! [Ειδικά ο Πάπας την βρίσκει υπέρωχη αυτή την προσοχή. Οτιδήποτε του κατέβει στο μυαλό, είναι το θέλημα του Θεού. Και δεν διατάζει, όταν κραυγαλέα κάνει λάθος, μετά από κάποιους αιώνες και να ανακαλέσει π.χ. το λάθος ότι η Γη είναι ακίνητη].

4. Το πιο δύσκολο πράγμα για την Διάνοια είναι να ενοήσει την Ενότητα των αντιθέτων, του Είναι και του Μηδενός και την Κίνηση του Μηδενός προς το Είναι. Ένα παράδειγμα λέει ο Χένκελ [Λογική & 87- 88], είναι το Γίνεσθαι. << Ο, καθένας μας έχει μια παράσταση του Γίνεσθαι και θα παραδεχθεί ότι αν αυτή αναλυθεί, μέσα της περιέχεται ο όρος Είναι, αλλά και το εντελώς άλλο του Είναι, δηλαδή το Μηδέν " επί πλέον ότι αυτοί οι δύο όροι βρίσκονται αδιαχώριστοι μέσα σ' αυτή την μια παράσταση, έτσι ώστε το Γίνεσθαι είναι η Ενότητα του Είναι και του Μηδενός. Ένα επίσης προστό παράδειγμα είναι το ΞΕΚΙΝΗΜΑ. Ξεκινώντας, ένα πράγμα ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ [δεν υπάρχει] ΑΚΟΜΑ, αλλά δεν είναι και ένα σκέτο Μηδέν, γιατί το είναι του πράγματος είναι ήδη μέσα στο ξεκίνημα. Το ίδιο το ξεκίνημα είναι και ένα Γίνεσθαι " εκφράζει δα ήδη μια αναφορά στο περαιτέρω προχώρημα. >>.

4. Εδώ είναι ο τόπος να δούμε από Λογική άποψη την συμφιλίωση των αντιθέτων, την ενότητα του ανθρώπου και του Θεού, του εαυτού μας με τον εαυτό μας, του άνδρα και της γυναίκας, του σιζύνου και της σιζύνου, του Κυρίου και του δούλου, της εξουσίας και του εξουσιάζομενου, του Πολίτη με το Κράτος, της Ταυτότητας και της Διαφοράς, της Συνειδήσης και της Αυτό-συνειδήσης, με ένα λόγο, την Απολύτρωση από τα αντίθετα, της Συμφιλίωσης, την ενότητα και την παραγωγή της Ανάτης. Γράφει ο Χένκελ [Λογική & 119]: << Η καθ' εαυτήν διαφορά είναι ουσιώδης, είναι το Θετικό και το αρνητικό. Το θετικό είναι ο ταυτός αυτοσχετισμός κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να μην είναι το αρνητικό και το αρνητικό είναι το διαφορετικό δι' εαυτό κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να μην είναι το Θετικό. Εφόσον καθένα τους είναι δι' εαυτό έτσι, ώστε να μην είναι το άλλο, καθένα από αυτά εμφανίζεται μέσα στο άλλο και υπάρχει μόνο όσο υπάρχει το άλλο. Άρα η ουσιώδης διαφορά είναι Αντίθεση σύμφωνα με την οποία το διαφορετικό δεν αντιτίθεται προς κάτι άλλο γενικά, αλλά προς το δικό του άλλο, δηλαδή καθένα από αυτά το δύο [το αρνητικό και το θετικό], έχει το δικό του χαρακτηριστικό μόνο στην σχέση του προς το άλλο, ανασκοπείται μέσα στον εαυτό του μόνο καθώς ανασκοπείται μέσα στο άλλο και αντίστροφα. Έτσι λοιπόν είναι του άλλου το δικό του άλλο >>.

4. Και συνεχίζει: § 120 << Η εναντίωση έχει δύο μορφές: Το θετικό είναι εκείνος ο διαφορετικός όρος που κατανοείται ως δι' εαυτόν [αυθύπαρκτος] και εντούτοις όχι ως αδιάφορος για την σχέση του προς το άλλο του [το αρνητικό]. Το αρνητικό είναι εξίσου αυθύπαρκτο, ως αρνητική σχέση προς εαυτόν, ως κάτι δι' εαυτό, αλλά ταυτόχρονα ως απόλυτο, αρνητικό πρέπει να έχει αυτόν τον αυτοσχετισμό, του δηλαδή το θετικό του μόνο μέσα στο άλλο. Το θετικό και το αρνητικό είναι λοιπόν η τεθειμένη αντίφαση " και τα δύο είναι καθ' εαυτά το αυτό. Αυτά τα δύο ταυτίζονται και δι' εαυτά, εφόσον καθένα από αυτά είναι η ανίρεση του άλλου και του εαυτού του. Έτσι μεταβαίνουν στην Ενότητα, στο Θεμέλιο, στον Λόγο, στον Χριστό, τον βράχο των αιώνων, που θεμελιώνει την Ύπαρξη του ανθρώπου. ΠΡΟΣΘΗΚΗ 1: Ο Ζαν Πωλ Σάρτρ στον "Ύπαρξισμό" τον αντιπορεύει λέγοντας ότι η Ύπαρξη [ο άνθρωπος] προηγείται της Ουσίας, του Θεμελίου, του Θεού, και "θεμελιώνει" τον Θεό.

ΠΟΡΙΣΜΑ 1: Εδώ αναίρεται η αμαρτία. Γιατί η αμαρτία σε Φιλοσοφικό επίπεδο είναι η Ταυτότητα με τον εαυτό μας με αφάρση της διαφοράς και της Αντίφασης. Το θετικό, λένε, είναι το θετικό, το αρνητικό είναι το αρνητικό. Άλλα είδαμε ότι αληθεύει η σχέση τους. Η θυσία του Χριστού παίρνει αυτήν την αμαρτία. Η μονοπλευρικότητα και το Ενώ πέφτουν στο βάραθρο και το Πνεύμα μας ανυψώνει στο "εμείς", στην Ενότητα των αντιθέτων, στο Θεμέλιο, τον Χριστό. Σύμφωνα με τα παραπάνω, έχουμε την ενότητα της Θέσης και της Αντίθεσης, της Ταυτότητας και της Διαφοράς. Εδώ ξεγινιέται από την Διάνοια ότι η Ταυτότητα και η Διαφορά είναι αντίθετα και ότι η αλήθειά τους είναι η Ενότητα. Η Ταυτότητα είναι η Θέση, είναι το θετικό, ο Εαυτός. Η αντίθεση, η διαφορά του εαυτού μας από τον Εαυτό μας, το αρνητικό. Αλλά η αρνητική σχέση με τον εαυτό [τι είμαστε και τι θα έπρεπε να είμαστε] είναι ο Εαυτός, ο Χριστός, που με την θυσία Του έχει καλύψει την διαφορά, η επιστροφή στη Θέση, η πίστη ότι ο Χριστός με την Θυσία Του κάλυψε την διαφορά. Η άρνηση της άρνησης, ο θάνατος του θανάτου, μας επιστρέφει στην ταυτότητα, στον Εαυτό, στη Θέση, και αυξάνει την Συνειδήσή μας στην Σωτηρία. Αυτή η Ενότητα θέσης-αντίθεσης είναι η λύση της Αντίφασης, το Θεμέλιο. Είναι η Πίστη μέσα στην Συνειδήσή μας ότι είμαστε σωσμένοι. Αλλά στην πράξη, στην Αυτοσυνειδήση, όσο ζούμε, υπάρχει πάντα η διαφορά. Έτσι είναι μια ατελής επίλυση της αντίφασης " γιατί η Συνειδήση μας πλαινεί ξανά στην Αυτοσυνειδήση, στη διαφορά από αυτό που θα έπρεπε να είμαστε " γιατί ζούμε στην σάρκα που παράγει αμαρτία μέχρι

το τέλος της ζωής μας' γι' αυτό πορευόμαστε από επίπεδο Πίστης στη σωτηρία, στο ανώτερο επίπεδο Πίστης [Ρωμαιοί 1.17] αλλά ταυτόχρονα η διαφορά πάντα παραμένει, αλλά και πάντα κάτι βελτιώνεται, έως ότου ο Χριστός μας παραδώσει απόλυτα καθαρούς στον Θεό ' έτσι είμαστε πάντα εν Μετανοία .

ΠΟΡΙΣΜΑ 2 . Το να γνωρίζει κάποιος την Λογική της Ενότητας των αντιθέτων και την λύση της Αντίφασης δεν είναι κάτι ενκεφαλικό και δεν σημαίνει τίποτα, εάν δεν είναι Χριστιανός, δηλαδή πρέπει να του έχει δοθεί η Πίστη ότι ο Χριστός σταυρώθηκε και αναστήθηκε προσωπικά γι' αυτόν, παίρνοντας την αμαρτία του .Μόνο τότε ο Θεός τον προχωρά και του χαρίζεται η εμπειρία μέσα στην ζωή του της ενότητας των αντιθέτων και η Ανάπη .

5. Ας ακολουθήσουμε τον ίδιο τον Χένκελ : << Η Ουσιώδης διαφορά ως διαφορά καθ' εαυτήν και δι' εαυτήν είναι άμεσα μόνο η διαφορά του εαυτού της από τον εαυτόν της ,άρα περιέχει την ταυτότητα του εαυτού ' στην ολική καθ' εαυτήν και δι' εαυτήν υπάρχουσα διαφορά, ανήκει λοιπόν τόσο η διαφορά, όσο και η ταυτότητα ---Η διαφορά, ως αυτοσυνειζόμενη διαφορά είναι ήδη το ταυτό με τον εαυτό του ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΤΙΘΕΤΟ ΕΙΝΑΙ ΓΕΝΙΚΑ ΕΚΕΙΝΟ ΠΟΥ ΠΕΡΙΕΧΕΙ ΜΕΣΑ ΤΟΥ ΤΟ ΕΝΑ ΚΑΙ ΤΟ ΑΛΛΟ ΤΟΥ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΤΙΘΕΤΟ ΤΟΥ. Το εντός εαυτού είναι της Ουσίας έτσι οριζόμενο είναι το Θεμέλιο ---Το Θεμέλιο είναι η ενότητα της Ταυτότητας και της Διαφοράς.[Η Ενότητα της Θέσης και της Αντίθεσης, που θεμελιώνει κάθε ύπαρξη, κάθε πράγμα και τον ίδιο τον κόσμο ,ο Λόγος, ο Χριστός .]
ΠΟΡΙΣΜΑ 1. Ρωμαιοί 5.4 << Η ελαφρά ημών θλίψη παράγει Υπομονή και η υπομονή Δοκιμή και η δοκιμή Ελπίδα και η Ελπίδα δεν απογοητεύει ,γιατί η Ανάπη του Θεού είναι ενγκενυμένη στις καρδιές μας δια του Πνεύματος του Αγίου του δοθέντος εις ημάς .>> . Η ελαφρά ημών θλίψη υπάρχει και θα υπάρχει όσο ζούμε και δείχνει την διαφορά των αντιθέτων ,των συνύμων, του εαυτού από εαυτό ,του ενός από τον άλλο, την διαφορά από την τελειότητα ,κ.λ.π. Εμείς κινούμαστε πάντα μεταξύ ελαφράς θλίψης και Ανάπης δηλαδή στην μέση, στην Υπομονή, Δοκιμή και Ελπίδα . Και δείχνεται πάντοτε ότι η διαφορά δεν είναι πραγματική διαφορά, αλλά διαφορά μέσα στην Ενότητα, έτσι ώστε ανανεώνεται συνεχώς η Ελπίδα , που σημαίνει ότι η απελπισία απανορεύεται .

ΠΟΡΙΣΜΑ 2 . Ο Λούθηρος συνιστά ότι σε μεγάλες Κρίσεις, όπως και κατά την προσέγγιση της ώρας του θανάτου να στεκόμαστε στη Θύση ,στη Πίστη καθ' εαυτή ,στη συνείδηση ότι όλη η αμαρτία μας έχει συγνωσθεί και ότι στην διαφορά που εμφανίζεται στην αυτοσυνείδηση , σ' αυτό που αισθανόμαστε .

5. Εδώ, εξιστορώντας την συνέχεια της Θρησκευτικής μου συνείδησης [γιατί έχουμε πει ότι ο άνθρωπος είναι η ιστορία της Θρησκευτικής του συνείδησης, όπως και η Ιστορία του Κόσμου είναι η Ιστορία των Θρησκειών] θέλω να δώσω ένα προσωπικό παράδειγμα της δέσμευσης της θέλησής μας στο θέλημα του Θεού .Ήμουν 45 χρόνων όταν συνειδητοποίησα ότι φθάνοντας στον Λούθηρο και στον Χένκελ ,δεν μπορούσα να τους κατανοήσω πλήρως και να τους υπερβώ .Έτσι είχα αρχίσει να επαναλαμβάνομε, δεν μπορούσα συγκεντρωθώ στη μελέτη και αυτό με γέμισε ΤΡΟΜΟ που ποτέ μέχρι τότε δεν είχα νιώσει σ' αυτό τον βαθμό. Όλο αυτό που έκανα νόμισα ότι δεν αφορούσε κανένα .Επίσης δεν είχα φθάσει στο επίπεδο γνώσης της Διαλεκτικής ώστε να γράψω και να σκηνοθετήσω , Έπρεπε να κάνω κάτι πρακτικό. Αυτή η ακραία κατάσταση ονομάζεται στην Λογική ' άπειρη αρνητική Κρίση ' που θα δούμε αργότερα. Αυτή η κρίση συμβαίνει συνεχώς στη ζωή του ανθρώπου και είναι αναγκαία για την προχωρητική πορεία .Είναι η συνάντηση με τον θάνατο ,τον απόλυτο Κύριο, που γίνεται ιδιαίτερα φανερή σε ακραίες συνθήκες ,κυρίως στην εγγύτητα του φυσικού Θανάτου . Γι' αυτό και παρακαλάμε τον Θεό να μην διαρκέσει ,ώστε να μην απελπιστούμε .

ΠΡΟΣΘΗΚΗ : Εδώ είναι ανάγκη να πω λίγα πράγματα για την οικογένειά μου και να δώσω ένα παράδειγμα Ανάπης , ότι εάν είναι παρόν ο Θεός, μπορεί κάποιος να ζήσει σαν καλόνθρωπος μέσα στην Κοινωνία από τα ψιχουλά που πέφτουν από το τραπέζι των δικών του .Η οικογένειά μου υπήρξε πραγματικός συνεργάτης στην Πνευματική μου πορεία. Είμασταν μικροαστοί .Ο πατέρας, ναυτικός, είχε κατορθώσει να αγοράσει ένα σπίτι με αυλή όπου νοικιάζαμε και 2-3 δωμάτια . Επέστρεψε από την θάλασσα άρρωστος και νοίκιασε ένα περίπτερο .Η μητέρα άρχισε να καθαρίζει σκάλες πολυκατοικιών .Η αδελφή μου τελείωσε την βιομηχανική και πήγε στην εφορία . Αυτή η οικονομική κατάσταση βέβαια δεν με δικαιολογούσε να περάσω 20 χρόνια μελετώντας στην βιβλιοθήκη .Και όμως έτσι έγινε Υπήρχε μια σιωπηλή συναίνεση ,που σίγουρα ήταν παρέμβαση του Θεού. Ποτέ δεν με ρώτησαν τί κάνω ή τί θα κάνω. Ακόμα και όταν γύρισα από Ιταλία εγκαταλείποντας τις σπουδές ήταν σαν να μην είχα φύγει ποτέ από το σπίτι και ποτέ δεν με πρόσβαλαν . Απλά υπήρχα. Αλλά έβλεπαν το πάθος μου για τα πνευματικά και αθόρυβα είχα γίνει το κέντρο τους. Ωστόσο αισθανόμουν πάντα μια αόρατη Εποπτεία . Μολονότι ποτέ δεν ζήτησα να με βοηθήσουν οικονομικά στις προσωπικές ανάγκες ,η μητέρα μου ,δεν ξέρω πώς φωτίστηκε, [σίγουρα ήταν παρέμβαση Θεού] άρχινη χρήματα από εδώ και από εκεί στο σπίτι και χωρίς να ταπεινώνομαι να ζητώ τα χρησιμοποιούσα και δεν μου έλειπε ποτέ τίποτα .Ωστόσο ήταν πάντα αβέβαιο γιατί δεν είχαμε κάνει καμιά συμφωνία .Όταν το σκέπτομαι μένω κατάπληκτος που έζησα τόσα πολλά χρόνια έτσι .Τώρα ξέρω να το εξηγήσω .Γιατί ενώ στην Συνείδησή μας πιστεύουμε ότι ο Θεός μας αγαπά, στην Αυτοσυνείδηση υπάρχει διαφορά από αυτό που είμαστε και αυτό που θα έπρεπε να είμαστε ,συνεπώς η αμαρτία είναι πάντα παρούσα ,η αβεβαιότητάς και ο φόβος και την κάθε νέα μέρα δεν μας την χωσάει ο Θεός, Έτσι τα γέρια πρέπει να είναι σηκωμένα στον ουρανό και να τον παρακαλούν για έλεος .Και θεωρώ ότι τα 40 χρόνια που έζησαν οι Εβραίοι στην έρημο με το καθημερινό "Μάνα" εξ ουρανού υπεδείκνυνε αυτήν την έννοια της ταπεινώσεως και της ελπίδας από ένα Πιστό και ελεήμονα Θεό . Βέβαια δεν περίμενα να ήταν τόσο μεγάλο ταξίδι. Αυτό που ζητούσα από τον Θεό ήταν να μου δώσει κάθε φορά λίγο ,ακόμα χρόνο μελέτης .Ωστόσο έθεσα τον εαυτό μου σε κίνδυνο ,αλλά όπως λέει ο Χένκελ, μόνο σε κίνδυνο. Γιατί αν ανατρεπόταν η οικογενειακή κατάσταση είχα συνειδητοποιήσει ότι είχα ΑΝΤΙΣΤΡΑΦΕΙ και ήμουν τόσο ανάποδα, ζώντας στον Πνευματικό Κόσμο σε σχέση με τον φαινόμενο κόσμο, για τον οποίο φαινόμουν τρελός , ώστε θα ήμουν ανίκανος να σταθώ . Είναι μια άπειρη αρνητική κρίση όπως θα την ορίσουμε πιο κάτω . Έτσι το κέντρο μου και η προσευχή μου ήταν να είναι οι δικοί μου καλά. Και αυτό ,σύμφωνα με τον Λούθηρο και τον Χένκελ είναι Αγάπη. Ίσως κάποιος αναρωτηθεί εάν ένιωθα ενοχές που η μητέρα μου σηκωνόταν το Πρωί στις 5 και εγώ στις 8 για να πάω βιβλιοθήκη. Απαντώ όχι .Γιατί αισθανόμουν ότι κάνω κάτι σπουδαίο ζητώντας την Αλήθεια και ότι ο Θεός μου το επέτρεπε. Άλλωστε η μητέρα μου θα συνέχιζε να εργάζεται για την σύνταξη της και αυτό με καθησύχαζε κάπως. Επίσης ήταν τύπος Επικούρειος και αυτό ήταν η αρχή της , ' κάνε αυτό που σε ευχαριστεί ' και αισθανόταν ότι η ζωή μου με ευχαριστούσε . Ο Πατέρας με την σειρά του αντιπροσώπευε ακριβώς την έννοια του Στωικού με μια Βασιλική αταραξία. Όσο για την αδελφή μου ήταν Καντιανή ,εξαιρετικής ηθικής και της παράδοσης .[δεν είναι πλέον όλοι τους σ' αυτή την ζωή και πιστεύω ότι ο Χριστός τους έχει δώσει Χάρη και για το ότι υπήρξαν καλά όργανα ώστε Αυτός να περάσει την Χάρη Του για μένα και ελπίζω ότι θα βρεθούμε στην παρουσία Του στον Ουρανό] . Το μεγάλο αγκάθι επίσης ήταν η σχέση με την γυναίκα. Γιατί δεν είχα κάνει "όρκο αγαμίας" και η έλξη ήταν μεγάλη . Εδώ θέλω να βεβαιώσω τον Πλάτωνα που μιλά για τις καθαρές Ηθονές του Πνεύματος [και τον Σπινόζα για το ["amor intellectualis Dei"] [Πνευματικός έρωτας για τον Θεό] και όταν κάποιος αγγυγχεί, ο Θεός δεν τον ευνοχεί, αλλά του δίνει υπομονή και δύναμη να αντέξει. Γιατί βέβαια ο γάμος είναι μια ευλογημένη κατάσταση όταν υπάρχουν οι προϋποθέσεις, αλλά αυτή η Χάρη εντέλει δεν μου εδόθει ποτέ . Και αν κάποτε μπορεί να υπάρξει "πτώση" , το ζήτημα δεν είναι να μην πέσεις, αλλά να μην παραμείνεις στη πτώση . Και όταν κανείς αναλογίζεται την εξαιρετική Χάρη του Θεού στη ζωή του φεύγει έντρομος. Ο Λούθηρος έλεγε ότι οι κακές επιθυμίες είναι σκέψεις που σαν πουλιά πετάνε μέσα στο κεφάλι μας .Το ζήτημα είναι να μην τους επιτρέψεις να κάνουν φωλιά.]

ΠΡΟΣΘΗΚΗ Στους καλόγηρους που ζουν στα μοναστήρια λείπει ο καθημερινός κίνδυνος, αφού έχουν όλα τα λεφτά του κόσμου ,συνεπώς λείπει ο φόβος Θεού, όπως και η ελπίδα ,αφού είναι δεδομένος ο θαυμασμός των " προσκυνητών " προς τους " αγίους " και άρα η αιώνια ζωή .

Ας συνεχίσω την περιπέτεια της Θρησκευτικής μου συνείδησης : Ένας " φίλος " με κοροϊδευε ότι πέρα από το να μιλάω σαν βιβλίο και να οδηγώ το ι.χ της οικογένειας , δεν ήξερα τίποτα άλλο. Πράγματι στον στρατό είχα γίνει έφεδρος αξιωματικός και στο τάγμα μου δόθηκε το Γραφείο Κινήσεως, όπου ζήτησα από τον Διοικητή να πάρω και εγώ δίπλωμα οδηγησης , όπως και οι οδηγοί μου , που ήταν και επαγγελματικό . Με ρώτησε , θυμάμαι , τι να το κάνω και δεν απάντησα . Τότε η οικογένειά μου πρότεινε με την βοήθεια της τράπεζας και με εγγυήτρια την αδελφή μου να μου αγοράσει Ταξί. Οι φίλοι θεωρούσαν ότι μετά από τόσο διάβασμα , την επόμενη χρονιά θα ήμουν στις Κάννες ' και εγώ να γίνω Ταξιτζής !!! Φρίκη . Εντέλει δόσαμε μία προκαταβολή, αλλά την επόμενη μέρα το μετάνιωσα και την ζήτησα πίσω , αλλά το αρνήθηκαν. Τότε κατάλαβα ότι αιμαλωτιστήκα από το Θέλημα του Θεού. Και πρέπει να καταθέσω ότι στην αρχή ήταν κόλαση αυτή η δουλειά, αλλά περνώντας ο χρόνος συνειδητοποίησα ότι ο Θεός με ευλογούσε απίστευτα και αυτή η ταπεινώση ήταν ουσιαστικά ανύψωση , το καλύτερο που θα μπορούσε να μου δοθεί . Έκανα αναγνωστήριο το ΤΑΞΙ 4-5 ώρες την ημέρα, κυρίως όταν με πήγαιναν προς την θάλασσα ή το αεροδρόμιο και μετά χαιρόμουν την επαφή με τους επιβάτες . Και για 24 χρόνια έκανα την ίδια παρατήρηση, ότι όλοι τους είχαν βαθιά λαχτάρα για την Αλήθεια και την Φιλοσοφία και επίσης πολλοί από αυτούς [ιδίως γυναίκες] εννοούσαν σωστά την έννοια της Αγάτης . Πράγματι μπορώ να βεβαιώσω ότι τα χαρίσματα του Θεού προς τους Έλληνες είναι αμεταμέλητα . Πρέπει να ομολογήσω επίσης ότι μιλούσα σαν βιβλίο και έμαθα ότι σπουδαιότερο είναι να ακούς . Η πολλή γνώση πράγματι παράγει έπαρση , γίνεται ο Κόσμος με τον οποίο τελικά ο Θεός με γίγλια ζόρια με συνδεδεσε . Αλλά όμως εξίσου αλήθεια είναι ότι για να αλλάξει κάτι , όπως θα δούμε πιο κάτω , πρέπει να λάβει τα όριά του. Αυτό σημαίνει ότι τίποτα δεν επιτυγχάνεται χωρίς Πάθος .

6. Εδώ είναι ο τόπος να μιλήσουμε για την Προσευχή . <<Ζητάτε και θα σας δοθεί>> [Ματθαίος 7.7] , αλλά <<δεν σας δίνετε γιατί κακά ζητάτε >> [Ίακωβος 4.3] << ζητάτε πρώτα τον Θεό και τα άλλα θα προστεθούν >> [Ματθαίος 6.33] Λουκάς 12.31] . Εδώ λέγεται επίσης ότι ο Θεός δίνεται να κάνει << υπέρ εκ περισσοῦ από ό,τι ζητάμε ή ευνοήσατε >> [Εφραίμους 3.20] . Αυτό που είδαμε μέχρι τώρα είναι ότι κακά ζητάμε γιατί ζητάμε να μας δοθούν άμεσα. Αλλά ό,τι δίνεται άμεσα το δίνει ο Αντίχριστος και το οποίο όσο άμεσα δίνεται , τόσο άμεσα γίνεται . Αυτό το "εκ περισσοῦ" ΦΑΙΝΕΤΑΙ να είναι το αντίθετο αυτού που ζητήσαμε στην Προσευχή , το αρνητικό , αλλά και η κίνηση δια της άρνησής του "φαινομενικά" αρνητικού για την παραγωγή του Θετικού. [Λέγεται ότι όταν ο Θεός μας δίνει τα πράγματα όπως τα θέλουμε , μας έχει εγκαταλείψει . Ας με συγχωρήσετε που επαναλαμβάνω , αλλά αυτά τα πράγματα ξεπερνούν απολύτως τον συνηθισμένο τρόπο σκέψης , όπου η αντίθεση και η αντίφαση είναι ο τρόπος του Θεού , που όσο πολύ και να επαναλαμβάνονται και να λέγονται , έχουν επιρροή λίγο. Ο Λούθηρος λέει : << Δεν είσαι ένας θαυμαστός και πλούσιος σε αγάπη Θεός , που μας διευθύνεις μοναδικά και με ευμείνεια . Εισακούεις εμάς όταν μας ταπεινώνεις , μας κάνεις δικαίους όταν μας κάνεις αματωλούς , μας οδηγείς στον ουρανό , όταν μας απωθείς στην κόλαση , μας νεκρώνεις για να μας ζωοποιήσεις , μας κάνεις άσφους για να μας κάνεις σοφούς , μας κάνεις αδύναμους για να μας κάνεις δυνατούς κ.λ.π. >> . Μέσα από αυτή την θεμελιώδη Αντίφαση και την λύση της , την αρνητική διαδικασία και την άρνησή της , μέσα από το αντίθετο του αντιθέτου , ερχόμαστε να συνειδητοποιήσουμε όλα τα δώρα του Θεού , μάλιστα όλη τη ζωή μας να παράγεται μέσα από τον Σταυρό του Χριστού και την Ανάστασή Του. Συνειδητοποιούμε ότι Αυτός είναι ζωντανός , ότι θανατώνει τον θάνατο σ' εμάς και μας κάνει να κάνουμε την δική Του Ζωή .

7. Εδώ πρέπει να εξετάσουμε την σχέση ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑΣ ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ . Γιατί η προσωπική ζωή μου σαν Πνευματικού ανθρώπου ήλθε να δεσμευτεί από την σκληρή πραγματικότητα και την εξάρτηση . Αλλά το να ΕΝΝΟΕΙΣ αυτή την πραγματικότητα όχι σαν μια δυνατότητα και άρα μόνο μια σύμπτωση, αλλά κάτι αναγκαίο , κάτι που δεν είναι προϊόν της δικής σου βούλησης, αλλά της Εννοίας του Θεού , που όντας εσωτερική , εξωτερικεύει το Θέλημά Του στην Πραγματικότητα σου , τότε λέει ο Χένκελ στην Λογική , αυτή παύει να είναι σκληρή. Γιατί εδώ δεν μεταβαίνεις σε κάτι άλλο , αλλά βρίσκεις σ' αυτό το άλλο , όχι κάτι άλλο, αλλά τον ίδιο τον εαυτό σου και αυτό είναι Ελευθερία .

Ας δούμε πως ορίζεται η πραγματική Ελευθερία της Θέλησης . Γράφει στην Λογική , στο κεφάλαιο " Πραγματικότητα " : << Σύμφωνα με την Έννοια η Θέληση είναι ελεύθερη , δεν είναι όμως η ίδια η ελευθερία . Η αληθινή ελευθερία θέληση , που περιλαμβάνει την απήραρσία ως απροσμένη , έχει αυτοσυνειδητοποιήσει το περιεχόμενο της ως κάτι καθ' εαυτό και δι' εαυτό , σταθερό και συνάμα το γνωρίζει [όχι ως κάτι άλλο] αλλά ως απόλυτα δικό της >> . Και << η αναπτυνόμενη πραγματικότητα ως συμπύκνωση εναλλαγή του εσωτερικού και του εξωτερικού , η εναλλαγή των αντιθέτων κινήσεων τους που συνενοούνται σε μια κίνηση , είναι η Αναγκαιότητα . Η Έννοια της Αναγκαιότητας είναι η ίδια η Έννοια >> .

8. Στην § 159 της Λογικής νοάφει : << Η ΜΕΤΑΒΑΣΗ από την Αναγκαιότητα στην Ελευθερία ή από την Πραγματικότητα στην Έννοια είναι η πιο σκληρή , γιατί απαιτεί να νοηθεί η αυθόρμητη πραγματικότητα ως κάτι που έχει όλη την υποστασιακότητα της μέσα στην μετάβαση και στην ταυτότητα με την άλλη της αυθόρμητη πραγματικότητα . Παρόμοια και η Έννοια είναι ό,τι πιο σκληρό , ακριβώς επειδή είναι η ίδια ετούτη η ταυτότητα . Αλλά η πραγματική υπόσταση σαν τέτοια , η αιτία , που μέσα στο δι' εαυτό Είναι της δεν επιτρέπει καμιά διεισδυση μέσα της , υπόκειται ήδη εκ τούτου στην αναγκαιότητα ή στη μοίρα , να μεταβαίνει στο θετιμένο είναι [σε εξάρτηση] και ακριβώς αυτή η υποταγή είναι ό,τι πιο σκληρό. Αντίθετα ΤΟ ΝΑ ΝΟΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ τείνει στην διάλυση αυτής της σκληρότητας. Γιατί νοώντας συναντάς μέσα στο άλλο τον εαυτόν σου , σημαίνει μια απελευθέρωση , που δεν είναι η πτήση της αφαίρεσης, αλλά συνίσταται σε κάτι πραγματικό , που έχει τον εαυτό του όχι ως κάτι άλλο, αλλά ως δικό του Είναι και θέτει , μέσα στην άλλη πραγματικότητα με την οποία είναι συνδεδεμένο μέσω της εξουσίας της αναγκαιότητας . >> . [Θα δούμε αργότερα ότι έτσι ορίζει και ο Λούθηρος την Αγάπη] Και συνεχίζει ο Χένκελ << Ός δι' εαυτήν [ανεξάρτητα] υπάρχουν αυτή η απελευθέρωση ονομάζεται Ενώ , ως ανεπτυγμένη έως την ολότητα της ονομάζεται Ελεύθερο Πνεύμα , ως συναίσθημα ονομάζεται Αγάπη , ως απόλαυση ονομάζεται Μακαριότητα >> .

9. Είπαμε στον Πρόλογο ότι στην Αρχή , που ο Θεός αποφασίζει να δημιουργήσει τον Κόσμο , αυτόματα και το Τέλος του Κόσμου είναι παρόν. Αυτή είναι η μία πορεία . Στην Έννοιά του Κόσμου άμεσα αντιστοιχεί το Είναι του Κόσμου . Αυτή η πορεία ονομάζεται εμβάθυνση , από το τέλειο , στο Είναι του κόσμου . Η άλλη πορεία είναι ταυτόχρονα η αντίθετη της προηγουμένης , όπου δημιουργεί τον Κόσμο από το ατελέστερο , το Είναι , που είναι απροσδιόριστο , που σημαίνει Μηδέν , προς την τελειότητα του Κόσμου , την Έννοια . Έτσι θέτει τον εαυτόν Του μπροστά από την ήδη υπάρχουσα γνώση Του , από την Θέση . Κατ' αυτόν τον τρόπο υπάρχουν δύο Βουλές . Η μια είναι μυστική , όπου τα πάντα έχουν γίνει από καταβολής Κόσμου . Στον Ματθαίο 25 , 34 λέγεται : << Ελάτε εσείς οι ειλογημένοι του Πατρός κληρονομήσατε την Βασιλεία του Πατρός μου , την ετοιμασμένη εις εσάς Βασιλεία από καταβολής Κόσμου >> και << σε πράξεις προετοιμασμένες κ.λ.π>> . Η άλλη Βουλή είναι φανερή , όπου καλεί όλους τους ανθρώπους στην Πίστη δια της αποκάλυψης του Ευαγγελίου . Ο Χριστός σταυρώθηκε για την αμαρτία όλου του Κόσμου . Εμείς καλούμαστε να μην αγνοούμε την μυστική Βουλή του Θεού , αλλά την φανερή και είναι αυτή : "Οποιοι πιστέψετε και βαπτισθείτε θα σωθείτε" . Αυτό σημαίνει τι ΟΦΕΙΛΟΥΜΕ να κάνουμε , αλλά ΟΧΙ ΟΤΙ ΤΟ ΜΠΟΡΟΥΜΕ . Είναι Αυτός που μας κάνει φανερά την αμαρτία μας δια του Νόμου , είναι Αυτός που σταυρώνεται και ολοκληρώνει τις απαιτήσεις του Νόμου για εμάς , είναι Αυτός που μας

ανανέωνει γαρίζοντας την Πίστη, είναι Αυτός που συνιστά τον Νόμο της Πίστης, είναι Αυτός που μας δίνει την δύναμη να τηρούμε τον Νόμο της Πίστης. Είναι ο Θεός που δεν λυπήθηκε τον Υιό Του και τον άφησε να Σταυρωθεί για την σωτηρία του Κόσμου, είναι Αυτός ο καλός Θεός που στέκει και παρακαλεί και θέλει να σώσει όσο το δυνατό τους περισσότερους ανθρώπους, είναι Αυτός που καταδικάζει τον Διάβολο και τους οπαδούς του στον αιώνιο θάνατο, τον οποίο σε κάθε περίπτωση αξίζουν, είναι Αυτός που μέσα από τις δοκιμασίες του Διαβόλου, μας κρατά στη Πίστη και ανανεώνει την Πίστη μας και την ελπίδα μας. Αυτός είναι τα πάντα εν πάσει.

10. "Ετετα από την δημιουργία, ο Θεός, μετά την Πτώση, αφήνει τον άνθρωπο στα πάθη και στις επιθυμίες του. Ωστόσο δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι Αυτός είναι πάντα παρών" οτιδήποτε έρχεται να συμβεί στον Κόσμο, λέει ο Χένκελ. Αυτός το συλλαμβάνει και δεν του ξεφεύγει τίποτα" το γνώριζε και το ήθελε αιωνίως στην μυστική Βουλή Του, στην Θέση, και ήταν αναγκαίο. Συνεπώς θα πρέπει να σκεπτόμαστε, όχι ότι επειδή τα προγνώρισε έρχονται να συμβούν, αλλά ότι επειδή έρχονται να συμβούν ελεύθερα, έρχεται και σ' Αυτόν και σε μας η γνώση ότι τα ήθελε και τα προγνώρισε αιωνίως. Γιατί όπως είπαμε θέτει τον Εαυτόν Του μπροστά από την Γνώση του και κάνει τα πάντα από το μηδέν, αναλυτικά και συλλογιστικά. Έτσι η ΗΘΙΚΗ ΕΥΘΥΝΗ είναι στον άνθρωπο και δεν του ασκείται βία να κάνει το κακό. Για να το πούμε απλά: ο Ιούδας ελεύθερα, οικειοθελώς, με προθυμία και ευχαρίστηση πρόδωσε τον Χριστό και δεν εξαναγκάστηκε άμεσα. Όμως εξαναγκάζεται έμμεσα. Γιατί ο άνθρωπος είναι ένα ναϊδούρι, σπέρμα του παλαιού Άδαι, που τον καβαλάει μόνιμα ο Διάβολος και τον πνίγει από το κακό στο χειρότερο, δηλαδή όπου αυτός θέλει, εκτός και αν καβαλικεύει ο Χριστός, δηλαδή είναι παρούσα η Χάρη. Συνεπώς ο άνθρωπος κάνει το κακό ελεύθερα νομίζοντας μάλιστα ότι προσφέρει υπηρεσία στον Θεό [Παύλινος 16.21.]. Βλέπε Λούθηρο, σελίς 16, Δουλεία Θέλησης "περί του αυθορμήτου των εξαναγκασμένων πράξεων".]

11. Πάντα επιβεβαιώνεται το Αριστοτελικό "τα τη Γενέσει ύστερα κατά φύσει πρότερα", σία της Χάρης ο άνθρωπος εξαπτανος αιμαρτάνει

12. Όταν η Διάνοια και η "ελεύθερη βούληση" ακούει ότι τα πάντα έρχονται να περάσουν κατά την αναγκαιότητα του Θεού, την πιάνει φόβη και αναγκάζεται. Χρησιμοποιεί μάλιστα και την Τούρκικη λέξη "κιαιμέτι" για να δείξει τον αποτροπισμό της. Δεν συνειδητοποιεί ότι οι λέξεις "μοίρα" και "ανάγκη" όταν κατανοηθούν σαν το ενάρξετο Θέλημα του Θεού σημαίνουν ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ, απελευθέρωση από την σκληρότητά τους, μάλιστα όπως λέει ο Λούθηρος, Βασιλική Ελευθερία. Και συνεχίζει: << Όλοι οι Πιστοί κάνουν αναγκάια μια ζωή, αυτή του Χριστού. Όπως Αυτός είχε μια θανατοφυγήνη νέννηση, έτσι και εμείς έχουμε μια Πνευματική γέννηση δια του δώρου της Πίστης και του Βαπτίσματος" όπως Αυτός έλαβε μόρφωση στο να κάνει το Θέλημα του Πατέρα Του, έτσι και εμείς μαθαίνουμε να κάνουμε το Θέλημα του Χριστού" όπως Αυτός εργάσθηκε σαν δάσκαλος, έτσι και εμείς εργαζόμαστε σε ό,τι Αυτός μας καλεί δια Πίστεως και διδάσκουμε τους άλλους με την ζωή μας" όπως Αυτός είναι ο Νυμφίος και παντρεύτηκε την Εκκλησία, έτσι και εμείς παντρευόμαστε και κάνουμε οικογένεια που είναι και αυτή μια μικρή Εκκλησία, για να έχουμε την εμπειρία του δώρου της Ανάτης" όπως Αυτός είχε ένα Ιούδα, έτσι και εμείς" όπως Αυτός έλαβε θάνατο, έτσι και εμείς" όπως Αυτός αναστήθηκε, έτσι και εμείς θα αναστηθούμε για την αιώνια Ζωή. Κατ' αυτόν τον τρόπο η ζωή μας αποκτά Νόημα.

13. Αντίθετα και οι άπιστοι κάνουν και αυτοί αναγκάια μια ζωή, αυτή του Αντίχριστου. Αυτή η ζωή είναι αντίθετη του Χριστού. Επειδή ο στόχος τους είναι η αυτό-ταυτότητα του Εγώ μέσα στην Νόηση, κάνουν μια πορεία εσωτερική, μια ουνή από την περναυτικότητα. Ό,τι κάνουν εξωτερικά δεν το πιστεύουν, πραγματικά το θεωρούν αρνητικό και το κάνουν για να το αρνηθούν, να απιστήσουν και μέσα από αυτή την άρνηση της άρνησης να βρουν την εσωτερική πορεία προς την Ταυτότητα, γιατί θέλουν να βεβαιώσουν την πίστη τους στην εσωτερική σκοπιμότητα που στοχεύει σ' αυτή ακριβώς την αυτοταυτότητα, στο να μην αντιφάσκουν. Είναι ανίκανοι όπως ο Λούθηρος λέει, να κάνουν μια καλή πράξη γιατί δεν ξέρουν τι είναι το καλό. Είναι μια ζωή απιστίας προς το εξωτερικό και πίστης στο εσωτερικό, την οποία ονομάζει ο Γιούνγκ "πορεία εξαιουίκευσης". [Ο Κάντ στο βιβλίο "Κριτική της Κριτικής Δύναμης" αφήνει στους Καλλιτέχνες, όπως ο Σίλερ, με το παιχνίδι της φαντασίας να αποτυπώσουν αυτή την εσωτερική πορεία στην Τέχνη. Ο Σκηνοθέτης Φεντερίκο Φελίνι στην ωριμότητα του αρνείται το εξωτερικό, ακριβώς ομολογώντας ότι δεν έχει να πει τίποτα και κάνει όλα τα φίλμ εσωτερικά σε πλατώ και αποτύπωσε σε φίλμ αυτήν την μορφική εσωτερική πορεία. Είναι μια ζωή που εξωτερικά λείπουν τα περιεχόμενα, γιατί είναι υποβιβασμένα σε Φαινόμενα, δηλαδή αφήνονται όλα στην τύχη και στις συμπτώσεις, και το σενάριο είναι εξιστόρηση σε γεγονότα του παρελθόντος και της μνήμης. Ωστόσο εσωτερικά, από Μορφική άποψη και χρησιμοποιώντας τις κατηγορίες της σκέψης, είναι μία σκόπιμη πορεία με στόχο αυτήν την αυτό-ταυτότητα του Εγώ μέσα στην Νόηση.]. Έτσι οδηγούνται σε μια ζωή χωρίς εξωτερικό Νόημα, αλλά πλούσια εσωτερικά, με σύμβολα και εικόνες και προσωπικές "αποκαλύψεις" που τους προμηθεύει η φαντασία. Αλλά εν τέλει η αμαρτία τους προλαβαίνει. Γιατί το σώμα τους είναι εξωτερικό και δεν μπορούν να το αφαιρέσουν... Η αρρώστια και η απελπισία στο τέλος εμφανίζονται.

14. Η "ελεύθερη βούληση" μη μπορώντας να βρει τον Χριστό εξωτερικά, τον μετατρέπει σε εσωτερικό σύμβολο, όπου με το στόμα λένε Χριστός, αλλά που είναι ο Αντίχριστος. Καθώς ο Χριστός έχει δύο διακεκριμένες φύσεις, Θεϊκή και ανθρώπινη σε ένα Πρόσωπο, έτσι και ο Αντίχριστος αναπαρίσταται να έχει δύο φύσεις, ανδρική, γυναικεία, σε ένα σώμα, ο ερμαφρόδιτος.]. αυτά τα έχει διδάξει ο Γιούνγκ στα "Στα σύμβολα της Μεταμόρφωσης". Ο Γιούνγκ που ήταν Ψυχίατρος και συνεργάτης του Φρόϊντ, αποσπάρθηκε και έκανε σχολή που ονόμασε "ψυχολογία του βάθους" είναι αυτός που προφήτεψε ο Κάντ ότι θα ερχόταν για να γεμίσει τις κενές κατηγορίες της σκέψης [ποιότητα, ποσότητα, αναφορά, τρόπο] με "περιεχόμενα" και να δώσει την ψυχολογική "πραγματικότητα" της Μεταφυσικής του. Υπήρξε πάρα πολύ χαρισματικός, γιατί αποκάλυψε τα "μυστήρια" του Αντίχριστου μέσα από την Θεοσοφία, τον Γνωστικισμό, τον αποκρυφισμό και την Αλχημεία. Ιδρυτής "Μασονικής στοάς", έγραψε ότι ο Χριστός είναι σύμβολο και όχι πραγματικός, και θεωρούσε τον Λούθηρο "τύπο του Αντίχριστου", [Αντίθετα ο Λούθηρος πρώτος είλε τον Πάπα "τύπο του Αντίχριστου"] και ο Γιούνγκ επίσης θεωρούσε τον Χένκελ σαν το Ασυμείδητο που μιλά άμεσα, προφανώς γιατί δεν καταλάβαινε τίποτα. Και είχε δίκιο. Ο Χένκελ έγραψε για Χριστιανούς και για τον Χριστό σαν εξωτερικά πραγματικό, που αποκαλύπτεται και Νοείται από εμάς, μετά από την άρνηση του φαινομένου και του βλεπόμενου. [Συνιστώ βέβαια σε κάποιον που έχει θεμελιωθεί επαρκώς στη διδασκαλία του Χριστού, να τον μελετήσει. Γιατί αυτή η Μεταφυσική της Διάνοιας πάντα ζει μέσα μας σαν προλατορικό αιμαρτμα, αλλά με την γνώση και άρνηση αυτού του αρνητικού, ο Χριστός καθορίζεται ακόμα καλύτερα σ' εμάς. Γιατί ό,τι κάνει ο Χριστός εξωτερικά, με στόχο την επίλυση της αντίφασης και την Ανάτη των αντιθέτων, το κάνει ο Αντίχριστος εσωτερικά, με στόχο την Ταυτότητα, όχι με τον άλλο, αλλά με τον εαυτό, με αφαίρεση της διαφοράς και της αντίφασης. Επίσης με την έννοια της "συγγρονικότητας" και των "συμπτώσεων" έγινε ο θεωρητικός προάγγελος της θεωρίας των Κβάντα στη Φυσική.]

15. Η Διάνοια κατασκευάζει μια Μεταφυσική σαν ένα σύστημα άλυτων

Αντιφάσεων, μια Μεταφυσική της Ύλης, με τον Κόσμο να δημιουργείται από μία μεγάλη έκρηξη. Τώρα στην εποχή μας, με την πρόοδο της τεχνολογίας στέλνει τηλεσκόπια στο διάστημα και μέσω του υπολογιστή, και με βάση την Ταυτότητα, [ανοίγω = ανοίγω], με αφαίρεση της λέξης "κλείνω", παράγει άπειρους Κόσμους, μη συνειδητοποιώντας ότι "ανοίγεται" κάτι που πάντοτε παραμένει κλειστό. [και όπως λέει ο Αριστοτέλης, τον Θεό να παραμένει πάντα στην Περιφέρεια του Κόσμου].]. Έτσι οδηγεί κάποιους στην απιστία για τον Θεό και την μοναδικότητα του Κόσμου μας. Και έχει σηκώσει το κούφιο κεφάλι της στον Ουρανό, ώστε ισχυρίζεται ότι μπορεί να συναγωνιστεί τον Θεό και να δημιουργήσει

τεχνική Νομοσύνη . Αυτό σημαίνει να κάνει αυτό που δεν κάνει η πλειοψηφία των ανθρώπων, που ενεργεί με βάση την ταυτότητα, να το κάνουν οι μισγανές, να ανασκοπούνται εντός εαυτού, να αντιγράφουν και να αυτοβελτιώνονται. ΑΛΛΗΛΟΥΙΑ . [Για να μη καροϊδεύομαστε θα πρέπει αυτός ο όρος να αντικατασταθεί με τον όρο "τεχνική διάνοια" που βασιζέται, όχι στην αντίφαση, αλλά στην Ταυτότητα.]

5. ΚΑΝΟΝΙΚΟΣ [ΒΛΕΠΟΜΕΝΟΣ - ΑΙΣΘΗΤΟΣ] ΚΟΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΝΤΕΣΤΡΑΜΜΕΝΟΣ Ή ΥΠΕΡΑΙΣΘΗΤΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

1 <<εσείς δεν είστε εκ του κόσμου .Ενώ σας εξέλεξα από τον κόσμο >>. [Ιωάννης 15,19] . Με αυτή την φράση ο Χριστός ξεχωρίζει δύο κόσμους, ένα βλέπόμενο αποτελούμενο από ανθρώπους της Διάνοιας και της "ελεύθερης βούλησης" και ένα Κόσμο της Δουλωμένης θέλησης, Νοούμενο, κόσμο του Χριστού, όπου οι άνθρωποι έχουν σταυρώσει τον εαυτόν τους μαζί με τον Χριστό στο Βάπτισμα, είναι πεθαμένοι με αναφορά τον φυσικό άνθρωπο με τα πάθη και τις επιθυμίες τους, απεκδύνονται την Θέλησή τους και αυτός που ζει είναι ο Χριστός, η Πίστη . Αυτός ο Υπεραισθητός Κόσμος εγκλείει μέσα του τον αισθητό και βλέπόμενο κόσμο . Τοποθετώντας και εδώ το σήμα της Ενότητας, Θέσης -Αντίθεσης ή της Ταυτότητας και της Διαφοράς, έχουμε τον Κόσμο να είναι η Έννοια του Κόσμου καθ' εαυτήν και το αντίθετο, ο μη Κόσμος, δηλαδή ο βλέπόμενος σε σχέση με τον μη βλέπόμενο ή αντεστραμμένο και Υπεραισθητό ή Νοούμενο . Ο Χένγκελ στο βιβλίο του "Φαινομενολογία του Πνεύματος" & 12ο γράφει για αυτούς τους δύο κόσμους: <<Αυτό που στον ένα είναι Βόρειος πόλος, στον άλλο είναι Νότιος, ό,τι στον ένα είναι είνον, στον άλλο είναι γνυκό, ό,τι στον ένα θεωρείται σοφία, στον άλλο είναι ανοησία, ό,τι στον ένα θεωρείται αξία, στον άλλο είναι απαξία, όπου στον ένα ο άνθρωπος διαλέγει την εργασία του με κίνητρο τον πλούτο, και την κοινωνική καταξίωση, ο άλλος σταυρώνει την θέλησή του περιμένοντας να τον καλέσει ο Χριστός, κ.λ.π.>> . Συνεπώς η άρνηση του αρνητικού είναι ονύψωση στον Υπεραισθητό και πραγματικό Κόσμο . [Και ο Σαίεπρ στον Άιλετ λέει ότι πρέπει να κρατήσουμε ένα καθρέφτη μπροστά στη Φύση για να δει στο αντίθετο το πραγματικό της Πρόσωπο] . Εδώ ταιριάζει η προτροπή του Αποστόλου <<μη συμμορφώνεσθαι με αυτόν τον κόσμο, αλλά μεταμορφώνεσθαι δια της ανακαίνσεως του Νοός σας, κ.λ.π.>> 2.

Ο Χένγκελ στο βιβλίο "Φιλοσοφία του Δικαίου" αναφέρει ότι το Κράτος, που φαίνεται ότι κατά την Υπαρξη έπεται της οικονομίας και των άλλων θεσμών, κατ' ουσία όμως είναι πρώτο, σαν η Έννοια του Κράτους που δίνει στον εαυτόν της την Πραγματικότητα της στην οικονομία, εργασία, Πολιτική κοινωνία, εξουσίες, Κράτος, κ.λ.π. Αυτό σημαίνει ότι η Έννοια του Κόσμου προηγείται της ύπαρξής του, η Έννοια της Οικονομίας προηγείται της πραγματικότητάς της, η Έννοια της Ιατρικής προηγείται και κάνει τον Γιατρό, η Έννοια του Πολιτικού που κάνει τον Πολιτικό, η Έννοια της Ναυπηγικής κάνει τον Ναυπηγό, κ.λ.π. Επίσης η Έννοια της Ανάπτυξης κάνει τον Ρωμαιο και την Ιουλιέτα, η Έννοια της Φιλοδοξίας κάνει τον Μάκβεθ, η Έννοια της Προδοσίας δίνει στον εαυτό της την πραγματικότητα της στο Πρόσωπο του Ιούδα, η Έννοια της Κόλασης που κατασκευάζει την Πραγματικότητα της στον Ριχάρδο Γ., η Έννοια της Εκκλησίας που δίνει στον εαυτόν της την πραγματικότητα της δια μέσου των προορισμένων από καταβολής κόσμου, που τους κάνει άγιους να εισέλθουν εντός αυτής, κ.λ.π. Όλες αυτές οι Έννοιες είναι αιώνιες και είναι μέσα στον Θεό και καλούνται από τον Θεό οι άνθρωποι ελεύθερα να τις εκφράσουν . Εδώ λαβαίνει την αλήθεια του, όπως έχουμε κατ' επανάληψη πει, ότι "τα τη γενέσει ύστερα κατά φύσει πρότερα" . "Ετσι είναι ολέθριο λάθος αυτό που λένε οι καλόνηροι και ο πάπας ότι εμείς πρώτα τους Νόμους και κάνοντας πράξεις και μεγάλα έργα κτίζουμε την μέλλουσα Εκκλησία . Η Εκκλησία είναι από πάντα έτοιμη, στη μυστική Βουλή του Θεού, και κάνει εμάς άγιους να εισέλθουμε σ' αυτήν Αμήν .

ΠΡΟΣΘΗΚΗ 1 . Εδώ να δώσουμε ένα παράδειγμα της Ενότητας Εσωτερικού -Εξωτερικού . Εσωτερικό είναι η έννοια, που δίνει στον εαυτόν της εξωτερικά την πραγματικότητα της . Αντίθετα στην "ελεύθερη βούληση" το εσωτερικό είναι ΜΟΝΟ εσωτερικό, που σημαίνει είναι ΜΟΝΟ εξωτερικό . Εδώ το "μόνο εσωτερικό" είναι η πρόθεση και το "μόνο εξωτερικό" είναι η Υποκρισία . Αυτό σημαίνει <<αυτό που θέλω δεν κάνω, αλλά αυτό που δεν θέλω αυτό κάνω . Ταλαιπωρος ενώ ο άνθρωπος "ποιος θα με ελευθρώσει από τον σώματος του θανάτου τούτου" ευχαριστώ τον Θεό δια Ιησού Χριστού κ.λ.π.>> [Ρωμαιοί 7,21-25] . Γιατί στην θέληση υπάρχει αντίφαση όπως έχουμε πει [Κάθε τί είναι αντίθετο κάθε τί είναι αντιφατικό, κάθε προορισμός είναι άρνηση] και επειδή στην "ελεύθερη βούληση" ο Χριστός δεν είναι πραγματικός αλλά είναι σύμβολο, δεν μπορεί να λύσει πραγματικά την αντίφαση .

3. Το αντίθετο είναι το Κράτος που έκφρασε ο Γάλλος Φιλόσοφος Ρουσό σαν κοινωνικό συμβόλαιο και απόφαση μεταξύ των ανθρώπων . Εδώ η "ελεύθερη βούληση" επιλέγει να κάνει το Κράτος, τον Πολιτικό, τον γιατρό, να είναι ενάρετη ή φαύλη κ.λ.π. Και οι δύο αυτοί Κόσμοι είναι την ίδια στιγμή παρόντες, αλλά ο ένας είναι φαινόμενος, ο άλλος είναι ο Κόσμος του Χριστού, υπεραισθητός, νοητός, που κλείνει μέσα του τον αισθητό, αλλά ωστόσο ο πραγματικός κόσμος θα φανεί στον Ουρανό .

ΠΟΡΙΣΜΑ . Αλήθεια είναι η Ενότητα της Εννοίας και της Πραγματικότητάς της . [Αυτός είναι και ο ροσιαδός που δίνει και ο Αριστοτέλης, που σημαίνει, ένας άνθρωπος με ένα γέρι δεν είναι αληθινός] . [Στην διδασκαλία "περί της Εννοίας", στο τρίτο μέρος της Λογικής, θα δούμε την Έννοια να αναπτύσσεται σε τρία στάδια και να δίνει στον εαυτό της την πραγματικότητα της] . Αντίθετα για την Μεταφυσική "αλήθεια είναι η Συμφωνία ενός πράγματος με την Παράσταση που εμείς έχουμε γι' αυτό." [δηλαδή σύμφωνα με την ομοιότητα και την διαφορετικότητα κάποιου πράγματος σε σχέση προς κάτι άλλο] που σημαίνει ότι η Αλήθεια είναι υποκειμενική .

4. Πιστοί και άπιστοι φαίνεται να ζούν μαζί κάτω από τον ίδιο ήλιο και θα χωρίσουν τελείως στη τελική Κρίση . Αλλά οι Πιστοί ζουν ως προς την Πίστη και το Πνεύμα στον άλλο κόσμο όπου ήλιος είναι ο Χριστός, και το μόνο που είναι αφημένο σ' αυτόν τον βλέπόμενο κόσμο είναι το σώμα τους, όπου παρακαλούν τον Θεό να έλθει να τους παραλάβει, για να ελευθερωθούν από την αμαρτία που υπάρχει πάντα στην σάρκα όσο αυτή ζει . Αυτός ο Ουράνιος Κόσμος και η αιώνια ζωή αογίζει από εδώ, και αυτό είναι και το κοινό στοιχείο που η Φιλοσοφία του Πνεύματος έχει με τον Εμπειρισμό . Γράφει ο Λούθηρος, ότι δεν πρέπει να φανταζόμαστε ένα μετέπειτα, εκείθεν κόσμο, όπως φαντάζονται ορθόδοξοι, παπικοί και φανατικοί της Άιωσης Πίστης ότι κάποτε θα ζήσουν, αλλά να έχουμε την εμπειρία και να ζούμε από εδώ δια Πίστεως σ' αυτόν τον Ουράνιο Κόσμο, από το Βάπτισμα και μετά "γι' αυτό και προσθέτει ότι όταν πεθάνουμε θα είναι αρνά . Είναι αυτή η ήδη ετοιμασμένη Εκκλησία και οι ήδη ετοιμασμένες πράξεις από καταβολής Κόσμου που αξιώνουν τους προορισμένους να εισέλθουν . όμως ταυτόχρονα χρειάζεται προσοχή, ότι όσο ζούμε μέσα στις δοκιμασίες, μπορεί να χάσουμε την Πίστη και άρα να είμαστε προορισμένοι τελικά για αιώνιο θάνατο, όπως ο Ιούδας και άλλοι "γιατί δεν γνωρίζουμε την μυστική βουλή του Θεού και επίσης δεν υπάρχει υπόσχεση του Θεού ότι θα μας κρατήσει στην Πίστη " άρα η ταπεινότης και η Μετάνοια πρέπει να είναι συνεχής . Ζούμε πάντα μεταξύ Φόβου Θεού και ελπίδας Ζωής Αιωνίου . Και "όποιος πιστεύει και υπομένει μέχρι τέλους στην Πίστη θα σωθεί" . [Ματθαίος 10,22]

ΠΟΡΙΣΜΑ . Οπόσο οι καλόνηροι δεν χρειάζεται να έχουν φόβο Θεού . Γιατί αογίζουν με την "ελεύθερη βούληση", που σημαίνει ότι κάνουν κάτι θετικό και παρά το γεγονός ότι δεν μπορούν να θεμελιώσουν την ύπαρξη του Θεού, αφού Αυτός δεν δίνεται στην εμπειρία, ωστόσο στην Συνείδησή τους αυτοί έχουν το πλεονέκτημα έναντι των Δαϊκών, γιατί εάν θα υπήρχε ο Θεός, είναι αυτοί που αποφάσισαν να νούν "άνιοι" . Έτσι λένε αντί στον φόβο Θεού . Αλλά και η ελπίδα γάναται "γιατί θεωρούν ότι η θέση στον Ουρανό έχει ήδη από αυτόν τους κερδηθεί .

5. Αλλά από πρακτική άποψη τί σημαίνει να ζούμε στην αιώνια ζωή από εδώ ? Σημαίνει ότι αυξανόμαστε στη Πίστη ότι Αυτός είναι αναστημένος και ανασταίνει και εμάς , θανατώνοντας τον θάνατο μέσα στη ζωή μας , λύνοντας τις αντιφάσεις και προχωρώντας μας από επίπεδο Πίστεως σε επίπεδο Πίστεως [Ρωμαίοι 1.17] ανανεωνόμαστε στο ότι είμαστε νικητές δι' Αυτού ' ' διότι αν και φαίνεται να εργαζόμαστε στον Κόσμο , στην ουσία εργαζόμαστε στον άλλο αόρατο, Νοητό Κόσμο, ενώπιον του Θεού, αφού "σταυρώνουμε τα πάθη και τις επιθυμίες μας", απαλλασσόμαστε συνεχώς από το θέλημα μας , κάνοντας το Θέλημα του Θεού που είναι κάτι Γενικό ,καθαλικό και Ανανκαίο , και έχουμε την καλή Συνείδηση ότι δια της Χάρης Του , σιδηρήποτε , αρχίζει με Πίστη, Αυτός το εργάζεται και το τελειώνει . Αυτός , όπως έχουμε πει , μας έχει ελευθερώσει από την αμαρτία , παίρνοντας την Ενοχή μας στον Σταυρό και , μας λογαριάζει Δίκαιους , και ότι για κάποιες αμαρτίες που προκύπτουν στην ζωή μας [θυμός ,οργή, ανυπομονησία , ότι δεν αγαπάμε όσο πρέπει τους άλλους , αλλά και να άλλες μεγαλύτερες [, την ,ποινή στο μεγαλύτερο μέρος την έλαβε Αυτός στον Σταυρό και ένα μικρό μέρος έρχεται σε μας . Γι' αυτό , έχει κάνει τον Σταυρό μας ελαφρύ . Έτσι η Αυτοσυνείδησή μας δεν μας ελέγγει για τίποτα . Ωστόσο με αυτό δεν είμαστε δικαιωμένοι και όπως λέει ο Απόστολος Παύλος << τα πίσω τα ξεγνώ , επεκτεινόμενος μπροστά , για το βραβείο της επουρανίου κλήσεως >> . [Φιλιππίους 3.14]

6. Αλλά και η Διάνοια με την ' 'ελεύθερη βούληση' ' δημιουργεί δύο εικονικούς βλεπόμενους Κόσμους . Ο ένας είναι ο κόσμος των μοναστηριών και του Πάπα , και ο άλλος ο κόσμος των Λαϊκών , όπου ό,τι είναι αξία στον ένα είναι απαξία στον άλλο . Οι Θεσμοί του Γάμου , της Οικονομίας , της εργασίας , των εξουσιών και του Κράτους , που ο ίδιος ο Θεός έθεσε και ευλόγησε θεωρούνται απαξία , σε σχέση με την αγαμία , την υπακοή στον Πάπα , και στους Νόμους των Ηνωμένων που θεωρούνται αξία . Αντί της εργασίας των λαϊκών την ημέρα , αυτοί , κάνουν "ολονυχτικές" προσευχές για τις αμαρτίες των πρώτων , και κοιμούνται την ημέρα . Ορκίζονται να μένουν φτωγοί , ενώ έχουν μαζέψει από προσφορές , πουλώντας συγγνώμη αμαρτιών και Ουρανό , μέσω των ' 'θαυματουργών εικόνων και λειψάνων' ' , και από ' 'προσφορές' ' , τόσο πλούτο που δεν υπάρχει πιο ανθοφόρα επιχείρηση επί της Γης . Σε ό,τι αφορά την αγαμία " δεν λέω τίποτα " ' ' ο Θεός ξέρει ! Σημειώνω με την Λογική του Θεού , αστόχσο , "κάθε προσδιορισμός είναι άρησος" , "κάθε τι είναι αντιπρακτικό" , κάθε όρκος που γίνεται , την στιγμή που γίνεται , τον έχουμε παραβεί ' ' γιατί η επιθυμία για το αντίθετο γίνεται τεράστια και αναστρέφει . Από την άλλη , ο ορίζοντας της "ελεύθερης θέλησης" είναι τόσο στενός , ώστε δεν μπορούν να βεβαιώσουν την υπαρκτή του Θεού όπως οι ίδιοι ομολογούν ' ' γιατί θεωρούν ότι το όργανο [κατά τον Καντ] που είναι η Διάνοια αντιφάσκει και βεβαιώνει την ίδια στιγμή αντίθετα πράγματα , και ότι είναι παραλογισμός να θέλουμε να αποδείξουμε την ύπαρξη του Θεού , επειδή αυτό ξεπερνάει την αισθητηριακή αντίληψη και εμπειρία . Όμως ενώ λέμε την Σκέψη αντιφατική , ο Κόσμος διασώζεται ως μη αντιφατικός ' ' έτσι η ' 'ελεύθερη θέληση" διασώζεται . Αλλά ιδού η Αντίφαση . Ο Απόστολος λέει : <<αυτό που θέλω δεν κάνω , αλλά αυτό που δεν θέλω αυτό κάνω >>[Ρωμαίοι 7.15 -19] και έτσι ό,τι κάνουν είναι μια μεγάλη υποκρισία . Επίσης την ίδια στιγμή αντιφάσκουν και καθιερώνουν , τους εαυτούς τους μεσίτες μεταξύ του Θεού που πρέπει να υπάρχει [αλλά δεν υπάρχει πραγματικά] και ανθρώπων . Όμως εντέλει η Υποκρισία και το θέατρο , η εκμετάλλευση της ανθρώπινης λαγάρας για τον Θεό θα γίνουν φανερά . Αυτοί ποτέ δεν υπερίσχυαν της πραγματικής Εκκλησίας που είναι αόρατη και καλά κρυμμένη από τα μάτια των ανθρώπων και ούτε θα υπερισχύσουν . Γιατί "πύλαι Άδου δεν θα υπερισχύσουν αυτής" . [Ματθαίος 16.18] . Ο Χριστός , που είναι όχι κάτι συμβολικό , αλλά το μόνο πραγματικό και ζωντανό όν , γνωρίζει τους δικούς Του , [θα δούμε την δικαιολόγηση αυτών πάρα κάτω] .
ΠΡΟΣΘΗΚΗ 2: Ο τελευταίος Πάπας πριν πεθάνει άφησε παραγγελία η καλόγρια που τον "υπηρετούσε" 40 χρόνια να σταθεί για λίγο , κατ' εξαίρεση , δίπλα στο φέρετρό του . Τι ευλογία θα ήταν να ήταν η νόμιμη σύζυγός του ! ! !

6. ΘΕΙΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ [ΔΕΙΠΝΟ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ]

" ότι ο Κύριος Ιησούς κατά την νύκτα που θα παραδίδετο , έλαβε άρτο και αφού ευχαρίστησε , έκοψε και έδωσε αυτό στους μαθητές λέγοντας : . Λάβετε , φάιντε , τούτο είναι το σώμα μου το οποίο είναι δοσμένο για εσάς " τούτο κάνετε εις την ανάμνησή μου . Ομοίως , αφού δείπνησε , έλαβε το ποτήριο , και αφού ευχαρίστησε , το έδωσε σ' αυτούς λέγοντας πίνετε εξ αυτού πάντες " τούτο το ποτήριο είναι η Νέα Διαθήκη εν τω αίματί μου , το οποίο είναι γυμένο για εσάς , για την συγγνώμη των αμαρτιών " τούτο κάνετε κάθε φορά που πίνετε αυτό , εις την ανάμνησή μου " [Ματθ 26.26] Μάρκος 14.22[Λουκάς 22.19] 1 Κοριν 11.23

1. Γράφει ο Λούθηρος στη Μεγάλη Κατήχηση : << Είναι το πραγματικό Σώμα και Αίμα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού , εντός και κάτω από τον άρτο και τον οίνο , τα οποία οι Χριστιανοί είναι διαταγμένοι δια του Λόγου του Χριστού να τρώνε και να πίνουν>> . Αλλά τί σημαίνει "εντός και κάτω" , . Σημαίνει ότι η Πίστη αρνείται το εξωτερικό περιβλήμα , αρνείται το φυσικό στοιχείο σαν αρνητικό , σαν μηδαιινό , και φθαρτό , και μέσα από αυτή την άρνηση της άρνησης , έχει το στέρεο βάση να υψωθεί και να φάει , σύμφωνα με τον Λόγο , το Πραγματικό Σώμα και να πει το Πραγματικό Αίμα του Κυρίου , που σημαίνει δι' αυτού του τρόπου , να βρεθεί στην Πραγματική Παρουσία Του , στην Ευχαριστία Του και στην Απόλαυσή Του . Και λέει πάρα κάτω ότι ο Θεός επέλεξε αυτόν τον τρόπο , για να τον συναντούμε πραγματικά σ' αυτήν την μορφή και όχι όπως τον είδαν οι βοσκοί όταν γεννήθηκε , αλλά αυτό το υποσχέθηκε και το επιφυλάσσει ότι θα τον δούμε την έσχατη μέρα . [Πιο κάτω θα δούμε ότι και ο Χέγκελ ορίζοντας το Δείπνο του Κυρίου, αναφέρεται στην άρνηση του φυσικού στοιχείου και τί ολέθριες συνέπειες φέρνει όταν διατηρείται από τους Παπικούς και Ορθόδοξους]

2. Στο βιβλίο του "Αυτό είναι το Σώμα Μου" , ενάντια στους αιρετικούς της Άισης πίστεως του Προτεσταντισμού, οι οποίοι το θεωρούν συμβολικό και αρνούνται ότι εντός και κάτω από τον άρτο και τον οίνο τρώνε πραγματικά το Σώμα και πίνουν πραγματικά το Αίμα του Κυρίου, ο Λούθηρος γράφει : << Εμείς σε κάθε περίπτωση διατηρούμε και τα δύο , την Φυσική και Πνευματική Βρώση . Το στόμα τρώει το σώμα του Χριστού κατά φυσικό τρόπο , γιατί δεν μπορεί να συλλάβει ή να φάει τους Λόγους , ούτε γνωρίζει τί είναι τρώνοντας . Σε ό,τι αφορά τη γεύση , το στόμα βέβαια φαίνεται να τρώει κάτι άλλο , παρά το Σώμα του Κυρίου . Αλλά η καρδιά συλλαμβάνει τους Λόγους εν τη Πίστη και τρώει Πνευματικά ακριβώς το ίδιο Σώμα , καθώς το στόμα τρώει φυσικά " γιατί η καρδιά βλέπει πολύ καθαρά αυτό που το στόμα , μη κατανοώντας , τρώει φυσικά . Αλλά πώς το βλέπει αυτό ? . Όχι κοιτάζοντας τον άρτο ή το στόμα που τρώει , αλλά στον Λόγο που είναι εκεί : <<Φάιντε , τούτο είναι το Σώμα Μου >> . Ωστόσο υπάρχει μόνο ένα Σώμα Χριστού το οποίο αμώτερο , στόμα και καρδιά τρώνε , το καθένα κατά τον τρόπο του . Η καρδιά δεν μπορεί να τρώει αυτό κατά φυσικό τρόπο , ούτε μπορεί το στόμα να τρώει αυτό κατά Πνευματικό τρόπο . Έτσι ο Θεός διευθετεί αυτό , ώστε το στόμα να τρώει αυτό για την καρδιά , και η καρδιά να τρώει αυτό Πνευματικά για το στόμα . Και έτσι αμώτερο είναι ικανοποιημένα και σωσμένα από τη μια και την ίδια τροφή . Ακόμα , μη κατανοώντας , το σώμα δεν γνωρίζει ότι είναι τρώγοντας μια τροφή δια της οποίας θα ζήσει για πάντα " γιατί το σώμα δεν αισθάνεται αυτό , αλλά πεθαίνει και παρακμάζει , σαν να είχε φάει κάποιο άλλο είδος τροφής , όπως κάνει ένα ζώο . Αλλά η Ψυχή βλέπει και καθαρά καταλαβαίνει ότι το σώμα θα ζήσει αιώνια , γιατί έχει συμμετάσχει μιας αιώνιας τροφής , η οποία δεν θα αφήσει αυτό να παρακμάσει μέσα στον τάφο και να επιστρέψει σε σκόνη . >>

3. Ο Λούθηρος αναφέρει ότι το Σώμα και Αίμα του Χριστού είναι το Απλότυο Φάρμακο για την ψυχή και το σώμα , ένα πραγματικό Αντίδοτο για την αρρώστια . Γιατί το σώμα μας είναι φθαρτό , αλλά αυτά άφθαρτα και έχουν την ικανότητα να απορροφούν τα δηλητήρια του σώματος και της ψυχής και να μας δίνουν την δική τους υγεία . Αυτό το

αναφέρει σαν αντιστάθμιση ιδιοτήτων . Ο Χένκελ αναφερόμενος στην αρρώστια γράφει ότι όταν ένα μέλος αρρωστήσει δηλαδή πέσει σε πυρετό και αρχίζει να λειτουργεί αυτόνομα, τότε πρέπει να διενεργηθεί επιταγυνθεί και να πέσει σε πυρετό όλος ο οργανισμός στην προσπάθεια το άρρωστο μέλος να ενσωματωθεί ξανά στην Ενότητα του Σώματος . Γιατί τί είναι ο Καρκίνος παρά ένα κύτταρο που δρά με βάση την Ταυτότητα με τον εαυτό του , έχει κέντρο τον εαυτό του , κάτι εσωτερικό που πολλαπλασιάζεται ανεξέλεγκτα και απωθεί , κατατρώνοντας το εξωτερικό , αφαιρώντας συνεχώς την αντίφραση του με το υπόλοιπο σώμα και την Ενότητά του με αυτό . Όμως Υγεία είναι η ενότητα και η Αγάπη , όπου κάθε μέλος του σώματος αρνείται τον εαυτόν του, κάνει κέντρο του και υπηρετεί το άλλο μέλος , επαναφέροντάς το στην ενότητα του οργανισμού . Έτσι ο Καρκίνος επιδιώκει την Αυτοταυτότητα, με άρνηση του άλλου, του εξωτερικού . Είναι αρρώστια Πνευματική, που να εκδηλωθεί σωματικά, όπως άλλωστε και κάθε αρρώστια και προλατορική αμαρτία που έχει δοθεί σε όλους από τον Αδάμ . Αλλά ο Χριστός και το πρηνιατικό Σώμα και Αίμα Του γίνεται ο καρκίνος του καρκίνου . Αυτό που διενεργεί και επιταγίνει το σώμα να επιτεθεί στον Καρκίνο , είναι η Πίστη στο Λόγο του Θεού : "Τοίτο είναι το Αίμα Μου, χυμένο για την αμαρτία σου " . Εδώ είναι το αντίδοτο , η θεραπεία , το διαρκές Θαύμα, η Πίστη στον Λόγο του Θεού ότι τουτό το Σώμα έχει δοθεί και τουτό το Αίμα έχει χυθεί για εμένα και εσένα , τον άλλο και για πολλούς, προσωπικά ,για την σατίλα και την αμαρτία του καθενός μας . Γιατί όλο το σώμα μας είναι υπό κατάρρευση και το μόνο άφθαρτο και ανόλεθρο είναι το Σώμα και Αίμα του Χριστού . [Στην Γερμανική Εκκλησία υπάρχει ένα ωραίο τελετουργικό. Ο καθένας παίρνει και πίνει από το ποτήρι και δίνοντας το στον διπλάνο του, του λέει "αίμα Χριστού για σένα χυμένο]. Αυτό το αντίδοτο δεν το παρασκευάζει η Εκκλησία, δεν είναι ένα φάρμακο έτοιμο, με τους καλόγηρους και τον Πάπα φαρμακοποιούς . Αυτοί το κατασκευάζουν προς όφελός τους ,αφού βάσει αυτού καθιερώνουν τους εαυτούς τους σαν Λειτουργούς του Θεού, όπως θα δούμε αργότερα , και το οποίο οι άνθρωποι λαμβάνουν χωρίς Πίστη, σαν ένα έργο της Εκκλησίας, όπως κάνουν ορθόδοξοι και παπικοί .Αλλά αντίθετα είμαστε εμείς οι φαρμακοποιοί που το παρασκευάζουμε ,δηλαδή η Πίστη μας ,που ενώ βλέπει και γεύεται άρτο και οίνο, το αρνείται και συγκεντρώνει την προσοχή της στον Λόγο του Θεού "τουτό είναι το Σώμα Μου και το Αίμα Μου χυμένο για την αμαρτία σου "κ.λ.π. Εντέλει πραγματοποιείται αυτό που ειπώθηκε προηγουμένως, η Έννοια της Υγείας, ο Λόγος, ο Χριστός προσηνείται και δίνει στον εαυτόν της την Πρηνιατικότητα της, τον νηή άνθρωπο

4. Γράφει ο Λούθηρος : << Ο Χριστός σαν Λόγος διατερόντα και βρίσκεται παντού μέσα στη Φύση και στον Κόσμο ,όμως ταυτόχρονα οι Ουρανοί τον Ουρανό δεν τον χωρούν .Οτόσο δεν μας καλεί να τον γυρεύουμε παντού, αλλά να τον βρίσκουμε και να τον λατρεύουμε στην Παρουσία Του εκεί που μας λέει .ΣΤΗΝ ΘΕΙΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ . Και επειδή η Θεία Ευχαριστία είναι το κέντρο της Λατρείας και Δειτουονίας της Κυριακής και η παρουσία του Χριστού το ύψιστο, θα πρέπει ο Πιστός στο Δείπνο του Κυρίου να συμμετέχει ολωσδιόποτε .Όσον αφορά την προετοιμασία, τις νηστείες, τις εξομολογήσεις, αυτά είναι προσπάθεια του διαβόλου να απομακρύνει τους Πιστούς από την Θεία Ευχαριστία "γιατί δεν συμμετέχουμε επειδή είμαστε " καθάροι", αλλά το αντίθετο, επειδή αισθανόμαστε ότι είμαστε αμαρτωλοί " γιατί ενώ στην Συνείδησή μας εξ αιτίας του δώρου της Πίστες, ο Θεός μας Λογαριάζει Δίκαιους ,στην Αυτοσυνείδηση μας ποτέ δεν είμαστε αυτό που θα έπρεπε .Έτσι βρισκόμαστε συνεχώς εν Μετανοία .Και μάλιστα αυτοί που δεν συναισθάνονται την αμαρτία τους, έχουν κατηρησμένη Συνείδηση και δεν είναι Χριστιανοί .

5. Ο Χένκελ στο τρίτο μέρος της Εγκυκλοπαίδειας της φιλοσοφίας και στο "Υλοκειμενικό Πνεύμα "αναφέρεται στην σχέση Σώματος και Ψυχής . Κατ' αρχήν υπογραμμίζει το λάθος, όσο ζει ο άνθρωπος να αναφερόμαστε σε δύο ξεχωριστά πράγματα, ψυχή και σώμα , αλλά το σωστό είναι ότι η Ψυχή διατερόντα το σώμα ,έτσι ώστε πρέπει να μιλάμε για Ψυχικό σώμα και σωματική Ψυχή .Αληθεύει η Ενότητά τους .Η λανθασμένη στάση της Ψυχής εμφανίζεται σαν σωματική αρρώστια και αντίστροφα η σωματική αρρώστια είναι λανθασμένη στάση της ψυχής .Έτσι η θεραπεία μπορεί να αρχίσει είτε από το σώμα ,είτε από την Ψυχή .Όταν τελικά εμφανίζεται ο Θάνατος και ο απόλυτος χωρισμός Ψυχής και σώματος, αυτό είναι μια άπειρη αρνητική κρίση ,όπου το σώμα θάβεται ,αλλά η Ψυχή σαν Πνεύμα, πλήρης περιεχομένου ,δηλαδή φορτωμένη με την ζωή του ανθρώπου ,επιστρέφει στον Δημιουργό .Γιατί στον Θεό δεν γάνεται τίποτα και δεν πεθαίνει τίποτα και ο Θεός είναι Θεός ζώντων .

5. Οι αιρετικοί και η Άμεση Πίστη ,η οποία αποκλείει την εμμερότητα ,δεν λαμβάνουν υπόψη τους το αρνητικό στοιχείο της Νόησης ,ότι μέσα στην εμμερότητα καταρύνεται η εμμερότητα .Έτσι και στο Δείπνο του Κυρίου έχουν δικιο όταν στρέφονται κατά των Ορθόδοξων και Παπικών, που διατηρούν το φυσικό στοιχείο και το μεταμορφώνουν σε Σώμα και Αίμα Χριστού, αλλά έχουν άδικο ,όταν στρέφονται κατά τον Λούθηρο, που τον κακολογούν σαν " μισολαϊκό " . Πράγματι ο Λούθηρος διατηρεί τον άρτο και τον οίνο, όχι για να τα μεταμορφώσει σε σώμα και αίμα Χριστού, αλλά για να τα αρνηθεί, να τα εκμηδενίσει " δεν καταλαβαίνουν ότι στο Δείπνο δεν υπάρχουν ταυτόχρονα και το Φυσικό στοιχείο και το Σώμα και Αίμα Χριστού , αλλά ο άρτος και ο οίνος σαν φυσικά στοιχεία έρχονται δια της Πίστες να είναι αρνημένα και αναίρονται, πέφτουν στο βάραθρο και ταυτόχρονα ανιχνώνονται σε Σώμα και Αίμα Χριστού . Μόνο ο θάνατος του Φυσικού είναι η γέννηση του Πνευματικού .Γιατί η ίδια η Πίστη, που ακούει τον Λόγο "Τουτό είναι το Σώμα Μου" κ.λ. π. και τον πιστεύει, αρνείται τα φυσικά στοιχεία και τρώει άμεσα, δια μέσου του στόματος, το Πρηνιατικό Σώμα και πίνει το Πρηνιατικό Αίμα του Κυρίου .Όταν οι αιρετικοί τον άρτο και οίνο τα θεωρούν σύμβολα του Πρηνιατικού Σώματος και Αίματος του Χριστού στο Δείπνο , αυτοί καταλήγουν ότι αυτό συστήθηκε μόνο για την ανάμνηση των Παθών Του . Αλλά δεν συνειδητοποιούν ότι έτσι αρνούνται την πρηνιατική ύπαρξη του Χριστού στον Κόσμο " γιατί έτσι και ο Χριστός σαν βλεπόμενος και σαν φαινόμενος δεν μπορεί να είναι ο Θεός, αλλά σύμβολο .Όμως το ότι είναι ο Θεός, αυτό συνειδητοποιείται από την Νόηση με άρνηση του φαινομένου ,που κάνει τον Χριστό Νοητό ,και ύψιστο Πρηνιατικό .Γιατί Νους και Νοητό Εν . Έτσι ο Χριστός για τους φανατικούς και τους Ιεχωβάδες ξετέφτει σε σύμβολο και επειδή πρέπει να υπάρχει η πραγματικότητα του Χριστού, την οικειοποιούνται και ΤΑΥΤΙΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΙΔΙΟΙ ΜΕ ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟ . Γι' αυτό και στη συνέχεια αρνούνται ότι μέσα στην εξωτερικότητα και στους Θεσμούς του Κράτους Γαικονένεια ,εργασία πολιτική κοινωνία κ.λ.π.1 υπάρχει και υπηρετείται ο Θεός ,γιατί θεωρούν ότι έτσι ξελέφτουν στην εμμερότητα και τα έργα και δρουν σε σχέση με αυτά σαν απλά καθήκοντα και όχι σαν έργα ενωμένα με τον Λόγο του Θεού και σαν κλίσεις Θεού .[Κάποιος " ευαγγελικός " στο κήρυμά του ομολόγησε ότι είχε στην αρραβωνιαστικιά του να ξέρει εξ αρχής <<άλλο εσύ και άλλος ο Χριστός >>,με την έννοια να βεβαιώσει την αμερότητα της σχέσης του με τον Χριστό με άρνηση της εμμερότητας δηλαδή ότι δεν θα την υπηρετούσε σαν τον Χριστό και άλλος αρχιπρεσβύτερος που η γυναίκα του έκφραζε παράπονα απάντησε <<κάνω προς εμένα το καθήκον μου >>. Προφανώς την αγκάλιαζε όχι από αγάπη αλλά από καθήκον . Κατ' αυτόν τον τρόπο το μόνο έργο που θεωρούν άξιο για υπηρεσία του Θεού είναι το κήρυγμα και ο προσπλυτισμός από τον" Χριστό "που αυτοί σαν ηθολογοί παριστάνουν .

6. Αλλά Η ΤΑΥΤΙΣΗ με τον Χριστό έχει σαν αποτέλεσμα ότι το Εγώ του ανθρώπου γίνεται τεράστιο. Αυτό συνέβη στη Γερμανία στον τελευταίο Παγκόσμιο πόλεμο .Οι Γερμανοί διδάχθηκαν τον Λούθηρο, αλλά μετά από 60 χρόνια αφού τον πέθανε αποφάσισαν, επειδή υπήρχε "πόλεμος" μεταξύ Λουθηρανών και Καλβινικών στην Εκκλησία , να συνθέσουν τις αντιθέσεις, εκδίδοντας το βιβλίο της "Ομόνοιας " .Έτσι " ευνούσαν " τον Λούθηρο, γιατί εξέδρισαν και ΑΦΑΙΡΕΣΑΝ την Αντίθεση .Χωρίς την Αντίθεση γάνεται η δυναμική της Χριστιανικής Εκκλησίας ,και δεν μπορεί να επιλυθεί δημιουργικά η ενότητα που ανιχνεύεται .Γιατί ο Χριστός αποκαλύπτεται " στους εχθρούς Του" και μόνο εν μέσω αυτών ευδοκίμει και είναι νικηφόρος .

7. Όπως είπαμε πριν, η ιστορία του Κόσμου είναι η ιστορία της ανάπτυξης των Θρησκειών και κάθε πόλεμος γράφει ο Χένγκελ είναι Θρησκευτικός που αιτία είναι ο Αντίχριστος. Γιατί η αρχή του είναι η λέξη "σεβασμός", που σημαίνει "ταυτότητα με τον εαυτό" με αφαίρεση της Αντίθεσης μεταξύ των Θρησκειών και άρα της Αντίφασης. Έτσι ο διάβολος με την "Ειρήνη" διατηρεί το Βασίλειό του ασφαλές. Αλλά με αυτόν τον τρόπο αναιρείται η κίνηση μέσα στον Θεό, η ρίζα της ζωής. Γιατί οι Θρησκείες πρέπει να επικοινωνούν και καμία δεν έχει αλήθεια στον εαυτό της, αλλά στο επόμενο στάδιο Θρησκείας είναι η αλήθεια του προηγούμενου και εν τέλει οι άνθρωποι θα πρέπει να φθάσουν στην άρνηση των ορατών Θρησκειών και στην μία αόρατη, Νοητή, πραγματική, πνευματική Θρησκεία της Ανάτης, και όπως λέει ο Χένγκελ, στην αναπητική σχέση των τριών Προσώπων μέσα στην Θεότητα, όπου η συμφιλίωση των αντιθέτων πλήρως επιτυγχάνεται. Γιατί κάθε Θρησκεία έχει ως στόχο την Ανάτη, και νομίζει ότι θα τον επιτύχει με την λέξη "σεβασμός" και αφαίρεση του αντιθέτου. Όμως ο Θεός θέλει να φθάσει στην ειρήνη όχι με αφαίρεση του πολέμου, αλλά δια μέσου του "πολέμου", δηλαδή της Αντίθεσης και της άρνησής της. Όταν υπάρχει Πνευματική επικοινωνία και "πόλεμος" Ιδεών μεταξύ των Θρησκειών, πραγματικός πόλεμος δεν γίνεται όταν επικρατεί η λέξη "σεβασμός", και "ειρήνη" μεταξύ των αντιθέτων, που σημαίνει ουσιαστικά ότι κάθε ένας από τους αντίθετους αφαιρεί και γράφει στα παλιά του τα παπούτσια τον άλλο, μάλιστα τον σπαιίνεται και επιμένει στην ταυτότητα με τον εαυτόν του, τότε ο Πραγματικός πόλεμος είναι παρόν. Γιατί η διαφορά είναι ανάγκη να ευφρανθεί και έτσι επίσης και η κίνηση.

ΠΡΟΣΘΗΚΗ :Ο Σαίξπηρ αναφέρει το ίδιο πράγμα στον Άιλετ όταν βλέπουν ένα μικρό στράτευμα που πηγαίνει να κατακτήσει ένα ελάνιστο κομμάτι γης. Θέλει να αναδείξει την έννοια του πολέμου μέσα στη ζωή, λέγοντας ότι << οι άνθρωποι είναι άρρωστοι από την πολύ ειρήνη, λένε συνεχώς "ειρήνη, ειρήνη" μη γνωρίζοντας ότι μέσα τους καλλιεργούν ένα κακό σπυρί που ξαφνικά σπάει και ο άνθρωπος πεθαίνει >>.

ΠΟΡΙΣΜΑ: Ο άνθρωπος δεν είναι ζώο, πρέπει να ζει και να πολεμά να κάνει φανερή την αλήθεια της όποιας Πίστης του, από την οποία άγεται και φέρεται. Και μάλιστα ο Χένγκελ στο βιβλίο "Φιλοσοφία του Δικαίου" συνιστά όλοι οι Πολίτες στο Κράτος να έχουν Πίστη. Γιατί η Πίστη του ανθρώπου είναι συνδεδεμένη με την Ηθικότητα μέσα στο Κράτος. [Και ο πόλεμος Ρώσας -Ουκρανίας είναι θρησκευτικός. Γιατί ο Πατριάρχης Κωνσταντινούπολης, που εποφθαλμιούσε την επιρροή στην Ουκρανία, τους είπε ότι για να αποκολληθούν από τους Ρώσους, η βάση είναι η αλλαγή "Θρησκείας" και της επιρροής από Πατριαρχείο Μόσχας. Το έμαθε ο Ρώσος Πατριάρχης και έστειλε τον Ρώσο Πρόεδρο στον πόλεμο. Όμως οι Ουκρανοί πράγματι "νίκησαν", ακολουθούν τώρα το ημερολόγιο της Δύσης και έγιναν αυτοκέφαλη Εκκλησία αναγνωρισμένη από Κωνσταντινούπολη. Το κομμάτι γης που θα φάνε οι Ρώσοι σιγά μην το χρειαζόνταν, είναι για να δικαιολογήσουν την ήττα τους, σε σχέση με την "επιρροή", που είναι αιώνια. Γιατί οι καλόγηροι έχουν μίσος μεταξύ τους, θεωρώντας η κάθε πλευρά ότι εξ αιτίας κάποιων εξωτερικών διαφορών είναι η πραγματική εκκλησία του Χριστού]

8. Είναι γεγονός ότι από την Μεταρρύθμιση του Λουθήρου και μετά, το Πνεύμα στρατοπέδευσε στη Γερμανία. Πράγματι στην πορεία της σκέψης προς την Αντικειμενικότητα, είδαμε ότι η δικαίωση του ανθρώπου δια Πίστεως μόνο, δηλαδή η ενότητα άμεσης και έμμεσης Πίστεως που εκφράστηκε από τον Λουθήρο είναι η αλήθεια. Αλλά όταν το καλύτερο ξεπέφτει στην άμεση Πίστη, με αποκλεισμό της έμμεσότητας, γίνεται το χειρότερο. Γιατί στην διαλεκτική, μετά από το πρώτο στάδιο, του Είναι και της Μετάβασης και του δεύτερου, της ουσίας, ανασκόπησης και εμβάθυνσης, ακολουθεί το τρίτο, η Έννοια και η ανάπτυξή της. Πράγματι, για την Γερμανία ήταν ζήτημα ζωτικού χώρου. Γιατί η αλήθεια θέλει να αναπτυχθεί και να κατακτήσει όλο τον Κόσμο. Όμως αυτό δεν πρέπει να γίνει με τα όπλα, αλλά με "Πνευματικό Πόλεμο", με διδασκαλία και ανάπη για τον άλλο. Εδώ η αλήθεια αναγνωρίζει τα στάδια από τα οποία πέρασε και επιοτρύφοντας τα κάνει αντικείμενό της, θέλει να τα διατηρεί στη συνείδηση και να τα ανεβάσει σ' αυτήν την αλήθεια, όχι να τα καταστρέψει. Αλλά η άμεση Πίστη διεκδικεί την μοναδικότητα και αποκλείει την έμμεσότητα, τα στάδια από όπου πέρασε. Έτσι το Θρησκευτικό ντύνεται με πολιτικά συνθήματα, ταυτολογίες και δογματικές διαβεβαιώσεις. Εδώ ένας σχιζοφρενής άνθρωπος με υπερτροφικό Εγώ, ταυτίζεται με τον Μεσσία, στο πρόσωπο του οποίου όλος ο λαός ανακουφίστηκε!! Επitelους ο Λυτρωτής ήλθε. Αυτήν την Ταύτιση με το Αργέντιο την είχε διαπιστώσει και ο Γιούνγκ στην Ψυγιατοική σαν καταστροφική.

9. Όπως γνωρίζουμε από την Βίβλο, ο Θεός ξεχώρισε τον Εβραϊκό λαό από όλους τους λαούς, για τον μόνο λόγο να μη υπάρχει αμφιβολία ότι ο Θεός γίνεται άνθρωπος στο Πρόσωπο του Χριστού, μια δύσκολη πραγματικά πίστη που λύνεται μόνο με την Αποκάλυψη του Πνεύματος. Γι' αυτό ο Ευαγγελιστής Ματθαίος στο Ευαγγέλιο απαριθμεί και βεβαιώνει το γενεαλογικό δένδρο του Χριστού. Όταν ο Χριστός ήλθε στον Κόσμο η Προφητεία εκπληρώθηκε, οι Εβραίοι έπαιναν να είναι ο "Περιούσιος" λαός του Θεού. Ωστόσο οι Εβραίοι ακόμα και μέχρι σήμερα το πιστεύουν, σταύρωσαν τον Χριστό που ήλθε και περιμένουν τον Χριστό να έλθει. Με αυτή την "πίστη της οικειοποίησης και αποκλειστικότητας του Θεού", έκαναν τον εαυτόν τους τον μοναδικό λαό του Θεού, άσκησαν τερσάτια βία σε όλες τις Θρησκείες, άλλα κυρίως στον Θεό, γιατί δέκονταν την κίνηση στο εσωτερικό του εαυτού Του. Γιατί οι Θρησκείες είναι μόνο σκαλοπάτια στον άνθρωπο, είναι το επίπεδο γνώσης που έχει φθάσει ο άνθρωπος στη πορεία του προς τον Θεό και ταυτόχρονα η Γνώση που έχει ο Θεός για τον Εαυτόν Του, στην πορεία του ανθρώπου για την Θρησκεία της Ανάτης. Κατ' αρχήν άσκησαν βία στους Ρωμαίους, που δεν μπορούσαν να τους εντάξουν "στο Πάνθεο των Θεών", τους και γι' αυτό τους κατέστρεψαν και τους σκόρπισαν στο Κόσμο, και οι Εβραίοι συνεχίζουν την βία μέχρι και σήμερα ενάντια στον Χριστιανισμό και τον Ισλαμισμό. Αυτό είναι Παραφροσύνη, Μια άπειρη αονητική κρίση. Μια ορατή Θρησκεία να κρατά τον Θεό του Κόσμου δέσιμο μόνο για τον εαυτόν της και να αφαιρεί όλους τους υπόλοιπους!!! Την αλήθεια αυτού του σταδίου έκφρασε το επόμενο στάδιο Θρησκείας, ο Μωάμεθ και ο Ισλαμισμός που είπε ότι ο ένας Θεός, δεν είναι μόνο αυτός ο αποκλειστικός των Εβραίων, αλλά ο Θεός είναι Ένας και Μεγάλος, [το χαρακτηριστικό σύνθημά τους] Θεός όλου του Κόσμου. [Πράγματι, όπως αποδεικνύει ο Χένγκελ, όλες οι Θρησκείες είναι Μονοθεϊστικές, από τις αρχαιότερες όπως ο Ινδουισμός έως και τον Χριστιανισμό]

ΠΡΟΣΘΗΚΗ 1: Ακόμα και η Θρησκεία των αρχαίων Ελλήνων, την οποία ο Χένγκελ ονομάζει "Θρησκεία της Ομορφιάς" είναι Μονοθεϊστική. Ο Ένας Θεός είναι η Νέμεση που υποτάσσονται και οι δώδεκα Θεοί. Την ονομάζει "Θρησκεία της Ομορφιάς" επειδή στην Ελλάδα, αντί των τεράτων των Αιγυπτίων στην γλυπτική, για πρώτη φορά ο Θεός στα ωραία ανάγλυφα παίρνει την μορφή Ανθρώπου, προεικονίζοντας ότι ο Θεός γίνεται άνθρωπος στο Πρόσωπο του Χριστού. ΠΡΟΣΘΗΚΗ. Ο Χένγκελ θαύμαζε και αναγούσε ιδιαίτερα την Ελλάδα, Έμαθε Αρχαία Ελληνικά και μετέφρασε το έργο του Αριστοτέλη "περί Ψυχής" στα Γερμανικά, και αναγνώρισε ότι μέχρι τις μέρες του δεν υπήρξε καλύτερο έργο Ψυχολογίας, με τον ορισμό της Ψυχής του Αριστοτέλη σαν "εντελέχεια [εντελώς έχει] οργανικού σώματος", που σημαίνει ότι το όριο του σώματος είναι η Ψυχή, και Ψυχή και σώμα αποτελούν ενότητα, ώστε να μιλάμε για Ψυχικό σώμα και σωματική Ψυχή, όπως ήδη έχουμε πει. Επίσης θεωρεί τρεις σταθμούς του Πνεύματος του Θεού στην πορεία Του στον Κόσμο, η πρώτη η Ελληνική, όπου την παρομοιάζει σαν την εφηβεία του Πνεύματος, η δεύτερη, η Ρώμη με τους γραπτούς Ηθικούς κώδικες και η Τρίτη, η Γερμανία. Και βέβαια ανυψώνει την Νίκη των Ελλήνων κατά των Περσών σαν Νίκη της ανθρωπότητας ενάντια στη βαρβαρότητα, όπου για πρώτη φορά ο άνθρωπος μέσα από τον Έλληνα λέει ΕΓΩ. [Συνείδηση: που είναι το Φως που κάνει φανερό τον εαυτό του και τα άλλα]. Και επειδή έζησε τον καιρό της Ελληνικής επανάστασης, πιστεύω ότι οι προσευχές του και άλλων ανίων, υπενθύμισαν στον Θεό τα γαρίσια στην Ελλάδα, που ο Θεός δεν μεταμελείται.

10. Οι φανατικοί Γερμανοί της Άμεσης Πίστης όμως αγνόησαν ότι ο "Περιούσιος" λαός του Θεού ήταν ο Εβραϊκός, αλλά ήταν ο Γερμανικός, η αρεία φυλή. Ανέπτυξαν την "επιστήμη" της κρανιολογίας στις λεπτομέρειες της, πλάτος μετώπου, ζυγωματικά, μήκος και κυρτότης της μύτης, απόσταση από τα αυτιά, γείλη κ.λ.π., στην παραφροσύνη. Και αφού δεν μπορούσαν να υπάρξουν δύο "περιούσιοι" λαοί στον Κόσμο, οι Εβραίοι έγιναν μισητοί, φεύτες και αταξέωτες. Έτσι άργισαν την γενοκτονία, το ολοκαύτωμα και τους φούρνους. Οι Γερμανοί θεώρησαν ότι ο Χριστός είχε μια συμβολική γέννηση από τους Εβραίους, αλλά ο Γερμανός σύμφωνα με την Άμεση Πίστη δίνει υπόσταση στον Σωτήρα, τον αντιπροσωπεύει. Ο Λούθηρος στον καιρό του, περιπακτικά τους ονόμαζε "ουράνιους προφήτες", που έπεσαν άμεσα από τον Ουρανό και ότι μια μέρα θα κατέστρεφαν την Γερμανία. Όπως θα δούμε αργότερα στην "Ψυχολογία του Πνεύματος", έτσι ορίζει ο Χένγκελ την Παραφροσύνη, η οποία εδώ είναι ομαδική, ενός λαού. Η αρρώστια είναι ότι κάποιο περιεχόμενο ξεφεύγει από τις μεσολαβήσεις αιτίας - αποτελέσματος, "αρνείται" να ενταχθεί στις μερικότητες του συστήματος της σκέψης, μένει άμεσο, γίνεται τεράστιο, ξεκάθαρο και απρόσβλητο από την Λογική. Έτσι όλη η Γερμανία παίρνει μέρος σε μια ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΙΑ και δεν παρασιώθηκε από τους Ναζίστες, αλλά ήταν Πνευματικά και θρησκευτικά άρρωστοι και το κακό είναι ότι ακόμα παραμένουν τέτοιοι γιατί η Μετάνοια δίνεται από τον Θεό όταν οι Ποιμένες και οι Πνευματικοί αναγνωρίσουν ότι ήταν δικό τους σφάλμα που γάθηκε η αληθινή Πίστη, μετανοήσουν και δεχθούν την ποινή τους, να παρατηθούν και να διδαχθεί ο Λούθηρος. Αλλά αυτό δεν έχει γίνει. Και επιπλέον τους ελετράει να επανεξοπλίζονται, μη συνειδητοποιώντας ότι οι μόνοι που μπορούν να ρίξουν την βόμβα και να καταστρέψουν τον κόσμο είναι οι αιρετικοί της άμεσης πίστης.

11. Οστόσο

η Διαλεκτική του Θεού έχει, σε αντίθεση με την Πλατωνική, πάντα ένα θετικό αποτέλεσμα. Η πτώση της Γερμανίας, είναι πτώση της Ευρώπης, η οποία έκλεισε τον κύκλο της. Επειδή η ιστορία κινείται με άλματα, από την παραφροσύνη της παραφροσύνης, από την καταστροφή της καταστροφής, από την άρνηση της άρνησης, ένας σπουδαίος Νέος Λαός γεννήθηκε, ο Αμερικανικός, που καλείται να ηγηθεί της Ιστορίας και να αναπτύξει την Έννοια του Θεού στον Κόσμο. [Σε αυτό που αφορά τους Εβραίους, που ξανά συναθροίστηκαν στην Παλαιστίνη, δεν σημαίνει ακόμα ότι βρήκαν Χάρη ενώπιον του Θεού. Γιατί Κράτος, όπως και κάθε εξουσία, είναι Χάρη Θεού και δεν είναι Κράτος εάν δεν τους αναγνωρίσουν οι εχθροί τους. Και μόνο εάν γίνουν Χριστιανοί θα γίνει η συμβολίωση με το εχθρικό γιατί μόνο ο Χριστιανός μπορεί να αρνηθεί τον εαυτό του, να κάνει κέντρο του το αντίθετο και "εχθρικό" και να ασκήσει Ανάπη.]

7. ΑΠΕΙΡΗ ΑΡΝΗΤΙΚΗ ΚΡΙΣΗ

Ο Νόμος της Ταυτότητας λέει: << Η Ζωή είναι η Ζωή, ο θάνατος είναι ο θάνατος >>. Ο Χένγκελ λέει ότι την στιγμή που κάποιος γεννιέται αυτόματα και ο θάνατος είναι παρών και εφόσον ζει είναι συνεχώς αναγκαία η Χάρη και η υπέρβαση του θανάτου. Γιατί έχουμε πει ότι κάθε τι είναι αντίθετο και ο Νόμος του Πνεύματος λέει ότι η Ζωή είναι η έννοια της Ζωής καθ' εαυτήν και το αντίθετό της, η μη Ζωή, δηλαδή ο θάνατος σε σχέση με την Ζωή. Συνεπώς υπάρχει το Γίνεσθαι, μια πορεία, ο ανώνας των αντιθέτων ώστε να διατηρηθεί η ενότητά τους. Γιατί η διάσπαση της αντίφασης, της ρίζας της ζωής, ο θάνατος, είναι απογορευμένος της Ψυχής από το σώμα και αυτό ονομάζει ο Χένγκελ άπειρη αρνητική κρίση. Σ' αυτή την πορεία, η ζωή που είναι το θετικό δεν μπορεί να αλλάξει τον εαυτό της, αλλά το αρνητικό, ο θάνατος αλλάζει τον εαυτό του μέσω της άρνησης της άρνησής του, σε θετικό, σε ζωή. Συνεπώς η ζωή είναι ένα συνεχές θαύμα υπέρβασης, ένας θάνατος του θανάτου και μία συνεχής καινούργια ενότητα ζωής. Έτσι το Πνεύμα θεμελιώνει την Χριστιανική Θρησκεία με αρχή την Πίστη και το Βάπτισμα και στο Βάπτισμα την ταύτιση με τον Θάνατο του Χριστού και την Ανάσταση, που είναι η απαρχή της αιώνιας Ζωής, με τον θάνατο του θανάτου, όπου η ύστατη στιγμή του μηνύματος είναι, όπως έχουμε πει, ο οριστικός θάνατος του θανάτου και η Μακαριότητα. 2. Αλλά για να αλλάξει κάτι πρέπει η αντίθεση να λάβει το όριο της. Παράδειγμα το νερό που από ο μέγρι 100 παραμένει στην ίδια μορφή και [εδώ το Αριστοτελικό "εξαιώνης"] ελάχιστη αύξηση ή ελάττωση του αλλάζει την μορφή σε ατμό ή πάγο. Κατά την ίδια έννοια το θετικό και το αρνητικό, η ζωή και ο θάνατος, ο Θεός και ο άνθρωπος, ο εαυτός από τον εαυτό μας, ο άνδρας και η γυναίκα και γενικά όλα τα αντίθετα θα πρέπει να λάβουν την οριακή εναντίωση, ώστε το καθένα να ανατραπεί καθ' εαυτό και να εμφανισθεί η ενότητα τους στην άλλη μορφή και στο ανώτερο επίπεδο. Εδώ υπάρχει πάντα ο Σταυρός του Χριστού και η Ανάστασή, γιατί υπάρχει πάντα ένα μηδενικό σημείο όπου τα αντίθετα γάνουν την επαφή τους, καταρρέουν καθ' εαυτά, αλλά ταυτόχρονα συμβαίνει ένα ποιοτικό άλμα και συνδέονται σε ένα ανώτερο επίπεδο. Σ' αυτό το όριο αποκαλύπτεται η άπειρη αρνητική κρίση. Ο Χένγκελ την ορίζει με την κρίση: "ο άνθρωπος δεν είναι ούτε ελεφαντας" όπου το πλάτος της μίας έννοιας δεν αντίζει καθόλου το πλάτος της άλλης. Εδώ μπορούν να συμβούν δύο πράγματα. Είτε ο Θεός να αποσύρει την Χάρη Του και να εμφανισθεί η διάσπαση, αφενός στον απογορευισμό της ψυχής από το σώμα και τον φυσικό θάνατο, αφετέρου σε ψυχικό επίπεδο η απελπισία και η παραφροσύνη όπου το κάθε αντίθετο, σαν μερικότητα, να αυτονομηθεί σε ολότητα και να εμφανισθεί η απόλυτη άπωση και ψυχολογική διάλυση όλων των σχέσεων, του Θεού με τον άνθρωπο στην απελπισία, του ενός ανθρώπου από τον άλλο, του άνδρα και της γυναίκας, της μίας θρησκείας από την άλλη του ενός πολιτικού κόμματος από το αντίθετο, αλλά και του εαυτού με τον ίδιο τον εαυτό, η σιζοφρένεια, σε δύο υποκείμενα μέσα στον ίδιο άνθρωπο.

3. Αλλά όταν ο Θεός δεν αποσύρει την Χάρη Του, εμφανίζεται στο Γίνεσθαι η γνωστή σχέση δύο αντιθέτων Αυτοσυνειδήσεων ή η σχέση της Συνειδήσης με την Αυτοσυνείδηση και ο ανώνας τους για αμοιβαία αναγνώριση, αλλά και ο κίνδυνος που ελλοχεύει, αλλά μόνο ο κίνδυνος του θανάτου, εάν δεν επιμεινουν. Γιατί εάν δεν επιλυθεί η αντίφαση, τότε η αντίφαση που ακολουθεί είναι μεγαλύτερη. Έτσι ο καθένας απεκδύεται τον εαυτό του, κάνει κέντρο του τον άλλο και μέσω αυτής της διαδικασίας της διπλής άρνησης, της άρνησης της άρνησης, ανατρέπεται η αμαρτία τους, το Εγώ, στον Σταυρό του Χριστού και ταυτόχρονα αναγνώσκονται δια της Ανάστασής Του στην αλληλοαναγνώριση, στην Ενότητα και στην Ανάπη.

ΠΙΟΡΙΣΜΑ. Χωρίς τον Χριστό, τον μοναδικό Μεσίτη [1 Τιμόθεος 2,5], όχι μόνο μεταξύ Θεού και ανθρώπου, αλλά και μεταξύ όλων των αντιθέτων δεν υπάρχει ζωή, αλλά αρρώστια. Αυτός πάντα επιλύει την Αντίφαση και συνεχίζει την Ζωή. Επαληθεύεται αυτό που ο Χριστός λέει: <<Εγώ είμαι η Οδός, η Αλήθεια και η Ζωή.>> [Ιωάννης 14,6]

4. Α]. Έτσι είναι παραφροσύνη η Πρώτη στάση της πορείας της σκέψης προς την αντικειμενικότητα, όταν ο άνθρωπος χωρίς να έχει συνείδηση των αντιφάσεων μέσα στον εαυτό του, και στον Κόσμο, παράγει τα πάντα εκ του εαυτού του. Έτσι δεν αναγνωρίζει ότι όταν υπάρχουν δύο ενάντιοι όροι σε κάθε αντίθεση, παραδείγματος χάριν, ο Θεός και ο άνθρωπος, σ' αυτή την σχέση ο κάθε όρος εμμεσοποιείται δια του άλλου και με την άρνηση της εμμεσότητας ανατρέπεται η αντίφαση και αναδεικνύεται η άμεση ενότητα του Θεού με το Είναι Του, στην Πίστη. Β] Έτσι επίσης είναι παραφροσύνη οι Πελαγίανοι να αρνούνται την αντίφαση, να κάνουν την "ελεύθερη βούληση" ολότητα, ώστε εκ του εαυτού της, χωρίς άλλη Χάρη, να μπορεί με τα έργα της να αξιοποιηθεί την δικαίωση και την αιώνια ζωή.

Γ]. Έτσι είναι εξ ίσου παραφροσύνη ο αυτοκλήτος καλόγηρος [που πάντα αντιφάσκει θεωρώντας ότι η "ελεύθερη βούληση" μπορεί να στραφεί προς τον Θεό και

ταυτόχρονα ότι δεν μπορεί τίποτα χωρίς την Χάρη του Θεού, όπως είδαμε με τον Έρασμο], να χειροτονείται "άγιος", να αρνείται το νηπιόβαπτισμα και να κάνει νέο, να παίρνει όνομα "αγίων", να αγιάζεται επειδή δεν παντρεύεται, δεν εργάζεται, κάνει όρκους υλακοής σε αυθαίρετους κανόνες της δικής του εμπνεύσεως, να μεσιτεύει μεταξύ Θεού και ανθρώπων, αλλά και μεταξύ του Πατέρα Θεού και του Υιού Του [όπως θα δούμε στο Παπικό Δείπνο]. Έτσι υποβιβάζει τον κόσμο σε φαινόμενο χωρίς πραγματικότητα, μάλιστα ανακυρρήσει εαυτόν δολότητα και αλάθητο στο πρόσωπο του Πάπα και να θεμελιώνει όλα αυτά στην ιστορική συνέχεια από τον Απόστολο Πέτρο και σε Ψυχολογικά θεμέλια.

Δ. 1 Και τέλος η παραφροσύνη της άμεσης Πίστεως της άμεσης ταύτισης με τον Χριστό.

5. Και υπενθυμίζουμε Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι κάτω από αυτά τα είδη παραφροσύνης δισεκατομμύρια υγιείς οδηγούνται στην απώλεια και στην αιώνια κόλαση. Δεδομένης όλης αυτής της τρέλας θα πρέπει να ευχαριστήσουμε τον Θεό για την μακροθυμία Του και την υπομονή Του, που ανέχεται όλη αυτήν την Ματαιοδοξία του ανθρώπου, όμως όχι για πάντα, αλλά μέχρι να εισέλθει και ο τελευταίος των εκλεκτών και προορισμένων για την Βασιλεία Του. Μετά είναι η Απόλυτη Κρίση. Αμήν

8. ΔΕΙΠΝΟ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΑΠΟ ΠΑΠΙΚΟΥΣ ΚΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥΣ

Ο Λούθηρος έγραψε ένα μικρό βιβλιαράκι που το ονόμασε << Η αθλιότητα της μυστικής Θυσίας >> για να αποκαλύψει τι οι Παπάδες λένε κατασκευάζοντας από τον άρτο και τον οίνο Σώμα και Αίμα Χριστού και θισιάζοντάς Τον, όπως λένε αναίμακτα, αμέτρητες φορές, ονομαστικά σε κάθε λειτουργία, αντί της μιας και μοναδικής Θυσίας του Χριστού στον Σταυρό, για την απολύτρωση από την αμαρτία όλου του Κόσμου. Επειδή και η Ορθόδοξη Εκκλησία ακολουθεί κατ' αναλογία τον ίδιο Κανόνα για την Προσφορά της αναίμακτης Θυσίας, θα αναφέρω τι λένε περιληπτικά.

1. Γράφει ο Λούθηρος: << Έχουμε ακούσει από το Ευαγγέλιο και μάθει από αυτό, ότι το πρόβλημα της Σωτηρίας μας από την αμαρτία, τον θάνατο, τον διάβολο και από μία κακή συνείδηση, το πρόβλημα να επιτύχουμε δικαιοσύνη ενώπιον του Θεού, δεν είναι λυμένο ή βοηθημένο με έργα ή από τον Νόμο. Γιατί ο Θεός δεν θα δεχθεί άλλη μεσολάβηση παρά μόνο εκείνη του Υιού Του, που ο Πατέρας έστειλε μέσα στον Κόσμο να χύσει το Αίμα Του για να επιτύχει για μας τον θησαυρό της Πίστεως, δηλαδή ότι ουδείς μπορεί να σταθεί ενώπιον του Πατέρα παρά μόνο δια τον αθώο Αίματος Αυτού. Γι' αυτό τον λόγο εμείς δεν γνωρίζουμε άλλη Θυσία παρά μόνο αυτή που έκανε στον Σταυρό, όπου πέθανε μια για πάντα για όλους, όπως λέγεται στην Επιστολή προς Εβραίους 9,12-26 και έθεσε εκτός της αμαρτίας όλων των ανθρώπων και έκανε όλους αυτούς που το πιστεύουν, αγίους για όλη την αιωνιότητα.

2. Τώρα εάν το Ευαγγέλιο είναι ορθό, τότε οτιδήποτε προσφέρεται κατά ένα άλλο τρόπο ή με μια άλλη θυσία πρέπει να είναι ψεύτικο. Αλλά στη Θυσία των Παπικών δεν γίνεται άλλο παρά να προστίθενται συνεχώς οι λόγοι <<εμείς προσφέρουμε>>, <<εμείς προσφέρουμε>>. Αυτοί σιωπούν σχετικά με την Θυσία που έκανε για εμάς ο Χριστός στον Σταυρό. Αυτοί δεν τον ευχαριστούν, πραγματικά τον περιφρονούν και αποκρούουν την Θυσία Του. Προσπαθούν να έλθουν ενώπιον του Θεού με την δική τους Θυσία. Ο Λούθηρος αποκαλύπτει τους μυστικούς λόγους που προσφέρουν για να μετασχηματίσουν τον άρτο και οίνο σε σώμα και αίμα Χριστού.]

ΕΔΩ ΑΡΧΙΖΕΙ Ο ΚΑΝΟΝΑΣ ΚΑΙ Η ΜΥΣΤΙΚΗ ΘΥΣΙΑ

<< Ταπεινά σε ικετεύουμε Ελεήμονα Πατέρα, δια μέσου του Υιού, του Κυρίου μας, να δεχθείς να είσαι επεικής και να ευλογήσεις αυτά τα δώρα, αυτή την άσπιλη θυσία, που εμείς προσφέρουμε, ειδικά για την αγία Πανκόσμια Χριστιανική Εκκλησία. Δώσε ειρήνη στους αληθινά Πιστούς κ.λ.π. Δώσε στη Εκκλησία ειρήνη, προστατεύσέ την, βοήθησέ την, διοικήσέ την παντού στον κόσμο, όπως επίσης και τον Πάπα Ν. και Επισκόπους, τους αληθινά πιστούς και όλους που κρατούν την αληθινή Πίστη.>>. Θεωρούνται υψηλότερα ο άρτος και ο οίνος παρά το αίμα του Χριστού? Δεν είναι αυτό προσβολή και βλασφημία να παίρνεις και να προσφέρεις άρτο και οίνο για όλους τους Χριστιανούς. Να προσφέρεις αυτά αντί του κατεργασμένου έργου από τον Θεό δια μέσου του Υιού Του? Δεν είναι η Θυσία για όλο τον Κόσμο ήδη κατεργασμένη δια του Χριστού? Αλλά αυτοί λένε ότι θα βοηθήσει ο άρτος και οίνος την Χριστιανοσύνη και έτσι λένε τον Θεό ψεύτη, που λέει ότι είναι αρκετό το Αίμα του Χριστού.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΖΩΝΤΑΝΟΥΣ

<< Θυμήσου Κύριε τους υπηρέτες Σου, άνδρες και γυναίκες, Ν. Ψ. Ω, ...για τους οποίους φέρνουμε τις προσφορές σ' Εσένα [ή αυτοί οι ίδιοι φέρνουν τις προσφορές σ' Εσένα] για την απολύτρωση των ψυχών τους.>>. Εάν έχουν Πίστη, καθώς ο Κανόνας λέει, γιατί θα χρειάζονταν οι υγιείς απολύτρωση? Ή είναι αυτές ακόμα στην δουλεία του Διαβόλου? Αυτοί που έχουν Πίστη ότι απολυτρώθηκαν, δεν είναι απολυτρωμένοι, και εμείς θέλουμε να τους απολυτρώσουμε με ένα κομμάτι άρτο και λίνο οίνο? Έλεϊτα ο Παπας αναφέρεται στους πεθαμένους αγίους, στην αξιομισθία τους και την μεσιτεία τους, όταν ο μόνος Μεσίτης είναι ο Χριστός, δεν είναι αυτό βλασφημία να μας οδηγεί από τον Χριστό στους αγίους?

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΗΣ ΑΓΙΟΠΟΙΗΣΗ

<< Συνεπώς προσευχόμαστε σ' Εσέ ώ Κύριε, να είσαι επεικής στο να λάβεις αυτήν την προσφορά της λατρείας μας και για όλες τις οικογένειες στο να θέσεις εν ειρήνη τις μέρες μας και επίσης σώσε εμάς από την αιώνια καταδίκη και διάταξέ μας να είμαστε αριθμημένοι μεταξύ των εκλεκτών, δια του Χριστού του Κυρίου μας Αμήν>>. Εδώ ο Παπας προσφέρει άρτο και οίνο, ώστε να σωθούν από την αιώνια καταδίκη και να αριθμηθούν με τους εκλεκτούς. Όλο αυτό υποτίθεται ότι το πετυχαίνει ο άρτος και ο οίνος. Το αίμα του Κυρίου και ο θάνατος Του δεν οφείλει για τέτοια σωτηρία! Ας αναρωτηθεί ο καθένας για την αθλιότητα που υπάρχει εδώ.

ΜΙΑ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

<<για την οποία προσφορά ικετεύουμε Εσέ Θεέ, σε όλα τα πράγματα, να ευλογήσεις, διαβεβαιώσεις, να κάνεις αποτελεσματική, καταληπτή, αποδεκτή, να γίνει για μάς το Σώμα και το Αίμα του Αναπητότατου Υιού, του Κυρίου μας Ιησού Χριστού>>. 1. Εδώ παρακαλείται ο Θεός να προσέξει την προσευχή μας και να είναι φιλεύσπλαγχος με τον Υίο Του, να τον ευλογήσει

και να τον κάνει αποδεκτό, όταν πραγματικά Αυτός είναι δια μέσου του οποίου εμείς είμαστε ευλογημένοι και ανασμένοι. Δεν υπάρχει μεγαλύτερη βλασφημία να τολμάμε να παίρνουμε αυτό επάνω μας, να συμφιλιώσουμε τον Χριστό και το Άγιο Αίμα Του, ενώ είναι δια του Σώματός Του που όλες οι αμαρτίες είναι διωγμένες και πλυμένες ' και επίσης όταν ο Χριστός δεν είναι παρόν, η ύπαρξη είναι καταραμένη. Είναι σαν να λες ότι το Αίμα του Χριστού δεν είναι ανώ, αλλά ανήκει στον διάβολο. Διαφορετικά γιατί παρακαλάμε τον Θεό να το καθαρίζει? Έτσι βλέπει κανείς ότι η θυσία τους είναι μια τρομερή βλασφημία ενάντια στον Θεό.

2. Έπειτα διαβάζουν ' 'τούτο είναι το Σώμα Μου' ' αλλά ξεχνούν να διαβάσουν "δοσμένο για σένα' '. Στην συνέχεια παίζουν το ποτήριο και διαβάζουν τα λόγια ' 'Πιέτε εξ αυτού πάντες..... για την συγχώρηση των αμαρτιών' ' κ.λ.π. αλλά το προσορίζουν μόνο για τους εαυτούς τους και όχι για τους λαϊκούς. Θεωρούν ότι το Αίμα είναι γυμένο μόνο γι' αυτούς και για τις αμαρτίες τους!'

3. '.....και προσφέρουμε στην Μεγαλειότητά Σου αυτά τα σπονδαία δώρα, μια αγνή προσφορά, μια αγία προσφορά, μια άσπιλη προσφορά, τον Άγιο άστο της αιώνιας ζωής και το ποτήριο της αιώνιας σωτηρίας' '. Ο Πατέρας μια ακόμα φορά προσφέρει τον Ιησού Χριστό, ο οποίος πρόσφερε τον εαυτό Του μόνο μια φορά, ακριβώς καθώς πέθανε μόνο μια φορά και δεν μπορεί να πεθάνει ξανά ή να είναι προσφερόμενος ξανά. Γιατί δια του θανάτου Του και της θυσίας Του πήρε μακριά και εξάλειψε όλες τις αμαρτίες. Ωστόσο αυτοί προχωρούν και κάθε μέρα τον προσφέρουν, μάλιστα χιλιάδες φορές σε όλο τον Κόσμο. Έτσι αυτοί διαφεύδουν αμότερα στην καρδιά τους, ότι ο Χριστός έχει καθαρίσει τις αμαρτίες του Κόσμου και ότι πέθανε και αναστήθηκε ξανά.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ' 'πάνω σ' αυτή την προσφορά να είσαι ευνοϊκός ώ Θεέ.....' ' κ.λ.π. Ξανά παρακαλεί για την προσφορά τον Θεό, να είναι επεικής με τον Υίο Του και ευχαριστημένος με Αυτόν. Και έτσι ένας άθλιος άνθρωπος γίνεται μεσίτης μεταξύ του Θεού και του Χριστού, του ανασμένου του Υιού. Έτσι ομολογούν ότι η σάρκα και το αίμα του Χριστού είναι ακάθαρτα και δεν είναι κάτω από την Χάρη του Θεού. Ενώ Αυτός μας καθαρίζει, θέλουμε να το κάνουμε εμείς σ' Αυτόν.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ ΝΕΚΡΩΝ Αυτή η Προσευχή αξίζει το γρήμα, ώστε να μην κάνουν την Θυσία άσκοπα και χωρίς όφελος. Προσεύχονται για αυτούς που κοιμούνται εν ειρήνη. Αλλά τότε γιατί προσεύχονται? Συνεγώς αντιπράσκουν με τον εαυτό τους.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ' 'ελευθέρωσε μας Κύριε από όλα τα κακά δια της μεσολάβησης των ευλογημένων Σου για πάντα, Παρθένου Μαρίας Μητέρας του Χριστού και των ευλογημένων Πέτρου, Παύλου, Ανδρέα κ.λ.π. Έτσι και οι άγιοι πρέπει να έλθουν για να μας συμφιλιώσουν με τον Θεό και όχι μόνο εμάς, αλλά και τον Χριστό.

Αννίζει τον άστο στον οίκο, σπκώνει το ποτήριο και λέει: ' 'ας είναι αυτή η μεΐξη και ανιοποίηση του σώματος και αίματος του Κυρίου μας Ιησού Χριστού να θρέφει εμάς που το λαμβάνουμε στην αιωνιότητα'. Είναι το γείριστο να ανιοποιεί το σώμα και αίμα Χριστού, σαν να υπάρχει κάτι στον Χριστό που χρειάζεται ανιοποίηση. Επίσης λέει ότι η τροφή αυτή θα μας θρέφει στην αιωνιότητα, που σημαίνει ότι το ίδιο το έργο θα κάνει αυτό. Πού είναι ο Λόγος δια του οποίου αυτή η ζωή επικυρώνεται και διαμένει? Έτσι βλέπουμε ότι όλα εξαρτώνται από εμάς και την ανιοποίηση.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ Έπειτα προσεύχεται στον Χριστό "να μη λάβει υπόψη Του την αμαρτία μας, αλλά ότι ερχόμαστε μπροστά δια της Πίστης της Εκκλησίας". Εδώ ομολογεί ότι δεν έχει Πίστη και ζητά από τον Θεό να θεωρήσει την Πίστη της Εκκλησίας. Ωστόσο τίποτα δεν είναι πιο ουσιαστικό από το να έχει ο καθένας Πίστη προσωπική. Επίσης ομολογούν ότι η Θυσία και το έργο καθ' εαυτό ευχαριστεί τον Θεό ' 'μολονότι το Πρόσωπο δεν τον ευχαριστεί, εντούτοις η Θυσία τον ευχαριστεί. Έτσι θέτουν οι ίδιοι καταδική στους εαυτούς τους, γιατί το λαμβάνουν ανάξια, με όχι περισσότερη πίστη από αυτήν ενός σκύλου και ωστόσο θεωρούν δικαίωμά τους να κρατούν το γρήμα, χωρίς καμιά υπογρέωση να είναι Δίκαιοι. Έπειτα φιλά το Θυσιαστήριο.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ' 'Κύριε Ιησού Χριστέ, Υιέ του ζωντανού Θεού που σύμφωνα με την θέληση του Πατέρα και δια της συνέργειας του αγίου Πνεύματος, δια του θανάτου, έχεις δώσει ζωή στον Κόσμο, λύτρωσε με, δια μέσου αυτού του Αγίου Σώματος και Αίματος από τις αμαρτίες μου και όλα τα κακά κ.λ.π.' '. Το σώμα και αίμα υποτίθεται ότι κάνει όλο αυτό δια μέσου της Προσευχής, αλλά Πίστη στον Λόγο δεν οφείλει καθόλου.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ' 'Να είσαι ευνοϊκή Αγία Τριάδα από την Λατρεία μας και παραγώρησε η Θυσία που έχουμε προσφέρει στην Μεγαλειότητά Σου να σ' ευχαριστήσει κ.λ.π. ' '. Εδώ ο Χριστός δεν είναι εύρεστος στον Θεό, έως ότου έλθει ο "Άγιος Κανόνας" για να κάνει Αυτόν εύρεστο, ώστε η προσφορά να συμφιλιώσει Αυτόν με τον Θεό.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ Ο Λούθηρος τελειώνει παρακαλώντας τον Θεό, δια μέσου των νόμιμων εξουσιών να παύσει αυτή την επονείδιστη πράξη της προσβολής του Θεού. Προειδοποιεί ότι αυτή η κατάρα και βλασφημία είναι πάνω στο κεφάλι όλων που την ανέχονται. Φέρνει σαν παράδειγμα κάποιον που βρίζει τον Θεό δημόσια και δικαίως πρέπει να τιμωρείται. Έτσι και με την "Θυσία", εάν δεν σταματήσει, θα έχει τρομερές συνέπειες για όλους. Γιατί ο Θεός μακροθυμεί αλλά όχι για πάντα. Θα δούμε στην γέση Κράτους και Ηθικότητας τις τρομερές συνέπειες που ακολουθούν μέσα στο Κράτος, από την Μυστική Θυσία των Παπικών και των Ορθόδοξων.

9. ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΚΑΙ ΚΡΑΤΟΣ 1. Γράφει ο Χέγκελ στην "Φιλοσοφία του Πνεύματος" : Η Ηθική ζωή είναι το Κράτος προσδιορισμένο στην ουσιαστική του εσωτερικότητα. Το Κράτος είναι η ανάπτυξη και η πραγματοποίηση αυτής ' αλλά η ουσιαστικότητα της ίδιας της Ηθικότητας και του Κράτους είναι η Θρησκεία. Αφού η Θρησκεία είναι η Συνείδηση της Απόλυτης αλήθειας, αυτό που ισχύει σαν Δίκαιο και Δικαιοσύνη, σαν Καθήκον και Νόμος, δηλαδή σαν το αληθινό στο κόσμο της Ελευθέρως Θέλησης, μπορεί να ισχύει μόνο στο βαθμό που έχει μερίδιο σ' εκείνη την αλήθεια, είναι υποταγμένο κάτω από αυτήν και ακολουθεί από αυτή. Αλλά επειδή αυτό που είναι αληθινά Ηθικό είναι ακολουθία της Θρησκείας, ζητείται η Θρησκεία να έχει το αληθινό περιεχόμενο, δηλαδή η εντός αυτής εννοσμένη Ιδέα του Θεού να είναι αληθινή. Η Ηθικότης είναι το Θεϊκό Πνεύμα που εγκατοικεί εντός της Αυτοσυνείδησης, στην πραγματική Του παρουσία, όπως σ' εκείνη ενός λαού και των ατόμων του. Τέτοια Αυτοσυνείδηση, επιστρέφοντας εντός εαυτού από την Εμπειρική της πραγματικότητα και φέρνοντας την αλήθεια της στην Συνείδηση, έχει στην Πίστη της και στην Συνείδησή της μόνο αυτό που έχει μέσα στην βεβαιότητα του Εαυτού της, μέσα στην Πνευματική της πραγματικότητα.
2. Αυτά τα δύο είναι αεχώριστα ' δεν μπορούν να υπάρχουν δύο διαφορετικές Συνειδήσεις, μια Θρησκευτική και μια Ηθική, που να είναι διαφορετικές ως προς το περιεχόμενο. Αλλά σύμφωνα με την μορφή δηλαδή για την σκέψη και την γνώση – αφού Θρησκεία και Ηθικότης ανήκουν στη διάνοηση και είναι μια σκέψη και μια γνώση, ανήκει ΣΤΟ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ σαν καθαρή αλήθεια, που είναι καθ' εαυτήν και δι' εαυτήν, συνεπώς ύψιστη αλήθεια

ΝΑ ΕΠΙΚΥΡΩΣΕΙ ΤΗΝ ΗΘΙΚΟΤΗΤΑ που στέκει μέσα στην ευπειτική πραγματικότητα ' έτσι η ΘΡΗΣΚΕΙΑ είναι για την Αυτοσυνείδηση Η ΒΑΣΗ ΤΗΣ ΗΘΙΚΟΤΗΤΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

3. Μπορεί να αναφέρει κάποιος το φοβερό λάθος που υπάρχει στον καιρό μας, να θέλουμε να θεωρούμε αυτά τα αξεχώριστα πράγματα, σαν ξεχωριστά μεταξύ τους ή μάλλον σαν μεταξύ τους αδιάφορα. Έτσι η σχέση της Θρησκείας προς το Κράτος θεωρήθηκε κατ' αυτόν τον τρόπο : ότι το Κράτος υπάρχει για τον εαυτό του σαν κάποια δύναμη ή εξουσία και η Θρησκεία σαν πράγμα υποκειμενικό των ατόμων, πρέπει να προστίθεται μόνο για να το ενδυναμώνει πάνω κάτω σαν κάτι επιθυμητό ή σαν να είναι αδιάφορο, και η Ηθικότης του Κράτους, ήτοι το Λογικό Δίκαιο και το Σύνταγμα να μένει σταθερό για τον εαυτό του, πάνω στο δικό του θεμέλιο.

4. Στον υποδειγμένο μη χωρισμό των δύο πλευρών, είναι ενδιαφέρον να γίνει αισθητός ο χωρισμός που αναδεικνύει η πλευρά της Θρησκείας. Αυτός αφορά κατά πρώτον την μορφή, δηλαδή την σχέση της Αυτοσυνείδησης προς το Περιεχόμενο της Αλήθειας. Αφού αυτό το περιεχόμενο είναι η Ουσία σαν το Πνεύμα της Αυτοσυνείδησης που εγκατοικεί εντός της Πραγματικότητας του, η Αυτοσυνείδηση έχει την βεβαιότητα του εαυτού της σ' αυτό το περιεχόμενο και είναι ελεύθερη σ' αυτό.

5. Αλλά αντ' αυτού μπορεί η σχέση να βρίσκεται σύμφωνα με την Δουλεία της μορφής, μολονότι είναι το Απόλυτο Πνεύμα το καθ' εαυτό υπάρχον Περιεχόμενο της Θρησκείας. Αυτή η μεγάλη διαφορά, για να αναφέρουμε την πιο προσδιορισμένη περίπτωση, βρίσκεται μέσα στην ίδια την Χριστιανική Θρησκεία, στην οποία δεν αποτελεί το Φυσικό στοιχείο το Περιεχόμενο του Θεού, ούτε ακόμα ένα τέτοιο στοιχείο εισέρχεται σαν όρος στο Περιεχόμενο Αυτού, αλλά είναι ο Θεός το Περιεχόμενο, που γίνεται γνωρισμένος εν Πνεύματι και εν Αληθεία. Και όμως στην Καθολική [και στην Ορθόδοξη Θρησκεία] αυτό το Πνεύμα πεισματικά αντιτίθεται στην Πραγματικότητα του Αυτοσυνειδητού Πνεύματος. Κατ' αρχάς ο Θεός παρουσιάζεται στον Άρτο της Θείας Κοινωνίας σαν εξωτερικό πράγμα της Θρησκευτικής Λατρείας [ενώ αντίθετα στην Λουθηρανική Εκκλησία ο Άρτος σαν τέτοιος αποκλειστικά και μόνο ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΑΥΤΗΣ ΤΗΣ ΙΔΙΑΣ ΤΗΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΤΗΤΑΣ ΚΑΙ ΔΙΑ ΠΙΣΤΕΩΣ, δηλαδή ΣΤΟ ΠΝΕΥΜΑ, ταυτόχρονα ελεύθερο και βέβαιο για τον εαυτό του ΚΑΘΑΓΙΑΣΜΕΝΗ [εξωτερικότητα], ΣΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΝΥΨΩΜΕΝΗ.

6. Εξ αυτής της πρώτης και ύψιστης διατήρησης της εξωτερικότητας [στον Καθολικούς και ορθόδοξους] απορρέουν όλες οι άλλες εξωτερικές σχέσεις ή οι ανελεύθερες, μη Πνευματικές και δεσποτικές προλήψεις. Προπάντων μια Δαϊκή Τάξη, η οποία λαμβάνει την γνώση της Θεϊκής αλήθειας, καθώς και την κατεύθυνση της Εξέλιξης και της Συνείδησης απ' εδώ, από αυτήν, από μια άλλη Τάξη, η οποία στην κατοχή εκείνης της γνώσης δεν έφθασε με μοναδικά Πνευματικό τρόπο, αλλά ουσιαστικά γοητάσθηκε μια εξωτερική τελετή Ανοσίθησης [Χειροτονία]. Επιπλέον, εν μέρει ο μη Πνευματικός τρόπος της προσευχής, που ή κινεί μόνο το στόμα ή που είναι κενός ψυχής, τόσο που το υποκειμενο αρνείται να διευθύνει άμεσα τον εαυτό του στο Θεό και παρακαλεί άλλους να προσευχηθούν γ' αυτόν, η λατρεία που στρέφεται σε θιασματογόνες εικόνες, όπως επίσης και σε κόκκαλα αγίων και στην αναμονή θανάτων εξ αιτίας αυτών, γενικά η δικαίωση ενώπιον του Θεού με εξωτερικές πράξεις, ο μισθός που οφείλει να αποκτηθεί δια των πράξεων και μπορεί να μεταφερθεί σε άλλους, όλο αυτό προκύπτει το Πνεύμα σε μια εξωτερικότητα, όπου η Έννοιά Του ενδόμυχα παραγνωρίζεται και αναποδογυρίζεται και Δίκαιο και Δικαιοσύνη, Ηθική ζωή και Συνείδηση, Υπευθυνότητα και Καθήκον είναι διεφθαρμένα στην ρίζα τους.

7. Σε τέτοια αρχή και σ' αυτή την ανάπτυξη της δουλείας του Πνεύματος εντός της Θρησκείας αντιστοιχεί μόνο μια Νομοθεσία και ένα Σύνταγμα, δουλωμένης δικαιοσύνης και ηθικής και μια κατάσταση αδικίας και ανηθικότητας μέσα στο Πραγματικό Κράτος. Κατά συνέπεια η Καθολική Θρησκεία επαινέθηκε και ακόμα επαινείται τόσο πολύ σαν εκείνη μόνο, εξ αιτίας της οποίας η σταθερότης των Κυβερνήσεων είναι σιγουρευμένη. Στη πράξη τέτοιες Κυβερνήσεις, οι οποίες με θεσμούς πάνω στην δουλεία του Πνεύματος, το οποίο θα έπρεπε να είναι ελεύθερο από την άποψη της Δικαιοσύνης και Ηθικής, θεμελιώνονται πάνω σε θεσμούς αδικίας και σε μια κατάσταση ηθικής διαφθοράς και βαρβαρότητας. Αυτές οι Κυβερνήσεις δεν γνωρίζουν ότι έχουν εντός του εαυτού των, μέσα στον φανατισμό, την πιο τρομακτική δύναμη, που δεν εμφανίζεται σαν εχθρική εναντίον τους μόνο τόσο γρήγορα και κάτω από την συνθήκη, ότι αυτοί μένουν μεροληπτικοί σε σχέση με την αδικία και την ανηθικότητα.

8. Αλλά μέσα στο Πνεύμα υπάρχει ακόμα μια άλλη δύναμη, ενάντια σ' αυτό το εξωτερικό και ξεσχισμένο Είναι, συγκεντρώνει τον εαυτό της η Συνείδηση εντός της εσωτερικής της ελεύθερης πραγματικότητας, αφυπνίζει την Σοφία του Κόσμου στο Πνεύμα των Κυβερνήσεων και λαών, δηλαδή την Σοφία σ' αυτό που είναι στην Πραγματικότητα καθ' εαυτό Δίκαιο και Λογικό. Δίκαιο ονομάσθηκε η παραγωγή της σκέψης και ιδιαίτερα της Φιλοσοφίας. Σοφία τον Κόσμον. Γιατί η σκέψη επαναφέρει στην μνήμη την Αλήθεια του Πνεύματος, την εισάγει και έτσι την απελευθερώνει εντός της Πραγματικότητας του και κατά τον ίδιο τον εαυτό Του.

9. Η ανελευθερία της μορφής, δηλαδή της γνώσης και υποκειμενικότητας, έχει πάνω στο Ηθικό περιεχόμενο το αποτέλεσμα, ότι η Αυτοσυνείδηση δεν ενυπάρχει μόνιμα σ' αυτό, ότι αυτό έρχεται παρουσιασμένο σαν βίαια αποσπασμένο από αυτήν, έτσι ώστε οφείλει να είναι αληθινό μόνο σαν αρνητικό έναντι της Πραγματικότητας. Σ' αυτή την αναλήθεια το Ηθικό περιεχόμενο ονομάζεται ένα πράγμα άγιο. [Καλογερισμός]

10. Αλλά με την εισαγωγή του Θεϊκού Πνεύματος μέσα στην Πραγματικότητα και με την απελευθέρωση της Πραγματικότητας μέσα στο Θεϊκό Πνεύμα, αυτό που μέσα στον Κόσμο οφείλει να είναι ανιότης αντικαθίσταται από την Ηθικότητα. Αντί του όρκου της αναμίας, μόνο ο Γάμος ισχύει σαν το Ηθικό, συνεπώς ο οικονομία σαν αυτό που υπάρχει ύψιστο από αυτήν την άποψη στον άνθρωπο, αντί του όρκου της φτώχειας, στον οποίο επιλέκεται η αντίφαση του κέρδους, στο χάρισμα των υπαρχόντων στους φτωχούς, δηλαδή στον πλουτισμό των φτωχών, [ισχύει η δραστηριότητα του αυτοβιοπορισμού δια μέσου της Διάνοιας και επιμέλειας και η εντιμότητα στην επικοινωνία και χρήση του πλούτου, η Ηθικότης στην Πολιτική Κοινωνία, αντί του όρκου της υπακοής ισχύει η πειθαρχία έναντι του Νόμου και των Νομικών θεσμών του Κράτους, που είναι η ίδια η αληθινή ελευθερία, επειδή το Κράτος είναι ο ιδιαίτερος και αληθινός Λόγος που αναπτύσσει τον εαυτό του – η Ηθική ζωή εντός του Κράτους --. Έτσι τότε μπορούν Δίκαιο και Υποκειμενική Ηθικότης να είναι παρόντα.

11. Δεν αρκεί στην Θρησκεία να διατάσσεται "δώστε στον Καίσαρα αυτό που είναι του Καίσαρα και στον Θεό αυτό που είναι του Θεού". Αφού πρόκειται ακριβώς γι' αυτό, να προσδιορίσουμε αυτό που είναι του Καίσαρα, δηλαδή τι ανήκει στην Κοσμική εξουσία, και είναι αρκετά γνωστοί οι σφετερισμοί της Κοσμικής εξουσίας, όπως από την άλλη πλευρά εκείνοι της Εκκλησιαστικής εξουσίας. Το Θεϊκό Πνεύμα πρέπει να διαπερνά μόνιμα την Κοσμική ζωή, έτσι η Σοφία γίνεται συγκεκριμένη και προσδιορίζεται την δικαίωση της στον ίδιο της τον εαυτό. Αλλά αυτή η συγκεκριμένη εγκατοίκηση είναι οι ενδεικτικές μορφές της Ηθικής ζωής, η Ηθικότης του Γάμου, έναντι της ανιότητας του άγαμου βίου, η Ηθικότης του πλούτου και του κέρδους, έναντι της ανιότητας της φτώχειας και της τειμελείας της, η Ηθικότης της αποδιδόμενης υπακοής στο Δίκαιο του Κράτους, έναντι της ανιότητας η οποία είναι κενή από δικαιώματα και καθήκοντα, ενάντια στην ανιότητα της δουλείας της Συνείδησης.

12. Με την ανάγκη του Δικαίου και της Ηθικής ζωής και με την διάνοηση που αποκτάται από την Ελεύθερη φύση του Πνεύματος, εισδύει η πάλη Αυτού ενάντια στην Θρησκεία της δουλείας. Δεν βοηθά ο Νόμος και η διευθέτηση του Κράτους να μεταλλαχθεί σε λογικά οργανωμένο Δίκαιο εάν δεν εγκαταλείπεται μέσα στη Θρησκεία η αρχή της δουλείας. Αυτά τα δύο πράγματα είναι ασυμβίβαστα μεταξύ τους, είναι μια τροπή ιδέα να θέλουμε να

προσδιορίζουμε μια ξεχωριστή περιοχή, μέσα στη γνώση ότι η διαφορετικότητα τους θα παρουσιάζει ειρηνική και δεν θα ξεσπάσει σε αντίφαση και πόλη. Οι αρχές της ελευθερίας του Δικαίου μπορούν να είναι μόνο αφηρημένες και επιφανειακές, και οι Θεσμοί του Κράτους που προέρχονται από αυτές οφείλουν να είναι για τον εαυτό τους σαφείς, όταν η φρόνηση αυτών των αρχών παραγνωρίζει τόσο πολύ την Θρησκεία, ώστε να μη γνωρίζει ότι οι αρχές της Δοτικής έχουν την τελική και πλήρη εγγύηση στην Θρησκευτική Συνείδηση, έχουν στην υψοτάτη κάτω από την Συνείδηση την απόλυτη αλήθεια. Εάν κατά ένα οποιοδήποτε τρόπο και ας πούμε αργότερα γεννιόταν μια Νομοθεσία, η οποία θα είχε σαν θεμέλιο τις Λογικές αρχές, αλλά ίσως σε αντίφαση με την Θρησκεία της Χώρας, η οποία θα βασίζονταν στην Πνευματική δουλεία, η πραγματοποίηση της Νομοθεσίας θα ετίθετο στα άτομα σαν τέτοια της Κυβέρνησης και στην πλήρη διαγείριση της από αυτά, δια μέσου των τάξεων που διακλαδίζονται σε όλους. Αλλά είναι μόνο μια ιδέα αφηρημένη και κενή, να φανταζόμαστε δυνατό τα άτομα να δρουν σύμφωνα με την αίσθηση και το γράμμα της Νομοθεσίας και όχι σύμφωνα με το Πνεύμα της Θρησκείας τους, η οποία συνιστά την εσώτατη Συνείδησή τους και την ύψιστη υπογνώριση. Οι Νόμοι, σ' αυτή την αντίθεση, ενάντια σ' αυτό που η Θρησκεία έχει επικυρώσει σαν άγιο, φαίνονται σαν κάτι φτιαγμένο από τον άνθρωπο, δεν θα μπορούσαν, όταν επικυρώνονται και εισάγονται εξωτερικά, να αντιπάρουν διαρκή αντίσταση στην αντίφαση και στις προσβολές του Θρησκευτικού Πνεύματος. Τέτοιοι Νόμοι, έστω και αν το περιεχόμενό τους θα ήταν αληθινό, θα ναυαγούσαν μέσα στη Συνείδηση, όπου το Πνεύμα είναι διαφορετικό από το Πνεύμα των Νόμων και δεν τους επικυρώνει.

13. Πρέπει να θεωρούμε σαν μια τρέλα της σύγχρονης εποχής, να μεταβάλλουμε ένα σύστημα διεφθαρμένης Ηθικής ζωής και το Σύνταγμα του Κράτους και την Νομολογία, χωρίς να μεταβάλλουμε την Θρησκεία, να κάνουμε μια Επανόσταση χωρίς να έχουμε κάνει μια Μεταστροφή, να σκεπτόμαστε ότι με την νεοσυσταθείσα Θρησκεία και τις ανιόπτες της, μπορεί να σταθεί ειρηνικά και σε αρμονία ένα αντίθετο Σύνταγμα Κράτους δια μέσου εξωτερικών εγγυήσεων, για παράδειγμα με τα λεγόμενα Συμβούλια των τάξεων και την δοσμένη μορφή σ' αυτά, να προσδιορίζουν τα Δημόσια Οικονομικά [βλέπε &&544]. Δηλαδή να προμηθεύουν την σταθερή τους αναλογία. Δεν είναι τίποτα περισσότερο να θεωρείται παρά ένα τέχνασμα, να θέλουμε να ξεχωρίσουμε τα Δικαιώματα και τους Νόμους από την Θρησκεία, όταν υπάρχει αδυναμία να κατέβουμε στα βάθη του Θρησκευτικού Πνεύματος και να αναγνωρίσουμε αυτό το ίδιο το Πνεύμα στην αλήθεια Του. Εκείνες οι εγγυήσεις είναι ασθρά σπριντάντα έναντι της Συνείδησης των υποκειμένων, τα οποία οφείλουν να μεταχειριστούν τους Νόμους, μέσα στους οποίους οι ίδιες εγγυήσεις ξαναπαίζουν, οι εγγυήσεις είναι η ύψιστη, η πιο βέβηλη αντίφαση, να υποδουλώσεις την Θρησκευτική Συνείδηση στην Κοσμική Νομολογία, που αυτή θεωρεί σαν βέβηλη.

14. Στον Πλάτωνα υπήρξε με ένα τρόπο ξεκάθαρο η Συνείδηση του δικασμού που παρήχθη στον καιρό του, μεταξύ της υπάκουσας Θρησκείας και του Κοσμικού Συντάγματος από την μια πλευρά και από την άλλη οι βαθύτερες απαιτήσεις που η Ελευθερία – η οποία προωρούσε στο να καταστήσει Συνειδητή την Εσωτερικότητά της – έθετε στην Θρησκεία και στις Πολιτικές συνθήκες. Ο Πλάτων συνέλαβε την σκέψη ότι το αληθινό Σύνταγμα και η ζωή του Κράτους, έχουν το πιο βαθύ τους θεμέλιο στην ΙΔΕΑ, στις καθ' εαυτές και δι' εαυτές Γενικές και Αληθινές αρχές της Αιώνιας Δικαιοσύνης. Να ξέρουμε και να γνωρίζουμε αυτό, είναι ο Προορισμός και η δουλειά της Φιλοσοφίας. Κινημένος από αυτή την άποψη, έβλεπε στο περίφημο ή μάλλον διαβόητο χωρίο, όπου αφήνει τον Σωκράτη να εκστομίζει πολύ ευφάνταστα, ότι <<η Φιλοσοφία και η Δύναμη του Κράτους οφείλουν να ταυτίζονται>>, ότι η ΙΔΕΑ [του Θεού] οφείλει να είναι η Κυβερνήτρια, για να μπορεί η δυστυχία των λαών να δει ένα τέλος >>. Ο Πλάτων είχε εδώ στο μυαλό του, ότι η ΙΔΕΑ, που είναι η αληθινή καθ' εαυτήν Ελεύθερη Σκέψη και που προσδιορίζει τον Εαυτό της, δεν μπορεί να φθάσει στην Συνείδηση παρά μόνο στην Μορφή της Σκέψης, ακριβώς όπως ένα περιεχόμενο, το οποίο για να είναι αληθινό, οφείλει να ανυψωθεί στην Καθολικότητα και θα έπρεπε να γίνει φερόμενο στην Συνείδηση σ' αυτήν την πιο αφηρημένη Μορφή.

15. Αλλά η Ελληνική Φιλοσοφία μπορούσε να θεθεί μόνο σαν αντίθετη στην Θρησκεία της, και η ενότητα της Σκέψης και η ουσιαστικότητα της Ιδέας να συγκρατούν ενθουσιαστικά τον εαυτό τους, έναντι της Πολυθεϊάς της Φαντασίας του ήρεμο και επιφανειακού παιχνιδιού αυτής της Ποίησης. Η Μορφή μέσα στην άπειρη αλήθεια της, η Υποκειμενικότητα του Πνεύματος, ξεπληρώσε μόνο σαν υποκειμενική και ελεύθερη σκέψη, που δεν ήταν ταυτόσημη με την ίδια την Ουσιαστικότητα και αυτή συνεπώς ακόμα δεν είχε συλληφθεί σαν Απόλυτο Πνεύμα. Έτσι η Θρησκεία θα μπορούσε να φαίνεται εξαντισμένη μόνο μέσω της καθαράς, δια τον εαυτό της υπάκουσας σκέψης, μέσω της Φιλοσοφίας, αλλά η μορφή της ενυπάρχουσας ουσιαστικότητας, η οποία πολεμήθηκε από την Φιλοσοφία, ήταν εκείνη η Ποιητική Φαντασία. Το Κράτος που κατά όμοιο τρόπο, αλλά προγενέστερα από την Φιλοσοφία, αναπτύσσεται από την Θρησκεία, που έχει την Ιδέα του, καθ' αυτήν αληθινή, σ' αυτήν, παρουσιάζει στο πεδίο της Πραγματικότητας την μονοπλευρικότητα σαν διαφθορά. Ο Πλάτωνας σε συμφωνία με όλους τους σκεπτόμενους συγχρόνους του, αναγνωρίζοντας αυτήν την διαφθορά της Δημοκρατίας και την ίδια την ελλειπτικότητα των αρχών της, ανύψωσε το Ουσιαστικό, αλλά δεν μπορούσε να αποτυπώσει μέσα στην Ιδέα του Κράτους του, την Άπειρη Μορφή της Υποκειμενικότητας. Το Πνεύμα ως Υποκείμενο και Θεϊκό Πρόσωπο να εγκατοικεί στον άνθρωπο, που ήταν ακόμα κρυμμένη μπροστά από το Πνεύμα του, γι' αυτό τον λόγο το Κράτος είναι, κατά τον ίδιο τον Εαυτό του, χωρίς την Υποκειμενική Ελευθερία. [&& 503.513]. Η Αλήθεια, η οποία όφειλε να εγκατοικεί μέσα στο Κράτος, να το συντάσσει και να το εξουσιάζει, που αυτός συνέλαβε μόνο στη μορφή της Σκεπτόμενης Ελευθερίας, στην Φιλοσοφία, και διακήρυξε έτσι μέσα σ' αυτή την έκφραση, ότι μέγιστο όπου οι Φιλόσοφοι δεν θα διοικούν τα Κράτη ή εκείνοι που τώρα είναι Βασιλείς ή Ηγεμόνες, δεν θα φιλοσοφούν, κατά τρόπο σοβαρό και καταληπτό, ούτε το Κράτος, ούτε το ανθρώπινο Γένος θα απελευθερωθεί από το κακό, ούτε θα μπορούσε η Ιδέα στο Συνταγματικό της Κράτος να ευδοκιμήσει και να δει το φως του ήλιου. Στον Πλάτωνα δεν ήταν δοσμένο να προσδεθεί τόσο, ώστε να πει ότι η αληθινή Θρησκεία δεν εισδύει στον Κόσμο για να γίνει εξουσιάζουσα μέσα στο Κράτος, τόσο το αληθινό Αξίωμα του Κράτους δεν θα είναι φθασμένο μέσα στην Πραγματικότητα.

16. Αλλά όσο αυτό το αξίωμα δεν μπορούσε να φθάσει στη Σκέψη, τόσο δεν μπορούσε από αυτήν να συλληφθεί η αληθινή Ιδέα του Κράτους, η Ουσιαστική Ηθική ζωή, με την οποία είναι ταυτόσημη η Ελευθερία της υπάκουσας για τον εαυτό της Αυτοσυνείδησης. Μόνο στο Αξίωμα του Πνεύματος που γνωρίζει την Ουσία του και είναι απόλυτα Ελεύθερο κατά τον εαυτό Του και έχει την Πραγματικότητά Του στην δραστηριότητα της απελευθέρωσης Του, υπάρχει παρούσα η απόλυτη δυνατότητα και αναγκαιότητα, η Κοσμική Εξουσία, η Θρησκεία και οι Αρχές της Φιλοσοφίας να συμπίπτουν και εκπληρώνεται η συμφιλίωση της Πραγματικότητας γενικά με το Πνεύμα, του Κράτους με την Θρησκευτική Συνείδηση και παρομοίως με την Φιλοσοφική γνώση. Αφού η Υποκειμενικότητα που υπάρχει για τον εαυτό της είναι απόλυτα ταυτόσημη με την Ουσιαστική Καθολικότητα, η Θρησκεία σαν τέτοια, όπως το Κράτος σαν τέτοιο, σαν μορφές εντός των οποίων υπάρχει το Αξίωμα του Πνεύματος, περιέχουν την απόλυτη αλήθεια, ώστε αυτή, αφού είναι σαν Φιλοσοφία, είναι η απόλυτη αλήθεια μόνο σε μια των μορφών της. Αλλά αφού επίσης η Θρησκεία στην ανάπτυξη του εαυτού της αναπτύσσει τις διαφορές που περιέχονται στην Ιδέα [& 566]. η προσδιορισμένη ύπαρξη μπορεί, μάλιστα πρέπει άμεσα να φανεί μέσα στον πρώτο της τρόπο, δηλαδή κατά μονόπλευρο τρόπο να φανεί η ίδια η Ιδέα και η ύπαρξή της να διαφθαρεί σε αισθητή πραγματικότητα και συνεπώς

περαιτέρω να διαμορφωθεί σαν καταδυνάστευση της Ελευθερίας του Πνεύματος και διαφθορά της Πολιτικής ζωής. 17. Αλλά το Αξίωμα περιέχει την άπειρη ελαστικότητα της απόλυτης μορφής ώστε να υπερνικήσει αυτή την διαφθορά των μορφικών της προσδιορισμών και του περιεχομένου δια μέσου αυτών των ιδίων και να επιφέρει την συμφιλίωση του Πνεύματος εντός του ίδιου του Εαυτού Του. Έτσι εντέλει το Αξίωμα της Θρησκευτικής και Ηθικής Συνείδησης γίνεται ένα και το ίδιο στην Προτεσταντική Συνείδηση, το Ελεύθερο Πνεύμα που γνωρίζει τον εαυτό του στην Λογικότητά του και στην αλήθεια. Το Σύνταγμα και οι Νομικοί Θεσμοί, όπως και η δραστηριότητά τους, έχουν για περιεχόμενό τους το Αξίωμα και την ανάπτυξη της Ηθικότητας, η οποία προέρχεται – και μπορεί να προέλθει μόνο – από την αλήθεια της Θρησκείας επανατοποθετημένης στο αργένο Αξίωμά της και που συνεπώς μόνο σαν τέτοια είναι πραγματική. Η Ηθικότητα του Κράτους και η Θρησκευτική Πνευματικότητα εννούνται έτσι σταθερά η μια την άλλη. J. werke 10. Σελίδες 355–365

18. Πίστη σύμφωνα με τον ορισμό του Αποστόλου είναι βεβαίωση πραγμάτων μη βλεπομένων. Ας δούμε σε αντιπαραβολή αυτούς που διατηρούν το βλεπόμενο, την εξωτερικότητα και το Φυσικό στοιχείο στην Λατρεία του Θεού. Η βάση είναι η "ελεύθερη βούληση" ή μάλλον η ελεύθερη πτώση τους στην Ματαιοδοξία. Έτσι, λέει ο Χένκελ, εισήλθε το κακό στον Κόσμο. "Ελεύθερα" αποφασίζουν να υπηρετήσουν τον Θεό. Γ' ένα "Θεό" που, όπως λέει ο Κάντ πρέπει να υπάρχει, αλλά αφού δεν μπορούν να ξεπεράσουν την αισθητηριακή αντίληψη και να τον δουν Νοητά, δεν υπάρχουν πραγματικά J. Όχι ότι ο Θεός τους κάλεσε να τον υπηρετήσουν, αλλά οι ίδιοι καθιερώνουν τους εαυτούς τους λειτουργούς του Θεού. Έτσι αποκτούν το τεράστιο πλεονέκτημα λέει ο Χένκελ, ότι ο Θεός τους "γροσάται" Χάση γιατί θα μπορούσαν και να αρνηθούν. Έτσι μέσα από την διατήρηση του Φυσικού στοιχείου στο Δείπνο, [που αναδεικνύουν σαν άγιο, J. δηλαδή όπως διαβάσαμε στη μυστική Θυσία, αυτοί θυσιάζουν τον Χριστό, "μεσιτεύουν" και συμφιλώνουν τον Πατέρα Θεό με τον Υιό, και δεν είναι ο Χριστός, ο μόνος Μεσίτης μεταξύ Θεού και ανθρώπων, καθιερώνουν τους εαυτούς τους σαν Λειτουργούς του Θεού και δια της εξωτερικής "χειροτονίας" αγιάζονται και καθοδηγούν τους "λαϊκούς". Επίσης δεν είναι ο Θεός που δημιουργεί τον Κόσμο από το μηδέν δια της Νόησης, έτσι ώστε δια της άογκης του εξωτερικού. Νους και Νοητό να είναι Ένα, αλλά επειδή τον Κόσμο τον βρίσκουν έτοιμο, Νους και Φυσικό, είναι Ένα. Έτσι ξελέφτουν στην ειδωλολατρία, αποσπώντας βίαια από την πραγματικότητα πράγματα, τα οποία αγιάζουν, στις Εικόνες, στα κόκκαλα αγίων για Θαύματα κ.λ.π. Γράφει ο Χένκελ, ότι οι Σταυροφορίες που έγιναν για να βρουν τον τάφο του Χριστού, τα λείψανα, το άγιο, δισκολόγητο, ένα κομμάτι του Σταυρού, την αγία ζώνη, το "άγιο φως" κ.λ.π. ήταν η λαγύρα ή μάλλον η απελπισία να αποδείξουν την εξωτερική ύπαρξη του Χριστού. Επίσης πολύ σημαντική γι' αυτούς είναι η επίκληση της Παναγίας και των αγίων να μεσιτεύσουν υπέρ αυτών στον Χριστό. J. Κάθε μοναστήρι είναι θεμελιωμένο σε μία εικόνα της Παναγίας που την είδαν να λάμπει από μακριά. J. Γιατί θεωρούν τον Χριστό Δικαστή, όπως γράφει ο Λούθηρος και δεν τολμούν να επικαλούνται άμεσα δια Πίστεως τον ελεήμονα Χριστό, που σταυρώθηκε και εξιλέωσε την αμαρτία τους και την αμαρτία όλου του κόσμου. Εν τέλει νενικά, όπως γράφει ο Χένκελ, << η Δικαίωση ενώπιον του Θεού με εξωτερικές πράξεις, ο μισθός που οφείλει να αποκτηθεί δια των πράξεων και μπορεί να μεταφερθεί σε άλλους, όλο αυτό προσδένει το Πνεύμα σε μια εξωτερικότητα, όπου η Έννοια του ενδόμυχου παραγνωρίζεται και αναποδογυρίζεται και Δίκαιο και Δικαιοσύνη, Ηθική ζωή και Συνείδηση, Υπευθυνότητα και Καθήκον είναι διεφθαρμένα στη ρίζα τους >>. 19. Η Διάνοια η Μεταφυσική, αγαπά την Ταυτότητα και μισεί την Αντίθεση, γιατί στην Διάνοια αρέσουν οι "συνκρίσεις", οι "σχολιασμοί" και "οι συνθέσεις" όπως κάνει ο Έρασμος, αλλά όχι η αντίθεση του σωστού και του λάθους. Όμως εδώ εμφανίζεται μια τεράστια Αντίθεση και επειδή το Ευαγγέλιο είναι ένα, δεν μπορεί να δικαιώνει παρά την μια πλευρά. Στη μια πλευρά βλέπουμε την δικαίωση να αρχίζει από τον άνθρωπο που δια της "ελεύθερης βούλησης" δηλαδή μέσω του Νόμου και των έργων του θέλει να αυτοδικαιώνεται. Στην άλλη πλευρά η δικαίωση αρχίζει από τον Θεό που χαρίζει άμεσα την Πίστη. Στη μια πλευρά η Εκκλησία είναι εξωτερική, φαινόμενη και αρχίζει με τους καλόνους και τα "άγια όρη". Έχει μόνο την Μορφή της Εκκλησίας, μεγαλοπρεπή άμφια, χρυσές σταυρούς, επιβλητικές γενειάδες, αλλά κανένα Ευαγγελικό Περιεχόμενο. Στην άλλη πλευρά η Εκκλησία είναι μεστή περιεχομένου, αόρατη, Νοητή, αλλά και ύψιστα Πραγματική, και αληθινή. Σ' αυτήν η Πιστοί ζουν και δρουν δια Πίστεως και Πνεύματος στην αιώνια Εκκλησία από αυτή την ζωή, όπου Κεφαλή είναι ο Χριστός, κάνοντας το Θέλημα του Θεού και που αυτή η Εκκλησία θα εμφανιστεί στον Ουρανό, όταν θα εισέλθει ο τελευταίος εκλεκτός και προορισμένος. Στην πρώτη, το καλό μετατίθεται σε ένα αιώτερο μέλλον, και προς το παρόν αναζητούν το δικό τους καλό, ως ο Ηθικός Νόμος της δικής τους πρακτικής ικανότητας !!! J. Λογική & 59-69 J. Αυτό να λέγεται !!! J. Ο Λούθηρος γράφει ότι αν θέλεις να ζήσεις μια καλή ζωή, γίνε καλόνους. Στην δεύτερη το καλό πραγματοποιείται "μέσω ενός τρίτου, μέσω της δύναμης η οποία θέτει και πραγματώνει ρεαλιστικά αυτό το τελικό αίτιο, το καλό, δηλαδή μέσω του Θεού".

20. Αλλά ποιο είναι αυτό το πραγματικό καλό? Γράφει ο Χένκελ: << Το Θεϊκό Πνεύμα πρέπει να διαπερνά μόνιμα την Κοσμική ζωή, έτσι η Σοφία γίνεται συγκεκριμένη και προσδιορίζει την Δικαίωση της στον ίδιο τον εαυτό. Αλλά αυτή η συγκεκριμένη εγκατοίκηση είναι οι ενδεικτικές μορφές της Ηθικής ζωής, η Ηθικότης του Γάμου έναντι της ανιότητας του άγαμου βίου, η Ηθικότης του Πλούτου και του Κέρδους, έναντι της ανιότητας της φτώχειας και της ταπεινότητας, η Ηθικότης της αποδιδόμενης υπακοής στο Δίκαιο του Κράτους, έναντι της ανιότητας η οποία είναι κενή από δικαιώματα και καθήκοντα, ενάντια στην ανιότητα της δουλείας της Συνείδησης >>. 21. <<Οι αργές της ελευθερίας του Δικαίου μπορούν να είναι μόνο αφηρημένες και επιφανειακές και οι Θεσμοί του Κράτους που προέρχονται από αυτές οφείλουν να είναι για τον εαυτόν τους σαθρές, όταν η φρόνηση αυτών των αργών παραγνωρίζει τόσο πολύ την Θρησκεία, ώστε να μην γνωρίζει ότι οι αργές της Λογικής έχουν την τελική και πλήρη ενγύηση στη Θρησκευτική Συνείδηση, έχουν την υλοταγή κάτω από την Συνείδηση την απόλυτη αλήθεια >>. Εδώ είναι η θέση να αναφέρω κάποιον πολιτικό, που ήταν Υπουργός Παιδείας και αργότερα έγινε και Πρωθυπουργός, ο οποίος σε ταξίδι του σε κάποιο Λουθηρανικό κατά το Θρήσκευμα Κράτος της Σκανδιναβίας, ομολόγησε το καλό σύστημα Παιδείας και την πρόθεσή του, αυτό το Πνεύμα να μεταφερθεί και εδώ. Ο Χένκελ γράφει: << Πρέπει να θεωρείται μια τρέλα της σύγχρονης εποχής να μεταβάλλουμε ένα σύστημα διεφθαρμένης Ηθικής ζωής και το Σύνταγμα του Κράτους και την Νομολογία χωρίς να μεταβάλλουμε την Θρησκεία, να κάνουμε μια Επανάσταση χωρίς να έχουμε κάνει μια Μεταρρύθμιση, να σκεπτόμαστε ότι με την νεοσύστατη Θρησκεία και τις "ανιότητές" της μπορεί να σταθεί ειρηνικά και σε αρμονία, ένα αντίθετο Σύνταγμα Κράτους >>.

ΠΕΡΙ ΚΑΘΗΚΟΝΤΟΣ

Στο βιβλίο "

Φαινομενολογία του Πνεύματος >> ο Χένκελ αναφέρει ότι η Συνείδηση διατρέχει τον κόσμο της Παιδείας, τον κόσμο της Πίστες και έπειτα τον Διαφωτισμό και την αφελεμότητα και εν τέλει καταλήγει στην καταστροφή και την τρομοκρατία. Αφήνοντας αυτά πίσω της η Συνείδηση περνά στην Υποκειμενική ή Ατομική Ηθικότητα. 1. Σύμφωνα με την μορφή της ενότητας θέσης αντίθεσης το Καθήκον είναι η Ενότητα του καθήκοντος καθ' Εαυτού και της Αντίθεσης του μη καθήκοντος δηλαδή του ενικού καθήκοντος, σε σχέση με το καθολικό ή καθαρό Καθήκον. 1. Ο Καλόνους όπως και ο κοσμικαλόνους της άμεσης Πίστες ή όπως τις αναφέρει ο Χένκελ, οι "ωραίες ψυχές" έχουν ως στόχο την φυγή από την πραγματικότητα και το Καθαρό ή Καθολικό Καθήκον. Έτσι τα μερικά

καθήκοντα του Κοσμικού ανθρώπου λογασιάζονται ως κακά. Όμως το ζήτημα είναι η ενότητα της καθαράς Ηθικότητας και του Καθήκοντος που είναι κενή να νειώσει, όχι με την γλώσσα με διαβεβαιώσεις με λόγους και εγκώμια του Θεού, εικόνες και κόκκαλα αγίων και άλλες δεισιδαιμονίες, αλλά με την πραγματικότητα δηλαδή η συμφιλίωση του Καθολικού και του Ενικού καθήκοντος.

2. Ο Καλόνηρος σαν κρίνοντας συνείδηση θεωρεί τα έργα της κοσμικής συνείδησης όχι καθ' εαυτά, αλλά σύμφωνα με την πρόθεση του πράττοντος και βλέπει στον Γάμο το κίνητρο να είναι ηδονές και απολαύσεις, στην εργασία σαν κίνητρο τον πλούτο, στα αξιώματα του Κράτους την φιλοδοξία δηλαδή κάτι μερικό και όχι Καθολικό. Η λογική αυτή της επιτρέπει να προβάλλει την δική της απραξία ως πρότυπο υποκειμενικής ηθικότητας απορρίπτοντας την δράση των άλλων. Αυτή είναι η λογική του καμαριέρη του Ήρωα της δράσης, όπως την ονομάζει ο Χένκελ, που τον βλέπει και τον κρίνει όχι ως Ήρωα, αλλά στις ανθρώπινες αδυναμίες του και στην καθημερινότητά του.

3. & 666. << Η συνείδηση που κρίνει είναι λοιπόν η ίδια μιά γυδαία συνείδηση, επειδή αυτή διαιρεί την δράση προκαλώντας και παγιώνοντας την ανισότητα με τον εαυτό της. Επί πλέον αυτή η συνείδηση είναι Υποκρισία, επειδή θεωρεί ένα τέτοιο κρίνειν, όχι ως ένα άλλο τρόπο του να είναι κακή, αλλά ως την ορθή συνείδηση της δράσης, επειδή μέσα σ' αυτή την μη πραγματικότητά της και την ματαιότητα της καλής και καλύτερης γνώσης, αυτή τοποθετείται πάνω από τις πράξεις που η ίδια υποτιμά και θέλει τα χωρίς πρακτικό αντίκρισμα λόγια της να λαμβάνονται ως μία ανώτερη πραγματικότητα. Η δρώσα συνείδηση, ωστόσο, βρίσκει την άλλη συνείδηση να είναι ίδια κακή με αυτήν και περιμένει από την κρίνοντας συνείδηση να ομολογήσει την ισότητα με αυτή δηλαδή την αλληλοανανώριση >>

4. & 667. << Αλλά η ομολογία του κακού "εγώ είμαι έτσι" [Λαϊκός] δεν ακολουθείται από μία ομολογία του ίδιου τύπου. Η κρίνοντας συνείδηση [καλόνηρος] απωθεί τον εαυτό της από αυτή την κοινότητα και είναι η σκληρή καρδιά που απορρίπτει κάθε συνοχή με το άλλο. Έτσι η σκληρή αντιστρέφεται. Η συνείδηση που έκανε την ομολογία βλέπει τον εαυτόν της αλωμένο και το άλλο να είναι μέσα στην αδικία, το άλλο που αρνείται την έξοδο της εσωτερικής του ζωής στην εξωτερική ύπαρξη της ομιλίας και το οποίο στο κακό αντιτάσσει την ομορφιά της δικής του ψυχής, ενώ στην ομολογία τον σκληροτράχηλο χαρακτήρα που μένει ίσος με τον εαυτό του και την άδυναμη να απορρίπτει τον εαυτό του για ένα άλλο. Εδώ είναι εκφρασμένη η υπέρτατη εξέγερση του βέβαιου για τον εαυτό του Πνεύματος, διότι τούτο έχει την εποπτεία του εαυτού του ως αυτής της απλής γνώσης του εαυτού μέσα στο άλλο >>[στην πράξη]

5. Στην & 668 γράφει: << Η στερεωμένη πραγματικότητα ωραία ψυχή μπλεγμένη μέσα στην αντίφαση ανάμεσα στο καθαρό Εαυτό της και στην αναγκαιότητά του να εξωτερικεύεται σε Είναι και να μεταποιείται σε πραγματικότητα μέσα στην αμεσότητα αυτής της στατικοποιημένης αντίθεσης – μιας αμεσότητας η οποία είναι μόνο ο μέσος όρος και η συμφιλίωση της αντίθεσης που έχει επιταχθεί μέχρι την καθαρή της αφαίρεση και η οποία είναι καθαρό Είναι ή το κενό μηδέν – αυτή λοιπόν η ωραία ψυχή, ως συνείδηση τούτης της αντίφασης μέσα στην ασυμφιλίωτη αμεσότητά της είναι διαταραγμένη σε βαθμό παραφροσύνης και καταλύεται σε νοσταλγική φθίση. >>[άπειρη αρνητική κρίση]

6. & 669. Εδώ πραγματοποιείται η Συνγνώμη και η Συμφιλίωση. Η αληθινή δηλαδή η αυτοσυνείδηση και υπαρόχουσα αντικειμενική εξέταση των δύο πλευρών είναι μία αναγκαιότητα που εμπειρεύεται σε ό,τι προσηνέθηκε. Το θραύειν της σκληρής καρδιάς και η ανύψωσή της σε καθολικότητα είναι η ίδια κίνηση η οποία ήταν εκφρασμένη στη συνείδηση που έκανε την δική της εξομολόγηση. Οι πληνές του Πνεύματος επουλώνονται χωρίς να αφήσουν ουλές, η πράξη δεν είναι κάτι το αφθαρτό, αλλά την απορροφά μέσα του το Πνεύμα και η πλευρά της Ενικότητας που είναι παρούσα στην πράξη, είτε ως πρόθεση, είτε ως υπαρόχουσα αρνητικότητα και φραγμός είναι αυτό που εξαρνίζονται άμεσα. Η κρίνοντας συνείδηση πρέπει να καταλάβει ότι το Πνεύμα μέσα στην απόλυτη βεβαιότητα του εαυτού Του, είναι Κύριος κάθε πράξης και πραγματικότητας και μπορεί να τις απορρίπτει και να κάνει ως αυτές να μην έχουν λάβει χώρα. Ο Εαυτός που φέρει σε πέρας την πράξη – η μορφή της δράσης του – είναι μόνο μία βαθμίδα του Όλου και είναι εξίσου η γνώση, η οποία μέσω της Κρίσης προσδιορίζει και εγκαθιστά την διάκριση ανάμεσα στην Ενική και στην Καθολική πλευρά της δράσης. Εκείνο το κακό [η αμαρτωλή ενική συνείδηση] θέτει την αποξένωση του εαυτού του ή τον εαυτό του ως βαθμίδα, δελεαστικά παρασυσπόμενο στον κόσμο μιάς εξομολόγησης, εκφρασμένης με την εποπτεία [εγνώριση] του εαυτού μέσα στο Άλλο [το Καθολικό]. Είναι το, όλο Καθολικό Καθήκον και η Ηθικότητα στον προσδιορισμό της οικονομίας, το όλο στον προσδιορισμό των Τάξεων και της εργασίας, το Καθολικό Καθήκον στον προσδιορισμό των εξουσιών δηλαδή, είναι καθολικές βαθμίδες και καθήκοντα μέσα στην Καθολική Ηθικότητα του Κράτους. Είναι η αναίρεση της μερικότητας και ύψωση της σε καθολικότητα. Αλλά ακριβώς όπως εκείνο πρέπει να θραύσει την μονοπλευρή μη αναγνωρισμένη ύπαρξη του μερικού του δι' εαυτό Είναι, έτσι και αυτό το άλλο [το Καθολικό / καλόνηρος] πρέπει να βλέπει τον εαυτό του να θραύει τη μονόπλευρη μη-αναγνωρισμένη Κρίση του, και ακριβώς όπως εκείνο παρουσιάζει την εξουσιαστική ισχύ του Πνεύματος πάνω στην πραγματικότητά του, έτσι και τούτο παρουσιάζει την εξουσιαστική ισχύ του Πνεύματος πάνω στην προσδιορισμένη του Έννοια.

7. & 670. Αλλά αυτό-εδώ [κρίνοντας συνείδηση] εγκαταλείπει την σκέψη που διαιρεί και την σκληρότητα του πεισματικά προσηλωμένου σε τούτη την σκέψη διεαυτό- Είναι, επειδή το τελευταίο στη πράξη ενορά [ατενίζει] τον ίδιο τον εαυτό του μέσα στο πρώτο. Αυτό που απορρίπτει την πραγματικότητά του και γίνεται το ανηρημένο, παρουσιάζεται στην πράξη ως το Καθολικό, από την εξωτερική του πραγματικότητα επανέρχεται στον εαυτό του ως Ουσία, αυτό είναι λοιπόν εκείνο μέσα στο οποίο η Καθολική συνείδηση αναγνωρίζει τον ίδιο τον εαυτό της. Η συνγνώμη που αυτή η συνείδηση προσφέρει στην πρώτη συνείδηση είναι η παραίτηση από τον ίδιο τον εαυτό της, από την μη –πραγματική της Ουσία, την οποία αυτό θέτει στο ίδιο επίπεδο με εκείνη την άλλη συνείδηση που ήταν πραγματική δράση, αυτή [η συνείδηση] αναγνωρίζει ως καλό εκείνο που η σκέψη χαρακτήριζε ως κακό, δηλαδή την δράση ή μάλλον εγκαταλείπει αυτή την διαφορά της προσδιορισμένης σκέψης και την προσδιορίζουσα Κρίση της που είναι δι' εαυτήν [υποκειμενική], με τον ίδιο τρόπο που το Άλλο εγκαταλείπει τον διεαυτόν όντα [υποκειμενικό] χαρακτηρισμό της δράσης. Ο Λόγος της συμφιλίωσης είναι το έχον αντικειμενική ύπαρξη Πνεύμα, το οποίο ενορά την καθαρή γνώση του εαυτού του ως καθολικής Ουσίας ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΑΝΤΙΘΕΤΟ ΤΟΥ, μέσα στην καθαρή γνώση του εαυτού του ως της απόλυτα εντός εαυτού ούσας Ενικότητας – μια αιμοβαία ανανώριση η οποία είναι το Απόλυτο Πνεύμα.

Και τελειώνει στην & 671: << Το Ναι της συμφιλίωσης μέσα στο οποίο τα δύο Εγώ αφίστανται της αντιθετικής τους ύπαρξης, είναι η ύπαρξη του εκτεινόμενου σε δυαδικότητα Ενώ, το οποίο εδώ μένει αυτοταυτό και το οποίο στην ολοκληρωμένη αποξένωση και μέσα στο αντίθετο έχει την βεβαιότητα του εαυτού του – αυτό είναι ο Θεός που φανερώνεται ανάμεσα σ' αυτούς οι οποίοι ξέρουν τον εαυτό τους ως Καθαρή Γνώση>>.

ΠΟΡΙΣΜΑ 1: Στην πραγματικότητα της ζωής ο λαϊκός είναι καλόνηρος, γιατί όπως έχουμε ήδη πει μόνο κατά το ένα τρίτο, δηλαδή το σώμα βρίσκεται στον βλεπόμενο κόσμο, αλλά κατά τα άλλα, δύο τρίτα, την Πίστη και το Πνεύμα είναι απολυτρωμένος και ζει στον Υπεραισθητό Κόσμο, ενεργεί και δρα σαν Καθολικότητα ενώπιον του Θεού.

ΠΟΡΙΣΜΑ 2. Κάθε Καθήκον είναι εντολή Χριστού ενώπιον του οποίου και με την βοήθειά Του εκπληρώνεται. Στην προσωπική εργασία μου στο ΤΑΧΙ θεωρούσα τους επιβάτες σαν τον Χριστό. Αλοίμονό μου να τους αδικώ. Και παρόλο που και εμείς "είμαστε φύσει τέκνα οργής ως και οι λοιποί" [Εφέσοι 2.3] και "εις πολλά φταίμε πάντες" [Πάκωβος 4.3], ωστόσο το Πνεύμα, στην άπειρη ελαστικότητά και συγγνωμοτικότητα μπορεί να αφαιρεί και

ολόκληρες πράξεις ως μη γενόμενες, ώστε να διατηρούμε την "καλή συνείδηση του εαυτού". Σ' αυτή την Πίστη θεμελιώνεται η Ηθικότητα του ανθρώπου, όπου το Καθολικό Καθήκον εξατομικεύεται, στην Οικονομία, στην Εργασία και στον Πολίτη μέσα στο Κράτος.

10

ΠΕΡΙ ΑΓΙΟΤΗΤΑΣ

1. Ο Λούθηρος σχολιάζει στην προς Ρωμαίους επιστολή το πρώτο εδάφιο <<Παύλος δούλος Χριστού Ιησού, καλεσμένος Απόστολος Εξωρισμένος εις Ευαγγέλιον Θεού >> και γράφει ότι μπορεί να ερμηνευθεί σύμφωνα με τους Γαλάτες 1,15-16 <<Αλλά όταν Αυτός που με είχε Εξωρίσει πριν να γεννηθώ και με είχε καλέσει δια μέσου της Χάρης Του, ευαρεστήθει να αποκαλύψει τον Υιό Του σ' εμέ, με σκοπό να μπορέσω να κηρύξω Αυτόν στους Εθνικούς >>. Σ' αυτή την περίπτωση η σημασία θα ήταν: 'Ήδη εκ κοιλίας υπηρές ήταν διαταγμένος από τον Θεό, μακράν των άλλων Ιουδαίων, να γίνει ένας Απόστολος στους Εθνικούς. Ο Ιερεμίας προεικόνισε αυτό [Περ 1,5]: <<πριν εσύ να ήσουν γεννημένος, Εγώ σε αγίασα, σε προσδιόρισα Προφήτη για τα Έθνη >>. Αλλά ο Παύλος με ακρίβεια ικανοποίησε πραγματικά αυτούς τους λόγους. Οι λέξεις <<ανιάζω>>, <<διαχωρίζω>> και <<θέτω χωριστά>> περιγράφουν σχεδόν ένα και το ίδιο πράγμα στις Γραφές. Αλλά αυτός είναι περισσότερο μετωπίστρον και συγκρατημένος, ώστε να καλεί τον εαυτόν του <<διαχωρισμένο>> μάλλον, παρά <<αγιασμένο>>, μη τυχόν και μιλήσει με καύση περί του εαυτού του. Γιατί αυτό που είναι άγιο και αφιερωμένο στο Θεό, είναι επίσης τεθειμένο χωριστά και διαχωρισμένο από την ένωση με αντίερα πράγματα. Έτσι <<τεθειμένος χωριστά για το Ευαγγέλιο του Θεού>> είναι το ίδιο πράγμα σαν <<μετακοιμισμένος παράμερα από ενοχλήσεις με άλλα πράγματα, ενώ υπήρξα αφιερωμένος προς, ιμνημένος εν και αγιασμένος δι' αυτήν την μόνη υπηρεσία, να διδάξω το Ευαγγέλιο, ακριβώς καθώς ένας ιερέας είναι τεθειμένος και διαχωρισμένος να προσφέρει θυσία >>.

2. Συνεπώς οι καλόηθοι κλημένοι από την "ελεύθερη βούληση" και την απόφασή τους να αγιάσουν τους εαυτούς τους μέσα από Νόμους και την τήρηση όρκων, χωρίς να είναι καλεσμένοι από τον Χριστό, και να είναι διαχωρισμένοι από τον κόσμο "έκ κοιλίας υπηρές", Εξωρίζουν τους εαυτούς τους καλεσμένοι από την ματαιοδοξία τους και τον Αντίνομιστο. Γιατί όποιος δεν είναι μαζί μου, λέει ο Χριστός, είναι εναντίον Μου και <<δεν είναι η πάλη ημών εναντίον εις αίμα και σάρκα, αλλά εναντίον εις τας αργάς, εναντίον εις τας εξουσίας, εναντίον εις τους κοσμοκράτορες του σκότους του αιώνας τούτου, εναντίον εις τα πνεύματα της πονηρίας εν τοις επουρανίοις >> [Εφ. 6,12]

3. Συμπερασματικά, όσοι ζούν στον αντεστραμμένο ως προς τις αξίες και Υπεραιοθητό κόσμο, δεν διακρίνονται όπως τα μοναστήρια πάνω στα βουνά, ούτε θανατίζονται μέσα τον κανονικό ή αισθητό κόσμο, αλλά ωστόσο Εξωρισμένοι από τον Θεό είναι Χριστιανοί και ο Απόστολος απευθύνεται σ' αυτούς ως σε Αγίους.

11. ΑΝΔΡΑΣ---ΓΥΝΑΙΚΑ

1. Σύμφωνα

με την μεθοδολογία του Θεού "Κάθε προσδιορισμός είναι άρνηση", "κάθε τι είναι αντίθετο", "κάθε τι είναι αυτό που είναι και το αντίθετό του σε μια ενότητα", είναι η ενότητα της Εννοίας [άνδρας] και της πραγματικότητάς του [ίδιος αυτός]. Αυτό ισχύει επίσης για τον άνθρωπο γενικά, αλλά εδώ εξειδικεύεται. Θα πω για τον Άνδρα αλλά και' ανάλογο τρόπο ισχύει και για την Γυναίκα. Ο Άνδρας είναι καθ' εαυτόν άνδρας, αλλά και μη άνδρας δηλαδή άνδρας με ένα προσδιορισμό, με άρνηση, που πρέπει να γίνει στην πραγματικότητα τέτοιος: έτσι αρχίζει από το μηδέν. Αυτό σημαίνει ότι θα πρέπει να αναγνωρίσει την γυναίκα μέσα του και να την αρνηθεί. Και αυτό είναι αγώνας, όπου ο άνδρας θέτει τον εαυτό του σε κίνδυνο, αλλά μόνο σε κίνδυνο ζωής και θανάτου, να διατηρήσει και να αυξήσει την Έννοιά του να είναι Άνδρας καθ' εαυτόν και δι' εαυτόν, και αυτός ο αγώνας διαρκεί όλη την ζωή. Γιατί ο σκοπός είναι να απόκτηση Λογική ικανότητα ώστε να αντιστέκεται στον κακό "συναισθηματισμό", στην "αδυναμία", στα "γυναικεία" στοιχεία που έχει μέσα του από την "μαιά" του που είναι πάντα παρούσα, που τον κάνουν να μην αυτοκυριαρχείται στους εσωτερικούς και εξωτερικούς επηρεασμούς. Ένα παράδειγμα του γυναικείου στοιχείου στο άνδρα, δίνει ο Σαίξπηρ στον Άμλετ, όταν ο Λαέρτης, ο αδελφός της Οφελίας, αρχίζει να κλαίει από τον θάνατό της και τελειώνει λέγοντας: <<τώρα που έβγαλα την γυναίκα από μέσα μου, σε συγκεντρωθούμε στον σκοπό μας >>. Επίσης δίνει την κακονομία στον "Μάκβεθ", όπου η γυναίκα αποκτά εντός του άνδρα απόλυτη εξουσία και ταυτόχρονα η γυναίκα μεταβάλλεται με την σκληρότητά της σε αντρικό τέρας άπειρης μογηρίας.

2. Το ίδιο και για την Γυναίκα, να αρνείται τον άνδρα μέσα της, ώστε να είναι σύμφωνη με την φύση της, με αυτό που ήταν να είναι. Αλλοίμονο όμως στην ελπίσή μας, όχι μόνο δεν αρκείται να είναι ανώτερη σ' αυτά που ο Θεός την όρισε, στο να γεννά και να ανατρέφει και διαπαιδαγωγεί τα παιδιά της, αλλά θέλει να είναι ανώτερη ή τουλάχιστον ίση και στα δώρα και στους τομείς που ο Θεός έχει ορίσει για τον άνδρα. Παράδειγμα, ενώ ο Λόγος του Θεού δεν επιτρέπει στις γυναίκες να διδάσκουν τους άνδρες, όπως λέει ο Απόστολος Παύλος στην 1 Τιμόθεο 2,12 "εις γυναίκα όμως δεν συγχωρώ να διδάσκει, μηδέ να αυθεντεύει επί του ανδρός" γιατί ο Άνδρας πρώτος επλάσθη και μετά η Γυναίκα "... αυτές διεκδίκησαν και έγιναν, ακόμα και Ποιμένες Εκκλησιών, ώστε να εξομολογούν και να δίνουν συγγνώμη στους άνδρες τους. Ποιος στην γάση τους!!! [Αν ήταν η εξομολόγηση ειλικρινής θα άκουγε για την ψυχική και πνευματική σκληρότητα και βία που ασκείται επάνω του, που είναι πολύ χειρότερη από την σωματική βία]. Όμως πληρώνουν το τίμημα, ότι ο γάμος και η οικονόμηση πάσχει και ο Γάμος δεν διαρκεί. Γιατί ο Άνδρας δεν δέχεται η Γυναίκα να είναι ανώτερη κατά ένα εξωτερικό τρόπο. Ο άνδρας πρέπει να είναι ο Κύριος, να θαυμάζεται και να ανυψώνεται από την γυναίκα και η γυναίκα πρέπει να φοβάται ότι εάν τον ταπεινώνει, τον 'ευνουχίζει', τον κάνει αδύναμο και δεν θα λειτουργήσει στο κορβάνι σαν Άνδρας. Και αυτό είναι ολέθριο, γιατί τα γυναικεία εσωτερικά στοιχεία που έχει μέσα του, θα τον ανατρέφουν και σε οριακές καταστάσεις μπορεί να αντιμετωπίσει αυτά τα ασημένια στοιχεία προβάλλοντας τα στην γυναίκα με βία και να γίνει ως και γυναικοκτόνος. Αντίστοιχα ο άνδρας θα πρέπει να σέβεται και να ακούει την γυναίκα, και αυτό γιατί από την άποψη του χρόνου, το αίσημμα προπονείται της Λογικής, όπως η Θεολογία της Φιλοσοφίας. Συνεπώς η γυναίκα διαισθάνεται νοσηρότερη από αυτό που είναι να έλθει και πρέπει ο άνδρας να το λαμβάνει πολύ σοβαρά υπόψη, να το επεξεργάζεται, και να το Λογικοποιεί, γιατί σ' αυτόν ανήκει η Απόφαση.

3.

Αλλά ο Νόμος της ταυτότητας λέει: <<Ο άνδρας είναι ο άνδρας, η γυναίκα είναι η γυναίκα >>. Έτσι ο Αρχικαλόηθος, κρυμμένος κάτω από το ιερό άμφιο του Αρχιεπίσκοπου όταν ρωτήθηκε για τον "γάμο" των ομοφυλόφιλων απάντησε ότι <<ο Θεός έδωσε "ελεύθερη βούληση" στον άνθρωπο >>. Ζήτω ο νέος Άγιος Πελάγιος! Ο ίδιος αποφάσισε να πάει στο Μοναστήρι και να γίνει "άγιος" και μετά να διοική την Εκκλησία, ο άλλος αποφάσισε να γίνει "αρσενοκόιτης". Βέβαια λένε ότι η Εκκλησία δεν δέχεται την ομοφυλοφιλία, αλλά τους ομοφυλόφιλους τους δέχεται. Και όχι μόνο δεν μίλησε για αμαρτία, για προσπάθεια αντίστασης και Μετάνοιας από μέρους τους, αλλά είπε ότι τους δέχεται έτσι όπως είναι, γλώνοντας τους οριστικά, αιετανότητα και αιετάκλητα, στην κόλαση. Και ακόμα χειρότερα, οι έφηβοι να τίθενται σε δίλλημα, σε ποια ηλικία θα πρέπει να αποφασίσουν για το φύλο τους; γιατί για τους "Ορθόδοξους" που είναι Πελαγιανοί και αιρετικοί, η Θυσία του Χριστού ελευθέρωσε το ανθρώπινο

Γένος και έκανε την θέλησή του τόσο νηή και ισχυρή, ώστε μόνο με την απόφασή του και τα έργα του, χωρίς άλλη γάρη, σώζεται. [Τουλάχιστον οι Παπικοί και ο Έρασμος αναγνωρίζουν την Χάρη, ώστε λένε ότι χωρίς Χάρη η Βούληση εξάπαντος αμαρτάνει]. Αυτό είναι ο ορισμός της κατάρτας, αυτό είναι να συσσωρεύεις πάνω σου και πάνω στην πατρίδα σου, οργή για την ημέρα της οργής. Και ξέρουμε ότι ο Τούρκος είναι αυτή η οργή, το μαστίγιο του Θεού για τους Χριστιανούς, όπως είπε ο Λούθηρος. [Και ακόμα μία αντίφαση. Σύμφωνα με τον Λόγο του Θεού "κάθε εξουσία είναι εκ του Θεού" [Ρωμαίοι 13,1-4]. Γιατί ο λαός ψηφίζει, αλλά ο Θεός δίνει την εξουσία, με την έννοια ότι δίνει Χάρη, ώστε και οι αντίθετοι να υπακούουν. Τώρα η Κυβέρνηση και Δήμαρχος είναι εξουσίες εκ του Θεού, αλλά νομοθέτησαν τον ομοφυλόφιλο γάμο και τους "παντρεύουν", σε αντίθεση με τον Λόγο του Θεού που λέει [Ρωμαίοι 1,26]. : << Ελεεινή λάτρεψαν την κτίση μάλλον παρά τον κτίσαντα ο Θεός τους ΠΑΡΕΔΩΣΕ σε πάθη ατιμίας, να καίνονται από πόθο, ο ένας να κάνει τα μη πρόποντα στον άλλο, και στις γυναίκες, την μία με την άλλη, γνωρίζοντας ότι όσοι κάνουν τέτοια αξίζουν αιώνιο θάνατο και δεν θα δουν ποτέ τον Θεό >>. Ωστόσο δεν είναι απόφαση της κάθε γυναίκας να επιλέξει να παριστάνει τον άνδρα, αλλά έχει προαποφασιστεί από την Έννοια της Γυναίκας, που είναι αιώνια, να δώσει στον εαυτόν της την Πραγματικότητα της, να κάνει οικονέχεια και παιδιά και αυτό δεν γίνεται με την "υπόσταση". Και συνεγίζει ο Λόγος ότι στην ίδια ποιητή συμμετέχουν και αυτοί που ηγήσαν αυτόν τον επονεϊστικό Νόμο, δηλαδή οι συμφωνούντες σ' αυτήν την φορική ντροπή. ΠΟΡΙΣΜΑ : Όπως θα δούμε λίγο πιο κάτω, η ομοφυλοφιλία, το οιδιπόδείο κ.λ.π. είναι ψυχικά στάδια σε κάθε άνθρωπο. Συνεπώς το ζήτημα δεν είναι μην πέσεις, αλλά μην παραινεύεις στην πτώση. Και αυτό επιδιώκει ο διάβολος νομιμοποιώντας το μέρος και καθιστώντας το ολότητα και κλέβοντας από τους ανθρώπους την Μετανοία. Γιατί η συγγνώμη επιμένει μέχρι το τέλος της ζωής μας και όπως λέγεται για τον Άγιο Βερνάρδο, που ήταν καλόντρος, σώθηκε στο τέλος της ζωής του ομολογώντας ότι η προσπάθεια ανιότητας δεν άξιζε τίποτα και ότι μόνο η Χάρη του Θεού υπάγει. Έτσι και ο ομοφυλόφιλος, που η πραγματικότητα του αντιστρατεύεται την Έννοιά του ανθρώπου και που κανένας νόμος δεν θα ελαφρύνει την συνειδήσή του, θα πρέπει να μάθει να αντιστέκεται και να ζητά συγγνώμη μέχρι το τέλος της ζωής του.

12. Η ΨΥΧΗ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΗΝ ΨΥΧΙΑΤΡΙΚΗ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

1. Μιλήσαμε για την πορεία της σκέψης προς την Αντικειμενικότητα, τις τρεις στάσεις, και την αμαρτία, ώστε κάθε μια, καθ' εαυτή λαμβανόμενη, να είναι αντίθετη στην άλλη και προς τον Θεό σαν την αλήθεια της. Ας πούμε εδώ λίγα περισσότερα πράγματα στους Πιστούς, για το τι διδάξε η πειραματική Ψυχολογία για τις αμαρτίες της Ψυχής, ώστε να αντιληφθούμε το τεράστιο έργο της σταυρικής θυσίας και σωτηρίας από τον Χριστό. Στον προηγούμενο αιώνα οι τρεις αυτές στάσεις προσδιορίστηκαν από τρεις Ψυχιάτρους και την τέταρτη, την άμεση Πίστη σαν κοινωνική κατάσταση. α] Ο Άντλερ παρουσίασε στην Ψυχολογία του την κινητήρια δύναμη στον άνθρωπο σαν Θέληση για Δύναμη. Τα ίδια τα βρέφη αναγνωρίζουν την δύναμή τους στο κλάμα, να απαιτούν την αποκλειστική αγάπη των γονιών τους. β] Ο Φρόϊντ αντίθετα επικεντρώνεται στην σεξουαλικότητα και σε τρεις φάσεις, στο στοματικό στάδιο, έπειτα στο πρωκτικό στάδιο, [εδώ είναι και η ομοφυλοφιλία] και η Τρίτη φάση, το Οιδιπόδείο σύμπλεγμα, όπως το ονόμασε από την αρχαία τραγωδία του Σοφοκλή, όπου ο Οιδίποδας, μη γνωρίζοντας σκοτώνει "τυχαία" τον Πατέρα του και παντρεύεται την Μητέρα του, που σημαίνει σεξουαλικός πόθος για την Μητέρα και ασυνείδητη απόδοση του Πατέρα που φθάνει ακόμα και στην οριακή ζήλια και επιθυμία φόνου, σαν αντισταθμή. Στην γυναίκα παρατήρησαν το αντίθετο, την σεξουαλική έλξη προς τον πατέρα και την απώθηση της μητέρας. [Όλα αυτά κατ' ανάγκη υπάρχουν στο Ασυνείδητο στον κάθε άνθρωπο και η ομολογία αυτών δικαιώνει την Θυσία του Χριστού ότι πέθανε για την αμαρτία μας]. γ]. Ο τρίτος είναι ο Γιούνγκ με την "Ψυχολογία του βάθους", όπως την ονόμασε. Αναγνωρίζει τα δύο προηγούμενα στάδια [Άντλερ, Φρόϊντ] που αναδεικνύει το Ασυνείδητο σαν στάδια επιθυμίας, αλλά πηγαίνοντας πιο βαθιά διακρίνει κάτι που παίζει τον ρόλο Θεού, σαν μια εσωτερική ενεργητική σκοπιμότητα, που ονομάζει Συλλογικό ή υπερπροσωπικό Ασυνείδητο. Εδώ είναι η Φιλοσοφία του Κάντ εξηνομένη Ψυχολογικά. Αυτό που βάζει σαν στόχο και σκοπό ο άνθρωπος είναι η [Καντιανή] ασηρομένη Νόηση και η Ταυτότητα. Για να κατανοηθεί αυτό το στάδιο θα πρέπει να δούμε το ανώτερο στάδιο της Χριστιανικής Λογικής. [Όλα τα προηγούμενα αποκαλύφθηκαν πειραματικά από την ανάλυση του Ασυνείδητου μέσω της ύπνωσης, των ονείρων και άλλων τρόπων.]

2. Ο Λόγος λέει : "Ένας μεσίτης μεταξύ Θεού και ανθρώπου. Ίησους Χριστός". Θυσιάστηκε για την αμαρτία μας και αναστήθηκε για την Δικαίωσή μας. Συμφιλιώνει τον άνθρωπο με τον Θεό, τον άνθρωπο με τον εαυτό του, αλλά και κάθε αντίθεση, γιατί δεν υπάρχει τίποτα που να μην είναι αντίθετο, άνδρας-γυναίκα, κύριος και δούλος, εξουσία-εξουσιαζόμενος κ.λ.π. Στόχος είναι η Ανάγνη, η συμφιλίωση, η ενότητα με το αντίθετο, που σημαίνει το κάθε ένα από τα. Αντίθετα να δει τον εαυτόν του στο αντίθετό του, η επίλυση των αντιφάσεων στην εξωτερική και εσωτερική πραγματικότητα, την οποία επικυρώνει και διαπερνά το Θεϊκό Πνεύμα σαν Οικονέχεια, Κοινωνία, Κράτος. 3. Αντίθετα η Μεταφυσική του Κάντ υποβιβάζει τον εξωτερικό κόσμο σε Φαινόμενο και αναδεικνύει τον εσωτερικό κόσμο του ανθρώπου σαν πραγματικό, πλούσιο σε αισθήματα, συναισθήματα και φαντασίες. Το Συλλογικό ασυνείδητο όπως το λέει ο Γιούνγκ ψυχολογικά [γιατί δεν μπορεί να μιλήσει για τον πραγματικό Θεό που τον έχει αποκλείσει, αφού Αυτός δεν δίνεται στην αισθητηριακή αντίληψη], γεννά, στην οριακή σύγκρουση με το Συνείδητό και επικυρώνει ακατανόητα υπερπροσωπικά σύμβολα, τα Αργέτυπα, που έχουν διπλή σημασία, εικόνες άγιες, οστά άγια, καλόντρος άγιους, που "μεσιτεύουν" με την "θυσία" τους στο Δείπνο, τον Πατέρα με τον Χριστό, όπως και τους ανθρώπους με τον Χριστό, όπου Αυτός δεν πλησιάζεται άμεσα, αλλά η Παναγία και οι άγιοι με τις προσευχές τους μπορούν να τον πλησιάσουν και να ικετεύσουν έλεος για τον άνθρωπο, και ο Χριστός παύει να είναι το έλεος του Θεού για τον κόσμο, αλλά γίνεται η Παναγία, την οποία παρακαλούν να μεσιτεύσει στον Χριστό για έλεος και ο Χριστός γίνεται Δικαστής. [Gracia Maria, Gracia Madonnal' επίσης αυτή η Μεταφυσική σπρώχνει τους ανθρώπους σε προσκυνήματα, φαντασιώσεις και είδωλα που ψευδαισθητικά έχουν την ικανότητα να υπνωτίζουν, να αποροφάσουν και να εσωτερικεύσουν το Συνείδητό, το Εγώ, και αντί να το ανιχνεύσουν εξωτερικά σε ενότητα με το άλλο, το αντίθετο, ώστε με την βοήθεια του Χριστού να λύνει τις αντιφάσεις, ενεργούν ώστε να υποβιβάσουν το Εγώ και να το ταυτίσουν με τον εαυτό του. Έτσι δημιουργείται μια κατάρρευση του Εγώ, μια εσωτερική ευφορία, μια ύπνωση, όπου ο άνθρωπος "αφαιρείται" και "απαλλάσσεται" από τις εξωτερικές αντιθέσεις, μια φυγή από την πραγματικότητα, τα προβλήματα και τις αντιφάσεις, που τις αφώνει βέβαια άλυτες και που χειροτερεύουν. Εδώ είναι ο αντίθετος του Χριστού, ο Αντίχριστος, που κάνει τα πράγματα ανάποδα και η ψυχολογική "σωτηρία" που προτείνει. Αλλά εδώ ταιριάζει ότι "η Θρησκεία είναι το όπιο του λαού" του Μάρξ, όμως ενώ διορθώνω : τα κακά περιεχόμενα της Θρησκείας είναι το όπιο του λαού. Γιατί η Χριστιανική Θρησκεία, που αποκαλύπτει ο Λούθηρος και ο Χένκελ από τον Λόγο του Θεού, έχει κοινό με τον Ευλειρισμό ότι το καλό του

ανθρώπου αορίζει από αυτόν τον κόσμο από κάθε άποψη και δεν αφήνεται σε κάποιο γρόνο στο Μέλλον, γιατί ο χρόνος δεν λύνει τις Αντιφάσεις, αλλά τις διατηρεί και μεγαλώνει. Και όταν ο άνθρωπος είναι υνής ψυχικά και πνευματικά, έτσι και η Ψλη, που δεν έχει καμιά αλήθεια καθ' εαυτή, βιάζεται να γίνει σύμμετρον του Πνεύματος. Η απόδειξη είναι τα πλούσια [και Λουθηρανικά από άποψη Θρησκείας] Σκανδιναβικά κράτη. Συνεπώς η οικονομία και κάθε κατάσταση δεν αλλάζει με την πάλη των τάξεων, αλλά από την αλλαγή του ανθρώπου από τον Θεό ' γιατί έχουμε πει ότι 'ο Θεός ξέρει για τον εαυτό Του, στο βαθμό που ο άνθρωπος ξέρει για τον Θεό '. Όταν ο άνθρωπος γνωρίζει τον Θεό αληθινά, ο Θεός με την σειρά του αλλάζει τον κόσμο του ανθρώπου ' γιατί ο πραγματικός κόσμος είναι Πνευματικός και η ύλη δεν μπορεί να αντισταθεί, διαπερνάτε από το Πνεύμα. Η ύλη και ο πλούτος πρόπει να προστεθεί, όπως λέει ο Λούθηρος, και εγώ βεβαιώνω, για να γίνει σύμμετρον και ανάλογον στον πλούτο του Πνεύματος, τόσο του ανθρώπου, όσο και του Κράτους. 3. Γεννιέται το ερώτημα εάν ο διάβολος κάνει θαύματα? Η απάντηση του Λούθηρου είναι καταφατική. Αυτός βγάζει σαν θαυματουργούς το κακό που ο ίδιος βάζει, για να βάλει στην συνέχεια ένα μεγαλύτερο κακό και έτσι συνέχεια. Σε ολόκληρη την Βίβλο αναφέρεται μόνο μία φορά θάυμα, δηλαδή να κοιτάξεις εικόνα και να θεραπευτής. Ήταν στην Ερημο, κατά την έξοδο των Εβραίων, όπου ο Μωυσής έκανε την εικόνα ενός φιδιού, έτσι ώστε όποιος την κοιτάζε θεραπευόταν από τα τσιμπήματα των φιδιών. Αλλά εδώ υπήρχε ξεκάθαρα ο Λόγος του Θεού μέσα από τον Μωυσή. Αλλά οι Εκκλησίες και τα Μοναστήρια έχουν νευίσει από 'θαυματουργές εικόνες και παραγωγή θαυμάτων '. Τελευταία εμφανίσαν το γέρι της Μαρίας Μανδαλινή !! Ο Θεός να μας ελεήσει από αυτή την φοικτή ειδωλολατρεία. Αν δεν σταματήσει, ο Θεός θα μας δώσει για δεύτερη φορά στους Τούρκους. [Σημείωση : Οι πλειοψηφία των Ελλήνων θα βεβαιώσει ένα σκεπτικισμό, ότι οι εικόνες και τα κόκκαλα 'ανιών' δεν κάνουν θαύματα. Όμως αυτή η κρίση είναι για τον καλό καιρό. Η πραγματικότητα τους διανεύει. Γνωστός καλός ηθοποιός, ένα ανοικτό πνεύμα, όταν νόσισε από καρκίνο, στην απελπισία του έβαλε το γουσό Ρόλεξ ρολόι του μπροστά στην εικόνα της Παναγίας, βεβαιώνοντας ότι ο υπόλοιπος χρόνος του ανήκει σ' αυτήν. Αλλά ο χρόνος μας και το θάυμα ανήκει μόνο στον Χριστό και στην Ορθή Πίστη, που κάνει την ζωή μας ένα συνεχές θαύμα.] 4. Ο Μάρξ στην Κριτική της Θρησκείας σωστά κρίνει για την Παπική και την Ορθόδοξη Θεολογία ότι αποκοιμίζουν και είναι το όπιο του λαού ' αλλά εδώ είναι η πονηρία της 'μίσης αλήθειας'. Όταν κάνει κριτική στον Λούθηρο αναφέρει μόνο ότι αυτός θέλει να κάνει από κάθε άνθρωπο ένα Παπά, πράγμα που είναι αλήθεια. Εδώ ο Μάρξ σταματά την κριτική. Αλλά εγώ δεν βλέπω το κακό, αλλά το καλό, ο κάθε άνθρωπος να ενεργεί για να βεβαιώσει την κλίση του, την Ηθικότητα του και την ζωή του ενώπιον του Θεού σε όλα που τον αφορούν, όχι σαν 'λαϊκός', αλλά σαν Ιερέας ενώπιον Του. 81 Τέλος η τέταρτη ψυχολογική στάση είναι της άμεσης πίστης, ο Καλβίνος, ο Γιακόμπ, και ο αιρετικός Προτεσταντισμός που ταυτίζει το Εγώ του ανθρώπου με τον Χριστό, και υποβιβάζει και αυτή τον εξωτερικό Κόσμο σαν κάτι που του λείπει το Εθικό Πνεύμα, και είναι πράξεις άνευ σημασίας, υποβιβασμένες σε απλά Καθήκοντα. Και αυτή η στάση στο ακραίο της σημείο είναι ταυτισμός και επιστροφή ξανά από την αρχή, στην πρώτη στάση.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Όλες οι ψυχολογικές στάσεις

επιζητούν με ασφαρές το καλό του ανθρώπου και παραγνωρίζουν την κυριαρχία και το καλό του Θεού, να χαρίζει και να θέτει Αυτός το καλό στον άνθρωπο. Αυτές οι ψυχολογικές στάσεις κάνουν φανερά την αμαρτία του ανθρώπου από την γέννησή του, αυτό που θρησκευτικά λέγεται ' Προπατορική αμαρτία ' ή το ' ίγνος της αμαρτίας ' και παραμένει όσο ζει ο άνθρωπος. Κάθε άνθρωπος είναι νευρωτικός, λάννος, θέλει να κάνει τον μεσίτη μεταξύ Θεού και ανθρώπου, ταυτίζεται και θέλει να περαστήσει τον Θεό. Ο Χριστός με την θυσία Του κατήρνησε τον Νόμο, συνεπώς και την αμαρτία και έλαβε την ενοχή του ανθρώπου, που σημαίνει ότι στην Συνειδηση του ανθρώπου η Πίστη Λογαριάζεται για Δικαιοσύνη [Ρωμαίοι 4,3]. Αλλά στην Αυτόσυνειδηση, που είμαστε υπό τον Νόμο της Πίστης, όλες οι παραπάνω αμαρτίες υπάρχουν είτε συνειδητά είτε ασυνειδητά και εν τέλει ο Πιστός καλείται να ταυτίσει την Συνειδηση και την Αυτόσυνειδηση δηλαδή να έχει την Εμπειρία στην ζωή του της άρσης της Αμαρτίας. Άρα η αμαρτία πρέπει να εμφανίζεται συνεχώς στην διάσκεψη της ζωής μας και να αναιρείται δια της Χάρης του Χριστού. Το λάθος των Ψυχιάτρων είναι ότι κάθε μία στάση γίνεται Νόμος και διεκδικεί την απολκειστικότητα και την ολότητα της Ψυχής και έτσι είναι ενάντιες μεταξύ τους και ενάντιες στον Θεό και δεν φθάνουν στην Χάρη της Υγείας και στην ολότητα της Ψυχής που επέτυχε ο Χριστός δια της Θυσίας Του και την Αναστασή Του.

2. Ο Χένγκελ ορίζει τους ανθρώπους αυτών των στάσεων με αναφορά την κράση, σε αιματώδεις, γολερικούς, φλεγματικούς και μελαγχολικούς. Ο Γιούνκ σε διαισθητικούς, αισθητικούς, συναισθηματικούς και Λογικούς. Στην Φιλοσοφία περιέγραψαν αυτές τις στάσεις, ο Βόλφ Ι παλαιά Μεταφυσική Ι και ο Στωικισμός, ο Τζων Λόκ και ο Χιούμ στον εμπειρισμό και τους Επικουρείους, ο Κάντ στην σύγχρονη Μεταφυσική, και ο Γιακόμπ στον Υπερβατικό Ιδεαλισμό. Ο Χένγκελ και ο Γιούνκ τονίζουν ότι ο κάθε άνθρωπος σαν χαρακτήρας κυριαρχείται από μία στάση, αλλά ο Χένγκελ προσθέτει ότι ταυτόχρονα η ψυχή διαπερνάτε και από τις άλλες τρεις. Συνεπώς όλες οι αμαρτίες είναι για τον καθένα και για όλους, π.χ το οιδιπόδειο ή η ομοφυλοφιλία, η ζήλια, η φιλοδοξία και όλα τα άλλα είναι μέσα στην καρδιά κάθε ανθρώπου και 'όποιοι επιθυμούν εν τη καρδία του πραγματικά αμαρτήσε' [Ματθαίος 5,28], μολοντί μπορεί να μην έχει την εμπειρία σαν συνειδητό και πραγματικό γεγονός. Ο κάθε άνθρωπος στην διάρκεια της ζωής του περνά σαν σε κύκλο και από τις τέσσερις στάσεις και συνεχίζει αυτόν τον κύκλο όσο ζει. Η αρρώστια είναι να 'κολλήσει' σε κάποιον. Και η Υγεία συνεχώς να ξεκολλά. Γιατί η αλήθεια κάθε στάσης βρίσκεται στην επόμενη στάση, στην οποία μας προχωρά το Πνεύμα. Οι ψυχιάτροι λένε ότι φτάνει να γνωρίζεις την στάση που ανήκει και αυτόματα θεραπεύσει. Αυτό είναι εν μέρει σωστό. Η Γνώση βοηθά σαν ομολογία αμαρτίας και αρρώστιας σε ένα μέρος της Ψυχής. Αλλά χωρίς την Πίστη στον Χριστό και στην θυσία Του στον Σταυρό για την ολότητα της αμαρτίας στον άνθρωπο και την αποστολή του Πνεύματος, που θεραπεύει καθημερινά την Ψυχή, δεν υπάρχει άλλη θεραπεία. Εάν κάποιος δεν κάνει το μέρος ολότητα, αλλά τα μέρη παραμένουν μέρη της ολότητας, τότε βέβαια η αμαρτία εξακολουθεί να υπάρχει πάντα, όμως δεν λογαριάζεται επάνω μας, αλλά στον Χριστό που μας δίνει την δική Του Υγεία, ανανεώνει την Πίστη στον σωτήρα Χριστό και σε ολόκληρη την Ψυχή. .

3. Όπως είδαμε και στην πορεία της σκέψης προς την Αντικειμενικότητα, είναι το Πνεύμα του Θεού που βοηθά να μην κολλήσουμε στην αμαρτία. Ο Δεκάλογος του Νόμου κάνει φανερά την αμαρτία, αλλά η ομολογία ότι κάποιος είναι πλήρως και ριζικά διεφθαρμένος είναι Χάρη Θεού και μόνο αυτοί το ομολογούν που ο Θεός τους έχει προγνωρίσει και προορίζει και ο Χριστός είναι ήδη παρών και ζούν δι' Αυτού ' γιατί η ομολογία της πλήρους διεφθάρσε είναι θάνατος και άρα κάποιος που ομολογεί ότι είναι ριζικά κακός, σημαίνει ότι ο Χριστός είναι παρών και τον έχει ελευθερώσει και χωρίς τον Χριστό θα έπερτε ακριβώς σε απελπισία, θάνατο και κόλληση. Έτσι μόνο ο Λούθηρος και βέβαια ο Χένγκελ στην Φιλοσοφία του, στον Αντικειμενικό Ιδεαλισμό λένε ότι ο άνθρωπος που έπεσε είναι ' όχι καλός ' ' προσέξτε, δεν λένε ' κακός ' ' γιατί το κακό δεν έχει ζωή και κίνηση εντός του, αλλά ' όχι καλός ' ' άρα που μπορεί να γίνει καλός Ι σε αντίθεση με όλες τις άλλες Εκκλησίες και Φιλοσοφίες που διατηρούν

στον άνθρωπο εξ' αοχής κάτι καλό. [ελευθερο βούληση]. Ακόμα και το βρέφος, λέει ο Χένκελ, είναι αθώο, με την έννοια ότι δεν έχει κάνει προσωπικές αμαρτίες, αλλά είναι όχι καλό. Το γεγονός ότι ο άνθρωπος κατά την Έννοιά του σπατάληκε κατ' εικόνα και ομοίωση του Θεού είναι αλήθεια ' γιατί δεν έφτιαξε τις γήινες, αλλά τον άνθρωπο να έχει σχέση με τον Θεό. Στο Γίγνεσθαι του ανθρώπου όμως, μετά την πτώση, στο μηδέν του ανθρώπου, από όπου ο άνθρωπος αρχίζει να κτίζεται ξανά, η εικόνα και η ομοίωση έχουν σβηστεί απολύτως και αποκαθίστανται από τον Χριστό, που εμφανίζει τον Πατέρα στην Ουσία Του, που είναι Ανάπν.

4. Ο Θεός δημιούργησε όλα τα πράγματα και είδε ότι ήταν καλά. Και αυτό είναι αλήθεια. Κάθε τι στην έννοιά του, καθ' εαυτό, είναι καλό, αλλά ταυτόχρονα πρέπει να γίνει καλό. Το μηδέν του πράγματος, εν προκειμένω του ανθρώπου, είναι Πτώση, αλλά αυτό το αρνητικό μέσα από την άρνησή του γίνεται αρχή για προχώρημα. Εδώ είναι η Σοφία του Θεού. Γιατί το θετικό δεν μπορεί να αλλάξει τον εαυτό του, αλλά το αρνητικό μπορεί. Ο Χριστός σταυρώνεται, παίρνει την αμαρτία και μέσα από αυτήν την άρνηση της άρνησης, το Άγιο Πνεύμα Τον ενώνει διαπίστεως με τον άνθρωπο, ώστε ο άνθρωπος να γίνει δια του Χριστού αυτό που ήταν να είναι, να λάβει την τελειότητά του, την Έννοιά του. Άρα ο άνθρωπος, λέει ο Χένκελ, πρέπει να Πέσει, αλλά δεν πρέπει να παραμείνει στη Πτώση.

ΠΡΟΣΘΗΚΗ 1. Λέει ο Λούθηρος σε ένα μικρό σχόλιο στο 2 Τιμόθεος 2, 11-12: <<Πιστός ο Λόγος: εάν εμείς αποθάνομεν, θα συζήσουμε, εάν υπομένομεν και θα συμβασιλεύσομεν >>: Θέλεις εσύ να μην πεθάνεις, τότε πέθανε. Θέλεις εσύ να μην είσαι αιμαλωτισμένος, τότε αιμαλωτίσου. Θέλεις εσύ να μην πας στην κόλαση, τότε οδηγήσου εντός της. Θέλεις εσύ να μην έχεις σταυρό, τότε λάβε τον σταυρό πάνω σου. Θέλεις εσύ να μην είσαι αμαρτωλός, τότε γίνε ένας αμαρτωλός. Θέλεις εσύ τον διάβολο να νικάς, τότε αφήσου να νικέσαι από αυτόν. Θέλεις εσύ από έναν κακό άνθρωπο να εξαναγκάζεσαι, τότε αφήσου από αυτόν να εξαναγκάζεσαι. Αυτά τα αιγισματικά λόγια άφησε να φωτιστούν από την Γραφή 1 Κορίνθιοι 3, 18 έτσι: <<εάν θέλεις να γίνεις σοφός, τότε γίνε ένας ανόητος για να γίνεις σοφός >>. Ένας αληθινός Χριστιανός αντιλαμβάνεται αυτά πλήρως και έχει αυτά σε καθημερινή εμπειρία. Το δυσκολότερο είναι: <<αν θέλεις εσύ τον διάβολο να υπερνικής, τότε άφησε τον εαυτόν σου από αυτόν να υπερνικείται.>> Το νόημα αυτόν είναι: άφησε τον διάβολο με όλα του τα φορτία να σου επιτίθεται ώστε να ΦΑΙΝΕΤΑΙ εσύ να είσαι από κάτω και ότι αυτός νικά, και με αυτόν τον τρόπο, εν τούτοις η δύναμη του Χριστού, η οποία στην αδυναμία γίνεται παντοδύναμη να παραμένει και να κρατά το πάνω γέρι. 2 Κορίνθιοι 12, 9 << διότι η δυνάμεις μου εν τη αδυναμία δεικνύεται τελεία >>.

ΠΡΟΣΘΗΚΗ 2. Ο Σαίξπηρ στο έργο του "Βασιλιάς Λήρ" γράφει ότι ο Βασιλιάς, αφού έχει κολακευθεί από τις δύο μεγαλύτερες αδελφές, για να τους δώσει μεγαλύτερο μερίδιο από το Βασίλειό του που μοιράζει, ρωτά και την μικρότερη τι έχει να του πει και αυτή απαντά "τίποτα". Αυτός θυμωμένος λέγοντας ότι "από το τίποτα δεν γίνεται τίποτα, από κάτι γίνεται κάτι". [Εδώ, όπως έχω πει, είναι η αρχαία Ελεατική Φιλοσοφική σχολή όπου αναρείται η κίνηση ' γιατί αυτό από το οποίο έρχεται Κάτι, και αυτό στο οποίο πηγαίνει είναι το ίδιο Κάτι, και όταν το Κάτι συναντά το Κάτι συναντά τον εαυτόν του και καταλύεται η Κίνηση. Γι' αυτό οι Ελεάτες βεβαίωσαν, όχι το Γίγνεσθαι που βεβαιώνει ο Ηράκλειτος, αλλά μόνο το Είναι του Θεού.] Και όπως η κόρη του Βασιλιά είχε δικίο, ο Βασιλιάς οδηγείται στην τρέλα, καταντάει στο τίποτα. Ο Θεός κάνει πράγματι τα πάντα από το "τίποτα", από το Μηδέν. [Εβραίοι 11,3]

.....13. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ.

1. Ο Λούθηρος στα σχόλια στη Επιστολή στους Ρωμαίους 6,3-11: <<εμείς είμαστε βαπτισμένοι στον θάνατό Του>> γράφει: << Εμείς πρέπει να σημειώσουμε ότι ο θάνατος είναι δύο ειδών ή καλύτερα ο χρονικός θάνατος και ο αιώνιος θάνατος. Ο χρονικός θάνατος είναι ο διαγνωρισμός του σώματος και της ψυχής. Αλλά αυτός ο θάνατος είναι μόνο μια μορφή, ένα σύμβολο και σαν θάνατος ζωγραφισμένος επί τοίγου, όταν είναι παραβαλλόμενος με τον αιώνιο θάνατο, ο οποίος είναι επίσης Πνευματικός. Όθεν στην Γραφή αυτός είναι καλεσμένος ένας ύπνος, μια ανάπαυση, μια ύπνωση. Ο αιώνιος θάνατος είναι επίσης διπλός. Το ένα είδος είναι καλό, πολύ καλό. Αυτός είναι ο θάνατος της αμαρτίας και ο θάνατος του θανάτου, δια του οποίου η ψυχή είναι απελευθερωμένη και ξεχωρισμένη από την αμαρτία και το σώμα είναι ξεχωρισμένο από την διαφθορά και δια μέσου Χάρης και δόξας είναι ενωμένο προς τον ζωντανό Θεό. Αυτός είναι θάνατος κατά την πλέον κατάλληλη σημασία της λέξης, γιατί σε όλες τις άλλες μορφές θανάτου κάτι παραμένει και είναι μεμινμένο με ζωή, αλλά όχι σ' αυτό το είδος του θανάτου, όπου υπάρχει η ανώτερη ζωή μόνο, επειδή αυτή είναι αιώνια ζωή. Γιατί προς αυτό το είδος του θανάτου μόνο ανήκουν κατά ένα απόλυτο και τέλει τρόπο οι προϋποθέσεις του θανάτου και σ' αυτόν τον θάνατο μόνο σπιδήποτε πεθαίνει γάνεται ολοκληρωτικά και εντός αιώνιας ανυπαρξίας και ουδέν θα επιστρέψει ποτέ από αυτόν τον θάνατο, επειδή αυτός αληθινά πεθαίνει ένα αιώνιο θάνατο. Αυτός είναι ο τρόπος που η αμαρτία πεθαίνει ' και ομοίως ο αμαρτωλός, όταν αυτός είναι δικαιωμένος, επειδή η αμαρτία δεν θα επιστρέψει πάλι για όλη την αιωνιότητα, καθώς ο Απόστολος λέει εδώ: <<ο Χριστός δεν θα πεθάνει ποτέ πάλι >> κ.λ.π. [Ρωμαίοι 6, 9]. Αυτό είναι το κύριο θέμα στη Γραφή. Γιατί ο Θεός έχει προσεδιάσει να μετακινήσει δια μέσου του Χριστού σπιδήποτε ο διάβολος εισήγανε δια μέσου του Αδάμ. Και ήταν ο διάβολος που εισήγανε την αμαρτία και τον θάνατο. Συνεπώς ο Θεός προκαλεί τον θάνατο του θανάτου και την αμαρτία της αμαρτίας, το δηλητήριο του δηλητηρίου, την αιμαλωσία της αιμαλωσίας. Καθώς Αυτός λέει δια μέσου του Χασά [Χου. 13,14]: << Ω θάνατε, ενώ θα είμαι ο θάνατός σου, Ω κόλαση, ενώ θα είμαι το δάγκωμά σου >>. Αυτό είναι προεικονισμένο σε όλους τους πολέμους των υιών Ισραήλ στην Παλαιά Διαθήκη, όταν αυτοί θανάτωναν τους εδωλοάτορες.

2. Το άλλο είδος θανάτου είναι αιώνιο και πολύ τρομερό. Αυτός είναι ο θάνατος του καταδικασμένου, όπου η αμαρτία και ο αμαρτωλός δεν είναι τα ορισμένα να πεθάνουν, ενώ ο άνθρωπος είναι σωσμένος, αλλά ο άνθρωπος πεθαίνει και η αμαρτία ζει ξανά και συνεχίζει για πάντα. Αυτός είναι <<ο πολύ κακός θάνατος του αμαρτωλού >>. Και όταν ο Απόστολος μιλά περί του θανάτου του Χριστού κατά ένα μυστηριακό τρόπο, αυτός είναι μιλώντας περί του δευτέρου Πνευματικού θανάτου και έτσι η σημασία των λέξεων του είναι πολύ καθαρή. ΠΡΟΣΘΗΚΗ. Ο Σαίξπηρ βάζει τον Άμλετ να αναλογίζεται έτσι περί του Θανάτου: << Θάνατος, ύπνος ' αλλά ιδού το ερώτημα ' τι όνειρα θα βλέπουμε? >>.

3. Λέει ο Λούθηρος: Ενώ χρησιμοποιήσα τον όρο <<αμαρτία της αμαρτίας >>. Τι σημαίνει αυτό? Η αμαρτία της αμαρτίας είναι να ενεργείς κατά του Νόμου της αμαρτίας και να παραβιάζεις τον Νόμο των μεγάλων [Ρωμ 7,23] και να αμαρτάνεις κατά του Νόμου της σάρκας. Αυτό το είδος αμαρτίας είναι πάρα πολύ καλό. Ακριβώς καθώς ο θάνατος του θανάτου σημαίνει να ενεργείς κατά του θανάτου, το οποίο είναι το ίδιο πράγμα σαν ζωή, έτσι η αμαρτία της αμαρτίας είναι Δικαιοσύνη. Όθεν ο Εκκλησιαστής [Εκκλ.42,14]: <<Πολύ καλύτερη είναι η ανομία ενός ανθρώπου, παρά μια

γυναικα που κάνει μια καλή στροφή >> δηλαδή είναι καλύτερο το Πνεύμα να παραβιάζει τον Νόμο της σάρκας και να ενεργεί αντίθετα προς την σάρκα, παρά η σάρκα να ενεργεί σύμφωνα προς τον δικό της Νόμο. Αυτά είναι τα έργα του Κυρίου στα οποία Αυτός γαίρεται και μας προκαλεί να χαϊρούμαστε, καθώς είναι γραμμένο: << Ο Κύριος θα εμφανίζεται στα έργα Του >> [Γαλιμαίος 104,31]. Και αργότερα στους Ρωμ 8,3 αυτός λέει: << δια της αμαρτίας Αυτός καταδικάσε την αμαρτία >>. Το Πνεύμα γρηγορητοποιεί αυτές τις αρνητικές εκφράσεις οι οποίες είναι λιγότερες, παρά οι καταφατικές τέτοιες, για να περιγράψει την αιώνια φύση των πραγμάτων σε σχέση με τα οποία Αυτός είναι μιλώντας. Επειδή για τον θάνατο να είναι θανατωμένος σημαίνει ότι ο θάνατος δεν θα επιστρέφει και το να παίρνει << την αιγιαλωσία αιγιαλώτη >> σημαίνει ότι η αιγιαλωσία ουδέποτε θα επιστρέφει, μια ιδέα που δεν μπορεί να είναι εκφρασμένη δια μιας καταφατικής βεβαίωσης. Γιατί κάποιο πρόσωπο μπορεί να σκεφθεί περί της ζωής χωρίς αιωνιότητα. Έτσι επίσης λέγεται στον ίδιο ψαλμό: << Ο Θεός μας είναι ο Θεός της σωτηρίας >> και στον Θεό, τον Κύριο, ανήκει να ξεφεύγει από θάνατο >> [Γαλιμαίος 68,20]. Μάλλον, παρά την είσοδο ζωής, Γιατί η είσοδος εντός της ζωής μπορεί και αναγκαστικά πρέπει να γίνεται ένα ξεκίνημα από ζωή, αλλά το << να ξεφεύγεις από θάνατο σημαίνει να μπαίνεις εντός της ζωής η οποία είναι χωρίς θάνατο. Αυτές είναι << οι τερπνότητες του Χριστού περί των οποίων λέγεται στον ψαλμό 16,3: << καθώς για τους αγίους στην Χώρα, αυτοί είναι ευγενείς, στους οποίους είναι όλη η γαστή μου >> και στον ψαλμό 111,2: << Σπουδαία είναι τα έργα του Κυρίου, επιζητούμενα σύμφωνα προς όλες τις επιθυμίες Του >>.

4. << Εμείς είμαστε ενταφιασμένοι λοιπόν >> Έτσι ο Πνευματικός άνθρωπος είναι παρόν σε όλα τα πράγματα με τις αισθήσεις του, εντούτοις στην καρδιά του είναι εντελώς αποσυρμένος από αυτά τα πράγματα και πεθαιμένος προς όλα αυτά. Αυτό συμβαίνει όταν ένας άνθρωπος έρχεται να μπει όλα τα πράγματα αυτής της ζωής από τον υπερό του οστέων του, όταν απεχθάνεται όλα που προχωρούν σ' αυτή την ζωή και εντούτοις τα υπομένει, ακόμα και με χαρά και δοξάζει στο γεγονός ότι αυτός είναι σαν ένα πεθαμένο σώμα και << το απόρρημα του κόσμου, το σκουπίδι όλων των πραγμάτων >> [1 Κοριν 4,13] καθώς ο Απόστολος το θέτει. [Ο Πιστός είναι καλόγηρος μέσα στον Κόσμο, δεν χρειάζεται να πάει σε μοναστήρι για να τον βλέπουν και να τον θαυμάζουν]. Αλλά εμείς πρέπει να σημειώσουμε ότι δεν είναι αναγκαίο για όλους τους ανθρώπους να βρίσκονται αμέσως σ' αυτή την κατάσταση της τελειότητας μόλις έχουν υπάρξει βαπτισμένοι << εντός του θανάτου >>, δηλαδή προς θάνατο, το οποίο είναι να λεί, αυτοί έχουν αράξει να ζουν κατά ένα τέτοιο τρόπο, που είναι επιδιώκοντας αυτό το είδος του θανάτου και εκτείνονται προς αυτόν τον σκοπό τους. Γιατί μολονότι είναι βαπτισμένοι εντός αιώνιας ζωής και την Βασιλεία των ουρανών, εντούτοις δεν κατέχουν αμέσως όλο αυτόν τον σκοπό πλήρως, αλλά έχουν αράξει να ενεργούν κατά ένα τέτοιο τρόπο που μπορούν να φτάσουν αυτόν. Γιατί το βάπτισμα ήταν καθιερωμένο να διευθύνει εμάς προς τον θάνατο και δια μέσου αυτού του θανάτου στη ζωή, συνεπώς είναι αναγκαίο να εργάζαστε προς αυτό κατά τον τρόπο που είναι διαταγμένο.

14. ΓΑΜΟΣ

1. Τα Μυστήρια ως προς την Σωτηρία είναι το Βάπτισμα, η Θεία Ευχαριστία και η Μετάνοια. Ο Γάμος δεν αφορά την Σωτηρία, αλλά ο Απόστολος Παύλος το ονομάζει μέγα Μυστήριο. Εδώ η Θέση είναι, όπως παντού, η Πρόνωση του Θεού, το αιώνιο Θέλημά Του. Αυτοί που έρχονται σε Γάμο πρέπει ξεκινούν από την Θέση, ότι "αυτούς που ο Θεός συνένευε, ο άνθρωπος να μην χωρίζει". Λέει ο Χριστός στον Ματθαίο 19,6: << Δεν αναγγώσατε ότι ο πλάσας απ' αρχής άρσεν και θήλυ έπλασε αυτούς και είπε: Ένεκα τούτου θέλει αφήσει άνθρωπος τον πατέρα και την μητέρα και προσκολληθεί στη γυναίκα αυτού και θέλουν οι δύο εις σάρκα μία, ώστε δεν είναι πλέον δύο αλλά μία σάρξ. Εκείνο λοιπόν που ο Θεός πάντρεψε, ο άνθρωπος να μην χωρίζει >>. Αυτός όμως ο απόλυτος προσδιορισμός πρέπει να αποδειγθεί στην πράξη. Έτσι εμφανίζεται η Αντίθεση, ο αγώνας δύο Αυτοσυνειδήσεων για αναγνώριση, να βεβαιώσουν στον εαυτόν τους και στον άλλο τον προορισμό τους στην Ενότητά τους. Αυτός είναι ένας αγώνας ζωής και θανάτου αλλά μόνο κίνδυνος. Γιατί ο θάνατος είναι η μη επίλυση της Αντίφασης με συνέπεια η Αντίφαση, εάν χωρίσουν, να μετατίθεται και να γίνεται αδύνατον να λυθεί. Γιατί ο Θεός δεν κάνει ποτέ λάθος όταν ενώνει δυο ανθρώπους με τον Γάμο.

2. Ο Χένκελ αναφέρει την μοιχεία σαν κακούργημα, γιατί εδώ δεν πρόκειται για ένα αστικό αδίκημα, αλλά την διάλυση μιας οργανικής ενότητας, εκείνη της οικογένειας, των συζύγων, που κάνει ορφανά τα τέκνα, γι' αυτό και το διαζύγιο δεν επιτρέπεται. [παρ' εκτός μοιχείας. Εδώ λέει ο Λούθηρος ότι ο μοιγός και φταίγτης δεν πρέπει να παντρευτεί ξανά, γιατί θα κάνει χειρότερα, ο άλλος όμως μπορεί.] Συνεπώς είναι ανάγκη να αποδείξουν την Πίστη τους ότι ο καθένας δεν είναι άλλος σε σχέση με τον άλλο, αλλά ο άλλος είναι το άλλο του εαυτού του. Αυτός και ο άλλος Ένα. Εδώ ο καθένας αρνείται τον εαυτό του, απεκδύεται την θέλησή του, το κέντρο του γίνεται η θέληση του άλλου. [ο καθένας γίνεται Κύριος και ανώτερος του άλλου.] Σ' αυτή την διαδικασία ο καθένας τίθεται υπό τον Νόμο του άλλου και αυτό προκαλεί οργή. Στην Πίστη, δηλαδή στη Συνειδηση είναι Ένα ένεκα της Πίστης στον προσδιορισμό του Θεού, στην Αυτοσυνειδηση έχουμε μια κακή αίσθηση, ένα προγόνισμα από τον ένα στον άλλο συνεχώς και μια αύξηση της απόστασής τους, αλλά μόνο στο αίσθημα, όχι στην πραγματικότητα. Γιατί δεν πρέπει να αφαιρεθεί η διαφορά, αλλά να κατανοηθεί. Αλλά αισθάνονται, ότι η διαφορά μεγαλώνει. Όταν η διαφορά στο αίσθημα λάβει το όριο της εμφανίζεται η Χάρη. Γιατί ο Θεός δεν μας αφήνει να δοκιμαστούμε περισσότερο από ό,τι αντέχουμε. Ο Λούθηρος το ζωγραφίζει με αυτό τον τρόπο, ότι ενώ βρίσκονται σε μία καταινίδα, κάποιο γέρι τους παίρνει και τους μεταφέρει πάνω από τα σύννεφα, στον καθαρό Ουρανό. Η Θυσία του Χριστού έχει πάρει την αμαρτία τους, δηλαδή το Εγώ και των δύο πέφτει στο βάραθρο, πεθαίνουν ως προς τον εαυτό τους, καταρρίπτεται η αντίθεση, το είδος, αρσενικό, θηλυκό υπάρχει αλλά δεν λογαριάζεται, γίνεται μία ανύψωση στο Γένος, στον ένα Άνθρωπο. Είναι ο Άνθρωπος στον προσδιορισμό της γυναίκας και είναι ο Άνθρωπος στο προσδιορισμό του άνδρα, όπου στην Ενότητα, δεν είναι δύο, αλλά ο καθένας είναι αναγκαία του άλλου το δικό του άλλο. Στον άλλο είμαι στον Εαυτό μου. Αυτή είναι η Ανάπη. Έτσι περνάμε σε ένα ανώτερο επίπεδο Πίστης, λύνεται η Αντίφαση του προηγούμενου στάδιου, η διαφορά δεν ήταν διαφορά πραγματική, αλλά διαφορά μέσα στη ενότητα, επαληθεύοντας την Πρόνωση και τον Προορισμό του Θεού ότι τους πάντρεψε αιωνίως. Αλλά ωστόσο στο στάδιο που ανεβήκαμε η Πίστη κάνει αντικείμενό της την αντίθεση του προηγούμενου σταδίου, την οποία κατανοεί τώρα σύμφωνα με την Νόση. Αλλά για να αυξηθούμε σ' αυτή την Πίστη του προορισμού μας, η Διαφορά, η Αντίθεση και η αμαρτία επανέρχεται. Ο Χένκελ ονομάζει τον Γάμο ζωντανή αντίφαση που λύνεται τελειωτικά με τον θάνατο των συζύγων.

ΠΡΟΣΘΗΚΗ: Ο Χένκελ επικροτεί την πίστη των Ινδών να λογοδοίνουν οι γονείς από μικρά τα παιδιά τους για μελλοντικό γάμο και αυτό για να αραιώσουν το υποκειμενικό στοιχείο της απόφασης και την άμεση ερωτική έλξη χωρίς μεσότη. Στον Χριστιανισμό όμως είναι ο Χριστός ο Μεσίτης και η Πίστη στην πρόνωση και τον προορισμό του Θεού που καλούνται να την αποδείξουν προσπαθώντας μέσα στο γάμο. [Και αυτό βέβαια στην αδυναμία τους να το αποδείξουν πλήρως, τους δίνεται εν χρόνω κατά Χάρη].

ΠΟΡΙΣΜΑ: Ο Θεός δεν παίρνει την αμαρτία, αλλά παίρνει εμάς από την αμαρτία. Και τελικά την ώρα του θανάτου διαχωρίζει και παίρνει εμάς από το σώμα.

3. Οι άνθρωποι που παντρεύονται χωρίς Πίστη θα αποτύχουν. Γιατί ερωτεύονται άμεσα, που σημαίνει όπως λένε και οι Ψυχίατροι, προβάλλουν ο ένας στον άλλο την εικόνα του Πατέρα και της Μητέρας τους, κάτι Ιδεατό και Ιδανικό. Αυτή η Ταυτότητα, η νοητεία, σύμφωνα με τις μελέτες τους κρατά ένα, το πολύ ενάμιση χρόνο. Έπειτα εμφανίζεται κατ' ανάγκη η διαφορά, όπου ο καθένας προσπαθεί να αλλάξει τον άλλο για να διατηρηθεί η Ταυτότητα. Όμως δεν πρέπει να αλλάξουμε τον άλλο, αλλά να τον κατανοήσουμε στην διαφορά του. Κατ' αυτόν τον τρόπο, ο Θεός δεν παίρνει από εμάς την διαφορά από τον άλλο και την αμαρτία, αλλά παίρνει εμάς από την διαφορά και την αμαρτία και μας ανυψώνει στην Ενότητα. Έτσι εργομάστε να συνειδητοποιήσουμε στο επόμενο στάδιο ότι η διαφορά που προέκυψε από τον άλλο, δεν ήταν πραγματική διαφορά, αλλά διαφορά μέσα στην Ταυτότητα. Και η Ταυτότητα των δύο είναι ο Προορισμός του Θεού. Αλλά αυτή η επιστροφή στην αρχή, στην Θέση, είναι Θαύμα και Μυστήριο. Δεν μπορεί να γίνει χωρίς την Πίστη στην Θυσία, δηλαδή την άσση της αμαρτίας και την Ανάσταση του Χριστού.

4. Εάν δεν έχουν Πίστη, επιδιώκουν, όπως ειπώθηκε, άμεσα την Ταυτότητα, με αφαίρεση της διαφοράς. Αλλά έτσι διαιωνίζεται η διαφορά και η αντίφαση και οι δύο αυξάνουν την απομάκρυνσή τους και μάλιστα η αντίθεση γίνεται εναντιότητα και εχθρότητα. Γιατί άνδρας και γυναίκα είναι αντίθετα. Και αυτή η έλλειψη εμπιστοσύνης τους κάνει τελικά να μην κάνουν και παιδιά. Ή κάνουν παιδιά για να κρατηθούν ενωμένοι. Αλλά χωρίς Πίστη στην αιώνια σύνδεση τους από τον Θεό, δεν υπάρχει ένωση και ο χωρισμός είναι παρόν και αυξάνει. Όμως σ' αυτούς που έχουν Πίστη η Έννοια της Ελευθερίας εδώ επιβεβαιώνεται γιατί εάν ο άλλος κατ' αναγκαιότητα είναι ο εαυτός, αναπό τον εαυτόν μου στον άλλο και κάθε περιορισμός της Ελευθερίας μου καταρρίπτεται.

ΠΡΟΣΘΗΚΗ 1. Ένας τρόπος επίλυσης της αντίφασης είναι η Συζυγική κλίση και η ερωτική πράξη, που πρέπει να επιδιώκεται χωρίς δικαιολογίες από οποιαδήποτε πλευρά. Και βέβαια ο πόθος τους μέσω της ερωτικής πράξης να βεβαιώσουν ότι είναι Ένα πρέπει συνεχώς να αυξάνει. Γιατί η σωματική ένωση είναι ινυγική και Πνευματική. Μάλιστα το Πνεύμα μέσα από τον Απόστολο είναι τόσο πολύ προχωρημένο που λέει στην 1 Κορινθίους 7, 3-10: << στην γυναίκα ο άνδρας την οφειλύν [την σεξουαλική πράξη] να αποδίδει, ομοίως δε και η γυναίκα στον άνδρα. Η γυναίκα το δικό της σώμα δεν εξουσιάζει αλλά ο άνδρας, ομοίως και ο άνδρας τον δικό του σώματος δεν εξουσιάζει αλλά η γυναίκα. Μην αποστερείτε ο ένας τον άλλον, εκτός και αν γίνεται από συμφώνου δια την Προσευχήν και Ξανά στο ίδιο να είστε, για να μην δοκιμάζει εσάς ο Σατανάς για την ακρόατίαν σας. Και στο 9 εδάφιο λένει: << εάν δεν μπορούν να μένουν εγκρατείς, αντί του να πυρώνονται [να καίγονται από πόθο] και από επιθυμία, καλύτερο το "γαμειν" >>. Ωστόσο όπως λέει ο Λούθηρος, ο Θεός δεν κλείνει και τα δύο μάτια σ' αυτή την πράξη, αλλά μόνο το ένα, που σημαίνει ότι πρέπει να γίνεται κατά τρόπο ώστε και εν μέσω του πάθους να υπάρχει το μέτρο.

ΠΡΟΣΘΗΚΗ 2: Κάποια γαράματα με έυλησαν φωνές. Τότε άκουσα μια απελπισμένη φωνή να λέει "θέλω να γ....." και μια γυναίκα να απαντά με σκληρότητα: "είκοσι γιλιάνες". Ακόμα τότε είμασταν στην δραγαυή.

ΠΡΟΣΘΗΚΗ 3: Η έννοια του Μυστηρίου σημαίνει ότι κάποιο πράγμα στην επιφάνειά του είναι κάτι και στο βάθος του είναι κάτι απολύτως διαφορετικό. Παραδείγματα: 1 | Το Βάπτισμα είναι νερό. Αλλά με την άρνηση της εξωτερικής μορφής και την προσθήκη και Πίστη του Λόγου, είναι βάπτισμα στον θάνατο του Χριστού, είναι χρωματισμένο νερό, το Αίμα του Κυρίου. 2 | Στην Θεία Ευχαριστία το επιφανειακό, ο Άρτος και ο Οίνος, έρχονται αρνημένα, είναι στο βάθος το Σώμα και Αίμα του Κυρίου. 3 | Το ίδιο και με τον Γάμο, η εξωτερική σύνδεση είναι στην ουσία και στο Βάθος ο Αιώνιος Προσδιορισμός του Θεού, ότι και οι δύο, πριν γεννηθούν ήτανε να είναι ενότης.

2. Επίσης το

Μυστήριο θα πρέπει να ξεχωρίζεται από το "Σύμβολο". Γιατί στο Σύμβολο υπάρχει μια αναλογία νοήματος. Παράδειγμα ο κεραυνός συμβολίζει την δύναμη του Δία, η κουκουβάνα την Σοφία, η τριάινα τον Ποσειδώνα κ.λ.π.

15. ΠΕΡΙ ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ

Ρωμαίοι 12,2 << αλλά να είστε μεταμορφωμένοι>>.

Ο ευλογημένος Βερνάρδος λέει: << Όταν εσύ αρχίζεις να παύεις ευχόμενος να γίνεις καλύτερος, εσύ παύεις να είσαι καλός>>. Είναι ουδεμίας αξίας ένα δένδρο να αυξάνει πράσινο και να παράγει άνθη, εάν δεν φέρει αυτό επίσης καρπούς εκ των ανθών. Συνεπώς πολλοί πεθαίνουν κατά την ανθισμένη φάση. Γιατί ακριβώς καθώς υπάρχουν πέντε στάδια στην περίπτωση των πραγμάτων της φύσης: μη Ύπαρξη, Γένεσθαι, Ύπαρξη, Ενέργεια, ενεργούμενη ύπαρξη επί του εαυτού Ύπαρξη της ύπαρξης. Ή, δηλαδή στέρηση, ουσία, μορφή, δράση, πάθος σύμφωνα με τον Αριστοτέλη. Έτσι επίσης με το Πνεύμα "μη Ύπαρξη είναι ένα πράγμα χωρίς όνομα και ένας άνθρωπος στις αμαρτίες του. Γένεσθαι είναι Δικαίωση. Ύπαρξη είναι Δικαιοσύνη. Ενέργεια είναι το πράττειν και ζειν δικαίως. Ύπαρξη της Ύπαρξης είναι να είναι καιωμένος τέλειος και πλήρης. Και αυτά τα πέντε στάδια κατά κάποιο τρόπο είναι πάντοτε σε κίνηση στον άνθρωπο. Και οτιδήποτε είναι ευρισκόμενο στη φύση του ανθρώπου –εκτός του πρώτου σταδίου, της μη Ύπαρξης και της έσχατης μορφής της Ύπαρξης – μεταξύ αυτών των δύο, μη Ύπαρξης και Ύπαρξης της Ύπαρξης, υπάρχουν τα τρία στάδια που είναι πάντοτε σε κίνηση ήτοι Γίνεσθαι, Υπάρχειν και Ενεργείν, και δια μέσου της Νέας του γέννησης, αυτός κινείται από την αμαρτία προς την Δικαιοσύνη και έτσι από το μη Υπάρχειν, δια μέσου του Γίνεσθαι, προς το Υπάρχειν. Και όταν αυτό έχει συμβεί, αυτός ζει δίκαια. Αλλά από αυτή την Νέα Ύπαρξη, η οποία είναι πραγματικά μια μη Ύπαρξη, ο άνθρωπος προχωρά και περνά προς μια άλλη Νέα Ύπαρξη, δια του Υπάρχειν, ενεργούμενος επί του εαυτού του, δηλαδή δια μέσου του Γίνεσθαι Νέος, αυτός προχωρά να γίνεται καλύτερος, και από αυτό πάλι σε κάτι Νέο. Έτσι είναι πολύ ορθό να λέγεται ότι ο άνθρωπος είναι πάντοτε σε στέρηση, πάντοτε στο Γίνεσθαι ή εν δυνάμει εντός της Ύλης και πάντοτε σε Ενέργεια. Ο Αριστοτέλης φιλοσοφεί σχετικά με αυτά τα ζητήματα και αυτός το κάνει καλά, αλλά ο κόσμος δεν τον καταλαβαίνει καλά. Ο άνθρωπος είναι πάντοτε σε μη Ύπαρξη, σε Γίνεσθαι, σε Ύπαρξη, πάντοτε σε Στέρηση, σε προσωπική εξέλιξη, σε Ενέργεια, πάντοτε σε αμαρτία, σε Δικαίωση, σε Δικαιοσύνη, δηλαδή αυτός είναι πάντοτε ένας αμαρτωλός, πάντοτε ένας Μετανοημένος, πάντοτε Δίκαιος. Γιατί το γεγονός ότι αυτός μετανόει κάνει ένα Δίκαιο άνθρωπο εξ ενός Αδίκου τέτοιου. Έτσι η Μετάνοια είναι το μέσον μεταξύ Αδικίας και Δικαιοσύνης. Και έτσι ένας άνθρωπος είναι σε αμαρτία σαν τον terminus ad quo και Δικαιοσύνη σαν τον terminus ad quem. Συνεπώς εάν εμείς είμαστε πάντοτε Μετανοημένοι, εμείς είμαστε πάντοτε Αμαρτωλοί, και εντούτοις δια του τρόπου τούτου, εμείς είμαστε Δίκαιοι και είμαστε Δικαιούμενοι. Εμείς είμαστε εν μέρει Αμαρτωλοί και εν μέρει Δίκαιοι, δηλαδή είμαστε ουδέν άλλο παρά Μετανοημένοι. Όμως από την άλλη μεριά οι ασεβείς που ξεκινούν από Δικαιοσύνη κρατούν μια μέση θέση μεταξύ Αμαρτίας και Δικαιοσύνης, αλλά με μια αντίθετη διεύθυνση. Γιατί αυτή η ζωή είναι ο δρόμος προς τον ουρανό ή προς την κόλαση. Ουδείς είναι τόσο καλός που δεν γίνεται καλύτερος και ουδείς είναι τόσο κακός που αυτός δεν γίνεται χειρότερος, μέχρι εμείς τελικώς να έλθουμε στη τελική μας κατάσταση. Ο Απόστολος ανγίζει αυτό κατά ένα πολύ αποτελεσματικό τρόπο. Αυτός δεν λέει <<να είστε μεταμορφωμένοι προς την ανακαίνιση>>, αλλά <<δια της ανακαίνισης>> ή <<δια μέσου της ανακαίνισης>> ή ακόμα καλύτερα καθώς αυτό είναι στο Ελληνικό κείμενο χωρίς πρόθεση: << να είστε μεταμορφωμένοι τη ανακαίνισης του Νοός >>. Αυτός προσθέτει την έκφραση << δια της ανακαίνισης>> έτσι ώστε να μην όφειλε να φαίνεται να είναι διδάσκοντας δια μέσου της έκφρασης <<μεταμόρφωση>>, κάτι αναφερόμενο στη μεταμόρφωση ενός ασταθούς Νοού ή κάποια ανανέωση μιας εξωτερικής λατρείας, αλλά μάλλον ανανέωση του Νοού από μέρα σε μέρα, περισσότερο και περισσότερο, σύμφωνα με την

δήλωση στην 2 Κοριν 4,16 : << η εσωτερική μας φύση είναι υπάρχουσα ανακαινισμένη κάθε μέρα >> και Εφ'εσσι 4,23 : <<να είστε ανανεωμένοι στο Πνεύμα του Νού σας >> και Κολοσσαείς 3,10 : << εσείς έχετε ενδυθεί τον Νέο άνθρωπο ,ο οποίος είναι υπάρχοντας ανακαινούμενος >> .

16.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΘΑΝΑΤΙΚΗΣ ΠΟΙΝΗΣ

1.Ο Χριστός με την σταυρική του θυσία εξιλέωσε την αμαρτία όλου του Κόσμου ,που σημαίνει ότι έλαβε την ΕΝΟΧΗ της αμαρτίας επάνω του σαν να έχει κάνει ο ίδιος τις αμαρτίες μας .Συνεπώς κάθε αμαρτία ,κάθε κακούργημα του ανθρώπου ,όσο μεγάλο και να είναι ,εφόσον συνέβει έπρεπε αναγκάια να συμβεί και με την ΠΙΣΤΗ ,που μας χαρίζει παίρνοντας από εμάς το βάρος της Συνείδησης ΣΑΝ να μην συνέβει ποτέ από εμάς και μας ΛΟΓΑΡΙΑΖΕΙ δικαίους χαρίζοντάς μας αιώνια ζωή [Ρωμαιοί 4,22]. Σε ό,τι αφορά ωστόσο την ΠΟΙΝΗ ένα μέρος λαβαίνει Αυτός και ένα μέρος εμείς .Γιατί όταν έχει διασωθεί το μείζων που είναι η ψυχή ,είναι αναγκαίο η ποινή ,που είναι το ελάχιστο ,να υπάρξει και στο σώμα σαν τιμωρία για το έγκλημα , και σαν ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗ της Έννοιας της Δικαιοσύνης ,ποινή την οποία οφείλουμε να αποδεχόμαστε γι' αυτή την σπουδαία πράξη που κάναμε με προθυμία ,καλή Θέληση και ευχαριστώντας τον Θεό ,ως ένδειξη Μετάνοιας .Με αυτό το νόημα θεσπίσθηκε από τον Θεό και η θανατική ποινή .Γιατί όταν ένας άνθρωπος έχει δικαίωμα να κάνει μια τόσο σπουδαία πράξη και να αντικαταστήσει τον Θεό ,αφαιρώντας την ζωή κάποιου ,που σημαίνει ότι δεν του στερεί ένα αστικό αναθό ,αλλά το δικαίωμα της ζωής ,έχει δικαίωμα ,και σε μία ποινή που αντανακλά την σπουδαιότητα της πράξης του και μάλιστα αδικείται όταν λαβαίνει μία ποινή δυσανάλογη .Και αυτό συμβαίνει όταν τιμωρείται με φυλάκιση .Σ' αυτή την περίπτωση υφίσταται ζημία ,γιατί δεν του δίνεται το δώρο της Μετάνοιας και της συγχώρησης .

ΠΡΟΣΘΗΚΗ 1. Μπορούμε να πούμε ορθά ότι ο Διάβολος ,που κατείχε τον άνθρωπο στο έγκλημα , τιμωρείται με θανατική ποινή ,ενώ ο άνθρωπος ,δηλαδή η Ψυχή του διασώζεται .Στους Ρωμαιοί 7,28 λέγεται : << Αλλά ενώ κάνω αυτό που δεν θέλω ,έτσι δεν κάνω εγώ αυτό ,αλλά η αμαρτία που κατοικεί σε μένα >> . Ο Σαίεπρ λέει μέσα από τον Άιλετ ,για την αδικία που υπέστη ο Λαέοτης από αυτόν ,ότι δεν ήταν ο Άιλετ που τον αδίκησε ,αλλά ο διάβολος που κατείχε τον Άιλετ . 'Γιατί δεν έχουμε να κάνουμε με σάρκα και αίμα αλλά με δυνάμεις ουράνιες και τον κοσμοκράτορα του κόσμου τούτου' [Εφ'εσσίους 6,12] και επίσης λέγεται 'αντασθαίτε στον διάβολο και θα φύγει από εσάς' [Ιακώβον 4,7] και 1 Πέτρον 5,8 " ο αντιδικός σας ο διάβολος "]

2. Αλλά η 'ελεύθερη βούληση ' είναι φιλόανθρωπη και θεωρεί τον Θεό εκδικητικό με το 'οφθαλμό αντί οφθαλμού' , και την θανατική ποινή όχι μια πράξη ελέους εκ μέρους Του ,ώστε ο εγκληματίας μέσα από την Μετάνοια να ζήσει αιωνίως με τον Χριστό . Βέβαια οι ίδιοι δεν μπορούν να βεβαιώσουν καν την ύπαρξη του Θεού , και ξεπέφτουν στις Καντανές Αντινομίες περί του αδύνατου της απόδειξης της ύπαρξης του Θεού και στις Παπικές Σταυροφορίες για να βρουν ίγνη του Ιησού Χριστού , πολύ περισσότερο να μη μπορούν να βεβαιώσουν την Ανάσταση του Χριστού και των νεκρών . Ωστόσο σ' αυτόν που έχει ορθή Πίστη ,που είναι βεβαίωση πραγμάτων μη βλεπόμενων , το Άγιο Πνεύμα αποκαλύπτει ότι ο Χριστός είναι αναστημένος ,οι αμαρτίες του δεν υπάρχουν πλέον και ότι θα ζήσει αιώνια μαζί με τον Χριστό . Έτσι ο εγκληματίας , στην Συνείδηση ,εφόσον έχει ορθή Πίστη , πιστεύει ότι με τον Σταυρό και την Ανάσταση του Χριστού ο Θεός τον συγχώρησε , αλλά πρακτικά ,στην Αυτοσυνείδησή του υπάρχει διαφορά εξ αιτίας της γαυλής ποιητής για την σπουδαία πράξη που έκανε και δεν αποκαθίσταται η Έννοια της Δικαιοσύνης . Έτσι δεν φθάνει στο δώρο της Μετάνοιας ,στην Ενότητα Συνείδησης και Αυτοσυνείδησης , και στην ποινή δικαιωμένος , και να είστε σίγουροι ότι όταν βγει από την φυλακή θα εγκληματήσει ξανά ,επιζητώντας ασυνείδητα την ανάλογη ποινή και την δικαίωση στην ποινή και στην Μετάνοια ' και εν τέλει κάποτε θα πεθάνει από φυσικό θάνατο ,αλλά η αμαρτία δεν θα πεθάνει ποτέ αλλά θα ζει και θα επανέρχεται αιωνίως . Αυτός είναι ο πολύ κακός θάνατος του αμαρτωλού .

ΠΡΟΣΘΗΚΗ 2 : Αρτιτομοκράτης ,με 17 φόνους και με πολλούς ανάπηρους ,που προξένησαν οι σφαίρες ,απολύθηκε από τις φυλακές και μάλιστα του εδόθηκε και ένας γόνος γάμος . Βέβαια δεν είπε ποτέ συγγνώμη .Τί τεράστιος βιασμός της Έννοιας της Δικαιοσύνης ! ! ! .Ο Λούθηρος εμπνέωνέ τους Πιστούς να μην κλονισθεί η εμπιστοσύνη τους στην Έννοια της Δικαιοσύνης λέγοντας για τους κακούργους , που δεν τιμωρούνται αναλόγως εδώ και δεν μετανοούν ότι θα τιμωρούνται αιωνίως στον άλλο κόσμο .

ΠΡΟΣΘΗΚΗ 3 . Κάποια δημοσιογράφος καλούσε τακτικά στο Κανάλι της Βουλής έναν κληρικό ,που υπηρετούσε σε Εκκλησία της περιοχής της Πλάκας ,πολυγραφότατο ,και του έδινε την ευκαιρία να φλυαρεί σε σχέση με τα βιβλία του .Την τελευταία φορά ήταν σε κακή κατάσταση από άπωση υγείας .[άλλωστε είχε περάσει τα 90] και είπε ότι θα ήταν η τελευταία φορά που αποδεχόταν την πρόσκληση .Ήταν σαν να έκανε μια δημόσια εξολόλογηση .Είπε για την αμαρτία του που ήταν σέξιες με τις γυναίκες .[σαν να μην το ξέραμε ότι κάθε προσδιορισμός ,δηλαδή κάθε όρκος αναμίας είναι άγνοηση και ότι δεν θα μπορούσε να αντισταθεί στο να 'ανιάζει' με την 'ανασταύνα' του τις γυναίκες του εκκλησιάσματος ! ! ! .Και πάλι καλά ' γιατί οι Ορθόδοξοι Πελαγianoί ,όπως θα έλεγε ο Φρόντ ,ξεδιδικούνταν σαν πρώτο στάδιο ,στη μοιχεία ,ενώ οι Καντιανοί του δεύτερου σταδίου ακόμα χειρότερα ,στη παιδοφιλία και στη πρωκτολανγεία ,όπως είναι γνωστό από τα σκάνδαλα της Παπικής Εκκλησίας που έρχονται στο φώς] . Η δημοσιογράφος κατάλαβε ότι ο θάνατος ήταν επί θύρας και τον ρώτησε με έκδηλη αγωνία εάν υπάργει Ανάσταση και άλλη ζωή . Απάντησε εμφοτικά ,αλλά και με απελπισία , 'δεν το γνωρίζω' ,βυθίζοντας και αυτήν σε απελπισία . Ακούγοντάς και βλέποντάς την ανωνία αυτών των αξιολύπτων αιώνιων ψυχών ,τους θρήνησε πραγματικά η Ψυχή μου . Ωστόσο απάντησε ορθά ' γιατί η 'ελεύθερη βούληση ' δεν μπορεί να εκφοράζει παρά Σκεπτικισμό για την Ανάσταση των νεκρών .[Πάρα πολλές φορές ακούει κανείς ότι δεν ήλθε κάποιος από τον άλλο κόσμο για να το δούν ! Όμως ιδού η αντίφαση . Θεωρούσε σαν αμαρτία ,που άλλωστε ήταν , την σχέση με τις γυναίκες ,αλλά την αιφνιδορία για την Ανάσταση του Χριστού που είναι ασυνχώρητη δεν θα την ομολογούσε αν δεν τον ρωτούσε .Και βέβαια δεν θα αποκάλυπτε την υποκοισία να νιοστάζει την Ανάσταση του Χριστού το Πάσχα . Από εδώ και η επείκεια για την θανατική ποινή . Ας ζήσει ο εγκληματίας λίγο περισσότερο . 'Ας φάμε και ας πούμε γιατί αύριο αποθνήσκουμε ']

18α

ΠΕΡΙ ΑΝΑΣΤΑΣΗΣ ΝΕΚΡΩΝ

Ο Λούθηρος σχολίασε την 1 Κορινθίους 15,1-58 ,όπου ο Απόστολος Παύλος αναφέρεται στην Ανάσταση των νεκρών .Αυτό είναι το κυριότερο άρθρο της Χριστιανικής Πίστεως ,αλλά και αυτό που λιγότερο πιστεύεται . Εγώ ,μέσω της εργασίας μου στο ΤΑΞΙ ρώτησα πάρα πολλούς ανθρώπους ,που με βεβαίωσαν ότι ήταν Χριστιανοί και μου απαντούσαν στην πλειοψηφία ότι δεν επέστρεψε κανείς από τον άλλο κόσμο για να τους πει .Γι' αυτή την απάντηση λέει ο Λούθηρος ,ο Σατανάς θα έχει να ευχαριστήσει πολλούς με απελπισία στα τέλη της ζωής τους και με κόλαση στην αιωνιότητα . Σας παρακαλώ ή μάλλον επιτακτικά θα πω ,εάν θέλετε να λέγεστε Χριστιανοί ,να το μελετήσετε .[150 σελίδες στην ιστοσελίδα [louthiros . com] που θα αναβασώ . Αφού το μελετήσετε και διαλογιστείτε πάνω του διαβάστε το ακόμα 100 και περισσότερες φορές , με την ελπίδα να σας λυπηθεί ο Θεός και στην αδυναμία σας ,να

στέλλει το Πνεύμα να σας φωτίσει και να ανάνει την Πίστη.

Εδώ θα παραθέσω το κεφάλαιο όπου ο Απόστολος Παύλος γράφει για την Ανάσταση των νεκρών.

: 1 Κορίνθιοι 15 1--58 : << Σας φανερώνω δε ,αδελφοί ,το Ευαγγέλιο ,το οποίο κήρυξα προς εσάς ,το οποίο και παραλάβατε ,στο οποίο και στέκεσθε , δια του οποίου και σώζεσθε ,με ποιο τρόπο σας κήρυξα αυτό ,εάν φυλάττετε αυτό ' εκτός εάν πιστεύσατε ματαίως , Διότι παρέδωκα εις εσάς εν πρώτοις εκείνο το οποίο και παρέλαβα ,ότι ο Χριστός πέθανε δια τας αμαρτίας ημών κατὰ τας Γραφάς ,και ότι ετάφη και ότι αναστήθηκε την Τρίτη ημέρα ,κατὰ τας Γραφάς ' και ότι φανερώθηκε εις τον Κηφάν ,έπειτα εις τους δώδεκα ' μετά ταύτα φάνηκε σε πεντακόσους και πάνω ,αδελφούς δια μίας ,εκ των οποίων πο περισσότεροι μένουν ως τώρα ,μερικοί δε και κοιμήθηκαν ' έπειτα φάνηκε στον Ιάκωβο ,έπειτα σε όλους τους Αποστόλους ' τελευταίο δε πάντων ,φάνηκε και σ' εμένα ,ώς εις έκτρωμα . Διότι ενώ είμαι ο ελάχιστος των Αποστόλων ,ο οποίος δεν είμαι άγιος να ονομάζομαι Απόστολος ,διότι κατεδίωξα την Εκκλησίαν του Θεού ,Αλλά Χάριν του Θεού είμαι ό,τι είμαι ' και η Χάρις Αυτού σ' εμένα δεν έγγινε μάταιη ,αλλά περισσότερον αυτών πάντων εκοτίσασα , πλην όγινώ, αλλά η Χάρις του Θεού ,που ήταν με εμένα .Είτε λοιπόν ενώ , είτε εκείνοι ,έτσι κηρύττουμε και έτσι πιστεύσατε.

Εάν δε ο Χριστός κηρύττεται ότι αναστήθηκε ,εκ νεκρών ,πώς κάποιος μεταξύ σας λέγουν ,ότι ανάσταση νεκρών δεν είναι ? .Και αν ανάσταση νεκρών δεν είναι ,ούτε ο Χριστός αναστήθηκε ' και αν ο Χριστός δεν αναστήθηκε ,μάταιον άρα είναι το κήρυγμα ημών ,ματαία δε και η Πίστις σας ' ευρισκόμαστε δε και ΨΕΥΔΟΜΑΡΤΥΡΕΣ του Θεού ,διότι μαρτυρήσαμε περί του Θεού ,ότι ανέστησε τον Χριστό ,τον οποίο δεν ανέστησε ,εάν καθ' υπόθεσιν δεν ανασταίνονται οι νεκροί . Διότι εάν δεν ανασταίνονται οι νεκροί ,ούτε ο Χριστός αναστήθηκε .Αλλά εάν ο Χριστός δεν αναστήθηκε ,ματαία η πίστις σας .Άρα και οι κοιμηθέντες εν Χριστώ απολέσθηκαν . Εάν σ' αυτή την ζωή μόνο ελπίζουμε στον Χριστόν ,είμεθα ελεεινότεροι πάντων ανθρώπων .

Αλλά τώρα ο Χριστός αναστήθηκε ,εκ νεκρών ' έγγινε απαρχή των κεκοιμημένων . Διότι επειδή ο θάνατος ήλθε δι' ανθρώπου ,έτσι και δι' ανθρώπου η Ανάσταση των νεκρών . Επειδή καθώς πάντες αποθνήσκουσιν εν τω Αδάμ ,έτσι και πάντες θέλουναι ζωοποιηθεί εν τώ Χριστώ .

Επειδή τι θέλουν να κάνουν οι βαπτιζόμενοι υπέρ των νεκρών ? Εάν πράγματι οι νεκροί δεν ανασταίνονται ,γιατί και να βαπτίζονται υπέρ των νεκρών ? Γιατί και εμείς κινδυνεύουμε κάθε ώρα ? Κάθε μέρα πεθαίνω με την εις εσάς καύχησή μου ,την οποία έχω εν Χριστώ Ιησού ,στον Κύριό μας .Εάν κατὰ άνθρωπο πολέμησα με θηρία στην Έφεσο ,τί το όφελος σ' εμένα εάν οι νεκροί δεν ανασταίνονται ? Ας φάμε και ας πιούμε ' γιατί αύριο πεθαίνουμε .Μη πλανήσθε ' φθείρουν τα κακά ήθη οι κακές συναστροφές . Συνέλθετε εις εαυτούς κατὰ το δίκαιον και μη αμαρτάνετε ' διότι κάποιος έχουν μη γνώση Θεού ' για να ντραπείτε λέγω αυτό .

Αλλά κάποιος θα πει : << Πώς ανασταίνονται οι νεκροί ? Και με ποιον σώμα έρχονται ? >> . Ανοήτε , εκείνο που εσείς σπέρνετε ,δεν σπέρνετε το σώμα το οποίο θα έλθει να γίνει ,αλλά γυμνό σπόρο .Ίσως σίτου ή κάποιου των υπολοίπων . Ο δε Θεός δίνει εις αυτό σώμα ,καθώς θα θελήσει και σε κάθε ένα των σπόρων ,το ιδιαίτερο αυτού σώμα .Κάθε σάρκα δεν είναι η ίδια σάρκα ,αλλά άλλη μεν σάρκα των ανθρώπων ,άλλη δε σάρκα των ζώων ,άλλη δε των ψαριών και άλλη των πτηνών .Είναι και σώματα επουράνια και σώματα επίγεια ' πλην άλλη μεν η δόξα των επουρανίων ,άλλη δε η δόξα των επίγειων .Άλλη δόξα είναι του Ηλίου ,και άλλη η δόξα της Σελήνης και άλλη η δόξα των αστέρων ' διότι ο αστέρας διαφέρει αστέρας κατὰ την δόξαν .Έτσι και η Ανάσταση των νεκρών ' σπέρνεται για να φθαρεί ,ανεγείρεται για αφθαρσία ' σπέρνεται εν αιμία ,ανεγείρεται εν δόξη ' σπέρνεται εν ασθενεία ,ανίσταται εν δυνάμει ' σπέρνεται σώμα ζωικό ,ανίσταται σώμα Πνευματικό . Είναι σώμα ζωϊκόν και είναι σώμα Πνευματικό . Έτσι είναι και γραμμένο ,ο πρώτος άνθρωπος Αδάμ έγγινε εις ψυχή ζωά ' ο έσχατος Αδάμ εις Πνεύμα ζωοποιούν . Πλην όγινώ πρώτον το Πνευματικό ,αλλά το ζωϊκό ,έπειτα το Πνευματικό . Ο πρώτος άνθρωπος είναι εκ της Γης , από γώμα ' ο δεύτερος άνθρωπος , ο Κύριος ,εξ ουρανού . Οποίος ο από γώμα ,τέτοιοι και οι γωμάτινοι .Οποίος ο επουράνιος ,τέτοιοι και οι επουράνιοι .Και καθώς εφορέσαμε την εικόνα του γωμάτινου ,θα φορέσουμε και την εικόνα του επουράνιου>>κ.λ.π.

17.

ΠΕΡΙ ΕΛΠΙΔΑΣ

Ρωμαίοι 12,12 : <<Να γαίρετε στην ελπίδα σας >> ,δηλαδή να μη γαίρετε επί των πραγμάτων του παρόντος ή πραγμάτων που εσείς έχετε πειραματισθεί και γνωρίζετε .Γιατί η χαρά είναι διπλή .Το πρώτο είδος έχει να κάνει με πράγματα που είναι ορατά ,δηλαδή με πράγματα που είναι γνωστά κατὰ τον ένα ή άλλο τρόπο ,είτε εσωτερικά ,είτε εξωτερικά .Αυτό το είδος είναι μάταιο ,επειδή είναι παροδικό .Το άλλο είδος έχει να κάνει με αόρατα πράγματα ,δηλαδή πράγματα που είναι άγνωστα ,αλλά απλά αποδεχόμενα εν Πίστη ' και αυτό είναι η αληθινή χαρά ,αιώνια ,σταθερή και χωρίς αυτό το είδος της ελπίδας ,δεν υπάρχει χαρά στο άλλο .Γιατί ποιος μπορεί να γαίρετε στο προπνοούμενο ,εάν απελπίζεται ή αμφιβάλει ότι θα λάβει μελλοντική χαρά ? Και έτσι ο Απόστολος θέλει οι Χριστιανοί να γαίρονται πλήρως ,αλλά όγινώ, εξ αιτίας οποιουδήποτε νήνιν πράγματος ,αλλά εξ αιτίας της ελπίδας τους .Γιατί η έκφραση <<ευλογούμενοι είναι εκείνοι που πενθούν>>[Ματθ 5,4] αναφέρεται στο πένθος επί κάποιου πράγματος ,επειδή τέτοιοι άνθρωποι γαίρονται στην ελπίδα τους .Αλλά κάποιος πρόσωπο δεν μπορεί να έχει χαρά στην ελπίδα του εάν δεν αποκηρύσσει τα πάντα ,έχει ουδέν να επιθυμεί ,να εμπιστευτεί ή να λαμβάνει ευχαρίστηση και είναι άλλωστε περιβαλλόμενος από τόσα πολλά κακά ,που δεν μπορεί ενδεχομένως εδώ να γαίρετε σε κανένα καλό πράγμα .Και αν αυτός υποφέρει αυτό προθύμως ,θα επιτύχει ελπίδα και από την ελπίδα θα προχωρήσει στη χαρά . Έτσι αυτός συνεχίζει : << να είστε υπομονετικοί στη θλίψη >> . Ρωμαίοι 5,3 : <<Η θλίψη παράγει υπομονή και η υπομονή δοκιμή και η δοκιμή ελπίδα ,αλλά η ελπίδα δεν απογοητεύει>> ,δηλαδή αυτός γαίρετε και είναι ευτυχής και ασφαλής .Αλλά οι πολυμήχανοι Θεολόγοι μας έχουν περιορίσει την ελπίδα σε πράξεις βγαλμένες στο φώς .Γι' αυτό τον λόγο ουδείς εξ αυτών εννοεί τί είναι η ελπίς ,μολονότι είναι σταθερά στα γέιλη του καθενός .Για παράδειγμα αυτοί λένε ,ότι είναι δυνατόν να εκμιαεύσεις μια πράξη ελπίδας ,ακόμα και αν όλα τα πράγματα που είναι στο φώς και στα οποία εμείς θέτουμε την ευπιστοσύνη μας είναι σε καλή τάξη .Αλλά εμείς μπορούμε ουδέποτε να φθάσουμε ακόμα και σε μια γεύση της ελπίδας δια μέσων τέτοιων εκμιαευμένων πράξεων .Γιατί η ελπίδα απονυμνώνει έναν άνθρωπο ,τουλάχιστον καθώς αυτό έχει σχέση με την διάθεσή του ,εξ όλων των καλών πραγμάτων και περικυκλώνει αυτόν με κακά πράγματα . Και έτσι << εσείς έχετε ανάγκη υπομονής[Εβραίοι 10,36] ,η οποία παράγει ελπίδα . >>

ΠΟΡΙΣΜΑ .Ουδείς μπορεί να έχει πραγματική χαρά σ' αυτόν τον κόσμο εάν δεν έχει ελπίδα και πραγματικά νευτείται από εδώ τον ετόμιο κόσμο .Ένα απελπισμένο και μελλοθάνατο περιγράφει ο Απόστολος <<ας φάμε και ας πιούμε ' γιατί αύριο αποθνήσκουμε >> [Ρωμαίοι 15,32].Η αιτία των καταθλίψεων και της άνοιας προέρχεται από αυτήν την έλλειψη Ελπίδας .Αυτοί έρχονται να συνειδητοποιήσουν ότι έζησαν μια ζωή άσκοπη ,χωρίς Νόημα .Θα πεθάνουν στην απελπίδια και οι αμαρτίες τους θα ζουν και σαν εφιάλτης θα επανέρχονται αιωνίως .Αυτή είναι η Κόλαση .Αντίθετα αυτοί που έζησαν με κέντρο και Νόημα τον Χριστό ,κάνοντας την ζωή Του <<επ' ελπίδι ζωής αιωνίου >>[Τίτος 1,2] ,δεν θα απογοητευθούν ,γιατί θα τον <<γνωρίσουν όπως και γνωρίστηκαν ,όχι εν κατόπρω, ανιγνιστικά ,αλλά πραγματικά πρόσωπο με πρόσωπο ,στον Ουρανό . >> [1 Κορίνθιοι 13,12]

18.

ΠΕΡΙ ΑΓΑΠΗΣ

Ο Λούθηρος σχολιάζει : Ρωμαίοι Κεφάλαιο 15,2 : << Ο καθένας από εμάς ας αρέσει στον πλησίον του >>. << Κατ' αυτόν τον τρόπο >> καθώς ο ευλογημένος Γρηγόριος λέει << η αγάπη εκτείνεται προς τα έξω, προς ένα άλλο πρόσωπο, έτσι ώστε αυτή να μπορεί να είναι αγάπη. Γιατί ουδείς είναι ειπωμένο να έχει φιλανθρωπία προς τον εαυτόν του >>. Και στο σόγλιο ενώ έχω επισημάνει ότι η φιλανθρωπία είναι αγάπη όχι για τον ίδιο τον εαυτό, αλλά για ένα άλλο. Ομοίως μόλις ο Απόστολος απέρριψε την αυτό-αρέσκεια, αυτός αμέσως προχωρεί να διδάξει ότι εμείς θα οφείλαμε να αρέσουμε στον πλησίον μας. Συνεπώς να αρέσουμε στον πλησίον μας σημαίνει να μην αρέσουμε στον εαυτό μας. Αλλά αυτή η δήλωση του Γρηγόριου και η δική μας δήλωση φαίνεται να διαφεύδονται από τον διάσημο ορισμό των διαφορετικών τρόπων του να αγαπά κάποιος και την σειρά τους. Γιατί σύμφωνα με τον ευλογημένο Αυγουστίνo, ο δάσκαλος των Γνωμών βεβαιώνει : << Πρώτον εμείς πρέπει να αγαπάμε τον Θεό, έπειτα την δική μας ψυχή, έπειτα την ψυχή του πλησίον μας και τελικά το δικό μας σώμα. Η διαταγμένη αγάπη συνεπώς αρχίζει με εμάς τους ίδιους. Η απάντηση προς αυτό είναι, ότι αυτό είναι ένα από τα πράγματα δια των οποίων είμαστε παρασυρμένοι μακριά από την αγάπη, εφόσον δεν την κατανοούμε πλήρως. Γιατί εφόσον εμείς πρώτα χρησιμοποιούμε κάθε καλό για τον εαυτό μας, εμείς δεν είμαστε ενδιαφερόμενοι σε σχέση με τον πλησίον μας. Αλλά η αληθινή αγάπη για τον εαυτό μας είναι μίσος του εαυτού μας. Καθώς ο Κύριος μας είπε : << Γιατί οποιoσδήποτε θα αγαπούσε τον ζωή του, θα χάσει αυτήν και αυτός που μισεί την ζωή του, θα την βρεί. >> [Μάρκος 8,35]. Και ο Απόστολος στους Φιλιππίους 2,4 λέει : << Ας κοιτά ο καθένας από εσάς όχι μόνο τα δικά του συμφέροντα, αλλά επίσης για τα συμφέροντα των άλλων >> Και στην 1 Κοριν 13,5: << Η αγάπη δεν επιμένει στον δικό της δρόμο >>. Συνεπώς αυτός που μισεί τον εαυτό του και αγαπά τον πλησίον του, αυτό το πρόσωπο αληθινά αγαπά τον εαυτόν του. Γιατί αυτός αγαπά τον εαυτό του έξω από τον εαυτό του, έτσι αυτός αγαπά τον εαυτό του αντά, εφόσον αγαπά τον εαυτόν του στον πλησίον του. Όθεν, με όλο τον σεβασμό για την κρίση των άλλων και με ευλάβεια για τους Πατέρες, εγώ θέλω να πω ό,τι είναι στον Νόυ μου, ακόμα και αν μιλήσω σαν ένας ανόητος. Αυτή δεν φαίνεται να είναι μια σωστή αντίληψη του Νόμου της αγάπης προς τον πλησίον μας, όταν αυτός είναι εριμνευμένος κατά ένα τέτοιο τρόπο, ώστε να λέμε ότι σ' αυτή την εντολή το πρόσωπο που αγαπά είναι το μοντέλο [forma] δια των οποίων ένας αγαπά τον πλησίον του, προφανώς επειδή η εντολή λέει << σαν τον εαυτόν σου >>. Έτσι ο άνθρωπος συμπεραίνει : αυτό να είναι αναγκαίο, εσύ πρώτα να αγαπάς τον εαυτό σου και έτσι διατηρώντας φιλικές σχέσεις με αυτό το παράδειγμα [exemplar] της αγάπης σου, έπειτα να αγαπάς τον πλησίον σου. Και για να υποστηρίξουν αυτό προσθέτουν την δήλωση του σοφού ανθρώπου [Εκκλ 30,21] : << Έγχε ευσπλαγνία επί της ψυχής σου ευχαριστώντας τον Θεό >>, δηλαδή δια της τοποθέτησης της έμφασης επί της ανωνυμίας << σου >> καθώς εάν να λέει : << Πρώτα ευσπλαγνίσου την δικήν σου ψυχή και έπειτα την ψυχή του πλησίον σου >>. Αλλά εγώ δεν απορρίπτω αυτήν την ερμηνεία, μολονότι πιστεύω ότι η έμφαση είναι επί της λέξης << ψυχή >> καθώς εάν να λέει << Μην απαλλάσσεις το σώμα σου, εις τρόπον ώστε η ψυχή να μπορεί είναι σωσμένη >>. Να είσαι σκληρός προς τον Παλαιό Αδάμ, εις τρόπον ώστε να δύνασαι να είσαι ελεήμων προς τον Νέο άνθρωπο. Γιατί << καλύτερη είναι η κακοήθεια ενός άνδρα προς μια γυναίκα που κάνει καλό >> [Εκκλ 42, 24], δηλαδή είναι περισσότερο υνής εάν η ψυχή καταφέρει κακό και ζημιιά επί της σάρκας, παρά εάν η σάρκα θωπεύει και κολακεύει την ψυχή ή << κάνει καλό >>, σύμφωνα με ό,τι φαίνεται << καλό >> σ' αυτήν. Είναι καλύτερο ο άνδρας σαν Πνεύμα να κάνει ό,τι φαίνεται κακό προς την σάρκα του, παρά αυτός να της επιτρέψει να κάνει ό,τι φαίνεται καλό σ' αυτήν. Γιατί η << σοφία της σάρκας >> είναι θυμασιώως σοφή υπέρ των δικών της πλεονεκτημάτων. << περισσότερο έξυπνη από οποιοδήποτε άγριο πλάσμα >> [Γένεση 3,1]. Και η θέληση ενός ανώτερου είναι καλύτερη, ακόμα και αν αυτή προκαλεί μια ζημιιά, παρά η θέληση ενός ανυπάκουου υπηρέτη που θα μπορούσε να είναι χρήσιμη. Συνεπώς εγώ πιστεύω ότι με αυτή την εντολή << σαν τον εαυτό σου >> ο άνθρωπος δεν είναι διαταγμένος να αγαπά τον εαυτόν του, αλλά μάλλον είναι υποδεικνυόμενη η αμαρτωλή αγάπη με την οποία ηγαίνει στην πραγματικότητα να αγαπά τον εαυτόν του, καθώς εάν να λέει : << Εσύ είσαι τελείως κυριωμένος επί του εαυτού σου και τονισμένος προς την αγάπη του εαυτού σου, μια κατάσταση από την οποία δεν θα είσαι απελευθερωμένος, εάν δεν παύσεις ολοσχερώς αγαπώντας τον εαυτόν σου και ξεγνώντας τον εαυτό σου, να αγαπάς τον πλησίον σου >>. Γιατί είναι μια διαστροφή εμείς να θέλουμε να είμαστε αγαπώμενοι από όλους, και να θέλουμε να ζητάμε το συμφέρον μας σε όλους τους ανθρώπους, αλλά αυτό είναι γοηστικό, εάν εσείς κάνετε σε κάθε άλλον, ό,τι εντός της διαστροφής σας θέλετε καιωμένο προς τους εαυτούς σας, τότε εσείς θα κάνετε καλό με τον ίδιο ζήλο, καθώς εσείς τον χρησιμοποιήσατε για να κάνετε κακό. Σ' αυτό βεβαίως, εμείς δεν είμαστε διαταγμένοι να κάνουμε κακό, αλλά ο ζήλος θα όφειλε να είναι ο ίδιος. Ακριβώς καθώς ο Αδάμ είναι ο << τύπος του ενός που ήταν να έλθει >> [Ρωμ 5,14], δηλαδή του Χριστού, του δεύτερου Αδάμ και έτσι, καθώς εμείς στον Αδάμ είμαστε όλοι κακοί, έτσι επίσης στον Χριστό θα οφείλαμε να είμαστε καλοί. Αυτό είναι ειπωμένο χάριν αντιπαραβολής, αλλά όχι για μίμηση. Έτσι αυτό επίσης λέει εδώ : << Αγάπα τον πλησίον σου ως εαυτόν >>, αλλά όχι κατά την σημασία ότι εσύ θα όφειλες να αγαπάς τον εαυτόν σου, αλλιώς εκείνο, θα είχε υπάρξει διαταγμένο. Αλλά τώρα δεν είναι διαταγμένο κατ' αυτόν τον τρόπο, ώστε η διαταγή να είναι διαπιστωμένη επί αυτής της αρχής. Έτσι εσύ κάνεις λάθος εάν αγαπάς τον εαυτόν σου, ένα κακό από το οποίο δεν θα είσαι ελεύθερος, εάν δεν αγαπάς τον πλησίον σου κατά τον ίδιο τρόπο, δηλαδή παύοντας να αγαπάς τον εαυτό σου. Αλλά εάν κάνεις αυτό, αυτός ο Νόμος επίσης θα εκπνεύσει, γιατί αυτό δεν θα είναι πλέον αναγκαίο να αγαπάς ένα άλλο πρόσωπο, καθώς εσύ αγαπάς τον εαυτό σου, αφού εσύ δεν αγαπάς πλέον τον εαυτόν σου. Ούτε θα είναι αυτό αναγκαίο να σένα να αγαπάς τον εαυτό σου, καθώς εσύ κάνεις στον πλησίον σου, εφόσον από αυτό ακριβώς το γεγονός, εσύ πάρα πολύ αληθινά αγαπάς τον εαυτό σου και όλοι σε ανταπόδοση αγαπούν εσένα.

ΠΡΟΣΘΗΚΗ. Θα αναφερθώ στον Σαίξπηρ, που βέβαια γνώριζε την Λογική του Θεού. Στο αριστούργημά του περί Ανάπης << Ρωμαίος και Ιουλιέτα >> και οι δύο μισούν και αποκρούσσουν το Γένος τους, τις οικογένειες Μοντέκων, Καπουλέτων, τον Παλαιό άνθρωπο και ο καθένας, σαν Νέο γένος, αγαπά στον άλλο τον εαυτό του. Γι' αυτό όταν << ο άλλος >> φεύγει, [θωροούμενος νεκρός], επίσης και ο άλλος ακολουθεί, γιατί στο Νέο Γένος αποτελούν ενότητα.

19. ΠΕΡΙ ΟΡΑΤΗΣ ΚΑΙ ΑΟΡΑΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

1. Ο Θεός κάνει κάθε τι σε τρία στάδια. Ο Χένκελ μιλά για το << ένστικτο της Λογικής ικανότητας >> που ανιχνεύεται από τα πανάρχαια γρόδια, όπως για παράδειγμα με την θεότητα σαν τριμερή, την τριμωρτή των Ινδών, αλλά και στον Πλάτωνα και Αριστοτέλη. Πράγματι κάθε Έννοια είναι η ενότητα αυτής της ίδιας καθ' εαυτήν, αλλά και του Γίνεσθαι της Έννοιας, της αντίθεσης εντός εαυτής, σαν Γενικότητα, Μερικότητα και Ατομικότητα. Γράφει στο τρίτο τμήμα της Λογικής, στην διδασκαλία << Περί της Έννοιας >> : << Η Έννοια σαν τέτοια περιέχει τα εξής τρία στάδια : 1] την Γενικότητα, δηλαδή την ελεύθερη ισότητα με τον εαυτό της μέσα στον Προσδιορισμό της, 2] την Μερικότητα, δηλαδή τον Προσδιορισμό μέσα στον οποίο το Γενικό παραμένει ανεγνώριστα ίσο με τον εαυτό του και 3] την Ατομικότητα, δηλαδή την ανασκόπηση των προσδιορισμών της Γενικότητας και της Μερικότητας, αυτή η αρενητική

ενότητα με τον εαυτό, είναι το καθ' εαυτό και δι' εαυτό προσδιορισμένο, χωρίς συνάμα να γάνει την ταυτότητα με τον εαυτό του, δηλαδή την Γενικότητα.

2. Εάν η Γενικότητα, η Μερικότητα και η Ατομικότητα εκληφθούν αφηρημένα ταυτίζονται με την Ταυτότητα, την Διαφορά και το Θεμέλιο. Αλλά το Γενικό είναι ταυτό με τον εαυτό του, με την ρητή σημασία ότι μέσα του περιέχεται συνάμα το Μερικό και το Ατομικό. Επιπλέον το Μερικό είναι το διαφορετικό ή ο προσδιορισμός, αλλά με την σημασία ότι είναι εντός εαυτού κάτι Γενικό και υπάρχει ως κάτι Ατομικό. Παρόμοια το Ατομικό έχει την σημασία του Υποκειμένου, του Θεμελίου που περιέχει εντός εαυτού το Γένος και το Είδος και αποτελεί Υπόσταση. Αυτό είναι το τεθειμένο αδιαχώριστο των σταδίων κάθε Έννοιας [συνεπώς και της Έννοιας της Εκκλησίας.] μέσα στην διαφορά τους, η σαφήνεια της Έννοιας ' γιατί μέσα στην Έννοια καμιά διαφορά δεν εμπεριέχει διάσπαση ή διαταραχή, αλλά διατηρεί τον διάφανο χαρακτήρα της.

3. Οι τρεις Χριστιανικές Εκκλησίες είναι : 1] Η Ορθόδοξη που είναι ολόκληρη η Εκκλησία σε ένα προσδιορισμό, σ' αυτόν της Γενικότητας της Πίστεως, η οποία περιέχει εντός της και τις Εκκλησίες που είναι να έλθουν, δηλαδή την Μερικότητα και την Ατομικότητα. 2] Η Καθολική Εκκλησία είναι ολόκληρη η Εκκλησία στον προσδιορισμό της Μερικότητας, των άρθρων Πίστεως, και του περιεχομένου και περιέχει εντός της την Γενικότητα και την Ατομικότητα. 3] την Λουθηρανική Εκκλησία, την Προσωπική Πίστη, που είναι η αλήθεια των προηγουμένων, ολόκληρη η Εκκλησία στον προσδιορισμό της ατομικότητας της Πίστεως. Και αφού κάθε μία είναι η ολότητα της Εκκλησίας σε κάθε προσδιορισμό, δηλαδή είναι ίσες σε σχέση με την ολότητα της Εκκλησίας, είναι και μεταξύ τους ίσες. [Μαθηματικός Συλλογισμός]

4. Στην Κρίση υπάρχει ο διαχωρισμός των Εκκλησιών, οι οποίες τίθενται ως δι' εαυτές [ανεξάρτητα] και συνάμα ταυτές με τον εαυτόν τους ως προς τον προσδιορισμό στον οποίο αναδεικνύεται το περιεχόμενο, όχι όμως και ταυτές μεταξύ τους ως προς την Μορφή. Αυτή είναι μια αποδεικτική κρίση : << Αυτή [άμεση ατομικότητα] η Εκκλησία [Γένος] [Ορθόδοξη, Καθολική, Λουθηρανική] έχοντας αυτά και αυτά τα άρθρα Πίστεως [Μερικότητα], είναι Αληθινή. [Ατομικότητα]

Το Υποκείμενο, η κάθε Εκκλησία είναι αυταπόδεικτα Αληθινή, δεν έχει ανάγκη της υποκειμενικής μας διαβεβαίωσης, ούτε μπορεί να προσβληθεί από μια αντίθετη διαβεβαίωση.

5. Κάθε Εκκλησία στον Συλλογισμό έχει πάρει την λειτουργία και την θέση του μεσαίου όρου μεταξύ των ακραίων όρων και άρα του όλου, γάνοντας έτσι ενδόμυχα τον μονόπλευρο και αφηρημένο χαρακτήρα της. Ο Συλλογισμός έχει εκληφθεί ως προς τις διαφορές που περιέχει και το γενικό αποτέλεσμα αυτής της πορείας είναι ότι μέσα του παρουσιάζεται η αυτοαναιρέση των διαφορών των Εκκλησιών και επίσης η εξωτερικότητα της Έννοιας της Εκκλησίας. Και πράγματι 1] κάθε μία από τις Εκκλησίες αναδείχτηκε ως η ολότητα των Εκκλησιών, άρα ως ένας ολόκληρος Συλλογισμός ' ιδωμένες καθ' εαυτές οι Εκκλησίες ταυτίζονται. 2]. Η άρνηση των διαφορών τους και της μεσολάβησής τους συγκροτεί ένα δι' εαυτό Είναι [μια αυθυπαρξία], ώστε μέσα σ' αυτές τις μορφές υπάρχει ένα και το αυτό Γενικό και αυτό επίσης έχει τεθεί ως ταυτότητά τους. Μέσα στην ιδεατότητα των Εκκλησιών ο Συλλογισμός μπορεί να περιγραφεί ως κάτι που ουσιαστικά περιέχει την άρνηση των προσδιορισμών των Εκκλησιών μέσω των οποίων διέρχεται, και άρα είναι μια μεσολαβητική πορεία μέσω αναιρέσεως της μεσολάβησης –εφόσον συνδέει συλλογιστικά το Υποκείμενο, την Χριστιανική Εκκλησία, όχι με κάτι άλλο, αλλά με το ανηρημένο άλλο, δηλαδή με τον εαυτό της.

6. Αυτή η ρεαλιστική πραγμάτωση της Έννοιας της Εκκλησίας, μια πραγμάτωση κατά την οποία το Γενικό είναι αυτή η μία ολότητα που επιστρέφει μέσα στον εαυτόν της, ολότητα της οποίας τα διάφορα μέλη είναι επίσης η ολότητα και η οποία με αναιρέση της μεσολάβησης έχει προσδιορισθεί ως άμεση ενότητα είναι η Αντικειμενική, Δόρατη, Πραγματική, Νοητή Εκκλησία.

ΠΡΟΣΘΗΚΗ : Για να κατανοηθεί ότι κάθε τι [βαρύτητα, πλανητικό σύστημα κ.λ.π.] είναι ένας τριπλός συλλογισμός που συνδέει τον εαυτό του με τον εαυτό του ο Χένκελ, φέρει σαν παράδειγμα το Κράτος, Δομική & 198 : << Το Κράτος είναι ένα σύστημα τριών συλλογισμών. α] Το άτομο [το πρόσωπο] μέσα στην Μερικότητά του, μέσω φυσικών και πνευματικών αναγκών. [οι οποίες αναπτυσσόμενες περαιτέρω παράγουν την Αστική Κοινωνία] συνδέεται συλλογιστικά με το Γενικό [δηλαδή με την Κοινωνία, τον Νόμο, το Δίκαιο, την Κυβέρνηση]. [σχήμα Α-Μ-Γ] όπου Α =Ατομικότητα, Μ=Μερικότητα, Γ=Γενικότητα

β] Η θέληση και η δραστηριότητα των ατόμων είναι η μεσολαβητική δύναμη, η οποία ικανοποιεί τις ανάγκες της Κοινωνίας, του Δικαίου κ.λ.π. και παρέχει περιεχόμενο και πραγμάτωση στη Κοινωνία, στο Δίκαιο κ.λ.π. [σχήμα Γ-Α-Μ]. γ] Αλλά το Γενικό [δηλαδή το Κράτος, η Κυβέρνηση, το Δίκαιο, είναι ο Υποστασιακός μέσος όρος, μέσα στον οποίο τα άτομα και οι ανάγκες τους έχουν και αποκτούν την ρεαλιστική τους ύπαρξη, την διαμεσολάβησή τους και την Υπόστασή τους. [σχήμα Μ-Γ-Α]. Καθένας από τους όρους της Έννοιας, καθόσον συνάπτεται μεσολαβητικά με τον άλλο ακραίο όρο, συνάπτεται συλλογιστικά με τον εαυτό του και παράγει τον εαυτό του ' αυτή η παραγωγή είναι μια αυτοδιατήρηση. Μόνο μέσω της φύσης αυτής της τριπλής συλλογιστικής σύνταξης, μέσω αυτής της τριάδας συλλογισμών που έχει τους ίδιους όρους, κατανοείται αληθινά ένα όλο μέσα στην οργάνωσή του. >> 'Ετσι μπορούμε να κατανοήσουμε και την Χριστιανική Εκκλησία σαν μία μεσολαβητική πορεία μέσω αναιρέσεως της μεσολάβησης των τριών ορατών Εκκλησιών, αφού συνδέει την Χριστιανική Εκκλησία με τον Εαυτόν της. Και αφού οι ορατές Εκκλησίες καταλέφουν και η κίνηση είναι κίνηση στο αντίθετο, ανωνόμαστε από τις τρεις ορατές Εκκλησίες, στην μία, Αντικειμενική, Δόρατη, Παγκόσμια, Πραγματική, Νοητή Χριστιανική Εκκλησία.

7. Σ' αυτήν την μια ΑΟΡΑΤΗ, ΝΟΗΤΗ, ΕΚΚΛΗΣΙΑ πηναίνω τις Κυριακές και εκκλησιάζομαι, ανεξάρτητα εάν λέγεται Ορθόδοξη ή Λουθηρανική Εκκλησία. Και θα πηναίνα και στους Καθολικούς εάν στην Θεία Ευχαριστία έδιναν και το στοιχείο του οίνου, το οποίο οι καλόνηροι κρατούν μόνο για τον εαυτό τους. Αυτό που κάνω είναι να αρνούνται την ορατή Εκκλησία και τον προσδιορισμό της, σαν κάτι πεπερασμένο και ασηντικό. Μέσα από την άρνηση αυτής της άρνησης πάντα υψώνομαι στην μια αόρατη, πραγματική, Νοητή Εκκλησία που είναι πανκόσμια, πραγματική και αιώνια, που δεν μπορεί να συγκεντρωθεί σ' αυτόν τον κόσμο, αλλά οι αδελφοί από κοντά ή έστω και από μακριά αναγνωρίζονται μεταξύ τους, και που υλοκρίτες δεν μπορούν να μπουν, και θα συγκεντρωθεί στον Ουρανό, ΑΜΗΝ. [Βέβαια για να ευλογηθώ θα πρέπει να διορθώνω πνευματικά όλα τα λάθη που ακούω και να παραμένω Ξύπνιος. Γιατί, << έκανε εμάς Ιερείς και Βασιλείς στον αιώνα>> [Αποκάλυψη 5,10]. Συνεπώς δεν χρειάζεται να αλλάξει Εκκλησία, αλλά με αυτήν την αποκατάσταση των αληθινών περιεχομένων, που κάποιος κάνει προσωπικά, σε οποιαδήποτε Εκκλησία, και αν ευρίσκεται, συναντά πραγματικά τον Χριστό. Να είστε σίγουροι, είμαστε πάντα σε πόλεμο με το κακό. Αυτοί οι υλοκρίτες λαβαίνουν την κατάρρα, εμείς την ευλογία ' δεν τους παραχωρούμε την Εκκλησία του Χριστού. Ας κάνουν ο Πάπας και οι καλόνηροι τις αλχημείες τους και ας προωθούν τις <<ανιότητες>> τους. Η πραγματική Εκκλησία είναι αυτή που έχει τον Λόγο του Θεού και αυτοί είμαστε εμείς. Ο Θεός δεν επιταίζεται.

8. Αλλά αυτοί οι εχθροί της Εκκλησίας δεν διακρίνουν ότι η Έννοια της Εκκλησίας περιέχει εντός της τις τρεις ορατές Εκκλησίες, τις διαφορές τους και την άρνησή των διαφορών τους. [Γενικότητα, Μερικότητα, Ατομικότητα]

δηλαδή κάθε μία σε ένα προσδιορισμό] Αυτοί ενεργούν σύμφωνα με την Διάνοια, και τις βλέπουν εξωτερικά, σύμφωνα με την "διαφορετικότητα", την ομοιότητα και την ανομοιότητα. Έτσι κάνουν τρεις διαφορετικές Εκκλησίες, κάθε μία ανεξάρτητη και εχθρική προς τις άλλες και τις συνδέουν με το <<επίσης>>. Εδώ ο Χένγκελ λέει ότι αυτός ο σύνδεσμος ταλαιπωρούσε και ταλαιπωρεί την Φιλοσοφία. [Το είδαμε αυτό στην αγωγή, στην πορεία της σκέψης προς την Αντικειμενικότητα]. Και οι τρεις ουσιαστικά έχουν την ίδια Λογική της εξ έργων Δικαίωσης και της σωτηρίας ενώπιον του Θεού. Οι δύο πρώτοι δια του Νόμου και των έργων, ο τρίτος δια του Νόμου της άμεσης Πίστης, και το έργο του το Απολύτο Καθήκον, ο προσπλητισμός. Οι πρώτοι δύο είναι καλόνηροι με τις "ανιότητες", τους, ο τρίτος κοσμοκαλόνηρος. Ωστόσο προσπαθούν να <<δημιουργήσουν>> ψευτοδιαφορές, αλλά στο βάθος ο σκοπός τους είναι να δείξουν, στο πλαίσιο της ματαιοδοξίας τους, την σωτηρία δια του Νόμου και των έργων, δηλαδή ποιος είναι πιο δίκαιος από τους τρεις και αξίζει σωτηρία. Ο "ορθόδοξος" λέει ότι είναι χρονικά, ο πρώτος, ο άλλος επικαλείται την συνέχισή του από τον Απόστολο Πέτρο, ο τρίτος την αμεσότητα της Πίστης του. Ο πρώτος βαπτίζει βυθίζοντας το νήπιο, ο άλλος δια ραντίσματος, ο τρίτος κάνει βάπτισμα μετάνοιας. Επίσης ο ένας πάει με το παλαιό ημερολόγιο, ο άλλος με το νέο. Ο ένας κάνει τον σταυρό του από αριστερά προς τα δεξιά, ο άλλος ανάποδα. Εκείνη θεωρούν την αφερέραστη διαφορά, το Φιλίοκβε [Filioque], δηλαδή εάν το Άγιο Πνεύμα εκπορεύεται και από τον Υιό. Ξεχνούν αυτό στο οποίο συμφωνούν, στην "ελευθερή βούληση", στην σωτηρία εξ έργων και στον ανταγωνισμό ποιοι είναι πιο δίκαιοι ενώπιον του Θεού που τους οδηγεί στην κόλαση και ανακινούν ένα ζήτημα που πηγάζει από την Πολιτική εκείνων των καιρών και τονίζουν την διαφορά που δόθηκε τους κάνει να σγαίνονται οι μεν τους δε, και έτσι να στρέφουν την προσοχή αλλού. Επειδή τότε τα Ανατολικά κράτη όπως η Βουλγαρία και άλλα ήταν στην πορεία να αποδεχτούν τον Χριστιανισμό, το ζήτημα ήταν εάν θα υπήρχαν στην επιτροπή της Αντικής ή της Ανατολικής Εκκλησίας, έτσι εφευρέθηκε η "αφερέραστη" διαφορά.

9. Γράφει ο Λούθηρος σχολιάζοντας στο Ευαγγέλιο κατά Ιωάννη για τον Ένα Θεό, τα τρία Πρόσωπα εντός του Θεού και την σχέση τους: << Η Αγία Γραφή καλεί τον Κύριο μας, σύμφωνα με την Θεϊκή φύση "Λόγο", [Ιωάννης 1,1] που ο Πατέρας εκφέρει με τον Εαυτό Του και εντός του Εαυτού Του. Έτσι ο Λόγος έχει μία αληθινή και Θεϊκή φύση από τον Πατέρα. Δεν είναι ένας Λόγος που εκφέρεται από μία ανθρώπινη ύπαρξη, μία φωνή ή ανάσα που δεν παραμένει εντός αυτού. Όχι, αυτός ο Λόγος παραμένει εντός του Πατέρα για πάντα. Έτσι έχουμε δύο ξεχωριστά Πρόσωπα. Αυτός που μιλά και ο Λόγος που είναι εκφωνημένος. Έδώ υπάρχει ολωσδήποτε και ένα τρίτο Πρόσωπο. Αυτός που Ακούει. Αυτός που μιλά και ο Λόγος που ακούγεται. Γιατί αυτό είναι λογικό ότι πρέπει να υπάρχει ένας Ακροατής. Αλλά όλο αυτό λαμβάνει χώρα εντός της Θεϊκής Φύσης. Έτσι το Άγιο Πνεύμα είναι ο Ακροατής και παραμένει εκεί. Επομένως όλοι οι τρεις, Εκφωνητής, Λόγος και Ακροατής πρέπει να είναι ο Θεός ο ίδιος, και οι τρεις πρέπει να είναι αιώνιοι σε μία αδιαίρετη Μεγαλειότητα και δεν υπάρχει διαφορά ή ανισότητα στην μία Θεϊκή Ουσία, ούτε αγωγή ούτε τέλος>> Και συνεχίζει πιο κάτω: << Νοώτερα ακούσαμε [Ιωάννης 14,26 και Ιωάννης 15,26 ότι το Άγιο Πνεύμα είναι αποστελλόμενο όχι μόνο από τον Πατέρα, αλλά επίσης αποστέλλεται [και άρα εκπορεύεται] και από τον Υιό. Γιατί ο Ακροατής είναι ανομασιμένος Ακροατής και των δύο, Πατέρα και Υιού και όχι του Πατέρα μόνο ή του Υιού μόνο. Ο Χριστός το καθιστά ξεκάθαρο: "ο Παράκλητος [ο παρηγορητής] που Εγώ θα στείλω σ' εσάς από τον Πατέρα". Η έκφραση "αποστέλλω" έχει ακριβώς το ίδιο νόημα με την έκφραση "εκπορεύω". Γιατί αυτό που εκπορεύεται από κάποιον, είναι αποστελλόμενο. Αντίστροφα, αυτό που είναι "αποστελλόμενο" εκπορεύεται από αυτόν που αποστέλλει αυτό. Επομένως το Άγιο Πνεύμα έχει την Θεϊκή του Ουσία όχι μόνο από τον Πατέρα, αλλά και από τον Υιό. Αυτό πρέπει να ομολογούμε στο "Πατεριό" >>

ΠΡΟΣΘΗΚΗ 1. Ο Λούθηρος γράφει ένα μικρό βιβλίο σχολιάζοντας <<τους τελευταίους λόγους του Δαβίδ>>. Αναφέρεται στην Αγία Τριάδα και τον Ένα Θεό. Ο Θεός Πατέρας έχει εξ αρχής τον Θεότητα που εκπορεύει στον Υιό αιωνίως, και οι δύο εκπορεύουν την Θεότητα αιωνίως στο Πνεύμα. Λέει, ότι όταν ο Θεός ενεργεί προς τα έξω, είναι και τα τρία Πρόσωπα μαζί σαν ένας Θεός. Όταν ο Θεός Πατέρας δημιουργεί τον Κόσμο, είναι παρόντες και ο Υιός και το Πνεύμα σαν ένας Θεός, αλλά ο Πατέρας δημιουργεί [δηλαδή και οι τρεις σαν ένας Θεός δημιουργούν την ανθρώπινη φύση του Χριστού, αλλά είναι μόνο ο Υιός που ενώνεται με αυτήν]. όταν ο Υιός σώζει είναι και οι άλλοι δύο παρόντες σαν ένας Θεός, αλλά ο Υιός σώζει, όταν το Πνεύμα μιλά μέσω των Προφητών και των Αγίων είναι και οι τρεις σαν ένας Θεός, αλλά το Πνεύμα μιλά. [Τριάδα ομοούσιος και αχώριστος]. Όμως όταν ο Θεός βλέπεται στο εσωτερικό του, είναι τρία απολύτως διακεκριμένα Πρόσωπα, με τρία απολύτως ξεχωριστά όνομα. Ο Πατέρας δημιουργεί, ο Υιός είναι Σωτήρας και το Πνεύμα αναγγέλλει.

ΠΡΟΣΘΗΚΗ 2. Η διάκριση των Προσώπων λέει ο Χένγκελ, σε Πατέρα, Υιό και Πνεύμα είναι ολωσδήποτε ορθή, αλλά για τον απλοϊκό άνθρωπο εμφανίζονται τα πρόσωπα σαν ακίνητα, που δεν αλληλοεπιδρούν. Για να εμφανίσει αυτήν την κίνηση δίνει τον ορισμό, ότι ο Θεός είναι "αυτός που απωθεί τον εαυτόν του από τον εαυτόν του, αυτοδιγάζεται, αίρει τον διασμό και επιστρέφει στον εαυτό του και στην ενότητα και αυτό αιωνίως". Με άλλα λόγια η Ταυτότητα γίνεται Διαφορά και η Διαφορά επανέρχεται στην Ταυτότητα. Αυτός είναι η Ενότητα της ταυτότητας και της διαφοράς της Θέσης και της Αντίθεσης. Για να το πούμε σύμφωνα με τον Αριστοτέλη, Αυτός είναι το πρώτο κινούν ακίνητο. Είναι ο Θεός σαν Νοήσεως Νόσης, όπου Νους και Νοητό Εν.

ΠΡΟΣΘΗΚΗ 2. Καθηνήτρια Ιστορίας σε εκπομπή στην Τηλεόραση αναφέρθηκε στην άποψη κάποιου κληρικού αρχικαλόνηρου, ότι η απόφαση των Παπάδων στην άλωση της Πόλης να πουν <<καλύτερα το φέσι του Τούρκου παρά ο Πάπας>> ήταν σωστή. Η εν λόγω Καθηνήτρια θριαμβολόνησε λέγοντας: << Πράγματι η απόφαση ήταν σωστή, και η απόδειξη είναι ότι τα Ορθόδοξα μοναστήρια, που σήμερα υπάρχουν, δεν θα υπήρχαν με την αντίθετη απόφαση>>. Εάν την ρωτούσα να πει την διαφορά Ορθόδοξων και Παπικών καλόνηρων δεν θα έφθανε η απάντηση ούτε σε μία αιωνιότητα. Όμως ενώ θα επιμείνω: Δεν είναι και οι μεν και οι δε καλόνηροι που ορκίζονται στις επινοημένες "ανιότητες" τους, αναμία, φτώγνια, υπακοή? Δεν γίνονται άγιοι, όχι από τον Θεό και το Πνεύμα, αλλά με χειροτονία? Δεν κάνουν τους μεσίτες μεταξύ Θεού και ανθρώπων, τόσο με τις "θύσιες" τους, όσο και με την σιγή των αγίων τους, αντί του "ενός μεσίτη Ιησού Χριστού"? [1 Τιμόθεος 2,5 << διότι είναι ένας Θεός και ένας Μεσίτης μεταξύ Θεού και ανθρώπων, άνθρωπος Ιησούς Χριστός κ.λ.π.>>]. Δεν "αγιάζουν" τις εικόνες και τα λείψανα περιμένοντας θαύματα, αντί του συνεχούς Θαύματος του Χριστού στην ζωή μας και στην ζωή του Κόσμου? Δεν στρέφουν τους "πιστούς" προς τις προσφορές ώστε να συγχωρεθούν οι αμαρτίες τους, αντί της Πίστης στη μια Θυσία και εξιλέωση μέσω του Χριστού στον Σταυρό? Δεν είναι το ίδιο και στους δύο, που περιμένουν να σωθούν μέσα από την τήρηση του Νόμου και των έργων με όλο και πιο αυστηρούς κανόνες, αντί της Σωτηρίας δια Πίστεως μόνο? Πού είναι παρακαλώ η τεράστια διαφορά που τους ώθησε να προτιμήσουν τον Τούρκο και να θέσουν στη δουλεία για 400 χρόνια τους Έλληνες? Εδώ θα απαντήσει ο Χένγκελ για το ποιο είναι το κακό που εισήλθε στον Κόσμο? : Είναι η Ματαιοδοξία, ότι είναι πιο δίκαιοι ενώπιον του Θεού, οι μεν από τους δε. Οι άνθρωποι είναι παλαβοί. Ο διάβολος τους έχει τόσο τυφλώσει ώστε ούτε την μάνα τους κρίνουν άξια να μπει στον Ουρανό! Και μακάρι αυτή η καθηνήτρια να μετανοήσει, για να της δοθεί Χάρση από τον Θεό, γιατί θα τραβήξει την ίδια κόλαση με αυτούς που πήραν αυτή την απόφαση, που καταδίκασε για τόσους αιώνες, αφενός τους καλόνηρους να ζουν προνομακά κάτω από τους Τούρκους, αφετέρου τους Έλληνες στην σκλαβιά.

ΠΡΟΣΘΗΚΗ 4: Έγουμε πεί και δεν είναι ποτέ αρκετό να επαναλαμβάνεται ότι η Ιστορία του Κόσμου είναι η Ιστορία των Θρησκειών, όπως και η Ιστορία του ανθρώπου είναι η Ιστορία της Θρησκευτικής του Συνείδησης. Εάν ο Λόγος λείπει τότε όχι μόνο Κράτη, αλλά και Αυτοκρατορίες πέφτουν και γίνονται.

ΠΡΟΣΘΗΚΗ 5: Είναι ένα εξαιρετικό Θαύμα στις μέρες μας το κάθε Ευρωπαϊκό Κράτος σαν Άτομο να αποφασίζει να γίνει μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Αλλά ποτέ αυτή η Ένωση δεν θα γίνει μια ουσιαστική οργανική Ένωση, όταν οι τρεις Εκκλησίες προστίθενται εξωτερικά με το <<επίσης>> και όχι σαν μία Χριστιανική Εκκλησία σε τρία στάδια. Γιατί η Θρησκεία και η Πίστη είναι η Θέση, το εσωτερικό, που εξωτερικεύεται σαν Ηθικότητα μέσα στα Κράτη. Ήδη η διαφορά Ηθικής των ανθρώπων έχει προκύψει με τα Βόρεια Λουθηρανικά Κράτη και τα Νότια με τους Καλόγηρους της Παπικής και Ορθόδοξης Εκκλησίας και τον <<σεβασμό>> που εκφράζουν μεταξύ τους, που σημαίνει ο ένας να αγαπάει τον άλλο. Τελικά δεν είναι και τόσο δύσκολο. Χρειάζεται μία Μεταρρύθμιση. Αρκεί είτε να σπρωχτεί η Ματαιοδοξία και οι Καλόγηροι στα Μοναστήρια τους, είτε να παντρευτούν, ώστε να πάψει η διαφορά Κληρικών και Λαϊκών, και να κηρυχθεί το Ευαγγέλιο της κατά Χάρη σωτηρίας δια Πίστewος μόνο. Και βέβαια δεν χρειάζεται καιμία εκ των τριών Εκκλησιών να αλλάξει το Όνομά της, την παράδοσή της και τον τρόπο της Λατρείας της, αρκεί και στις τρεις να κηρύττεται ο Λόγος της κατά Χάρη Σωτηρίας, και να αναγνωρίζουν οι μεν τους δε σαν πραγματικούς αδελφούς. Έτσι μόνο η Ευρωπαϊκή Ένωση θα γίνει μία οργανική, πραγματική Ένωση.

ΠΡΟΣΘΗΚΗ 6: Εδώ είναι ευκαιρία να μιλήσουμε πως βλέπει ο Χένκελ στην "Φιλοσοφία του Δικαίου" την οργανική ενότητα του Κράτους.

Βεβαίως η Βασιλευμένη Συνταγματική Δημοκρατία, είναι το Ουράνιο Πολίτευμα επί της Γης όπως το αποκαλεί. Όπως ο Θεός ενεργεί δια του Λόγου και του Πνεύματος σαν μία οργανική ενότητα, έτσι και στη Γη συνενώνονται τα τρία πολιτεύματα, το πλήθος [Δημοκρατία], η Ολιγαρχία [Βουλευτές] και ο Μονάρχης [Απολυταρχία] σε μία ενότητα. Κάθε όρος λαμβάνει την θέση του μεσαίου και των ακραίων όρων, που σημαίνει ότι υπάρχει ένα και το αυτό Γενικό και έτσι τερθεί ως η ταυτότητά τους. Μέσα από αυτόν τον τριπλό συλλογισμό και την άρνηση του το Κράτος ενώνεται με τον εαυτό του, τίθεται η Έννοια του, το πραγματικό, υπεραίσθητό, ουράνιο Κράτος όπου ζουν οι άνθρωποι της Πίστεως. Εδώ η Έννοια του Κράτους προσηνείται και δίνει στον εαυτό της την πραγματικότητα της, στην οικονομία, στην εργασία, στους Θεσμούς κ.λ.π. Όλοι οι άλλοι που ζουν στον βλεπόμενο κόσμο, εμπειρικοί, καντιανοί και λοιποί μάχονται όλοι εναντίον όλων με σκοπό την κατάλυση του Κράτους και των Θεσμών. Αλλά αυτό δεν μπορεί να συμβεί όσο υπάρχει το Πραγματικό Υπεραίσθητό Κράτος που περικλείει μέσα του το αίσθητό και οι Πιστοί Πνευματικοί άνθρωποι, γάρν των οποίων στους άλλους δίνεται Χάρη.

2. Σ' αυτό το Κράτος όλοι οι άνθρωποι είναι ίσοι στο γεγονός ότι μπορούν να έχουν ιδιοκτησία που είναι το Γενικό, αλλά στην Μερικότητα όλοι οι άνθρωποι είναι άνισοι εξ αιτίας του χαρακτήρα, της προσπάθειας που καταβάλλουν και των ταλέντων. Στην Ατομικότητα του Κράτους συνενώνονται ισότητα και ανισότητα σε μια ενότητα. Όμως ο Μάρξ αντέστρεψε τις προτάσεις. Στον Εμπειρισμό του όλοι οι άνθρωποι είναι ίσοι όταν δεν έχουν ιδιοκτησία, άνισοι μέσα στην ιεραρχία του κόμματος και ο Γραμματέας του κόμματος ο Απόλυτος Μονάρχης. Τα αποτελέσματα τα είδαμε στον υπαρκτό Σοσιαλισμό τα τελευταία 70 χρόνια.

3. Στον Εμπειρισμό όπως είδαμε στην Εισαγωγή η Αναγκαιότητα είναι κάτι αναπόδικο. Έτσι και ο Μονάρχης στο Πολίτευμα γι' αυτούς δεν μπορεί να υπάρχει, είναι μία έννοια που λείπει. Αλλά χωρίς τον Μονάρχη, την Ατομικότητα, ο συλλογισμός δεν μπορεί να κλείσει σε μία ΟΡΓΑΝΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ. Και βέβαια είναι η Χάρη του Θεού που τον θέτει. Όπως η Αγία Τριάδα είναι ένας τριπλός συλλογισμός, αλλά ταυτόχρονα ένας Θεός όταν δρά προς τα έξω, έτσι και το Κράτος είναι αυτός ο τριπλός συλλογισμός που καταλήγει σε Ενότητα και που όταν δρά προς τα έξω είναι ανίκητο και ευλογημένο. Είναι το Ουράνιο Πολίτευμα επί της Γης. Σήμερα ευδοκίμει μόνο στα Λουθηρανικά Κράτη της Βόρειας Ευρώπης.

4. Βέβαια οι καλόγηροι, οι Πάπες και οι λοιποί της "ελεύθερης θέλησης" μισούν την Μοναρχία, γιατί όντας άθεοι, με την Μοναρχία ο Θεός τους αφαιρεί την εξουσία "γιατί θεωρούν τους εαυτούς τους το Κράτος του Θεού, όπως το παπικό κράτος ή το κράτος του "αγίου όρους" που δίνουν την Πνευματική καθοδήγηση στο Κοσμικό Κράτος και η κοσμική εξουσία ζει ειρηνικά, "κώλος και βρακί" με την Θρησκευτική εξουσία, εφόσον δεν γίνεται κριτική από τους "κοσμικούς" και η Θρησκεία των "ανιστόπων", η θρησκευτική βάση του Κράτους, δεν κινδυνεύει σαν η αιτία για την ανηθικότητα και την διαφθορά των Θεσμών μέσα στο Κράτος. Αλληλούια.

5. Το Πολίτευμα της Βασιλείας χρειάζεται την πραγματική Χριστιανική Θρησκεία, γιατί είναι ο Θεός που θεμελιώνει την Βασιλεία με τον Σαούλ και τον Δαυίδ και η Πίστη μόνο ενοχλεί το Θεϊκό στοιχείο στα "Πρωτοκόκια" και στον ελμέ Θεού Βασιλιά που αποτελεί την Ύψιστη πραγματικότητα και κλείνει στο Πρόσωπο του Μονάρχη την οργανική ενότητα του Κράτους. Και ενώ πρέπει ο Βασιλιάς να υπάρχει μόνο ως Παρουσία, δεν πρέπει να ωθείται να λάβει μέρος στην διοίκηση του Κράτους, όπως στον καιρό του Βασιλιά Παύλου που η Πολιτική εξουσία του ζητούσε να αποφασίσει με τι εκλογικό σύστημα να κάνουν τις εκλογές. Ο Βασιλιάς βασιλεύει, δεν έχει ευθύνη, η Κυβέρνηση διοικεί και Αυτός είναι απλά η Χάρη του Θεού στο Κράτος. Από όσο ξέρω μόνο ο Σαίξπηρ, που έζησε τον καιρό της Λουθηρανής Βασιλίσσας Ελισάβετ και ήταν σύμβουλός της, στα έργα του ύμνησε την Βασιλεία σωστά. Και θεωρώ ότι έχει γίνει μεγάλη αδικία στον τότε Διάδοχο Κωνσταντίνο στους Βαλκανικούς πολέμους και την δόξα αποκλειστικά να πηγαίνει υπέρ του Βενιζέλου. Βεβαίως ο Βενιζέλος υπήρξε χαρισματικός, ιδιοφυής, πραγματιστής, Καντιανός, εξέχον μέλος της Μασονικής στοάς, διαισθητικός, αλλά και ογκισματικός, ακραία ενάντιος στην Βασιλεία και εν τούτοις αυτή την άπειρη αρνητική κρίση μεταξύ τους επέλυσε ο Χριστός, με ένα τεράστιο ποιοτικό άλμα και την Χάρη που διπλασίασε την Ελλάδα. Επίσης δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι στους Καντιανούς στο νήμας η Χάρη του Θεού τους εγκαταλείπει και η απελπισία πρέπει αναγκαία να έλθει και ήλθε με τις λανθασμένες αποφάσεις και την Μικρασιατική καταστροφή. Δεν πρέπει να ξεχνάμε επίσης τα 20 ειρηνικά γόνια της Βασιλείας του Όθωνα και της Αυλίας που θεμελίωσαν το Ελληνικό κράτος και τα 130 συνολικά χρόνια της Βασιλείας στην Ελλάδα. Με μία φράση: Ο Ελληνικός λαός με την Θρησκεία των "ανιστόπων" δεν αξίζει την Χάρη της Βασιλείας. [Η επαναφορά της Βασιλείας δεν τίθεται ποτέ σε δημοψήφισμα. Γιατί ο Βασιλιάς δεν διατάζει. Είναι Βασιλιάς όλων. Αυτό αποφασίζεται, εάν δοθεί αυτή η Χάρη από τον Θεό, από την Πνευματική και Πολιτική ηγεσία].

ΠΡΟΣΘΗΚΗ 7: Επειδή ζούμε σε μια εποχή εξαιρετικής Χάρης όλων μέσω της Ηλεκτρονικής Επικοινωνίας και των δορυφόρων, τα σύνορα του Κόσμου τείνουν να καταρνηθούν και αναδύεται ο ένας Παγκόσμιος Άνθρωπος και η μία Παγκόσμια Ψυχή, προκύπτει το ζήτημα της Μετανάστευσης. Στη Βίβλο γράφεται ότι ο Θεός θεωρεί τρεις μεγάλες αμαρτίες που παραδεδιχαμένα τιμωρεί. Να αδικήσεις: <<τον ορφανό, την γήρα και τον ξένο>> γιατί όλοι είμαστε ξένοι και παρεπίδημοι σ' αυτόν τον κόσμο ">> [Εβραίοι 11,13]. Επιπλέον οι μετανάστες είναι Πλούτο στη χώρα και η τόνωση της οικονομίας γεγονός. Συνεπώς πρέπει οι ξένοι να θεωρούνται σαν δώρο Θεού που αξίζουν διπλή δόση αγάπης "γιατί κάποιοι φιλοξένησαν ακόμα και Αγγέλους".

20. ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ, ΙΣΛΑΜΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ 1. Η Χριστιανική Εκκλησία δια μέσου του Λόγου αποκαλύπτει ότι ο Θεός έγινε άνθρωπος, έζησε μαζί μας, δίδαξε ότι χωρίς Αυτόν ο άνθρωπος δεν δικαιώνεται ενώπιον του Θεού και τελικά σταυρώθηκε για τις αμαρτίες που μας κατηγορούσε ο Νόμος, τον εκπλήρωσε για εμάς και τον κατήργησε, για να τον συστήσει εν νέου σαν Νόμο της Πίστης. Τώρα όμως δια της Πίστης που μας χάρισε, δηλαδή ότι μας προγνώρισε και μας προόρισε πριν γεννηθούμε να είμαστε παιδιά Του και μας πάντρευε με τον Εαυτό Του σε μία ενότητα, σαν Νυμφίος και Νύμφη, παίρνει την αδυναμία μας και μας δίνει την δύναμή Του να τηρούμε τον Νόμο. Αυτή η Πίστη αναιρεί την προηγούμενη Εβραϊκή Θρησκεία, η οποία ισχυριζόταν ότι η σωτηρία αρχίζει από εμάς, ότι δια του Νόμου του Μωσέ και των έργων του Νόμου ο άνθρωπος μπορεί να προσβλέπει να λάβει Χάρη σαν "αξιομισθία" από τον Θεό και να δικαιωθεί. Οι Αποστόλοι όμως δίδαξαν την κατά Χάρη Σωτηρία του Χριστού που εξαπλώθηκε στον Κόσμο. Μετά 600 χρόνια ήλθε ο Μωάμεθ που θεμελίωσε τον Ισλαμισμό. Και αυτός είναι σύμφωνος με τον Εβραϊσμό, βεβαιώνοντας ότι ο άνθρωπος δικαιώνεται περισσότερο. Κάθε Θρησκεία έχει την καθορισμένη θέση της στην πορεία ανάπτυξης προς την τέλεια Θρησκεία που είναι η Θρησκεία της Ανάτης των τριών Προσώπων μέσα στην Θεότητα. Και είδαμε στην περίπτωση του Εβραϊσμού, που είναι ο Θεός στον προσδιορισμό του Νόμου, τους Εβραίους να διεκδικούν την πληρότητα και αποκλειστικότητα Του. Αυτό είναι παραφροσύνη. Ο Χένκελ μέσα στη Λογική ονομάζει αυτό το φαινόμενο <<άπειρη αρνητική κρίση>> και το παρουσιάζει με το κακούρηγμα. Γιατί σε ένα ασπικό αδίκημα βλέπεις τον άλλο σε ένα σημείο, όμως στο κακούρηγμα του αφαιρείς το δικαίωμα να ζήσει. Έτσι είναι όταν καταγράφει τον Θεό μόνο για τον εαυτό σου. Το ίδιο συμβαίνει και στα τρία στάδια της Χριστιανικής Εκκλησίας, όπου η κάθε μία ταυτίζει το μέρος με το όλο και διεκδικεί τον ολόκληρο της Εκκλησίας και την αποκλειστικότητα του Θεού. Ο "σεβασμός" σε καιρούς ειρηνικούς δεν μπορεί να αποτρέψει την τρέλα να βγει στην επιφάνεια, όπως ο τριακονταετής πόλεμος με εκατομμύρια νεκρούς στην Ευρώπη μεταξύ Παπικών και Προτεσταντών και ακόμα σήμερα στην Ιρλανδία. Ο Λούθηρος βέβαια αναγνώριζε τα τρία στάδια μέσα στην Εκκλησία και θεωρούσε ότι ήταν Χριστιανικές και ότι υπήρχαν Χριστιανοί στις δύο προηγούμενες Εκκλησίες και ότι το Νέο Λουθηρανικό στάδιο στον προσδιορισμό της Ατομικότητας της Πίστης αποτελούσε συνέχισή τους. Όταν έγινε η Μεταρρύθμιση, όπου Λουθηρανοί βρίσκονταν σε επαρχίες που ήταν Παπικές, συνέστηνε να παρακολουθούν και να λατρεύουν τον Θεό μαζί με τους Παπικούς, αλλά με περίσκεψη και Κρίση.

3. Ο Χένκελ στο βιβλίο του "Φαινομενολογία του Πνεύματος" εξηγεί αυτό το φαινόμενο της "άπειρης αρνητικής κρίσης" αναλύοντας την Τρομοκρατία στην Γαλλική Επανάσταση. Εκεί οι δομές του Κράτους [Νομοθετική, Δικαστική, Εκτελεστική εξουσία] έχουν καταρρεύσει, και ο άνθρωπος αισθάνεται να είναι απόλυτα ελεύθερος, απόλυτη θετικότητα, ο ίδιος ταυτιζόμενος με το Κράτος. Η απόφαση ανήκει στην ΚΑΣΤΑ που νικά. Αλλά αυτή η απόλυτη θετικότητα μεταστρέφεται αυτόματα σε απόλυτη αρνητικότητα, και δεν μπορεί να παράξει παρά αναγκαστικά αρνητικό έργο που είναι ο θάνατος. Έτσι ο άλλος άνθρωπος αποτελεί περιορισμό της ελευθερίας του, και μόνο που υπάρχει γίνεται ύποπτος, που σημαίνει αυτόματα ένοχος και άξιος να του πάρουν το κεφάλι στην γκιλοτίνα. Και αυτός ο θάνατος είναι ο πλέον άγαρος, λέει ο Χένκελ, σαν να κόβεται ένα λάχανο από τον κήπο. Το καλό της τρομοκρατίας είναι, μέσα στην άπειρη αρνητική κρίση, ο άνθρωπος έρχεται να νιώσει τον Θάνατο, τον Απόλυτο Κύριο, να τρανταχτεί, σπαστεί, να αισθανθεί να τον διαπερνά ο απόλυτος φόβος, και να επιστρέψει από αυτή την απόλυτη διάσπαση με τον εαυτό του, στην Ταυτότητα με τον εαυτό, από όπου ξαναρχίζει. Έτσι αυτή η απόλυτη αρνητικότητα της Τρομοκρατίας μεταστρέφεται κατ' ανάγκη σε θετικότητα, όπου οι άνθρωποι ταπεινώνονται, μερικεύονται στην ελευθερία τους και εντάσσονται στις δομές του Κράτους. [που στη προκειμένη περίπτωση επανέφερε ο Ναπολέων] Το ίδιο και μεταξύ Εβραϊσμού, Χριστιανισμού και Ισλαμισμού που πρέπει να μερικευτούν, να παύσουν η κάθε μία να οικειοποιείται την ολότητα του Θεού και να βρουν την θέση τους στο σύστημα των Θρησκειών μέσα στον Θεό. Το φάρμακο είναι η γνώση ότι ο Χριστιανισμός δεν είναι Θρησκεία του Νόμου, αλλά Χάρη από την κατάρτα του Νόμου [Γαλάτες 3,10]. Ο Χριστιανισμός είναι η λύση, η αλήθεια του Εβραϊσμού και του Ισλαμισμού, που επιλύει την Αντίφαση του Νόμου. Συνεπώς το σφάλμα είναι στον καλόνηρος και στην διδασκαλία τους, στην εξ έργων σωτηρία και τον Νόμο, που δεν δείχνει την διέξοδο, δια της κατά χάριν σωτηρίας, στις Θρησκείες του Νόμου, Εβραϊσμό και Ισλαμισμό, και έτσι καθιερώνει την απόθεση και την πώληση μεταξύ τους. Αλλά αυτό επιτυγχάνεται όχι με τον υλοκριτικό μεταξύ τους "σεβασμό" και "ειρήνη", αλλά με την διδασκαλία, την αντίθεση και την κρίση που προκαλεί θυμό, αλλά και έλξη των απηθέτων και πραγματική Ειρήνη.

21. ΚΥΠΡΟΣ

1. Εγώ δεν σέβομαι τον Τούρκο. Έχω ανάγκη για τον άνθρωπο που ο Θεός του δίνει ζωή, μια αιώνια ψυχή, για την οποία σταυρώθηκε ο Χριστός, σε όποιο έθνος και αν ανήκει και ο Θεός θα με ελέγξει γιατί δεν του δίδαξα την σωτηρία και την ελευθερία που πέτυχε στον Σταυρό από τον Νόμο. Ο καλόνηρος που κάτω από το ιερό άμψιο του Αρχιεπισκόπου διοικούσε την Κύπρο, αυτός που σε ένα σώμα είχε φορέσει δύο αντίθετα κεφάλια, ένα πολιτικό και ένα θρησκευτικό, μόνο γι' αυτό θα έπρεπε να τιμωρηθεί. Γιατί ο Θρησκευτικός έχει στα χέρια του την συγγνώμη και ο Πολιτικός την κρίση και το ξίφος, και η μία κλίση διαβάλλει την άλλη. Αλλά σίγουρα θα τιμωρηθεί αιωνίως γιατί παρίστανε τον Χριστιανό και ποτέ δεν κήρυξε τον Λόγο του Θεού. Γιατί ο Χριστιανισμός έχει ένα τεράστιο όπλο, τον Χριστό, τον Λόγο Του και την Πνευματική βία της Αλήθειας που ασκείται στο εχθρικό και στα ανύπαικτα περιεχόμενα του. Γιατί είναι ο Χριστός, είναι η Χάρη, που αναρεί και ταυτόχρονα ανυψώνει την Θρησκεία του Νόμου, τον Ισλαμισμό και Εβραϊσμό στην αλήθεια της Χάρης. Μέσα σ' αυτή την αλληλεπίδραση εμφανίζεται η Έννοια. Ο Λόγος και μόνο να εκφωνηθεί, νίκησε. [Όπως, τον καιρό του Αποστόλου Παύλου που] μια φούγκα άνθρωποι έκαναν άνω κάτω τον Κόσμο [πράξεις Αποστόλων]. [Και τον καιρό του Λούθηρου, το 1500, ο Μωάμεθ είχε φθάσει στην Αυστρία, αλλά με την εμφάνιση της πραγματικής Πίστης ο Θεός έδωσε Χάρη, έλυσε την πολιορκία και αποσύρθηκε]. Αλλά ο διάβολος λέει "ειρήνη, ειρήνη" και η σπάιλα και ο θάνατος ενεργεί εσωτερικά.

2. Υπάρχουν δύο Θρησκείες, στο Νησί, που θέλουν να δικαιωθούν ενώπιον του Θεού με την τήρηση του Νόμου και έτσι απωθεί, σιγαίεται και μισεί η μια την άλλη, γιατί κάθε μία οικειοποιείται αποκλειστικά τον Θεό για τον εαυτό της και το Ισλάμ λέει τον Χριστιανό άπιστο. Αλλά ο Χριστιανός που θα είχε πραγματικά δικαιοσύνη να πει τον Τούρκο άπιστο, επειδή αυτός έχει υλοκριτική και όχι αντικειμενική Πίστη, την κρίση αυτή δεν την κάνει, γιατί και οι καλόνηροι δεν έχουν Αντικειμενική Πίστη δοσμένη από τον Θεό. Έτσι ο Ισλαμισμός νικά και εξαπλώνεται στον Κόσμο χωρίς να δώσει καμία μάχη, επειδή οι Χριστιανοί με τον σεβασμό τους στο κακό και στο ψέμα, συνεγός

αποτραβιούνται από το πεδίο της μάχης .
3. Προτρέπονται λοιπόν να μείνουν σταθεροί στον αιμοβαίο "σεβασμό", δηλαδή να βάζουν στην άκρη την Πίστη ' αλλά ο άνθρωπος χωρίς την πίστη είναι ζώο και βέβαια ο "Χριστιανός" την βάζει στην άκρη, αλλά όχι ο Τούρκος και εν τέλει αυτό θα μπορούσε να γίνει εάν, όπως ειπώθηκε, ήταν ζώα που δεν έχουν Θρησκεία και μόνιμους δούλες είναι το στομάχι και η αναπαραγωγή.

4. Λέει ο Χριστός : << Μην νομίζετε ότι ήλθον να βάλω ειρήνην επί της γης ' δεν ήλθον να βάλω ειρήνην αλλά μάταιαν . Διότι ήλθον να διαγωρίσω άνθρωπον κατά του Πατρός αυτού και θυγατέρα κατά της Μητρός αυτής και νύμφην κατά της πεθεράς αυτής και εχθροί του ανθρώπου θέλουν είσθαι οι οικιακοί αυτού >> [Ματθαίος 10,34-36] Γράφει ο Λούθηρος σε ένα μικρό κήρυγμα :<< Κάθε διαμάχη και πόλεμος στην Παλαιά Διαθήκη προεικονίζει το κήρυγμα του Ευαγγελίου, το οποίο πρέπει και οφείλει διαμάχη, ασυμφωνία, καυνά, φασαρία να προσλαμβάνει . Σ' αυτόν τον χαρακτήρα προόδευσε και καταστάθηκε μεγάλη η Χριστιανοσύνη στον καιρό των Αποστόλων και των μαρτύρων. Αυτή είναι μια μακάρια διγόνια, αναταραγή και θόρυβος, την οποία ο Λόγος του Θεού Ξυπνά . Εδώ οδηγείσαι στη σωστή Πίστη ,εδώ οδηγείσαι Ξανά στο πάθος , στην επιδίωξη της αλήθειας και την σωστή ουσία του Χριστιανικού λαού>>.

ΠΙΟΡΙΣΜΑ .Όσο περισσότερο πολεμάς την αλήθεια ,τόσο κατακτιέσαι από την αλήθεια .Η ολική διαφορά καθ' εαυτήν και δι' εαυτήν περιέχει την ταυτότητα , το αρνητικό ατο όριο του είναι θετικό .

5. Το Ευαγγέλιο φωτίζει και αναδεικνύει την αντίθεση της κατά Χάρη σωτηρίας σε σχέση με την εξ έργων σωτηρία, δηλαδή την αντίθεση Χάρης και Νόμου .Καταδικάζει αυτούς που είναι σ' αυτή την άπειρη αρνητική πορεία επιδιώκοντας την δικαίωση με τον Νόμο και τα έργα να οδηγούνται στην κόλαση ,ανθρώπους που ποτέ δεν φθάνουν στην Χάρη Και αυτό Ξυπνά φόβο ,θυμό ,οργή ,μάλιστα λύσσα ,για τον απλό λόγο ότι αυτοί έχουν μια κακή Συνείδηση της μη τήρησης όλου του Νόμου ,η οποία ουσιαστικά τους καταδικάζει .Και αυτή η αναταραγή και διγόνια είναι μακάρια και επιθυμητή ,γιατί έχουμε πει ότι για να αλλάξει κάτι πρέπει να λάβει την οριακή αντίθεση εντός του .Γιατί το θετικό δεν μπορεί να αλλάξει τον εαυτόν του ,αλλά το αρνητικό αλλάζει ,αονείται την άρνηση ,τον Νόμο ,και μέσα από αυτήν την άρνηση της άρνησης υψώνονται στην Χάρη την δοσμένη από τον Χριστό .Έτσι το κήρυγμα του Ευαγγελίου οδηγεί σε ένα πνευματικό πόλεμο και μάλιστα αυτού που καταπολεμούν και είναι πιο ενάντιο βρίσκονται πλησιέστερα στη Χάρη [όπως ο Απόστολος Παύλος και το όραμά του " Σαούλ,Σαούλ γιατί με δώκες? "], όπου νικητής είναι πάντα ο Χριστός. Εάν όμως η αντίθεση κρύβεται κάτω από την λέξη "σεβασμός", τότε ο φανατισμός σαν βούβα στις κατάλληλες συνθήκες θα εκραγεί .

6. Στο Κοράνι ο Μωάμεθ φέρνει μπροστά ένα θετικό και δύο αρνητικά .Το θετικό ότι ο Θεός είναι Ένας για όλους και με αυτό δικαιώνεται σε σχέση με την Εβραϊκή θρησκεία ,που οικειοποιείται αποκλειστικά τον Θεό . Από τα αρνητικά το πρώτο αρνείται ότι ο Χριστός είναι Θεός .Και είναι απορίας άξιο αυτός ο φωτισμένος άνθρωπος να μην φωτιστεί από τον αποκλεισμένο Θεό της Καινής Διαθήκης και να τον παραστήσει μόνο σαν Προφήτη . Το δεύτερο αρνητικό είναι να κατηγορεί ότι οι Εβραίοι δεν τηρούν τον Νόμο .

7. Για το πρώτο ο Χένκελ διδάσκει ότι όταν ο Θεός αναγνωρίζεται μόνο στην Γενικότητά Του ,και όχι σαν Υποκείμενο, σαν Πρόσωπο που Είναι και έχει Ύπαρξη , γίνεται η αφαίρεση , γίνεται ο Θεός εν γένει .Αλλά αυτό το λάθος αντιεγωτισμό στον Πρόλογο αυτού του βιβλίου ,και έγινε δικαίωση όπως είδαμε από την Άμεση Πίστη και Γνώση , με την Ενότητα του Θεού και του Είναι Του και με τον Κατέστη με το " σκέπτομαι άρα υπάρχω " ' δηλαδή της Ενότητας της Σκέψης του Θεού και της Υπαρξης Του . Αυτά τα δύο αρνητικά σημεία ,ο Θεός σαν Γενικότητα ,και η μη τήρηση του Νόμου ,εάν διδάσκονταν ορθά ,θα μπορούσαν με την άρνησή τους να οδηγήσουν πάρα πολλούς σκεπτόμενους ανθρώπους του Ισλάμ να προχωρήσουν στο επόμενο στάδιο Θρησκείας που είναι ο Χριστιανισμός . Σ' αυτήν την Γενικότητα του Θεού ,στέκεται και ο Σπινόζα και ο Θεός γίνεται ορατός μόνο μέσω γενικών επιθέτων [Μεγάλος, Ισχυρός, Σαφής ,κ.λ.π.] Αλλά ο Θεός που ως το Πρόσωπο του Χριστού , γίνεται άνθρωπος, Υποκείμενο, δια μέσου του Κοσμοσωτήριου έργου Του μας κάνει φανερή και συγκεκριμένη την Ουσία του Θεού, που δεν είναι ονόματα ,αλλά η έμπρακτη Ανάληψη για τον άνθρωπο .[Ρωμαίοι 8,32] <<όποτε τον ίδιο Αυτόν Υιόν δεν εφείσθη ,αλλά παρέδωκε Αυτόν υπέρ πάντων ημών>> .

8. Ο Μωάμεθ έχει δικιο όταν λέει στο Κοράνι ότι οι Εβραίοι δεν τηρούν τον Νόμο , αλλά είναι η μισή αλήθεια .Η πλήρης αλήθεια είναι ότι κανείς δεν μπορεί να τηρήσει όλο τον Νόμο και ούτε οι ίδιοι τον τηρούν ' γιατί και μόνο έναν Νόμο να μην τηρήσεις ,αμαρτήσεις στην Έννοια του Νόμου ,σε όλο τον Νόμο ' γιατί τόσο οι Εβραίοι ,όσο και ο Μωάμεθ δεν κατόρθωσαν τον Απόστολο Παύλο που είπε ότι δια του Νόμου γίνεται φανερή η Επιθυμία και συνεπώς η Αμαρτία [και σ' αυτό μπορεί κάθε άνθρωπος να το έχει στην Συνείδησή του σαν προσωπική εμπειρία . Ρωμαίους7,8 <<χωρίς ναρ Νόμου αμαρτία νεκρά >> Η κατόννηση του Νόμου δια του Σταυρού του Χριστού είναι κατόννηση της αμαρτίας και ταυτόχρονα δια του Νόμου της Πίστης ,στον οποίο μας περνά .Αυτός τηρεί για εμάς τον Νόμο ή που είναι το ίδιο .Αυτός μας δίνει την Δύναμη να τηρούμε τον Νόμο .[Φιλιππισίους 4,13 <<τα πάντα δύναμαι δια του ενδυναμούντος με Χριστού >>]

9. Το Ισλάμ σαν Θρησκεία του Νόμου ,[όπως και η Εβραϊκή θρησκεία] ως προς τα περιεχόμενα είναι άγνωστο στον άνεμο, τίποτα η προσταγή για την τήρηση του Νόμου .Αλλά και οι κολώνηροι είναι εξ ίσου Τούρκοι θέλοντας να δικαιωθούν δια του Νόμου . Επίσης και αυτοί δεν μπορούν να βεβαιώσουν το Είναι του Θεού ,αφού ο Θεός της " ελεύθερης βούλησης " ,όπως και στους Τούρκους δεν μπορεί να βεβαιωθεί ότι Είναι στην αισθητηριακή αντίληψη και ακούγεται στον Θεό γενικά ή στον Χριστό σαν σύμβολο ή Προφήτη .Αλλά ιδού ο Τρόμος .Όταν αφαιρείται η κατά Χάρη σωτηρία που οφείλει να διδάσκει ο Χριστιανισμός και η ουσιαστική αντίθεση κρύβεται κάτω από τον " σεβασμό " , το Ισλάμ απορροφά όλες τις Θρησκείες στη μία Θρησκεία του Νόμου του, καλύπτει την ολότητα του Θεού ,που αυτό θεωρεί ότι εκφράζει ,σταματά η κίνηση και η ζωή μέσα στον Θεό , αποκτά απόλυτη θετικότητα και το έργο που μπορεί να παράξει είναι μόνο αρνητικό ,ο τρόμος και ο θάνατος . Αυτό είναι μια άπειρη αρνητική κρίση .Και αυτός ο θάνατος επίσης είναι ο πλέον άγαρος .Βούβες εκεί που Χριστιανοί ή Εβραίοι έχουν συναθροισθεί , χορεύουν και διασκεδάζουν ή οι διδύμοι Πύργοι να πέφτουν και θύματα και θύτες να εξακοντίζονται στον ουρανό .

10. Ο Χένκελ ονομάζει τον Ισλαμισμό "Θρησκεία της Μεγαλοπρέπειας" .Ο τελευταίος Πρόεδρος της Τουρκίας έφερε καλά το μάθημα .Ψηφίζεται επί 20 χρόνια γιατί χρησιμοποιεί συνθήματα που συντηρούν και κολακεύουν στους Τούρκους το Μεγαλείο, στα μεγάλα Παλάτια ,στον μεγαλοϊδεατισμό, στην γαλάζια πατρίδα και στην ανάινηση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας . Ο Λούθηρος λέει ότι είναι ευλογία Θεού να έχεις ένα κακό γείτονα ,γιατί δεν σε αφήνει να ηυχαρίζεσαι ,αλλά να προετοιμάζεσαι . Και όταν ο διάβολος θεωρεί την αντίσταση ,σύμφωνα με τον Λόγο "αντισταθείται και ο διάβολος θα φύγει από εμάς", τραβιέται πίσω .Το χειρότερο είναι όταν λέγεται "ειρήνη ,ειρήνη " .Τότε ο διάβολος προχωρά .

ΠΙΟΡΙΣΜΑ .Όταν γίνεται λόγος για τον ένα μεσίτη μεταξύ Θεού και ανθρώπων ,ανθρώπο Ιησού Χριστό [1 Τιμόθεο 2,5] και γενικά για μεσιτεία ,εννοούμε πάντοτε νι ένα μέσο όρο που συνδέει δύο ακραίους ενάντιους όρους .Αυτός για να μεσιτεύει θα πρέπει να μετέχει και να φέρει στην ουσία του και τους δύο όρους στους οποίους είναι μεσίτης Γι '

αυτό ο Χριστός μετέγει δύο διακεκομμένων φύσεων .Είναι τέλειος άνθρωπος και τέλειος Θεός σε ένα Πρόσωπο .Ο Δούληρος ενεργεί το ρητορικό ερώτημα ποιος πέτυχε την σωτηρία μας ,ο άνθρωπος ή ο Θεός? .Ο ίδιος απαντά ότι μπορούμε να πούμε ότι μόνο ο άνθρωπος και επίσης μόνο ο Θεός το πέτυχε ,όμως το σωστότερο είναι να πούμε ότι το Πρόσωπο ,ο Υιός του Θεού το πέτυχε .Απο εδώ εξάγεται το αδύνατο ,όπως το Ισλαμ λέει ,ότι ο Νόμος μπορεί να μεσιτεύσει τον Θεό και τον άνθρωπο .Γιατί ο Νόμος είναι μονοδιάστατος ,η προσταγή του Θεού ,δεν μπορεί να μεσιτεύσει ,αλλά μας φανερώνει μόνο την αμαρτία μας ,για να μας οδηγήσει στον Μεσίτη Χριστό .Μόνο η Θυσία του Χριστού στον Σταυρό μ'ας χάρισε την Σωτηρία γιατί εκπλήρωσε τον Νόμο και τον κατήργησε ,περνώντας μας ,συνιστώντας και θεμελιώνοντας ,τον Νόμο της Πίστης .

ΠΟΡΙΣΜΑ . Συμπερασματικά λοιπόν καλόνηροι και Ισλάμ δεν έχουν κανένα περιεχόμενο ,παρά μόνο τις αγιότητες τους ,τις απαγορεύσεις του Νόμου ,τον εθιμικό Νόμο , τις μαντίνες ,τις επιδεικτικές προσευχές , την τιμωρία και μια κακή συνείδηση από το γεγονός ότι προσθέτοντας Νόμους προσθέτουν αμαρτία ' θέλοντας να δικαιωθούν από την τήρηση του Νόμου επιτυγχάνουν ,το αντίθετο και γίνονται βαθύτερα στην Κόλαση

ΠΡΟΣΘΗΚΗ : Ο Απόστολος Παύλος στην πρώτη Επιστολή προς Κορινθίους στο Κεφάλαιο 11 συζητά ,για την κοσμιότητα των γυναικών κατά την διάσκησι της Λατρείας στην Εκκλησία και στο εδάφιο 5 λέει : << Πάσα γυνή προσευγόμενη ή προφητεύουσα με την κεφαλή ξεσκέπαστη [δηλαδή που δεν την καλύπτει με μαντίλι] ντροπιάζει το κεφάλι της >> όπως και τον άνδρα που είναι η κεφαλή της νυναικός και στο εδάφιο 10 << η γυνή γρεωστεί να έχει εξουσία επι της κεφαλής αυτής δια τους ανγέλους >> , με άλλα λόγια να μη δίνει αφορμή στους άνδρες ,στην Εκκλησία να ατσολιάται η προσοχή τους , από την Προσευχή . Θεωρώ ότι οι 'Ισλαμιστές την μαντίλα έλαβαν από τον Αποστόλο , αλλά αυτήν την εξωτερικότητα την γενίκευσαν σε όλο τον πολιτικό βίο για την γυναικα και την μετέβαλλαν σαν τον πιο αυστηρό Νόμο δικαίωσης .Αν συγκρίνουμε αυτόν τον Νόμο με την Πίστη στην σταυρική Θυσία του Υιού του Θεού ,του Χριστού , για την δικαίωσή μας ,τότε κάθε σκόλιο περισσεύει .

11. Όμως ο Χριστός είναι ανίκητος εν μέσω των εχθρών Του και εξαγγέλλει Ελευθερία από την κατάρτα του Νόμου .Αρκεί να εξαντληθεί η αντίθεση των δύο Θρησκειών .Χριστιανισμού --Ισλαμισμού και η εξέλιξη και συμφύλιση ,μέσω της αλληλεπίδρασης ,είναι παρούσα ή τουλάχιστον μέσω αυτής της μερίκευσης γίνεται φανερός ο θυμός τους ,αλλά ταυτόχρονα ο θυμός ξεθυμαίνει ,τα αντίθετα έλκονται .Η θρησκεία του Ισλάμ δεν πολεμείται με βόμβες ,όπως γίνεται σήμερα με τους βουβαρδισμούς στο Ιράν ,αλλά με την γνώση ,την Κρίση και την Αγάπη . Όμως οι καλόνηροι ,μένοντας στην Ταυτότητα με τον εαυτό τους , αδυνατούν να κάνουν αυτή την κρίση ' γιατί και αυτοί εξαγγέλλουν την θρησκεία του Νόμου και είναι περισσότερο Τούρκοι και από τους Τούρκους στον φανατισμό τους υπέρ της τήρησης του Νόμου για την δικαίωση .Γι' αυτό και τον καιρό της άλωσης προτίμησαν τους Τούρκους παρά τον Πάπα .Εξόπλισε το Κράτος όσο θέλει Κύριε Προφθιπουμένε !!! Με αυτή την θρησκεία των καλόνηρων και των ' 'αγιοτήτων ' ' τους ή [την ' 'γερασμένη θρησκεία ' ' ,όπως την αποκαλεί ο Χένγκελ] η κατάρτα του Θεού είναι μόνιμα πάνω στην Ελλάδα .Βεβαίως είσαι γαρισματικός ,εργατικός και φροντίζεις τους δείκτες της οικονομίας ' αλλά σου διαφεύγει το κύριο ' πρέπει να φροντίσεις τον άνθρωπο που πνευματικά είναι άρρωστος για θάνατο .Βέβαια είναι λαός 'ευσεβής ' ' ,αλλά η ευσέβεια δεν σώζει ,αλλά η ορθή Πίστη .Γ και το έχουμε δει τα 200 χρόνια του Κράτους μας ,με τα πολιτικά σγίσματα ,την εμφιλοπιλομική διάθεση ,την διαφθορά της έννοιας της οικονομίας ,των θεσμών , του Κράτους , και την Βασιλεία της ανηθικότητας .] Η Νίκη πρώτα και κύρια είναι Πνευματική .Ο ' 'όλος του Αχιλλέα ' 'είναι καλός ,αλλά αφήνει απ' 'έξω την φτέρνα του .Μόνο ο Χριστός είναι το απόρρητο φρούριό μας .Να έχεις μαζί σου τον Θεό .Να έχεις Χριστιανούς και την Αλήθεια , και όχι την οργή Του . [Ο νέος Πάπας επισκέφτηκε την Τουρκία και μεταξύ άλλων μπήκε σε ένα Τέμενος ,αφού έβγαλε τις παντόφλες του , για να δείξει τον 'σεβασμό' του στις παραδόσεις τους και προσευχήθηκε μαζί τους στον τρομερό Θεό της Παλαιάς Διαθήκης , του Δεκαλόγου και της τιμωρίας .Ούτε λόγος βέβαια σ' 'αυτούς για τον ελεήμονα Χριστό και την Χάρη που εξαγγέλει η Κανή Διαθήκη [που άλλωστε ούτε και οι ίδιοι οι παπικοί έχουν] ,χωρίς τον οποίο όλοι οι άνθρωποι υπό τον Νόμο είναι στην Κόλαση .Γιατί και οι ίδιοι θέλουν να δικαιωθούν πρώτιστα τον Νόμο και περιμένουν την Χάρη εξ αιτίας αυτού σαν μισθό ,που ουδέποτε βέβαια θα τους δοθεί ' γιατί περισσότερα παραλείπουν παρά κάνουν και αξίζουν οργή και κόλαση .Μετά συλλειτουργήσε με τον Πατριάρχη για να δείξει υποκριτικά ότι συνεγίζεται ο διάλογος για ένωση των Εκκλησιών . Όμως τόσο 'αναπαύονται' ' ώστε στην συλλειτουργία αρνούνται να κοινωνήσουν ο ένας τον άλλο ,επειδή δεν θεωρούν ο ένας τον άλλο Χριστιανό .Ζήτη η υποκορία και ο Αντίχριστος]

12. Οι Ελληνοκύπριοι για να μεταστρέψουν το μίσος με τους Τούρκους σε αγάπη πρέπει να γίνουν αληθινοί Χριστιανοί και να διδάξουν την Χριστιανική αλήθεια .Έτσι ο υποκριτικός 'σεβασμός ' 'θα μεταστραφεί σε πραγματική αγάπη για το εχθρικό ,για τους αδελφούς Τουρκοκύπριους .Γιατί στην Χριστιανική αγάπη ,το κέντρο είναι ο άλλος .Και να είστε σίγουροι .Οι συμφωνίες και οι παραχωρήσεις στα γαρτιά δεν θα έχουν βαρύνουσα σημασία και υπορούν να τις αλλάξουν όσες φορές θελήσουν .Το κύριο είναι να θελήσουν με εμπιστοσύνη να ήσουν μαζί και να έχουν αγάπη .Και αυτό θα έπρεπε οι Ελληνοκύπριοι να το επιθυμούν ' γιατί ο Χριστιανός ζει δια Πίστewος και θα πρέπει να καίγεται να μεταδώσει αυτή την Πίστη .Για να γίνει αυτό πρέπει οι Καλόνηροι ,που παριστάνουν τους Γερείς , είτε να επιστρέψουν στα κελιά τους ,είτε να παντρευτούν ,ώστε αφενός να πάψει η αντίθεση των δύο τάξεων , 'Λαϊκών' και 'Κληρικών' ,αφετέρου να πάντων να βεβαιώνουν μέσω των 'αγιοτήτων τους ' αυτήν την Μεταφυσική .Γ Γιατί όπως όλοι γνωρίζουν ο ανώτερος κλήρος στην Ορθόδοξη Εκκλησία ,από αρνιμανδρίτη και πάνω ,πρώτα γίνονται Καλόνηροι και μετά αναλαμβάνουν ηγετικά καθήκοντα στην Εκκλησία ,σε αντίθεση με τους Παπικούς που είναι όλοι καλόνηροι] .Άλλωστε και στα Μοναστήρια η θρησκεία της Μεταφυσικής θα εξακολουθεί να έχει τους πιστούς της και θα μπορούν να επιδεικνύουν τις ' 'αγιότητες ' 'τους ,τις ' 'άγιες ' 'εικόνες τους ,τα κόκαλα ' ' αγίων ' ' και την παρασωνή ' ' θαιμιάτων ' ' .Αλλά και οι Μουσουλμάνοι δεν γοιζιέται να αρνηθούν τον Εθιμικό Νόμο τους και τις παραδόσεις τους ,αρκεί να δεχτούν την αλήθεια της κατάρτησης του εξωτερικού Νόμου ως προς την σωτηρία [Μωσαϊκού και Εθιμικού] και την ανάδυση του εσωτερικού Νόμου της Πίστης από τον Χριστό και την κατά Χάρη Σωτηρία δια Πίστewος μόνο ,σύμφωνα με την Πρόνωση και τον Προορισμό του Θεού .

ΠΡΟΣΘΗΚΗ . ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΟΙΜΕΝΩΝ

1Τιμ 3, 1-5 .<< Πιστός ο Λόγος ' εάν κάποιος επιθυμεί Επισκοπή ,καλό έργο επιθυμεί .Πρέπει λοιπόν ο Επίσκοπος να είναι άμειπτος ,μας γυναικός άνδρας ,άρρωπος ,σώφρων ,κόσμιος ,φιλόξενος ,διδακτικός ,όχι πλήκτης ,όχι αισχροκερδής ' αλλά επιπλής ,άμαχος ,αφιλάργυρος ' κυβερνών καλώς το σπίτι του ,έχων τα τέκνα αυτού εις υποταγήν μετά πάσης σεμνότητας '] διότι εάν κάποιος δεν ξέρει να κυβερνά το σπίτι του ,πώς θέλει επιμεληθεί την Εκκλησία του Θεού]

22.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΓΝΩΣΗΣ

1. Εδώ είναι ο τόπος τέλος να μιλήσουμε για την Γνώση και την Διδασκαλία .Ο Αποστόλος Παύλος στην Επιστολή στους Φιλιππίους 3,8 : << Μάλιστα και θεωρώ τα πάντα ζημία για το υπερέχον της γνώσεως Χριστού Ιησού του Κυρίου μου , δια τον οποίο ζημιώθηκα τα πάντα και τα θεωρώ σκουπίδια ,ώστε να κερδίσω τον Χριστό >> . Ο Χένγκελ

στην Εισαγωγή της Φιλοσοφίας του Πνεύματος γράφει : << Υπάρχει μία αργαία πρόταση . Nihil est in intellectu quod non fuerit in sensu , την οποία συνηθίζουν να αποδίδουν εσφαλμένα στον Αριστοτέλη << Δεν υπάρχει τίποτα μέσα στην Νόηση που δεν υπήρξε μέσα στο αίσθημα>> . Αλλά η Φιλοσοφία θα ισχυριστεί και αντίστροφα , ότι ο Νους και με ένα βαθύτερο όρο , το Πνεύμα είναι η αιτία του Κόσμου . Με πιο συγκεκριμένο νόημα αυτή η πρόταση ισχυρίζεται ότι το Νοηκό , Ηθικό και Θρησκευτικό αίσθημα είναι ένα αίσθημα και άρα μια εμπειρία τέτοιου περιεχομένου , ώστε έχει την ρίζα του και την έδρα του μόνο μέσα στη Νόηση .>> .Σ' αυτή την περίπτωση η Νόηση έχει ξεχωρίσει το αληθινό περιεχόμενο της Θρησκείας σε σχέση με το ψεύτικο και το αίσθημα έρχεται να επιβεβαιωθεί μέσα στην εμπειρία σαν Λογικό και Πραγματικό .

2. Αλλά η άλλη πλευρά αρχίζει με το αίσθημα και την καρδιά . Συνεγίζει ο Χένκελ : << Είναι ασφαλώς ορθό να ειπωθεί ότι προπάντων η καρδιά πρέπει να είναι καλή . Αλλά το αίσθημα και η καρδιά δεν είναι η μορφή μέσω της οποίας κάτι είναι δικαιωμένο ως θρησκευτικό , ηθικό , αληθινό , δίκαιο κ.λ.π. και η επίκληση της καρδιάς και του αισθήματος είτε δεν λέει τίποτα , είτε λέει κάτι κακό . Αυτό δεν θα έπρεπε καν να υπενθυμίζεται . Δεν μπορεί να υπάρχει καμιά πιο τετριμμένη εμπειρία το ότι υπάρχουν επίσης κακά , φαύλα , άθεα , πρόστυγα αισθήματα και καρδιές . Το ότι από την καρδιά μόνο τέτοια περιεχόμενα προκύπτουν εκφράστηκε με τις λέξεις : << Εκ ναο της καρδιάς εξέρχονται διαλογισμοί πονηροί , φόνοι , μοιγίες , πορνείες , κλοπές κ.τ.λ. >> .[Ματθαίος 15 ,18] . Σε τέτοιους καιρούς , όταν η επιστημονική θεολογία και η φιλοσοφία εκλαμβάνουν την καρδιά και το αίσθημα ως κριτήριο του καλού , του ηθικού και του θρησκευτικού , είναι αναγκαίο να υπενθυμίζουμε εκείνη την τετριμμένη εμπειρία και είναι εξίσου αναγκαίο να επαναλάβουμε ότι το πιο ιδιαίτερο χαρακτηριστικό μέσω του οποίου ο άνθρωπος διαφοροποιείται από το κτήνος είναι η Νόηση , ενώ ο άνθρωπος έχει από κοινού με τα κτήνη το αίσθημα .>> Συνεπώς οι καλόνηροι που άρχουν στην ορθόδοξη και παπική εκκλησία , που θεμελιώνουν την Πίστη στο αίσθημα , στις αγιότητες , στις εικόνες και στα κόκαλα των αγίων , υποβιβάζουν τον άνθρωπο στο επίπεδο του κτήνους . [Εδώ δικαιολογείται αυτό που ειπώθηκε στον πρόλογο . Εκεί ακούσαμε τον διάσημο γλωσσολόγο και σύμβουλο του Κράτους να υποστηρίζει την Χριστιανική Λαοκρατία και λειτουργία να γίνεται στην αργαία διάλεκτο , που μιλούσαν 2000 χρόνια πριν , γιατί όπως είπε ' ' τον Λόγο πρέπει να τον αισθανόμαστε και όχι να τον εννοούμε ' ' . Εδώ γρείάζεται ο ποιητής Δάντης να προσθέσει ένα νέο κύκλο στον πάτο της κόλασης , όπου θα υπάρχουν πύρινες λέξεις από το Ευαγγέλιο και αυτόν να προσπαθεί να αισθανθεί την ' ' δροσιά ' ' τους γλύφοντάς τις με την γλώσσα .

3. Αλλά εξ ίσου θλιβεροί είναι και οι ' ' προτεστάντες ' ' της άμεσης πίστης όσον αφορά την Γνώση . Και αυτό γιατί τουλάχιστον αυτοί έχουν ανοίξει τον Λόγο του Θεού αλλά μόνο άμεσα και εξόρισαν την Θεολογία και την Φιλοσοφία και μετά ξέπεσαν στην κόλαση . Αυτοί αφαιρούν την εμμεσότητα , την άρνηση του ψέματος , του αρνητικού , και έτσι γλιστρούν πάνω στις λέξεις , δεν παρόνουν τον Λόγο του Θεού σαν αποτέλεσμα , ούτε θέλουν να δουν την πορεία και την αύξηση της Πίστης μέσα στο Κράτος και στη ζωή , αλλά παραμένουν κολλημένοι στο αίσθημα , στην καρδιά και στην ταύτησή τους με τον Χριστό . Όμως έτσι , με την αφαίρεση της αντίθεσης Νόμου και Χάρης , διατρέχουν τον κίνδυνο της άνοιας , που αργά ή γρήγορα θα έλθει όπως ο Απόστολος Παύλος είχε διαπιστώσει . [2 Τιμ 3,9] << η άνοια τους θα γίνει φανερή >> . [όλοι οι ποιμένες που γνώρισά πησαν με άνοια και αυτό είναι τιμωρία , αφού δεν θυμάσαι πλέον ποιος είσαι και έτσι δεν μπορείς καν να μετανοήσεις και να ζητήσεις συγγνώμη . Αυτό είναι τι σημαίνει να αφαιρείς την αντίθεση , την αντίφαση και την ζωή σε Πνευματικό επίπεδο .

ΠΡΟΣΘΗΚΗ 1. Τον καιρό της ' ' αιμαλώσεως ' ' μου στην ' ' Ευαγγελική Εκκλησία ' ' ο ποιμένας υπερηφανεύονταν ότι έγραφε 7 κηρύγματα την εβδομάδα . Η Αντίθεση γι ' αυτόν ήταν μόνο ότι οι άλλοι δεν είχαν πίστη , που σημαίνει την δική του κακή Πίστη . Δεν είχαν την δική του άμεση πίστη με αποκλεισμό της μεσολάβησης . Η σταθερή του φράση ήταν ' ' δέξου τον Χριστό σαν σωτήρα σου και λυτρωτή σου ' ' . Αλλά δεν έλεγε ότι αυτό είναι μόνο τι ΟΦΕΙΛΕΙΣ να κάνεις , αλλά ΟΧΙ ΟΤΙ ΤΟ ΜΠΟΡΕΙΣ και απέκρυπτε την κατάρνηση του Νόμου , την Χάρη , και το δώρο της Πίστης . Ποτέ δεν δίδεξε για Ανάπτυξη , για Μετάνοια , για Ελπίδα , για Ανάπη . Γι ' αυτόν κάθε έννοια ήταν ταυτή με τον εαυτό της με αποκλεισμό της εμμεσότητας δηλαδή να φθάσει άμεσα στην έννοια με άρνηση του τι δεν είναι Ανάπτυξη , Μετάνοια , Ελπίδα , Ανάπη , που ήθελε να διδάξει . Ήταν πραγματικά ένας καλός κήρυκας , όπως θα έλεγε ο Χένκελ ' ' γιατί γλιστρούσε και αυτός στην επιφάνεια των λέξεων και σε ταυτολογίες και έλεγε πάντα αυτό που το εκκλησίασμα ήδη γνώριζε πάρα πολύ καλά . Του έλεγα ότι κάθε προσδιορισμός είναι άρνηση , ότι για να παράξει Γνώση θα έπρεπε να αρχίζει με το αρνητικό , το λάθος , σε κάθε εδάφιο , όπως το βλέπουν οι εχθροί του Χριστού , όπου με την άρνηση του αρνητικού , από αυτή την άμεση πορεία , να παρανάνει το θετικό νόημα του εδαφίου , όπως έκανε ο Λούθηρος , διλεκτικά . Αυτός όμως , ορκισμένος εχθρός της μεσολάβησης , απαντούσε , υπερασπιζόμενος την νομιμότητα της Κυρά Κατίνας , ότι αυτή δεν θα καταλάβαινε την αντίθεση , στην ουσία όμως φοβόταν μήπως και την ευληψήσει από τον ύπνο . Κάποτε με ρωτούσε για κάποιο εδάφιο και ενώ απαντούσα για το τι λέει ο Λούθηρος γι ' αυτό , για να με παρατηρήσει με θυμό <<όχι ο Λούθηρος , εσύ τι λες >> σαν να ήμουν ενώ Θεολόγος και να βάρινε η γνώμη μου ' ' επίσης πολλές φορές με κοροΐδευαν πειράζοντάς με , και ρωτώντας με , ποιος με έσωσε , ο Χριστός ή ο Λούθηρος , σαν να μη το ήξερα , ότι δεν με έσωσε ο Λούθηρος αλλά ο Χριστός . Αλλά το ερώτημα ήταν πως μου εδόθη αυτή η άμεση Πίστη στην σωτηρία μου? Με λίγα λόγια η άμεση Πίστη μισεί την μεσολάβηση της νώωσης για την σωτηρία και ανατά τις εμπνεύσεις και τις ' ' αποκαλύψεις ' ' . Επίσης συχνά , ταυτιζόμενος άμεσα με τον Χριστό , έκλαινε στο κήρυγμα για την μαρτυρία του κόσμου . Και βέβαια ποτέ δεν έκρινε τα προηγούμενα στάδια της Πίστης , και ήταν γι ' αυτόν σαν να μην υπήρχαν , τον Πάπα , τους καλόνηρους και τις ' ' αγιότητες ' ' τους και τα δισεκατομμύρια που ο Αντίχριστος γώνει στην κόλαση . Εδώ επικρατούσε ' ' ειρήνη και σεβασμός ' ' με τους εχθρούς του Χριστού . Εν τέλει πιστεύω ότι η Έννοια της Άνοιας κατόρθωσε να δώσει την πραγματικότητα της σ ' ' αυτόν τον άνθρωπο . Και επίσης ο Λούθηρος έλεγε γι ' αυτούς ότι καλλίτερα να έμεναν στην Παπική Εκκλησία , επειδή διαστρέφουν τελείως και τα Μυστήρια , Βάπτισμα και Θεία Ευχαριστία . Ενώ ευχαριστώ που ευτυχώς , ο Θεός έχει θέσει όρια στο κακό και στα 150 χρόνια λειτουργίας αυτής της Εκκλησίας , ούτε καν την νέμισε από τους ' ' πιστούς ' ' του . Και βέβαια άφησε στο πόδι του για ποιμένα τον ανηψιό του , άριστο Καλβινικό και ακόμα καλύτερο διαστρεφά του Λόγου του Θεού .

ΠΡΟΣΘΗΚΗ 2. Ο άνθρωπος πρέπει από μικρός να διδάσκεται Θεολογία και Φιλοσοφία . Πρέπει από το δημοτικό να αρχίζει με την μικρή Κατήχηση του Λουθήρου , στο Γυμνάσιο με την Μεγάλη Κατήχηση , στην εφηβεία με το ζήτημα της Βούλησης με Έρασμο και Λούθηρο και στις τάξεις του Λυκείου με την Επιστήμη της Λογικής . Έτσι μαθαίνει να σκέπτεται και κτίζεται ο μελλοντικός Πολίτης στο Κράτος .

23. **ΠΕΡΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ**
 Ο Χένκελ τελειώνει το βιβλίο του <<Υποκειμενικό Πνεύμα>> μιλώντας για την Ιδέα της Ελευθερίας . Γράφει : << Αυτή η Ιδέα εισέδωσε στον Κόσμο μέσω του Χριστιανισμού , Ολόκληρες ήπειροι , η Αφρική και η Ανατολή δεν είχαν ποτέ αυτή την Ιδέα και ακόμα δεν την έχουν . Οι Έλληνες και οι Ρωμαίοι , ο Πλάτων και ο Αριστοτέλης , ακόμα και οι Στωικοί δεν την απέκτησαν ' ' αντίθετα γνώριζαν μόνο ότι ο άνθρωπος είναι ελεύθερος μέσω της γέννησής του [ως Πολίτης της Αθήνας , της Σπάρτης κ.λ.π.] ή μέσω της δύναμης του χαρακτήρα του , της μόρφωσής ή της Φιλοσοφίας [ο σοφός ακόμα και ως σκλάβος και αλυσοδεμένος , είναι ελεύθερος] . Σύμφωνα με τον Χριστιανισμό το άτομο σαν τέτοιο έχει μια απέραντη αξία ως αντικείμενο και σκοπός της Θεϊκής αγάπης [με την Θυσία Χριστού] , προσορισμένο να

αναπτύσσει μια απόλυτη σχέση προς τον Θεό ως Πνεύμα και να έχει το Θεϊκό Πνεύμα εγκάτοικο μέσα του ' δηλαδή ο άνθρωπος είναι καθ' εαυτόν ΠΡΟΟΡΙΣΜΕΝΟΣ για την ανώτατη Ελευθερία . Όταν μέσα στην Θρησκεία σαν τέτοια ο άνθρωπος γνωρίζει αυτή την σχέση προς το Απώλυτο Πνεύμα ως ουσία του , τότε ακόμα και αν βαδίζει στην σφαίρα της Κοσμικής ύπαρξης , έχει παρόν δίπλα του το Θεϊκό Πνεύμα ως υπόσταση του Κράτους , της οικονομίας , της εργασίας , της ηθικής σχέσης των κοινωνικών τάξεων και πολιτειακών θεσμών κ.λ.π. Αυτοί οι Θεσμοί οφείλονται στην καθοδήγηση εκείνου του Πνεύματος και συγκροτούνται συμμετρικά προς αυτό ' μέσω της ύπαρξής τους το Ηθικό φρόνημα γίνεται μόνιμος κάτοικος μέσα στο άτομο , έτσι ώστε μέσα σ' αυτή την σφαίρα της επιμέρους ύπαρξης , της παρούσας αίσθησης και θέλησης το άτομο είναι πράγματι ελεύθερο . Η Ελευθερία είναι η πραγματικότητα των ανθρώπων , όχι η πραγματικότητα την οποία αυτοί έχουν , αλλά η πραγματικότητα που αυτοί είναι . >> Και πάρα κάτω : << Αυτή η θέληση για ελευθερία δεν είναι πια μια ορμή που απαιτεί την ικανοποίηση , αλλά είναι ο σταθερός χαρακτήρας – η Πνευματική συνείδηση που έχει γίνει ένα Είναι απαλλαγμένο από ορμές – . Αλλά αυτή η Ελευθερία που έχει το περιεγόμενο και τον σκοπό της Ελευθερίας , είναι κατ' αρχήν μόνο μια Έννοια , ένα αξίωμα του Πνεύματος και της καρδιάς , προορισμένο να αναπτυχθεί τόσο , ώστε μέσα στο Κράτος να καταστεί μια αντικειμενικότητα , μια νομική , ηθική , θρησκευτική , αλλά και επιστημονική Πραγματικότητα .

ΣΗΜΕΙΩΣΗ 1 : 'Όπως θα διαπιστώσατε , τόσο ο Λούθηρος όσο και ο Χένκελ έχουν μεγάλο βαθμό δυσκολίας στην κατανόησή τους . Και αυτό συμβαίνει γιατί , όπως έλεγε ο Λούθηρος , ο άνθρωπος κατέχεται από το σαρκικό πνεύμα , δηλαδή από τον διάβολο και ο Λόγος του Θεού δρά σε ένα εσθρικό έδαφος . Διαφορετικά θα μπορούσε πολύ εύκολα να κατανόησε την αλήθεια . Ενώ ο ίδιος επί πολλά χρόνια ταπεινώθηκε μελετώντας τους , και μπορεί να μιολονήσα ότι έχω φθάσει μόνο στις ' ' απαρχές ' ' του Πνεύματος [Ρωμαιοί 8,23] . Συνεπώς όχι απλά συνιστώ , αλλά βιάζω όλους κατ' αρχάς να ανοίξουν και να μελετήσουν το έργο του Χένκελ , που μόνο ψήγματα κατάφερα να φέρω μπροστά και να επιμεινουν συνεχώς σ' αυτή την κατεύθυνση .

24 . ΕΠΙΛΟΓΟΣ Συνεπώς με την αληθινή
διδασκαλία και την Γνώση , ο υποκειμενικός Ιδεολογισμός , η Μεταφυσική των "αγιωτήτων" του Νόμου και της εξ' έργων σωτηρίας και ο Υπερβατικός Ιδεολογισμός της Άμεσης Πίστης , θα δώσουν την θέση τους στην κατὰ Χάρη σωτηρία δια Πίστεως , που ενεργείται με την κατάρνηση του Νόμου διὰ της Θυσίας του Χριστού στον Σταυρό , δια της Πρόνωσης και του Προορισμού του Θεού στην Σωτηρία , και στην αντικειμενική Θρησκεία της Ανάπης και του Καλού , να υφίσταται και να ενεργείται από αυτόν τον Κόσμο και στην Αιωνιότητα .

1. 'Όπως αναφέρεται στο Σύμβολο της Πίστεως , πιστεύουμε "στη μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία" που είναι αυτή όπου κηρύττεται ο Πραγματικός Λόγος του Θεού . Η Μεγαλοπρέπεια του Ναού και η Φήμη του δεν έχουν καμιά αξία , και όταν ο Λόγος λείπει , ο Χριστός φεύγει και ο Ναός γίνεται Μουσείο ή τον παίρνουν οι Τούρκοι να τον κάνουν Τζαμί . Μέσα στην Μία Εκκλησία υπάρχει πάντα ο κακός Λόγος και πρέπει να υπάρχει η κρίση , που πρέπει να θέσει , κάθε άνθρωπος , πρώτα στον εαυτό του και έπειτα σε σχέση με αυτόν που κηρύττει , δηλαδή όχι μόνο θεωρητικά , αλλά πραγματικά και την Αντίθεση στην ζωή του και αυτό είναι ύψιστα νιές και δείχνει μία ζωντανή Εκκλησία που προσπαθεί να καθαρίσει τον εαυτό της από το ψέμα . 'Όμως οι Καλόνρητοι μισούν την αντίθεση , και όπως είδαμε στην Διαιτριβή υπέρ της "ελεύθερης βούλησης" του Έρασμου , προσπαθεί να την αποφύγει υποβιβάζοντας την στο επίπεδο διαφορετικών γνώμων , συγκρίσεων και σε ένα Θεό που η "ελεύθερη βούληση" δεν μπορεί να αποδείξει ότι υπάρχει , και δημιουργεί ένα συμβολικό και ψεύτικο Θεό , που κόβει βόλτες στον Ουρανό , περιμένοντας τον άνθρωπο να Τον καθορίσει . Αντίθετα ο Λούθηρος στο βιβλίο του "δουλεία της θέλησης" , όπως είδαμε , αποδεικνύει ότι η θέληση του ανθρώπου είναι δουλωμένη στο κακό από την μάνα της και όταν ελευθερώνεται από το κακό εξ' αιτίας της Σταυρικής Θυσίας του Χριστού , δουλώνεται ξανά στο θέλημα του Θεού που είναι Βασιλική Ελευθερία . 'Ετσι αυτοί που πιστεύουν στην "ελεύθερη βούληση" , πρέπει να θεωρούνται , σαν άθεοι και ο Λούθηρος αξιώνει όλους τους ανθρώπους , μάλιστα τους βιάζει , να υποτάσσονται στην αλήθεια , ότι ο Θεός προγνωρίζει , προορίζει , καλεί και δοξάζει αυτούς που στην αιώνια πρόνωση και τον προορισμό Του , έχει γαρίσει την Πίστη της Σωτηρίας [Ρωμαιοί 8,29] . "Γιατί ο Αβραάμ επίστευσε και λογαριάστηκε αυτό Δικαιοσύνη" [Ρωμαιοί 4,3] . Αυτή ήταν η Πίστη που του γαρίσθηκε και τον βεβαίωσε ότι οι Υποσχέσεις που του δόθηκαν από τον Θεό ήταν αληθινές .

2. Αποδείχθηκε ότι η Φιλοσοφία είναι το Πνεύμα που αληθεύει την Χριστιανική Θεολογία και αντίστροφα η Χριστιανική Θεολογία κάνει φανερή την Φιλοσοφία στην πράξη ' , όχι μόνο δεν είναι αντίθετες , αλλά ως προς το περιεγόμενο ταυτίζονται και η μία είναι η βεβαίωση και ο φωτισμός της άλλης ' και θεωρώ ότι καλύτερη μαρτυρία από αυτή που δίνουν αυτά τα δύο Κοσμοϊστορικά Πρόσωπα , ο Λούθηρος και ο Χένκελ , με βάση την Αγία Γραφή και το Άγιο Πνεύμα , δεν θα δοθεί , παρά μόνο με την έλευση του Χριστού . Συνεπώς και ενώ αξιώνω ότι ο Θεός προορίζει όλα τα πράγματα να περνούν κατ' την αναγκαιότητα Του και βιάζω όλους τους ανθρώπους να υποτάσσονται στην αλήθεια ότι η Σωτηρία είναι δια Πίστεως μόνο και όχι με έργα , τα οποία έργα έπονται της Πίστης , σαν το καλό δένδρο που φέρει καλούς καρπούς και ότι η Βούληση του ανθρώπου είναι ελεύθερη όταν ανυψώνεται και ταυτίζεται με την Βούληση του Θεού . ΑΜΗΝ .

Σαν επίλογο , επίσης , θα φέρω στην μνήμη κάποια κομμάτια , που έχουν ειπωθεί προηγουμένως :

1. Δεν μπορούν να υπάρξουν δύο διαφορετικές Συνειδήσεις , μία Θρησκευτική και μία Ηθική που να είναι διαφορετικές ως προς το περιεγόμενο .

2. Ανήκει στο Θρησκευτικό περιεγόμενο σαν καθαρή αλήθεια , που είναι καθ' εαυτή και δι' εαυτή , συνεπώς ύψιστη αλήθεια , να επικυρώσει την Ηθικότητα , που στέκει μέσα στην εμπειρική πραγματικότητα ' , έτσι η Θρησκεία είναι να την Αυτοσυνείδηση η βάση της Ηθικότητας και του Κράτους .

3. 'Εξ αυτής της πρώτης και ύψιστης σχέσης της εξωτερικότητας [με την 'Όση , τον Άρτο , στο Δείπνο του Κυρίου] απορρέουν όλες οι άλλες εξωτερικές σχέσεις ή οι ανελεύθερες , μη Πνευματικές και δεισιδαιμόνες προλήψεις . Προπρόντων μια Ασκή Τάξη , η οποία λαμβάνει την γνώση της Θεϊκής αλήθειας , καθώς και την κατεύθυνση της θέλησης και της Συνείδησης απ' έξω από αυτήν , από μια άλλη Τάξη , η οποία στην κατοχή εκείνης της γνώσης δεν έφθασε με μοναδικά Πνευματικό τρόπο , αλλά ουσιαστικά χρειάστηκε μια εξωτερική τελετή Ανοσιοποίησης [Χειροτονία] . Επιπλέον , εν μέρε ο μη Πνευματικός τρόπος της προσευχής , που ή κινεί μόνο το στόμα ή που είναι κενός ηχηρός , τόσο που το υποκείμενο αρνείται να διευθύνει άμεσα τον εαυτό του στο Θεό και παρακαλεί άλλους να προσευχηθούν γι' αυτόν , ή λατρεία που στρέφεται σε θαυματουργές εικόνες , όπως επίσης και σε κόκκαλα αγίων και στην αναμονή θαυμάτων εξ' αιτίας αυτών , γενικά η δικαίωση ενώπιον του Θεού με εξωτερικές πράξεις , ο μισθός που οφείλει να αποκτηθεί δια των πράξεων και μπορεί να μεταφερθεί σε άλλους , όλο αυτό προσδένει το Πνεύμα σε μια εξωτερικότητα , όπου η Έννοιά Του ενδόμυχα παραγνωρίζεται και αναποδονυρίζεται και Δίκαιο και Δικαιοσύνη , Ηθική ζωή και Συνείδηση , Υπευθυνότητα και Καθήκον είναι διεφθαρμένα στην ρίζα τους .

4. Αλλά μέσα στο Πνεύμα υπάγεται ακόμα και μια άλλη δύναμη ενάντια σ' αυτό το εξωτερικό και ξεσπασμένο Είναι ' συγκεντρώνει τον εαυτόν της η Συνείδηση εντός της εσωτερικής της ελεύθερης πραγματικότητας ,αφυπνίζει την Σοφία του Κόσμου στο Πνεύμα των Κυβερνήσεων και των λαών ,δηλαδή στη Σοφία σ' αυτό που είναι στην πραγματικότητα καθ' εαυτό και δι' εαυτό Δίκαιο και Λογικό .Δίκαιο ονομάστηκε η παραγωγή της σκέυης και ιδιαίτερα της Φιλοσοφίας, Σοφία του Κόσμου .

5. Στην πράξη τέτοιες Κυβερνήσεις ,οι οποίες με θεσμούς πάνω στην δουλεία του Πνεύματος ,το οποίο θα έπρεπε να είναι από την άποψη της Δικαιοσύνης και Ηθικής ελεύθερο ,αυτές θεμελιώνονται πάνω σε Θεσμούς αδικίας και σε μια κατάσταση Ηθικής διαφθοράς και βαρβαρότητας. Αυτές οι Κυβερνήσεις δεν γνωρίζουν ότι έχουν εντός του εαυτού των ,μέσα στον φανατισμό ,την πιο τρομακτική δύναμη ,που δεν εμφανίζεται ως εχθρική εναντίών τους ,στο βαθμό που είναι μεροληπτικοί σε σχέση με την αδικία και την ανηθικότητα .

6. Αλλά με την εισαγωγή του Θεϊκού Πνεύματος μέσα στην Πραγματικότητα και της απελευθέρωσης της Πραγματικότητας μέσα στο Θεϊκό Πνεύμα ,αυτό που μέσα στον Κόσμο οφείλει να είναι ανιότης ,αντικαθίσταται από την Ηθικότητα .

7. Το Θεϊκό Πνεύμα πρέπει να διαπερνά μόνιμα την Κοσμική ζωή .Έτσι η Σοφία γίνεται συγκεκριμένη και προσδιορίζει την δικαίωσή της στον ίδιο τον εαυτόν .Αλλά αυτή η συγκεκριμένη εγκατοίκηση ,είναι οι ενδεικτικές μορφές της Ηθικής ζωής ,η Ηθικότητας του Γάμου ,έναντι της ανιότητας του άγαμου βίου ,η Ηθικότητας του Πλούτου και του κέρδους ,έναντι της ανιότητας της φτώχειας και της τεμπελιάς της ,η Ηθικότητας της αποδιδόμενης υπακοής στο Δίκαιο του Κράτους ,έναντι της ανιότητας η οποία είναι κενή από δικαιώματα και καθήκοντα ,έναντι της ανιότητας της δουλείας της Συνείδησης .

8. Είναι μόνο μια Ιδέα αφηρημένη και κενή να φανταζόμαστε τα άτομα να δρούν σύμφωνα με την αίσθηση και το Γράμμα τις Νομοθεσίας ,και όχι σύμφωνα με το Πνεύμα της Θρησκείας ,η οποία συνιστά την εσώτατη Συνείδησή τους και την ύψιστη υποχρέωση .Οι Νόμοι σ' αυτή την αντίθεση ,ενάντια σ' αυτό που η Θρησκεία έχει επικυρώσει σαν άνιο ,φαίνονται να είναι φτιαγμένοι από τον άνθρωπο ' δεν θα μπορούσαν όταν επικυρώνονται και εισάγονται εξωτερικά να αντιτάσσουν διαρκή αντίσταση στην αντίφαση και στις προσβολές του Θρησκευτικού Πνεύματος .

9. Πρέπει να θεωρείται μια τρέλα της σύγχρονης Εποχής ,να μεταβάλλουμε ένα σύστημα διεφθαρμένης Ηθικής ζωής και το Σύνταγμα του Κράτους και της Νομολογίας, χωρίς να μεταβάλλουμε την Θρησκεία ,να κάνουμε μια επανάσταση, χωρίς να έχουμε κάνει μια Μεταρρύθμιση ,να σκεπτόμαστε ότι με την νεορασμένη Θρησκεία , μπορεί να σταθεί ειρηνικά ένα αντίθετο Σύνταγμα Κράτους .

10. Ο Πλάτωνας εκστομίζει πολύ εμφατικά ότι η Φιλοσοφία και η Δύναμη του Κράτους πρέπει να ταυτίζονται ' ότι η Ιδέα πρέπει να είναι η Κυβερνήτρια να να μπορεί η δυστυχία των λαών να δει ένα τέλος. Διακήρυξε έτσι μέσα σ' αυτή την έκφραση ,ότι μέχρις ότου οι Φιλόσοφοι δεν θα διοικούν τα Κράτη ή εκείνοι που τώρα είναι Βασιλείς ή Ηγεμόνες δεν θα φιλοσοφούν κατά τρόπο σοβαρό και καταληπτό ,ούτε το Κράτος, ούτε το ανθρώπινο Γένος θα απελευθερωθούν από το κακό ,ούτε θα μπορούσε η Ιδέα στο Συνταγματικό Κράτος να ευδοκιμήσει και να δει το φώς του ήλιου .

Τ Ε Λ Ο Σ

-
-
-

-317-
